

Thái Tử Vô Sĩ

Contents

Thái Tử Vô Sĩ	4
1. Chương 1: Mối Duyên Trời Đánh	4
2. Chương 2	8
3. Chương 3	8
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	10
7. Chương 7	10
8. Chương 8	10
9. Chương 9	13
10. Chương 10	13
11. Chương 11	15
12. Chương 12	19
13. Chương 13	19
14. Chương 14	19
15. Chương 15	20
16. Chương 16	20
17. Chương 17	20
18. Chương 18	20
19. Chương 19	20
20. Chương 20	20
21. Chương 21	20
22. Chương 22	20
23. Chương 23	20
24. Chương 24	20
25. Chương 25	23
26. Chương 26: Cường Hôn	26
27. Chương 27: Dễ Nhìn	29
28. Chương 28: Lửa Tình	32
29. Chương 29: Lời Đồn	35
30. Chương 30: Bí Mật	38
31. Chương 31: Ánh Lửa	41
32. Chương 32: Kiêu Diễm	43
33. Chương 33: Cái Yếm	47
34. Chương 34: Ma Chuổng	50
35. Chương 35: Ma Chuổng 2	52
36. Chương 36: Khi Dễ	53
37. Chương 37: Khi Dễ 2	55
38. Chương 38: Có Kinh Lần Đầu	57
39. Chương 39: Dịu Dàng	60
40. Chương 40: Hộ Tống	62
41. Chương 41: Hộ Tống	64

42. Chương 42: Biết	65
43. Chương 43: Đông Cung	69
44. Chương 44	72
45. Chương 45: Lạc Nhi Tiến Cung Không Phải Là Vì Ta Sao?	75
46. Chương 46: Tặng Một Chút Phiên Ngoại	79
47. Chương 47	80
48. Chương 48	84
49. Chương 49	87
50. Chương 50	90
51. Chương 51	95
52. Chương 52	98
53. Chương 53	102
54. Chương 54	105
55. Chương 55	108
56. Chương 56	111
57. Chương 57	114
58. Chương 58	116
59. Chương 59	117
60. Chương 60	119
61. Chương 61	122
62. Chương 62	126
63. Chương 63	129
64. Chương 64	131
65. Chương 65	135
66. Chương 66	138
67. Chương 67	140
68. Chương 68	142
69. Chương 69	144
70. Chương 70	145
71. Chương 71	148
72. Chương 72	152
73. Chương 73: Phiên Ngoại.	155
74. Chương 74: Phiên Ngoại Trầm Vân	156
75. Chương 75	160
76. Chương 76	163
77. Chương 77	166
78. Chương 78	170
79. Chương 79	173
80. Chương 80	176
81. Chương 81	179
82. Chương 82	182
83. Chương 83	185
84. Chương 84	188
85. Chương 85	191
86. Chương 86	195
87. Chương 87	198
88. Chương 88	201
89. Chương 89	204
90. Chương 90	207
91. Chương 91	210
92. Chương 92	213
93. Chương 93	215
94. Chương 94	217
95. Chương 95	220

96. Chương 96	223
97. Chương 97	225
98. Chương 98	226
99. Chương 99	229
100. Chương 100	233
101. Chương 101	235
102. Chương 102	238
103. Chương 103	241
104. Chương 104	244
105. Chương 105	247
106. Chương 106	250
107. Chương 107	250
108. Chương 108	250
109. Chương 109	250
110. Chương 110	250
111. Chương 111	250
112. Chương 112	250
113. Chương 113	250
114. Chương 114	250
115. Chương 115	250
116. Chương 116	250
117. Chương 117	250
118. Chương 118	250
119. Chương 119	250
120. Chương 120	250
121. Chương 121	250
122. Chương 122	250
123. Chương 123	250
124. Chương 124	250
125. Chương 125	250
126. Chương 126	250
127. Chương 127	250
128. Chương 128	250
129. Chương 129	250
130. Chương 130	250
131. Chương 131	250
132. Chương 132	250
133. Chương 133	250
134. Chương 134	250
135. Chương 135	250
136. Chương 136	250
137. Chương 137	250
138. Chương 138	250
139. Chương 139	250
140. Chương 140	250
141. Chương 141	250
142. Chương 142	250
143. Chương 143	250
144. Chương 144	250
145. Chương 145	250
146. Chương 146	250
147. Chương 147	250
148. Chương 148	250
149. Chương 149	250

150. Chương 150	250
151. Chương 151	250
152. Chương 152	250
153. Chương 153	250
154. Chương 154: Mạn Thanh – Liêu Mục	250
155. Chương 155: Chiêu Tuyết – Vũ Văn Hạ	253
156. Chương 156: Hà Lăng Thiếu - Trầm Vân. (1)	256
157. Chương 157: Hà Lăng Thiếu - Trầm Vân. (2)	258
158. Chương 158: Mẫn Mẫn - Tàn Lâm	260
159. Chương 159: Tiểu Bảo.	263

Thái Tử Vô Sĩ

Giới thiệu

Vốn là muốn đến nhà của cậu ở trong kinh du ngoạn, nhưng không nghĩ đến sẽ vào hoàng cung. Cho

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-vo-si>

1. Chương 1: Mối Duyên Trời Đánh

Trong một sương phòng phía tây, có một cô gái đang ngủ say sưa trên chiếc giường lớn khắc hoa, lúc này mặt trời còn chưa ló dạng, bên ngoài tối đen như mực. Một nam nhân phong trần tuấn lãng xuất hiện ngay trước cửa phòng, chỉ nghe hai tiếng két thanh thúy, cửa mở rồi lại đóng ngay lập tức.

Nam tử nhìn đến cô gái đang ngủ trên giường lớn khoe miệng không khỏi cong lên, chậm rãi bước đến bên giường, bàn tay mơn trớn nhẹ nhàng trên mặt nàng, trong giấc mộng chân mày cô gái đột nhiên nhẹ chau lại, chu cái miệng đỏ hồng nhỏ nhắn, vung tay lên đem bàn tay nam tử đang làm loạn trên mặt nàng đánh xuống.

Nam tử cười khẽ một tiếng, ngay sau đó cởi áo khoác xuống chui vào chăn, đôi tay vững vàng nắm chặt vòng eo thon của cô gái. Cô gái bị động tác này làm cho tỉnh, lật người, mở mắt. Trực tiếp nhìn thẳng vào hai mắt sáng chói của nam tử, cô gái kinh ngạc hé miệng, còn chưa kịp lên tiếng, đầu bị tay của nam tử nhấn một cái. Bốn cánh môi dán lại với nhau, tay của nam tử ở sau lưng cô gái nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ô, ô, Vũ Văn Thượng. Hôm nay ta phải về nhà rồi, làm sao ngươi đột nhiên quay trở lại?”

Vũ Văn Thượng nhướn mày, nụ hôn êm ái trở nên kịch liệt, cô gái không thể nói chuyện chỉ có thể ở trong ngực nam tử thở gấp. Sau khi nụ hôn dài mãnh liệt kết thúc, Vũ Văn Thượng nhìn cô gái trong ngực: “Lạc nhi, ta biết hôm nay nàng phải về nhà, nên ta không ngừng cưỡi ngựa trở về cung. Ta còn không kịp trở về Đông cung mà chạy ngay tới đây với nàng.”

Đã một thời gian không gặp Vũ Văn Thượng, ở trong hoàng cung ba tháng là việc ngoài ý muốn của nàng. Trầm Lạc chưa từng nghĩ rằng nàng sẽ cùng Thái tử Nguyệt Tường quốc Vũ Văn Thượng dây dưa không rõ.

Đợi mãi không nghe được tiếng Trầm Lạc đáp lại, bàn tay của Vũ Văn Thượng lặng lẽ đi tới trước ngực Trầm Lạc dùng lực bóp nhẹ một cái. Trầm Lạc vừa kinh ngạc vừa thẹn thùng, không ngừng ngăn trở động tác của hắn. Vũ Văn Thượng đương nhiên sẽ không để cho Trầm Lạc được như ý, vừa vuốt ve vừa nói: “Xem ra, nàng ở trong hoàng cung điều dưỡng tốt lắm, chỗ này lớn hơn rất nhiều so với hơn mười ngày trước.”

Chỗ này. . . Lớn hơn rất nhiều. Dân chúng Nguyệt Tường quốc luôn miệng khen không dứt thái tử của bọn học văn thao vũ lược nhưng thật ra là một sắc lang vô sỉ a. Sau đó lại từng trợn trợn mắt từ bên trong phòng truyền ra. Vũ Văn Thượng một bên vuốt ve da thịt trơn mềm trắng nõn phía dưới của nàng một bên khàn khàn nói : “Lạc nhi, chờ nàng trưởng thành, chuyện khuê phòng chúng ta có thể làm toàn bộ rồi.”

Làm. . . Làm toàn bộ?! Trầm Lạc giãy dụa dưới thân Vũ Văn Thượng, bị hắn đè ép như vậy thật không thoải mái. Động tác nhỏ này lập tức làm cho Vũ Văn Thượng đổi sắc mặt. Trầm Lạc giật mình, ánh mắt kia của Vũ Văn Thượng thật sự là quá đáng sợ.

“Lần này là nàng tự tìm lấy.” Tiếng nói vừa ngừng, những nụ hôn dày đặc dọc theo cổ Trầm Lạc một đường đi xuống, vén lên áo ngoài kéo rơi cái yếm màu đỏ chót, Vũ Văn Thượng thoáng cười, ánh mắt đặt trên cái yếm xinh đẹp đang cầm trên tay, nói : “Lạc, cái yếm này bốn điện tạm giữ. Nàng có thể lấy đi trang sức hạng nhất của ta, bốn điện lấy đi cái yếm của nàng, coi như là vật đính ước.”

Ba tháng trước

Một chiếc xe ngựa màu nâu đỏ, mui xe vây quanh một vòng sợi tơ màu vàng băng gấm, nóc xe ngựa bình thường là nóc bằng, nhưng trên nóc xe này là tròn. Bên trên màn xe ngựa cũng lấm tấm những đóa hoa nhỏ màu hồng lá xanh.

Phía sau xe ngựa có khảm chữ Trầm màu đen như mực. Chiếc xe ngựa rộng rãi này là của đệ nhất phú thương Trầm gia, ngồi ở trong xe ngựa chính là trưởng nữ cũng là con gái một của Trầm gia, được gia chủ Trầm gia là Trầm Lương cùng phu nhân Bạch Ngũ Yên cưng chiều đến vô pháp vô thiên - Trầm Lạc.

Trầm Lạc năm nay mười bốn tuổi, sang năm sẽ được làm lễ trưởng thành, hàng năm cứ đến tháng bảy, Trầm Lạc sẽ được mời đến phủ đại tướng quân ở Kinh Thành là cậu ruột của nàng ở một thời gian. Nói đến cậu ruột của mình, ngoài việc hắn còn trẻ đã làm tướng quân của Nguyệt Tường quốc, còn phải nói hắn chỉ có một thê tử duy nhất, là tướng quân phu nhân bây giờ. Mẹ Trầm Lạc năm đó là hiệp nữ nổi danh trên giang hồ, võ công cao cường, lại cố tình thua bởi người cậu của nàng nhỏ hơn bà ấy tám tuổi.

Một chữ tình chính là dựa vào duyên phận.

Ngồi trong xe ngựa Trầm Lạc nghĩ đến cậu mẹ khỏe môi nở nụ cười, nhưng vừa nghĩ tới khuê nữ của cậu, biểu muội Bạch Mạn Thanh của nàng thì nụ cười lập tức biến mất. Cậu vào phụ thân mình là tướng quân, cậu vào chính mình biết võ công, khắp nơi cùng nàng đối nghịch, không đem biểu tỷ như nàng để ở trong mắt.

“Tiểu thư, đã đến phủ đại tướng quân.”

Xe ngựa dừng lại, Trầm Lạc thở dài, bước xuống xe ngựa, lúc này mẹ nàng - đại tướng quân phu nhân Mộc Vân đã nâng lên khuôn mặt tươi cười đứng ở trước cửa chờ đợi. Trầm Lạc cúi đầu sau đó nâng lên khuôn mặt tươi cười, quên đi uất ức vừa rồi.

“Mợ!” Thanh âm nũng nịu khiến đại tướng quân phu nhân cực kỳ hưởng thụ, vội vàng kéo tay Trầm Lạc, hỏi han ân cần một phen, Lưu đại nương bên cạnh cũng cười: “Tiểu thư, cả ngày hôm qua phu nhân luôn miệng lẩm bẩm tên người a, ngày hôm nay dậy rất sớm, tự tay xuống bếp làm hoa quế tẩm ngó sen người thích ăn nhất.”

Trầm Lạc vui vẻ vỗ tay, “Hoa quế tẩm ngó sen là món ta thích ăn nhất, bình thường ở nhà cha mẹ không cho ta ăn, nói cô gái ăn ngọt nhiều không tốt. Ta mới mặc kệ những chuyện này, đến chỗ mẹ ta sẽ thả bụng

mà ăn.”

Mộc Vân đưa tay捏 chóp mũi của Trầm Lạc một chút, “Phu Hòa đại tỷ sợ con ăn nhiều ngọt sẽ sâu răng a, ăn lần một lần hai lần thì không có việc gì. Cũng biết con thích ăn hoa quế tẩm ngó sen, ta đã làm rất nhiều, đủ cho con mèo ham ăn như con.”

Trầm Lạc đẩy mớ đi vào trong phủ, “Đi nhanh lên, con muốn ăn ngay.” Bị đẩy về phía trước Mộc Vân cười không ngừng, hàng năm nha đầu Trầm Lạc này luôn làm cho phủ đại tướng quân đầy ắp tiếng nói tiếng cười, không còn những ngày bình thường an tĩnh, có Trầm Lạc lão thái bà như nàng cũng không còn buồn bực.

Trầm Lạc vừa ăn hoa quế tẩm ngó sen, vừa đưa mắt nhìn xung quanh. Kỳ quái, xú nha đầu Bạch Mạn Thanh sao lại không có ở đây. Trầm Lạc nhìn về phía mớ ngồi bên cạnh “Mợ, biểu muội đi đâu rồi?”

Mộc Vân uống một ngụm trà nói: “Lạc nhi, hôm qua cữu cữu con nói, Thái hậu trong cung thích trẻ con. Muốn đại thần đưa các cô gái từ mười hai đến mười bốn tuổi vào trong ở một thời gian. Biểu muội con sáng sớm hôm nay phải đi chợ mua xiêm áo rồi.”

Trầm Lạc “Ồ” một tiếng, trong lòng nghi ngờ, Thái hậu thích trẻ con, cũng không nói thích nữ hài tử, làm sao lại muốn nữ hài tử vào cung a. Sau nghĩ lại, như vậy cũng tốt, nha đầu Bạch Mạn Thanh không ở nhà, lỗ tai của nàng cũng sẽ thanh nhàn, tránh cả ngày lẫn đêm tranh cãi ầm ĩ với nàng.

Có một số việc rất là khéo, mới vừa nhắc tới người thì bây giờ đã xuất hiện ngay trước mắt và được trang điểm thật xinh đẹp.

“Mẫu thân, người xem con mặc xiêm áo này nhìn có được hay không?” Trầm Lạc vừa nghe cũng biết Bạch Mạn Thanh tới, trong giọng nói mang theo nũng nịu cần lấy được sự khẳng định. Nàng nhớ trước kia ở trước mặt cha mẹ nói những câu này, phụ thân nhìn cũng không nhìn một cái nói thẳng, chất lượng xiêm áo của Trầm gia rất tốt. Từ này về sau, Trầm Lạc không bao giờ ở trước mặt cha mẹ nói lời như thế nữa.

Trong miệng đang ăn hoa quế tẩm ngó sen bẹp bẹp, giương mắt nhìn sang, ơ, áo đầm màu hồng, mép váy có một vòng chấm tròn màu xanh lá cây, đai lưng bên hông là sợi tơ tằm làm lộ ra eo nhỏ bằng một nắm tay. Nhưng màu sắc này không có điểm nhấn, ở trong cửa hàng Trầm gia chính là một bộ quần áo cực kì bình thường. Động tác của Bạch Mạn Thanh không khỏi khoa trương lên, một mực xoay quanh, làm đầu của nàng cũng choáng váng.

Bạch Mạn Thanh dừng lại động tác, ánh mắt cứng lại. “Biểu tỷ cũng tới?” Nàng lớn như vậy ngồi ở đây từ này đến giờ, thì ra vị tiểu thư này mới phát hiện.

Mộc Vân đem ly trà nặng nề để xuống bàn, “Vài ngày trước đã nói với con rồi, nha đầu như con đúng là đáng trí, một chút quy củ cũng không có.”

Nhìn mớ bắt đầu quở trách biểu muội, Trầm Lạc vội vàng mở miệng giảng hòa, nàng cũng không muốn để cho Bạch Mạn Thanh ghi hận mình thêm, nói nàng vừa đến liền đoạt cha của nàng đoạt mẹ của nàng.

“Mợ, biểu muội mặc bộ váy này thật là đẹp mắt, lớn hơn một tuổi, ánh mắt cũng trở nên sắc bén hơn rồi. Người cũng ngày càng đẹp.”

“Đẹp có lợi ích gì, một chút hiểu chuyện cũng không có.”

Trầm Lạc xấu hổ, mớ đúng là một hiệp nữ ăn nói ngay thẳng. Thấy Mạn Thanh chu miệng cũng biết trong lòng nàng hết sức khó chịu, nàng không thoải mái, xui xẻo chính là mình a.

“Tướng quân trở lại.”

Bên ngoài gã sai vặt kêu lên, Trầm Lạc lau miệng, lần này cậu trở về thật đúng lúc a. Đúng dậy phải phải quần áo, cậu của nàng vẫn bị dương Hai cười nói rằng khuôn mặt đẹp như hoa như ngọc của cậu giống như khuôn mặt cô gái ở trên người nam tử. Vì vậy, đại tướng quân uy phong lẫm lẫm đối với dương Hai tránh không kịp. Trầm Lạc cực kỳ yêu mến người cậu duy nhất này của mình, dịu dàng như ngọc, hàng năm đều đến đây, cũng không thấy cậu có chút thay đổi nào, cũng không thấy già đi một chút nào.

“Lạc nhi đến rồi, để cậu nhìn một chút nào.” Bạch Dư Tề nâng tay Trầm Lạc, nhìn bên này lại nhìn bên kia, càng nhìn càng giống đại tỷ. Hẳn bận việc trong triều, không có thời gian đi thăm đại tỷ và đại tỷ phu.

Tâm tình của Trầm Lạc lúc này cực kỳ vui vẻ, mặt mày cong cong, khoe miệng khẽ nhếch lên cười. Một màn này rơi vào trong mắt Bạch Mạn Thanh cũng không biết là cảm giác gì. Đó là cha của nàng, trở về cũng không nhìn nữ nhi ăn mặc một thân áo mới, lại hỏi han ân cần Trầm Lạc, cũng không phải là nhiều năm không gặp nhau.

Bạch Dư Tề gật đầu một cái, “Hình dáng càng ngày càng giống đại tỷ rồi, tính tình cũng trầm ổn. Sáng mai vào cung ta cũng yên tâm một chút.”

Trầm Lạc vốn là đang cười, vừa nghe đến câu nói sau cùng thì thế nào cũng không cười nổi. Không phải là nữ nhi đại thần vào cung sao? Nàng chỉ là thân thích của đại thần, vào cung cũng sẽ không đến lượt nàng. Không xui xẻo như vậy chứ, nhưng nếu nàng vào cung, sẽ cùng Bạch Mạn Thanh sống cùng một chỗ.

Trầm Lạc còn đang kinh ngạc, cũng không mở miệng trả lời. Bạch Mạn Thanh đứng ở một bên nghe được lời nói của phụ thân thì nước chua trong lòng lập tức biến thành một cổ lửa giận, hùng hực mà thiêu đốt. Tại sao Trầm Lạc cũng muốn vào cung, vào cung lần này cực kỳ có ý nghĩa, thái tử mười bảy tuổi, chiếu theo quy củ Nguyệt Tường quốc, mười tám tuổi là nạp thái tử phi. Lần này gọi các khuê nữ từ mười hai đến mười bốn tuổi vào cung không phải là khảo sát, mà thái tử phi tương lai cũng sẽ là một người trong bọn họ. Trầm Lạc thật tốt, lại chặn ngang một bước.

“Hừ, phụ thân mẫu thân vừa thấy Trầm Lạc tới liền quên mất nữ nhi của mình rồi.” Làn váy đang được nắm trong tay lập tức bị buông xuống, hỏa khí dâng lên đầu, ngay trước mặt cha mẹ Bạch Mạn Thanh kêu thẳng đại danh của Trầm Lạc. Bạch Dư Tề chân mày nhíu lại, hỏa khí trên mặt Mộc Vân tăng lên. Bạch Mạn Thanh hồn nhiên không để ý, thậm chí dậm chân, cuối cùng chạy vào hậu viện. Cô gái luyện võ có hơi sức rất lớn, Trầm Lạc cảm thấy mặt đất bởi vì Bạch Mạn Thanh dậm chân đều rung lên.

“Ai, Mạn nha đầu nhà ta lúc nào thì có thể trưởng thành chút. Sáng mai phải vào cung rồi, tính tình trẻ con này của nàng phải làm sao cho tốt?” Bạch Dư Tề nhíu mày, đổi lại về mặt ai oán. Về mặt ủ ê phần điều ngọc trác này của cậu nếu để được Hai nhìn thấy không biết lại muốn nói gì.

Trầm Lạc ngẩng lên khuôn mặt tươi cười, nhìn về phía cậu mợ cười ngọt ngào, mở miệng: “Cậu yên tâm, hoàng cung có rất nhiều quy củ, biểu muội tự nhiên sẽ trưởng thành.”

Cơn tức của Mộc Vân lúc này cũng giảm xuống, lấy tay vỗ trán. “Lạc nhi lớn hơn Mạn Mạn có một tuổi nhưng lại rất hiểu chuyện. Xem ra người trong hoàng cung biết hôm nay Lạc nhi tới. Hiện tại cửa hàng của đại tỷ phu càng ngày càng nhiều, Lạc Nhi vào trong cung cũng là lẽ thường. Lạc nhi à, sáng mai là lần đầu tiên con vào cung. Hoàng cung có rất nhiều quy tắc, con chú ý một chút. Không thể phô trương quá mức, có thể tránh liền tránh có thể nhịn liền nhịn. Vào cung một thời gian, khi nào con đi ra mợ sẽ làm cho con một bữa ăn thật là ngon. Có ai không, đi chuẩn bị cho Lạc nhi một chút xiêm áo, tận lực chăm sóc nàng.” Mộc Vân kêu một tiếng, một tỷ nữ cúi đầu lĩnh mệnh đi lên.

Bạch Dư Tề để Mộc Vân cùng Lạc nhi nói một chút chuyện trong hoàng cung, còn mình cất bước đi tới thư phòng. Mộc Vân lôi kéo tay Trầm Lạc vào hậu viện, Trầm Lạc không hiểu, nàng mang theo xiêm áo, vì sao còn phải chuẩn bị xiêm áo.

“Lạc nhi, đại tỷ cùng đại tỷ phu xưa nay cưng chiều con, xiêm áo con mặc so với công chúa trong hoàng cung còn đẹp mắt hơn. Hoàng thượng Nguyệt Tường quốc chỉ có một công chúa, cưng chiều nàng vô cùng. Xiêm áo không được đẹp mắt hơn của công chúa, không may chộc công chúa không thoải mái đối với con cũng không tốt.”

Trầm Lạc lôi kéo tay mợ, “Mợ, hoàng cung muốn cái gì có cái đó, xiêm áo của công chúa làm sao lại không đẹp mắt bằng xiêm áo của con?”

Mộc Vân lắc đầu, “Xiêm áo trong cung tuy là quý giá, nhưng không đa dạng như Trầm gia. Có xiêm áo tốt đại tỷ phu không chừng đều muốn để cho đại tỷ cùng con mặc thôi. Bên trong hoàng cung còn có rất nhiều các quý phu nhân của đại thần, có rất nhiều khác biệt.” Trầm Lạc khẽ gật đầu, ai, hoàng cung chính là hoàng cung a, xiêm áo quý giá nhất không nói, cũng không cho người ta mặc xiêm áo mới mẻ độc đáo một chút, thật sự là bá đạo.

Bạch Mạn Thanh thật sự rất tức giận, từ lúc vào khuê phòng của mình cũng không bước ra khỏi cửa nửa bước, bữa tối cũng để tỳ nữ bưng vào trong phòng. Mộc Vân không còn cách nào khác đành phải tự mình đi đến phòng của nữ nhi, nữ nhi là mình hoài thai mười tháng sinh ra. Làm sao có thể không thương, nổi giận với nó cũng chỉ muốn dạy cho con mình biết quy tắc lễ phép một chút. Đúng là đau đầu, nhưng Mộc Vân cũng không nỡ.

Bên tai thanh tĩnh, Trầm Lạc không thèm nghĩ đến chuyện của Bạch Mạn Thanh nữa, nằm ở trên giường, đắp một tấm chăn mỏng. Lăn qua lộn lại, đầu óc nghĩ tới mợ đến phòng biểu muội cùng nàng nói chuyện. Hoàng thượng Nguyệt Tường quốc chỉ có hai đứa con trai và một nữ nhi. Thái tử cùng công chúa đều là hoàng hậu sinh ra, còn có một nhị hoàng tử, ru rú trong nhà không gặp người khác. Mợ chỉ nói trong hoàng cung có một người như thế, vẫn nói về thái tử nhiều nhất. Đối với vị thái tử này, Trầm Lạc biết được nhiều hơn, trong quán trà các thư sinh cũng rất nhiều người tán gẫu. Cũng hay nói đến thái tử Nguyệt Tường quốc, nói hẳn là đệ nhất mỹ nam Nguyệt Tường quốc, văn võ song toàn, tuổi còn trẻ đã lập công lớn ở biên quan. Mặc dù chưa từng nhìn thấy vị thái tử điện hạ này, nhưng những đánh giá về hắn Trầm Lạc đều nhớ rõ.

Câu mợ nhắc nhở, hoàng cung sâu như biển. Lạc nhi, có thể khiêm tốn liền khiêm tốn, không nên cùng những cô gái khác tranh giành. Trầm Lạc vào cung cũng không có gì, không biết lấy gì để tranh giành với các nàng. Nàng chỉ muốn an phận ở trong hoàng cung mười mấy ngày, sau đó nhanh chóng về nhà.

2. Chương 2

3. Chương 3

4. Chương 4

Bạch Mạn Thanh nhẹ buông tay, rèm cửa sổ rơi xuống, xe ngựa khác biệt kia biến mất ở trước mắt. Trầm Lạc ngồi thẳng người, chờ Bạch Mạn Thanh mở miệng. Trầm Lạc biết Bạch Mạn Thanh một khi có uất ức nhất định sẽ tìm người để phát tiết. Quả nhiên một lát sau Bạch Mạn Thanh mở miệng, thậm chí còn gọi Trầm Lạc một tiếng biểu tỷ.

“Biểu tỷ, Hà Oánh là trưởng nữ của Thừa tướng, lớn hơn ta một tuổi. Nàng bằng tuổi ngươi, so với ngươi càng đáng ghét hơn. Cậy vào tài văn chương của mình, khoe khoang khắp nơi, cứ đến tết Nguyên Tiêu, nàng sẽ xuất hiện, mỗi lần đều lấy được một danh hiệu.” Bạch Mạn Thanh càng nói trong lòng càng thêm tức giận, Trầm Lạc cũng có thể nghĩ thấy cả xe có một mùi dấm chua nồng nặc. Bạch Mạn Thanh đây là ghen tị công khai, chỉ cho người biết võ công không cho người ta biết văn chương.

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng mở miệng lại làm ra bộ dáng khác. “Biểu muội, Hà Oánh không biết võ công. Thật đúng là có được tất có mất.” Vốn muốn làm cho tâm lý Bạch Mạn Thanh thoải mái một chút, nơi nào biết trực tiếp chọc trúng lửa giận của Bạch Mạn Thanh. “Trầm Lạc, là ngươi cố ý chọc giận ta. Chẳng lẽ ngươi không biết Hà Oánh còn có một ca ca văn võ song toàn sao? Nàng biết võ công, cùng với ta không phân cao thấp.” Trầm Lạc không biết mở miệng như thế nào, ngay cả Hà Oánh cũng không nhận ra, làm sao biết nàng còn có một ca ca văn võ song toàn. Trầm Lạc dứt khoát không để ý đến Bạch Mạn Thanh nữa, trực tiếp nghiêng đầu nhìn xe ngựa. Nhìn xe ngựa so với nhìn Bạch Mạn Thanh thuận mắt hơn nhiều, không nghe được Trầm Lạc đáp lại Bạch Mạn Thanh càng thêm khó chịu, tung một đấm đánh trên chiếc ghế.

“Hai vị tiểu thư, đã đến nơi rồi. Xe ngựa chỉ có thể đi tới đây, phía trước là nơi tập trung đi theo công công cùng vào cung.” Có một số việc phát sinh thật khéo làm sao, lửa giận Bạch Mạn Thanh lập tức biến mất, trở thành một con chim nhỏ nép vào người cô gái xinh đẹp. Trầm Lạc vỗ vỗ bả vai Bạch Mạn Thanh, “Biểu muội a, đừng nóng giận. Chúng ta mau đi đi, công công chờ đấy.”

Trầm Lạc cùng Bạch Mạn Thanh đeo tay nải đi tới nơi tập trung trước cửa cung, trước mặt là một công công lớn tuổi, mặc y phục thái giám màu xanh dương đậm, khi thấy gò má của công này nổi lên màu hồng của phấn trang điểm thì trái tim nhỏ của nàng run rẩy. Người như vậy nếu ở huyện Vân Hà, chẳng phải là muốn bị người chụp mũ cho tội già mà không kính sao.

“Các vị tiểu thư, các người sẽ ở trong sương phòng hậu cung, trước tiên đi theo ta vào cung. Tiếp đó sẽ dẫn các người đến nơi đã được an bài sẵn.” Giọng lão Công Công già mà không kính lạnh lạnh nói ra.

Hiện tại là thời gian đại thần vào lâm triều, trong triều cũng có đại thần tuổi trẻ tài cao thanh niên tài tuấn. Ví dụ như con của Thái Phó Đỗ Phong, hay là Lại Bộ Thị Lang Tần Lâm, dáng người cao lớn bản lĩnh, gương mặt tuấn tú xinh đẹp. Phần lớn những cô gái không bước ra cửa khuê phòng, đối với việc gặp nam tử rất xa lạ, lần này tới nhiều như vậy chỉ cần nam tử có chút tướng mạo lại trẻ tuổi tài cao làm sao có thể không động tâm. Nhìn bên cạnh những cô gái không dám nhìn rồi lại len lén nhìn kia, Trầm Lạc cảm thấy rất thú vị. Bên cạnh Bạch Mạn Thanh nói trúng tim đen. “Rõ ràng muốn nhìn, lại giả vờ một bộ đáng thực đức, nhìn ánh mắt kia giống như là mắt sói nhìn thấy con mồi.”

Thanh âm Bạch Mạn Thanh không lớn không nhỏ, vừa vặn không để công công dẫn đầu nghe thấy nhưng tất cả những cô gái ở đây đều nghe rất rõ ràng, lúc này sắc mặt đỏ bừng cúi đầu đi tiếp.

Hà Oánh bên cạnh không có lên tiếng, vẻ mặt như thường, chỉ là quay đầu nhìn Trầm Lạc một cái. Sống lưng Trầm Lạc tê rần, cảm giác như bị ai đó nhìn chằm chằm, cả người không thoải mái. Trầm Lạc kéo Bạch Mạn Thanh nhẹ nhàng hỏi: “Hà Oánh là người nào?” Bạch Mạn Thanh đi ở phía trước chep miệng, Trầm Lạc theo ám hiệu của Bạch Mạn Thanh nhìn sang, thì ra đây chính là Hà Oánh, một thân xiêm áo đỏ rực, váy cùng ống tay áo có thêu hoa vàng rực tầng tầng lớp lớp, gió thổi lên giống như vườn hoa nở rộ. Xiêm áo thật chói mắt, thật là đẹp, ngộ nhờ nàng đem ra so sánh với công chúa thì làm sao bây giờ.

Vào cửa hoàng cung, công công đem các cô gái giao ột vị ma ma, vị ma ma này trang sức thanh lịch, mặt mũi hiền lành. “Vị này là nhũ mẫu thái tử điện hạ Lưu ma ma, làm phiên Lưu ma ma chăm sóc các vị tiểu thư.”

Lưu ma ma cười nhạt, “Lý công công sao lại nói vậy, người chăm sóc Vạn Tuế Gia rất bận rộn, cứ yên tâm giao chuyện này cho lão thân.” Các cô gái nghe được người này là nhũ mẫu thái tử, lập tức chỉnh lại bộ dáng, thậm chí len lén sửa sang lại xiêm áo. Nếu là ở trước mặt nhũ mẫu thái tử biểu hiện không tề, ngày nào đó Lưu ma ma ở trước mặt hoàng hậu nói tốt vài câu, thái tử phi nói không chừng chính là nàng.

Trầm Lạc nhìn mấy cô gái bên cạnh, thở dài, nhiều nữ nhân như vậy, đều vì thái tử sao? Nàng rốt cuộc hiểu rõ hôm qua mợ nói với nàng không nên tranh giành với các cô gái khác, tranh gì, tranh nam nhân chứ sao. Phụ thân kiếp này chỉ cưới một người là mẫu thân, đặt mẫu thân ở trong lòng bàn tay mà yêu thương cưng chiều, ở trong lòng Trầm Lạc, cha mẹ như vậy mới là một cặp vợ chồng hạnh phúc bình thường. Trầm Lạc sau này cũng sẽ tìm một nam nhân tốt một đời một kiếp yêu thương mình, thái tử cái gì, cút sang một bên.

“Lưu ma ma, làm phiền ngài dẫn đường cho chúng ta rồi. Chúng ta sẽ ở trong cung quấy rầy một thời gian, Hà Oánh thay mọi người cảm ơn ngài.” Hà Oánh vừa nói vừa khề hạ người xuống làm lễ, tư thái hào phóng lễ độ, không mềm mại làm bộ. Lưu ma ma gật đầu mỉm cười, trong mắt những người khác là một bộ dáng cực kỳ hài lòng. Bạch Mạn Thanh thấy Hà Oánh chớp lấy được cơ hội đầu tiên, cảm giác mình bị bỏ rơi ở phía sau. Hà Oánh vừa mới hành lễ đứng dậy Bạch Mạn Thanh đã hạ người xuống làm lễ, thanh âm nhẹ nhàng, thanh nhã. “Lưu ma ma, Hà Oánh tỷ tỷ nói rất đúng, những ngày tiếp theo phải làm phiền Lưu ma ma rồi.” Cùng một lời nói, Hà Oánh nói ra là một bộ dáng thư thái, Bạch Mạn Thanh làm lại chính là bắt chước nàng ta.

Quả nhiên, Lưu ma ma khề nhú lại chân may nhưng ngay sau đó biến mất rất nhanh, tự tay đỡ Bạch Mạn Thanh đứng dậy.

“Đừng để lão thân ngượng chết, mọi người đừng đứng ở chỗ này nữa. Mọi người mau cùng lão thân đi vào hậu cung đi không nên đứng ở trước cửa cung như vậy nữa. Đến sương phòng, mọi người đem đồ đạc sắp xếp vào rồi ra ngoài ăn điểm tâm. Rồi sau đó ra ngoài tập hợp, lão thân có mấy lời muốn nói cùng các vị tiểu thư.”

Lưu ma ma nói xong, các vị tiểu thư trăm miệng một lời mà đáp. Trầm Lạc đi ở giữa, đi tới khúc quanh, rõ ràng nàng thấy Lưu ma ma nhìn nàng một cái. Tuy chỉ có một cái, nhưng Trầm Lạc cảm giác trong ánh mắt bà ấy có chút ý tứ. Là có ý gì? Tại sao lại nhìn nàng như vậy?

Mọi người đều đang theo đuổi tâm tư của mình, thì có một nhóm thanh niên tuấn tú đi qua.

Con của Thái phó Đỗ Phong bước nhanh đi tới bên cạnh, Lại Bộ Thị Lang Tần Lâm “Này, người mới vừa rồi có thấy mấy cô gái kia không?” Tần Lâm gật đầu, vẻ mặt như thường, trong giọng nói không biểu lộ hưng phấn nào, làm cho Đỗ Phong rất là mất hứng. “Thấy được thì làm sao?”

Đỗ Phong vỗ bả vai Tần Lâm. “Người đứng là đầu gối, hai mươi một tuổi vẫn chưa lấy vợ, ngay cả thị thiếp cũng không có.” Tần Lâm nhìn lướt qua Đỗ Phong, ngữ khí khinh thường “Đại trưởng phu sao có thể chui rúc trong khuê phòng, uống cho người là con trai của Thái phó, trong đầu đầy mưu toan gian xảo” Đỗ Phong bĩu môi, “Thôi đi, ta mưu toan gian xảo lúc nào. Ta hiện đã mười tám tuổi, vừa đúng tuổi có thể lấy vợ. Người không thấy thái tử năm nay mười bảy, Thái hậu cùng hoàng hậu để cho các nữ nhi đại thần vào cung khảo sát một phen xác định thái tử phi sang năm sao? Thái tử năm nay mới mười bảy mà thôi, làm sao người lại lấy ta ra mà nói.”

Tần Lâm phất tay, bước ngày càng nhanh. “Thái tử khác với người, ta và người cũng khác nhau, ta cùng thái tử lại càng khác nhau.” Nói xong không để ý đến Đỗ Phong trực tiếp đi về phía trước. Đỗ Phong bị Tần Lâm làm cho rối tinh rối mù, khác nhau cái gì. Đợi đến ngày nào đó người thật không thể lấy vợ đến đó cũng đừng hối hận không nghe ta nói, thua thiệt là người thôi. Ai, Tần bá mẫu, ta thật thẹn với người, căn bản khuyên Tần Lâm không có chút chuyển biến nào, người muốn bồi cháu cũng phải chờ thôi.

Trầm Lạc đem bọc quần áo mở ra, đem xiêm áo đặt ở trong ngăn kéo đầu để trong sương phòng. Hôm nay người tới quá nhiều, vốn là một người một gian phòng, mỗi thiên kim một gian phòng, nàng là tạm thời vào cung. Cho nên, cùng Bạch Mạn Thanh chung một gian phòng, cũng may Lưu ma ma đã sớm kêu người mang cái giường tới đây.

“Trầm Lạc, nhanh lên một chút, đến giờ ăn điểm tâm rồi. Chớ lâu la, ta thấy tất cả mọi người đều đến đó rồi.” Trầm Lạc đem một cái xiêm áo cuối cùng bỏ vào trong ngăn kéo đầu, rồi sau đó đóng cửa tủ. “Được rồi, được rồi, bây giờ đi.”

Trầm Lạc cùng Bạch Mạn Thanh đi theo mọi người tiến vào nơi để dùng bữa, Hà Oánh trùng hợp ngồi ở vị trí đối diện. Hà Oánh mới vừa rồi đã gây được ấn tượng tốt, tầm mắt của mọi người đều rơi trên người nàng. Nàng chậm rãi cầm lên một miếng bánh ngọt há miệng bỏ vào trong miệng, Trầm Lạc cũng không có nhân hạ thoải mái xem xét Hà Oánh, tầm mắt nhìn trên mấy cái bánh ngọt, khi thấy quế hoa cao quen thuộc, hai mắt Trầm Lạc tỏa sáng. Thứ nhất cha mẹ không cho nàng ăn hoa quế tấm ngó sen, thứ hai không cho nàng ăn quế hoa cao, hiện tại hai thứ đồ này nàng đều có thể ăn rồi.

Trầm Lạc cầm một khối quế hoa cao lên, bánh ngọt trong hoàng cung được làm rất khéo léo tinh xảo, những thiên kim tiểu thư kia phải cần vài miếng mới ăn xong, Trầm Lạc chỉ cần một miếng là có thể giải quyết hết rồi. Bạch Mạn Thanh trực tiếp cho nàng một cái nhìn xem thường, các thiên kim khác thì ngồi cười khúc khích, Bạch Mạn Thanh là con nhà võ lại không phạm lỗi, hôm nay lần đầu vào cung còn dẫn theo thân thích không làm được việc. Bạch Mạn Thanh thấy mọi người cùng nhau cười nhạo nàng, nàng cũng không phải là ngồi không, mọi người địa vị ngang hàng, nàng cũng không thể để cho người khác khi dễ mình.

5. Chương 5

6. Chương 6

7. Chương 7

8. Chương 8

Bạch Mạn Thanh cùng Hà Oánh được đứng ở hàng thứ nhất, Trầm Lạc đứng ở hàng thứ ba tức là hàng cuối cùng. Trầm Lạc thấy an bài như thế, trong lòng có chút sáng tỏ, đứng ở hàng thứ nhất là sáu cô gái có khả năng sẽ là thái tử phi tương lai nhất, trong đó an bài ở vị trí thứ ba và thứ tư chính là Bạch Mạn

Thanh cùng Hà Oánh. Hai vị trí chính giữa hàng thứ nhất là hấp dẫn con mắt người ta nhất, xem ra thái tử phi tương lai sẽ là Bạch Mạn Thanh hoặc Hà Oánh rồi.

Trong lòng Trầm Lạc không biết là vui hay buồn, nữ nhi phủ tướng quân nếu làm thái tử phi, nàng sẽ là biểu tượng của thái tử phi, cũng có vẻ vinh dự. Nhưng cậu mợ yên tâm để Bạch Mạn Thanh vào trong cung ư, lời của mợ ngày hôm qua Trầm Lạc vẫn nhớ kỹ trong lòng, thấy vậy mà trong lòng cảm thấy sợ hãi.

“Thái hậu yêu thích trẻ con, muốn các vị tiểu thư vào cung. Lần này vào cung thời gian tuy không dài, nhưng nếu khiến cho lão nhân gia Thái hậu nàng vui vẻ, các vị tiểu thư về sau cũng sẽ có phúc lộc hưởng không hết. Hiện tại, lão thân sẽ nói vài việc cần thiết, nếu các vị tiểu thư có gì không thoải mái tốt nhất nên nén xuống. Trong cung nhiều quy củ, các tiểu thư nhìn thấy chủ tử nên hành lễ, làm việc theo quy tắc, không nên làm thì đừng làm, buổi tối Thái hậu sẽ mở tiệc khoản đãi các vị tiểu thư, có thể thái tử cũng sẽ tới. Các vị tiểu thư, bây giờ trở về phòng chuẩn bị cho tốt.”

Lời của Lưu ma ma bao gồm rất nhiều tin tức, trước hết ý nói lần này ời các vị thiên kim vào cung quả thật là có ý đồ, tiếp theo nhắc nhở các vị thiên kim an phận thủ thường không gây chuyện thị phi, cuối cùng tiết lộ buổi tối Thái hậu mở tiệc thái tử sẽ đến. Nói trắng ra là, từ giờ trở đi cho đến buổi tối, mọi người suy nghĩ xem sở trường của mình là gì, buổi tối đem hết khả năng ra biểu diễn, nói không chừng lọt vào mắt thái tử sẽ một bước lên trời.

Trầm Lạc nằm trên giường, chân trái vắt lên trên đùi phải, miệng bắt đầu ngâm nga. Nhìn Bạch Mạn Thanh đã không ăn trưa vẫn ngồi nhìn gương mà trang điểm đến khi mặt trời xuống núi. Lúc cung nữ đưa bữa trưa đến, Bạch Mạn Thanh trực tiếp phát tay bảo cung nữ mang ra ngoài, may nhờ buổi sáng nàng ăn thật nhiều bánh ngọt, nếu không đến bây giờ nhất định nàng sẽ đói chết.

“Trầm Lạc, người nói lần này nếu ta biểu hiện tốt, Thái hậu hài lòng sang năm đem ta gả cho thái tử điện hạ, ta sẽ trở thành thái tử phi chứ.” Bạch Mạn Thanh nói tới chỗ này một bộ dáng sắc xuân phơi phới Trầm Lạc cảm thấy một cỗ lạnh đến buồn nôn. Nàng lập tức nằm xuống, trùm chăn, “Ta chúc người mạnh khỏe cố gắng làm việc, ta ngủ một lát, dạ tiệc hôm nay không biết muốn ồn ào đến khi nào.” Một câu nói làm cho Bạch Mạn Thanh nhăn mày. Chỉ biết ăn với ngủ, đúng là đồ lười, về sau ai dám lấy người.

Trầm Lạc lại nghĩ khác, sang năm Bạch Mạn Thanh mười bốn tuổi còn chưa trưởng thành làm sao mà lập gia đình chứ? Chẳng lẽ định ra trước rồi vào cung cùng thái tử từ từ bồi dưỡng tình cảm. Chờ đến lúc trưởng thành sẽ cử hành đám cưới sao? Trầm Lạc lật người, nhìn về phía Bạch Mạn Thanh, nàng vẫn còn đang trang điểm, hay là nhắc nhở nàng một chút “Bạch Mạn Thanh, trong cung cũng không phải phủ tướng quân, mợ chắc đã nói với người. Làm việc khiêm tốn, chờ qua thời gian này, trở về phủ tướng quân, mợ chắc chắn tìm cho người một mối hôn sự tốt.”

Bạch Mạn Thanh vừa nghe trong lòng không biết là tư vị gì, nàng còn chưa có lên làm thái tử phi Trầm Lạc lại nói lời xúi quẩy. Pằng một tiếng để cây lược gỗ xuống bàn, xoay người lại, đôi mày thanh tú nhíu lên. “Trầm Lạc, người đừng giống mẫu thân ta, các người đều là người không có chí khí. Ai không muốn ở trên cao, đợi ta làm thái tử phi, nhìn Hà Oánh phách lối tới khi nào.”

Trầm Lạc vén chăn mỏng lên, dựa vào cột giường ngồi dậy. “Bạch Mạn Thanh, người làm thái tử phi là muốn cùng thái tử chung sống cả đời. Vì muốn hạ bệ uy phong của Hà Oánh mà đem hạnh phúc chính mình làm tiền đánh cược, như vậy có đáng giá không?”

Bạch Mạn Thanh tức giận đứng lên rồi sau đó lại phịch một tiếng ngồi trên băng ghế, “Hạ bệ uy phong của Hà Oánh là chuyện khác, thái tử Nguyệt Tường quốc là thiên hạ đệ nhất mỹ nam, văn võ song toàn, trên đời cũng chỉ có nam tử như vậy mới có thể xứng với Bạch Mạn Thanh ta. Trầm Lạc, ta không phải người, tùy tiện gả cho ai cũng được, tính ta người cũng biết người bình thường không lọt vào mắt của ta. Người đừng nói nữa, nếu không, ta cũng sẽ trở mặt với người.”

Trầm Lạc bĩu môi, tốt bụng nhắc nhở Bạch Mạn Thanh kết quả nhận lấy một bụng chán nản, được, chuyện của Bạch Mạn Thanh nàng mặc kệ. Quản tốt mình an toàn vượt qua thời gian ở trong hoàng cung này là được.

Trầm Lạc mới lại nằm xuống một lát thì phòng bên ngoài náo nhiệt, tiếng của cung nữ cách cửa phòng truyền vào. “Hai vị tiểu thư, dạ tiệc đã chuẩn bị xong, Thái hậu lệnh cho nô tỳ đến gọi hai vị.” Bạch Mạn

Thanh vừa nghe vội vàng đứng lên nghiêm túc chỉnh sửa lại xiêm y của mình lần nữa, Trầm Lạc ngáp một cái, chậm rãi đứng dậy, tùy ý sửa lại tóc cùng xiêm áo của mình. Bạch Mạn Thanh mượn cơ hội này lại mắng nằng, “Nhìn bộ dáng lười biếng này của ngươi thật sự là muốn làm cho ta bẽ mặt.”

Theo cung nữ đến tẩm cung Thái hậu Từ Ninh cung, Trầm Lạc và Bạch Mạn Thanh lại tách ra lần nữa. Tổng cộng có mười tám nữ tử, hai bên trái phải mỗi bên ngồi chín người, Bạch Mạn Thanh và Hà Oánh chia ra ngồi ở vị trí thứ nhất, Trầm Lạc ngồi vị trí cuối cùng hàng bên trái. Ngẩng đầu nhìn sang, Trầm Lạc lần đầu tiên được gặp Thái Hậu, nằng có khuôn mặt hiền lành cùng nụ cười nhân ái, cổ đeo chuỗi hạt màu xanh lá cây.

Chuyển tầm mắt, Trầm Lạc thấy bên cạnh Thái Hậu là một nam tử tuấn lãng, chắc hẳn vị này chính là đệ nhất mỹ nam theo như lời đồn thái tử đương triều Nguyệt Tường quốc, da thịt trắng nõn, sống mũi cao thẳng, đôi mắt sâu như biển, vài sợi tóc rơi trước trán, mặc dù mặc hoàng bào thêu hình rồng màu vàng hoàng kim, nhưng quanh thân lại tản ra một cỗ khí chất thanh nhã, làm cho người ta cảm giác loại hào hoa phong nhã này chỉ có thể đứng nhìn từ xa không thể khinh nhờn. Trầm Lạc nhìn các vị thiên kim bên cạnh, một bộ dáng nhìn cũng không dám nhìn, khuôn mặt nhỏ nhắn ngượng ngùng hồng hồng, bàn tay nhỏ bé xuôi ở bên người cũng nắm thật chặt.

“Đây là nữ nhi Bạch tướng quân phải không? Mạn Thanh, tiến lên cho ai gia nhìn một chút.” Bị điểm đến tên Bạch Mạn Thanh khó nén tâm tình hưng phấn vui sướng, lập tức đứng dậy đi tới giữa đại sảnh thi lễ một cái. Không để ý đến khuôn mặt không cam lòng của các vị thiên kim kia. Hà Oánh không nhịn được tức giận, lần đầu Thái hậu gọi là Bạch Mạn Thanh mà không phải mình.

Trong lòng Trầm Lạc than thở, tâm tư của Bạch Mạn Thanh tất cả đều hiện rõ trên mặt. Ngồi ở vị trí thứ nhất bên tay phải là Hà Oánh, nằng ta che giấu tâm tư vô cùng tốt, Bạch Mạn Thanh khẳng định không phải đối thủ của Hà Oánh. Có thể làm thế nào, Trầm Lạc mờ mịt nhìn phía trước mặt. Cho đến khi tầm mắt mình cùng thái tử chạm vào nhau, một đôi người thâm thúy thẳng tắp nhìn nằng chăm chăm, chuông báo trong lòng Trầm Lạc vang lớn, lập tức cúi đầu xuống làm bộ dạng ngây ngô.

“A, nữ nhi Bạch tướng quân thật sự là xinh đẹp, Văn Thượng, con có thấy nằng cực kì giống Bạch tướng quân không?” Thái hậu chỉ Bạch Mạn Thanh đứng phía dưới, mắt nhìn về tôn tử bên cạnh, Vũ Văn Thượng.

Vũ Văn Thượng nhìn về phía Bạch Mạn Thanh, trên mặt Bạch Mạn Thanh một hồi hồng, bị nam tử anh tuấn khí thế bức người nhìn như vậy cô nương nhà ai sẽ không đỏ mặt đây?

“Văn Thượng, con gái người ta thật xinh đẹp, người cũng đừng nhìn chăm chú như thế.” Một câu nói của Thái hậu làm cho các thiên kim phía dưới không biết có cảm giác gì, Lưu ma ma bên cạnh Thái hậu cười ra tiếng, “Thái hậu, thái tử là lần đầu tiên nhìn thấy Bạch cô nương, khó tránh khỏi mới lạ chứ sao.”

“Hoàng tổ mẫu, Bạch cô nương ngồi ở dưới kia Tôn nhi thấy không rõ ràng lắm, hiện tại nhìn kĩ lại, khuôn mặt thật giống Bạch tướng quân. Thanh tú lại lộ ra một cỗ anh khí, quả thật là tướng môn chi nữ.”

(Tướng môn chi nữ: nữ nhân có thể cầm quân)

Bạch Mạn Thanh nghe được đánh giá của thái tử với mình trong lòng nhin không được vui sướng, thái tử đã bắt đầu chú ý đến nằng.

Trầm Lạc ở phía dưới nhìn người trên khán đài đang diễn kịch, dưới khán đài các khuôn mặt phong vân biến ảo, bên trong hoàng cung thật đúng là náo nhiệt. Bạch Mạn Thanh tự lựa chọn con đường của mình, nhưng Trầm Lạc nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra nằng là người ngồi cuối cùng hàng bên trái cũng có thể có may mắn đứng ở giữa đại sảnh, hơn nữa cho nằng “Cơ hội” này chính là thái tử.

(Phong vân biến ảo: thay đổi không ngừng)

“Tôn nhi nghe nói Bạch cô nương có một biểu tỷ, hôm nay cũng đến trong cung nhưng không biết là vị nào đây?” Bạch Mạn Thanh nghe thái tử nói tới biểu tỷ của nằng, cho dù trong lòng có một ngàn một vạn lần không muốn lúc này cũng chỉ có thể thấp đầu, nói “Thái tử điện hạ, người ngồi cuối cùng bên trái mặc xiêm áo màu vàng nhạt chính là biểu tỷ ta Trầm Lạc.” Thái hậu vừa nghe, lúc này cũng gọi Trầm Lạc tới đây. Trầm Lạc không có biện pháp đành đi đến bên cạnh Bạch Mạn Thanh, cúi người hành lễ.

“Dân nữ Trầm lạc tham kiến Thái hậu, tham kiến thái tử điện hạ.” Trầm Lạc học theo lời kịch mà nói, Thái hậu lúc này mới nhìn kĩ cháu gái Bạch tướng quân, con gái một của thủ phủ Nguyệt Tường Quốc Trầm gia. Thì ra nha đầu này tên là Trầm Lạc, cái tên thật giống nam nhi. Tóc cũng loạn loạn vừa nhìn đã biết không có xử lý qua, xiêm áo cũng là tùy tiện mặc vào, toàn thân màu vàng nhạt, trên đầu chỉ có một cây trâm màu bạc đơn giản. Lần này để Trầm Lạc vào cung hoàn toàn là nhìn vào thân phận của nàng.

Trong lòng ngàn vạn lần không hài lòng, nhưng trên mặt Thái hậu cười đến rất rực rỡ, không dứt nói những lời khen ngợi.

“Thì ra đây chính là cháu gái Bạch tướng quân, dáng dấp cũng cực tốt.” Trầm Lạc biết, Thái hậu gặp người đều sẽ nói, cô nương này dáng dấp xinh đẹp, cô nương kia dáng dấp cực tốt.

Cả người Trầm Lạc không được tự nhiên, ngoài việc đáp trả với Thái hậu, còn phải ứng đối với ánh mắt của thái tử. Thái tử điện hạ, chúng ta là lần đầu tiên gặp mặt, người nhìn một cô gái xa lạ như nhìn một quái vật thể kia là không được a.

9. Chương 9

10. Chương 10

Tiếng tiêu uyển chuyển du dương vang vọng trong trời đêm, dưới ánh trăng là một nữ tử áo hồng như tinh linh đang nhảy múa, tay áo như cánh liễu trong gió xuân thổi lật phất, hai chân linh hoạt, khoát tay đá chân nhịp nhàng, trong con ngươi tình ý tựa như sóng nước chảy theo gió, bừng sáng hẳn lên. Vẫn đang múa, tiếng tiêu đột nhiên cao lên, nữ tử áo đỏ đi theo tiết tấu càng múa càng nhanh, điệu múa mới rồi như tinh linh nhảy múa, thì bây giờ vũ điệu nhanh chóng như Phượng Hoàng sống lại, quần áo bởi vì múa nhanh mà giống như la bàn tung bay tán loạn, thật giống như hoa mẫu đơn đang nhiệt liệt nở rộ, rất là chói mắt.

Ở Vân Hà huyện Trầm Lạc từng xem các cô nương nhạc phường khiêu vũ, nhưng so với Hà Oánh thật sự là một trên trời một dưới đất. Thanh âm cuối cùng của tiếng tiêu vừa vang lên, Hà Oánh đã nằm rạp trên mặt đất, làn váy vây quanh bên người, xòe trên mặt đất. Thái hậu là người đầu tiên vỗ tay, “Quả là tiên nữ hạ phàm a, Văn Thượng, con cảm thấy thế nào?”

Thái tử đưa cây sáo bằng ngọc cho Lưu ma ma, “Hoàng tổ mẫu nói phải, bài múa này quả rất đẹp mắt, khen một câu tiên nữ hạ phàm cũng không đủ.” Hà Oánh đang nằm trên mặt đất cũng mừng thầm trong lòng, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Thái hậu. “Thái hậu, lời tán dương này Hà Oánh không dám nhận.”

“Kỹ thuật nhảy như thế này, nhất định có thưởng. Lưu ma ma, mau đem ngọc như ý trong phòng ta cho Hà nha đầu.” Lưu ma ma cả kinh, ngọc như ý này Thái hậu vẫn luôn để ở trong phòng, cho tới bây giờ cũng không đưa nó cho ai, hôm nay lại thưởng cho Hà Oánh. Vũ Văn Thượng ở bên cạnh vừa nghe liền nở nụ cười, “Hoàng tổ mẫu, người làm vậy há chẳng phải lỗ vốn rồi sao. Nếu những thiên kim ở sau biểu hiện cũng xuất sắc như thế, chẳng lẽ người cũng muốn đem cây sáo bằng ngọc tặng luôn sao?”

Thái hậu liếc tôn tử một cái, “Cái thằng nhóc này, trưởng thành rồi mà cũng trêu ghẹo lão thái bà như ta. Hà nha đầu, đứng dậy đi. Phía dưới ai tới biểu diễn đây?”

Trầm Lạc căn bản không chú ý tới đối thoại của Thái hậu và thái tử, bọn họ đối thoại cực kỳ nhàm chán, rõ ràng là tổ mẫu và tôn tử thân ái, nói chuyện còn mang điệu bộ xá cách. Thật sự là không thú vị, Trầm Lạc bắt đầu cảm thấy nhớ nhà. Phụ thân và mẫu thân luôn quây quần bên nhau, thật là ấm áp, so với hoàng cung còn thú vị hơn nhiều.

“Thái hậu, ta chưa từng nghe qua tài năng của cháu gái Bạch tướng quân, nói không chừng nàng có tài nghệ gì đặc biệt. Sinh trưởng ở dân gian chắc sẽ khác với những cô nương ở kinh thành, nhất định sẽ rất mới lạ đó hoàng tổ mẫu.”

Thái hậu liếc tôn tử lần nữa, chẳng lẽ hẳn nhìn trúng Trầm Lạc rồi sao? Hôm nay đã là lần thứ hai nhắc đến Trầm Lạc rồi. Thái tử lên tiếng, Thái hậu cũng không thể không theo ý của hắn, lúc này gọi: “Trầm Lạc, hôm nay đã chuẩn bị gì trợ hứng ọi người?” Trầm Lạc ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ sẽ đến phiên mình nhanh như vậy. Theo lý thuyết, chỗ ngồi đã sắp xếp thứ tự, nàng phải là người biểu diễn cuối

cùng hoặc là gần cuối. Trước đó sẽ có nhiều người biểu diễn, đến lúc đó nhất định Thái hậu cũng mệt mỏi, đâu còn nghiêm túc xem nàng biểu diễn, vậy thì nàng có thể tùy tiện là được rồi. Ai ngờ, nàng lại là người biểu diễn thứ hai, Bạch Mạn Thanh còn chưa biểu diễn đấy.

Trầm Lạc đứng lên, mắt nhìn Bạch Mạn Thanh, quả thật nha đầu này đang không cam lòng. Đâu chỉ có một mình Bạch Mạn Thanh không cam lòng, những vị thiên kim khác hai mắt đang tỏa ra ánh sáng ngụ ý hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng. Nghĩ tới mình sẽ không ở trong cung lâu nên không thể tích lũy thù hận được. Kết quả là, Trầm Lạc mở miệng: “Hồi thái hậu theo như lời thái tử nói, những trò vui trong nhân gian toàn là thô tục không thể để vào mắt, không bằng để biểu muội Bạch Mạn Thanh tới múa kiếm, kiếm vũ của nàng tương đối tốt.”

Thái hậu vốn cũng không muốn cho Trầm Lạc biểu diễn, nể mặt cháu trai mới để cho nàng biểu diễn. Nếu Trầm Lạc đã nói như vậy, nàng cũng thuận nước đẩy thuyền thôi. Đang chuẩn bị mở miệng thì thái tử lại chen vào, nói: “Cuộc sống dân chúng tốt đẹp là nguồn cội của quốc gia, sao Trầm cô nương lại nói là thô tục không thể lọt vào mắt như thế? Chắc là Trầm cô nương quá mức khiêm tốn rồi.” Thái tử nói những câu này ý tứ rõ ràng là nếu Trầm Lạc vẫn từ chối thì sẽ không hay. Trầm Lạc không thể làm gì khác nên đành chấp nhận. Thái tử người thật là lợi hại, nói mấy câu như vậy căn bản không để cho ta nói được gì. Đang muốn bước ra tiến lên kể ọi người một câu chuyện xưa từng nghe ở trà quán, nhưng không ngờ Bạch Mạn Thanh ngồi ở vị trí đầu bên trái đột nhiên đứng dậy, “Thái hậu, thái tử điện hạ. Xem ra biểu tỷ cũng chưa chuẩn bị xong, sao không để cho ta biểu diễn ọi người một bài Vũ Nhất Kiếm, như vậy cũng để cho biểu tỷ có đủ thời gian suy nghĩ kỹ xem mình nên biểu diễn cái gì. Thái hậu, thái tử điện hạ, ý hai người thế nào?” Trầm Lạc chợt cảm thấy nhẹ lòng, Bạch Mạn Thanh quả nhiên làm đúng được một lần.

Thái tử điện hạ từ chối cho ý kiến, mặt nở nụ cười khê gật đầu bày tỏ đồng ý. Thái hậu thấy tôn tử đồng ý xong liền vỗ tay một cái, “Như thế cũng tốt, Bạch Nha Đầu, người múa Vũ Nhất Kiếm cho ai gia xem một chút.”

Trầm Lạc lại ngồi xuống. Bạch Mạn Thanh, thời gian người múa kiếm phải lâu một chút. Nàng không muốn gả cho thái tử làm thái tử phi gì đó, không muốn cùng những cô gái này tranh giành. Nếu như thế, nàng cần gì phải phí công để thái tử, Thái hậu vui mừng. Thị vệ đứng một bên đưa bội kiếm cho Bạch Mạn Thanh, Bạch Mạn Thanh nhận lấy thanh kiếm ngay sau đó lập tức xoay người, quần áo theo động tác này của nàng nhất thời tung bay lên. Bạch Mạn Thanh có phong thái hiệp nữ, khi múa kiếm nàng không có một tia thẹn thùng của tiểu nữ tử, mà là mười phần anh khí. Biểu muội này của nàng, rõ ràng có phong độ của một đại tướng, vì sao phải đem mình định vào ngôi thái tử phi cơ chứ.

Hà Oánh đang ngồi ở vị trí đầu tiên bên tay phải nhìn khuôn mặt Thái hậu tươi cười nhẹ nhàng, lão nhân này thật là nhân tinh, người nào cũng khen. Đôi mày thanh tú của Hà Oánh nhíu lại, thấy Bạch Mạn Thanh múa đến quên hết tất cả. Hà Oánh khê mỉm cười, chậm rãi cầm ly trà sứ trắng trên bàn, từ từ uống, nhếch miệng lên, đợi đến lúc đặt ly trà xuống thì trên tay đã có một viên minh châu to như quả nho, tay vừa dùng lực, hạt châu mang theo một cỗ kinh khí trực tiếp đánh úp về phía Bạch Mạn Thanh.

Bạch Mạn Thanh không hiểu vì sao cùi chỏ đau xót, khuôn mặt nhỏ nhắn vừa nhíu, tay cầm kiếm cũng run lên, kiếm sắc bén kéo lê thành một đường vòng cung đẹp đẽ. Một vị thiên kim ngồi bên trái bị một màn này dọa cho khiếp sợ kêu lên một tiếng, kiếm này bay thẳng đến sau ót vị thiên kim ngồi bên tay trái. Trầm Lạc thầm kêu không ổn, nhanh chóng xoay người đứng trước nàng ta. Đáng tiếc vẫn chậm một bước, trên má trái vị thiên kim đó bị xước một đường còn chảy máu. Bạch Mạn Thanh luống cuống, nàng múa kiếm thế nhưng lại đã thương người rồi, biết phải làm sao mới tốt đây.

Nhìn sắc mặt trắng bệch của Bạch Mạn Thanh, Trầm Lạc đi lên trước nhìn vẻ mặt lạnh nhạt không nhìn ra bất kỳ biểu hiện gì của thái tử. Chân mày thái hậu nhíu thật chặt, không lâu sau Thái hậu khoát khoát tay, “Lưu ma ma, truyền ngự y. Dạ tiệc lần này xem như coi xong, thật không còn hứng thú nữa, tất cả mọi người giải tán. Về xử phạt, Văn Thượng, con xem rồi làm đi.” Dứt lời Thái hậu vuốt vuốt trán, vẻ mặt mệt mỏi, được Lưu ma ma đỡ đi.

Trầm Lạc nhìn thái tử chậm rãi bước xuống, trông mắt màu đen như diệp thạch như có như không nhìn mọi người ở đây. Bạch Mạn Thanh bị khí thế này dọa cho sợ hãi, run rẩy quỳ xuống. Giọng nói không kém phần run rẩy: “Thái tử điện hạ, ta... ta không biết tại sao lại như vậy. Từ trước đến nay cũng không bị

như vậy, sao kiếm lại đột nhiên bay ra ngoài.” Hà Oánh cũng quỳ xuống theo, “Thần nữ thỉnh cầu thái tử điện hạ tha thứ cho Bạch muội muội một lần, đây là chuyện ngoài ý muốn.”

Thái tử cũng không trả lời, thân hình như trụ đình đứng trước mặt Bạch Mạn Thanh. Giọng nói không nặng không nhẹ cực kỳ bình tĩnh, “Bị thương chính là tiểu thư Hình bộ thị lang, nếu Bản Điện Hạ dễ dàng tha thứ, Hình bộ đại nhân bên kia phải giao phó thế nào?” Trầm Lạc nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của thái tử, lời nói ra cũng cực kỳ lạnh khốc, chân thật đáng tin mang theo vẻ uy nghiêm của bậc Đế Vương. Bạch Mạn Thanh vì câu nói kia của thái tử mà sợ đến rơi nước mắt, rốt cuộc chỉ là đứa bé mười ba tuổi, lần đầu tiên vào cung thì xảy ra chuyện lớn như thế, người nào chịu đựng cho được.

“Thái tử điện hạ, nếu nhất định phải trị tội Bạch Mạn Thanh, Bạch tướng quân bên kia thái tử điện hạ nên giao phó thế nào?” Trầm Lạc cũng không quỳ xuống, trừng mắt nhìn thẳng thái tử, nếu cầu cạnh, khẳng định vô dụng.

“Thần tham kiến thái tử điện hạ.” Ngự y xách theo hòm thuốc vội vã chạy tới, Vũ Văn Thượng gật đầu một cái, đưa ngón tay chỉ thiên kim Hình bộ thị lang đang bị thương: “Đi xem vết thương nàng thế nào.” Ngự y lĩnh mệnh chạy tới, để hòm thuốc ở trên bàn, cẩn thận kiểm tra .

Các vị thiên kim trừ Trầm Lạc thì đều đang quỳ trên đất, một số thì gấp gáp vì màn thương tích kia dọa sợ còn một số thì nhìn có vẻ hả hê.

Vũ Văn Thượng liếc nhìn Trầm Lạc, khoe miệng hơi nhếch nhưng không thể nhận ra .“Trầm cô nương, nếu ngự y kiểm tra thương thế không có việc gì, Bạch thiên kim chỉ cần đi nhận lỗi với đại tiểu thư Hình bộ thị lang là được, nếu thương thế nghiêm trọng, vậy thì không có biện pháp.” Vũ Văn Thượng đã lui một bước, Trầm Lạc không nói gì thêm, mà nhìn về phía ngự y. Kết quả chẩn đoán của ngự y rất là quan trọng cho nên tất cả các vị tiểu thư bao gồm Bạch Mạn Thanh đều nhìn về phía ngự y.

Ngự y cẩn thận kiểm tra xong mở hòm thuốc ra rút một chút phấn lên miệng vết thương. Rồi sau đó xoa người, chấp tay hành lễ, “Thái tử điện hạ, chỉ là vết thương ngoài da. Theo thần, một tháng sau vết sẹo có thể biến mất. Cũng không có gì đáng lo ngại.” Trầm Lạc nghe thấy câu này mới thở phào nhẹ nhõm, Vũ Văn Thượng gật đầu một cái, liếc nhìn nhóm người đang quỳ trên đất, phất tay.“Đứng dậy đi, các người cũng trở về phòng đi. Tội của Bạch thiên kim liền miễn, Trầm cô nương lưu lại. Tội của người còn chưa có trị.”

Hà Oánh đỡ Bạch Mạn Thanh đang bị kinh sợ đứng lên, trước khi đi, ánh mắt thoáng dăm chiêu nhìn Trầm Lạc. Bạch Mạn Thanh được tha nên căn bản không để ý chuyện thái tử muốn trị tội biểu tỷ.

11. Chương 11

Đợi sau khi mọi người rời đi, Vũ Văn Thượng chậm rãi bước đến trước người Trầm Lạc, cúi mắt nhìn xuống, Vũ Văn Thượng cực kỳ cao lớn, bị hấn nhìn như vậy, Trầm Lạc cảm thấy thập phần bị đè nén.

Nhất thời khí thế hồi ngược lại thái tử lúc trước giảm đi một nửa, yên tĩnh như một bức tranh thủy mặc, Trầm Lạc không chịu nổi, nắm chặt tay ngẩng đầu lên. Trông mắt thẳng tắp nhìn thẳng vào đôi con ngươi thâm thúy của Thái tử, Trầm Lạc ổn định lại tinh thần, : “Xin hỏi thái tử điện hạ, dân nữ đã phạm tội gì?”

Vũ Văn thượng nhếch môi hừ nhẹ, ngay sau đó lùi về phía sau một chút cũng không tiếp tục dùng cái nhìn bức bách như vậy nhìn Trầm lạc nữa.

“Tội gì? Trầm cô nương đã quên mới vừa rồi cũng không có quỳ xuống hành lễ với bản điện sao?”

Trầm Lạc bối rối, nháy mắt nghĩ ra, vừa rồi nàng nóng lòng giải thích hộ Bạch Mạn Thanh, hi vọng thái tử nể mặt cậu tha thứ cho Bạch Mạn Thanh, nàng cũng không giống các thiên kim khác quỳ xuống hành lễ.

Từ nhỏ nàng được cha mẹ nâng niu cưng chiều trong lòng bàn tay, vào trong cung gặp phải tình huống khẩn cấp như thế, toàn bộ quy củ đều không nhớ tới. Trầm Lạc tự biết đuối lý, khê nghiêng người, giọng nói mềm mại: “ Dân nữ không phải là cố ý muốn đắc tội Thái tử điện hạ, mong điện hạ tha thứ.”

Vũ Văn Thượng giống như muốn đối đầu với Trầm Lạc, cố tình không để cho Trầm Lạc rời đi. Ngẩng đầu nhìn sắc trắng cuối tháng mặt khê động, ngay sau đó cúi đầu nhìn Trầm lạc, không chút để ý mà mở miệng:

“Hả? Nói như vậy, không phải là ngươi cố ý, vậy người cố ý là ta sao?” Trầm Lạc tức đến không nói nên lời, hẳn tuyệt đối là cố ý, Trầm Lạc tự hỏi bản thân cùng thái tử điện hạ có bất kỳ thù hận khúc mắc gì không, vì sao hôm nay hắn lại dùng mọi cách chọc ghẹo mình. Cái tên trời đánh này, Trầm Lạc hận không thể lập tức về nhà, cũng không cần phải nhìn thấy cái người trong ngoài bất nhất, bề ngoài thì chánh khí uy nghiêm kỳ thực lại là loại người lòng dạ hẹp hòi.

“Thế này đi, ngươi theo bốn điện trở về Đông Cung, trước tiên hầu hạ bốn điện rửa chân, sau đó dọn dẹp sạch sẽ phòng khách của Đông Cung một lần. Sau khi làm xong, ngươi có thể trở về phòng. Thiết nghĩ chuyện biểu muội Bạch Mạn Thanh của ngươi cũng không truy cứu nữa.” Hắn sẵn khoái nói một câu, Trầm Lạc hận đến nghiến răng nghiến lợi, đôi môi mím thật chặt. Nếu như nàng không đồng ý, hắn sẽ tiếp tục truy cứu chuyện của Bạch Mạn Thanh. Nếu như nàng đồng ý, dù sao nàng cũng là trưởng nữ Trầm gia, chưa bao giờ phải hầu người khác rửa chân, lại còn là một nam nhân xa lạ.

“Ngươi theo ta đến Đông Cung, cứ quyết định như vậy đi.” Vũ Văn Thượng nói xong không để ý tới Trầm Lạc liền nhấc chân cất bước rời đi, Trầm Lạc làm mặt quỷ với Vũ Văn Thượng rồi sau đó không thể làm gì khác hơn là đi theo hắn tiến về phía Đông Cung. Đường vào cửa cung sâu như biển, cuối cùng Trầm Lạc cũng cảm nhận được.

Sau khi đến Đông Cung, Vũ Văn Thượng đem Trầm Lạc giao cho tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử khom người gật đầu liên tục, sau đó dẫn Trầm Lạc đi đến hậu viện Đông Cung. Nước nóng đã được chuẩn bị từ sớm đổ vào chậu nước đặc biệt được dùng cho điện hạ rửa chân, sau đó rót thêm một chút nước lạnh vào. Cuối cùng đưa tay thử nhiệt độ, cảm thấy nhiệt độ thích hợp. Gật đầu với Trầm Lạc một cái, “Bưng lên, theo ta đến phòng ngủ của điện hạ.” Trầm Lạc nhận lấy chậu nước màu hoàng kim, cái chậu nước này xung quanh thân chẳng lẽ thật sự tráng lên một lớp vàng sao?

Gõ cửa phòng một tiếng, Tiểu Phúc Tử cẩn thận từng li từng tí mở miệng: “Điện hạ, nước tới ạ.” Ba vạch đen xuất hiện trên trán Trầm Lạc, nước tới, một người sống sờ sờ như nàng so ra còn kém một chậu nước, kém hơn cả nước trong cái chậu này.

Bên trong truyền ra một tiếng ừ trầm thấp, Tiểu Phúc Tử ngoắc tay với Trầm Lạc, “Vào đi, tuyệt không thể lại chọc giận điện hạ, cẩn thận cái đầu của mình.” Trầm Lạc a a gật đầu liên tục, Tiểu Phúc Tử khe khẽ đẩy cửa phòng mở ra, Trầm Lạc nhấc chân bước qua bậc thềm vào trong, đợi đến khi nàng đã tiến vào phòng ngủ của thái tử thì Tiểu Phúc Tử đem cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại.

Trầm Lạc tiến vào tấm điện Đông Cung của Thái tử điện hạ đệ nhất mỹ nam Nguyệt Tường Quốc, tấm điện này, thật rất đáng giận. Bên trong tấm điện, màu vàng phát ánh sáng chói, đứng sừng sững hai bên trái phải của tấm điện là hai cây cột có khắc hoa văn hình rồng bằng vàng. Trầm Lạc bưng chậu nước nhìn chung quanh, tấm điện lớn như vậy, thái tử đến tột cùng là ở nơi nào a?

“Đi vào bên trái.” Giọng nói trầm thấp truyền đến, Trầm Lạc nhìn vào tấm điện theo hướng thanh âm truyền đến, bên trái tấm điện có một cánh cửa màu nâu, Trầm Lạc cất bước đi tới. Dùng chậu nước đẩy cửa phòng, kết một tiếng cửa mở ra, Trầm Lạc cúi đầu đi vào.

“Thái tử điện hạ.” Trầm Lạc cúi đầu hành lễ, ngay trước mặt thái tử vạn lần không thể không có lễ nghi, đã chịu một lần thua thiệt rồi, không thể lại chịu thêm lần nữa.

“Đứng dậy qua bên này.” Trầm Lạc ngẩng đầu lên chuẩn bị đến chỗ thái tử điện hạ thì bị đập vào mắt một cảnh tượng khiến cho nàng sợ đến không dám thở mạnh. Chỉ thấy thái tử điện hạ nửa người tựa vào bên ghế dựa bằng dây mây, áo ngoài đã cởi xuống, chỉ còn lại trung y cùng quần. Bởi hiện tại là mùa hè, thời tiết nóng nực, trung y rất mỏng, mơ hồ có thể thấy được hai điểm nhỏ trước ngực. Cổ áo đã bị kéo nhẹ ra một chút, lộ ra da thịt nhẵn nhụi trắng nõn, xương quai xanh tinh xảo. So với nữ tử còn yếu mị hơn, Trầm Lạc nhanh chóng cúi đầu. Nàng chưa từng gặp qua bộ dáng này của nam nhân, vị thái tử này ban ngày một dáng vẻ, buổi tối lại là một dáng vẻ khác. Nói trắng ra dáng vẻ ban ngày khiến các cô gái hâm mộ, như vậy có thể nói là dáng vẻ buổi tối của hắn khiến cho cả nam lẫn nữ đều muốn ăn.

Vũ Văn Thượng không còn kiên nhẫn liền mở mắt ra, đặt xuống đôi chân trần. “Đứng ở bên đó làm cái gì, chờ nước lạnh mới mang cho bốn điện dùng sao?”

Trầm Lạc lập tức bị hét tỉnh, mang tất cả tư tưởng tà ác trong đầu toàn bộ quẳng ra sau đầu. Bước nhanh

mấy bước đến trước ghế mây, ngồi xổm xuống, bồn nước để ở dưới đất. Đưa tay cầm hai chân của thái tử bỏ vào trong chậu nước, vẩy nước lên trên hai mu bàn chân trắng nõn.

“Xoa bóp lòng bàn chân”

Bàn tay Trầm Lạc đang nghịch nước liền dừng lại, xoa bóp chân? Nhìn đến vị thái tử thoải mái nằm ở trên ghế mây, trời cao cho hân thân phận cao quý như vậy, cho hân tướng mạo đẹp mắt như vậy. Làm sao lại không cho hân một nhân phẩm tốt chứ? Ở hoàng cung, quyền thế đè chết người, Trầm Lạc chưa bao giờ giúp người khác bóp chân, nâng chân khác lên ấn mạnh một cái.

Trầm Lạc đã làm hết sức, nhưng Vũ Văn Thượng lại không hài lòng. “Mạnh một chút.” Trầm Lạc cắn răng cắn lợi, dứt khoát sử dụng tất cả sức lực ấn bóp, giống như muốn đem chân của Vũ Văn Thượng bóp gãy. Vũ Văn Thượng vốn văn võ song toàn, đã từng lập được chiến công nơi biên quan. Đối với sức lực mà Trầm Lạc vừa dùng xem ra là hết sức cũng chỉ giống như gãi ngứa đối với hân, trông mắt Vũ Văn Thượng híp lại, đây chính là Trầm Lạc năm đó? Đã nhiều năm như vậy, nàng lại không hề nhận ra hân.

“Được rồi.” Nghe được lời của Vũ Văn Thượng thì Trầm Lạc dừng lại bàn tay đang vuốt ve chân hân, không phải mới rửa có một chân sao? Chân trái của Vũ Văn Thượng dời ra khỏi tay của Trầm Lạc, hai chân còn dính đầy nước, Trầm Lạc vội vàng muốn lấy mảnh vải vắt trên kệ, Vũ Văn Thượng khoát tay, hai chân ướt nhẹp trực tiếp mang vào đôi giày màu vàng.

Từ trên ghế mây ngồi dậy, trung y rộng thùng thình bởi vì động tác này mà nghiêng về phía trước, xuân quang lộ ra. Trầm Lạc lần nữa lại nhìn thấy cái không nên nhìn, lập tức cúi đầu giả dạng đà điểu. Vũ Văn Thượng vươn bàn tay phải to lớn nâng cằm của Trầm Lạc lên, Trầm Lạc bị buộc phải đón nhận ánh mắt của hân. Không tự chủ lần nữa liếc về chỗ áo bị nghiêng về trước, hai tai Trầm Lạc một bên trắng xanh một bên đỏ. Lớn như vậy, chưa bao giờ cùng nam nhân xa lạ tiếp xúc gần như thế này. Nam nữ thụ thụ bất thân, thái tử ngài đọc sách thánh hiền cũng là uống công sao?

“Bưng chậu nước đi ra ngoài, chỉ cần quét sạch phòng khách Đông Cung cùng sân viện một lần là được phép rời đi.” Dứt lời, Vũ Văn Thượng buông bàn tay đang giữ cằm của Trầm Lạc, đi về chiếc giường lớn màu nâu trong phòng. Đệ đệ của nàng không có dùng màn, nói đó là đồ dùng của nữ nhân. Chưa từng nghĩ đến vị Thái tử mỹ danh nổi tiếng khắp chốn này cư nhiên lại sử dụng đồ dùng của nữ nhân.

“Thế nào còn không đi ra ngoài, chẳng lẽ muốn thị tẩm?” Thị tẩm? Trầm Lạc biết đó là ý gì, từ nhỏ nàng đã ở trong các quán trà nghe tiên sinh kể chuyện xưa, trong đó có nói qua thị tẩm. Lập tức ngồi xổm xuống bưng chậu nước, vội vã rời đi. Khóe miệng Vũ Văn Thượng cong lên quyến rũ, vén lụa mỏng lên, nằm ở trên chiếc giường rộng lớn, hai mắt thâm thúy như thác nước nhìn về phía cửa phòng.

Tiểu Phúc Tử nhận lấy chậu nước trong tay Trầm Lạc, chỉ vào cây chổi tựa đang dựng trong góc. “Trầm cô nương, xin mời.” Trầm Lạc khóe mắt giãn ra, mệnh nàng sao lại khổ như vậy a. Thái tử vô sỉ, thái giám tùy thân của hân cũng lạnh lùng xa cách. Nhún vai, Trầm Lạc chấp nhận, cầm lấy cây chổi, trước tiên quét dọn phòng khách. Tiểu Phúc Tử cũng không rời đi, đứng ở một bên lặng lẽ nhìn Trầm Lạc không hề lên tiếng. Trầm Lạc cúi đầu bắt đầu nghiêm túc quét dọn, phòng khách Đông Cung rất lớn, còn phải quét dọn sân viện. Tối nay nàng dừng nghĩ đến việc nghỉ ngơi, Trầm Lạc thở dài, nàng thật là muốn về nhà. Trầm gia làm sao có người dám đối đãi với nàng như vậy, nàng là đại tiểu thư duy nhất của Trầm gia có được không.

“Trầm cô nương, lúc quét dọn cần cẩn thận một chút. Đừng đụng vào bình sứ trắng này, đó là đồ vật Điện hạ thích nhất, nếu vỡ thật không hay.” Trầm Lạc ngẩng đầu nhìn về phía trước kệ lớn giữa phòng, bình sứ bên trong là màu trắng, quanh thân in đường vân màu xanh. Trầm gia cũng không có kinh doanh lĩnh vực này, nhưng trong đại trạch Trầm gia bình sứ trưng bày cũng không ít, khi nàng còn bé chơi đùa thường đánh vỡ bình sứ, phụ thân cũng không hề nổi giận chút nào.

Thái tử đã không có đức lại còn keo kiệt. Hình tượng của Vũ Văn Thượng ở trong lòng Trầm Lạc lại hư thêm một tầng.

Quét dọn ước chừng nửa canh giờ, bên ngoài gió dần dần lớn hơn. Phịch một tiếng cửa phòng khách bị gió thổi đập mạnh vào trên khung cửa, Tiểu Phúc Tử lập tức nghiêng người thò đầu ra ngoài, “Gió lớn quá. Xem ra tối nay không thể quét dọn sân viện được. Trời có vẻ sắp mưa to rồi.” Tiểu Phúc Tử quay đầu lại,

chỉ vào Trầm Lạc, “Người còn không quét dọn nhanh một chút, quét dọn phòng khách cho sạch sẽ. Ta dẫn người về phòng, về phần quét dọn sân viện, chờ chỉ thị của Điện Hạ.”

Người có thân phận cao lớn áp người nhỏ, một nô tài cũng có thể kiêu căng đến như vậy. Thì sao, nô tài kia là thật sự không thể đắc tội, Trầm Lạc cảm thấy hoàng cung này cùng với bất tự của nàng quá xung khắc, kể tốt nhất chính là nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Bên ngoài gió càng thổi càng lớn, Trầm lạc muốn trước khi mưa xuống nhanh chóng quét dọn thật tốt phòng khách này. Soạt soạt soạt cây chổi trên mặt đất chuyển động thật nhanh, Trầm Lạc mệt nhọc, eo mỗi lưng đau. Lại trôi qua một lúc lâu, phòng khách đã được quét dọn tương đối sạch sẽ, Trầm Lạc lập tức đem cây chổi đưa cho Tiểu Phúc Tử đang dựa người vào bàn bên cạnh.

Tiểu Phúc Tử gật đầu một cái, đem cây chổi đặt vào một góc nhỏ trong phòng khách. “Đi thôi.”

Vừa mới mở cửa, bên ngoài ập tới một trận cuồng phong, thổi vào người đến mắt cũng không mở ra được. Không lâu sau, hạt mưa to như hạt đậu bắt đầu ào ào rơi xuống, rơi đến trong sân, tạo nên từng mảng bọt nước. Gió lớn đem mưa thổi vào, hạt mưa va vào cửa sổ vang lên rầm rầm. Tiểu Phúc Tử khẽ nói, “ Trầm cô nương, trời như thế này không đi được rồi, người chờ ở đây, ta đi hỏi ý của Điện Hạ.”

Trầm Lạc còn chưa trả lời, Tiểu Phúc tử liền chạy mất như một làn khói. Gió thổi làn váy, tóc bị thổi làm rối bù. Trong lòng Trầm Lạc cực kì buồn bực, định đem tất cả uất ức cùng tức giận trong lòng toàn bộ phát tiết trên cửa phòng, tay kéo cửa phòng qua, phịch một tiếng quăng xuống đất. Ở trong thính đường Đông Cung hung hăng dậm chân giống như cánh cửa này chính là gương mặt của thái tử.

“Giẫm chết người tên bại hoại này, giẫm chết người cái tên tinh trùng lên nào.” Trầm Lạc ở trong sảnh đường mắng hăng say, cửa phòng bỗng nhiên bị mở ra, Trầm Lạc giống như kẻ có tật giật mình, trái tim rầm rầm rầm nhảy lên.

“Cô nương, Điện hạ phân phó . tối nay ngài không cần trở về phòng, đến nhà bên cạnh Đông Cung ngủ, xin mời đi theo ta.” Trầm Lạc gật đầu một cái, đi theo Tiểu Phúc Tử đến nhà bên cạnh Đông Cung.

Bên ngoài gió càng thổi càng lớn, thổi trúng Trầm Lạc khiến mái tóc cùng làn váy của nàng nhẹ nhàng bay múa. Con đường này rất dài, dù có mái hiên che mưa, trên người vẫn bị thổi dính nước.

Trầm cô nương, ngài ở nơi này ngủ đi. Xiêm áo đợi đến sáng mai cung nữ sẽ mang tới đây, sau khi ăn xong bữa sáng, ngài có thể phải đem sân viện quét sạch sẽ mới có thể rời đi. Gió thổi cả đêm, mưa một đêm, cánh hoa lá cây sẽ rụng rất nhiều. Trầm cô nương, đi ngủ sớm một chút, sáng mai còn phải mệt mỏi nhiều. Tiểu Phúc Tử cáo lui.”

Còn lại một mình Trầm Lạc đứng ở trong phòng, nô tài hầu hạ thái tử vô sỉ tên là Tiểu Phúc Tử? Tên thế nào a, ở đâu ra phúc khí, nói toàn những lời ác độc. Ngày mai, Trầm Lạc nhất thời không muốn nhìn thấy ánh mặt trời của ngày mai.

Phía ngoài gió thổi vù vù, cửa sổ bị nước mưa tạt đến vang đùng đùng, Trầm Lạc nằm trong chăn mềm suy nghĩ hồi lâu đều nghĩ không thông. Là do mình đụng phải thái tử hấn mới trừng phạt mình như vậy sao? Trầm Lạc lắc đầu một cái, không đúng, đối tượng hấn nhìn đến cả đêm đều là mình. Lại nói hấn để cho nàng quét dọn một nơi lớn như vậy, trước mặt mọi người hai lần nhắc tới mình, giống như nàng và hấn rất quen thuộc. Chuyện nàng ở lại Đông Cung tối nay sợ rằng rất nhanh sẽ truyền tới các sương phòng, vừa nghĩ tới những ánh mắt ghen tị của các vị thiên kim tiểu thư, thân thể Trầm Lạc run lên. Nàng không muốn làm thái tử phi, nàng không muốn cùng với nhóm đại gia khuê tú này tranh giành. Nàng mới không cần làm cái bia oai người làm thịt.

12. Chương 12

13. Chương 13

14. Chương 14

Lục Hà cười hi hi, vẻ mặt tự hào: “Đương nhiên, tên này là do Triệu tỷ tỷ đặt à.”

Triệu tỷ tỷ? Đại cung nữ bên cạnh Thái tử, Trầm Lạc chống hai tay trên đỉnh cán chổi, mắt khẽ cong lên. “Lục Hà, các người ai cũng gọi nàng là Triệu tỷ tỷ, nàng ở Đông cung phục vụ thái tử lâu lắm rồi sao?”

Thanh âm của Lục Hà bỗng nhiên hạ thấp xuống, đề sát vào bên tai Trầm Lạc nói. “Ta nói cho người biết, Triệu tỷ tỷ không giống chúng ta. Từ nhỏ nàng đã được Hoàng hậu ban cho Điện hạ rồi, lớn hơn điện hạ một tuổi. Cũng đã sớm định là dâng hiến cả cuộc đời cho Điện hạ rồi, cũng chính là nha đầu thông phòng trong các gia đình giàu có.” Nói xong, Lục Hà nhanh chóng tách ra, đứng bên cạnh thềm lưới nghịch ngợm.

Nha đầu thông phòng? Trầm Lạc đương nhiên biết cái này có ý nghĩa gì, thái tử còn chưa thành niên, không hiểu việc khuê phòng, tự nhiên sẽ có nữ nhân thông thạo đến chỉ bảo. Bốn chữ nha đầu thông phòng đã được các tiên sinh kể chuyện ở trà lâu từng nói qua, Trầm Lạc nghe không rõ, nên đến hỏi tiên sinh cho rõ, tiên sinh hết lần này đến lần khác nói nàng còn quá nhỏ không nói cho nàng biết. Không biết làm sao, nàng đành về nhà hỏi cha mẹ. cuối cùng là mẫu thân nói cho nàng biết. Thái tử quả nhiên là diễm phúc sâu dày, oanh oanh yến yến như mây tranh nhau ầm ĩ muốn làm thái tử phi, bên trong Đông cung của hắn còn ẩn giấu một nha đầu thông phòng.

“Cho nên, chúng ta đều rất cung kính với Triệu tỷ tỷ. Nói không chừng một ngày nào đó nàng còn có thể làm đến phi tần.” Lục Hà khẽ nhếch đôi mắt nhỏ, lập tức cúi đầu, “Mau quét sân, Tiểu Phúc Tử tới.” Vừa mới nghe đến ba chữ Tiểu Phúc Tử, cây chổi trong tay Trầm Lạc lập tức hươ lên.

“Trầm cô nương, người không cần ở lại Đông cung dùng bữa trưa, người phải quay về phòng mà ăn. Nhưng phải quét xong sân viện mới có thể trở về, nếu qua giờ dùng bữa mà bị đói, vậy. . . .”

Lời đe dọa thấu xương, Trầm Lạc bĩu môi, lập tức nhìn Tiểu Phúc Tử tươi cười. “Tiểu Phúc Tử công công, ta nhất định sẽ quét dọn sân viện thật sạch sẽ, trước buổi trưa sẽ quay trở về phòng dùng bữa, không dám phiền ngài lo lắng.” Dứt lời, lập tức khom lưng vung nhanh cây chổi, lá nào quét không đi thì dùng tay nhặt lên, một cung nữ khác cầm đến một chiếc hốt rác, Lục Hà quét toàn bộ lá cây vào trong đồ hốt rác được Trầm Lạc quét thành từng đống. Mọi người thu thập đến khi thể dâng trà, ước chừng chỉ qua hai canh giờ, cả cái sân lớn cuối cùng cũng được quét sạch sẽ.

Trầm Lạc cực kỳ khoa trương mà duỗi tay rồi bắt đầu vuốt ve thắt lưng, ngáp một cái thật to. Cuối cùng cũng được rời khỏi Đông cung, thời gian đau khổ tạm thời chấm dứt.

15. Chương 15

16. Chương 16

17. Chương 17

18. Chương 18

19. Chương 19

20. Chương 20

21. Chương 21

22. Chương 22

23. Chương 23

24. Chương 24

Trợn mắt hung hăng ngược nhìn Vũ Văn Thượng, cái đồ vô sỉ Vũ Văn Thượng này dám xem Trầm Lạc nàng là bia sống thật, một chút áy náy cũng chẳng có, còn cho đó là điều đúng lý hợp tình. Trầm Lạc đưa tay chống lên lồng ngực ấm áp của Vũ Văn Thượng, cố đẩy người ra ngoài. Lại không nghĩ đến càng dùng sức khước từ, thân thể Vũ Văn Thượng lại nghiêng về phía trước hơn nữa. Chưa bao giờ Trầm Lạc nổi giận như thế, trong lòng tích lũy đầy oán khí bốc thẳng lên trên, lời nói đã không còn cung kính như trước nữa, thậm chí mang theo mấy phần khí thế hung ác.

“Vũ Văn Thượng, người rút xa một chút cho ta. Lấy ta làm nguy trang để tất cả mọi người cho là người chọn ta. Vì bảo vệ nữ tử người yêu thương, người quả thật không từ thủ đoạn nào. Người không thể chọn người khác sao, tại sao lại cố tình chọn ta?” Trầm Lạc càng nói thanh âm càng lớn dần, hơi thở bay ra từ chóp mũi cũng không ổn định, theo gió mát phun vào gò má Vũ Văn Thượng.

Ý cười của Vũ Văn Thượng càng ngày càng đậm, nhìn nữ tử bị vây trong ngực tiến lùi đều khó đang sinh khí, Vũ Văn Thượng cũng không nhịn được nữa, đưa tay nhéo mũi Trầm Lạc một cái, như lông vũ nhẹ nhàng thổi qua. Trầm Lạc đang tức giận cũng bị hành động này của Vũ Văn Thượng dọa sợ đến nhất thời tiêu tan không còn bóng dáng. Hôm nay là ngày gì đây, Vũ Văn Thượng bị quỷ nhập rồi sao?

Thanh âm khàn khàn từ bên tai truyền đến: “Tối nay có cung yến, chuẩn bị biểu diễn gì đây? Lần trước có chuyện ngoài ý muốn, để cho người chạy trốn. Sợ rằng lần này người không từ chối được rồi.”

Không giải thích nên đành nói sang chuyện khác, trong lòng Trầm Lạc đang cực kỳ rối loạn còn trong đầu thì hết loạn lên. Vũ Văn Thượng thật sự là khắc tinh của nàng mà! Nàng vốn muốn đến sương phòng sau hoa viên để điều chỉnh tâm trạng của mình cho tốt. Không ngờ tên Vũ Văn Thượng sát thiên đao này đột nhiên nhảy ra, còn cùng mình như thế này. . . Mập mờ. Lần đầu Trầm Lạc có thể chân chính cảm nhận được từ “mập mờ” này. Không thể tưởng tượng được nàng còn chưa trưởng thành, đã thể nghiệm “mập mờ” chân thật như vậy.

Nhìn gương mặt trong nháy mắt trở nên hồng nhuận cúi đầu không nói của Trầm Lạc, Vũ Văn Thượng đưa tay giữ chặt cằm Trầm Lạc. Hai mắt nhìn thẳng vào mắt Trầm Lạc, lông mi cô gái đang chớp chớp, cặp mắt lộ ra lớp sương mù. Vũ Văn Thượng chỉ cảm thấy trong lòng cứng lại, hạ thân căng thẳng. Hai người vẫn giữ tư thế mập mờ mà ngưng mắt lảng lảng nhìn đối phương. Tâm tư Trầm Lạc rối loạn giống như có một đoàn kiến cắn, không còn nghĩ được gì.

So với bộ dạng luống cuống tay chân của Trầm Lạc, thì Vũ Văn Thượng có mỗi suy tư khó nói thành lời. Sau một lúc, rốt cuộc hắn cũng xem xét thể cục với kế hoạch trong đầu xong, cuối cùng quyết định, không

nói đến vấn đề hần và Trầm Lạc còn chưa trưởng thành, dù cho thân thể hần có trưởng thành đi nữa thì thân thể Trầm Lạc vẫn còn chưa thành thực. Không như vậy thì tình hình bây giờ cũng không cho phép hần cấp tốc đẩy mạnh kế hoạch được. Yên lặng xem xét tình hình, cái gì gọi là chậm mà chắc, đã là của hần thì nàng có trốn đến nơi nào cũng không thoát.

Vũ Văn Thượng rời khỏi thân thể Trầm lạc, đứng trước mặt Trầm Lạc: “Tối nay sẽ biểu diễn gì ở cung yến, đã nghĩ ra chưa?” Trầm Lạc vừa thoát khỏi không khí mập mờ đó khó tránh khỏi thất thần, hai mắt phủ sương nhìn Vũ Văn Thượng. Cuối cùng cúi đầu, cẩn thận xem xét vấn đề Vũ Văn Thượng vừa hỏi. Biểu diễn cái gì, khiêu vũ? Không được. Ca hát ngâm thơ? Cũng không được. Nghĩ tới nghĩ lui, nàng cũng chỉ biết kể chuyện xưa thôi, nhưng không phải là truyện mình viết. Tất cả đều do nàng được nghe từ mấy vị thuyết thư tiên sinh. Nhưng cái này có thể coi là tài nghệ sao?

“Phụ hoàng thích nghe kỳ văn dị sự.” Thanh âm nhàn nhạt truyền vào tai Trầm Lạc. Nhất thời trông mắt Trầm Lạc sáng lên, sương mù khốn đốn cũng biến mất không thấy nữa, “Thật sao?” Vũ Văn Thượng cười nhìn Trầm Lạc gật đầu: “Thật, người có thể tùy ý kể chuyện xưa là được. Từ nhỏ người đã thích nghe chuyện xưa, tiện tay bịa đặt một chút cũng không thành vấn đề.” Trầm Lạc tự hào gật đầu một cái. Đó là dĩ nhiên, nàng chỉ hứng thú duy nhất này mà thôi, nếu còn không làm được, chẳng phải nàng đã uống phí nghe nhiều chuyện xưa như vậy rồi sao.

Nhìn nụ cười của Vũ Văn Thượng, Trầm Lạc chợt suy tư. Rốt cuộc hần tới đây làm gì? Chẳng lẽ báo rằng nàng là bia thịt mà còn phải ngoan ngoãn làm bia thịt tốt? Đặc biệt là, sao lại nói với nàng chuyện hoàng thượng thích nghe kể chuyện chứ?

Hai ngày nay, Trầm Lạc vẫn luôn suy đoán về tâm tư của người khác, điều này làm cho đầu óc nàng cực kỳ mệt mỏi. Nếu Vũ Văn Thượng muốn giao dịch với nàng, đương nhiên nàng cũng phải nói rõ ràng điều kiện với hần. Vì vậy, Trầm lạc cũng tự nhận lấy tất cả khí thế nàng có sau khi học cách phụ thân làm ăn, mở miệng nói: “Thái tử điện hạ, ngài tới đây nói cho ta biết là muốn ta diễn kịch cho tốt, để tất cả mọi người tin rằng ngài chọn ta, như vậy có thể bảo vệ được nữ tử trong tâm kia, dời thù hận của người khác đi đúng không? Nếu là như vậy thì ta thực sự không vui, nhưng thái tử điện hạ ngài không cho phép ta từ chối, thì... Vậy đi, Trầm gia là thương nhân, luôn lấy lợi ích làm đầu, không muốn có chuyện bất lợi với mình. Nếu chuyện này đối với ta hết sức bất lợi, vậy ta cũng phải có được vài ưu đãi chứ?”

Vũ Văn Thượng nhìn thẳng Trầm lạc, ý tứ quá rõ, nha đầu này muốn nói điều kiện với mình. Tạm thời nghe xem nàng muốn điều kiện gì đây, có lẽ hần có thể suy nghĩ một chút.

Thấy Vũ Văn Thượng không phản đối, Trầm Lạc coi như hần chấp nhận. Sau đó hắng giọng một cái, nhìn mặt trời sắp lặn, giải quyết nhanh vấn đề: “Điều kiện của ta rất dễ, thái tử điện hạ nhất định có thể làm được. Thứ nhất, ta có thể phối hợp với ngài thật tốt, làm một đôi uyên ương...giả, ngộ nhỡ ta có bất trắc, ngài phải đem hết toàn lực cứu ta, ta không muốn vì chuyện này mà mất tánh mạng.”

Khóe miệng khẽ co rút, Vũ Văn Thượng tận lực duy trì bình tĩnh, trong lòng giống như có từng đợt sóng vỗ, nha đầu này quả nhiên lợi hại: “Điều này không thành vấn đề, nếu người có chuyện gì, ta cũng khó giao phó với Bạch tướng quân. Người yên tâm.” Trầm Lạc hài lòng gật đầu một cái, “Thứ hai, quan hệ giữa chúng ta chỉ là giả, đến thời gian ngài phải thả ta xuất cung, ta phải về nhà.”

Về nhà? Vũ Văn Thượng suy tư chốc lát, cũng được. Chân trước vừa bước vào cửa Trầm gia, chân sau thánh chỉ đến, kiểu gì thì nàng vẫn phải đến hoàng cung. Nghĩ như thế, hần cũng thấy không mất mát gì, tạm thời đồng ý với nàng.

“Có thể, người không phải là người trong cung, nếu cứ ép buộc giữ người ở lại thì sẽ phạm pháp. Điều này người có thể yên tâm. Còn điều kiện gì nữa? Cứ nói ra, nhất định sẽ không để người chịu thiệt đâu.”

“Cái đó, cái điều kiện thứ ba đó, tạm thời chưa nghĩ ra, chờ khi nào ta nghĩ ra sẽ nói với ngài. Ta thấy trời cũng không còn sớm, thái tử điện hạ, ngài nên trở về đi thôi. Để cho người ta thấy, như thế sẽ không tốt.” Trầm Lạc nhìn bầu trời càng lúc càng tối, lập tức lên tiếng nhắc nhở Vũ Văn Thượng.

“Vừa rồi người nói thế nào, muốn cùng bốn điện hạ giả làm một cặp uyên ương. Tuy là giả nhưng diễn trò phải diễn cho giống. Sao không cùng bốn điện hạ đến dự tiệc? Có người ở bên cạnh, những nữ tử kia cũng

tiết kiệm tâm tư với bốn điện hạ hơn.” Giọng nói Vũ Văn Thượng trở nên nghiêm túc, hoàn toàn không giống như đang nói đùa.

Khỏe mắt khỏe cơ rút, Trầm Lạc đành bắt đầu đi. Giao dịch mới thành, Vũ Văn Thượng liền trắng trợn lợi dụng mình. Đồng ý cũng đã đồng ý rồi, Trầm Lạc lập tức cảm thấy khổ sâu khổ. Khoẻ miệng Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng nhếch lên nhưng lập tức khôi phục nguyên dạng, “Cứ ở đó suy nghĩ đi, bốn điện hạ vào sương phòng xem nên mặc đồ gì khi xuất môn đây.” Trầm lạc vừa nghe, thấy trước mặt chỉ có một con đường nên đành đi theo Vũ Văn Thượng. Kết quả là, Trầm lạc không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái, “Nếu ngài đã đáp ứng, sẽ phải chịu trách nhiệm diễn cùng ta.” Trầm Lạc vừa nói xong, liền nhắc chân đi ra khỏi hoa viên.

Một bàn tay to kéo Trầm lạc lại, “Người phải đi bên này như vậy những thiên kim kia mới thấy được. Theo bốn điện hạ đi bên này, nơi này có con đường mòn, có thể đến thẳng Đông cung.”

Cái gì!! Sương phòng này lại còn có con đường mòn dẫn thẳng đến Đông cung sao? ! Rốt cuộc là chuyện gì đây, thái tử có thể dễ dàng gặp mặt các thiên kim tiểu thư sao? Cuối cùng Trầm Lạc cũng biết vì sao Vũ Văn Thượng chạy đến nơi này mà thần không hay quỷ không biết rồi. Đồ thái tử vô sỉ! Sương phòng này quả là nơi không an toàn.

Có nhánh cây xanh biếc sum xuê che đầy một lối đi nhỏ bên trong, Trầm Lạc đẩy nhánh cây ra, sau đó cúi người đi vào. Nhánh cây lập tức che lại lần nữa, che hoàn toàn ánh sáng bên ngoài. Bên trong tối đen như mực, không thấy rõ phương hướng. Trầm Lạc cố hết sức sờ soạng vào vách tường, đúng vào lúc này, cánh tay to lớn ôm lấy eo Trầm Lạc. Nhất thời Trầm Lạc dính sát vào người Vũ Văn Thượng, lối đi này thật nhỏ hẹp, còn hơi thở ấm áp phảng phất quanh người Trầm Lạc.

Hô hấp Trầm Lạc trở nên rối loạn, còn Vũ Văn Thượng cố ý tỏ ra nghiêm túc, nói: “Không cần giữ lễ tiết như thế, tuy ta và người diễn trò, nhưng quan hệ cuối cùng vẫn là như vậy. Về sau tình huống này còn nhiều mà, bốn điện hạ gần người một chút, người liền lo lắng dồn dập. Người khác nhìn thấy sẽ phát hiện ra, phải tự nhiên một chút, nếu không làm được, bốn điện hạ cũng không ngại dành chút thời gian diễn tập với người.”

Khí huyết toàn thân sôi trào xông thẳng lên đầu Trầm Lạc. Vũ Văn Thượng muốn luyện tập với mình, về sau hẳn sẽ luôn ôm mình thân mật như vậy? ? Trầm Lạc có chút hối hận, nàng thật giống không biết vô sỉ mà đồng ý giao dịch này. Diễn trò, nếu thỉnh thoảng hẳn chiếm tiện nghi nàng, hơn nữa lúc hẳn chiếm tiện nghi, nàng còn không thể biểu hiện sự bất mãn, phải hết sức tự nhiên. Đây là điều kiện bất bình đẳng a, sao nàng lại đáp ứng chứ? Vũ Văn Thượng, ta hối hận được không, ta muốn rời khỏi đây, không muốn thực hiện giao dịch này với người nữa.

“Việc đã đến nước này, không tới phiên người hối hận. Vào mấy ngày tới, việc của người hết sức đơn giản, ta muốn người làm gì người nhất định phải làm theo.” Thanh âm uy nghiêm tràn đầy trong không gian nhỏ hẹp, nhất thời Trầm lạc cảm thấy những ngày sau này của nàng ở hoàng cung không còn được tươi đẹp như nàng tưởng tượng, chỉ toàn âm u đen tối, không hề có ánh sáng a.

“Phía trước có bậc thang, đi theo ta, coi chừng té.” Giọng nói Vũ Văn Thượng vang vọng trong không gian tối đen, thân thể Trầm lạc không khỏi run lên, Vũ Văn Thượng lập tức siết chặt cánh tay. Hiện tại, không phải nửa người Trầm Lạc dán lên người Vũ Văn Thượng nữa, mà là cả người. Bộ ngực mềm mại của Trầm Lạc chống lên ngực Vũ Văn Thượng, Vũ Văn Thượng chỉ cảm thấy ở lồng ngực mềm nhũn, trong nháy mắt liền biết đó là cái gì của nữ tử.

Nếu lúc này có ánh sáng, nhất định Vũ Văn Thượng sẽ phát hiện ra khuôn mặt Trầm Lạc đã đỏ như tôm luộc. Trầm Lạc vỗ vỗ tay Vũ Văn Thượng: “Buông ta ra, ta sẽ cẩn thận.”

“Ừ.” Vũ Văn Thượng buông Trầm lạc ra, sau đó dắt tay nàng bước về phía bậc thang, chỉ chớp lát, hai người đã đến cửa sau của Đông Cung. Tiểu Phúc Tử đang cung kính cúi đầu đứng ở phía sau cửa chờ thái tử điện hạ trở về. Không biết vì sao thái tử điện hạ lại để ý đến Trầm cô nương, chẳng lẽ nhất kiến chung tình? Tiểu Phúc Tử liền gạt bỏ suy nghĩ này, tâm tư Điện hạ kín đáo, sao lại dễ dàng động tình với một nữ tử chứ.

Không biết Trầm cô nương này có điểm hấp dẫn nào, vẫn không bằng tiểu thư Đỗ gia, vũ không bằng Mẫn

Mẫn Quận chúa. Nói đến tướng mạo, tạm có thể cho qua, nhưng Quận chúa và Đỗ tiểu thư đều là đại mỹ nhân nổi tiếng. Tiểu Phúc Tử thực sự không hiểu. Ai, tâm tư Điện hạ khó nắm, hẳn hầu hạ ngài cũng không cần phải suy đoán nhiều tâm tư của chủ tử. Chủ tử nói cái gì thì làm cái đấy, hẳn làm theo là được.

25. Chương 25

Tiểu phúc tử quỳ xuống hành lễ, “Điện hạ, tỳ nữ đã chờ ở bên trong tấm điện, chỉ đợi Trầm cô nương đến là có thể rửa mặt và trang điểm.” Phong thủy quả nhiên là luân phiên lưu chuyển, buổi sáng hôm nay Tiểu Phúc Tử mới ở trước mặt nàng còn vênh vào tự đắc lắm, thời gian mới trôi qua mấy canh giờ mà thôi. Nàng vốn chỉ là người qua đường nhất thời cùng Vũ Văn Thượng đóng giả uyên ương, Tiểu Phúc Tử tất nhiên là không thể biết được mối quan hệ này của nàng cùng Vũ Văn Thượng.

Bàn tay bị người mạnh mẽ lôi đi, Trầm Lạc bị Vũ Văn Thượng vững vàng kéo vào tấm điện, Tiểu Phúc Tử ở phía sau lau mồ hôi lạnh, Điện hạ, ngài quả nhiên là xem trọng Trầm cô nương sao. Nếu Trầm cô nương thật sự là người được chọn cho ngôi vị thái tử phi, hôm qua cùng sáng sớm hôm nay hẳn lãnh ý chỉ của Điện hạ cô ý làm khó Trầm cô nương, Trầm cô nương nếu thật sự trở thành thái tử phi, Điện hạ, đến lúc đó ngài nhất định phải làm chủ cho Tiểu Phúc Tử, Tiểu Phúc Tử là do phụng ý chỉ của ngài mới dám đối với Trầm cô nương vênh vào tự đắc như thế.

Theo Vũ Văn Thượng cùng nhau bước vào bên trong tấm điện của Đông cung, ai, sáng sớm ngày hôm nay mới rời khỏi Đông Cung, chưa từng nghĩ đến chạng vang tối ngày hôm nay lại tới đây lần nữa. Trầm Lạc thở dài trong lòng, nàng cùng với Đông cung này cũng có duyên quá đi. Những thiên kim tiểu thư khác nghĩ muốn chen lấn để tiếp cận mà ngay cả một cái bóng dáng cũng không thấy được, còn nàng lại bị Vũ Văn Thượng đe dọa cùng dụ dỗ mà đi vào Đông Cung. Tiệc rượu đêm nay nhất định sẽ là một chiến trường đậm mùi thuốc súng, kẻ địch đã có sẵn đội hình chiến đấu, khí thế to lớn. Nàng lại chỉ có một người đồng minh là Vũ Văn Thượng, có lẽ là một tên đồng minh vô sỉ.

Thoa cài tóc phần tán liên hoa, khuyên tai quỳnh ngọc, vòng cổ tử la trân châu đã chuẩn bị đầy đủ chưa? Vũ Văn Thượng một bên vươn tay cầm lấy tấm kính đặt tại bàn trang điểm của Trầm Lạc, một bên nói với cung nữ mặc trang phục hồng phần bên cạnh cũng là đại cung nữ tại Đông cung thường được gọi là Triệu tỷ tỷ.

Triệu Ninh nghiêng mình, cúi đầu, giọng nói ôn nhu tình tế truyền đến: “Điện hạ, ba món trang sức này đều đã được chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ Trầm cô nương đến. Nhưng, những đồ trang sức này thật là. . . .” Triệu Ninh nói đến đây, đầu chân mày thanh tú cũng theo đó mà nhíu lại, đầu nàng lúc này là càng cúi thấp hơn, thái tử không thể nhìn thấy được thái độ của nàng và lúc này.

Ba món đồ tốt này, lai lịch vốn không nhỏ. Thoa cài tóc phần tán liên hoa cùng với quỳnh ngọc khuyên tai là của một vị nghệ nhân chuyên chế tạo nữ trang có tay nghề cao nhất Nguyệt Tường Quốc đã mất tự tay chế tác nên, trong suốt cuộc đời của người thợ thủ công này, dùng không biết bao nhiêu là tâm huyết cùng sức lực chỉ tạo ra được hai món trang sức này. Là bảo vật trong mộng mà không biết bao nhiêu thiên kim tiểu thư khuê các tìm kiếm, lai lịch của vòng cổ tử la trân châu càng không phải nhỏ, ban đầu thái tử lập công ở biên cảnh, trực tiếp đánh vào thủ đô của nước địch, hợp nhất lãnh thổ quốc gia đó vào bản đồ của Nguyệt Tường Quốc. Vòng cổ tử la trân châu chính là đồ trang sức của Quốc hậu nước địch, truyền thuyết kể lại đây chính là vật của Nam Hải tiên nhân. Ba món đồ vật đều có ý nghĩa phi phàm đều dành hết cho Trầm cô nương mang lên người, có phải hàm ý muốn nói là Trầm cô nương chính là người mà Thái tử điện hạ yêu thích, về sau sẽ là thái tử phi?

Triệu Ninh chưa từng thấy thái tử điện hạ đối với bất kỳ vị cô nương nào dụng tâm như vậy, mặc dù là thiên kim tiểu thư của Đỗ gia người đã cùng Điện hạ là thanh mai trúc mã, cũng chưa bao giờ như thế. Triệu Ninh đã muốn qua tuổi hai mươi, vào ngày nàng chính thức trưởng thành hoàng hậu đã tự mình nói với nàng, Triệu Ninh, về sau người chính là người của thái tử, chờ thái tử trưởng thành, tận tâm tận lực phục vụ. Năm tới là thời điểm thái tử điện hạ thành niên, là lúc nàng có thể tuân theo ý chỉ của Hoàng hậu

nương nương trở thành nô tỳ thông phòng của thái tử điện hạ. Nhưng hôm nay, thấy điện hạ đối với Trầm cô nương dễ tâm như vậy, cuộc sống của nàng phải làm thế nào mới tốt.

“Không cần phải để ý tới những chuyện khác, người chỉ cần giúp cho Lạc nhi đeo lên ba món đồ trang sức kia, mái tóc cũng xử lý cho tốt, kiểu tóc của người làm cũng không tệ, xem Lạc nhi thích hợp với kiểu nào? Ta giao Lạc nhi cho người, nửa canh giờ sau, đem Lạc nhi tới chánh điện Đông cung.” Vũ Văn Thượng sau khi dứt lời thì đi đến bên tai Trầm lạc nói nhỏ, “Tối nay biểu hiện tốt một chút, kể chút chuyện vui, khiến phụ hoàng vui vẻ. Nếu đã chấp nhận giao dịch này, vậy thì vở diễn này phải làm cho tốt. Nếu như làm hỏng, hai điều kiện mà nàng nói kia, bản điện cũng không tài nào đáp ứng rồi.” Trầm Lạc vừa nghe, nội tâm liền căng thẳng, khẽ liếc mắt về phía Vũ Văn Thượng khoe miệng vẫn còn hàm chứa một nụ cười mang vẻ giả hoạt, nghiêng rằng, Trầm lạc gật đầu, “Yên tâm, sẽ khiến cho người vừa lòng.” Vũ Văn Thượng đưa tay sờ sờ đỉnh đầu Trầm Lạc, “Vậy mới tốt.”

Thân thể Triệu Ninh cứng đờ, động tác của Vũ Văn Thượng đối với Trầm Lạc chính là muốn bao nhiêu thân mật thì có bấy nhiêu thân mật, hai tay gắt gao mà nắm thành quyền. Trầm Lạc còn chưa có lên làm thái tử phi mà, Điện hạ lại có thể đối xử với nàng ta như thế. . . . Nếu như sau này khi nàng thật sự trở thành thái tử phi, ý vào sủng ái mà thái tử điện hạ dành cho nàng, không muốn cho điện hạ nạp thêm sủng phi, vậy nàng đợi lâu như vậy, giấc mộng trở thành nữ nhân của thái tử điện hạ chẳng phải sẽ vĩnh viễn không bao giờ đạt được?

Thấy Vũ Văn Thượng đứng thẳng thân mình, Triệu Ninh ngay lập tức thả lỏng nét mặt, vẻ mặt không chú ý đến. Điện hạ không thích nữ nhân ghen tị nói nhiều, trước khi Trầm cô nương trở thành thái tử phi, nàng không thể làm cho thái tử chán ghét mình.

Vũ Văn Thượng hướng về phía Triệu Ninh gật đầu, sau đó cất bước rời đi. Triệu Ninh mang vẻ mặt tươi cười tràn đầy nhẹ nhàng mà tháo ra sợi dây buộc mái tóc của Trầm Lạc, cầm lấy cây lược gỗ trên bàn trang điểm, ôn nhu mà chải tóc nàng. “Trầm cô nương, tóc người thật à mượt. Nô tỳ nhất định phải làm cho người một kiểu tóc đẹp nhất.”

Trầm lạc cũng không có trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn bộ dạng của chính mình trong gương đang dần xảy ra biến hóa, tay nghề của đại cung nữ Đông cung quả thật là khéo léo, cứ như vậy một lúc thì chải, lúc vắn lúc thả, sợi tóc từng đợt từng đợt cuối cùng thành ra một đóa hoa sen. Không biết từ đâu lấy ra một món trang sức tinh mỹ, là một đóa hoa sen hồng nhạt, trang sức không lớn, nhưng lại hết sức hấp dẫn người. Chỉ cần liếc mắt một cái, ánh mắt nhất định sẽ bị món trang sức này hút lấy. Đóa đóa cánh hoa tựa như rất mộc mạc, rồi lại thần nhiên mà tỏa ra hào quang chói lọi, trên mỗi cánh hoa của đóa hoa đều được đính một chuỗi hạt trân châu nhỏ như muốn rơi xuống, giống như một đóa hoa sen nổi trên mặt nước, trên mặt còn có chút điểm nước nhỏ lóng lánh.

“Thoa cài tóc này thật là đẹp, đồ trang sức khác cũng không cần mang. Thoa cài tóc hoa sen này cũng đã đủ khiến người khác chú ý rồi, nếu như hai món đồ nữ trang này cùng đeo lên, không được.” Trầm Lạc liên tục khoát tay, yến hội đêm nay, chính là thời điểm để các thiên kim tiểu thư các nhà cạnh tranh sắc đẹp.

Nói không chừng Công chúa duy nhất của Nguyệt Tường Quốc, tỷ tỷ ruột thịt duy nhất của Vũ Văn thượng cũng sẽ có tham dự. Ăn mặc quá mức hoa mỹ như vậy thật sự sẽ chết rất thảm.

“Trầm cô nương, những gì điện hạ phân phó, mới vừa rồi người cũng nghe được. Thứ cho nô tỳ khó lòng mà nghe theo được.” Triệu Ninh vẻ mặt vẫn như trước mang ý cười, ngón tay nhẹ nhàng cái từng cái một, chỉ sau chốc lát, ba món đồ trang sức đều được đeo ở trên người Trầm Lạc. Lấy phần ra nhẹ nhàng ở trên mặt Trầm Lạc mà bôi lên. Cuối cùng, Triệu Ninh tỉ mỉ nhìn vào gương giúp Trầm Lạc vẽ lông mày. Trầm Lạc nhìn thấy chính mình trong gương, xác thực là bị dọa rồi. Nàng chưa bao giờ nghiêm chỉnh trang điểm qua, hóa ra nàng cũng có thể đẹp mắt như vậy.

“Tỷ tỷ tốt của ta, giờ giấc đã không còn sớm, cung yến mà chậm trễ, thái tử phán tội xuống, ta với người có muốn đảm đương cũng không gánh nổi. Đã xong chưa?” Tiểu Phúc Tử ở bên ngoài phòng gõ cửa, lời nói mang theo sốt ruột.

“Xong rồi xong rồi, đến đây. Trầm cô nương, đi thôi, đừng để thái tử chờ lâu.” Vẻ mặt Triệu Ninh mỉm cười vô cùng cung kính mà nói với Trầm Lạc.

Đứng dậy, Trầm Lạc vỗ vỗ quần áo, gật gật đầu với Triệu Ninh. Lập tức hướng cửa phòng mà đi, cửa phòng vừa mở, vẻ mặt nôn nóng của Tiểu Phúc Tử thay đổi trong nháy mắt, khóe miệng cùng với thịt trên mặt đều không ngừng co giật, thiếu chút nữa vươn đầu ngón tay chỉ vào Trầm Lạc mà hét lớn. Triệu Ninh cho Tiểu Phúc Tử một cái liếc mắt sắc bén, “Tiểu Phúc Tử, còn không mau mang Trầm cô nương đến chỗ Thái tử đi.”

Tiểu Phúc tử vỗ vỗ thân mình, “Trầm cô nương, đi thôi. Điện hạ chờ đã lâu rồi, nếu không nhanh hơn một chút, cung yến sẽ là sẽ muộn.” Trầm Lạc vừa nghe đến cung yến sẽ muộn, bước chân cũng bộc phát mà nhanh hơn. Đến cung yến sớm một chút, nàng có thể tìm vị trí của mình mà an an ổn ổn ngồi xuống, người khác có nhìn thấy nàng, nàng cũng có thể lựa chọn bỏ qua một bên thái độ khinh thường của họ, nhưng nếu như nàng đến chậm, ánh mắt mọi người toàn bộ đều sẽ dừng ở trên người nàng, bất luận nàng cố gắng bỏ qua những ánh mắt đó như thế nào cũng không thể tránh xa được những ánh mắt của những người đó không ngừng đưa tới. Cho dù phải trở thành tiêu điểm của tất cả mọi người, Trầm Lạc cũng muốn khiến giờ khắc này chậm lại một chút.

Triệu Ninh nhìn Trầm Lạc đi xa, trên mặt thấy không rõ là vui hay buồn. Nàng không muốn Trầm Lạc làm thái tử phi, nàng thà rằng để thiên kim của Đỗ gia, thậm chí là Hạ quận chúa làm còn hơn. Đỗ tiểu thư, từ nhỏ thân thể đã không khỏe, dù nàng làm thái tử phi cũng không sống được mấy năm. Cảm tình của Điện hạ đối với Hạ quận chúa chỉ là biểu ca đối với biểu muội, không hề có chút tình yêu nam nữ. Đi lại trong cung cũng không phải dễ, Triệu Ninh chỉ cầu mong Trầm Lạc xấu mặt tại cung yến rồi sau đó nhanh chóng rời khỏi hoàng cung, từ đó không bao giờ gặp lại thái tử điện hạ.

Cho dù Điện hạ có còn nhớ nhung nhưng nếu không có ý chỉ của hoàng thượng, không thể nào tùy tiện xuất cung. Thời gian lâu dần, tình cảm yêu mến đối với Trầm Lạc cũng sẽ từ từ mà phai nhạt. Đến lúc đó, Điện hạ cũng đến tuổi trưởng thành. Nam nhân huyết khí phương cương, làm sao mà không có nhu cầu về việc kia. Mình là cung nữ duy nhất được phép bước vào tẩm điện của thái tử, chỉ cần bỏ đi thể diện dụ dỗ một chút, nói không chừng sẽ thành công. Cho nên, việc cấp bách trước mắt hiện nay là, đuổi Trầm Lạc ra khỏi Hoàng cung.

Trầm Lạc bị Vũ Văn Thượng nhìn không chuyển mắt, trong lòng là trăm loại cảm thụ. Cuối cùng, rốt cục chịu không nổi nữa. “Sắp muộn yến tiệc rồi, điện hạ cứ nhìn ta như vậy làm gì?”

Thân mình đang cúi xuống của Tiểu Phúc Tử lập tức dờ ra, Trầm cô nương a, người thật sự không có nhận thấy người bây giờ đẹp như thế nào sao? Trước kia bản thân hắn còn cho rằng diện mạo của Trầm cô nương rất bình thường, kém xa Đỗ tiểu thư, Hạ quận chúa. Hiện tại trang điểm lên trong nháy mắt Tiểu Phúc Tử thấy được Trầm cô nương là một viên trân châu, chẳng qua là bị bụi đất che lấp đi ánh sáng. Điện hạ thật sự là có con mắt tinh tường, liếc một cái liền nhìn thấy được tư chất của Trầm cô nương. Với dung mạo này, Trầm cô nương đã đến được ngưỡng cửa của danh hiệu thái tử phi. Nhưng mà. trí nhớ dường như không quá tốt?? Về mặt điện hạ nhìn người như vậy đương nhiên là yêu thích người đó rồi, Tiểu Phúc Tử cũng không có thấy qua ánh mắt sáng quắc của điện hạ nhìn chăm chăm một cô nương chưa lấy chồng bao giờ.

Vũ Văn Thương vô cùng tự nhiên đưa tay nắm lấy tay của Trầm Lạc, một tay kéo nàng vào trong lòng ngực, Tiểu Phúc Tử bên cạnh đầu càng cúi thấp hơn. Điện hạ, người nghìn lần vạn lần phải nhịn xuống.

“Người, người đừng làm càn.” Trầm Lạc có chút luống cuống, nàng hoàn toàn không biết được nước cờ của Vũ Văn Thương.

“Lúc gần gũi với bốn điện thì nên tự nhiên một chút, đừng có gò bó. Đi thôi.” Vũ Văn Thương khẽ cười, lập tức buông bàn tay đang nắm lấy Trầm Lạc. Uy phong của hắn nhất thời biến mất, trong lòng Trầm Lạc thở dài nhẹ nhõm. Phải tự nhiên, phải tự nhiên, suốt đường đi, Trầm Lạc luôn tự nhắc nhở chính mình phải tự nhiên, khi cùng với Vũ Văn Thương thân mật phải tự nhiên, khi cùng với Vũ Văn Thương thân mật phải tự nhiên. Từ Đông cung cho đến Thiên Huê cung, dọc theo đường đi đều là cung nữ thái giám, không phải từng người từng người mà là từng đám từng đám. Nhìn thấy Vũ Văn Thương, đều là tự giác hành lễ quỳ gối vãn an, hắn cũng chỉ qua loa gật gật đầu.

Những cung nữ thái giám này đều chờ khi bóng dáng Vũ Văn Thương cùng Trầm Lạc biến mất hoàn toàn, mới dám đứng dậy. Trong cung vốn nhiều người sẽ thích nói chuyện huyền thoại, vừa mới đứng lên, đã

bắt đầu nghị luận sôi nổi.

“Tại sao theo sau Thái tử điện hạ lại có nữ nhân? Là thiên kiêu của vị đại thần nào, là người của sương phòng sao?” Một cung nữ mặc cung trang màu lam nhạt hỏi cung nữ bên cạnh cũng mặc trang phục giống nhau.

Cung nữ bị hỏi lắc lắc đầu, “Ta không biết, rất có thể là người trong sương phòng. Nói không chừng chính là Thái tử phi tương lai, điện hạ đích thân mang nàng đến cung yến, nếu như Hoàng thượng cùng hoàng hậu cũng vừa lòng, vậy người này mười phần là thái tử phi rồi.”

“Toàn bộ ở chỗ này làm cái gì, váy của công chúa không cẩn thận bị kéo hư, vẫn còn đang tức giận đấy. Còn dám ở đây nhiều chuyện, không sợ công chúa bắt tội sao?”

Một đám cung nữ mặc váy áo màu lam nhạt đồng thời quỳ xuống, “Dư tỷ tỷ, nô tì không dám nữa.”

Vị Dư tỷ tỷ này, chính là tỷ nữ thiếp thân của công chúa độc nhất Nguyệt Tường Quốc - Vũ Văn Liên, Dư Chi Nhược.

“Lạc nhi.”

Thân thể Trầm Lạc run lên, Vũ Văn Thượng thở dài, “Sao vẫn là bộ dáng như thế này, ngộ nhờ khiến cho phụ hoàng cùng mẫu hậu nhìn ra được manh mối.”

Nhìn đến Vũ Văn Thượng mặt mày hếch lên, Trầm Lạc lập tức lên tiếng: “Người, lúc người và ta thân mật có thể nói trước hay không, ta sẽ chuẩn bị tốt. Nếu không, ta hoàn toàn không biết được người muốn làm cái gì. Ta và người vốn dĩ không quen biết, hai người xa lạ đột nhiên trở nên thân mật như vậy, ta, ta thấy không quen.”

Vũ Văn Thượng nhìn thấy bốn phía không có ai, lấy tay kéo theo Trầm Lạc vào sâu trong rừng cây rậm rạp bên cạnh con đường. Bàn tay to kéo thân mình của Trầm Lạc ra, vững vàng đẩy nàng tựa ở trên thân cây.

“Trước tiên chúng ta nên luyện qua một lần, trải qua lần luyện tập này, tại cung yến tiệc có thân mật cũng sẽ không còn đắn đo gì nữa.”

Thấy gương mặt Vũ Văn Thượng dần dần áp sát, hơi thở nam tử cực nóng phả vào khuôn mặt trắng nõn non mềm, “Người, người dừng lại, ta, ta còn chưa có lần đầu tiên đâu.”

26. Chương 26: Cường Hôn

Trong đầu Trầm Lạc trống rỗng, trong lúc ấp úng lại nói ra chuyện mình chưa có kinh nguyệt, dù là cô gái trời sinh tính tình rộng rãi vô câu vô thúc (vô tư), cũng không thể tránh được cảm giác ngượng ngùng. Trên mặt mặt nóng giống như có hỏa thiêu, Vũ Văn Thượng cũng không vì những lời nói này của Trầm Lạc mà dừng lại động tác, chẳng những thế mà càng ngày càng áp sát vào thân thể của nàng. Giọng nói trầm thấp có chút nghi ngờ phát ra, “Có kinh nguyệt hay không, có liên quan gì tới chuyện bốn điện muốn làm sau đây.” Nói xong không đợi Trầm Lạc trả lời, đưa tay nắm lấy cằm Trầm Lạc nâng lên, ánh mắt hân tịa tiểu phi tiểu lập tức rơi vào tầm mắt của Trầm Lạc.

Bỗng nhiên, Vũ Văn Thượng cúi đầu, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trầm Lạc khẽ dùng sức kéo, bốn phiến môi hoa ẩm áp chặt chề dán vào nhau. Ầm một tiếng, trong đầu Trầm Lạc xuất hiện một tia ánh sáng trắng, ngay sau đó là một cảm xúc xa lạ thổi quét toàn thân. Phanh phanh phanh ba tiếng, nổ vỡ tan. Chân Trầm Lạc lập tức mềm nhũn ra, bàn tay to của Vũ Văn Thượng lập tức đỡ lấy bên hông nàng, tránh cho thân thể nàng trượt xuống đất.

Lưỡi dài mở hàm răng của Trầm Lạc ra nhẹ nhàng mà ôn nhu quét tới mọi góc ngách trong khoang miệng của nàng. Trầm Lạc thở gấp, cảm giác hít thở không thông. Hai cánh tay không tự chủ đặt lên cổ Vũ Văn Thượng, giữa đầu tiếp nhận nụ hôn vốn nhẹ nhàng đã chuyển sang mãnh liệt của hắn. Bộ ngực vì chưa trưởng thành hoàn toàn vì thở dốc dồn dập mà phập phồng lên xuống, cái lưỡi nóng ẩm của Vũ Văn Thượng lui ra khỏi đôi môi mềm mại của Trầm Lạc, chậm rãi liếm láp đôi môi mềm mại ướt át. Một vòng rồi một vòng, cái lưỡi nhanh nhẹn linh hoạt giống như rất quen thuộc, hơi thở hỗn hển của Trầm Lạc cũng theo đó

mà dần dần ổn định. Đến khi phát hiện hai cánh tay của mình đang chặt chẽ ôm lấy cổ của Vũ Văn Thượng trong nháy mắt hai mắt của Trầm Lạc trợn to. Nàng, nàng sao có thể có loại phản ứng này?

Nhanh chóng thu hồi hai cánh tay khỏi cổ Vũ Văn Thượng, hai tay nắm thành quyền đánh vào trước ngực hắn. Ở trong mắt Vũ Văn Thượng chút sức lực như vậy chỉ giống như gãi ngứa, trong đầu càng ngứa ngứa khó chịu.

Hai người trán kề trán, mũi gần mũi. Vũ Văn Thượng khẽ bật cười thành tiếng, lồng ngực rung rung lan truyền đến hai tay Trầm Lạc vốn đang đặt trên ngực hắn. Gió một lần nữa thổi qua, khiến vài cọng tóc rơi xuống trán của hắn, phối hợp với tiếng cười trầm thấp kia, vẻ mặt lại tăng thêm mấy phần.

“Trải qua lần thân mật này rồi, trên yến tiệc có còn cảm thấy không tự nhiên hay không?” Hơi thở ấm áp phả vào mặt Trầm Lạc, trái tim nàng bang bang đập loạn, nàng chưa bao giờ tiếp xúc gần gũi với một nam nhân xa lạ như vậy. Bị hắn ôm, bị hắn hôn, nếu theo lời của mẫu thân nói, nếu nữ tử bị nam nhân chạm vào, nữ tử phải gả cho nam nhân đó. Nàng phải gả cho hắn sao? Nàng bị Vũ Văn Thượng chiếm hết tiện nghi, như thế rất tốt. Trách người đồng ý với Vũ Văn Thượng, trách người không chịu suy nghĩ cẩn thận, trách người hành động thiếu suy nghĩ. Trầm Lạc cảm thấy mũi đau xót, nước mắt lưng tròng suýt tí nữa rơi xuống.

“Được bốn điện hôn nàng thấy uất ức phải không? Lại còn muốn khóc.” Đã đoán trước trăm ngàn nét mặt của Trầm Lạc, nhưng bộ dạng im lặng, uất ức muốn khóc của nàng ngoài tầm phỏng đoán của hắn. Trầm Lạc đột nhiên dùng sức đẩy Vũ Văn Thượng, xoa xoa lỗ mũi. Mắt hung hăng trừng hắn, “Đều tại ngươi, thân mật thì thân mật, nhưng ngươi hôn ta lại là chuyện khác. Mẫu thân nói, cô gái bị nam nhân chạm vào là phải gả cho hắn.”

Nghe thấy Trầm Lạc nổi giận khiển trách như vậy, lòng hắn bỗng nhiên được thả lỏng. Nha đầu này đúng là không hiểu được nam nhân chạm vào nữ nhân là ý gì sao? Vậy cũng tốt, nếu nàng đã lý giải như vậy. Hắn sao có thể không tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa chứ. Vũ Văn Thượng làm ra bộ dáng như bỗng nhiên tỉnh ngộ, sờ gáy. “Là do bốn điện thiếu cân nhắc, là lần đầu tiên nàng được hôn, cũng là lần đầu tiên bốn điện hôn nữ nhân. Như vậy nàng cũng không mất mát gì. Nếu không cam lòng, cùng lắm thì lần sau ta để cho nàng hôn lại hoặc là đợi sang năm sau nàng và ta đều làm lễ trưởng thành sẽ lấy nàng, nàng thấy thế nào?” Nói xong, Vũ Văn Thượng cẩn thận quan sát cô gái đang bắt mắt trước mặt.

Thân hình màu tím nhạt cứng đờ, trong lòng Trầm Lạc tỉ mỉ suy nghĩ đến lời nói của Vũ Văn Thượng. Cuối cùng cất tiếng cười giễu cợt, “Ngươi cho rằng ta sẽ lại như vậy sao, lần sau để ta hôn lại, chịu thiệt vẫn là ta, lấy ta? Thái tử phi không phải dễ làm như vậy. Hoàng thượng có nhiều phi tử như vậy, Thái tử lại không có khả năng chỉ có một mình thái tử phi. Còn nữa, ngươi và ta biết nhau không bao lâu, ta sao có thể gả cho ngươi? Dựa vào địa vị của Trầm gia ở huyện Vân Hà, ta có thể không tìm được một người chồng hay sao. Lần này xem như là ta sai đi, lần sau không cho phép ngươi lại làm như vậy, nếu không thì, hai ta không yên đâu.” Lần đầu tiên Trầm Lạc bị nam nhân xâm phạm khó tránh khỏi nóng giận bộc phát một lần, thế nhưng người khi dễ mình lại là thái tử, ngoài việc nói nhanh một tràng lời nói ra, dường như cũng chỉ có thể nuốt khẩu khí này xuống.

“Có phải vì bốn điện hôn nàng, nàng liền nghĩ đến có quyền lớn tiếng chỉ trích bốn điện? Sửa sang lại trang phục, đến tiệc rượu.” Vũ Văn Thượng sau khi nói xong dứt khoát quay bước đi thẳng, chính mình hơi gấp gấp chút, nếu như nha đầu kia bị mình làm cho sợ chạy mất, chuyện này cũng không dễ giải quyết. Trầm Lạc thấy Vũ Văn Thượng bước đi thẳng mà không thèm chờ mình, một bụng nóng nảy, vội vàng lau lau mặt, phủi quần áo nhanh chóng chạy qua.

Xa xa đèn đuốc sáng trưng, trong gió truyền đến bên tai tiếng sáo du dương dễ nghe. Trầm Lạc cố gắng ổn định tâm trạng, đi theo Vũ Văn Thượng tiến vào Thiên Huệ Cung. Thiên Huệ Cung là nơi Đế Hậu tổ chức yến tiệc, từ xưa nay tuyển chọn tú nữ của Nguyệt Tường quốc đều thiết yến ở đây. Nguyệt Tường quốc lần đầu ra mắt hoàng hậu, thái tử phi hay thiên tử đều diễn ra tại Thiên Huệ Cung này. Thiên Huệ Cung thiếu đi chút khí thế trang nghiêm vốn có của Hoàng cung, thêm vài phần ấm áp dịu dàng của nữ nhân.

Yến tiệc đêm nay lấy màu đỏ làm chủ đạo, Đế hậu chia nhau ngồi ở hai bên chủ vị, sau lưng Chu Hậu có thêm mấy nữ tử. Những nữ tử này đều là váy áo màu hồng nhạt, làn váy có thêu vài cánh bướm nhiều màu sắc rất tinh xảo. Tóc được vấn lên cao, nhìn từ xa như thanh ngọc như ý vắt ngang qua đầu. Trên đỉnh

gắn một viên ngọc màu xanh biếc, đuôi chân mày được vẽ cong lên, bôi lên chút son phấn màu hồng nhạt. Tăng thêm vài phần cảm giác đầm ấm đáng yêu.

“Thái tử điện hạ tới.” Tiếng thông báo của thái giám ngừng lại khi nhìn thấy Trầm Lạc, vẻ mặt lúng túng lại căng thẳng nhìn thái tử, Vũ Văn Thượng Phát tay, “Nàng, bồn điện sẽ tự mình giới thiệu.” Nói xong, ném cho Trầm Lạc một cái liếc mắt, bảo nàng đuổi theo. Yến tiệc khắt định là đã bắt đầu rồi, vốn muốn đến sớm một chút, kết quả lại muộn như vậy, trên đỉnh đầu Trầm Lạc tới tấp truyền đến những tia sắc lạnh từ đám thiên kim tiểu thư, ngẩng đầu không được, cúi cũng không xong. Trong thời gian ngắn ngủi, Trầm Lạc chỉ cảm thấy vô cùng khốn đốn, lòng càng oán hận Vũ Văn Thượng hơn.

“Thượng Nhi, ta với mẫu hậu con vừa mới nói, Thượng Nhi sao còn chưa có tới. Nhóm thiên kim chờ đợi đã bắt đầu sốt ruột rồi, giờ nhìn thấy, thì ra là. . . nha đầu kia là ai? Ngẩng đầu lên, để trẫm nhìn xem.” Giọng nói không chứa chấp uy nghiêm, mà lại có chút nghiền ngẫm cùng từ ái. Trái tim đang khấn trương của Trầm Lạc khẽ buông lỏng, Hoàng Thượng xem ra dễ gần hơn Hoàng Hậu.

Hơi khom người hành lễ, Trầm Lạc cung kính nói: “Dân nữ Trầm Lạc tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến Hoàng Hậu. Chúc Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu hồng phúc tề thiên.”

Hoàng Thượng ngồi trên cao cười ha hả, bàn tay vỗ bàn một cái: “Thì ra là cháu gái của Bạch Tượng quân, Thượng Nhi cùng nha đầu này về chỗ ngồi đi.” Vũ Văn Thượng nắm tay cúi chào, “Dạ, nhi thần tuân mệnh.”

Vừa đặt mông ngồi ở trên ghế, tinh thần đang vốn dâng cao của nàng thoáng chốc thấy nhẹ nhàng. Trầm Lạc lúc này mới dám nhìn ba người ngồi ở ghế đầu. Trong kịch thường xuyên nói, thân thể Hoàng thượng đến tuổi trung niên phần lớn đều mập ra, bụng cũng to ra, không còn được mấy sợi tóc. Nhưng Hoàng thượng này lại khác, tóc đen nhánh, thân hình cao ngất, không béo chút nào. Trên mặt là vẻ thần nhiên ôn nhu, cảm thấy thân thiết như một người ông. Ông nội của Trầm Lạc đã lên chùa làm hòa thượng trước khi nàng được sinh ra. Nàng không biết được nguyên nhân. Trầm Lạc chưa bao giờ gặp mặt ông, bà nội của nàng mất năm nàng được mười tuổi, an táng tại khu đất trên núi sau lưng chùa.

“Thật không ngờ, Hà muội muội muốn cùng Bạch muội muội múa kiếm? Không phải ta hoa mắt chứ? Hoàng đệ, người nói xem, chuyện này có kỳ quái hay không?” Nữ tử y phục hồng nhạt ngồi bên cạnh Hoàng Hậu hỏi Vũ Văn Thượng, tuy nói chuyện với Vũ Văn Thượng, nhưng tâm mắt vẫn không rời khỏi người Trầm Lạc. Nàng chính là công chúa duy nhất của Nguyệt Tường Quốc, tỷ tỷ của Vũ Văn Thượng - Vũ Văn Liên. Nàng không giống phụ thân ôn nhu dịu dàng, lại sắc bén giống mẫu thân cả nàng là Chu Hậu. Đường như có thể nhìn thấu được vẻ ngoài của mỗi người, thấy được nội tâm bên trong như thế nào. Bị một nữ nhân như vậy nhìn chăm chú, Trầm Lạc cảm thấy như mình làm điều gì đó rất có lỗi với nàng ta. Đối diện với ánh mắt như dao nhọn đưa tới của cả nhóm thiên kim tiểu thư nàng đã thấy đủ lắm rồi, công chúa này vì sao cũng giống với đám tiểu thư kia chứ?

Vũ Văn Thượng sang sảng nói: “Hoàng tỷ, Hà cô nương và Bạch cô nương còn không để ý, người khó hiểu làm gì? Không bằng tập trung thưởng thức đi.” Vũ Văn Liên bị Vũ Văn Thượng nói đến á khẩu, ánh mắt nhìn Trầm Lạc càng ngày càng lạnh lùng hơn. Chu Hậu nhìn ra chút manh mối, nhanh tay nắm lấy bàn tay của Vũ Văn Liên lại, tiếp đó cười nói: “Hà nha đầu, Bạch nha đầu, biểu diễn tài năng xuất chúng của các người đi. Để chúng ta mở mang kiến thức một chút. Thượng nhi, chút nữa con nên nhận xét một chút.”

Hoàng Thượng trên cao gật đầu nói được, Hà Oánh cùng Bạch Mạn Thanh đều mặc y phục màu trắng, thắt lưng đeo bội kiếm. Hai người đứng hai bên sườn, nhìn nhau gật đầu. Bắt đầu múa kiếm, kiếm pháp cả Bạch Mạn Thanh gọn gàng nhanh chóng, bước nhảy cũng nhanh. Kiếm pháp của Hà Oánh lại chậm rãi mang vẻ nhu mì, một nhanh một chậm phối hợp với nhau lại tương đối thích hợp.

“Văn Liên, mẫu hậu biết con thích anh trai cả Hà Oánh. Nhưng Thái tử phi của Hoàng đệ con không phải có thể tùy tiện chọn một người nào cũng được, con không cần nhúng tay vào.”

Vũ Văn Liên liếc mắt Trầm Lạc đang ngồi bên cạnh Vũ Văn Thượng, Hoàng đệ cư nhiên lại tự mình châm trà cho Trầm Lạc. “Mẫu hậu, ta không có nhúng tay vào. Hà Lăng Thiếu, ta còn xử lý hẳn không được sao, vì trốn ta, dám chạy đến Lăng Nguyệt huyện. Chờ hắn trở về, để phụ hoàng hạ chỉ, sợ hắn kháng chỉ hay sao?”

Chu Hậu nhìn con gái của mình, lắc đầu. Đứa con gái này của nàng còn thân thiết với nàng hơn cả đứa con

traí, tính tình cũng rất giống nàng, nhất là trong vấn đề tình cảm. Nghĩ đến tình, Chu Hậu nhìn Hoàng Thượng đang ngồi bên cạnh, trông phu cả đời của mình. Trong mấy năm nay, đối với những việc nhỏ không đáng kể hẳn đều thuận theo tâm ý của nàng, nhưng. . . .Chu Hậu nhìn phía trước bên trái của Thiên Huê cung, đó là hướng đi Chiêu Dương cung.

“Người xem mua kiếm đi chứ, đừng có châm trà cho ta nữa. Những tiểu thư kia đều nhìn thấy, đợi đến chút nữa, người còn phải cho vài lời nhận xét.” Trầm Lạc cúi đầu nhỏ giọng nói với Vũ Văn Thương.

“Không nhớ đã đáp ứng với bốn điện cái gì sao? Sợ cái gì, những nữ nhân này có thể ăn người sao?”

Trầm Lạc ngẩng đầu vừa lúc chạm phải tầm mắt của Hoàng thượng đang ngồi trên cao, chợt thấy vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc của Hoàng thượng, trong lòng Trầm Lạc khẽ động. Vũ Văn Thương, người đừng châm trà cho ta nữa, ta cầu xin người đó.

“Thượng Nhi, kiếm này múa thế nào?” Là Hoàng Thượng mở miệng, Vũ Văn Thương đứng lên, còn chưa kịp nói, hoàng tử của hắn Vũ Văn Liên đã lên tiếng: “Theo ta thấy, hoàng đệ cơ bản là không có nhìn đến. Chỉ lo châm trà thôi.” Trong lời nói của Vũ Văn Liên chứa đầy hàm ý, Hà Oánh cũng không nhận được mà sắc mặt biến đổi, Bạch Mạn Thanh nhìn Trầm Lạc ánh mắt chứa đựng ý cười.

“Phụ hoàng mẫu hậu, theo nhi thần thấy, kiếm vũ này xác thực là không tồi, một nhu một cương, dài ngắn bổ trợ cho nhau. Nhưng những năm gần đây, chúng ta xem múa kiếm còn ít sao?”

Hoàng thượng hứng thú, “Nói như vậy là Thượng nhi đã có sự chuẩn bị tốt hơn?”

Vũ Văn Thương cúi đầu, “Không dám, không phải nhi thần chuẩn bị, cháu gái của Bạch tướng quân có một bụng kỳ văn dị sự. Phụ hoàng có muốn nghe thử hay không?”

Hả, đến lượt nàng nhanh như vậy sao? Trầm Lạc lập tức ngồi thẳng, lần biểu diễn này quan hệ đến tánh mạng của nàng. Nếu như thất bại, tên vô sỉ Vũ Văn Thương nhất định sẽ không tuân thủ hiệp ước.

27. Chương 27: Dễ Nhìn

Lúc này, tầm mắt của tất cả mọi người đều dừng lại trên người Trầm Lạc. Áp lực nặng ngàn cân bắn tới từ mọi phía, Trầm Lạc đứng dậy, chậm rãi dời bước tới ngay giữa trung tâm buổi cung yến, nhắc tay hành lễ với hoàng thượng, hoàng hậu cùng trưởng công chúa ngồi ở vị trí thượng tọa. Cố gắng hết sức bình ổn tâm trạng mình, thanh âm thanh thúy theo gió phiêu tán: “Hoàng thượng, vừa nãy Điện hạ nói quá rồi, dân nữ chỉ là nghe qua chút ít chuyện xưa chẳng đáng là bao thôi, nếu Hoàng thượng bằng lòng, dân nữ xin kể một mẩu chuyện xưa.”

Một tiếng cười lớn vang lên ở ghế thượng tọa, “Trầm rất thích nghe kể chuyện xưa, mau kể đi, kể hay nhất định có thưởng.” Cả đám thiên kim nghe được lời nói của Hoàng thượng xong, sắc mặt trong màn đêm đều nhao nhao thay đổi. Hai ba vị thiên kim ngồi trong góc thậm chí còn xì xào bàn tán.

Lông mày Hà Oánh khẽ nhíu một cái rồi lập tức nhìn về công chúa ngồi bên người Chu hậu, khi thấy công chúa nhìn Trầm Lạc bằng ánh mắt cực kỳ khinh bỉ, Hà Oánh liền thở phào nhẹ nhõm. Việc công chúa thích đại ca của nàng mọi người ai ai cũng biết, về chuyện thái tử phi, công chúa nhất định sẽ tự giúp nàng. Chu hậu xưa nay sủng ái công chúa, đến thái tử cũng chưa từng được ngồi ở vị trí thượng tọa của cung yến, nhìn thôi cũng đủ thấy địa vị của công chúa trong lòng Đế hậu. Công chúa không thích Trầm Lạc, Chu hậu nhất định cũng không ưa thích gì. Không nhận được sự đồng ý của hoàng hậu, cho dù Thái tử có thích đến mấy, Trầm Lạc cũng đừng hòng làm Thái tử phi. Cùng lắm cũng chỉ làm được một chức phi tử bình thường, ở trong cung, địa vị đề chết con người. Mình mà thành Thái tử phi, giết chết một phi tử bình thường đúng là đơn giản vô cùng.

Bạch Mạn Thanh ngồi cạnh Hà Oánh tất nhiên không biết suy nghĩ đó trong lòng Hà Oánh, Trầm Lạc kể chuyện xưa, Bạch Mạn Thanh căn bản chẳng có hứng thú nghe. Nàng một mực chú ý tới Thái tử ngồi ở phía đối diện, ánh mắt hắn chưa bao giờ dừng lại trên người những cô gái khác, xưa nay vốn luôn mang

dáng dấp chủ tử quyền uy nghiêm nghị, đôi mắt lúc này lại lộ ra một nét ôn nhu dịu dàng không thể diễn tả bằng lời. Nếu Thái tử cũng nhìn mình như thế, Bạch Mạn Thanh cúi đầu xuống, mình liệu có cái phúc phận này không? Tại sao Trầm Lạc có thể dễ dàng chiếm được lòng Thái tử, mặc trên người nào là y phục, nào là khuyên tai, dây chuyền, trâm cài, tất cả đều do Thái tử ban tặng. Đôi tay gắt gao vò chặt chiếc khăn tay trắng.

“Bạch Mạn Thanh, Trầm Lạc được vào hoàng cung này hoàn toàn là nhờ ngươi. Lúc này, Thái tử nhìn trướng nàng như thế, còn ngươi, ngươi được lợi gì?” Thanh âm cực thấp của Hà Oánh bỗng chốc truyền tới, bàn tay túm chặt y phục của Bạch Mạn Thanh cứng đờ, đầu vẫn cúi thấp như cũ. Nhìn Trầm Lạc được như thế, trong lòng nàng tất nhiên không cam lòng, nhưng thế thì làm gì được, việc đã đến nước này, nàng còn có thể làm gì đây? Tâm ý của Thái tử nàng cũng đâu thay đổi được.

“Bạch Mạn Thanh, nếu Trầm Lạc làm Thái tử phi, trong lòng ngươi sẽ nghĩ gì? Ta nghe nói, Trầm Lạc vừa đến phủ tướng quân, phụ mẫu ngươi liền chỉ chăm chăm vào nàng, ngược lại, lạnh nhạt với con gái ruột thịt. Ngươi chịu để Trầm Lạc giẫm đạp dưới chân cả đời ư?” Hà Oánh bưng ly trà trên bàn lên, vừa uống vừa khẽ thì thầm với Bạch Mạn Thanh.

Bạch Mạn Thanh vừa ngẩng đầu, đúng lúc đụng phải tầm mắt của Thái tử. Nam tử thân người thon dài ngồi trên chiếc ghế hồng mộc, hai tay đặt lên thành ghế, gió lướt quá thổi rơi tóc trên trán, hai mắt sáng ngời lấp lánh như ánh sao đêm trời. Chỉ cùng Thái tử nhìn nhau chốc lát, trái tim Bạch Mạn Thanh không kiềm chế được lại nảy lên, hai tai nháy mắt đỏ rực. Đầu lại cúi thấp xuống, vẻ mặt của Bạch Mạn Thanh Hà Oánh đều nhìn thấy hết, khóe miệng nhếch lên cười khinh miệt.

Trầm Lạc đứng ngay ở chính giữa kể chuyện xưa của nàng, lúc mới bắt đầu nói, Trầm Lạc vẫn có chút khấn trương. Khi vào đến chuyện chính, thấy Hoàng thượng cười cười liên tục gật đầu, Trầm Lạc như được ngợi khen, càng nói càng hăng. “Hoàng thượng, người tin được không? Phương thị này vì Liễu thư sinh mà làm nhiều việc như thế, đi sớm về muộn chỉ để giúp Liễu thư sinh được bữa cơm no, khích lệ Liễu thư sinh lên kinh dự thi, ngân lượng đều do Phương thị chu cấp. Mới đầu, các hương thân cũng khuyên Phương thị, nói rằng, người với Liễu thư sinh chẳng qua chỉ là hôn ước từ nhỏ, bây giờ cha mẹ Liễu thư sinh cũng bệnh chết rồi. Còn ai biết tới hôn sự này, nếu sau này Liễu thư sinh công thành danh toại không nhớ tới người nữa, người phải làm sao đây?” Trầm Lạc nói tới chỗ này, cố ý dừng lại. Ngưng mắt nhìn Hoàng thượng.

Hoàng thượng như đang suy nghĩ điều gì, trong lòng Chu hậu cũng căng thẳng, hai tay vốn buông xuôi bên người bỗng nắm chặt thành quyền. Vũ Văn Thượng thấy mẫu hậu đột ngột thay đổi sắc mặt, bàn tay nhẹ nhàng đặt lên tay mẫu hậu, “Mẫu hậu. . . .” Chu hậu biết phản ứng của mình có phần thái quá, lập tức khôi phục lại sắc mặt bình thường. “Trầm nha đầu, vậy Phương thị đã trả lời ra sao?” Chu hậu tận lực bình tĩnh hỏi, chỉ có mình bà ta biết giờ phút này trong lòng mình đang cuồng loạn tới cỡ nào, có lẽ còn cả cảm hận.

Ngồi ở phía dưới trừ bỏ Hà Oánh và Bạch Mạn Thanh ra, cả đám thiên kim lúc ở phủ gia được tiếp xúc với ngoài chút chuyện nữ nhi, thì cũng chỉ có Tứ thư ngũ kinh hay cầm kỳ thi họa. Nào có được nghe qua mấy kiểu chuyện xưa tình tình ái ái thế này, không khỏi bị lời kể của Trầm Lạc hấp dẫn. Rất muốn lớn tiếng hỏi Trầm Lạc, sau đó là thế nào, vị Liễu thư sinh này rốt cuộc có vứt bỏ Phương thị hay không? Thế nhưng, Đế hậu đã nói trước, cả đám thiên kim đành nén nỗi tò mò. Mi tâm mang theo vẻ lo lắng, Vũ Văn Thượng nhìn qua vẻ mặt mỗi người, lần này là sơ sót của hắn, Lạc Nhi không nên chọn chuyện này để kể.

Trầm Lạc lắc đầu một cái, thở dài. “Phương thị là một nữ tử ngang ngạnh, nói rằng bây giờ Liễu thư sinh là người thân duy nhất của nàng. Liễu thư sinh được công thành danh toại là một chuyện làm rạng rỡ tổ tông, về phần có lấy nàng hay không, nàng cũng không nghĩ nhiều như vậy. Các hương thân biết được tính tình Phương thị bướng bỉnh, nên cũng không khuyên nhủ thêm nữa. Liễu thư sinh học hành gian khổ đã nhiều năm, Phương thị luôn cùng sống bước bên hắn. Dần qua tuổi thành hôn, Liễu thư sinh lên ki dự thi, nói rằng khi công thành danh toại, nhất định sẽ trở lại cưới nàng.”

Một đạo thanh âm lạnh lạnh ngắt lời Trầm Lạc, Vũ Văn Thượng nhíu đôi mày thanh tú: “Chẳng lẽ Liễu thư sinh không cần Phương thị nữa? Nếu là như vậy, cũng chỉ có thể trách Phương thị quá ngu ngốc, cứ giữ khư khư một người đàn ông như thế.”

Trầm Lạc gật đầu liên tục, “Công chúa thông minh, Liễu thư sinh quả thực đã đạt công danh, cưới Tam

công chúa đương triều, làm phò mã. Sau khi Phượng thị biết, không khóc cũng không nháo, ngay hôm thứ hai, đã đi am ni cô, tụng kinh niệm Phật.”

Sắc mặt Chu hậu trắng bệch, tay không kìm nổi run lên. Hai mắt Hoàng thượng nhìn Trầm Lạc, rồi lại mắt hờn nhìn về phía bên trái Thiên Huệ cung. Một sự yên tĩnh quỷ dị lan tràn, cả đám thiên kim vẫn đang cảm thán sự ngu ngốc của Phượng thị, cảm hận Liễu thư sinh bạc tình.

“Phụ hoàng, Mẫu hậu.” Vũ Văn Thương nhìn ra đầu mối, lên tiếng đúng lúc, Hoàng thượng mới khôi phục lại thần sắc bình thường. Tay Chu hậu đã không còn run lên, chỉ còn sắc mặt là trắng bệch phờ phạc.

“Thượng nhi, Trầm nha đầu kể chuyện xưa thật đặc sắc. Lưu công công.”

Vị Lưu công công tóc muối tiêu đứng ở ngay đứng ở phía dưới ngay gần Hoàng thượng khom người đáp lại: “Nô tài ở đây.”

“Mang minh châu Tây Cống quốc tiến cống năm ngoái thưởng một viên cho Trầm nha đầu.” Được Hoàng thượng ban thưởng Trầm Lạc hẳn là nên vui mừng, nhưng sao trên mặt Hoàng thượng lại chẳng thấy chút mừng vui nào?

Mấy thiên kim khác cũng biểu diễn một phen tài nghệ, Hoàng thượng kể từ sau khi nghe Trầm Lạc kể chuyện xưa xong, không còn muốn ở lại cung yến này nữa, không lâu sau, để Lưu công công đỡ mình về tẩm cung nghỉ ngơi.

Lúc này Trầm Lạc vốn đầy một bụng nghi ngờ lại càng thêm lo lắng, mới vừa rồi sắc mặt Hoàng thượng còn tốt thế, sao lại chuyển biến nhanh như vậy? Chuyện xưa này của nàng, chẳng lẽ có vấn đề? Rõ ràng đều khiến mọi người hiếu kỳ vô cùng, rốt cuộc đây là xảy ra chuyện gì chứ.

Hai lòng bàn tay Trầm Lạc toát mồ hôi lạnh, đôi mắt nhìn về phía Vũ Văn Thương, hi vọng hắn có thể tới hóa giải cục diện lúng túng này. Vũ Văn Thương thăm dò dài, chậm rãi đứng dậy, cao giọng nói: “Mẫu hậu, thân thể người không thoải mái sao? Nếu không thoải mái, vậy để hoàng tỷ đỡ người đi nghỉ ngơi.” Chu hậu ôm ngực, khoát tay áo, “Miễn đi, Bồn cung nghe nói thiên kim Ngự sử đại nhân vẽ được một bức họa đẹp. Không bằng.”

“Mẫu hậu, để con đỡ người về Thái Hòa cung nghỉ ngơi. Cung yến này xem ra chẳng còn gì hay nữa rồi, đợi sau tiết trung thu chúng ta lại tổ chức cung yến được không?” Vũ Văn Thương tính khí tuy có hơi kiêu căng, những dù gì thì cũng là một đứa con gái tốt, được Chu hậu thương yêu.

Chu hậu cả tinh thần lẫn thể chất đều quá mệt mỏi, vốn cũng không muốn ở lại cung yến nữa, về mặt hoàng thượng khi nghe xong chuyện xưa đó, là đau lòng hối hận hay áy náy? Hắn còn thích nữ nhân kia sao? “Thượng nhi, nơi này đều giao cho con vậy.” Chu hậu thở dài, tay khoác lên tay Vũ Văn Thương, rồi chậm rãi bước về phía Thái Hòa cung.

Vũ Văn Thương trước khi đi còn lạnh lùng liếc nhìn Trầm Lạc, nét mặt kia rõ ràng là như muốn ăn tươi nuốt sống nàng luôn. Trái tim Trầm Lạc bang bang nảy lên, lần này không phải khẩn trương, những cũng chẳng hiểu là vì lý do gì. Xem ra hoàng cung này không hợp với bát tự của mình, chỉ là mẩu chuyện xưa nghe thuyết thư tiên sinh nói bừa, mà phá hoại cả một cung yến. Mình làm cung yến rồi lên, không có biểu hiện tốt, Vũ Văn Thương, liệu có.

“Các vị thiên kim theo ma ma về lại sương phòng đi, Trầm Lạc!” Vũ Văn Thương xoay người. thanh âm như mang theo tức giận cùng bất mãn, thậm chí còn có một loại uy nghiêm. Có vài thiên kim muốn lưu lại xem trò vui, nhưng lại bị ma ma nhanh chóng đưa về sương phòng. Những vị thiên kim này chỉ mong sáng mai có thể nghe được tin gì đó, tốt nhất là Trầm Lạc chọc Hoàng hậu tức đến đổ bệnh, gán cho Trầm Lạc một tội danh, rồi đuổi ra khỏi hoàng cung.

Trầm Lạc nhìn Vũ Văn Thương dờ dẫm bộ mặt lạnh băng, hắn, tới đây thật?!. Đương lúc lạng lặc chuẩn bị tiếp nhận hình phạt thì một tiếng cười khê truyền tới, ngay sau đó là một đôi cánh tay trắng kiện bao chặt lấy mình, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Hoàng thượng với Hoàng hậu rõ ràng sau khi nghe mình kể chuyện xưa thì đổ ‘bệnh’, rồi công chúa cũng chẳng inh một sắc mặt tốt. Mấy vị thiên kim ở sương phòng hiện tại đều là ‘kẻ địch’ của mình, nàng chỉ vô ý tranh xuân*, mà bướm bướm cứ thế bay vòng quanh nàng.

Xuân chính là ngôi vị Thái tử phi, còn bướm bướm, Trầm Lạc nhìn về phía Vũ Văn Thượng, so sánh hẳn với bướm bướm liệu có được không nhỉ?

*: tranh là tranh giành ; xuân là mùa xuân, lạc thú hay cũng có nghĩa là tình yêu, tình cảm nam nữ. Theo mình, ý nữ chính là chị ấy chỉ vô tình ham vui (lạc thú) mà bướm bướm (thường có vào mùa xuân) cứ quần lấy :”> nên thành ra tranh giành tình cảm đó mà.

“Nàng đó, bao nhiêu chuyện xưa không kể, cứ toàn kể mấy cái chuyện này.” Vũ Văn Thượng bắt đầu dĩ than thở thành tiếng, kế hoạch của hắn phải thay đổi rồi.

Trầm Lạc còn đang chìm trong lo lắng về ‘bệnh’ của Hoàng thượng và Hoàng hậu, cũng không để ý tư thế của nàng với Vũ Văn Thượng bây giờ. mập mờ tới cỡ nào. Tiểu Phúc Tử đứng ở đằng xa, vuốt mồ hôi lạnh, cũng may hắn đã điều hết cung nữ với thị vệ đi, nếu để cho đám người kia thấy được rồi nói huyền thuyên về một màn này, sáng mai sẽ càng thêm nhiều chuyện. Điện hạ, tốt xấu gì ngài cũng nên trở về tắm cung rồi mới ôm ấp Trầm cô nương có được không???

“Mấy chuyện xưa chỉ là nói bừa, Liễu thư sinh với Phương thị đều là hư cấu. Ta có nói gì đâu, chẳng lẽ Hoàng thượng vứt bỏ người nào à?” Trầm Lạc dừng lại, chớp chớp mắt to, ngay sau đó hai tay lập tức ôm miệng, Hoàng thượng. . .vứt bỏ. Nàng kể chuyện xưa chẳng lẽ lại đánh trúng tâm can Hoàng thượng, khiến ông ấy nhớ lại chuyện vứt bỏ nữ tử nào đấy chẳng? Nếu thật là như vậy. Xong rồi, nàng không ngừng đắc tội Hoàng thượng, còn đắc tội cả Hoàng hậu.

Vàng trán tì lên trán Trầm Lạc, Vũ Văn Thượng lảng lảng lên tiếng: “Biết sai ở đâu rồi chứ? Sau này có kể chuyện xưa, thì kể mấy chuyện dân gian sự tích thú vị cho trẻ con, hay là giảng hồ hiệp khách ấy. Có liên quan tới yêu đương đều không được kể, thứ ấy trong cung là cấm kỵ. Đã hiểu chưa?” Trầm Lạc cúi đầu, khẽ ừ một tiếng.

Chỉ nghe chut... một tiếng, trên trán bỗng ướt át, Trầm Lạc giơ hai tay dùng sức đẩy Vũ Văn Thượng ra. “Người, người thừa dịp ta không để ý, lại chiếm tiện nghi của ta. Người, người vô sỉ!!!!” Trầm Lạc vừa nói vừa nhấc tay hung hăng lau đi cái hôn trên trán kia của Vũ Văn Thượng.

Lông mày nhướn lên, Vũ Văn Thượng hí mắt từng bước đến gần Trầm Lạc. Nói khó nghe hơn nữa hắn cũng có thể nhịn, nhưng động tác lau trán của nha đầu này làm hắn thấy hết sức không thoải mái.

“Người, người làm gì đấy. Còn tới nữa, ta sẽ la lên.” Hai tay Trầm Lạc ôm ngực, Vũ Văn Thượng trước mắt bỗng chốc không còn vẻ ôn nhu, hai mắt nheo lại như sói nhìn nàng chằm chằm.

“Có bản lĩnh thì nàng cứ kêu lên đi, gọi càng lớn tiếng càng tốt. Để xem có ai tới không.”

Uy hiếp trắng trợn, Trầm Lạc nhìn xa xa, chỉ thấy đơn độc mỗi Tiểu Phúc Tử đứng ở nơi xa. Nàng chết chắc rồi, Tiểu Phúc Tử là đại thái giám đứng đầu Đông Cung, là tâm phúc của Vũ Văn Thượng. Dù cho nàng có la hét khản cả cổ, cũng sẽ không có ai tới cứu nàng.

28. Chương 28: Lửa Tình

Đang giảng co với Vũ Văn Thượng trong lúc giao thủ, Trầm Lạc không ngờ mình lại thua trận lần nữa. Đêm đó, Vũ Văn Thượng xách cổ áo Trầm Lạc như xách gà con trở về Đông Cung. Đặc biệt trên đường lại không thấy bóng dáng người nào. Vũ Văn Thượng nhếch khóe miệng, lần này Tiểu Phúc Tử làm tốt lắm, phải trọng thưởng thật hậu hĩnh mới được.

Lần trước, Trầm Lạc còn đến Đông Cung – tắm cung của Thái tử để rửa chân và quét dọn sân viện cho hắn, vậy mà lần này nàng tới lại bị Vũ Văn Thượng trực tiếp ném lên giường lớn. Lưng bị đau, Trầm Lạc toét miệng nhìn thấy mình càng ngày càng gần Vũ Văn Thượng, bắt chập đau đớn ở lưng mà lặn vào góc giường. Vũ Văn Thượng dừng lại động tác, nhướn mày buồn cười, nhe răng trợn mắt nhìn Trầm Lạc, “Sợ cái gì, nàng còn chưa có kinh lần đầu, còn sợ ta ăn nàng sao?”

Nâng vẻ mặt tràn đầy cảnh giác lên, Trầm Lạc như bị một cơn phiền não che phủ trái tim nói ra toàn bộ suy nghĩ: “Trong hoàng cung nhiều người không hiểu chuyện, có nam tử thích nam sắc, cung nữ cùng thái giám còn có thể truyền chuyện xấu ra. Ta đối với lai lịch tính tình của người một không rõ hai không biết, lỡ như người có ham mê luyện đồng” Thấy sắc mặt Vũ Văn Thượng nhất thời đen xuống, Trầm Lạc đang ngẩng đầu lên lập tức cúi xuống, đáng chết, tự nhiên nàng lại nói ra, Vũ Văn Thượng là đồ vô sỉ mà.

Vũ Văn Thượng vươn cánh tay dài kéo áo của Trầm Lạc, tay dùng lực hơi mạnh, Trầm Lạc bất chấp then thùng, kinh hoàng dè cánh tay Vũ Văn Thượng đang quấy phá vạt áo của mình xuống: “Điện hạ, dân nữ biết sai rồi, dân nữ không nên tự tiện suy đoán sở thích của Điện hạ. Điện hạ, ngài đại nhân đại lượng, tha cho dân nữ đi. Lần sau dân nữ không dám lớn mật như vậy nữa đâu, y phục cũng bị kéo hư rồi.” Lực kéo vạt áo Trầm Lạc không những không giảm mà còn tăng thêm, giọng nói của Trầm Lạc bắt đầu nức nở. Vũ Văn Thượng lại thật sự thích trẻ con ư.

Tiếp tục như vậy, y phục của nàng chắc chắn sẽ bị Vũ Văn Thượng xé rách. Mặc dù nàng chưa trưởng thành nhưng chỗ đó cũng đã phồng lên rất nhiều. Trầm Lạc nhìn trộm ngực mình, sau đó dùng sức kéo bàn tay của Vũ Văn Thượng cách xa bộ ngực của mình.

“Nàng thật thông minh, chuyện háo sắc của bốn điện hạ không lộ ra ngoài mà cũng bị nàng phát hiện. Nếu như nàng nói với người khác, như vậy sẽ không tốt chút nào. Nàng nói xem, bốn điện hạ có nên áp dụng một số biện pháp để bịt miệng nàng lại?” Khoé miệng Vũ Văn Thượng cười cợt đùa dỡn, bàn tay không chút lưu tình xé toang y phục của nàng ra. Bộ y phục màu tím cực kỳ tinh tế bị xé rách dài đến tận eo.

Cảnh xuân chột lộ ra, bên trong chiếc yếm đỏ thắm sắp xuất hiện. Trầm Lạc liều mạng kéo lại dây lưng của chiếc yếm.

Bình thường dây yếm đều ở đằng sau, nhưng Trầm gia muốn nổi bật, vì muốn yếm của nữ tử trở nên thuận tiện hơn, nên đã để dây yếm phía trước dưới phần ngực. Thiết kế độc đáo của Trầm gia như thế lại dễ dàng để cho Vũ Văn Thượng thực hiện được hành vi vô sỉ.

Bên tai truyền đến tiếng cười khê: “Cái yếm này thật lạ, nhưng bản điện hạ rất thích. Lạc nhi, nàng nói thử xem?” Không đợi Trầm lạc phản ứng, bàn tay to đã đánh úp lên mông Trầm Lạc, Trầm Lạc cảm thấy thân thể mình được nâng lên trên không. “Xoạt” một tiếng, cả chiếc yếm cùng bộ y phục màu tím đều bị rơi xuống đất. Cảm thấy trên người chột lạnh, Trầm Lạc hốt hoảng không biết nên ngẩng đầu hay cúi đầu, sau cùng lại lấy tay che ngực.

“Điện hạ, người không phải là kẻ thích trẻ con. Thả ta đi, không thể tiếp tục như vậy được. Ta muốn về nhà.” Hoang mang và sợ hãi tột độ khiến Trầm Lạc nhớ nhà, nếu là ở nhà sẽ không có ai dám khi dễ nàng như vậy. Trong nhà, nàng là lớn nhất, sẽ không ai đối xử như thế với nàng. Khoé miệng Vũ Văn Thượng nở nụ cười, ngừng mọi hành động lại, sau đó nhẹ nhàng ngồi cạnh giường, giơ tay dịu dàng vuốt ve gương mặt của Trầm Lạc, không biết sang năm khuôn mặt này sẽ biến thành hình dáng như thế nào đây?

“Lạc nhi, những ngày tới ở trong cung phải cẩn thận một chút. Ta phải đến biên ải xử lý chuyện quan trọng. Ngay cả Hạ Quận chúa cũng không vào cung được. Những thiên kim trong sương phòng kia, nàng không cần để ý tới họ, ngay cả biểu muội cũng không cần để ý. Ta không ở trong cung, rất nhanh nàng sẽ được đưa về nhà. Những gì xảy ra tối hôm nay, ta muốn nàng nhớ cho kỹ. Đợi sang năm, sau khi nàng trưởng thành, lại tiến cung. Được không?”

Thấy Vũ Văn Thượng đột nhiên dịu dàng, Trầm Lạc cố đè nén tâm trạng của mình. Sang năm sau khi trưởng thành lại tiến cung? Hoàng cung trong mắt Trầm Lạc như mãnh thú và dòng nước lũ, trốn còn không kịp còn chủ động vào cung sao. Ngược mắt nhìn Vũ Văn Thượng, lần đầu tiên Trầm Lạc phải miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo: “Điện hạ, vì sao người lại nhìn trúng mình ta? Không phải người yêu thích nữ tử kia sao?”

Bàn tay đang vuốt ve dời lên đỉnh đầu Trầm Lạc, “Ta đúng là có yêu thích nữ tử, nhưng nữ tử kia lại không biết ta thích nàng ấy.” Vũ Văn Thượng nói nhưng cặp mắt vẫn dính chặt trên người Trầm Lạc. Khoé miệng Trầm Lạc giật liên hồi. Không biết nàng có nên cảm thấy may mắn không khi biết nữ tử Vũ Văn Thượng thích lại là Trầm Lạc nàng, đến các thiên kim tiểu thư khác cầu mong mà còn không được nữa là. Vũ Văn

Thượng kia đang bày tỏ tâm sự với nàng sao, tình huống bây giờ thích hợp để tâm sự lắm sao, khi trên người nàng trần trụi không một mảnh vải che thân thể này?

“Có thể cho ta mặc quần áo trước rồi nói chuyện này sau được không?” Trầm Lạc cẩn thận từng li từng tí mở miệng nói. Điều này khiến Vũ Văn Thượng vui mừng cho rằng nàng đã suy nghĩ lại.

Đôi mắt nóng bỏng ấy vẫn dán chặt trên người nàng khiến Trầm Lạc đỏ bừng mặt. Rốt cuộc có cho nàng mặc xiêm áo không đây. Tiếng cười khê truyền đến, sau đó Trầm Lạc chỉ cảm thấy trên người đau nhói. Hai tay đang ôm ngực theo cái đánh mà vung ra hai bên, đột nhiên Vũ Văn Thượng nhào lên trên cơ thể không một mảnh vải của nàng.

“Không phải nàng đã từng nói, nếu nam tử chạm vào nữ tử nào, nàng kia sẽ phải gả cho nam tử đó. Nàng có biết chạm đó có ý gì không? Hôm nay ta sẽ cho nàng thử một chút, thế nào?”

Trầm Lạc gạt tay Vũ Văn Thượng đang ở trên đầu ra: “Không cần, chuyện này dừng ở đây đã. Ta đồng ý với người sang năm sẽ vào cung, chuyện này đợi lúc đó hãy...” Vũ Văn Thượng “vô tình” dùng sức vặn bung mười đầu ngón tay thon dài của nàng ra, cuối cùng những ngón tay cũng bất lực mà buông lơi trên giường. Còn người kia mang theo hơi nóng rực ừn ừn kéo đến hôn lên người nàng.

Nam tử vuốt ve bộ ngực còn chưa phát triển hết. Mặc dù sinh lý Vũ Văn Thượng bình thường nhưng hắn cũng chưa từng chạm qua nữ nhân nào. Hắn cũng không muốn nói với Trầm Lạc đây là lần đầu tiên hắn chạm vào nữ nhân. Người luôn trầm tính như Vũ Văn Thượng cũng khó nén nổi cảm giác điên cuồng. Còn nhớ năm đó hắn đến huyện Vân Hà bàn chuyện, vô tình gặp được một tiểu nữ tử tinh quái, người đó cũng chính là Trầm Lạc. Trong cung, không ai dám mắng hắn. Mà Trầm Lạc này lại là người đầu tiên, sau đó hắn đã cho người hầu đi điều tra lai lịch của nàng.

Trầm Lạc, trưởng nữ Trầm gia. Lúc ấy hắn chưa từng thấy nữ tử nào càn rỡ như vậy, cho nên sau này hắn luôn phải người âm thầm điều tra Trầm Lạc. Cũng như hôm nay, nàng đào tổ ong vô vè, còn kêu gào đòi phải giết hết lũ ong đó. Còn như lúc ở huyện Vân Hà, nàng đã giúp người dân xử lý việc đồng áng. Dần dần, hắn thích nghe sự tích của nàng hơn. Khi hắn càng ngày càng điên cuồng cũng là lúc hắn không khống chế được tình cảm của mình. Vì thế, hắn chỉ có thể khoá chặt Trầm Lạc bên người, bất luận dùng thủ đoạn gì.

Thanh âm rên rỉ phát ra từ miệng nàng. Không còn nghi ngờ gì nữa, ngực của nàng đang bị Vũ Văn Thượng quấy rối. Vũ Văn Thượng lần người tiến vào bên trong miệng Trầm Lạc, bàn tay vẫn vuốt ve bộ ngực của nàng, bốn cánh môi vẫn dính chặt vào nhau. Vũ Văn Thượng đang ở độ tuổi thanh niên, sung sức, sức lực dần dần không khống chế được nữa. Nhũ hoa đã bị Vũ Văn Thượng vuốt ve đến đỏ bừng một mảnh. Trong tấm điện Đông cung là một khoảng không gian thật đẹp, đến Tiểu Phúc Tử đứng ngoài cửa cũng phải đỏ mặt tía tai. Trầm cô nương còn chưa làm lễ trưởng thành, Điện hạ cũng không nên nóng vội như thế. Nhưng hai người... Tiểu Phúc Tử thở dài. Trầm cô nương nhất định sẽ trở thành thái tử phi rồi. Sang năm, những thiên kim tiểu thư kia tiến cung cũng chỉ là “đi lướt qua” mà thôi, người được chọn đã sớm định rồi.

“Mau mau, Điện hạ đang ở bên trong, sắp ngủ rồi đấy.” Tiểu Phúc Tử giơ tay lên ngăn Triệu Ninh lại, Triệu Ninh dừng lại, “Sao hôm nay Điện hạ lại nghỉ ngơi sớm vậy? Còn chưa rửa mặt đã...” Tiểu Phúc Tử vội đẩy Triệu Ninh đi, “Đừng hỏi nhiều. Tâm trạng chủ tử như thế nào, nô tài như chúng ta sao có thể đoán được.” Trong tấm cung mơ hồ truyền đến thanh âm của nam nữ, Triệu Ninh là do Hoàng hậu ban cho Thái tử để dạy ngài chuyện phòng the nên đối với chuyện này đã quen thuộc từ sớm. Nghe thấy thanh âm bên trong, tâm tình Triệu Ninh càng lúc càng khó nói thành lời. Tuổi Thái tử còn nhỏ mà thân thể đã trưởng thành rồi sao? Lẽ ra Triệu Ninh nàng phải là nữ nhân đầu tiên của Thái tử, nhưng bây giờ lại bị nữ tử khác giành mất.

“Tiểu Phúc Tử, Điện hạ dẫn theo người nào đến Đông Cung? Chẳng lẽ là Trầm cô nương?” Triệu Ninh không ngừng suy nghĩ. Tiểu Phúc Tử đứng bên cạnh cảm thấy không ổn. Trong lòng Triệu Ninh có nhiều tâm sự, sao hắn lại không biết chứ. Chỉ sợ hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình, dù có hoàng hậu bảo bọc thì có ích lợi gì, Điện hạ mới quan trọng. Trầm cô nương còn chưa trưởng thành, mà Điện hạ đã bất chấp những điều cấm kỵ, cùng với nàng. Đối với nàng tất nhiên là vinh hạnh rồi.

“Triệu Ninh, làm tốt bổn phận của mình đi. Điện hạ ghét nhất là những người nhiều chuyện, suy nghĩ bậy bạ đó.”

Triệu Ninh hoảng sợ, “Ta biết, vậy ta lui xuống trước. Nơi này, giao cho người đấy.”

Một cảm giác khác thường như thủy triều cuốn lấy toàn thân Trần Lạc, từng ngọn lửa nóng như muốn đốt cháy toàn thân nàng. Híp mắt nhìn bộ ngực phập phồng của nam tử, gương mặt nóng bừng như muốn thiêu người. Chiếc lưỡi dài của nam tử ngày càng kịch liệt, nồng nhiệt khiến Trần Lạc khoái cảm đến mức không biết làm sao.

Vũ Văn Thượng chỉ dừng ở môi lưỡi và ngực của Trần Lạc, không “giao thiệp” với nơi khác. Cho dù như thế, từng động tác đi xuống cũng khiến hai người không khỏi một phen thổ dốc. Ấc, Vũ Văn Thượng cười khê một tiếng: “Bởi vì nàng còn chưa trưởng thành cho nên chờ đến mai mốt, ta sẽ làm toàn bộ. Hôm nay ta đối với nàng chỉ là nam nhân chạm nữ nhân một chút thôi. Sang năm nàng nhất định phải tiến cung. Nếu trong danh sách tú nữ ta không thấy tên nàng, thì nàng cũng nên cẩn thận. Bản điện hạ không nói suông.” Nói đến câu cuối, Vũ Văn Thượng lại đổi thành “Bản điện hạ”. Những lời này quả thật có hiệu quả, vì cơ thể Trần Lạc bỗng run lên. Quả nhiên nàng đã bị tên Vũ Văn Thượng vô sỉ này coi trọng. Nếu không tiến cung, có lẽ không còn đường sống.

Nhưng, danh sách tú nữ? Nàng còn phải tranh giành với những nữ tử đó?! Nghĩ đến những thiên kim tiểu thư trong sương phòng, Trần Lạc cảm thấy thật đau đầu. Sao Vũ Văn Thượng lại coi trọng nàng chứ, nàng đã gặp hắn khi nào hả? Chẳng lẽ nhất kiến chung tình? Không. . . Không thể nào đâu. Trần Lạc nhớ lại giao dịch với Vũ Văn Thượng, đột nhiên hiểu ra, đó không phải là giao dịch, mà là... đó là một cái bẫy, tất cả chỉ chờ nàng nhảy vào. Chờ con mồi tới tay, đương nhiên gã thợ săn vô sỉ này sẽ rất đắc ý rồi. Bướm nào chứ, rõ ràng là một tên vô sỉ mà.

29. Chương 29: Lời Đồn

Tiểu Phúc Tử ở bên ngoài Đông Cung canh giữ cả đêm, chỉ sợ đột nhiên có cung nữ thị vệ chạy tới làm phiền Điện hạ đang hưng trí. Mãi đến khi trong tấm điện không còn thanh âm của nam nữ nữa, Tiểu Phúc Tử mới thở phào nhẹ nhõm rồi nhanh chóng biếng nhác cúi đầu dựa vào cây cột đứng ngủ.

Cả đêm, hai tay Vũ Văn Thượng luôn vây quanh chiếc eo thon của Trần Lạc, chớp mũi vì hô hấp mà phun từng khí nóng hồi vào gáy Trần Lạc. Hai người nằm kề sát nhau, đến tóc mai và vành tai cũng chạm vào nhau, không lâu sau đó thì Trần Lạc thiếp đi. Nàng ngủ rất lâu, mãi đến khi Vũ Văn Thượng đi rồi nàng cũng không hay biết. Lần này cũng giống như trước, đại cung nữ - Triệu tỷ tỷ phân phó các cung nữ khác chuẩn bị phần son trang điểm giúp nàng mặc xiêm y. Mặc y phục xong Trần Lạc ngồi trước bàn trang điểm chờ Triệu tỷ tỷ giúp nàng búi tóc. Nhưng đợi hồi lâu mà sau lưng không có động tĩnh, nàng bèn xoay người lại, thấy hai tay Triệu Ninh đang cầm bộ y phục màu tím bị Vũ Văn Thượng xé thành hai mảnh hôm qua. Nghĩ đến sự mạnh mẽ của Vũ Văn Thượng tới qua, bất giác khuôn mặt của nàng đỏ lựng lên.

“Trần cô nương, quần áo này cứ giao cho nô tỳ xử lý. Chuyện tối qua ngài và Điện hạ ở chung một phòng đừng để bị truyền ra ngoài, bằng không, những ngày sau Trần cô nương ở trong cung sẽ không dễ chịu lắm.” Triệu Ninh hết sức áp chế nước chua trong lòng mình, quả thật Điện hạ đã yêu thích Trần cô nương này. Thời điểm thu dọn giường, nàng phát hiện trên đó không có lạc hồng. Sự phát hiện này khiến cho tâm tình của Triệu Ninh được giải tỏa, cũng may, Điện hạ cũng không làm chuyện đó với Trần cô nương.

“Ừ, tốt. Mau tới búi tóc đi, ta muốn trở lại sương phòng sớm một chút.” Triệu Ninh gấp bộ y phục màu tím hai mảnh đó lại, sau đó đặt lên giường. Nàng nhẹ nhàng bước ra đằng sau Trần Lạc, nhìn gương mặt nhỏ nhắn hồng nhuận trong gương, Triệu Ninh thở dài. Mặc dù không làm chuyện đó với Điện hạ, nhưng chắc hẳn những địa phương nào đó cũng đã sờ qua, có khi cũng đã hôn luôn rồi.

“Trần cô nương, vẫn là kiểu của hôm qua sao?” Khuôn mặt Triệu Ninh tươi cười, tay nhẹ nhàng khê vuốt vài sợi tóc của Trần Lạc. Trần Lạc nghĩ tới kiểu tóc tinh xảo hôm qua, lập tức lắc đầu: “Hôm nay làm kiểu đơn giản đi, càng đơn giản càng tốt. Những trang sức kia thì cứ để lại Đông Cung, không cần đeo đâu.” Hôm nay, nàng lại đổi quần áo, nếu còn dám quang minh chính đại đeo những trang sức kia trở lại sương phòng, e rằng những cặp mắt sắc bén như dao của các tiểu thư đủ để lăng trì xử tử nàng.

“Tốt, nô tỳ sẽ làm kiểu tóc nhẹ nhàng cho cô nương, còn trên đầu sẽ cài thêm trâm mộc mạc là được. Nhưng ba loại đồ trang sức kia thì Trầm cô nương nên đem đi đi. Điện hạ đã ban thứ gì cho cô nương thì nó là của cô nương. Nếu cô nương không nhận, khi về Điện hạ nhất định sẽ rất giận.” Những lời Triệu Ninh nói rất có lý, cộng thêm tính tình của Vũ Văn Thượng, Trầm Lạc liền suy nghĩ hạ quyết định lấy ba món đồ trang sức kia đi.

Búi tóc và đánh răng rửa mặt xong, Trầm Lạc ăn điểm tâm sớm một chút, sau đó nhanh chóng đi đến hậu viện của Đông Cung. Tiểu Phúc Tử đuổi hết các cung nữ thị vệ đi kể cả Triệu Ninh, sau đó dẫn Trầm Lạc đến mật đạo. Tiểu Phúc Tử gạt dây leo che lối đi lên, nhỏ giọng nói, “Trầm cô nương, mật đạo tối, nô tài thì không thể rời khỏi Đông Cung được nên cô nương nhớ cẩn thận một chút.” Trầm Lạc khẽ gạt đầu một cái, “Ừ, công công yên tâm.” Ngay sau đó, nàng liền khom người đi vào mật đạo. Mật đạo vẫn tối như lúc trước. Nhưng cũng may là hôm nay Triệu Ninh gọi nàng dậy sớm, vào lúc này, chắc các thiên kim kia chưa rời giường đâu. Đường vẫn như trước nhưng tâm tình đã thay đổi. Lúc tối, Trầm Lạc có Vũ Văn Thượng làm đồng minh, khi trở về quan hệ giữa hai người đã tan vỡ, thay vào đó là loại quan hệ mập mờ tế nhị hơn.

Vũ Văn Thượng đã đến biên ải, không có nhân vật chính ở đây, tạm thời cuộc tranh đấu ngôi vị thái tử phi sẽ được yên ổn. Sống bình yên qua những ngày này sau đó về nhà, nghĩ đến về nhà tâm tình Trầm Lạc bỗng chốc vui vẻ hẳn. Nếu để mẫu thân biết nàng bị Vũ Văn Thượng chiếm tiện nghi, sợ rằng mẫu thân sẽ rơi nước mắt mất mát. Còn nếu để phụ thân biết được, trong lòng Trầm Lạc cả kinh, dựa vào tính tình của phụ thân, Vũ Văn Thượng không bị rút gân cũng bị lột da, nhất định sẽ bị phụ thân chỉnh một lần. Phụ thân xảo trá, còn Vũ Văn Thượng lại âm hiểm. Nếu hai người này đấu với nhau, không biết ai thắng ai thua đây?

Trong lòng đang có mối suy tư nên bỗng chốc thấy mật đạo không còn dài nữa. Chỉ trong chốc lát, Trầm Lạc đã đi đến cửa ra của mật đạo đằng sau hoa viên rồi. Tay kéo dây leo qua, người nàng cẩn thận bước ra bên ngoài, sau khi ra ngoài nàng đứng lên vỗ vỗ quần áo. Ở bên ngoài lặng yên không một tiếng động, cung nữ quét dọn còn chưa dậy. Trầm lạc vỗ vỗ ngực, nhẹ nhàng đi đến trước cửa phòng Bạch Mạn Thanh, khẽ khẽ mở cửa.

“Thái tử phi biểu tỳ, hôm qua tỳ thật nổi bật nhỉ?” Thanh âm u ám của Bạch Mạn Thanh vang lên sau lưng. Trầm Lạc quay người lại thấy Bạch Mạn Thanh trang phục chỉnh tề ngồi bên mép giường, sắc mặt tiêu tụy hơn nữa bên dưới vùng mắt còn có một tầng màu đen. Chẳng lẽ Bạch Mạn Thanh cả đêm không ngủ? !

“Cung yến tối qua đã bị ta làm hư rồi.” Trầm Lạc bĩu môi, nếu là cách đây mấy hôm, nàng có thể nói mình không có quan hệ gì với Vũ Văn Thượng. Nhưng bây giờ, quan hệ của nàng và Vũ Văn Thượng đã thay đổi, lại còn đột ngột như vậy. Thực sự nàng không muốn làm thái tử phi, lại càng không muốn tranh giành với nữ nhân khác, nhưng tối qua những lời Vũ Văn Thượng đã nói, Trầm lạc không thể quên. Trong lúc đó, tình thế bất buộc, giọng nói uy nghiêm, những lời nói ra lại uy hiếp nàng trước khi ngủ nữa.. Nàng phải làm sao mới tốt đây?

“Trầm Lạc, tỳ thực sự coi mình là thái tử phi sao? Trầm gia cũng chỉ là một phú thương, dù là thủ phủ giàu nhất thì sao? Chỉ cần một câu nói của Hoàng thượng thì Trầm gia sẽ tán gia bại sản. Thương nhân còn muốn thiết lập quan hệ tốt với triều đình? Nếu sau này tỳ làm thái tử phi, lỡ sơ ý một chút thì sẽ liên lụy tới Trầm gia. Ta nói với tỳ này, Trầm Lạc, tỳ nên suy nghĩ kỹ đi.” Bạch Mạn Thanh liếc Trầm Lạc một cái, sau đó liền nằm dài lên giường ngủ thiếp đi.

Những lời này không thể xuất ra từ miệng của Bạch Mạn Thanh được, nhất định là có người ở sau lưng dạy nàng rồi. Là Hà Oánh sao? Trầm Lạc cười khổ, hiện tại tất cả mọi người đều cho là nàng quyến rũ Vũ Văn Thượng, nhưng lại không biết, rõ ràng chính Vũ Văn Thượng mới là người quyến rũ nàng. Đối trắng thay đen, chẳng phân biệt thật thật giả giả. Vũ Văn Thượng đi rồi những thiên kim tiểu thư này sẽ không bỏ qua cho nàng đâu. Vũ Văn Thượng à, thà người không đi còn tốt hơn.

Trầm Lạc để ba món đồ trang sức vào hộp nhỏ rồi bỏ vào tủ quần áo. Làm xong nàng liền nằm lên giường bắt đầu suy nghĩ lung tung. A a a, Trầm Lạc nàng sắp điên rồi. Phiền chết rồi, hoàng cung có lắm chuyện làm người ta phiền não quá, nếu như có thể bệnh nặng thì tốt. A, ánh mắt Trầm Lạc sáng lên, một kế sách thoáng qua trong đầu, từ hôm nay trở đi, nàng sẽ bị bệnh liệt giường. Chẳng lẽ các thiên kim kia còn muốn cãi nhau với một người bệnh sao? Một bệnh giải ngàn sầu!

Kết quả là, tin tức Trầm lạc bị bệnh truyền ra khắp nơi. Các vị thiên kim mừng thầm không bao lâu thì tin Điện hạ đi biên ải cũng truyền đến. Vốn là những khuôn mặt kia đang vô cùng vui vẻ bỗng chốc khổ não, ngoài mặt thì thương tâm, còn trong lòng lại suy nghĩ lung tung. Vì sao lúc này Trầm Lạc lại bị bệnh? Các thiên kim sờ sờ đầu, thì ra là vậy, Điện hạ đến biên ải là do Trầm Lạc đắc tội với người, nàng từng được Điện hạ nâng đến tận trời cao nên thấy cảnh này chịu không được đả kích mà bị bệnh.

Sau đó, sắc mặt thiên kim nào cũng lộ vẻ vui mừng, chỉ trừ Hà Oánh và Bạch Mạn Thanh. Ban đầu Bạch Mạn Thanh cũng không nhìn đến Trầm Lạc. Từng ngày từng ngày trôi qua, thấm thoát đã được hai tháng, Thái hậu không còn đối đãi với sường phòng nồng hậu như lúc trước nữa, nên các thiên kim vô cùng nhàm chán. Lúc này, giao tình giữa Hà Oánh và công chúa vô cùng tốt, chỉ trong thoáng chốc, nhân vật nổi tiếng ở sường phòng chính là Hà Oánh.

Đẩy cửa phòng ra, Bạch Mạn Thanh nhìn thấy Trầm Lạc vẫn “làm tổ” trên giường. Không biết cảm giác trong lòng là gì, lại băn khoăn có nên nói tin tức này cho Trầm Lạc không. Lúc trước Bạch Mạn Thanh có ý thù địch với Trầm Lạc cũng bởi quan hệ giữa Trầm Lạc và thái tử quá thân thiết, bây giờ nghĩ lại, là do nàng hiểu lầm thôi.

“Biểu tỳ, hay là ta gửi thư về nhà để phụ thân đến đón chúng ta được không? Hôm nay ở sau khi thượng triều, trưởng công chúa cho người làm tiệc ngắm hoa yển ở Ngự Hoa Viên. Hạ Quận Chúa – biểu muội của điện hạ và nữ nhi Đỗ Thái Phó cũng tới. Tỳ có biết trưởng công chúa đã nói gì không? Nghe nói hoàng thượng muốn ban Hà Oánh làm Thái tử phi cho thái tử. Bây giờ trên dưới triều đình ai ai cũng luôn miệng chúc mừng Thừa tướng đại nhân. Có khi chuyện hôn sự của trưởng công chúa và con trai độc nhất của Thừa tướng Hà Lăng cũng là chuyện sớm muộn thôi. Biểu tỳ, người đừng cả ngày bị bệnh nữa.” Thanh âm véo von của Bạch Mạn Thanh nhỏ dần. Nhớ khi ở nhà, Bạch Mạn Thanh luôn ỉn là giỏi nhất, nhưng từ khi đến hoàng cung, chỉ ở có vài tháng nhưng cảm giác như trải qua mấy năm. Mỗi ngày ở trong phòng đều phải đoán ý của người khác, nhìn sắc mặt người khác mà nói chuyện, sống như vậy thật quá mệt mỏi.

Một tiếng ừ nhẹ nhàng từ trong ổ chăn truyền ra, lát sau là một khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng lộ ra: “Để cậu đến đón chúng ta thật sao? Khi nào thì tới đón chúng ta? Ở đây mãi ta nhất định phải bệnh chết.” Làm người ta bệnh đến chết, không bị bệnh mà phải giả bộ bệnh còn phải giả bộ hơn hai tháng, thật là không dễ dàng. Mới đầu, còn có không ít ngự y đến khám kê đơn thuốc, cuối cùng kết luận Trầm Lạc không có bệnh không cần phải uống thuốc. Nếu có bệnh cũng là tâm bệnh, từ đó tin đồn Trầm Lạc chịu không được đả kích khi thái tử rời đi được các thiên kim theo dõi càng thêm chắc chắn.

Đêm đó, Bạch Mạn Thanh chấp bút viết thư cho phụ thân, còn phải tốn thêm mấy ngân lượng mua một cung nữ gửi thư ra ngoài. Mười ngày trôi qua, những ngày này, Bạch Mạn Thanh và Trầm Lạc đều giống nhau, không cần phải ra cửa thì sẽ không ra. Cứ như thế khổ sở chờ người của phủ tướng quân đến đón các nàng về. Cứ chờ rồi lại chờ, người của phủ tướng quân không tới mà hồng nhân bên cạnh thái hậu, nữ mẫu của Điện hạ, Lưu ma ma lại tới. Người của thái hậu cũng thật kỳ quái, nửa đêm tới tìm Bạch Mạn Thanh đưa nàng đến Từ Ninh cung. Những ngày này, Bạch Mạn Thanh và Trầm Lạc vẫn luôn sống nương tựa vào nhau, tự thấy không đắc tội với người nào, sao tự dưng thái hậu lại truyền Bạch Mạn Thanh vào Từ Ninh cung chứ? Ánh mắt Trầm Lạc dè chừng nhìn Bạch Mạn Thanh được Lưu ma ma dẫn đi.

Đến giờ vẫn chưa thấy Bạch Mạn Thanh về, ngày hôm sau cũng không thấy bóng dáng Bạch Mạn Thanh đâu, trong lòng Trầm Lạc cảm thấy nóng nảy. Buổi tối ngày thứ hai không thấy người đâu, một chút tin tức cũng không có. Phải làm sao mới được đây? Dưới tình thế cấp bách, Trầm Lạc nghĩ đến Tiểu Phúc Tử. Nếu có thể thông qua mặt đạo đến Đông cung tìm Tiểu Phúc Tử không biết có được không?

Tính toán cẩn thận, Trầm Lạc định cất bước đi về hoa viên thì nghe thấy giọng nói của hai nữ tử: “Người nghe nói gì chưa, Thái hậu muốn để nữ nhi Tướng quân làm thái tử phi đấy.”

“A, thật sao? Sao ta lại nghe nói là nữ nhi Thừa tướng nhỉ. Thật là kỳ lạ. Tin tức người nghe được có đáng tin không?”

“Ta nói cho người hay, cả hai tin tức này đều đáng tin. Thái hậu vừa ý với nữ nhi Tướng quân còn nữ nhi Thừa tướng lại hợp ý hoàng thượng. Theo ta thấy, tám phần là nữ nhi Thừa tướng thắng rồi, vì đằng sau nàng còn có trưởng công chúa chống lưng mà.”

Trầm Lạc càng nghe càng mơ hồ, chỉ mới hai ngày thôi mà Bạch Mạn Thanh lại rơi vào vòng đấu tranh giành ngôi vị thái tử phi rồi, hơn nữa còn trở thành đối thủ với Hà Oánh.

30. Chương 30: Bí Mật

Hai người cung nữ vẫn còn đang thì thầm to nhỏ với nhau, càng nói càng hăng say. Đột nhiên một thanh âm lạnh lạnh vang lên: “Chuyện của chủ tử há để nô tài các người thảo luận sao, cẩn thận cái đầu của các người đấy.” Về mặt hai cung nữ tràn đầy kinh hoảng, lập tức quỳ xuống, hốt hoảng cầu xin: “Tiền công công, xin tha cho chúng nô tỳ. Lần sau nô tỳ không dám nữa.”

Trầm Lạc nhanh chóng rời đi, chuyện của hai nô tỳ kia nói rốt cuộc là thật hay là giả? Nơi hoàng cung này mọi thứ như bị sương mù bao phủ, cái nhìn thấy chưa chắc là thật, chớ nói chi là những tin vĩa vè. Nghĩ đến đây, Trầm Lạc quyết định phải đến Đông cung một chuyến. Dù sao Tiểu Phúc Tử cũng là đại thái giám ở Đông cung, tin tức nhất định là chính xác.

May là vào buổi tối, các thiên kim không ở trong phòng thì đi ra ngoài dạo chơi, Trầm Lạc dễ dàng đi đến hoa viên. Vén dây leo lên, nàng cẩn thận cúi người đi vào. Đường đến Đông cung thật gấp ghev, thêm từ lúc vào mật đạo trong lòng tràn đầy tâm sự, bước đi cũng không ổn, tóc tai Trầm lạc cũng hơi xộc xệch. Hồi đầu nàng vẫn luôn không ngừng tránh Đông cung, nhưng bây giờ gặp chuyện lại chỉ nghĩ đến nơi này.

Dọc đường mật đạo cũng chính là sườn của Đông cung, cho nên chỉ cần đẩy cửa ra là vào tẩm cung thái tử. Không biết Tiểu Phúc Tử đang ở chỗ nào? Vũ Văn Thượng không có ở Đông cung, không biết cửa sau Đông cung có khóa không? Trầm Lạc vừa suy tư vừa bước về cửa sau của cung, hy vọng rằng nó sẽ không khóa.

Tay vừa đẩy cửa thì cửa cũng lập tức mở ra kêu két một một tiếng. Trầm Lạc mừng rỡ nhìn cánh cửa đã mở, xem ra ông trời cũng giúp mình rồi. Trầm Lạc chậm rãi vào trong tẩm cung thái tử, nhanh chóng đóng cửa sau lại. Bên trong tối đen như mực, Trầm Lạc men theo trí nhớ sờ soạng đi về cửa chính của cung, trước là thông qua cửa môn rồi mới đến nội thất của Vũ Văn Thượng, rồi sau đó phải thông qua một cửa bí mật mới đến được đại sảnh của tẩm điện. Ở đại sảnh có một cây cột hoàng kim thật lớn, phía trước cột chính là cửa chính của tẩm điện rồi. Sờ soạng đường đi một lúc thì đến được cửa chính tẩm điện, lúc này Trầm Lạc mới thở phào một hơi. Lúc này Đông cung thật yên tĩnh, tất cả thái giám và cung nữ đều không có ở đây. Vũ Văn Thượng không ở Đông cung, Đông cung quanh què khác thường.

Rốt cuộc Tiểu Phúc Tử ở bên trái hay bên phải đây? Trầm Lạc đứng ở hành lang đắn đo, đành liều một phen vậy. Nguyệt Tường quốc luôn luôn hành động theo bên trái, Tiểu Phúc Tử là đại Thái giám Đông cung, theo lý phải làm việc bên cung trái. Đi về bên trái, Trầm Lạc liền thấy được mấy căn phòng ở hạng thấp, bên trong không có ánh nến. Cách các phòng hạng thấp ấy một khoảng có một căn phòng có vẻ khí khái hơn đứng độc lập một bên, trong nhà ánh lửa lập lòe. Chắc đó là phòng của Tiểu Phúc Tử? Mặt Trầm Lạc tràn đầy vui mừng, nàng phải nhanh chóng hỏi Tiểu Phúc Tử về chuyện của Bạch Mạn Thanh mới được.

Trầm Lạc dùng tốc độ cực nhanh chạy về phòng độc lập kia, đang định gõ cửa thì một hồi âm thanh kỳ quái của nữ tử truyền ra. Thanh âm không lớn nên Trầm Lạc phải lắng nghe tỉ mỉ. Thanh âm kia rất buồn bã, như nữ tử đang hoàng bị nam nhân phụ bạc. Trầm Lạc đứng ngây ra tại chỗ, giọng nói của nữ tử này càng nghe càng thấy giống giọng của trưởng cung nữ - Triệu tỷ tỷ. Nói vậy đây không phải là phòng của Tiểu Phúc Tử mà là của Triệu tỷ tỷ sao? Nếu không hỏi Triệu đại cung nữ chắc cũng được chứ nhỉ? Trầm Lạc khôi phục thân người cứng ngắc lại, đúng lúc nàng định gõ cửa thì, những lời sau đó của Triệu đại cung nữ khiến cho nàng khiếp sợ, không tự chủ được mà trở nên run rẩy.

“Điện hạ, Triệu Ninh đợi ngài lâu như vậy. Hoàng hậu nương nương để ta đến phục vụ ngài, vì sao ngài luôn cự tuyệt ta. Ta có kém gì so với Trầm Lạc đâu, Trầm Lạc chẳng qua chỉ là một búp bê chưa đến tuổi trưởng thành thôi, còn chưa có kinh lần đầu. Điện hạ, ngài dù chưa trưởng thành, nhưng lại đã muốn. . . . Nam nhân tuổi trẻ nhiệt huyết, không lẽ không có nhu cầu sao? Vì sao phải cự tuyệt Triệu Ninh chứ?” Giọng nói Triệu Ninh mang theo một cổ bi thương, nức nở. Trầm Lạc cực kỳ nghi ngờ, Vũ Văn Thượng đã rời khỏi Đông cung rồi kia mà, không thể ở trong phòng của Triệu Ninh được.

Triệu Ninh. . . Là đang đọc thoại sao? Hầu hạ Vũ Văn Thượng nhiều năm như vậy chẳng trách Triệu Ninh lại động tình với thái tử, Trầm Lạc thở dài, suy nghĩ một chút cũng đúng, dù sao Vũ Văn Thượng cũng là đệ nhất mỹ nam ở Nguyệt Tường quốc, trên người mang theo vẻ oai phong nhưng cũng không kém phần mỉa mai. Mỗi ngày đều phải ở cùng với hắn, lại qua nhiều năm như vậy sao không động tâm cho được. Trầm Lạc bị suy nghĩ của chính làm khiếp sợ, nếu mỗi ngày đều ở bên Vũ Văn Thượng, vậy chẳng phải. Trầm Lạc chợt lắc đầu một cái, nhưng nếu Vũ Văn Thượng không phải là thái tử Nguyệt Tường quốc mà chỉ là một nam nhân bình thường thì nói không chừng.

“Ừm ừm, a, ừ, ừ.” Trong phòng Triệu Ninh đột nhiên có tiếng rên kì quái, ngay sau đó ánh nến cũng tắt, giường lại vang lên tiếng kết kết. Trầm Lạc nghe thấy tiếng ngậm rên rĩ đứt quãng mà mặt không tự chủ được nóng bừng. Cũng sắp hết hè, đêm lại luôn có gió lạnh thổi qua. Trầm Lạc lập tức rút cổ lại chạy ra ngoài, Triệu Ninh thất tình nên hóa điên rồi, lại cho rằng bản thân đang cùng với Vũ Văn Thượng. Trầm Lạc chợt nhớ những việc Vũ Văn Thượng đã làm với mình, hắn hôn nơi đó của nàng, sờ soạn nơi đó của nàng. Một dòng máu nóng từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đầu, Trầm Lạc vội lắc đầu, dốc sức chạy như bay ngoài.

Ở bên trong nhà Triệu Ninh vẫn không biết được những suy đoán của Trầm Lạc, vẫn đắm mình trong từng cơn khoái cảm. Chấn mông bị đá xuống giường, thân thể mảnh mai không xương cong người lên, đầu hết sức khoa trương ngẩng cao lên, tay trái vẫn luôn luân động bên dưới thân mình còn tay phải vẫn hung hăng vuốt ve nhũ hoa. Luật động trong chốc lát thì Triệu Ninh không ngừng gọi tên Điện hạ, thân thể run lên. Một dòng nước chảy ra ngoài, Triệu Ninh nhất thời trống rỗng. Nhớ tới tình cảnh của mình, không khỏi khóc thành tiếng.

Trong bóng tối, một đôi mắt lang sói đều đem nhất cử nhất động của Triệu Ninh thu vào trong mắt. Nâng lên khoe miệng hết sức bỉ ổi cười một tiếng, ngay sau đó đẩy cửa sổ ra, vào nhà Triệu Ninh. Triệu Ninh nghe thấy tiếng động không khỏi hoảng hốt, nhanh chóng nhặt tấm chăn dưới đất phủ lên người. “Người nào?”

Nam tử cúi đầu cười một tiếng, còn đến bên giường của Triệu Ninh, hết sức ngang tàng ngồi xuống. Triệu Ninh hoảng sợ lui về phía sau, cảnh tối lửa tắt đèn, trên người nàng xích lõa, lại không biết lai lịch của nam nhân này

Nam tử xé tấm chăn phủ trên người Triệu Ninh sau đó ném xuống đất. Bàn tay hắn đánh úp về trước, Triệu Ninh vội vàng tránh né. “Chát chát” hai tiếng, nam tử đánh Triệu Ninh hai bạt tai.

Trong bóng tối, giọng nam tử như từ địa ngục vọng tới. “Thế nào, có gan dám tơ tưởng đến làm chuyện này với thái tử. Ta thấy tám là phần ngươi không chịu nổi tịch mịch nên mới làm chuyện kia, không bằng để ta làm cho ngươi. Ngươi sung sướng và ta cũng sung sướng.”

Triệu Ninh lắc đầu liên tục, nước mắt tuôn ào ào: “Không, lần đầu tiên của ta là dành cho Điện hạ. Người mau thả ta ra, nếu không ta sẽ kêu đó.”

“Ngươi không sợ người khác tới thì cứ kêu lên đi, đến lúc đó người bị đuổi khỏi Đông cung chính là ngươi. Hừ, không bằng theo ta.” Nam tử dứt lời liền cởi quần của mình xuống, để vật sớm đã ngẩng cao đầu lộ ra ngoài. Ngay sau đó hắn liền túm lấy Triệu Ninh, không có khúc dạo đầu, xoay người Triệu Ninh đối diện với mình, nhanh chóng đâm vào. Nước mắt của Triệu Ninh ngày càng nhiều, khuôn mặt vì không chịu được đau đớn mà nhăn lại. Nam tử không để ý đến đau đớn của Triệu Ninh, giống như hoàn thành một nhiệm vụ nào đó, điên cuồng ra vào.

Không ai biết được ở trong nhà đại cung nữ Triệu Ninh lại có một màn làm người ta nôn mửa như thế, Triệu Ninh cũng chưa bao giờ nghĩ rằng lần đầu tiên của nàng không phải cùng Điện hạ mà là cùng một nam nhân xa lạ. Cuộc đời Triệu Ninh bắt đầu có biến hóa nghiêng trời lệch đất, tâm tình cũng xảy ra biến hóa khôn cùng.

Phịch một tiếng, Trầm Lạc đụng phải một người. Ổn định thân thể, định thần nhìn lại, người đứng trước mặt mình đây không phải là người mình hao tâm tốn sức cuối cùng lại dễ dàng tìm được đó sao? Tiểu Phúc Tử tròn mắt nhìn Trầm Lạc như thể “từ trên trời rơi xuống”, sao đêm khuya thế này lại không ở trong sương phòng lại chạy đến Đông cung chứ.

“Tiểu Phúc Tử, biểu muội ta bị Thái hậu gọi đến Từ Ninh cung, cho đến giờ vẫn chưa thấy về. Trong cung,

có người nói Hà Oánh là thái tử phi, có người lại nói Bạch Mạn Thanh là thái tử phi.” Trầm Lạc còn chưa kịp nói xong thì Tiểu phúc Tử đã ho khan cắt đứt lời nàng. “Trầm cô nương a, ngài đừng nóng vội. Hà cô nương và Bạch cô nương không thể trở thành thái tử phi được, lòng của Điện hạ ngài còn không rõ sao?”

Trầm Lạc vừa nghe đã biết Tiểu Phúc Tử hiểu lầm ý của nàng, vội vàng phát tay: “Không phải ý này, ta lo lắng biểu muội gặp bất trắc. Nàng không phải đối thủ của Hà Oánh, người có biết tin gì không, có thể giúp ta hỏi thăm chút không?”

“Trầm cô nương nói như vậy không đúng rồi, dù Hà cô nương có tâm hại Bạch cô nương cũng không thể làm cản trước mặt thái hậu được. Còn nữa, Hà cô nương đang ở tẩm cung của công chúa, đại bác bắn cũng không tới chỗ Bạch cô nương được. Trầm cô nương, hiện giờ Điện hạ không ở Đông cung, ngài ở chỗ này sẽ không tiện. Ngài nên về sương phòng trước, Tiểu Phúc Tử sẽ giúp ngài hỏi thăm, ngày mai sẽ thông báo cho ngài biết.”

Được sự đảm bảo của Tiểu Phúc Tử, Trầm Lạc mới thoáng yên tâm. Cuối cùng, Trầm Lạc được Tiểu Phúc Tử hộ tống đến cửa mật đạo, Trầm Lạc lại từ mật đạo trở về sương phòng.

Cả đêm đều lo lắng cho chuyện của biểu muội nên Trầm Lạc ngủ cũng không được ngon. Cho dù trước kia Bạch Mạn Thanh đối xử với mình thế nào thì cũng là biểu muội ruột thịt của nàng, là khuê nữ duy nhất của cậu, nếu có chuyện không hay xảy ra với muội ấy thì mình biết phải làm sao. Sáng ra Trầm Lạc dậy rất sớm, sau khi ăn sáng xong thì trở về phòng đợi tin từ Tiểu Phúc Tử. Chờ mãi chờ mãi, tin của Tiểu Phúc Tử được chờ mong lại không tới, tin Bạch Mạn Thanh và Hà Oánh cùng rơi xuống nước không được mong đợi thì “thần nhiên” tới.

Tim nàng như nhảy khỏi lồng ngực, Hà Oánh ở tẩm cung công chúa, Bạch Mạn Thanh ở Từ Ninh cung, sao hai người này lại cùng rơi xuống nước được? Lòng Trầm Lạc lúc này rối bời, lập tức chạy ra khỏi phòng, thấy ở cửa chính sương phòng có một đám người đang bu đen lại. Bạch Mạn Thanh được đưa lên, cả người đều run rẩy, còn Hà Oánh bên kia cũng không khá khẩm gì, cũng đang run rẩy như nàng ta.

Bạch Mạn Thanh được đưa vào nhà, Trầm lạc lo lắng cho Bạch Mạn Thanh nên cũng không để ý nam nhân đang theo sát vào phòng. Cho đến khi ngự y tới, “Thần tham kiến nhị hoàng tử.”

Nhị hoàng tử? Nhị hoàng tử này xưa nay luôn sống giấu mình, không tham gia bất kỳ yến hội trong cung đình nên nàng cũng chưa từng được gặp mặt đây sao?

“Không cần đa lễ, mau đến xem vị cô nương này đi.”

Ngự y lập tức bắt mạch cho Bạch Mạn Thanh. Lúc ngự y bảo Bạch Mạn Thanh không sao rồi mở hộp gỗ ra Trầm Lạc mới bắt đầu chú ý tới Nhị hoàng tử Nguyệt Tường quốc này. Thấy từng giọt nước nhỏ xuống từ xiêm y của hắn, Trầm Lạc mới ngạc nhiên, chẳng lẽ là hắn cứu Bạch Mạn Thanh ư? Trầm lạc lập tức cúi người hành lễ, “Đa tạ nhị hoàng tử cứu biểu muội, ta thay mặt biểu muội cảm ơn. Nhị hoàng tử, ngài nên trở về tẩm cung thay bộ xiêm y ướt này đi.”

“Không sao.” Giọng nói thanh thanh đậm đậm truyền đến, Trầm Lạc đứng dậy, lúc này mới quan sát vị nhị hoàng tử này.

Khuôn mặt của hắn dài dãi khá giống với Vũ Văn Thượng nhưng có chút khác biệt. Dung mạo Vũ Văn Thượng mang theo sự uy nghiêm không thể nghi ngờ, mà hắn lại có chút lạnh đậm. Một thân áo trắng tôn lên da thịt trắng nõn, mặc dù quần áo ướt đầm, nhưng cũng không che được khí chất lỗi lạc. Hơi thở nam tính như ẩn như hiện khiến người ta không khỏi kính nể, giống như nhiều hơn một cái liếc mắt cũng là khinh nhờn thân linh. Đúng là một nam tử trang nhã, cuối khóe mắt trái lại có một nốt ruồi lệ.

Một nam tử, nhị hoàng tử Nguyệt Tường quốc, thế nhưng lại có nốt ruồi lệ.

31. Chương 31: Ánh Lửa

Nhị hoàng tử ngọc thụ lâm phong như thần tiên hạ phàm cẩn thận nhìn Trần Lạc, trông mắt bỗng bình như nước ấy phủ một tầng sáng, cánh tay trắng nõn duỗi về trước. Trần Lạc kinh ngạc lập tức lui về sau, tay của nam tử dừng lại giữa không trung sau đó buông xuống: “Không cần đa lễ, ngươi là biểu tỳ của Bạch cô nương – Trần Lạc à?” Ngữ điệu của nhị hoàng tử không thể hiện chút uy nghi nào, giống như một ca ca hàng xóm hỏi chuyện tiểu cô nương vậy.

Trần Lạc gật đầu: “Nhị hoàng tử, ngài nên về tắm cung thôi. Quần áo trên người ngài đã ướt hết rồi, phải mau đổi cái khác thôi.” Trần Lạc không ngừng hối thúc Nhị hoàng tử về thay xiêm áo. Nàng tự nhủ, Bạch Mạn Thanh cũng cần thay đấy!

Ánh mắt Vũ Văn Hạ cứng lại nhưng nhanh chóng khôi phục như thường: “Ừ, tắm cung của ta chỉ cách sương phòng một con sông.” Dứt lời, Nhị hoàng tử không nề hà gì nữa, sải bước ra khỏi phòng. Những tia nắng vàng óng chiếu lên người nam tử càng khiến người ta nhìn vào mà ngây ngất. Tắm cung nhị hoàng tử chỉ cách sương phòng một con sông sao? Thân thể Trần Lạc cứng đờ. Đột nhiên từ trong rừng trúc bên kia sông trong hậu viện truyền ra tiếng tiêu, chẳng lẽ người thổi tiêu là nhị hoàng tử? Tiếng tiêu vừa mộc mạc vừa mênh mông này của Nhị hoàng tử chỉ có thể là thần tiên giáng trần mới có thể thổi được vậy mà thôi.

“Ồ. . . Ừ. . .” Đột nhiên Bạch Mạn Thanh nằm trên giường rít lên những tiếng khốn khổ. Trần Lạc quay người lại chạy nhanh qua giường. Tay chân Bạch Mạn Thanh đang nắm chặt chiếc chăn mỏng, chỉ lộ cái đầu ra ngoài, thân thể nhỏ nhắn đang run lên dữ dội rồi co lại thành một khối. Trần Lạc lo lắng, lập tức sờ lên trán Bạch Mạn Thanh, trời ạ, nóng tới mức này rồi. Do bị rơi xuống nước nên bị sốt sao?

Trần Lạc không nói gì chạy qua tủ lấy quần áo, nàng vừa lôi vừa kéo bộ y phục của Bạch Mạn Thanh ra, rất nhanh đã kéo hết quần áo ra. Mặc dù ngủ mê man nhưng Bạch Mạn Thanh vẫn không an phận, cứ liên tục uốn éo người. Trần Lạc liền đánh hai cái vào mông Bạch Mạn Thanh, lúc này nàng ta mới an phận nằm yên. Cuối cùng, Trần Lạc lấy gói thuốc trên bàn, nhanh chóng đi đến phòng bếp của sương phòng.

Một ma ma quản lý ngự thực phòng thấy Trần Lạc đi đến liền chỉ vào một tủ bếp “Nồi nấu thuốc ở trong đó, bếp vẫn còn nóng mau qua đây nấu thuốc đi. Chắc ngự y đã kê thuốc rồi, sao không thấy tiểu thư người đến nấu thuốc?” Lão ma ma kỳ quái cúi đầu nói thầm.

Các thiên kim ở sương phòng đều mang theo nha hoàn thân cận tới, ngày trước Hà Oánh vừa tới đây thì như cá gặp nước, tất cả các thiên kim xum xoe nịnh nọt nàng ta. Bây giờ thì hay rồi, ngay cả người nấu thuốc cũng không có.

“Ma ma, dù sao cũng chỉ là nấu thuốc, con tự nấu cũng được mà.” Trần Lạc cởi một gói thuốc ra rồi bỏ tất cả vào bồn, rồi lấy một nồi trong tủ ra rửa lại cẩn thận. Thuốc muốn nấu thì phải ngâm nước trước, ngâm nước cần thời gian mà nấu cũng cần thời gian, nhưng bây giờ Bạch Mạn Thanh cần sớm hạ sốt. Còn nhớ khi ở huyện Vân Hà có không ít đứa trẻ bị sốt, nhẹ thì thiêu đốt đến đầu óc trở nên si đần, nặng thì mất tính mạng.

Không bằng lấy khăn lau người cho nàng trước đã. Trần Lạc vội vàng trở về phòng rồi lấy hai cái khăn trong tủ ra, chạy đến phòng tắm với thời gian ngắn nhất. Một khăn thì đắp trên trán Bạch Mạn Thanh, một khăn thì đắp lên người Hà Oánh. Hồi trước, Hà Oánh cao sang kiêu ngạo bao nhiêu, thì hiện tại. nhanh trở về phủ Thừa tướng đi thôi.

Chạy tới chạy lui mấy lần, cuối cùng Bạch Mạn Thanh cũng hạ sốt một chút, thuốc cũng đã ngâm xong. Trung thiện cũng không kịp ăn, Trần Lạc ở lại nấu thuốc đến khi màn đêm buông xuống. Lão ma ma bưng một chén thuốc cho Hà Oánh.

Nhìn Bạch Mạn Thanh mơ mơ màng màng uống thuốc xong khuôn mặt mới hồng hào được đôi chút thì lại thiếp đi, Trần Lạc thở dài, đầm đẩm chiếc eo mỗi nử, sao đột nhiên Bạch Mạn Thanh lại rơi xuống nước? Nếu như là người không biết bơi thì sẽ không dại gì mà nhảy xuống sông như vậy, có thể là vô tình hoặc là.. có người đẩy xuống nước. Lúc năm tuổi Bạch Mạn Thanh từng trượt chân té xuống nước, từ đó mỗi lần nhìn thấy sông suối gì Bạch Mạn Thanh cũng hận không thể tránh thật xa. Cho nên chỉ có một khả năng, Bạch Mạn Thanh bị người ta đẩy xuống nước. Mấy ngày trước đã đưa tin cho cậu rồi, nhưng lâu vậy mà không thấy người của phủ Tướng quân đến. Điều này chỉ có thể nói rằng tin tức không được đưa ra ngoài.

Quả thật không thể nhờ cung nữ làm việc dù cho tốn bạc mua chuộc rồi, hiện tại chỉ có Tiểu Phúc Tử là có thể giúp mình. Chẳng biết tại sao, Trầm Lạc lại nghĩ đến chuyện xấu của đại cung nữ Triệu Ninh ấy. Mặc kệ, lần này phải đi Đông cung một chuyến. Thế là, Trầm Lạc lại lặng lẽ đến hoa viên, cố gắng thông qua mật đạo này để đến Đông cung. Khi đi đến hoa viên của sương phòng, Trầm Lạc đang định vào mật đạo thì bỗng dừng, thân thể run lên. Một bóng đen đang dựa vào thân cây, đó là ai?

“Trầm cô nương. . . .” Một giọng nói thanh nhã truyền tới, là nhị hoàng tử? Sao buổi tối hắn lại xuất hiện ở hoa viên sương phòng?

“Nhị hoàng tử, ngài, sao ngài lại ở đây?” Nếu Nhị hoàng tử ở đây thì nàng không thể đến Đông cung, không thể đến Đông cung thì không gặp được Tiểu Phúc Tử. Không gặp Tiểu Phúc Tử, thì chuyện trong hậu cung này biết làm sao?

“Trầm cô nương sao không ở trong phòng mà lại ra đây?” Trầm Lạc hỏi Nhị hoàng tử nhưng hắn lại khéo léo vận trả Trầm Lạc câu hỏi khác

“Bây giờ biểu muội đã ngủ rồi, ta thì đang nghĩ trong cung xảy ra nhiều chuyện như vậy ta muốn cùng biểu muội về nhà. Nhị hoàng tử, không biết ngài có thể báo tin cho Đại tướng quân để người ra mặt đón ta và biểu muội về không?” Vốn muốn nhờ Tiểu Phúc Tử giúp một tay, nhưng nay chỉ có thể xin Nhị hoàng tử giúp đỡ thôi.

“Ta tên là Vũ Văn Hạ, nhị hoàng tử cũng chỉ là một chức hão. Nếu không có ai thì cứ gọi tên của ta. Nếu báo cho Tướng quân biết thì hai người có thể hỏi phủ sao?” Vũ Văn hạ vẫn tựa vào thân cây, đầu ngẩng lên nhìn ánh trăng ”Trầm cô nương, ngài không cảm thấy ở hoa viên sương phòng ngắm trăng thì rất tốt sao? Bên này không có rừng trúc che lấp ánh trăng càng thêm sáng ngời.

Trầm Lạc không đoán được tâm tư của Nhị hoàng tử này, tuy Vũ Văn Thượng và Nhị hoàng tử không giống nhau, nhưng chung quy vẫn chảy chung dòng máu Vũ Văn, đều thần bí khó lường như nhau, không thể đoán được câu sau họ nói gì, không biết được tiếp theo họ sẽ làm gì. Trầm Lạc cảm thấy mệt mỏi, so chiếu với bọn họ thật là tiêu hao thể lực

“Nhị hoàng tử, ngài nói là dù báo cho Đại tướng quân cũng không thể đón ta và biểu muội về ư? Vậy phải báo thể nào mới được xuất cung?”

Nam tử dựa trên thân cây cúi đầu, nhìn thẳng vào Trầm Lạc:“Người nào có quyền lực nhất, người đó có thể cho các người xuất cung.” Trong hoàng cung người có quyền lực nhất chính là đương kim hoàng thượng, nhưng Trầm Lạc chỉ gặp mặt hoàng thượng có một lần. Ngay cả hậu cung của mình hoàng thượng còn không trông nom, sao có thể trông nom một sương phòng nhỏ nhoi được?

“Trầm cô nương, thuyền tới đầu cầu tự nhiên thẳng. Có một số việc, đôi khi cách giải quyết cũng không khó khăn như mình nghĩ.” Thanh âm Nhị hoàng tử nhàn nhạt tựa như pha chút bất đắc dĩ, lần đầu tiên Trầm Lạc cảm thấy nhị hoàng tử hắn như một thần tiên, lần thứ hai lại thấy hắn chỉ là người phàm.

Trầm Lạc không biết phải trả lời thế nào, trong thời gian ngắn, sự yên tĩnh như nước sông tràn bờ.

“A a. . . .” Đột nhiên bên sương phòng phát ra tiếng kêu la, chuông báo trong lòng Trầm Lạc vang dội, nàng không thềm để ý tới Nhị hoàng tử kia nữa, lập tức chạy về sương phòng. Khi nhìn thấy những đốm lửa nhỏ và khói trắng bốc ra từ phòng Bạch Mạn Thanh thì Trầm Lạc vô cùng lo lắng. Nàng không nghĩ ngợi gì mà chạy vọt vào phòng rồi công Bạch Mạn Thanh đang mê man, mặt xám như tro ra. Trong đình sương phòng có rất nhiều thái giám cung nữ đứng đầy ở đó, bọn họ không ngừng hắt nước vào đám lửa. Lưu ma ma bên cạnh Thái hậu, Ngô ma ma của hoàng hậu và Lưu công công bên người hoàng thượng cũng vội vàng chạy tới

Đúng lúc Trầm Lạc định thở phào một cái thì lại nhớ tới ba món đồ trang sức Vũ Văn Thượng tặng mình vẫn đang ở trong tủ quần áo. Nếu không có ba món trang sức kia, nghĩ tới hậu quả, Trầm Lạc nắm chặt hai quả đấm vọt vào lần nữa. Hai ma ma liền đuổi theo đến choáng váng, lập tức ra lệnh cho thị vệ ngăn lại nhưng vẫn chậm một bước.

“Hắt nước mau lên, còn hai người các người đi vào cứu Trầm cô nương ra nhanh. Nếu có chuyện gì, hoàng thượng sẽ chém đầu hai người đấy.” Giọng lạnh lạnh của Lưu công công khiến mọi người kinh hoảng, hai

thị vệ mặc kệ mạo hiểm lập tức vọt vào trong cứu người.

“Còn hai người các người mau đi dọn dẹp hai gian phòng cuối phía tây nhanh” Lưu ma ma cũng bắt đầu phân phó hai cung nữ bên cạnh. Mặt Ngô ma ma đột nhiên biến sắc, bước đến gần Lưu ma ma, nhẹ nhàng nói: “Lưu ma ma, hai phòng kia lúc trước là của Dung phi và Vạn quý phi, hoàng hậu nương nương đã dọn dẹp. . .” So với Ngô ma ma thì Lưu ma ma vào cung sớm hơn, chức vị cũng lớn hơn Ngô ma ma, vì vậy khi nói chuyện không thể không ăn nói khép nép.

“Đang lúc cấp bách không nên cố kỵ những điều này nữa. Thiên kim duy nhất của Bạch tướng quân đột nhiên bị té xuống nước sau đó phòng lại bốc cháy, chuyện này dù muốn che giấu cũng không giấu được. Giờ Lưu công công cũng tới rồi, Ngô ma ma, lão thân tin tưởng hoàng hậu nương nương sẽ thông cảm.” Lưu ma ma một phen đem Ngô ma ma chặn phải á khẩu không trả lời được.

Một cung nữ công Bạch Mạn Thanh vẫn còn đang mê man. Đám thiên kim kia thì đứng nhìn Trầm Lạc nhảy vào trong ánh lửa bập bùng, những thiên kim đó nhất gan nên thấy vậy liền run cả người, dĩ nhiên là cũng có chút há hê mong Trầm Lạc vào đó rồi thì dừng ra nữa.

Không lâu sau, dưới ánh trăng một thân ảnh màu vàng xuất hiện, Lưu công công, Ngô ma ma, Lưu ma ma rồi rít cúi người: “Tham kiến hoàng thượng, hoàng hậu.”

Hoàng thượng nhìn ngọn lửa dần không thể khống chế, “Mọi người sao rồi? Bị thương có nặng không?”

Ngô ma ma, Lưu ma ma quỳ không nói lời nào. Lưu công công mở miệng: “Hoàng thượng, vốn là mọi người đã đi ra rồi. Nhưng đột nhiên Trầm cô nương lại nhảy trở vào, đến giờ vẫn còn chưa ra.”

Hoàng thượng nhíu chặt chân mày, đúng lúc này, hai thị vệ từ trong phòng vọt ra. Khi thấy một bóng dáng nhỏ nhắn trên lưng hai thị vệ về thì hoàng thượng và hoàng hậu cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Lưu ma ma, tìm hai cung nữ hiền lành an phận chăm sóc Trầm nha đầu và Bạch nha đầu.” Thanh âm vị hoàng đế uy nghi vang khắp sương phòng, Lưu ma ma lập tức khom người lĩnh mệnh.

Hai gian phòng cũng được thu dọn nhanh chóng, trước khi rời đi hoàng thượng liếc nhìn gian phòng bên trái. Một màn này không thoát khỏi ánh mắt phía sau, người ấy siết chặt khăn tay. Mắt phượng liếc nhìn phòng bên trái, kí ức như thủy triều vỗ về.

Biên ải Nguyệt Tường quốc.

Trong tay Vũ Văn Thượng đang cầm mật báo vừa được trình lên, chỉ nghe pằng một tiếng, thị vệ đang quỳ dưới đất liếc mắt nhìn trộm, hai nhánh lông mày của chủ tử đã nhíu chặt ở một chỗ rồi.

“Khương Lập!”

Một nam tử vóc người cao lớn vén rèm bước vào.

“Truyền lệnh xuống, đem gian tể Tây Cống quốc giết hết.”

Thân thể Khương Lập cứng đờ, “Điện hạ, có phải quá vội không?” Lời vừa nói xong đã nghe thấy tiếng “choang” của chiếc ly được ném xuống. Khương Lập không dám có nghi vấn gì nữa, Điện hạ làm vậy nhất định là có đạo lý của người. Tức thì lĩnh mệnh đi xuống.

Vũ Văn Thượng nắm chặt mật báo trong lòng bàn tay, sức lực lớn đến mức như muốn xé nát nó ra

“Người lập tức trở về cung, truyền lệnh cho Tiểu Phúc Tử. Bản điện hạ sẽ hồi cung.”

32. Chương 32: Kiều Diễm

Trưa ngày hôm sau, trong một gian sườn phòng phía tây khu sương phòng, một cung nữ mặc cung trang xanh biếc đang cầm một chiếc khăn trắng ẩm áp nhẹ nhàng giúp nữ tử nằm trên giường chà lau. Cung nữ này tên là Bích Diệp, vốn đang làm việc cho hoán y cục (nơi giặt quần áo), tiền cung mới được một năm đầu, vẫn tưởng mình sẽ phải ở hoán y cục giặt quần áo cả đời. Ai ngờ buổi tối hôm qua, ma ma chủ sự hoán y cục cười tủm tỉm nói với nàng, Bích Diệp người phát đạt rồi. Cuối cùng, nàng được đưa tới sương phòng,

phụng mệnh hầu hạ cháu gái Bạch Tượng quân, con gái độc nhất của danh môn giàu sô một Nguyệt Tường quốc, Trần Lạc.

Nhìn nữ tử nằm trên giường dần dần tỉnh lại, Bích Diệp dừng tay, chậm rãi đứng dậy rồi xoay người: “Chủ tử, ngài vẫn ngủ say từ tối hôm qua đến giờ. Thấy thân người có khoan khoái không? Để nô tỳ giúp người rửa mặt mặc y phục nhé?”

Trần Lạc nhắm mắt vươn tay nhần nhần cái trán đau, lại mở mắt ra thấy Bích Diệp liền ngồi dậy, nhìn chung quanh bốn phía. Một màn nguy cấp tối hôm qua chợt hiện về trong tâm trí, Trần Lạc bắt lấy tay Bích Diệp: “Biểu muội của ta không sao chứ? Nàng ấy bây giờ ở đâu? Ba thứ đồ trang sức đâu rồi?” Bích Diệp cười cười cung kính lễ độ lên tiếng: “Bẩm chủ tử, không có việc gì ạ, nàng bây giờ đang ở trong phòng bên cạnh. Sáng nay đã tỉnh dậy, sớm hơn so với người một chút. Lửa cũng dập tắt rồi, chủ tử cứ yên tâm. Còn ba món trang sức kia? Lúc nô tỳ tới, đã thấy người đã nằm trên giường mê man rồi, không nhìn thấy ba món trang sức nào cả.”

Chính mình đã vọt vào trong phòng lấy ba món trang sức kia rồi mà, nàng nhớ rất rõ là đã hoàn hảo lấy ra hết, sao lại không thấy? Bích Diệp nhìn Trần Lạc nhíu chặt mày, mặc dù không biết ba thứ đồ trang sức kia là gì, nhưng nhìn chủ tử cứ nghĩ ngợi mãi trong lòng thế, nhất định là thứ trang sức thập phần quý giá hoặc là cực kỳ có ý nghĩa với chủ tử rồi.

“Chủ tử, trước hết cứ dậy rửa mặt đã được không? Rồi để nô tỳ đi hỏi thăm xem, nói không chừng, ma ma chủ sự sương phòng lại cất giữ hộ người thì sao?”

Lông mày nhăn nhúm lập tức giãn ra, lúc này Trần Lạc mới cẩn thận quan sát cung nữ mặc cung trang màu xanh đứng trước giường mình. Gương mặt mới lạ, tuyệt đối không phải cung nữ làm việc cho sương phòng. Trần Lạc vẫn không trả lời, mà chỉ nhẹ gật đầu, thế rồi Bích Diệp liền lấy ra một bộ y phục màu vàng điểm tuyết những đóa hoa màu hồng nhạt, cẩn thận giúp Trần Lạc mặc lên người.

Bích Diệp làm việc cực kỳ lưu loát, chỉ một lát sau, Trần Lạc đã rửa mặt xong, ngồi trên ghế ăn cơm uống thuốc ở trong phòng. “Chủ tử, Lưu ma ma lúc này không ở sương phòng. Nhưng nghe lão ma ma trong ngự thiện phòng nói, Tiểu Phúc Tử công công bên Đông Cung hôm qua đã phái người đi lấy ba món trang sức kia đi rồi.”

Bích Diệp nhìn thấy sắc mặt lúng túng của chủ tử, trong lòng càng thêm khẩn trương sợ hãi. Từ khi tiến cung tới giờ nàng vẫn luôn ở hoán y cục, cùng lắm thì có hồi cuối năm là được cùng đám tỷ muội trong hoán y cục đi thăm thú hoa viên phụ cận một chút. Mỗi ngày những điều nàng nhìn thấy không phải là ma ma chủ sự thì cũng là xiêm y chất thành đống, sau khi được phái đến sương phòng, chúng tỷ muội trong hoán y cục đều trưng một bộ mặt đầy hăm dọa nói số nàng thật có phúc. Vậy mà tới đây đã một ngày, chủ tử chưa từng nổi giận với mình, lẽ nào mình hầu hạ không được tốt, có sai sót ở đâu chăng? Bích Diệp nhất thời quỳ xuống, “Chủ tử, có phải nô tỳ nói gì sai lầm ngài không vui không, nô tỳ đáng chết vạn lần.”

Trần Lạc vẫn còn mãi suy nghĩ bỗng nghe được mấy lời này của Bích Diệp sắc mặt liền cả kinh, vội buông chén canh xuống. Hay là tại vừa rồi vẻ mặt của mình hung ác quá dọa sợ cung nữ này? Trần Lạc đỡ Bích Diệp đứng dậy, “Người không nói gì sai cả, ba món trang sức kia bị cầm đi cũng tốt.”

“Biểu tỷ.” Một tiếng gọi vang vọng từ ngoài phòng truyền đến, cửa phòng lập tức bị đẩy ra, Bạch Mạn Thanh sải bước tiến vào. Đến khi nhìn thấy Bích Diệp trong phòng, miệng vừa mở ra lập tức khép lại. Ở trong hoàng cung gần gần mấy tháng, Bạch Mạn Thanh đã không còn tùy tiện như trước. Trần Lạc phát tay ra hiệu cho Bích Diệp đi ra ngoài, Bích Diệp thi lễ với hai vị chủ tử rồi khom người rời đi.

Cửa phòng vừa đóng lại, Bạch Mạn Thanh liền đi tới trước mặt Trần Lạc đặt móng ngồi xuống, thanh âm vui sướng: “Biểu tỷ, sáng hôm nay muội vừa dậy chưa bao lâu đã nhận được thư của phụ thân, ngày mai xe ngựa phủ Tường quân sẽ đón chúng ta ở cửa cung. Mai chúng ta có thể về nhà rồi, biểu tỷ, muội rất cao hứng, rốt cuộc có thể về nhà rồi!”

Trước kia, Bạch Mạn Thanh vốn toàn mang đầy đủ tên họ của mình ra mà hô lớn, bây giờ lại thân thiết kêu nàng là biểu tỷ. Bạch Mạn Thanh đứng là như tái sinh thành con người khác vậy.

“Biểu tỷ, sao tỷ lại mất hứng thế? Có phải. . . tỷ thực sự thích điện hạ? Biểu tỷ, tỷ đừng si tâm vọng tưởng nữa, muội khi trước chẳng phải cũng toàn tâm toàn ý muốn làm Thái tử phi sao. Nhưng chắc tại sau đây,

Hoàng thượng Hoàng hậu cả Thái hậu nữa chẳng cân nhắc kỹ lưỡng gì cả. Lúc thì người này, lúc thì người kia. Muội thấy, những người ở trong sương phòng này chẳng ai làm được Thái tử phi đâu.” Mấy lời này của Bạch Mạn Thanh không khác gì thề thốt chém đinh chặt sắt.

Trầm Lạc không muốn làm Thái tử phi, sống trong hoàng cung lạ lẫm này thật quá mệt mỏi. Nhưng tên Vũ Văn Thượng kia.

“Hôm qua bỗng dưng rơi xuống nước, muội dám khẳng định là có người ở sau lưng đẩy muội một cái. Nhưng là ai được chứ? Mà thôi quên đi, muội chẳng tranh giành cái chức Thái tử phi kia nữa. Biểu tỷ, muội nghe người ta nói người cứu muội là Nhị hoàng tử phải không?” Bạch Mạn Thanh nói tới đây, đầu chợt cúi thấp xuống, Trầm Lạc thấy ngữ điệu này có gì bất ổn, chăm chú nhìn về hướng Bạch Mạn Thanh, hai tai nha đầu kia đều đỏ ửng. Chỉ nhìn qua cũng thấy là nha đầu kia nhìn trúng Nhị hoàng tử rồi, Trầm Lạc mới gặp qua Nhị hoàng tử hai lần, một nam tử thanh tú nhả nhận không tranh giành với đời.

Hai tỷ muội đang trò chuyện bỗng bị tiếng ồn ào bên ngoài làm gián đoạn, Trầm Lạc cùng Bạch Mạn Thanh nhìn nhau một cái rồi đứng dậy mở cửa phòng đi ra ngoài, vừa mở cửa đã thấy Hà Oánh thân mình run rẩy được một cung nữ khỏe mạnh vạm vỡ công ra ngoài, cả đám thiên kim để đứng ở phía xa nhỏ giọng bàn luận.

“Hừ, đáng đời Hà Oánh. Biểu tỷ, tỷ còn nhớ dạ yến hôm đầu tiên tiến cung không, muội đang múa kiếm thì đột nhiên thất thủ ấy? Hóa ra là do Hà Oánh làm, nàng cố ý lấy hạt châu bắn về phía khuỷu tay muội. Là cung nữ trong tẩm cung Công chúa nói uội biết đấy.”

Cung nữ trong tẩm cung Công chúa nói cho Bạch Mạn Thanh biết chuyện này? Là công chúa cố ý hay là. . . .? Trầm Lạc lắc lắc đầu, ngày mai được về rồi, không nghĩ đến mấy chuyện lung tung làm phiền lòng mình nữa. Khu sương phòng liên tiếp gặp những chuyện không may, cả đám thiên kim cũng trở nên nhu thuận hẳn. Hôm nay trừ chuyện của Hà Oánh ra thì không còn phát sinh chuyện ngoài ý muốn nào nữa.

Màn đêm buông xuống.

Trầm Lạc kéo chăn đắp lên người, nhìn ánh trăng sáng tỏ bên ngoài, nghĩ ngợi về lời nói vừa rồi của Bạch Mạn Thanh. Trên người Hà Oánh bỗng nổi mẩn bệnh sởi, ngự y nói bệnh dễ lây. Cung nữ thái giám người này truyền miệng người kia, vào đến tai người ngoài lại biến thành thiên kim Thừa tướng thân mang bệnh nặng không tiện nói ra. Chỉ sợ Hà Oánh có muốn làm Thái tử phi đến cỡ nào cũng chẳng được, không chỉ có thế, sau này đến lập gia đình cũng khó khăn. Trầm Lạc thở dài, vậy xem ra, nàng nhất định không được rơi vào tay giặc, lọt vào thế tiến công hùng hổ của tên Vũ Văn Thượng kia. Tâm tư Vũ Văn Thượng đã khó nắm bắt thì chớ, dù nàng có cậu là Đại tướng quân, có trượng phu cô cô là người mang phẩm tước, có phụ thân giàu sang số một. Nàng cũng với không nổi Thái tử Nguyệt Tường quốc, Vũ Văn Thượng. Hoàng cung này như cái hang sâu hun hút, vẫn là nên tránh xa xa ra là tốt nhất. Sau một hồi suy đi tính lại, Trầm Lạc đã hạ quyết định như vậy.

Aiz, nhưng nhiều lúc có một số chuyện, dù cho người ta có tìm được cách tốt đến mấy cũng không tránh được số mệnh, Khi Trầm Lạc đã kiên định đi vào mộng đẹp, ở một nơi cách Nguyệt Tường quốc cả trăm dặm, một nam tử tuấn lãng thân vận đồ trắng mang theo một đám binh lính cưỡi ngựa như bay về phía hoàng cung Nguyệt Tường quốc.

Trong một gian phòng tối tăm phía tây khu sương phòng, một nữ tử đang say ngủ trên chiếc giường lớn khắc hoa, lúc này mặt trời còn chưa mọc, ngoài trời tối đen như mực. Bỗng một nam tử thân người thon dài tuấn lãng như ngọc rất không biết lựa thời điểm, xuất hiện trước gian phòng phía tây kia, chỉ nghe hai thanh âm chi-đát giòn tan thanh thúy vang lên, cửa đang đóng liền hé mở.

Khi nam tử nhìn thấy nữ tử đang say ngủ trên giường kia, khóe miệng không khỏi nhếch lên, chậm rãi bước tới bên giường, bàn tay nhẹ nhàng lần theo đường nét khuôn mặt nữ tử, nữ tử đang mơ ngủ bỗng hơi chau mày, chu cái miệng nhỏ nhắn, vung tay gạt bàn tay đang làm loạn trên mặt mình của nam tử xuống.

Nam tử khẽ cười ra tiếng, ngay sau đó lập tức cởi bỏ ngoại bào chui vào trong chăn, hai tay ôm chặt lấy vòng eo thon nhỏ của nữ tử. Nữ tử bị một động tác này lay tỉnh, trở mình một cái, mở to mắt. Lập tức đối diện với đôi con người sáng trong như ngọc của nam tử, nữ tử kinh ngạc hé miệng, còn chưa kịp nói gì,

đầu nam tử đã nhấn một cái. Bốn cánh môi gắt gao dính lấy nhau, đôi tay nam tử cũng ôn nhu vuốt ve sau lưng nữ tử.

Khi bàn tay to lặng lẽ tiến vào trước ngực Trần Lạc, rồi bất chợt hơi mạnh tay bóp nhẹ một cái. Trần Lạc vừa sợ vừa then, không ngừng ngăn trở. Vũ Văn Thượng tất nhiên sẽ không để Trần Lạc thực hiện ý định, vừa vuốt ve vừa mở miệng nói: “Xem ra nàng ở trong cung điều dưỡng không tồi, nơi này so với mấy chục ngày trước lớn hơn rất nhiều.”

Trần Lạc kinh ngạc không thôi, trước khi ngủ nàng đã quyết định rời xa hoàng cung, rời xa Vũ Văn Thượng. Lúc này còn chưa được bao lâu, tiểu tử Vũ Văn Thượng kia lại đột nhiên xuất hiện trước mặt nàng nói ra toàn những lời hạ lưu vô sỉ. Trần Lạc lập tức bắt lấy bàn tay làm loạn trước ngực nàng của Vũ Văn Thượng, “Vũ Văn Thượng, ta muốn về nhà.”

Một tiếng cười khê vang lên bên tai Trần Lạc. Vũ Văn Thượng vừa cười vừa cúi người ôm lấy Trần Lạc, bàn tay bị níu giữ cũng không rảnh rỗi, chậm rãi dời tới chỗ đai lưng cố định áo lót, vèo một tiếng, áo lót bị Vũ Văn Thượng dễ dàng cởi bỏ. Ánh trăng bên ngoài nhạt nhòa chảy tràn khắp phòng, cái yếm đỏ thắm hiển lộ, mặc cho Vũ Văn Thượng vuốt ve.

“Lạc nhi, sao nàng cứ muốn rời ta đi như thế?” Bị Vũ Văn Thượng đặt dưới thân, Trần Lạc cả kinh, nàng giương mắt, bốn mắt nhìn nhau, ánh lửa ẩn hiện. Tóc gáy Trần Lạc dựng đứng, nằm cảm giác như mình đã lọt vào miệng sói, không cách nào trốn chạy.

“Phải chăng ta nên làm gì đó để nàng cả đời này cũng không trốn thoát được ta?” Khóe miệng Vũ Văn Thượng tràn ngập một ý cười nham hiểm, tay trái chặt chẽ không chế hai tay Trần Lạc. Trần Lạc bị đau khê rên lên.

“Nơi này là khu sương phòng, biểu muội của nàng còn ở ngay bên cạnh. Nếu nàng không sợ bị mọi người phát hiện, thì kêu lớn tiếng một chút.” Khi thấy nữ tử dưới thân không giãy giụa nữa, Vũ Văn Thượng mới hài lòng cười cười. Không cho nha đầu kia chút kích thích, nàng thực không biết trời cao đất rộng là gì.

“Không, người đừng sờ nơi đó.” Trần Lạc mở miệng nói, thanh âm như có điểm ủy khuất, lại mang theo ý tứ cầu xin tha thứ, Vũ Văn Thượng sờ ngực nàng, hôn miệng nàng thì thôi chẳng nói, nhưng lúc này hẳn cư nhiên lại cởi tiết khố của nàng, chạm vào chỗ đó.

Bàn tay Vũ Văn Thượng tiếp tục sờ soạn, lần lượt vuốt ve bộ vị tư mật của Trần Lạc, Trần Lạc không chịu nổi, thân mình bắt đầu ngo ngoay. Những động tác ấy đích thị là liều thuốc kích thích chuyện đó hữu hiệu nhất, thanh âm Vũ Văn Thượng bỗng trầm xuống, “Đừng nhúc nhích, Lạc nhi.” Trần Lạc nhất thời không dám cử động, lúc trước bị Vũ Văn Thượng chiếm tiện nghi, Trần Lạc cũng chưa từng có loại cảm giác như bị hỏa thiêu giống như tại giờ phút này.

Tay trái Vũ Văn Thượng vẫn chế trụ hai tay Trần Lạc như trước, tay phải kéo mở hai chân Trần Lạc, tay hơi dùng lực, hai chân Trần Lạc liền duỗi thẳng ra, bộ vị tư mật của nữ tử giờ đã hiện ra trước mắt nam tử. Trần Lạc không biết Vũ Văn Thượng định làm gì, nàng muốn giãy giụa cũng chẳng dám.

“Ngô.” Trần Lạc bắt đầu nhúc nhích hai tay, Vũ Văn Thượng cư nhiên liếm nơi đó của nàng. Trần Lạc có thể cảm nhận được cái lưỡi ấm nóng của Vũ Văn Thượng ra vào nơi đó của nàng, từng tiếng phốc phốc yêu mị vang lên lấp đầy không gian yên tĩnh.

Trần Lạc bỗng ớn lạnh, thân mình không tự chủ run rẩy, chỉ cảm thấy có một dòng nước từ phía dưới chảy ra. Sau đó, lưỡi hắn lại xâm nhập, liếm láp sạch sẽ thứ nước kia.

“Lạc nhi, thoải mái không?” Vũ Văn Thượng dùng thanh âm đầy cuốn hút tựa lên trán Trần Lạc thần nhiên mở miệng. Đầu óc Trần Lạc trống rỗng, nàng chưa từng có loại cảm giác này, trực giác nói cho nàng biết, quan hệ của nàng với Vũ Văn Thượng rất khác biệt.

Trần Lạc đột nhiên trào nước mắt, “Vũ Văn Thượng, người thật đáng ghét. Có phải người làm chuyện nam nữ với ta không?”

“Lạc nhi, nàng thực sự mong chờ ta làm chuyện nam nữ với nàng?”

Đôi tay được tự do nháy mắt nắm chặt, tất thấy đều đáp trả lên người Vũ Văn Thượng. “Mẫu thân nói, chỉ có những người đã thành thân mới có thể làm chuyện nam nữ, thế là xong rồi, sang năm ta lại phải vào cung rồi. Vũ Văn Thượng, người thật đáng ghét.”

Vốn định nói cho Trầm Lạc, nàng chưa có kinh nguyệt lần đầu, chưa thể làm hết mấy chuyện nam nữ. Nhưng có lẽ sau khi nghe câu nói kiểu gì cũng phải tiến cung kia của Trầm Lạc, Vũ Văn Thượng lập tức thay đổi chủ ý.

“Lạc nhi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ chịu trách nhiệm với nàng.”

33. Chương 33: Cái Yếm

Vũ Văn Thượng khẽ nhíu mày, hai tay ôm trọn vòng eo tinh tế của nữ tử dưới thân, hơi dùng lực, Trầm Lạc nhất thời bị Vũ Văn Thượng nhấc ngồi dậy, hai chân duỗi thẳng cũng theo đó cong lại, mái tóc dài đen mượt rủ xuống, che khuất dung nhan nữ tử dưới ánh trăng. Vũ Văn Thượng vươn tay nhẹ nhàng vén lọn tóc vắt ngang dung nhan nữ tử lên, nghiêng người về phía trước, từng cái hôn tinh mịn rơi xuống, lần theo khuôn mặt nữ tử, từ trán đến lông mày, rồi lại từ lông mày dời xuống chóp mũi, cuối cùng, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm đôi môi cánh hoa phấn nộn ướm ất kia. Ánh trăng chậm rãi lui dần, ánh nắng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ, hắt bóng lên mặt đất.

“Vũ Văn Thượng, đợi lát nữa mọi người thức dậy, trông thấy người ở trong phòng ta thế này không tốt đâu, người mau quay về Đông Cung đi.” Trầm Lạc lấy hai tay đẩy Vũ Văn Thượng ra, định với lấy áo lót bị Vũ Văn Thượng cởi ra vứt trên giường kia mặc vào. Mới vừa đụng đến vạt áo, thân mình lại bị Vũ Văn Thượng kéo vào trong ngực. Cái yếm đỏ thắm dán sát lồng ngực ấm áp, không một kẽ hở. Trong lòng Trầm Lạc càng lo lắng hơn, ngoài kia mặt trời đã mọc, không bao lâu nữa, sẽ nhô lên cao, những vị thiên kim ở sương phòng. Lúc này Trầm Lạc như đang làm việc gì trái với lương tâm, đôi tay nắm chặt, bộ ngực đang trưởng thành cũng bởi vì thế mà ngày càng khấn trương thổ dốc không ngừng phập phồng, như sắp nhảy ra đến nơi.

“Lạc nhi, nàng thấy nơi này không thoải mái sao?” Vũ Văn Thượng vừa nói vừa vươn tay vuốt ve bộ ngực phập phồng cao thấp của nàng, càng sờ càng hăng say. :))

“Vũ Văn Thượng, đừng có sờ. Hôm nay người sờ còn chưa đủ sao?” Trầm Lạc muốn Vũ Văn Thượng nhanh nhanh lên một chút, thành ra trong lúc vô thức, ngữ khí nói chuyện nghe như làm nũng. Thanh âm nhu hòa mềm mại lọt vào tai Vũ Văn Thượng, mà như thấm sâu vào cõi lòng hắn, “Lạc nhi, ta thấy cái yếm này của nàng thật đẹp.”

Vải dệt yếm là loại vải thượng hạng phụ thân mới nhập, còn là do mẫu thân dùng loại tơ vàng cao cấp nhất may nên. Ánh mắt Vũ Văn Thượng thật không tồi, nhưng tự dưng lại nói đến cái yếm của nàng. Đôi tay Trầm Lạc bắt lấy bàn tay to đang phủ ngực mình của Vũ Văn Thượng, dùng sức kéo gạt đi. “Người đừng có mà nẩy sinh ý đồ gì với cái yếm của ta.”

“Không phải nàng cứ muốn là được.” Một bàn tay khác của Vũ Văn Thượng giữ chặt hai tay Trầm Lạc, bàn tay to trên ngực chạm tới nút thắt yếm kéo một cái, một đôi tuyết nhũ nhảy ra. Vũ Văn Thượng tà ác cúi đầu, cẩn thận đánh giá đôi nhũ hoa xù nữ kia: “Ừm, vuốt cũng thấy lớn, xem lại kỹ càng, thì ra không chỉ lớn có một chút thôi đâu.” Trầm Lạc vội lui về phía sau, lúc này nàng lại lóa mắt, đây là lần thứ hai.

“Đừng nhúc nhích.” Vũ Văn Thượng dùng tay giữ chặt thắt lưng nàng, cúi đầu thuận thế hôn lên cặp song nhũ kia. Lúc này hai chân Trầm Lạc vẫn gập khúc như cũ, hai tay Vũ Văn Thượng không chế thân thể nàng, lực đạo to lớn làm nàng không thể nhúc nhích. Chỉ có thể trơ mắt nhìn ngực mình không ngừng phập phồng. Vũ Văn Thượng càng thêm mãnh liệt hôn mút, hơi thở của Trầm Lạc cũng càng thêm dồn dập.

“A, người đừng cần.” Hai tay Trầm Lạc níu lấy tóc Vũ Văn Thượng, hấn cự nhiên cần ngực nàng. . . .Thật là, xấu hổ chết mất. Vũ Văn Thượng cười khê, chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Trầm Lạc mỉa mai cười một tiếng. Trái tim Trầm Lạc búp một cái nẩy lên, bộ dáng này của Vũ Văn Thượng, làm nàng nhớ lại lần đầu tiên tới Đông Cung rửa chân cho hắn, lúc rửa chân, hắn cũng mỉa mai hoặc như vậy, hoàn toàn không giống vị thái tử điện hạ uy nghiêm ngày thường.

“Lạc nhi, còn có thứ còn tà ác hơn nữa, phải thử xem mới được.” Trần Lạc đáng thương đâu có quyền lựa chọn, một tay Vũ Văn Thượng đặt bên hông nàng vươn xuống phía dưới. Đôi chân Trần Lạc đang cong lại đặt trên giường, cực kì thuận lợi cho động tác này của Vũ Văn Thượng.

“Ừm.” Thân thể Trần Lạc hơi ưỡn lên, tay Vũ Văn Thượng đã chạm tới huyết khẩu nơi hạ thân nàng. Qua lại vuốt ve thịt non mềm mịn, cứ mãi ở bên ngoài do dự không tiến vào. Dần dần, động tác dưới tay bỗng trở nên kịch liệt, lưỡi dài trên cặp miên nhũ cũng càng thêm dữ dội. Chỉ trong chốc lát, ngực Trần Lạc đã hồng rực, hạ thân lại rỉ ra chút nước, lần này không rơi vào miệng Vũ Văn Thượng mà toàn bộ đều ngấm xuống giường.

Lòng ngực Vũ Văn Thượng phập phồng, ôm chặt lấy Trần Lạc như thể muốn dính chặt nàng trên thân mình, “Lạc nhi, thứ nước kia bị giường hút đi, thật là lãng phí.”

Trần Lạc tựa vào lòng ngực phập phồng ầm ập của Vũ Văn Thượng, nghe trái tim hần vũng vàng hữu lực nhộn nhạo. Sang năm nàng phải vào cung thôi, cái tên Vũ Văn Thượng này đã đoạt đi trong sạch của nàng mất rồi.

“Lạc nhi, cái yếm này Bồn điện sẽ lấy đi, coi như là tín vật đính ước nàng trao cho Bồn điện. Nguyệt Tường quốc chú trọng có qua có lại, Bồn điện cũng sẽ tặng nàng tín vật đính ước. Coi ba thứ đồ trang sức kia là tín vật đính ước có được không?”

Trần Lạc từ trong ngực Vũ Văn Thượng ngẩng đầu lên, “Tiểu Phúc Tử đã cầm đi rồi, mấy thứ đồ trang sức ấy ta chẳng thèm.”

Vũ Văn Thượng nâng đầu Trần Lạc lên, nhếch khóe miệng nói: “Lạc nhi giận rồi à, đừng nóng vội. Ba thứ đồ trang sức, bồn điện ắt sẽ mang tới cho nàng.”

Vành tai tóc mai giao nhau sau nửa canh giờ.

Trần Lạc nhìn Vũ Văn Thượng cầm cái yếm của nàng nghênh ngang rời đi, mặt trời cũng dần lên cao, Trần Lạc hết cả buồn ngủ. Tay đặt xuống giường vừa đúng chạm phải chỗ ướt ướt kia, nơi ấy là do nàng làm ướt. Trần Lạc đỏ mặt lên, cái yếm cũ không còn, nàng biết bảo cung nữ cầm yếm mới tới kiểu gì đây?!

Quả nhiên, lúc nghe Trần Lạc nói muốn một cái yếm mới Bích Diệp liền rất đổi giật mình, Trần Lạc không nhìn được phát phát tay, “Em đi lấy một cái yếm mới tới đây, cái yếm ban đầu đã mặc mấy ngày rồi.”

“Chủ tử, nô tỳ sẽ đi lấy ngay. Nhưng chủ tử, để nô tỳ cầm luôn cái yếm ban đầu đi giặt được không?” Trần Lạc lập tức biến sắc, cái yếm ban đầu đã nằm trong tay Vũ Văn Thượng rồi, em dám đi đòi không.

Bích Diệp thấy chủ tử nháy mắt đã thay đổi sắc mặt, lập tức khom người nói: “Nô tỳ đi lấy ngay đây ạ.”

Bích Diệp đi không bao lâu đã quay lại, Trần Lạc cũng mặc quần xong. Túm chặt chăn mỏng che trên người, hai tay sột soạt một cái nhận lấy cái yếm trong tay Bích Diệp, “Em, xoay người sang chỗ khác.”

Bích Diệp nghe lời xoay người đi, hôm nay chủ tử làm sao vậy, sao lại kỳ lạ như vậy. Hầu hạ chủ tử mặc y phục là chuyện nô tỳ nên làm, hơn nữa cùng là nữ nhi với nhau, sao chủ tử phải xấu hổ?

Trần Lạc chuyên chú mặc yếm, thay y phục xong, liền vội vàng đứng dậy, mò mẫm trên đất tìm giấy vải đi vào. Đứng lên vỗ vỗ người rồi mới cho Bích Diệp xoay người lại. “Hôm nay ta phải về nhà rồi, mấy ngày nay đã làm em vất vả rồi.”

Bích Diệp hoàn toàn không nghĩ tới, chủ tử lại nói hôm nay phải về nhà. Nói vậy, nàng lại phải trở về Hoán Y Cục rồi ư? Ma ma đã nói rõ rằng lần này tới sương phòng phục vụ một vị chủ tử thiên kim, mà thời gian phục vụ còn rất dài nữa. Trần Lạc tất nhiên không biết suy nghĩ trong lòng Bích Diệp, tự mình tới bên chậu nước rửa mặt. Bích Diệp cười khổ một hồi, e rằng lần này tỷ muội Hoán Y Cục lại cười mình mất thôi.

“Chủ tử, cái này.”

Trần Lạc dùng khăn lau mặt, “Sao vậy?”

Bích Diệp nghi hoặc nhìn chỗ ướt trên giường, nàng nhớ trong Hoán Y Cục có một cô gái tên Tiểu Hà, Tiểu Hà làm việc ở Hoán Y Cục nhiều năm giành được sự ngợi khen của ma ma chủ sự, rồi Tiểu Hà được phân đến một gian phòng độc lập. Ra ở riêng không lâu sau đó, Tiểu Hà liền bị tổ giám tăng tị với thị vệ. Lúc

xem xét giường nằm trong phòng Tiểu Hà cũng thấy một chỗ ướt, bây giờ nơi này của chủ tử cư nhiên cũng ướt.

Trầm Lạc vọng theo tầm mắt của Bích Diệp thấy được nơi ướt át kia, hai tai nhất thời đỏ ửng, liền vội vàng mở miệng: “Tôi hôm qua ta khát nước, lúc uống trà không cẩn thận làm đổ ra ấy mà.”

“Hóa ra là vậy, chủ tử, để nô tỳ mang đi giặt, tránh cho người khác trông thấy, lại nói hươu nói vượn toàn những điều không hay.” Bích Diệp không nghi ngờ gì, kéo ga giường ôm hết ra ngoài.

Búi tóc, ăn sáng xong. Trầm Lạc cùng Bạch Mạn Thanh được Tiền công công dẫn đi trên con đường nhỏ ra đến cửa cung. Xe ngựa phủ tướng quân đã chờ sẵn ở lối vào. Bạch Mạn Thanh thấy xe ngựa nhà mình thì vui sướng nhảy dựng lên, nhìn phu xe cười thật ngọt, Trầm Lạc vịn xe ngựa theo sát Bạch Mạn Thanh lên xe.

Triệu đại thúc phu xe đánh định quất roi thì phía sau bỗng vang lên một giọng nói lạnh lạnh. Bạch Mạn Thanh vén rèm xe lên, nhìn về phía người đang gào thét kia. Thì ra là tâm phúc bên cạnh hoàng thượng Lưu công công, hắn đang cầm trong tay một hộp gấm, vội vội vàng vàng chạy tới chỗ xe ngựa.

“Trầm gia Thiên kim, Thánh thượng ban thưởng dạ minh châu. May mà đuổi kịp, không thì khó mà ăn nói với Hoàng thượng rồi.” Lưu công công đưa hộp gấm đựng dạ minh châu cho Bạch Mạn Thanh tựa bên cửa xe, Bạch Mạn Thanh chuyển lại cho Trầm Lạc.

“Lưu công công, thay dân nữ cảm ơn hoàng thượng.”

Lưu công công cười ha hả, “Trầm gia Thiên kim đa lễ quá, lên đường may mắn.”

Trầm Lạc nhìn về phía Lưu công công gật đầu một cái, rồi ra hiệu cho Bạch Mạn Thanh buông rèm xe xuống. Bánh xe lộc cộc chuyển động.

Trên tường thành hoàng cung cao vút uy nghiêm, một nam tử tuấn mỹ mặc trên người y phục màu vàng sáng chói vội đứng dậy, hai mắt thâm thúy như biển cả dõi theo xe ngựa đi về nơi xa một hồi lâu.

Tiểu Phúc Tử đứng bên cạnh nam tử kia, nhìn dưới đôi mắt an tĩnh của Điện hạ cuộn cuộn sóng lớn. Biết Điện hạ đã quay về thư phòng Đông Cung, Tiểu Phúc Tử vội vàng chạy tới thư phòng báo cho Điện Hạ biết hôm nay Trầm cô nương sẽ rời đi. Điện hạ liền bảo mình cái gì mà, nói cho nàng ấy biết, nếu không quay lại, Bồn điện sẽ mang thứ gì đó của nàng ấy giặt trên tường thành. Trầm cô nương thì có đồ vật gì không thể lộ ra ngoài sáng nằm trong tay Điện hạ nhỉ?

Xe ngựa đi xa dần rồi từ từ khuất khỏi tầm mắt, Tiểu Phúc Tử lại nhìn Điện hạ, hắn vẫn như cũ không hề nhúc nhích nhìn về nơi phương xa, cứ như thể Trầm cô nương đang chờ Điện hạ ở nơi xa vậy. Điện hạ ơi là Điện hạ, rõ ràng trong đầu không quên được Trầm cô nương. Đợi chờ lần này, cũng phải tới một năm. Gia chủ Trầm gia có để con gái vào cung không vẫn còn là một vấn đề đấy.

“Tiểu Phúc Tử.”

Điện hạ thình lình mở miệng, làm Tiểu Phúc Tử bị dọa run cả người, vội khom người đáp lại: “Điện hạ phân phó gì ạ?”

“Ba thứ đồ trang sức cất xong rồi hả? Tờ giấy cũng bỏ vào chung rồi chứ?”

Tiểu Phúc Tử cung kính đáp lời: “Hồi bẩm Điện hạ, ba thứ đồ trang sức và tờ giấy đều đã được bỏ vào ngăn trong hộp gấm rồi.”

Vũ Văn Thượng gật gù, “Ừm, bảo với Lưu công công, phần thưởng của hắn chắc chắn sẽ không thiếu.”

“Dạ, Điện hạ.”

Trong xe ngựa.

“Biểu tỳ, mở hộp gấm ra xem dạ minh châu Hoàng thượng ban thưởng có khác gì dạ minh châu trong Trầm gia không?”

Trầm Lạc mở nút thắt hộp gấm màu vàng, “Có gì khác được chứ, dạ minh châu đều như nhau cả thôi.”

Bạch Mạn Thanh rướn cổ lên nhìn dạ mình châu, nhìn trái nhìn phải. “Hoàng thượng nói dạ mình châu này là của Tây Cống quốc, cứ tưởng có gì khác lạ cơ. Còn chẳng lớn bằng dạ mình châu trong Trầm gia.”

“Đó là đương nhiên.” Trầm Lạc bĩu môi, đặt lại nắp hộp gấm cho khít. Nhà mình so với hoàng cung thoải mái hơn nhiều, chẳng lắm quy củ lộn xộn lung tung như trong hoàng cung. Aizz, nhưng Vũ Văn Thượng đã làm chuyện kia với mình rồi, sang năm mình không thể không vào cung.

Lúc này Trầm Lạc còn chưa hiểu biết chuyện nam nữ, không biết rằng nữ tử chưa có nguyệt sự lần đầu không thể làm chuyện phòng the, không biết chuyện phòng the không chỉ là ôm hôn ân ái, không biết mấu chốt của chuyện phòng the chính là chọc thủng một tấm màng kia.

34. Chương 34: Ma Chưởng

Uy một tiếng, bánh xe dừng chuyển động, thanh âm khàn khàn của Triệu đại thúc phu xe từ phía ngoài xe ngựa truyền đến. “Tiểu thư, tới phủ tướng quân rồi.” Hai mắt Bạch Mạn Thanh lập tức sáng lên, hưng phấn vỗ vỗ xiêm áo rồi vén rèm xe, nhanh chóng ra khỏi xe ngựa. Trầm Lạc cầm hộp gấm đựng dạ mình châu theo sau đi xuống, ngẩng đầu nhìn đại môn phủ Tướng quân, cữu mẫu và Bạch Mạn Thanh đã ôm chặt nhau đứng đó.

Cữu mẫu nàng vốn có phong phạm của hiệp nữ mà giờ hai mắt cũng đỏ lên, Lưu đại nương đứng bên cạnh cữu mẫu mở miệng: “Tiểu thư phải chịu khổ trong cung, hai ngày nay phu nhân không tài nào ngủ nổi, hôm nay lại dậy từ sớm, đứng chờ ở đại môn đợi tiểu thư về đó.”

Trầm Lạc chậm rãi đi tới bên cạnh cữu mẫu, hít một hơi thanh âm vui sướng: “Cữu mẫu, chúng con không phải đều hoàn hảo trở về rồi sao. Đừng khóc nữa, mau vào đi thôi, cữu mẫu, người đã nói, chờ con với biểu muội xuất cung sẽ làm một bàn thức ăn ngon cho chúng con mà.”

Mộc Vân buông khuê nữ trong tay ra, khẽ lau khóe mắt: “Vậy chúng ta vào trước, trở về là tốt rồi.” Mộc Vân nói xong, tay trái kéo Trầm Lạc, tay phải dắt con gái vào phủ tướng quân. Lưu đại nương cũng vào theo sau, tảng đá lớn trong lòng phu nhân cuối cùng cũng rơi xuống đất, từ khi trong cung truyền tới tin tức tiểu thư bị rơi xuống nước rồi thì tin báo hỏa hoạn, phu nhân liền như mất hồn lạc phách, ăn không ngon, ngủ cũng không yên. Bây giờ, hai vị tiểu thư đã bình an trở về, tốt quá. Sau này, tiểu thư vẫn nên tìm một người tốt, gia đình phẩm tước bình thường mà gả đi, không nên vào hoàng cung thì tốt hơn.

“Lưu đại nương, vào thiện phòng lấy Hoa quế cao, bánh gừng, bánh bao nắm hương bẻ hết lại đây. Đầu bếp của Vị Lai Hương trong Kinh Thành đã đến chưa?” Mộc Vân còn chưa đặt mông ngồi xuống ghế trong sảnh đường đã ào ào nói liền một hơi hỏi Lưu đại nương. Bạch Mạn Thanh nhếch miệng nhìn Trầm Lạc làm mặt quỷ rồi tới bên tai Trầm Lạc, nhẹ nhàng mở miệng: “Lần này mẫu thân xài sang thật, Vị Lai Hương là tầu quán số một Kinh Thành đấy.”

“Hai đứa nhỏ kia thì thăm to nhỏ gì thế hả, một đứa ngồi bên trái ta, một đứa ngồi bên phải ta. Mỗi bên một người.” Mộc Vân kéo con gái mình cùng Trầm Lạc ngồi xuống. “Các con phải chịu khổ trong cung rồi, bị người ta khi dễ như vậy. Thế sao lại rơi xuống nước, phòng ở sao lại bốc cháy?” Bạch Mạn Thanh giương cánh môi phấn hồng, kéo tay Mộc Vân đứng đưa qua lại: “Mẫu thân, con bị người ta đẩy xuống hồ. Nhưng lại không biết ai đẩy, về chuyện hỏa hoạn, con thật sự không biết. Từ sau khi rơi xuống nước, đầu óc con cứ mờ mờ, làm phiền biểu tỷ phải thay y phục, nấu thuốc cho con. Nghe cung nữ nói, cũng chính biểu tỷ đã cứu con từ trong đám lửa ra đấy.”

Mộc Vân nghe vậy, viền mắt không khỏi đỏ lên, vươn tay vỗ nhẹ tay con gái rồi quay đầu nhìn Trầm Lạc: “Nha đầu, lúc con cứu Mạn Mạn ra, trên người có bị thương không? Để cữu mẫu xem kỹ lại nào.” Đôi tay Mộc Vân nắm chặt hai cánh tay Trầm Lạc, nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn dưới, Trầm Lạc cười ra mặt: “Cữu mẫu, con thật sự không sao cả. A, Lưu đại nương tới, Hoa quế cao con thích ăn nhất.”

Lưu đại nương bưng lên một khay lớn, trên khay là từng đĩa điểm tâm, theo sau Lưu đại nương là hai tỳ nữ. Một tỳ nữ bê bình trà, mọi người khác lại cũng bê một cái khay như Lưu đại nương.

Đặt khay điểm tâm lên mặt bàn đồ thảm, “Phu nhân, hai vị tiểu thư. Bánh ngọt tới rồi đây, trong thiện phòng còn nhiều lắm, ăn hết lão thân lại đi lấy thêm. Phu nhân, đầu bếp Vị Lai Hương đến rồi, đang ở

thiện phòng sắp xếp món ăn đấy.” Bạch Mạn Thanh vui vẻ vỗ tay, “Tốt quá, ở ngọc trong hoàng cung ba tháng, mà cảm tưởng như mấy năm ấy. Bây giờ xem ra, ở nhà là tốt nhất.”

Mộc Vân giơ tay vuốt nhẹ mũi con gái, “Xem con vui mừng kìa, cuối cùng cũng biết hoàng cung chẳng tốt đẹp gì rồi hử. Lúc đầu là ai khóc lóc hồ nháo nói muốn làm thái tử phi, muốn gả cho thái tử.” Bạch Mạn Thanh đỏ mặt, “Mẫu thân, sao người cứ trêu chọc con gái mình vậy? Ban đầu là do con không biết trời cao đất rộng, không biết thái tử phi chẳng dễ dàng mà lên làm được, Điện hạ không thích con, tâm tư Hoàng thượng Hoàng hậu Thái hậu đều khó đoán như nhau, còn cả trưởng công chúa kia nữa, con thấy cũng chẳng dễ gì mà ở chung được. Nếu thực sự làm được Thái tử phi, có bà chị chồng như vậy, nghĩ trong đầu thôi là đã thấy sợ rồi.”

Quan hệ giữa Trầm Lạc và Vũ Văn Thượng Bạch Mạn Thanh không hề hay biết, lúc này, lời nói vô tình chọc đúng tim đen Trầm Lạc. Muốn gả cho Vũ Văn Thượng, làm Thái tử phi, phải trải qua năm cửa ải, chém sáu tướng*, mà trở thành Thái tử phi rồi sẽ còn gặp rất nhiều chuyện phiền toái. Tỷ như, Vũ Văn Thượng nạp trắc phi.

*: Dựa theo điển tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý là vượt qua muôn vàn khó khăn.

“Tướng quân đã về.” Gã sai vật bên ngoài cất tiếng hô lớn, Trầm Lạc ngược mắt nhìn ra phía ngoài thính đường. Cữu cữu nàng đang sải bước đi về phía bên này, Bạch Mạn Thanh đứng phắt dậy vọt từ trong nhà ra, Bạch Dư Tề mới vừa bước vào thềm cửa thính đường, con gái đã chạy tới nhào vào trong ngực, làm nũng gọi phụ thân. Tâm can Bạch Dư Tề nhất thời mềm nhũn, đưa tay xoa đầu con gái. “Không có việc gì là tốt rồi, sau này ở nhà phải ngoan một chút. Hai năm nữa, phụ thân sẽ tìm cho con một gia đình bình thường nhân phẩm tốt, đừng vào hoàng cung cái chốn nước đục ấy nữa.

Trầm Lạc nhìn Bạch Mạn Thanh làm nũng với cữu mẫu, rồi quay sang nũng nịu cả với cữu cữu mình, cũng muốn về nhà. Nàng cũng muốn ôm mẫu thân ôm phụ thân kể lể đủ loại khổ sở trong lòng, nhưng cứ mỗi lần mình dính lấy mẫu thân, phụ thân lại nhẹ thì biến sắc, nặng thì trực tiếp xách nàng như xách một con gà ném ra ngoài. Cũng vì đủ loại bạo hành của phụ thân, Trầm Lạc hoàn toàn không dám nũng nịu với ông. Aizz, chỉ đành kể khổ làm nũng với Nhị bá và Nhị bá mẫu thôi.

“Lạc nhi, ở đây thêm vài ngày nữa đi.” Bạch Dư Tề buông tay con gái xuống rồi quay sang nói với Trầm Lạc, Mộc Vân vội vàng rót một ly trà cho phu quân.

“Cữu cữu à, mai con muốn quay về huyện Vân Hà.”

Bạch Dư Tề thở dài, lắc đầu một cái. “Aizz, phải chịu nhiều khổ sở trong hoàng cung thế, nhớ nhà cũng là chuyện thường. Đợi đến cuối năm, cữu cữu với cữu mẫu con sẽ dẫn Mạn nha đầu cùng nhau tới huyện Vân Hà. Gọi cả Nhị tỷ với Nhị tỷ phu nữa, cùng nhau ăn mừng năm mới thật náo nhiệt.”

Nghĩ đến cảnh Dượng hai uy mãnh đối đầu với cữu cữu phần điều ngọc trác, Trầm Lạc liền muốn cười thầm. Hai người kia lần đầu tiên gặp mặt đã ‘cãi nhau’ rồi, lần nào kết thúc cũng cực kỳ hài hước. Trầm Lạc không nhận được cú đầu cười ra tiếng, Mộc Vân ngờ vực nhìn Trầm Lạc. Bạch Mạn Thanh lại bĩu môi, “Phụ thân, con cũng muốn xem người với Dượng hai cãi nhau lắm. Lần này người không được kém cạnh đâu đấy, đừng có thua dưới tay thủ hạ của Dượng hai mãi thế.” Bạch Dư Tề nhất thời mất hết mặt mũi, chỉ có thể ho khan hai tiếng. “Lạc nhi, xe ngựa của con ở hậu viện, phu xe Trầm gia đã sớm quay về huyện Vân Hà rồi. Để mai ta gọi Triệu đại thúc đánh xe đưa con về.”

Trầm Lạc gật đầu một cái, “Được ạ, cữu cữu.”

Bốn người ngồi trong thính phòng hàn huyên một hồi lâu, bắt đầu thì nói đến chuyện hoàng cung, sau đấy đã đổi sang chuyện cuối năm. Cữu mẫu vẫn nói lễ mừng năm mới năm nay nhất định phải tới cửa hàng Trầm gia một chuyến mà mệnh tay vợ vết chút bảo bối đem về, Bạch Mạn Thanh vẫn hay âm ỉ năn nỉ đại cô phụ cho nàng một thanh bảo kiếm, đến bây giờ mà vẫn chưa được. Qua một hồi, ôn tình tràn ngập cả phòng, tiếng cười liên miên.

Bất chợt, Lưu đại nương dẫn cả đám tỳ nữ đi vào, tay ai cũng bưng khay lớn khay nhỏ. Thì ra là đầu bếp Vị Lai Hương đã chuẩn bị xong thức ăn, mùi thơm lan tỏa khắp thính phòng, xông cả vào mũi. Bạch Dư Tề gấp một miếng gà xé phay xào lăn để vào chén Trầm Lạc, “Tay nghề của Vị Lai Hương cao nhất kinh

thành, nếm thử một chút xem thức ăn trong tửu quán Trầm gia ngon hay là thức ăn ở đây ngon.” Trầm Lạc cầm một đôi đũa gấp miếng gà xé phay lên, đặt vào trong miệng, mùi vị không tệ. Thịt mềm, dầu cho không nhiều quá không ít quá. Nhưng đúng là không có cách nào để so sánh hai tửu quán.

“Cửu cửu, biết so sánh hai nơi thế nào đây. Huyện Vân Hà ở phương Nam, Kinh Thành ở phương Bắc. Một bên là khẩu vị phương Nam, một bên là khẩu vị phương Bắc. Con chỉ có thể nói, đều là món ngon thượng đẳng.”

“Phụ thân, sao biểu tỷ lại bảo tửu quán nhà mình so ra kém Kinh Thành được. Danh tiếng tửu quán Trầm gia đâu có kém Vị Lai Hương, mà khoan không nói cái này, phụ thân, người có biết Nhị Hoàng tử không?”

35. Chương 35: Ma Chương 2

Trầm Lạc trừng mắt nhìn về phía Bạch Mạn Thanh, chẳng lẽ nàng trực tiếp muốn nói với cửu cửu nàng muốn gả cho Nhị Hoàng tử. Phốc, cửu cửu tuyệt đối sẽ không đồng ý gả Bạch Mạn Thanh vào Hoàng thất, cho dù Nhị Hoàng tử không được sủng ái, sau này cũng chỉ có thể làm một vị Vương gia nhàn tản.

Không ngoài dự đoán, cửu cửu nhú mày, vẻ mặt cửu mẫu cũng lộ vẻ nghi ngờ. Trầm Lạc vội vàng nhân lúc Bạch Mạn Thanh còn chưa lên tiếng nói tiếp dùng chân lên lên đá cho Bạch Mạn Thanh một cước dưới bàn ăn, chân Bạch Mạn Thanh đau nhói, trừng mắt nhìn Trầm Lạc.

“Cửu cửu, sau khi biểu muội rơi xuống nước, chính là Nhị Hoàng tử đã ra tay cứu nàng lên bờ, biểu muội chỉ tò mò đôi chút về ân nhân của mình thôi.”

“Ừm, Mạn nha đầu, chuyện của Nhị Hoàng tử, con không cần biết quá nhiều, phụ thân sẽ không để con vào cung nữa. Nếu Hoàng thượng có hỏi tới, phụ thân liền nói con đã đính hôn rồi.”

Bạch Mạn Thanh bất mãn bĩu môi, vừa định mở miệng lần nữa, chân lại nhói đau. Trầm Lạc lập tức nhảy nháy mắt với Bạch Mạn Thanh, Bạch Dư Tề vốn chinh chiến sa trường mắt nhìn bốn phương tai nghe tám hướng, mà động đến chuyện trong nhà lại qua quýt. Ngược lại, Mộc Vân hoàn toàn nhìn thấy một màn mờ ám giữa con gái mình và Trầm Lạc.

Cuối cùng, mọi người cũng sôi nổi náo nhiệt dùng xong cơm, Bạch Mạn Thanh trong khi ấy cũng không đề cập tới ba chữ Nhị Hoàng tử này nữa. Bạch Mạn Thanh trải qua ba tháng chịu giày vò trong hoàng cung, tính tình đã tốt hơn trước nhiều, nhưng rốt cuộc vẫn là một người có thù tất báo. Trầm Lạc liền tiếp đá nàng hai cái, Bạch Mạn Thanh liền tìm cơ hội đá trả. Khi đá xong cái thứ hai, Bạch Mạn Thanh thu chân không may vấp phải chân Bạch Dư Tề, kết quả đương nhiên là bị Bạch Dư Tề thuyết giáo ột trận.

Hoàng cung, Ngự Thư Phòng.

Hoàng thượng day day trán, dừng việc phê duyệt tấu chương, sắc mặt mỗi một. Vũ Văn Thượng đứng ở phía dưới cúi người hành lễ, thanh âm rõ ràng: “Phụ hoàng gọi nhi thần tới có việc gì ạ?”

“Xem đồng tấu chương này, đúng là toàn những người làm phiền lòng ta.”

Vũ Văn Thượng cất bước đi tới nhắc tấu chương màu vàng kim trên bàn lên mở ra xem. Nhanh chóng quét mắt nhìn qua, “Phụ hoàng đừng lo, tham quan huyện Lăng Nguyệt đều bị diệt cỏ tận gốc, những tham quan kia tất nhiên sẽ ghi hận trong lòng với Hà Lăng Thiếu*. Chuyện có thật hay không, Phụ hoàng phải nhi ần đi điều tra là khắc biết.”

*: Đây là anh trai Hà Oánh, mỹ nam đẹp trai thứ nhì Nguyệt Tường quốc, Trưởng công chúa thích bạn này. Nhưng mà em thì Oánh, anh thì Thiếu, nhà này đặt tên kiểu gì không biết

“Phụ hoàng, nhi thần tuyệt đối sẽ lẫn lộn việc công việc tư, nếu Hà Lăng Thiếu kia thật sự phạm án, nhi thần quyết xử trí theo quy định. Bên Hoàng tử, nhi thần sẽ tự lo liệu.”

Hoàng đế Nguyệt Tường bỗng nở nụ cười, tâm tình như trở nên cực kỳ tốt. “Ta với con là cha con, cần gì phải nhiều lễ tiết như vậy mà thành ra xa cách. Tâm tư của con, sao Phụ hoàng lại không biết? Muốn tới huyện Lăng Nguyệt, phải qua huyện Vân Hà, nha đầu kia xem chừng vẫn còn ở Phủ tướng quân. Nếu thật sự yêu thích, sang năm tuyển tú nên tỏ rõ khí khái nam tử. Đừng giống Phụ hoàng.”

Vũ Văn Thượng nhếch khóe miệng, “Chuyện gì cũng không qua được mắt Phụ hoàng, Phụ hoàng yên tâm, nhi thần nhất định lấy người làm gương.”

Trong sương phòng phía Đông Phủ tướng quân.

Trầm Lạc đột nhiên hắt xì hai cái lớn, liền giơ tay lên xoa xoa mũi. Sao tự dưng lại hắt xì! Hắt xì một cái là có người nhớ người, hắt xì hai cái là có người đang giở trò với người, còn hắt xì ba cái chứng tỏ người cảm lạnh phải đi khám đại phu rồi.

Ai ngấm ngấm giở trò gì với mình? Bây giờ đã ra khỏi hoàng cung rồi, Vũ Văn Thượng kia cũng không thể đuổi tới huyện Vân Hà. Trầm Lạc đột nhiên sững người, nhìn lá xanh tung bay theo gió ngoài cửa sổ, Vũ Văn Thượng sẽ không đuổi theo đâu. Hắn là Thái tử một nước, là Hoàng đế tương lai, còn phải đi theo Phụ hoàng hắn học đạo trị quốc cho tốt nữa mà.

Nhưng từ trước tới nay Vũ Văn Thượng đều không xuất chiêu theo lẽ thường, lỡ hắn thật sự xuất cung rồi thì sao? Trầm Lạc không khỏi chấp tay trước ngực, trong lòng âm thầm cầu khẩn. Ông trời phù hộ.

Trầm Lạc chưa từng nghĩ đến, lúc này Tiểu Phúc Tử đang chuẩn bị hành lý cho Điện hạ xuất cung. Khi hỏi Điện hạ cần một con ngựa hay là cả xe ngựa, Điện hạ thần nhiên ném lại một câu, Trầm gia có xe ngựa.

Bàn về việc xưng hô, mình sẽ không để Trầm Lạc gọi cha mẹ Bạch Mạn Thanh là cậu mợ nữa, mà gọi theo cách của người Hoa, sắp tới sẽ xuất hiện nhiều nhân vật mới, với đủ thể loại xưng hô, nên mình chú thích và làm cái bảng phả hệ này cho các bạn rõ.

Cửu cữu: Cậu

Cửu mẫu: Mợ

Đại cô phụ: Chồng chị cả của bố (như trong truyện)

Cô cô: Chị của bố (như trong truyện)

Nhị bá: Em trai thứ hai của bố (như trong truyện)

Nhị bá mẫu: Vợ em trai thứ hai của bố (như trong truyện)

Dì hai (Nhị di): Em gái thứ hai của mẹ, hay chị thứ hai của bố (như trong truyện)

Dượng hai (Nhị di phụ): Chồng em gái thứ hai của mẹ, hay chồng chị thứ hai của bố như trong truyện (như trong truyện)

36. Chương 36: Khi Dễ

Hôm sau, trước cửa phủ Tướng quân.

Mộc Vân kéo tay Trầm Lạc, đôi mắt lộ vẻ không đành lòng, “Lạc nhi, năm nay con đến chơi với cửu mẫu thật khổ con quá. Đợi sang năm, Lạc nhi lại tới chơi lần nữa, cửu mẫu sẽ bồi thường cho con thật tốt.” Trầm Lạc cầm tay cửu mẫu, khóe miệng hàm chứa ý cười nồng đậm: “Cửu mẫu nói gì vậy, Hoàng thượng hạ chỉ ý muốn con cùng biểu muội vào cung, cửu mẫu và cửu cữu sao có thể làm trái thánh chỉ được. Cửu mẫu đừng tự trách nữa, con không phải vẫn còn rất tốt đây sao, đợi đến cuối năm, chúng ta lại có thể gặp lại mà.” Lúc này Trầm Lạc không nói cho cửu mẫu, sang năm nàng sẽ không tới phủ Tướng quân chơi, mà trực tiếp vào hoàng cung, cái tên Vũ Văn Thượng này thật quá là bá đạo đáng ghét.

“Ngày đó trôi qua nhanh thật, hồi ấy, con chỉ là một nữ hài tử nghịch ngợm. Mối đó thôi Lạc nhi của chúng ta đã trưởng thành rồi, không biết Đại tỷ phụ và Đại tỷ đã tìm mối hôn sự nào cho con chưa. Cửu mẫu rất muốn tìm cho con một gia đình tốt trong Kinh Thành, con tới Kinh Thành rồi, cửu mẫu thỉnh thoảng có thể đi thăm con.”

Nhìn ánh mắt cửu mẫu toát lên tràn ngập mong đợi, khóe miệng Trầm Lạc không tự chủ giật giật. Đến Kinh Thành, trong đầu Trầm Lạc lập tức hiện ra nụ cười tà ác của Vũ Văn Thượng.

“Cửu mẫu, con phải đi rồi.” Trầm Lạc vỗ nhẹ tay cửu mẫu, rồi bước lên cõ xe ngựa hoa mỹ của Trầm gia, vén rèm xe phất phất tay về phía cửu mẫu. Triệu đại thúc vung roi ngựa, con ngựa màu đỏ thẫm hí lên một tiếng rồi tung vó tiến về phía trước, xe ngựa cũng lộc cộc lộc cộc đi theo.

Trầm Lạc nhắc đĩa sứ đựng Hoa quế cao trên bàn trà trong xe ngựa lên, thoải mái tọa lạc trên đệm êm, đầy tận hưởng thưởng thức. Cho dù sang năm có phải vào cung, thì đó cũng là chuyện của năm sau, nàng phải cố gắng tận dụng mấy tháng ít ỏi này mà vui vẻ hưởng thụ một phen.

Ăn hai miếng Hoa quế cao xong, Trầm Lạc ngược mắt nhìn sa màn màu vàng nơi trần xe ngựa, nhìn một chút rồi dần híp mắt lại, duỗi lưng hết cỡ một cái, khom người xuống cởi giày, rồi tìm tư thế thoải mái cong chân nằm xuống ngủ. Xe ngựa Trầm gia cực kỳ hoa mỹ rộng rãi, ước chừng đủ chỗ cho hai người cùng ngủ. Trầm Lạc nằm trên nệm êm dù có lật người cũng không sợ ngã xuống. Đặt tay trên bụng, Trầm Lạc ngáp dài vỗ miệng mấy cái rồi tiến vào mộng đẹp.

Trong giấc mơ, Trầm Lạc phát hiện bản thân đang ở trong hoàng cung, bởi vì đắc tội với một vị thiên kim quyền thế mà bị phạt quỳ. Quỳ lâu quá, đã sớm đói bụng kêu ầm ĩ, đúng lúc ấy, nàng bỗng nhìn thấy một cái đuôi gà kho tàu bóng bẩy thơm ngào ngạt. Không nhịn được là lười liếm môi thêm thuồng. Nhìn lên bên trên cái đuôi gà kho tàu kia, người cầm đuôi gà lại là Vũ Văn Thượng. Hắn vẫn cười quái dị như trước, Trầm Lạc vừa nhìn hắn, liền nghiêng đầu bỏ mặt, hắn còn tỏ vẻ tốt bụng làm gì, lúc mình bị phạt quỳ hắn cũng đâu có cầu xin ỉnh.

“Lạc nhi.” Thanh âm trầm thấp của Vũ Văn Thượng truyền tới, Trầm Lạc nhướng mày, tuyệt đối không thể để ý đến hắn, cho dù tay hắn có cầm đuôi gà đi chăng nữa.

“Lạc nhi, trông mắt lẫn mí mắt nàng đều động đậy, có phải đã tỉnh rồi không?”

Trầm Lạc cảm thấy trán mình ngứa ngáy một hồi, phất tay phẩy phẩy. Lúc này xe ngựa bỗng lắc lư, thân người Trầm Lạc thuận thế nghiêng về một phía, cả người nảy lên. Đôi mắt hé mở nhưng vẫn chưa hoàn toàn tỉnh lại, ặc, phần ngực tự dừng lại vừa mềm vừa nóng. Trầm Lạc nhắt thời nghĩ tới một tiếng Lạc nhi trong mộng kia, kinh hoảng một hồi. Ngược mắt nhìn về phía hai cánh tay đang vững vàng vòng quanh eo lưng mình, cánh môi tinh tế mềm mại khép mở mấy lần, cuối cùng rốt cuộc cũng lên tiếng: “Vũ Văn. Thượng, người, sao người lại ở trong xe ngựa của ta?”

Thân người Vũ Văn Thượng lay chuyển, tay đảo một cái, bế giai nhân trong ngực đặt lên đùi mình, còn hắn thì ngồi trên đệm lót mềm êm. “Tiểu Phúc Tử, nhìn kỹ đường. Đừng có để rung lắc như vừa rồi nữa.” Trầm Lạc kinh ngạc trợn mắt, không phải là Triệu đại thúc ư, sao tự xưng lại thành Tiểu Phúc Tử.

Thanh âm cung kính của Tiểu Phúc Tử từ bên ngoài truyền đến, “Dạ, Điện hạ.”

“Triệu đại thúc đã quay lại phủ Tướng quân, Bồn điện đúng lúc có chuyện phải đi huyện Lăng Nguyệt, huyện Lăng Nguyệt cách huyện Vân Hà không xa. Vừa hay mượn tạm xe ngựa của nàng, Trầm gia giàu có như thế, Bồn điện thuận đường ngồi nhờ xe ngựa không có gì đáng ngại chứ?”

Vũ Văn Thượng, người nói vậy đúng là làm Trầm gia ngại chết, Trầm gia có giàu đến mấy thì cũng đâu bằng được người. Tất cả những thứ thuộc về Nguyệt Tường quốc đều là của người, thuận đường ngồi nhờ xe ngựa, sao trùng hợp thế chứ. Vũ Văn Thượng, người dám nói là người không cố ý thử xem. Từ huyện Vân Hà đến Kinh Thành, Trầm Lạc mất tầm mười ngày, nói vậy, trong mười ngày trở lại huyện Vân Hà, nàng phải cùng đi với Vũ Văn Thượng rồi.

“Vũ Văn Thượng, xe ngựa lớn, người bỏ ta xuống đi. Để ta ngồi lên đệm, chứ ngồi thế này kỳ quá, không thoải mái.” Trầm Lạc vừa nói vừa dùng cả tay lẫn chân giùng giăng muốn nhảy xuống khỏi đùi Vũ Văn Thượng, eo người bắt đầu dĩ lại bị bàn tay Vũ Văn Thượng giữ chặt. Vũ Văn Thượng nhíu mày, “Lạc nhi, chân Bồn điện chẳng lẽ lại không thoải mái bằng cái đệm này sao? Thân người không phải là cái đệm thoải mái nhất sao?”

Hai tay Trầm Lạc vỗ vỗ bàn tay giữ chặt eo nàng của Vũ Văn Thượng, ỨC HIẾP NÀNG TRONG HOÀNG CUNG THÌ THÔI COI NHƯ XONG, nhưng cứ nhiên lại còn đuổi theo nàng ra khỏi hoàng cung để khi dễ nàng thế này nữa. Hoàng cung là địa bàn của hắn, nhưng huyện Vân Hà chính là địa bàn của nàng. Sao có thể để người khác khi dễ mãi được, có ý nghĩ kiên định này, cả người Trầm Lạc liền cố hết sức, lực đạo vỗ tay Vũ Văn Thượng càng ngày càng tăng.

Tiếng ‘ba, ba’ vang lên trong xe ngựa, Tiểu Phúc Tử ổn định vững vàng đánh xe, Điện hạ, sao người cứ không chịu nhẫn nhịn thế chứ? Đến khách sạn rồi cùng Trầm Lạc ngồi ở trên giường phát ra âm thanh lớn bao nhiêu cũng được, nhưng bây giờ còn đang đi trên đường mà, vài hôm nữa càng đi xa, sẽ càng gặp nhiều xe ngựa, Điện hạ không sợ ánh mắt nóng cháy của mọi người sao? Trầm Lạc đáng thương còn chưa trưởng thành, mà Tiểu Phúc Tử lại nghĩ nàng và Điện hạ đã sớm làm chuyện nam nữ. Có lẽ là vì có vài vị thiên kim nhà quan lớn, tuổi trưởng thành còn chưa đến, nhưng vì được ăn ngon mặc đẹp, thân người phát triển hơn bình thường đây mà.

“Buông nàng ra cũng được, nhưng nàng phải nói thật ta nghe, tư thế này làm nàng không thoải mái chỗ nào?”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của Vũ Văn Thượng, phải cho hắn một lý do thì mới có thể xuống khỏi lòng hắn được. Lấy đây ra nhiều lý do vậy chứ, chính là không thích người ôm ta, chính là thấy không thoải mái. “Ta thấy không thoải mái, người ôm ta như vậy, ta khó chịu trong lòng. Buồn bực thiếu khoan khoái được chưa?” Trầm Lạc dứt lời liền tức giận liếc mắt nhìn Vũ Văn Thượng, dù cho người có là Thái tử, thì ra khỏi hoàng cung rồi cũng đâu còn ai nhận ra người.

“Hả? Bồn điện đúng là sơ sót, thì ra Lạc nhi buồn bực trong lòng. Vậy thì, Bồn điện cũng muốn làm Lạc nhi thoải mái.” Vũ Văn Thượng đột nhiên trầm thấp cười thành tiếng. Trầm Lạc cảm thấy thật kỳ quái.

37. Chương 37: Khi Dễ 2

Thất lưng ở giữa đột nhiên bị Vũ Văn Thượng kéo rơi, lúc cái yếm màu vàng bên trong lộ ra Trầm Lạc mới hốt hoảng, bộ dáng cao cao tại thượng không biết sợ ai vừa rồi nhất thời biến mất. Hai tay ôm chặt ngực, “Sao người lại cởi xiêm áo của ta?”

Tay trái Vũ Văn Thượng ghì chặt eo thon của nàng, tay phải đẩy đôi tay gắt gao che ngực của Trầm Lạc ra, rồi tay trái cố định hai cánh tay Trầm Lạc ở bên hông, men theo cái yếm ra phía sau lưng Trầm Lạc, nhẹ kéo một cái, cái yếm màu vàng lập tức rơi xuống trên đùi hắn. Vũ Văn Thượng cười dịu dàng, tay phải nhấc cái yếm màu vàng lên, quơ quơ trước mắt Trầm Lạc, “Cái yếm này đúng là không tốt bằng cái yếm đồ tinh mỹ kia của nàng, dây ở phía sau, cởi ra hơi khó. Lạc nhi, bây giờ trong lòng nàng còn buồn bực không?”

Trầm Lạc khóc không ra nước mắt, nàng không nên nói là lòng nàng buồn bực mà, đều tại cái buồn bực trong lòng ấy gây họa. Lúc này xe ngựa lại đột nhiên khê xóc giật. Thanh âm run rẩy của Tiểu Phúc Tử vang lên bên ngoài: “Điện hạ thứ tội, sẽ không bao giờ đụng phải đá nữa đâu ạ.”

(‘Lòng buồn bực’ là ‘hung muộn’, từ ‘hung’ vừa có nghĩa là lòng, là tư tưởng, vừa có nghĩa là ngực, từ ‘muộn’ là buồn phiền, khó chịu. Nên chị bảo ‘lòng buồn bực’ cũng tương đương với việc bảo ‘ngực khó chịu’, vậy là anh giúp chị cởi yếm ra cho đỡ khó chịu thôi :)))

Cặp mắt Vũ Văn Thượng nhìn chằm chằm hai khóa miên nhũ trắng tuyết trên ngực Trầm Lạc, bởi vì cú rung lắc vừa rồi, hai khối thịt này kịch liệt nhảy lên nhảy xuống, hết sức dễ nhìn.

“Người, người, dừng. . . .” Đã không còn kịp nữa, Vũ Văn Thượng đã cúi đầu hôn lên nơi kia, hai tay Trầm Lạc bị cố định không thể nhúc nhích. Ô ô ô, tại sao lại vậy chứ. Trước đó không lâu, Vũ Văn Thượng mới vừa hôm qua nơi này.

“Vũ Văn Thượng, ta không cảm thấy trong lòng buồn bực nữa, ta đau.” Vũ Văn Thượng hôn mút quá mức bá đạo, làm nơi đó của Trầm Lạc đau đến không thôi.

“Lạc nhi, ta hôn nàng như vậy, nàng đau ư?” Vũ Văn Thượng ngẩng đầu lên nhìn về phía Trầm Lạc cất tiếng nói rồi cố ý lè lưỡi nhẹ liếm chỗ đó một cái, Trầm Lạc không chịu nổi sự kích thích ấy, thở dốc liên hồi.

“Lạc nhi, nói ta nghe, nàng đau à?”

Trầm Lạc vội thở hổn hển, dứt quãng nói: “Ta bảo ta đau, người có thể buông ta ra không?”

Chỉ nghe thấy một thanh âm nam tử vang lên, “Không đâu.”

Hôm nay chắc chắn Vũ Văn Thượng sẽ không bỏ qua ình rồi, lần đầu tiên tỷ thí với Vũ Văn Thượng ở ngoài cung, Trầm Lạc lại thua trận. Đương lúc Trầm Lạc cho rằng Vũ Văn Thượng sẽ hung hăng trừng trị nàng, uy một tiếng, xe ngựa dừng lại, Trầm Lạc lần đầu cảm thấy thanh âm của Tiểu Phúc Tử thật là dễ nghe.

“Điện hạ, tới khách sạn rồi. Nếu hôm nay không dừng chân ở khách sạn này, thì phải ngày hôm sau mới tới được khách sạn khác.”

“Ừm, người đi trước đặt phòng. Hai gian là đủ.”

Tiểu Phúc Tử hiểu rõ, Điện hạ ngài và Trầm cô nương một gian, Tiểu Phúc Tử một gian.

Vũ Văn Thượng với lấy cái yếm trên đệm, rồi vén y phục màu trắng của Trầm Lạc lên.

“Tự ta mặc.” Trầm Lạc giữ tay Vũ Văn Thượng lại, mở miệng nói.

“Dừng động.” Vũ Văn Thượng tiếp tục làm việc, đầu ngón tay nhu tình chậm rãi giúp Trầm Lạc mặc yếm.

“Lạc nhi, ai buộc chuông người ấy phải cởi chuông. Cái yếm này là ta cởi ra, thì tất nhiên là phải để ta giúp nàng mặc vào.”

Ai buộc chuông người ấy phải cởi chuông, Vũ Văn Thượng, có kiểu giải thích như người sao.

Đội xiêm áo được mặc xong xuôi, hai cánh tay Vũ Văn Thượng lập tức ôm chặt Trầm Lạc cùng nhau xuống xe. Người làm trong khách sạn đã sớm đợi hai bên, khi thấy bên thân xe có một chữ ‘Trầm’ thì càng thêm ân cần cung kính, nhanh chóng kéo cương xe ngựa, đưa xe tới hậu viện khách sạn.

“Hai vị khách quan, mời đi bên này.” Chưởng quỹ khách sạn tự mình ra nghênh tiếp hai vị khách quý.

Tiểu Phúc Tử đứng trong khách sạn, thấy Điện hạ tới vội vươn tay chỉ vị trí sương phòng. “Thiếu gia, thiếu phu nhân, sương phòng ở tận cùng phía tây của lầu hai. Mời đi trước nghỉ ngơi, một lát nữa thức ăn sẽ được đưa tới.”

Thiếu gia thiếu phu nhân? Đôi mắt Trầm Lạc nhìn thẳng về phía Tiểu Phúc Tử. Đúng là một người khôn khéo, chẳng trách có thể ngồi lên vị trí Đại Thái Giám thủ lĩnh Đông cung ấy. Tiểu Phúc Tử bị Trầm Lạc nhìn chăm chú, cả người đều thấy không tự nhiên, thân thể càng cúi thấp xuống.

Vũ Văn Thượng nắm chặt tay Trầm Lạc, gạt đầu với chưởng quỹ một cái, rồi đi về sương phòng.

Chưởng quỹ khách sạn vuốt vuốt chòm râu đen dài trên cằm, xe ngựa Trầm gia, thế gia giàu có nhất Nguyệt Tường đó nha. Hai người này là vị nào của Trầm gia? Mới vừa nghe gã sai vặt nói, thiếu gia thiếu phu nhân? Trầm gia không phải chỉ có một vị tiểu thiếu gia sao, mà vị tiểu thiếu gia này còn chưa được mười tuổi. Chẳng lẽ vị thiếu phu nhân kia là trưởng nữ Trầm gia?

“Chưởng quỹ.”

Nghe gã sai vặt Trầm gia lên tiếng, chưởng quỹ khách sạn lập tức cười ra mặt, khi thấy gã sai vặt đưa cho hắn một thỏi bạc. Nụ cười càng trở nên rực rỡ.

“Phái người trông coi cẩn thận xe ngựa, cho ngựa ăn chút cỏ, Kêu người làm đun ít nước nóng buổi tối bưng vào phòng cho thiếu gia, hai vị chủ tử cũng mệt rồi, muốn tắm rửa.”

“Được được, yên tâm, ta nhất định sẽ xử lý ổn thỏa.”

Tiểu Phúc Tử phát phát tay, ý bảo chưởng quỹ ghé tai lắng nghe. Chưởng quỹ cầm thỏi bạc lớn trong tay, lập tức nghiêng người.

“Chuyện hôm nay không thể nói năng lộ liễu, quản lý người làm trong tiệm của người cho tốt. Làm việc chu đáo, chắc chắn sẽ ban thưởng cho người.”

Chưởng quỹ vỗ ngực bảo đảm, “Ngài yên tâm, người làm trong tiệm của ta ai cũng giữ mồm giữ miệng.”

38. Chương 38: Có Kinh Lần Đầu

Kể từ khi vào trong sương phòng khách sạn, Vũ Văn Thượng vẫn ngồi im trên ghế mây, cầm một quyển sách trong tay cẩn thận liếc đọc. Trầm Lạc ngồi trên một chiếc ghế mây khác, nói chuyện câu được câu không mãi gặm các loại trái cây. Có lúc, nàng cũng nhìn trộm Vũ Văn Thượng, nàng cho rằng Vũ Văn Thượng chính là tên sắc quỷ vô sỉ. . . . Khi ở trong xe ngựa, hắn trực tiếp cởi bỏ xiêm áo của nàng đẩy thoi. Hiện tại, vào đến sương phòng rồi, Vũ Văn Thượng lại lặng yên ngồi ở đó, quá khác thường. Trầm Lạc nhẹ vỗ gáy, nàng đang suy nghĩ cái gì vậy, cứ như nàng muốn bị Vũ Văn Thượng khi dễ ấy.

Ngáp một cái, duỗi lưng, Trầm Lạc cảm thấy thật nhàm chán, cuối cùng chán quá lại chủ động bắt chuyện với Vũ Văn Thượng: “Điện hạ, người đang xem sách gì vậy?”

Ngón tay thon dài của nam tử lật tiếp một tờ, rồi ngược mắt nhìn về phía Trầm Lạc. “Lạc nhi, muốn biết lắm sao?” Trầm Lạc thích nhất là xem những mẫu chuyện truyền kỳ trong dân gian, còn cả những chuyện đã sử ít người biết đến nữa.

Vũ Văn Thượng nhường mày cười lộ ra một tia quỷ dị, thấy nụ cười quen thuộc này, khuôn mặt Trầm Lạc căng ra, nàng vẫn là không nên biết thì tốt hơn. Thanh âm nam tử dịu êm như nước, không nặng không nhẹ vang lên: “Lạc nhi, ta nhiều lần thân mật với nàng, nàng đều nói chỗ này đau chỗ kia đau. Ta nghĩ chắc là do ta dùng lực không chuẩn, vốn loại sách này ta chẳng thêm ngó ngang tới, cảm giác khi thực chiến vẫn chính xác hơn. Nhưng bây giờ xem ra, những thứ trong sách này nói cũng có chút đạo lý. Lạc nhi, đợi có cơ hội, chúng ta cùng thử một lần xem sao.”

Ầm một tiếng, Trầm Lạc chỉ cảm thấy như có một đạo ánh sáng trắng nổ tung trong đầu, Trầm Lạc rất hối hận, nàng không nên chủ động bắt chuyện với Vũ Văn Thượng, thật không ngờ, đường đường là Thái tử Điện hạ, quốc quân tương lai của Nguyệt Tường quốc thể mà lại đọc. . . . Xuân cung. Cái từ này là nàng học được từ đường muội Trầm Vân của nàng, Trầm Vân là trưởng nữ của Nhị bá Trầm Quân. Nữ tử này dáng dấp rất giống Nhị bá mẫu Thang Viên, hết sức ngọt ngào động lòng người. Chỉ nhìn bề ngoài thôi, không ai có thể tưởng tượng nổi nữ tử này rất háo sắc. Thích tích trữ các loại Xuân cung với Xuân cung đồ, rất yêu thích mỹ nam các loại.

“Lạc nhi, có muốn cùng ta xem một chút không?” Vũ Văn Thượng giơ quyển sách trong tay lên, nhovn miệng cười. Trầm Lạc liên tục không ngừng khoát tay, “Điện hạ, nội dung trong sách ta e là đọc không hiểu, sẽ quấy rầy thú vui của ngài.”

Đoán được Trầm Lạc sẽ trả lời như thế, Vũ Văn Thượng bất đắc dĩ nhún vai một cái, ngược mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ, mặt trời đã xuống núi, một vầng trăng cong treo giữa không trung. Vũ Văn Thượng day day trán, khép sách lại để lên bàn, Trầm Lạc liếc mắt nhìn tới, trên bìa sách màu xanh dương rõ ràng viết hai chữ lớn, Binh Pháp. Trong giấy lát, vẻ mặt Trầm Lạc có thể nói là bất ngờ biến đổi.

Một tiếng cười nhẹ vang lên, Vũ Văn Thượng đứng dậy đi tới trước người Trầm Lạc, khom lưng ôm trọn thân người nhỏ nhắn. Hơi thở ấm nóng phả hết lên hõm cổ trắng nõn của nàng. “Lạc nhi, có phải cảm thấy nuối tiếc lắm không? Nhưng nếu Lạc nhi muốn xem, cho dù có là mò kim đáy bể, ta cũng sẽ tìm bằng được sách kia cho nàng, làm Lạc nhi mất hứng thật là không tốt.”

Động tác mờ ám liếc trộm sách bị Vũ Văn Thượng phát hiện, Trầm Lạc tự biết mình đuối lý, mà lời nói của Vũ Văn Thượng còn rất mập mờ không rõ, khuôn mặt nhỏ nhắn không nhịn được đỏ ửng. Đúng lúc này, cửa phòng bị người ta gõ, vang lên mấy tiếng cộp cộp cộp, tiếng Tiểu Phúc Tử xuyên thấu qua cửa phòng truyền tới. Trong lòng Trầm Lạc lại một lần nữa cảm kích Tiểu Phúc Tử.

“Điện hạ, thức ăn tới, nước cũng đun xong cả rồi, có đưa thùng gỗ vào không ạ?”

Vũ Văn Thượng buông Trầm Lạc trong tay ra, “Vào đi.”

Cửa phòng kêu kết một tiếng, Tiểu Phúc Tử bưng ba món ăn một món canh đi vào, theo sau là hai người làm cường tráng khỏe mạnh. Trầm Lạc thấy hai người kia khiêng trong tay một thùng gỗ, thùng nước kia rất to, nàng chắc chắn, thùng tắm ấy phải chứa được những hai người. :”>

“Tiểu Phúc Tử, bưng nước nóng đổ hết vào trong thùng gỗ.”

Tiểu Phúc Tử không dám hỏi nhiều, vội vâng lời, xong xuôi liền mang hai người làm lui khỏi phòng. Trầm Lạc cầm thìa lên, đầu tiên là uống một ngụm canh rau cải đậu hũ, rồi nhắc một đôi đũa chuẩn bị dùng cơm. Lúc này Vũ Văn Thượng cũng ngồi xuống, ăn cùng Trầm Lạc.

Gần nửa chén cơm trôi xuống, Trầm Lạc chỉ tay vào thùng gỗ lớn trong phòng, “Thùng gỗ nhà ta còn không to như thế.” Vũ Văn Thượng cố làm ra vẻ kinh ngạc ồ một tiếng, rồi nói: “Thùng gỗ lớn một chút là tốt, như vậy tắm rửa mới được tận hứng.”

Trầm Lạc nghĩ ngợi, cảm thấy Vũ Văn Thượng nói cũng đúng, thùng gỗ lớn, tắm mới thoải mái.

“Điện hạ, nước tới rồi đây, có thể đi vào không ạ?” Cửa phòng lại bị gõ, thanh âm Tiểu Phúc Tử vang lên. Vũ Văn Thượng thấy Trầm Lạc ăn hết đến hạt cơm cuối cùng trong chén, mới lên tiếng kêu Tiểu Phúc Tử đi vào.

Nước nóng hầm hập bốc hơi nghi ngút đều được đổ hết vào thùng gỗ, một người làm cúi đầu dọn dẹp bát đĩa trên bàn. Tiểu Phúc Tử phát phát tay, ra hiệu cho người làm kia tăng tốc độ thu dọn. Cuối cùng Tiểu Phúc Tử khom người dẫn người làm của khách sạn ra khỏi phòng, lúc đi còn không quên đóng chặt cửa phòng, phân phó cho chủ phòng khách sạn nếu không được lệnh thì không cho phép người ngoài đi tới chỗ này.

Vũ Văn Thượng vươn tay thử độ ấm, hài lòng gật đầu một cái, lần này Tiểu Phúc Tử làm việc không tệ, nước ấm rất vừa. Trầm Lạc cho là Vũ Văn Thượng phải tắm, rất tự giác quay người lại, đi tới bên giường định bụng kéo màn ngủ một lát. Vũ Văn Thượng lại đột nhiên ôm lấy nàng, hai chân Trầm Lạc bị nhắc lên khỏi mặt đất, giãy giụa mấy cái. “Vũ Văn Thượng, người tắm còn kéo ta theo làm gì.”

“Lạc nhi, nàng vẫn không hiểu sao. Đồ tốt tất nhiên phải cùng nhau chia sẻ, ta với nàng cùng tắm.” Hơi sức Vũ Văn Thượng rất lớn, vừa dứt lời, Trầm Lạc đã bị ôm tới bên cạnh thùng gỗ.

Tay trái giữ chặt đôi tay lộn xộn của Trầm Lạc, tay phải thuần thục cởi bỏ y phục lẫn quần dài của nàng ra. Khi nội khóa cuối cùng rơi xuống, mặt Trầm Lạc cũng đã đỏ như táo chín, trong làn hơi nước nóng hổi, hiển lộ một vẻ thẹn thùng động lòng người. Vũ Văn Thượng ôm Trầm Lạc đặt vào trong thùng gỗ. Thân thể Trầm Lạc lập tức khom người xuống cố gắng mượn thành thùng gỗ ngăn cách ánh mắt nóng bỏng của Vũ Văn Thượng.

Mới vừa hạ thấp người, thân thể yếu ớt không xương một lần nữa bị bàn tay của Vũ Văn Thượng nhắc lên, Trầm Lạc toàn thân trần trụi không gì che đậy, Vũ Văn Thượng, vẫn y phục vẹn nguyên. Nhìn đôi mắt Vũ Văn Thượng lấp lánh ý tứ trên đùa, như có như không, Trầm Lạc nhất thời tức giận. Nàng chưa từng bị người ta khi dễ như vậy, giờ cũng đâu phải là hoàng cung nữa. Sao nàng phải chịu bị Vũ Văn Thượng đè ở dưới, nàng phải trả đũa. Trầm Lạc giống như bị kích thích, không nói hai lời, đôi tay đánh úp về phía Vũ Văn Thượng, không thèm để ý tới bất cứ thứ gì, xé rách ngoại bào vô giá của Vũ Văn Thượng, vừa xé vừa lầm bầm: “Xem ta xé nát người đây.”

Một hồi tiếng cười từ lồng ngực Vũ Văn Thượng truyền ra, bàn tay bắt lấy đôi tay bé nhỏ làm loạn trên y phục hắn: “Lạc nhi sốt ruột? Để ta giúp nàng, phải cởi thế này.”

Bàn tay nhẹ nhàng kéo, ngoại bào liền tà tứ giắt trên vai phải, da thịt nam tử trắng ngọc hiển lộ trong ánh nến. Làn da Vũ Văn Thượng cư nhiên đẹp hơn cả nữ tử, trắng gần như sáng lên. Mặt Trầm Lạc càng thêm đỏ, tất cả dưỡng khí hồ hết mới rồi đều chui hết xuống đất.

“Lạc nhi, rút lui sao? Bộ đáng kiên quyết hồi nãy đâu rồi? Chúng ta phải nhanh lên một chút, để nước lạnh mất sẽ không hay.” Vũ Văn Thượng rất tận tình nhắc nhở Trầm Lạc, rồi hoàn toàn cởi bỏ ngoại bào ném về phía sau, ngoại bào đáp xuống đất một cách tà mị. Thấy Trầm Lạc lại muốn trốn vào trong thùng gỗ, Vũ Văn Thượng nhanh chóng vươn tay giữ chặt thân thể nàng. Đôi môi cũng không chịu được lực hấp dẫn của cánh môi mềm mại kia, lập tức xâm nhập, dính sát lấy bờ môi phả ra hơi thở mê người của Trầm Lạc. Bàn tay kẻ sát bên hông nàng lần theo đường cong hoàn mỹ sắp trưởng thành của nữ tử dần trượt xuống, vươn tới móng đeo ngọc mềm mịn ngạo nghễ uốn lên, thỉnh thoảng bóp nhẹ.

Tay chân Trầm Lạc luống cuống, hai tay không biết đặt ở đâu, Nếu hoàn toàn phụ thuộc vào cảm giác, hình như đôi tay nên ôm lấy hông Vũ Văn Thượng, nhưng sao nàng có thể làm như vậy, Vũ Văn Thượng hôn mút càng ngày càng mãnh liệt, Trầm Lạc hít thở không thông, hai tay rốt cuộc đặt trên lồng ngực Vũ Văn

Thượng đẩy hẳn ra. Nhưng vì sao rõ ràng nàng dồn hết khí lực đẩy Vũ Văn Thượng, mà động đến lồng ngực hẳn, lực đạo lại nhỏ bé, tựa thể vuốt ve như thế.

“Lạc nhi.” Vũ Văn Thượng rời khỏi cánh môi Trầm Lạc, đôi mắt đen thẳm của hắn dưới ánh nến càng tỏ ra ánh sáng rực rỡ. Mặt Trầm Lạc đỏ rực như sắp nổ tung, nghe Vũ Văn Thượng khẽ gọi, Trầm Lạc cúi đầu không đáp.

“Lạc nhi, ta nên làm gì với nàng bây giờ? Nàng có biết ta nhẫn nhịn có bao nhiêu khổ cực không.” Vũ Văn Thượng gạt lực khống chế hô hấp của mình, Trầm Lạc cúi đầu nhìn thấy thứ đang ngẩng cao giữa hai chân Vũ Văn Thượng kia, hử, sao quần Vũ Văn Thượng lại phồng lên thế kia, bên trong có thứ gì sao?

“Ừm, Lạc nhi, đừng chạm vào.” Vũ Văn Thượng vội ngăn động tác của Trầm Lạc lại, Trầm Lạc bĩu môi, trong đầu thấy không thoải mái. Phụ thân nói khi làm việc phải luôn công bằng, toàn thân cao thấp của nàng Vũ Văn Thượng đều sờ hết rồi, một mực ức hiếp nàng. Lần này, lẽ nào đến lượt nàng ức hiếp lại hắn rồi? Vũ Văn Thượng càng khó chịu, càng thể hiện rằng nàng đã thành công khi dễ hắn.

“Vũ Văn Thượng, chỗ người không cho ta đụng vào có cái gì?”

Khóe miệng Vũ Văn Thượng nhếch lên thành một nụ cười khổ, “Lạc nhi, chờ nàng trưởng thành thực sự, vật này sẽ đưa nàng lên trời xuống đất.”

Thần kỳ vậy ư, lên trời xuống đất? Vũ Văn Thượng, người đừng quá khoa trương thế chứ. Thuyết thư tiên sinh đã từng nói, thế gian này không có thứ gì có thể khiến người lên trời xuống đất, trừ phi người biến thành thần tiên.

Thấy Vũ Văn Thượng thật là khổ sở, Trầm Lạc cực kỳ sung sướng. Hừ, xem người quan tâm tới nơi đó của người như vậy, ta càng không thể không chạm vào. Quyết định xong, trên mặt Trầm Lạc lộ ra một nụ cười giảo hoạt, tay nhỏ gạt bỏ bàn tay chặn đỡ của Vũ Văn Thượng ra, thuận lợi cầm nơi Vũ Văn Thượng không in đụng và kia. Trầm Lạc vừa sờ, nóng như vậy, lớn như vậy. Nghe thấy Vũ Văn Thượng cố nín nhịn thở gấp, Trầm Lạc lập tức ‘ném phăng’ vật đó đi.

“Lạc nhi, nàng thật nghịch ngợm. Nếu muốn sờ, ta sẽ để nàng sờ chán thì thôi.” Tay phải Vũ Văn Thượng mạnh mẽ nắm lấy tay Trầm Lạc, lần này Trầm Lạc bị buộc phải sờ vào chỗ kia.

Vật này không chỉ ẩm áp, mà còn có thể nảy lên. Mỗi lần nảy lên, trong lòng Trầm Lạc đều chấn động, Cùng lúc đó, tay trái Vũ Văn Thượng cũng không nhàn rỗi, thừa dịp Trầm Lạc kinh hãi, ngón tay tách mảnh rừng kia ra, chậm rãi vuốt ve.

“A.” Trầm Lạc khẽ kêu ra tiếng, Vũ Văn Thượng, ngón tay của hắn cứ nhiên tiến vào.

“Lạc nhi, ta không xuyên phá, nàng đừng sợ.”

Xuyên phá? Xuyên phá cái gì?

Ngờ vực qua đi, Trầm Lạc đột nhiên thấy phía dưới đau xót, một luồng nhiệt lưu từ dưới thân truyền đến. Khuôn mặt nhỏ nhắn đau đến nhú mào, khi Vũ Văn Thượng nhìn thấy ngón tay trái mình đỏ máu, liền có chút luống cuống.

“Vũ Văn Thượng, bụng ta đau quá, người làm gì với ta vậy?”

Nhìn Trầm Lạc ôm bụng mình kêu đau, sắc mặt Vũ Văn Thượng khẽ biến, hay là. . . . Có kinh lần đầu? Vũ Văn Thượng lập tức cầm khăn khô vắt trên thành thùng gỗ lau khô người Trầm Lạc. Rồi nhanh chóng nhặt lấy áo lót nàng trên mặt đất, giúp nàng mặc vào.

Máu đỏ tươi trượt theo cạnh đùi Trầm Lạc chảy xuống, Trầm Lạc còn chẳng hay biết mình đã có kinh lần đầu.

Có kinh lần đầu nghĩa là thân thể nữ tử đã trưởng thành.

cười dâm hộ mỗ thái tử

39. Chương 39: Dịu Dàng

Bụng dưới truyền đến từng trận đau đớn, giống như có người cầm châm nhọn đâm vào cơ thể nàng, Trầm Lạc nhắm nghiền hai mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhả lại, hai tay đặt trên bụng dưới. Thanh âm đứt quãng từ khóe môi tràn ra: “Vũ Văn Thượng, đau quá. Ta đau sắp chết, người đã bỏ thuốc gì cho ta?” Vũ Văn Thượng cười khở, cầm lấy toàn bộ chăn mền màu trắng đang đặt trên bụng Trầm Lạc xuống. Bàn tay ấm áp dờ đi tay nhỏ bé của nàng, sau đó đặt nhẹ lên phần bụng của nàng. “Lạc nhi, nàng có kinh rồi. Có kinh lần đầu đều sẽ đau như vậy, ta gọi Tiểu Phúc Tử mang mấy mảnh vải cùng nước nóng. Đầu tiên nàng nên nhin một chút.”

Thanh âm nói chuyện nhẹ nhàng vang bên tai Trầm Lạc, Trầm Lạc đau đến muốn lăn lộn trên giường, trên trán ứa ra từng giọt mồ hôi, khi nghe thấy Vũ Văn Thượng nói thì khẽ gật đầu một cái. Vũ Văn Thượng lo âu liếc nhìn Trầm Lạc, hẳn không ngờ tới lúc này Trầm Lạc lại có kinh. Đứng dậy kéo màn xuống, hẳn nhanh chóng đi đến cửa phòng, đẩy ra, ra bên ngoài ho khan một tiếng. Không lâu sau, cửa phòng cách vách mở ra, Tiểu Phúc Tử lập tức cúi thấp người chạy tới.

“Tiểu Phúc Tử, hỏi chưởng quỹ nơi này có đồ vật dùng cho nữ tử dùng lúc có kinh nguyệt hay không? Như là khăn có lót vải bông có dây buộc để đệm vào nơi kia? Nếu như không có thì tìm một cái khác. Nhanh chóng lấy khăn sạch, sau đó mang một bồn nước nóng tới đây.” Vũ Văn Thượng mặt không đỏ hơi thở không gấp nhanh chóng phân phó Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử thì lại không bình tĩnh được như Vũ Văn Thượng, trong lòng giống như là dờ sông lấp biển. Thì ra là Trầm cô nương tới kỳ kinh nguyệt, hứng thú của Điện hạ sợ là đã bị đánh bay. Điện hạ, đối với đồ dùng mà nữ tử dùng trong thời kỳ nguyệt sự lại có thể rõ ràng như vậy.

Vũ Văn Thượng liếc nhanh Tiểu Phúc Tử, trầm giọng nói: “Còn không mau đi.” Tiểu Phúc Tử lập tức khom người: “Tiểu Phúc Tử đi ngay.” Chỉ chốc lát sau đã không thấy bóng dáng Tiểu Phúc Tử.

Vũ Văn Thượng lại trở lại phòng, Lạc Nhi e là lúc này đã đau đến không chịu nổi rồi. Nữ tử mỗi lần đến kinh nguyệt đều sẽ đau, Vũ Văn Thượng lúc nhỏ đã thấy mỗi lần mẫu hậu đến kỳ nguyệt sự mà đau đớn, một đám cung nữ đều luống cuống tay chân, kinh động đến cả ngự y tới kê đơn thuốc. Vũ Văn Thượng biết, lúc mẫu hậu đau đớn muốn gặp mặt nhất là phụ hoàng, sau đó Ngô ma ma cho biết, lúc báo cho Phụ hoàng người đang ở Dung Sắc Viện, ở trong phòng của Dung Phi. Khi đó, Vũ Văn Thượng tuổi còn nhỏ, nghe thấy tin tức như thế, hận không thể nhanh chóng kéo phụ hoàng đang ngồi ung dung trong viện đi ra. Mẫu hậu ngăn hẳn lại, vuốt đầu hẳn nói, Thượng Nhi, không nên như vậy. Mẫu hậu lúc có kinh lần đầu còn đau hơn bây giờ nhiều.

Trên chăn nệm dày đặc xuất hiện nhiều dấu máu đỏ tươi, Vũ Văn Thượng xốc màn lên nhìn sắc mặt Trầm Lạc tái nhợt. Lòng ngực đột nhiên tê rần, lập tức khom lưng, bàn tay ấm áp vươn đến đặt ở trên phần bụng dưới của Trầm Lạc. Trầm Lạc lúc này đã đau đến có chút mơ hồ, khi bụng dưới truyền đến cảm giác ấm áp thoải mái làm tan đi đau đớn, thân thể liền nhích gần đến bàn tay to kia, thậm chí vươn tay tới găt gao nắm chặt bàn tay to vỗ về bụng mình. Khẽ thở dài thỏa mãn, lông mày Trầm Lạc rốt cuộc tạm thời giãn ra một chút. Vũ Văn Thượng ngồi trên mép giường, hai tay đặt trên bụng Trầm Lạc. “Lạc nhi, đợi chút nữa đồ sẽ tới, chịu đựng một chút.” Vũ Văn Thượng vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa phần bụng của nàng, Trầm Lạc rất thoải mái, đôi môi mềm mại khép khép mở mở.

Đông đông đông, tiếng gõ cửa vang lên. Vũ Văn Thượng mới vừa dờ tay đi, đôi bàn tay nhỏ bé liền nắm lại. Lúc này trong lòng Vũ Văn Thượng ấm như mặt trời mùa xuân, lần đầu Lạc nhi chủ động tới gần mình như vậy mặc dù là trong lúc nàng đang mơ hồ. Lạc nhi! Một ngày nào đó, trong lúc tỉnh táo nàng sẽ phải chủ động gần ta.

Vỗ nhẹ nhẹ bàn tay Trầm Lạc, “Lạc nhi, ta đi lấy đồ, lập tức sẽ quay lại.” Vũ Văn Thượng vừa nói vừa chậm rãi dờ đi bàn tay Trầm Lạc. Nhanh chóng đi đến cửa phòng, cầm lấy chậu nước cùng khăn sạch trên tay Tiểu Phúc Tử. “Tiểu Phúc Tử, còn một món nữa đâu?”

Tiểu Phúc Tử ấp úng lấy ra một cái túi, “Điện hạ, ở đây không thể so sánh với trong cung. Những nữ tử bình thường đều dùng . . .tro than, lấy tro than bọc lại trong khăn sau đó khâu lại là được, Điện hạ ta cảm đến rất nhiều. Cho Trầm cô nương có thể thay đổi sử dụng.” Tiểu Phúc Tử nói xong mang túi giao cho Vũ

Văn Thượng. Vũ Văn Thượng nâng cánh tay, ý bảo Tiểu Phúc Tử để đồ vào nách hần. hai mắt Tiểu Phúc Tử trừng lớn, khi nhìn thấy Điện hạ cau mày, lập tức cúi đầu đi đến, cầm túi đặt ở trong nách Điện hạ.

“Ừ, người nghỉ đi.” Vừa dứt lời, Tiểu Phúc tử ngẩng đầu lên lần nữa, cửa phòng đã đóng lại rồi. Tiểu Phúc Tử đứng ở bên ngoài, lau mồ hôi. Điện hạ, ngài chính là quốc vương tương lai của Nguyệt Tường quốc, long thể quý báu a. Hiện tại lại có thể giúp nữ nhân đổi cái đó. . . . Điện hạ, người làm được sao? Tiểu Phúc Tử cuối cùng thở dài một tiếng, Điện hạ thật sự là thua trong tay Trầm cô nương rồi. Sang năm tuyển tú, những thiên kim cao quý đã ngầm được lựa chọn có suy nghĩ muốn được lựa chọn vào Đông cung chỉ có thể bỏ qua thôi.

Vũ Văn Thượng đặt bồn nước trên bàn, sau đó cầm lấy túi vải đi đến bên giường. Lại xốc màn lên, hần lấy ra bọc vải trắng đem tro than, nhẹ nhàng kêu: “Lạc nhi, mang cái này vào sẽ không làm bẩn giường nữa. Ngoan, nâng thất lưng lên một chút.” Vũ Văn Thượng một tay cầm mảnh vải trắng một tay nâng thất lưng Trầm Lạc, nhẹ nhàng dùng lực.

Trầm Lạc kêu một tiếng, Vũ Văn Thượng nhân cơ hội lấy khăn trắng bọc tro than đặt ở dưới người Trầm lạc, sau đó cầm lấy đai lưng từ phía sau cuộn lên trước người. Thân dưới đột nhiên có thêm độ vật gì đó Trầm Lạc không thoải mái, thân thể bắt đầu giãy giụa, Vũ Văn Thượng một bên vỗ về nẹp nắn trên trán Trầm Lạc do cau mày mà thành một bên nhẹ giọng an ủi: “Lạc nhi, đừng nghịch ngợm, ta mang tiết khổ đến cho nàng.” Vũ Văn Thượng cầm lên cái tiết khổ của Trầm lạc lúc trước bị hần ném vào trong mộc dũng lớn trên mặt đất, sau khi nhặt lên, hần khẽ cười khổ. Vốn dĩ là muốn cùng Lạc Nhi cùng tắm, làm sao nghĩ được chuyện lại diễn ra như thế này?

Trong lúc mơ hồ Trầm Lạc rất là không ngoan, tính tình con nít nổi lên, Vũ Văn Thượng lẩn qua lẩn lại một hồi lâu mới có thể giúp nàng mặc lại tiết khổ. Sau khi giúp nàng mặc xong quần áo, Vũ Văn Thượng đi đến trước bàn. Chạm vào nước trong bồn, nước đã bị lạnh rồi. Ai, vẫn là lần đầu tiên chăm sóc cho người khác, lo lắng không được chu toàn, tốc độ quá chậm, nước đã lạnh. Không thể làm khác, Vũ Văn Thượng lại đẩy cửa phòng kêu Tiểu Phúc Tử lại.

Tiểu Phúc Tử vừa mới cởi y phục đi ngủ chợt nghe tiếng Thái tử kêu, vội vàng cuống cuống lấy quần áo mặc lại đẩy cửa đến trước mặt hoàng tử. Thái tử lần nữa đưa bồn nước trong tay cho hần bảo hần đi lấy thêm một chậu nước nóng. Tiểu Phúc tử giật giật khóe miệng, chậu nước này hần là đã đủ rồi, còn phải lấy thêm một chậu? Tiểu Phúc tử không nhịn được lên tiếng hỏi: “Điện hạ, người sẽ tự tay chăm sóc sao? Không nên, nô tài gọi nữ hầu trong khách sạn tới đây”

Một trận tiếng ho nhẹ truyền vào trong tai Tiểu Phúc Tử, Điện hạ lúng túng? Điện hạ, ngài không biết chăm sóc người thì nên nói sớm đi a, để làm gì phải khó chịu như vậy. Ai, Điện hạ muốn đích thân chăm sóc Trầm cô nương, ngày mai ấn tượng của Điện hạ đối với Trầm cô nương sẽ rất lớn, như vậy việc Điện hạ nắm lấy lòng Trầm cô nương sẽ thuận lợi không có bất kỳ vấn đề gì. Chính là, Trầm cô nương không phải sớm đã là người của Điện hạ sao. Điện hạ trên triều đình luôn luôn áp dụng sách lược vu hời, việc đối đãi với Trầm cô nương đầu tiên là tấn công đầu tiên là nắm giữ thân thể, sau đó mới bắt giữ tâm hồn thiếu nữ làm tù binh. Điện hạ, chiều này cao!

“Tiểu Phúc Tử, ngứa da?”

Tiểu Phúc Tử toàn thân run lên, vội vàng bưng bồn nước chạy đi không quên nói: “Rất nhanh sẽ trở lại.”

Trước khi nước ấm được mang lên, Vũ Văn Thượng vẫn dùng bàn tay xoa bụng Trầm Lạc. Hiệu suất làm việc của Tiểu Phúc tử làm việc quả thật là mau, Vũ Văn Thượng không phải chờ lâu, nước nóng đã được mang tới. Cái khách sạn này quả thật không tệ, trong phòng bếp có một người làm thức khuya chuyên môn nấu nước nóng, ngày mai chường quỹ có thưởng.

Thấm ướt khăn, rồi sau đó vắt khô đặt ở trên bụng Trầm Lạc. Nhiệt độ trên bụng càng ngày càng cao, Trầm Lạc thoải mái từ đầu đến chân, thoải mái đến bĩu môi nheo mắt lại. Bộ dáng mê người này toàn bộ bị đôi mắt ngăm đen của Vũ Văn Thượng nhìn thấy, thật muốn đem nha đầu này vuốt ve từ đầu đến chân một lần, đáng tiếc, con người Vũ Văn thượng tối tăm, còn chưa tới lúc.

Cả đêm, Vũ Văn Thượng đều ở bên chăm sóc Trầm Lạc, tới tới lui lui xoa bụng đắp khăn cho bụng của Trầm Lạc. Lúc sau, Vũ Văn Thượng đoán Tiểu Phúc Tử đã ngủ, đích thân đến hậu viện khách sạn bưng

nước nóng. Trầm Lạc được hầu hạ thư thư phục phục, bụng dưới cũng không đau nhức nữa, ngủ đến toàn thân sáng khoái cực điểm. Tiếng gà gáy vang lên, khi mặt trời chậm rãi mọc, Vũ Văn Thượng lại một lần nữa giúp Trầm Lạc đổi vải trắng bọc tro than.

Trầm Lạc ngáp lớn một cái, đứng lên. Lúc nhìn đến Vũ Văn Thượng gối đầu lên mép giường, bộ dáng mệt mỏi mà ngủ, nói không kinh ngạc là giả. Quần áo đã được mặc đầy đủ, khi một lần nữa nhìn đến mảnh vải màu trắng dưới thân, vết máu đỏ sậm đập vào trong mắt.

Một màn tối hôm qua giống như sóng triều nhập vào trong óc, nói như vậy, trời ơi, thực ngu. Hôm qua chính mình lại nghi ngờ Vũ Văn Thượng động tay động chân gì đó khiến bụng dưới của mình đau như vậy. Là do mình lần đầu có kinh. . . .Mình đã trưởng thành rồi, có thể xuất giá. Sau khi ý niệm này thoáng hiện lên trong đầu, Trầm Lạc không tự giác nhìn Vũ Văn Thượng đang ngủ bên mép giường.

Kéo chăn mền ra, Trầm Lạc khom mình cẩn thận quan sát Vũ Văn Thượng đang ngủ say. Ừm, thì ra hần cũng có thể có bộ dạng này, không yêu mị không mê hoặc, không có oai nghiêm của Thái tử Nguyệt Tường quốc. Vũ Văn Thượng lúc này là nam tử đang chìm đắm trong ánh mặt trời, toàn thân tỏa ra khí chất của tiên nhân. Ách, phong cách lúc ẩn lúc hiện của tiên nhân, Trầm Lạc nhớ đến Nhị hoàng tử không được coi trọng ở trong hoàng cung. Hề hề, cùng một phụ thân, mang dòng máu hoàng thất giống nhau. Hai người này hiện tại thật là giống hệt.

Đang lúc Trầm Lạc tỉ mỉ đánh giá Vũ Văn Thượng, bỗng nhiên, hai mắt Vũ Văn Thượng mở, vừa vặn cùng với mắt Trầm Lạc gặp nhau. Bùm bùm, tia lửa văng khắp nơi. Trầm lạc con mèo ăn vụng cá bị phát hiện, khịt khịt mũi bĩu môi bộ dạng lúng túng. Vũ Văn thượng chỉ có khi ngủ say mới có phong cách tiên nhân, khi hần tỉnh chính là hồ ly giáo hoạt, làm người ta đoán không ra.

“Lạc nhi, tối hôm qua không biết là người nào lôi kéo tay của ta không cho đi. Hiện tại tỉnh rồi liền trốn mất không nhận hả?”

Tối hôm qua . . .nàng có lôi kéo tay hần không cho đi sao, có không có không, nàng hoàn toàn không nhớ rõ. Khi nhìn thấy Vũ Văn Thượng chậm rãi nghiêng mình về trước đến trước người mình, Trầm Lạc không biết làm sao. Vũ Văn thượng. người muốn làm gì. . . .

“Lạc nhi, hôm qua nàng đã có kinh lần đầu. Trưởng thành rồi, có thể xuất giá rồi biết không?”

40. Chương 40: Hộ Tống

“Vũ Văn Thượng, người đừng gần ta như vậy. Ngày hôm qua, cảm ơn người.” Trầm Lạc cảm thấy Vũ Văn Thượng càng ngày càng gần mình liền vừa nói vừa đẩy hần ra. Vũ Văn Thượng nắm lấy bàn tay đang chống trên ngực hần, đôi môi phả từng hơi ấm nóng bên tai Trầm Lạc: “Lạc nhi, nàng định cảm ơn ta thế nào đây? Không bằng. . . lấy thân báo đáp được không? Nàng đã có kinh lần đầu rồi.”

Trầm Lạc liền sững sờ, không biết phải trả lời thế nào.

“Chủ tử, thời gian không còn sớm. Nên dậy thôi.” Tiếng Tiểu Phúc Tử truyền từ ngoài vào, Vũ Văn Thượng nhếch miệng, bàn tay đang cầm tay Trầm Lạc dời lên đỉnh đầu, nhẹ nhàng vuốt ve. Giọng nói êm ái: “Lạc nhi, chuyện nam nữ chúng ta mới “lĩnh hội” được một chút, chờ sau khi ta vào cung xong sẽ nghiên cứu “đạo lý” trong sách rồi sẽ làm tiếp. Đứng dậy, đi ăn sáng thôi.” Vừa dứt lời, Vũ Văn Thượng khom người xuống lấy chiếc hài bên dưới, sau đó đưa tay nhắc chân Trầm Lạc lên. Trầm Lạc lập tức tránh né, “Tự ta mang, hôm qua Điện hạ cũng mệt rồi, sao dám làm phiền Điện hạ nữa?”

“Lạc nhi, những nơi tư mật của nàng ta đều nhìn thấy rồi. Kinh nguyệt lần đầu tiên của nàng cũng là do ta cho người chuẩn bị, chỉ mang đôi hài thì tính là gì.” Vũ Văn Thượng không nói hai lời, tay trái nâng chân Trầm Lạc, tay phải khéo léo cẩn thận từng chút xỏ chiếc hài thù tinh tế vào chân cho Trầm Lạc.

Cái tên thái tử thần bí khó lường của Nguyệt Tường quốc này đã từng phạt nàng lau dọn đại sảnh còn quét dọn sân, vậy mà giờ đây lại cúi người tự mang hài giùm nàng. Nàng có nên nói rằng đây là, phong thủy luân chuyển không? Hmm. . . dường như là không thể.

“Đứng dậy, rửa mặt ăn sáng thôi.” Mang hài xong, Vũ Văn Thượng vỗ vỗ bắp chân Trầm Lạc tiện đà đứng dậy đi về cửa phòng, duỗi tay đẩy cửa ra. Khuôn mặt Tiểu Phúc Tử tươi cười đang bung một chậu nước nóng bốc hơi đứng ngoài cửa phòng, trái phải thành chậu để hai chiếc khăn trắng sạch sẽ: “Thiếu gia thiếu phu nhân, tiểu nhân mang nước rửa mặt đến. Đồ ăn sáng đã được chuẩn bị ở dưới lầu rồi, sau khi chủ tử rửa mặt sạch sẽ thì sẽ xuống dưới dùng bữa.”

“Ừ.” Vũ Văn Thượng bưng chậu nước qua đặt lên kệ bên phải phòng. Xoay người lại, thấy Trầm Lạc vẫn ngồi trên giường, không nhìn được nhướn mày, lại trêu chọc Trầm Lạc lần nữa: “Muốn ta ôm nàng mới chịu đứng dậy phải không?” Dứt lời làm bộ đi đến chỗ Trầm Lạc

“Ta dậy đây.” Trầm Lạc thấy Vũ Văn Thượng tiến tới, nhanh chóng nhảy xuống giường. Chậm rãi đi tới bên cạnh Vũ Văn Thượng, nghĩ chờ Vũ Văn Thượng rửa mặt xong rồi mình sẽ rửa qua loa chút là được.

Vũ Văn Thượng cũng không nói gì, xoay người cầm chiếc khăn bên trái chậu nước thấm ướt rồi vắt khô.

Vai phải Trầm Lạc bị Vũ Văn Thượng đè lại, sau đó là một chiếc khăn ấm áp phủ trên mặt, động tác Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng chậm chạp giúp nàng lau mặt. Trầm Lạc thật “thụ sủng nhược kinh”, không ngừng vung lên tay. Vũ Văn Thượng sức lực lớn hơn, vì vậy, Trầm Lạc chỉ đành chịu nhận phần ân sủng này.

Ai, hoàn toàn ngược lại mà, Trầm Lạc vốn định chờ Vũ Văn Thượng rửa mặt xong thì nàng sẽ tùy tiện lau thôi. Nhưng hiện tại nàng được lau mặt kỹ lưỡng, còn Vũ Văn Thượng thì lau chùi qua loa.

“Đi thôi.” Vũ Văn Thượng kéo tay Trầm Lạc, khoé miệng nâng lên hàm chứa ý cười không rõ cùng Trầm Lạc ra ngoài. Tiểu Phúc Tử đã dọn sẵn thức ăn lên bàn, còn bản thân đang đứng cạnh bàn chờ Điện hạ đi xuống, khẽ ngẩng đầu nhìn lên cầu thang, Điện hạ cười thật là rực rỡ. Tầm mắt nghiêng qua, nét mặt của Trầm cô nương. . . ? Không chịu nổi? Thụ sủng nhược kinh? Hay là. Thật sự Tiểu Phúc Tử không thể nhìn ra là gì.

“Thiếu gia thiếu phu nhân, xin dùng bữa. Là cháo trắng rau dưa, hy vọng thiếu gia thiếu phu nhân sẽ không phạt ý.” Khách điểm này cách chợ khá xa, điểm tâm sáng chỉ có thể là cháo trắng với rau dưa thôi.

“Lạc nhi, thời gian này nàng nên ăn nhẹ chút cho tốt.”

Thời gian này, chỉ trong thời kỳ kinh nguyệt. Lần đầu tiên Trầm Lạc có kinh nguyệt, đều là do Vũ Văn Thượng “hầu hạ” nàng, mặc dù đối với sự hầu hạ này, Trầm Lạc luôn cảm thấy mơ mơ màng màng. Nhưng lần đầu có kinh đó, ở trong thùng nước lớn, Vũ Văn Thượng đã nhìn thấu từ trong ra ngoài của nàng. Ừm, không chỉ là nhìn, trong ngoài cũng đã sờ “thấu” cả rồi.

Sau khi ăn sáng xong, khách điểm đã cho người chuẩn bị xa ngựa tinh xảo đẹp đẽ. Tiểu Phúc Tử và tiểu nhị để những bánh màn thầu, bánh nướng và một số lương khô chất đầy đầu xe. Chuyện huyện Lăng Nguyệt không thể kéo dài được, những ngày tới chỉ có thể sống trong xe thôi.

Vì vậy, Trầm Lạc từ huyện Vân Hà đến Kinh Thành mất hơn mười ngày. Mà lần này trở về dưới sự hộ tống của Vũ Văn Thượng chỉ mất tám ngày, thời gian được rút ngắn gần một nửa. Trầm Lạc không biết vì sao Vũ Văn Thượng lại vội vã như vậy, ai, ngài muốn làm gì cũng nên nói với chủ nhân xe ngựa là nàng a. Nhưng Trầm Lạc lại cảm thấy Vũ Văn Thượng mới là chủ nhân của xa ngựa này, còn nàng chỉ là người đi nhờ thôi.

Bình minh ngày thứ chín, mặt trời vừa nhú khỏi đường chân trời thì đã thấy một chiếc xe ngựa tinh xảo của Đại tiểu thư Trầm gia đến hậu viện thì ngừng lại. Vũ Văn Thượng thấy Trầm Lạc vẫn còn đang ngủ, hần cứ nhìn như vậy, thời gian dường như cũng ngừng lại. Hần nhìn rất lâu, đến khi giọng nói của Tiểu Phúc Tử từ ngoài xe tuyền vào: “Điện hạ, huyện lệnh của huyện Vân Hà đã chuẩn bị hai con ngựa tốt. Nếu không mau đến huyện Lăng Nguyệt, sợ là trưởng công chúa sẽ ra tay.”

“Ừ.” Giọng nói trầm thấp truyền ra, Tiểu Phúc Tử đành phải thở dài. Điện hạ a, trong thiên hạ này ai ai cũng biết chuyện trưởng công chúa ái mộ Hà Lăng Thiếu - nhi tử độc nhất của Thừa Tướng, chỉ sợ trưởng

công chúa mà biết tin nhất định sẽ dùng mọi thủ đoạn bao che Hà gia. Nếu để trưởng công chúa ra tay trước, xử lý triệt để huyện Lăng Nguyệt ăn hối lộ thì coi như xong.

“Lạc nhi.” Vũ Văn Thượng nghiêng người về phía trước, hai gối quỳ trên nhuyển tháp (giường mềm) nhẹ nhàng kêu. Bởi vì đang ở khoảng cách rất gần, vài sợi tóc Vũ Văn Thượng phiêu tán trên cái trán trơn bóng của Trần Lạc.

“Lạc nhi.” Giọng nói ngọt ngào của Vũ Văn Thượng đánh thức Trần Lạc từ trong mộng dậy, rớt cuộc, Trần Lạc từ từ mở mắt ra. Nhìn thấy gương mặt Vũ Văn Thượng được phóng đại lên, phóng đại đến mức chói mắt, hình ảnh đó chiếm hết cả tầm mắt của Trần Lạc.

“Lạc, đến Trần gia rồi. Ta phải đi đây, có nhớ dạ minh châu trong hộp gấm không?”

Giọng nói Vũ Văn Thượng hôm nay cực kỳ dịu dàng, tựa như ngọn gió xuân thổi vào lòng Trần Lạc. Trần Lạc gật đầu một cái, khẽ mở cánh môi: “Nhớ, hộp gấm ta để trong hộp tối trên xe ngựa, ngay dưới nhuyển tháp.”

“Lạc nhi, về phải xem thật kỹ dạ minh châu này. Dạ minh châu của Tây Cống quốc có rất nhiều khác biệt, phải cẩn thận xem xét mới nhìn thấy được.” Vũ Văn Thượng khoe miệng chứa một nụ cười mỏng lung, Trần Lạc còn chưa trả lời, Vũ Văn Thượng đã đứng dậy bước xuống xe. Không lâu sau đã có tiếng vó ngựa vang lên, dần dần, xung quanh quay trở về về yên tĩnh như ban đầu. Trần Lạc ở trong xe ngựa suy nghĩ kỹ những lời Vũ Văn Thượng nói trước khi đi, thậm chí lấy hộp tối dưới nhuyển tháp lên rồi mở hộp gấm ra, theo lời Vũ Văn Thượng nói, quan sát thật cẩn thận. Nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới, chỉ là màu sắc dạ minh châu này khác với những dạ minh châu thông thường.

Cuối cùng, Trần Lạc đóng hộp gấm cầm trong tay, bước xuống xe. Thì ra xe ngựa đã dừng ở hậu viện Trần gia, Trần Lạc kích động cực kỳ, liền chạy đến cửa sau, gõ cửa không ngừng. Gõ hồi lâu mà vẫn chưa có người mở cửa, nhà Trần gia rất lớn, từ tiền viện phải đi xuyên qua một con phố, rồi lại phải đi qua một con đường của con phố khác mới đến được đây. Mấy ngày nay ngày nào cũng lên đường từ sớm, bây giờ Trần Lạc đã rất mệt, không muốn ở ngoài đường nữa. Vì vậy, Trần Lạc đành phải tiếp tục gõ cửa.

41. Chương 41: Hộ Tổng

Ai, trời đã từ từ sáng, cũng đến giờ Chúc đại thúc ở cửa sau làm việc. Đúng lúc Trần Lạc đang định gõ tay gõ cửa lần nữa thì giọng nói khàn khàn khàn của Chúc đại thúc truyền ra. Giọng Chúc đại thúc không tốt là vì lúc nhỏ trong nhà gặp hoả hoạn, cổ họng hít không ít khói nên đã làm hư giọng nói.

“Ai thế, sáng sớm đã gõ cửa.” Tiếng vừa ngừng, cửa kêu két một tiếng, mở ra. Trần Lạc lập tức le lưỡi làm ngoáo ộp với Chúc đại thúc.

“A, đại tiểu thư, người đã về rồi sao, cũng không báo tin gì cả. Mau mau vào đi.” Chúc đại thúc tránh qua một bên, Trần Lạc nhấc chân bước vào trong: “Chúc đại thúc, phân phó gã sai vặt để xe ngựa của ta tại chuồng ngựa hậu viện. Đúng rồi, Chúc đại thúc, thời gian ta không có ở đây, phụ thân mẫu thân và Nhị bá Nhị bá mẫu, đệ đệ đường muội vẫn tốt chứ?”

“Bẩm đại tiểu thư, vô cùng tốt. Chỉ là cách đây không lâu tiểu thiếu gia đã phạm vào chút chuyện, lão gia phu nhân đau đầu, nhưng hiện tại đã không sao rồi. Đại tiểu thư không cần lo lắng.”

Trần Lạc dừng bước, tiểu đệ mới mấy tuổi, chỉ là một đứa trẻ, lại có bản lĩnh phạm tội sao? !

“Chúc đại thúc, người mau nói cho ta biết. Tiểu đệ đã phạm vào chuyện gì?”

“Cách đây không lâu, tiểu thiếu gia đã đánh nhau với nhị thiếu gia Chúc gia. Tiểu thiếu gia đã nói một câu không nên nói, nói nhị thiếu gia Chúc gia có người nuôi dưỡng nhưng không có mẫu thân thương yêu.”

Chúc gia là một đại gia tộc khác của huyện Vân Hà, bây giờ đã xuống dốc rồi. Gia chủ Chúc gia từng là Trạng Nguyên Lang của Nguyệt Tường quốc, được trưởng công chúa lúc đó coi trọng, nếu trưởng công chúa kia còn sống thì bây giờ Vũ Văn Thượng phải gọi một tiếng cô cô. Nhị thiếu gia Chúc gia bây giờ là được trưởng công chúa giữ lại làm con nối dõi.

Một đời trước trưởng công chúa đã lưu lại huyết mạch hoàng thất Nguyệt Tường quốc, nhưng lại không đem huyết mạch này vào cung mà ngược lại còn xa lánh với Chúc gia. Ngày xưa Chúc gia có thể cùng Trầm gia chống lại đại gia tộc nhưng tiếc rằng đã chống lại triều đình mà từ từ xuống dốc.

“Ta hiểu rồi, lần này đệ đệ đã phạm vào đại sự. Tất cả sách học được đều toi công, lại dám nói ra những lời không có đầu óc như vậy. Ta phải đi gặp tiểu đệ một chút.” Trầm Lạc nhắc chân đi về viện của đệ đệ.

“Đại tiểu thư, ngài đi đi. Gã sai vật cũng sắp quét dọn sân ở đây rồi, ta cũng phải đi dắt xe ngựa vào đây.”

Trầm Lạc vừa vào viện tiểu đệ, đã nhìn thấy mẫu thân. Lúc này mẫu thân đang bưng một cái khay từ phòng tiểu đệ đi ra, nhìn thấy mẫu thân nhũn mảy, Trầm Lạc cũng cảm thấy không dễ chịu. Vốn nàng định đem chuyện “gặp gỡ Vũ Văn Thượng và “thân lai” nói ầu thân nghe, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng của mẫu thân như vậy, Trầm Lạc quyết định giấu tất cả chuyện đó trong lòng.

“Mẫu thân.”

Thân người phía trước dừng lại một chút, đây không phải giọng nói của nữ nhi mình sao? Ngẩng đầu nhìn lên, quả đúng là khuê nữ nhà mình. Bạch Ngừ Mặc không nói tiếng nào, nổi sầu khổ vừa rồi vì được nhìn thấy nữ nhi mà đã vui bớt.

Trầm Lạc nhanh chóng chạy đến chỗ mẫu thân, đưa tay không cảm hộp gấm nhận lấy khay từ tay mẫu thân: “Mẫu thân, chuyện của tiểu đệ con đã nghe Chúc đại thúc nói rồi. Chuyện này tiểu đệ đã làm sai rồi, dù gì chuyện cũng xảy ra rồi, chúng ta phải dùng cảm đối mặt, tỉnh táo xử lý. Chớ không vui, con đã trở về, người phải vui mừng mỉm cười chứ ạ. Mẫu thân, phụ thân đâu rồi?”

Bạch Ngừ Mặc vỗ vỗ lưng nữ nhi, “Lạc nhi trưởng thành rồi, người lúc trước mới chỉ cao đến eo của mẫu thân, bây giờ đã sắp cao hơn mẫu thân rồi. Phụ thân của con đây à, sáng sớm nay đã đến Chúc gia rồi.”

“Mẫu thân, không phải chuyện này đã xử lý xong rồi sao? Chúc gia bên kia nói gì ạ, tiểu đệ như thế nào rồi?”

Bạch Ngừ Mặc thở dài, “Nhị thiếu gia Chúc gia dù gì cũng là huyết mạch của hoàng thất, mặc dù đã bị lãng quên nhưng cũng là huyết mạch hoàng thất còn lại. Nếu có một ngày hoàng thượng nhớ tới nhi tử của muội muội ngài, nhận Nhị thiếu gia Chúc gia vào cung.”

Mẫu thân muốn nói lại thôi, nhưng Trầm Lạc đã hiểu. Nếu nhị thiếu gia Chúc gia được nhận vào cung thì nhớ tới thù với Trầm gia mà đòi tra xét rõ ràng.

“Không nói cái này nữa, phụ thân con chắc chắn sẽ xử lý tốt thôi. Ah, Lạc nhi, trong hộp gấm này đựng cái gì vậy?” Bạch Ngừ Mặc đưa tay chỉ vào hộp gấm.

“Cái này là dạ minh châu của Tây Cống quốc, do hoàng thượng ban thưởng. Nhưng thật ra chỉ là viên dạ minh châu bình thường thôi ạ, nhưng là do hoàng thượng ban thưởng nên con không thể ném nó đi.” Trầm Lạc dứt lời liền đưa hộp gấm cho Bạch Ngừ Mặc.

Bạch Ngừ Mặc mở hộp gấm ra, nhìn một chút sau đó đóng lại: “Ừ, rất bình thường. Lạc nhi, những đồ trong hoàng cung và những người trong đó đều thần thần bí bí nhưng lại rất tôn quý. Chúng ta cứ làm việc buôn bán của chúng ta cho tốt, chờ sang năm, mẫu thân sẽ tìm nhà tốt rồi gả con.”

Trầm Lạc chột giật mình, mẫu thân, ngài có biết thái tử đương triều rất vô sỉ không, nữ nhi chỉ sợ ngoài hoàng thất ra thì không tìm được nhà chồng nào nữa đâu.

42. Chương 42: Biết

Vào bữa tối, tại phòng khách Trầm gia. Trong tay mấy gã sai vật và nha hoàn đều bưng khay, lục tục tiến vào đại sảnh Trầm gia, đem món ngon nhẹ nhàng để đặt ở trên bàn vuông đồ thảm. Giờ phút này, ngồi ở

trên bàn chỉ có ba người, một là chủ mẫu Trầm gia Bạch Ngử Yên, một là Trầm Lạc một người khác là tiểu thiếu gia đang cúi đầu vì đã làm sai chuyện Trầm Nhiên.

Trầm Lạc ngồi nhìn tiểu đệ đối diện với mình, lúc rời đi hẳn còn nghịch ngợm hoạt bát. Hiện tại phạm tội đầu nhỏ cúi thấp không dám ngẩng đầu, Nhị thiếu gia Chúc gia lớn hơn nàng hai tuổi, lại có thể cùng tiểu đệ mình gây gỗ đánh nhau, có thể thấy Nhị thiếu gia Chúc gia không phải người dễ chung sống.

“Lão gia đã trở lại.” Nghe được gã sai vặt bên ngoài kêu lên, Bạch Ngử Yên đứng dậy, nhanh chóng đi tới cửa phòng khách nghênh đón Trầm Lương. Trầm Lạc nhìn phụ thân nở nụ cười cầm tay mẫu thân, khẽ gật đầu một cái nói: “Không có việc gì, đã xử lý tốt.” Dứt lời gơ tay sờ sờ đầu của mẫu thân. Trước đây khi Trầm Lạc còn nhỏ, thấy phụ thân thân mật với mẫu thân như vậy sẽ ghen. Về sau dần dần trưởng thành, thấy cha mẹ ân ái như thế, lập tức đem phụ thân làm nguyên tắc chọn phu quân. Giữa phu thê nên như thế mới phải a.

“Nha đầu bảo bối đã trở lại.” Trầm Lương lời kéo tay Bạch Ngử Yên ngồi xuống ghế, cầm đĩa lên vừa nói vừa đem các loại thức ăn để vào chén của Trầm Lạc.

Phụ thân vẫn luôn gọi nàng là nha đầu bảo bối, trên thực tế, mỗi khi nàng cần phụ thân cùng mẫu thân thân thiết, thì phụ thân mới không coi nàng là bảo bối thôi. Trực tiếp ôm ra ném cho Mã đại thẩm.

“Trầm Nhiên, làm sai cần phải dạy, cầm đĩa ăn cơm.”

Trầm Lương nhìn Trầm Lạc nở nụ cười, quay đầu nhìn về phía con trai của mình bộ mặt lại nghiêm túc. Trầm Lạc vì tiểu đệ mà lau mồ hôi, trước khi đi phụ thân cùng mẫu thân xem tiểu đệ như bảo vật quý giá, bây giờ trở về địa vị tiểu đệ giảm xuống thật nhanh. Cũng phải, tiểu đệ về sau sẽ thay phụ thân buôn bán, nếu một mực cưng chiều thì chính xác tiểu đệ sẽ trở thành một tên phá của.

“Tiểu đệ, cha mẹ rất quan tâm đệ. Về sau đi học cho giỏi, học cách quản lý sổ sách một chút.” Trầm Lạc vừa ăn vừa ý vị sâu xa nói với tiểu đệ của mình.

Cái đầu nhỏ của Trầm Nhiên gật một cái, cầm đĩa lên gấp thức ăn. Trầm Lạc vì chuyện của tiểu đệ cũng không nghĩ những chuyện khác, hiện tại nhìn trên bàn cơm. Mới phát hiện Nhị bá Nhị bá mẫu và đường muội làm sao không đến ăn bữa tối.

“Phụ thân mẫu thân, Nhị bá, Nhị bá mẫu cùng đường muội đi đâu rồi?”

Bạch Ngử Yên bật cười thành tiếng, Trầm Nhiên lại bĩu môi.” Nhị bá cùng Nhị bá mẫu đi cửa hàng ở huyện Lăng Nguyệt rồi, đường muội con ấy à, nàng ấy là một người háo sắc con không biết sao?” Trầm Lạc vừa nghe, khóe miệng giật giật, Trầm Vân nàng là người háo sắc rất thích ngắm nhìn mỹ nam.

“Lạc nhi, mấy ngày nay Vân nha đầu ngày ngày đều tới trà lâu. Nhị bá phụ Nhị bá mẫu của con cũng không ở đây, không có ai quản được nàng. Có một nhóm thương nhân nước Đại Mạc đến trà lâu, Vân nha đầu nghe nói người đứng đầu đám thương nhân bộ dáng rất tuần tú.”

Bạch Ngử Yên nói tới chỗ này cũng không nói tiếp, Trầm Lạc cũng đã hiểu hết. Chắc chắn Trầm Vân đã đến trà lâu thưởng thức sắc đẹp của người đứng đầu kia rồi, ai, sắc đẹp hại người a. Nhưng mà thương nhân kia có đẹp hơn Vũ Văn Thượng không? Thế nào ở nơi này nhớ tới Vũ Văn Thượng, người này đối với nàng dụng ý quá sâu.

“Nha đầu bảo bối, ở trong hoàng cung có bị ai khi dễ không?”

Nghe được câu hỏi của phụ thân, cơ thể Trầm Lạc cứng ngắc. Phụ thân, chịu khi dễ, còn là khi dễ rất thảm hại. Trong đầu nghĩ như vậy, nhưng Trầm Lạc chỉ cười,

“Phụ thân, không phải người đã nói. Con gái của người làm sao có thể bị người ta bắt nạt, người trong hoàng cung bị con khi dễ thì đúng hơn.”

“Ừ, ta cũng thấy như vậy.”

Thấy phụ thân gật đầu một cái không có chút hoài nghi nào Trầm Lạc thở phào nhẹ nhõm. Nàng lại dám gật phụ thân đa nghi rồi.

“Lạc nhi còn được hoàng thượng ban thưởng, mặc dù là viên dạ minh châu bình thường. Trầm Lạc nói muốn đem dạ minh châu trưng bày, ta liền đem hộp gấm đựng dạ minh châu để vào trong thư phòng của chàng rồi.”

Bạch Ngữ Yên khẽ cười diu dàng mà nói. Đang ăn cơm long mảy Trầm Lương cũng nhắc lên, liếc Trầm Lạc một cái.

Nhất thời trong đầu Trầm Lạc căng thẳng, có phải phụ thân đã nhận ra hay không?

“Phụ thân buổi tối phải đi xem dạ minh châu trong hoàng cung có gì đặc biệt”

Trầm Nhiên vừa nghe hoàng thượng ban thưởng dạ minh châu, nhất thời quên mình mới làm sai chuyện, đôi mắt sáng rỡ nói “Cha mẹ, con cũng muốn xem dạ minh châu.”

“Đợi lát nữa, Trầm Nhiên và phụ thân cùng nhau đến thư phòng. Phụ thân xem con làm bài tập như thế nào, làm tốt sẽ cho con nhìn dạ minh châu.”

Phốc, Trầm Lạc trong lòng bách vị tạp trần. Tiểu đệ à, dạ minh châu người nhìn còn chưa đủ ư, không phải bản thân người cũng có một viên sao, còn là ngọc trai Nam Hải, so với dạ minh châu trong hộp gấm kia không biết tinh mỹ hơn bao nhiêu.

Mọi người vui vẻ ăn bữa tối, Trầm Nhiên nhìn nét mặt cha mẹ không còn nghiêm túc như trước nữa tính tình hoạt bát lại lập tức trở dậy. Vì vậy, phòng khách Trầm gia tràn đầy tiếng nói tiếng cười, loại không khí ấm áp này ở trong hoàng cung không thấy nhiều.

Đêm khuya

Sau khi Trầm Lạc đánh răng rửa mặt xong, cởi xiêm áo nằm ở trên giường, chân trái vắt lên đùi phải. Chuyện của nàng và Vũ Văn Thượng một ngày nào đó cha mẹ cũng sẽ biết, hiện tại cứ giữ bí mật, đến sang năm, thánh chỉ ban ra, nàng sẽ lấy thân phận tú nữ vào cung. Nếu khi đó mới nói nhất định cha mẹ sẽ đem chôn sống mình mất. Đang lúc Trầm Lạc đang suy tư vấn đề lớn này thì trong thư phòng Trầm gia cũng đang nghiêm túc thảo luận vấn đề này.

“Này. . . Chàng nói, đây là đồ trang sức của thái tử phi đương triều?” Bạch Ngữ Yên kinh ngạc nhìn ba đồ trang sức tinh mỹ bên trong hộp gấm, sau khi kinh ngạc, sắc mặt đột nhiên trắng bệch.

“Lạc nhi vì sao lại có đồ trang sức này, là thái tử cho? Đồ quan trọng như vậy lấy ban thưởng hơi quá.”

Lúc này, Trầm Lương từ bên trong tầng dưới hộp gấm rút ra một tờ giấy, mở ra nhìn. Bạch Ngữ Yên tiếp cận qua đầu hướng trên tờ giấy nhìn, này vừa nhìn không cần gấp gáp, nhìn lại tiếng hít thở đều sắp bị bị sợ đến ngừng hết cả rồi.

“Thế này là thế nào? Sao Thái tử có thể để mất đến Lạc nhi? Sang năm nếu thật sự để cho Lạc nhi vào cung? Hoàng cung là một địa phương giết người, thiếp rất không muốn cho Lạc nhi vào cung. Dầu gì cũng là đứa con mà thiếp hoài thai mười tháng cực khổ sanh ra.”

Trầm Lương đem tờ giấy vò thành một cục đặt ở cây nến thượng đốt rụi, “Ngữ Yên à, nàng tìm một thời điểm thích hợp. Hỏi thử nha đầu bảo bối xem, cái yếm mà nàng tự tay may có còn không, sau đó dò ý của con bé xem sao. Khuê nữ nhà chúng ta, tất nhiên không thể tiện nghi thái tử tiểu tử kia.”

“Chàng có biện pháp có đúng không? Tồn thêm chút bạc mua được người làm, chỉ cần trên danh sách của tú nữ không có tên tuổi của Lạc nhi là được, phần thiếp sẽ nhanh chóng tìm một nhà tử tế để gả Lạc nhi. Về phần cái yếm?”

Đột nhiên chàng hỏi cái này làm gì?”

Trầm Lương đem nường tử đang lo lắng kéo vào trong ngực, khẽ thở dài: “Nàng đến hỏi con bé thử xem, bảo bối nha đầu cũng đã sắp trưởng thành. Dem Tam muội bà bà của nàng tới đây, giúp làm lễ thành niên cho Lạc nhi, đầu tiên bỏ một số bạc mua chuộc vài vị quan lớn, sau đó hãy tìm nhà chồng cho bảo bối nha đầu.”

Bạch Ngũ Yên khẽ gật đầu, “Chỉ có thể trước làm như vậy thôi, vô luận như thế nào, Lạc nhi cũng không thể vào cung. Những đấu tranh trong nhà quyền quý đó cực kì đáng sợ, mà tranh đấu trong hoàng cung còn đáng sợ hơn loại nhà quyền quý đó rất nhiều.”

Trầm Lạc sau khi trở về nhà vẫn sống ở Trầm trạch, có lúc sẽ đến phòng bếp giúp một tay chuẩn bị một chút hoặc là đi theo người đánh xe cùng nhau dắt cò cho ngựa ăn. Những ngày trong Trầm gia, tất cả những gia nhân từ già sai vặt đến nha hoàn cũng nghi ngờ, nhị tiểu thư mỗi ngày đều chạy đến trà lâu để vui chơi, biết đại tiểu thư trở lại vẫn còn chưa đến thăm. Còn đại tiểu thư luôn luôn thích nghe tiên sinh thuyết thư ở quán trà kể chuyện cổ tích, lại cực kì an phận ở nhà, cũng không đến trà lâu xem thử nhị tiểu thư rốt cuộc đã làm gì.

Dần dần, gần đến cuối năm. Bạch Ngũ Yên thừa dịp cơ hội dọn dẹp nhà cửa, cẩn thận dọn dẹp xiêm áo trong phòng của Trầm Lạc, khi thu dọn, thấy khuê nữ có rất nhiều cái yếm màu vàng, mấy dây yếm này đều là thắt ở phía sau, còn dây yếm của Trầm gia đều là thắt ở ngực, còn nữa, cái yếm mà Bạch Ngũ Yên tự tay may cho con gái đã thực sự không thấy.

“Mẫu thân.”

Trầm Lạc hôm nay cho tới trưa đều ở trong phòng bếp đầu nhìn nữ đầu bếp nhào bột mì làm bún nắn, khi bước vào phòng thì thấy mẫu thân khẽ chau mày ngồi ở trong phòng mình, dáng vẻ đầy nét u sầu. Tiểu đệ mấy tháng này đều rất chăm chỉ đi học, phụ thân có mới thêm sư phụ về dạy hán võ công, tất cả đều rất thuận, trừ nha đầu Trầm Vân mỗi ngày đều chạy đến trà Hương, số lần gặp mặt nàng ấy có thể đếm được trên đầu ngón tay ra, mọi thứ còn lại đều ổn.

“Lạc nhi, con ngồi xuống. Mẫu thân có chuyện hỏi con, con phải thành thật trả lời.” Bạch Ngũ Yên kéo cái ghế bên cạnh, ý bảo nữ nhi ngồi xuống.

Nghe được lời nói của mẫu thân, Trầm Lạc trên mặt lập tức nghiêm túc. Vội vã bước đến ngồi ở bên cạnh mẫu thân

“Mẫu thân, chuyện gì thế, sao con thấy mẹ buồn?”

Bạch Ngũ Yên đưa tay cầm bàn tay nhỏ bé mịn màng của con, “Lạc nhi à, vào sinh nhật mười tuổi của con, mẫu thân có tặng con một cái yếm tự tay may, cái yếm đâu rồi? Sao lại không thấy?”

Rầm rầm rầm, trái tim của Trầm Lạc đập dồn dập. Trên mặt hơi đỏ lên, mẫu thân biết cái yếm của nàng biến mất rồi

Bạch Ngũ Yên thấy con cúi đầu không lên tiếng, càng thêm nóng nảy

“Lạc nhi, con nói thực ẹ biết. Lúc con còn ở honagf cung, đã cùng thái tử xảy ra chuyện gì? Cái yếm có phải bị hấn cầm đi hay không, con bị hấn. . . Không đúng, con tới kinh lần đầu chưa?” Bạch Ngũ Yên rất lo lắng, ngay cả lời nói ra cũng hơi lắp bắp.

“Mẫu thân, mẹ đừng nóng vội. Vốn con cũng định ẹ và cha biết sớm một chút, nhưng vì chuyện của tiểu đệ, nên con cũng không muốn cha mẹ phải buồn lo thêm vì chuyện của con. Thái tử, không biết nên nói như thế nào. Hấn có lúc rất tốt, có lúc lại rất vô sỉ, con hoàn toàn không hiểu rõ ý nghĩ của hấn. Mẫu thân, con có kinh lần đầu rồi, lúc ấy là thái tử chăm sóc con. Mẫu thân, ta nghĩ con đã bị hấn chạm vào rồi.”

Tiếng nói của Trầm Lạc càng lúc càng nhỏ, mặt cũng càng lúc càng đỏ bừng.

Bạch Ngũ Yên sau cơn kinh ngạc thì mặt trắng bệch, không ngừng lấy tay vỗ trán. “Vậy là sao, con đã bị thái tử chạm qua. Cường thường dân nữ là phạm pháp, hoàng tử phạm pháp cùng cùng tội như thứ dân. Làm thế nào, không có trong sạch, về sau con sẽ không tìm được nhà chồng nữa. Chẳng lẽ, mẫu thân đành phải trở mắt nhìn con đến ổ sói là hoàng cung đó sao?”

“Mẫu thân, con đã chuẩn bị sang năm đến hoàng cung rồi. Giọng điệu của Thái Tử chắc chắn là sẽ không bỏ qua cho con đâu, trừ đi thân phận cùng bộ dạng có lúc vô lại của hấn, thật ra thì, hấn đối với con cũng không tệ lắm.”

Bạch Ngũ Yên thấy lúc con mình nói chuyện khéo môi khẽ cong cong, bà cầm tay con nhất thời vỗ nhẹ nhẹ. “Lạc nhi, con không thể vờ ngờ ngẩn được. Những nam nhân thuộc con nhà quyền quý chẳng có ai là sẽ

không cười tiểu thiếp, thái tử tương lai sẽ là một Quân Vương, hậu cung có đến ba ngàn, chứ không phải một hoặc hai. Nếu như con thật sự gả cho thái tử, sau này con sẽ khổ. Con nói cẩn thận ẹ nghe, thái tử chạm con như thế nào?”

Ặc, thái tử chạm mình như thế nào ư? Mẹ à, mẹ muốn con nói thế nào đây. Trầm Lạc nhất thời quần bách, đôi môi mọng đỏ ửng há ra rồi khép lại, Bạch Ngữ Yên nhìn thấy bà nôn nóng đến độ đầu óc trống rỗng. Nhìn dáng dấp, con mình đã bị thái tử thu phục rồi. Haiiii, đứa trẻ mình cực khổ sinh ra, lại bị người ta gạt đi mất như thế.

43. Chương 43: Đông Cung

“Lạc nhi, con nói rõ ràng ầu thân biết, sau lần đầu có kinh thái tử có đụng vào con không?” Bạch Ngữ Yên lặng nhìn con mình đỏ mặt cúi đầu không lên tiếng, vừa gấp vừa tức.

Một tia ý thức muốn đem toàn bộ lời nói trong lòng trực tiếp nói ra, không nghĩ đến mẫu thân lại hỏi trực tiếp như thế, cúi đầu cẩn thận suy nghĩ một lát sau đó ngẩng đầu lên nhỏ giọng nói: “Mẫu thân, trước có kinh thái tử có đụng con. Sau lần đó, chỉ là ôm ôm hôn hôn. Như thế có thay đổi gì không, mẫu thân?”

Lòng Bạch Ngữ Yên lặng người, trái tim bối vì lời con nói lúc lên lúc xuống. Lần đầu có kinh trước liền đem con bà sở soạn hôn, so với lần đầu lần sau còn sờ thân hơn, thái tử thật quá mức đối khát mà! Còn nữa thái tử không phải còn chưa được quan lễ sao? Haiz, con bà sao lại để đồ vô sỉ như vậy trên chộc. Cũng may, sau lần có kinh không có bị phá tầng cuối cùng. Xem ra bà phải nhanh nói cho con biết một chút kiến thức về phương diện kia, nếu không con bà bị người ta bán mà còn không biết.

“Lạc nhi, thái tử cũng chưa đụng vào con hoàn toàn. Con biết không, cô gái trong sạch là nhờ màng đạo mỏng kia, màng này bị phá sẽ lưu chút xú máu, gọi là lạc hồng.”

Thẩm Lạc nghi ngờ nhìn mẫu thân, suy tư một lúc sau đó hỏi: “Mẫu thân, vậy như thế nào là chộc phá tầng mỏng kia, tầng mỏng kia ở nơi nào?”

Bạch Ngữ Yên nhú mày, bà sao có thể cùng con gái nói cái chuyện mặt hồng, tim đập nhanh khiến người ta khó có thể mở miệng đó chứ, nhưng lại là vấn đề hết sức nghiêm túc.

Đúng lúc này, đúng lúc này cửa phòng Thẩm Lạc bị người ta mở ra, Thẩm nhị tiểu thư Trầm Vân với khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng xuất hiện tại cửa phòng. Nhìn Trầm Vân ngây thơ, hoạt bát nhưng bên trong kì thật ...

“Đại bá mẫu, người cùng Đường tỷ ở đây thăm thì gì thế? Mấy lần trước Đường tỷ tới vì có việc quan trọng nên chỉ kịp chào. Hiện tại, không có việc quan trọng nên lập tức tới tìm Đường tỷ.”

Trầm Vân đặt mông ngồi lên cái ghế đối diện Thẩm Lạc, thẳng tay rót ly trà uống ừng ực.

Bạch Ngữ Yên lúng túng mở miệng: “Vân nha đầu, ta đang cùng Đường tỷ nói một chút đạo lí lớn, tránh cho tỷ tỷ con khỏi bị lời ngon tiếng ngọt của nam tử lừa đi.”

“Hà?” Trầm Vân chợt nhú mày đầy hưng phấn, đặt ly trà xuống, khoé miệng nở nụ cười như gió xuân lướt qua những nhánh lá nhìn Thẩm Lạc. Tiếp theo vỗ đôi tay: “Đại bá mẫu, con cùng Đường tỷ bằng tuổi, chỉ bằng để con nói với tỷ ấy, người cứ thoải mái giao cho con đi. Đường tỷ nhất định sẽ không bị những gã có tính phong lưu kia lừa đi.” Trầm Vân vỗ vỗ vỗ bờ ngực nho nhỏ của mình đảm bảo.

Bạch Ngữ Yên nghĩ Vân nha đầu kia cực kì thích nhìn ngắm nam nhân, nói không chừng còn là thật sự hiểu chuyện kia. Trước tiên hết để Vân nha đầu cùng Lạc nhi nói một chút về chuyện này, về sau tự bà tìm cơ hội hỏi rõ một chút, nếu Lạc nhi đã hiểu, bà sẽ không nói, còn không, đến lúc đó bà sẽ trực tiếp nói với Lạc nhi.

Bạch Ngữ Yên quay về phía Trầm Vân cười cười rồi sau đó đi ra khỏi phòng chuẩn bị vật dụng cuối năm. Đệ đệ sớm đã nói năm nay muốn cùng đón năm mới. Nhị muội muội cùng tiểu muội muội tất cả đều muốn cùng đón năm mới. Đã thật nhiều năm không có cùng nhau đón năm mới như thế này.

“Đường tử, đại bá mẫu lại nói chuyện này với tử. Bà nói nửa canh giờ cũng không hiệu quả bằng bảo bối của muội đầu. Hôm nào muội lấy quyển sách cho tử xem là được. Đường tử, muội có việc hỏi tử đây. Tử ở bên trong hoàng cung có biết Lăng thiếu con trai độc nhất của Thừa tướng không? Nghe nói người này đẹp nhưng là loại vẻ đẹp của mỹ nhân. Nam nhân đẹp vẻ đẹp yêu mị như thế muội vẫn chưa từng thấy quá. Muội nghe nói bây giờ Lăng thiếu đang ở huyện Lăng Nguyệt đây.”

Thẩm Lạc bất động, sau đó cẩn thận hồi tưởng lại Lăng thiếu là nhân vật như thế nào. Uhm! Là người mà trưởng công chúa rất thích, Hà Lăng thiếu ca ca của Hà Oánh.

“Vân Vân à, Lăng thiếu thì ta chưa từng thấy qua nhưng muội muội của của hần ta có gặp qua, là một đại mỹ nhân tinh thần phấn chấn. Nhưng tính tình cực kỳ bất thường. Mạn Thanh chịu nhiều thua thiệt khi đối diện với Hà Oánh. Cuối cùng, Hà Oánh cũng không có kết quả tốt.”

Khóe miệng của Trầm Vân vểnh lên, “Ai nha, muội đang nói với tử về Hà Lăng thiếu mà?. Muội muội hần gì đó phẩm hạnh không được tốt thì có liên quan gì đến ca ca chứ. Hừ, à Mạn Thanh đó tính tình cũng đâu có được ai ưa. Đường tử, muội muội của Lăng Thiếu là một đại mỹ nhân, xem ra sắc đẹp của Lăng Thiếu đúng như lời đồn. Bây giờ muội thực sự muốn đến ngay huyện Lăng Nguyệt, để chiêm ngưỡng dung nhan.”

Phốc, nha đầu Trầm Vân này vẫn là chứng nào tật nấy mà. Nhìn hai mắt cô ấy tỏa sáng, chiêm ngưỡng dung nhan, có từ này để hình dung nam nhân sao. Haizz, nếu không cứu nha đầu này thì sớm muộn gì cũng phải thua trong tay nam nhân tuần tú kia. Nam nhân có dáng dấp xinh đẹp thì phẩm hạnh nhất định không tốt. Thẩm Lạc lần nữa nhớ đến Vũ Văn Thượng, phẩm hạnh của người này... Tạm dừng không nói nữa.

“Đường tử, nếu như Lăng Thiếu là một mỹ nhân, muội nhất định tới xem, tốt nhất ngày nào cũng đến nhìn ngắm một chút. Đường tử, muội đến trà hương trước.”

Nhìn Trầm Vân vội vàng đi, Thẩm Lạc lập tức đưa tay giữ nàng lại. “Vân Vân, ngày ngày muội đi tới trà hương là để nhìn thương nhân thủ lĩnh nước đại mạc sao? Còn bây giờ thì sao, mới vừa rồi còn nói về Hà Lăng Thiếu, hiện tại lại muốn đi tới trà hương?.”

Trầm Vân sờ đầu một cách đáng yêu, sau đó lại cười: “Đường tử, chỉ cần là mỹ nhân muội đều muốn nhìn, hơn nữa bây giờ Hà Lăng Thiếu không phải vẫn chưa thể nhìn thấy được sao, còn chưa chắc hần đẹp giống như lời đồn, muội muốn tự mình kiểm chứng.” Dứt lời, Trầm Vân lấy tay mình ra khỏi tay của Đường tử.

Nhìn Trầm Vân đi thật nhanh, Thẩm Lạc chỉ có thể thở dài. Nhị bá phụ và nhị bá mẫu đều không phải là người háo sắc, sao lại sinh ra đứa con gái háo sắc như vậy. Hiện tại Trầm Vân còn chưa trưởng thành nên không kiêng kỵ, sau này chắc không thể.

Trầm Vân không hề quên chuyện mình hứa với đại bá mẫu, đêm đó sau khi đi ngắm mỹ nam xong về nhà liền sai nha hoàn thân cận cầm quyển sách bảo bối đưa cho Thẩm Lạc. Đúng lúc Thẩm Lạc cởi quần áo xuống để ngủ, đột nhiên cửa phòng bị gõ, thì ra là tỷ nữ thân cận của mình Đào Đào.

“Tiểu thư, nhị tiểu thư vừa sai nha hoàn đưa tới một quyển sách, nói lập tức phải đưa cho người. Nó tỷ có thể vào không?.”

Được Thẩm Lạc đồng ý, Đào Đào trên tay cầm quyển sách màu da lam đi vào phòng. Cự kì cẩn thận đưa lên cho tiểu thư, lúc nha hoàn thân cận của nhị tiểu thư đưa sách hết sức nghiêm túc nói là phải nhanh chóng đưa cho tiểu thư. Thấy đây không giống cuốn sách thường, Đào Đào không dám chậm trễ, mạo hiểm quấy rầy giấc ngủ của chủ nhân.

“Đào Đào, em lui xuống nghỉ ngơi trước đi.” Thẩm Lạc đưa tay nhận lấy cuốn sách, ngắt đầu nói với Đào Đào.

“Dạ, đại tiểu thư.” Đào Đào đưa sách xong cũng thở dài nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng hoàn thành nhiệm vụ quan trọng này.

Bên trong nhà, ánh nến chập chờn, Thẩm Lạc nhìn cuốn sách có tên Da Lam Tử Thư thì trong lòng có chút nghi ngờ. Nàng biết Trầm Vân có cất giấu một số sách Xuân Cung Đồ, nhưng thứ đó mình lại chưa bao giờ xem qua nhưng hiện tại lại cầm trong tay, trong lòng không khỏi có chút thẹn thùng, vừa sợ lại vừa mong đợi.

Mở đầu sách chương 1 viết có mấy chữ. Tuy chỉ có mấy chữ nhưng Thẩm Lạc không khỏi đỏ mặt. Đợi đã, những chữ này là ... ngực, nhũ, mật, huyết. Mặt Thẩm Lạc trực tiếp đỏ lên, khi thấy nam nữ tăng tiu với nhau thì Thẩm Lạc mắc cỡ đem sách nhét vào gối.

Đây là cái động tác gì, nam tử cực kì hưởng thụ khi bú mút đầu nhũ của nữ nhân, phía dưới một món đồ lớn chĩa vào hạ thân của nữ nhân. Nữ nhân ngẩng cao đầu nhìn cũng rất hưởng thụ, umh, khi đem bức họa này liên tưởng thời điểm cùng với Vũ Văn Thượng làm chuyện như thế, mặt Thẩm Lạc đỏ bừng.

Cố gắng bình tĩnh, Thẩm Lạc lật sách ra lần nữa. Sau khi thấy, Thẩm Lạc rốt cuộc cũng biết được chuyện phòng the đó là có nghĩa gì và cũng hiểu rõ Vũ Văn Thượng đã đem chuyện nam nữ làm toàn bộ. Xem ra mình đã nghĩ lầm rồi, nàng cứ cho rằng bị Vũ Văn Thượng sờ xoạc hôn qua là chỉ bị hấn chạm qua thôi, nhưng may mà tầng mỏng kia của nàng vẫn còn. Chọc phá mới có lạc hồng, chọc phá ... Thẩm Lạc đã biết như thế nào là chọc phá, là đem thứ khổng lồ của nam tử đưa vào trong nữ nhân... Thẩm Lạc đã từng thấy qua chỗ đó của Vũ Văn Thượng. Ban đầu là do tự mình khi dễ Vũ Văn Thượng, nghĩ lại Thẩm Lạc thật muốn mua miếng đậu hũ đập chết mình.

“Lạc nhi, chờ đến khi nàng vào cung, chúng ta sẽ đem chuyện nam nữ làm toàn bộ.”

Làm toàn bộ, không phải là nơi kia của Vũ Văn Thượng sẽ vào bên trong mình sao, như vậy không phải là đau chết mình sao. Nơi kia của Vũ Văn Thượng lớn như thế, nóng như thế lại có thể búng ra. Nếu mình rơi vào trong tay của Vũ Văn Thượng, mình chắc là phải bị giày vò cho đến chết đi sống lại. Chỗ đó làm sao có thể làm cho người ta lên trời xuống đất gì đó, rõ ràng là đem mình đẩy vào địa ngục.

Cuối cùng Thẩm Lạc hoàn toàn hiểu rõ tình huống, đem cuốn sách đặt ở bên giường, nhấc chăn lên nằm xuống ngủ. Lúc này, trái tim của Thẩm Lạc đập dồn dập, haizz, đêm nay nhất định khó ngủ.

Dần dần, rốt cuộc cũng đến cuối năm, khắp nơi huyện Vân Hà tràn ngập tiếng pháo cùng lời chúc phúc. Xe ngựa phủ tướng quân cùng xe ngựa Uy phủ đã tới cửa chính. Chủ nhân xe ngựa rối rít bước xuống xe không ngừng vỗ an, đã sớm được ra lệnh đợi bên Thẩm gia sai vật.

Uy Chấn kéo Bạch Vũ Hình đi theo sau nhi tử Vũ Uy. Khi bước xuống xe ngựa thì nhìn thấy Bạch Dư Tề, Uy Chấn không khỏi cười to: “Ồ, đây không phải là đại tướng quân mặt hoa da phấn sao? Sao lại càng mềm mại hơn năm trước vậy nhỉ? Mộc Vân, người hầu hạ Dư Tề tiểu tử như thế nào vậy?”

Khóe miệng Bạch Dư Tề co quắp, ngay sau đó tỏ thái độ không nhìn. Một bên, Bạch Vũ Hình thấy đệ đệ lúng túng như thế không đành lòng, vội bắm phu quân một cái cho hấn khiêm tốn một chút.

“Dượng hai, có phải người hâm mộ cha con càng lúc càng trẻ năm này qua năm khác à? Hôm nay mặt mày dượng hai cũng trắng nõn, mềm mại, so với phụ thân của con không kém bao nhiêu.”

Bạch Vũ Hình bật cười thành tiếng, Uy Chấn thấy thế cũng cười theo: “Nha đầu này, đúng là quỷ linh tinh. Chúng ta vào thôi, tối nay phải ăn một bữa cơm đoàn viên thật ngon.”

Khắp Thẩm trạch tràn đầy tiếng vui mừng cùng với tiếng cười tiếng nói, đến buổi tối, pháo hoa bao trùm cả huyện Vân Hà, không khí vô cùng náo nhiệt.

Sau khi ăn xong bữa cơm, các phu nhân mang theo bánh ngọt đến hậu hoa viên nhỏ để cùng ngắm trăng tâm sự. Còn mấy nam nhân vẫn ở phòng khách nâng cốc nói cười, Bạch Dư Tề cùng con hấn tướng mạo giống nhau, tuy giỏi võ công cùng mưu lược nhưng tửu lượng thấp. Không lâu sau bị say phải nhờ người đỡ đến phòng ngủ.

Sau khi Bạch Dư Tề đi, Thẩm Lương mở miệng: “Uy Chấn, Chuyện ta nhờ đệ đã chuẩn bị xong?!”

Trên mặt Uy Chấn có chút hoang mang: “Huynh nói xem vì sao danh sách tú nữ của phủ Nội Vụ định ra lại có tên của Lạc nhi, cũng may huynh nói sớm nên đệ động chút tay chân đem tên Lạc nhi gạch bỏ rồi.”

Thẩm Lương gật đầu: “Gạch bỏ là tốt rồi, danh sách tú nữ là do tất cả huyện định ra các cô gái có gia thế, bên huyện Vân Hà này ta đã sớm chuẩn bị tốt. Thật may là kịp thời báo cho đệ, nếu bên dưới chuẩn bị không tốt thì phía trên gây ra rủi ro, nha đầu bảo bối vào cung sẽ làm chị dâu đệ khóc đến chết.”

Uy Chấn bưng một chén rượu, cười phóng khoáng: “Đại tỷ phu, mọi chuyện đều đã qua, danh sách tú nữ đệ đã đưa cho phủ Nội Vụ, danh sách sẽ được đưa vào cung cho hoàng hậu nương nương phê chuẩn, Lạc

nha đầu sẽ không vào cung.”

Cùng lúc đó, ở huyện Lăng Nguyệt, trong phòng của một gian nhà bình thường.

“Điện hạ, trong cung truyền đến nói danh sách tú nữ của phủ Nội Vụ không có tên của Thắm cô nương.”

Mắt Vũ Văn Thượng sáng lên, sau đó cười khê một tiếng: “Vậ à?.”

Tiểu Phúc tử lập tức khom người nói tiếp: “Điện hạ chớ lo, ám vệ ẩn bên trong Thái Hòa cung đã sửa lại, tên của Thắm cô nương vẫn sẽ xuất hiện ở trong danh sách tú nữ. Chỉ là, Uy Tước gia cùng phụ thân của Thắm cô nương ...”

“Ừ, bốn điện biết. Phái người nhắn cho phụ hoàng cùng mẫu hậu nói bốn điện không về kịp cùng họ đón năm mới rồi. Rồi chuẩn bị một con ngựa tốt, bốn điện muốn đến huyện Vân Hà một chuyến.”

Tiểu Phúc tử có chút kinh ngạc: “Điện hạ, có phải người muốn đến Thắm gia?.”

Vũ Văn Thượng liếc mắt nhìn Tiểu Phúc tử: “Lấy đầu ra nhiều lời như thế, nhanh đi làm việc.”

44. Chương 44

Vào buổi tối thứ hai của cuối năm. Thắm gia an tĩnh hơn tối qua rất nhiều. Thắm Nhị bá phụ mấy ngày trước đây mới từ huyện Lăng Nguyệt trở lại, chưa ngồi được nóng chỗ thì cửa hàng bên kia xảy ra chút chuyện, vì vậy, Thắm Lương lập tức đem Thắm nhị đệ lẫn nữa điều đến huyện Lăng Nguyệt. Đầu tiên là bảo bồi nha đầu không hiểu sao bị thái tử coi trọng xuất hiện trong danh sách tú nữ, mới vừa đem tên tuổi bảo bồi nha đầu loại ra khỏi danh sách tú nữ không bao lâu, thì cửa hàng ở huyện Lăng Nguyệt gặp chuyện không may. Sâu xa bên trong, giống như như có người cố ý gây phá hoại.

Thắm Lương ở bên trong thư phòng suy tư hồi lâu, cuối cùng, đem bảo bồi nha đầu cho gọi tới đây, ý bảo nàng mấy ngày tới không được ra khỏi Thắm phủ, cho dù ở bên cạnh Thắm phủ cũng phải có người đi cùng.

Thắm Lạc nghe xong, khê cau mày, mặt lộ vẻ không hiểu: “Phụ thân, ai lại đến gây chuyện với nhà chúng ta? Huyện Lăng Nguyệt bên kia gặp chuyện không may, Nhị bá phụ Nhị bá mẫu đã đi xử lý rồi. Mọi người không dễ dàng gì mới có được buổi cơm đoàn viên cuối năm, tính tình của Mạn Thanh cũng đã thay đổi. Mấy chị em chúng con định tối nay ra ngoài đi dạo chợ đêm.” Thắm Lạc dứt lời, sau đó miệng cong lên tỏ vẻ bất mãn.

“Bảo bồi nha đầu, phụ thân là vì muốn tốt cho con thôi. Trong khoảng thời gian này, tránh một chút. Chờ chuyện của huyện Lăng Nguyệt qua đi, con muốn đi đâu thì đi.”

Phụ thân cực kì nghiêm túc, Thắm Lạc cũng không tiện cãi lại. Vì vậy, khê gật đầu, ra khỏi cửa thư phòng.

Thắm Lương đợi bảo bồi nha đầu đi, ánh mắt đảo về hướng giá sách, bên trong giá sách có trang bị một hộp gấm bất phạm. Nhìn hộp gấm kia, Thắm Lương nhớ lại Ngũ Yên lúc ấy, bưng trà đưa nước quét dọn cho nhà nhạc mẫu. Ngũ Yên giận dữ, mình còn phải vừa đưa quà tặng nhạc phụ nhạc mẫu, còn phải nghĩ cách để dỗ dành Ngũ Yên. Vốn muốn sau này con rể của mình ít ra cũng phải hiếu thuận như mình năm đó, ai ngờ được dung nhan của bảo bồi nhà mình lại gây họa như thế, biết được Lạc nhi không có tên trên danh sách tú nữ liền vụng trộm hãm hại.

“A, biểu tỷ, không đi được. Tại sao có thể, muội đã thay y phục lộng lẫy hết rồi nè. .”

Bạch Mạn Thanh sau khi nghe được không thể ra khỏi Thắm phủ, nhất thời tính tình nóng nảy tức giận, thiếu chút nữa nhảy lên cao ba thước. Thắm Vân ở bên cạnh nhỏ hơn Bạch Mạn Thanh mấy thàng ngược lại cực kì ung dung nhàn nhã, không hề bị tin tức này làm giận dữ, ngược lại nở nụ cười thật tươi

“Đường tỷ, đại bá nói không đi ra ngoài thì không thể đi ra ngoài sao? Chúng ta len lén chạy ra ngoài không phải được rồi sao? Vào cuối năm, hàng năm đều có hội đèn lồng, có rất nhiều tài tử tuấn tú, rất nhiều.” Thắm Vân nói xong thì ánh mắt của nàng ấy phát ra tia sáng chói lòa át cả ánh sao giắt đầy bầu trời.

Thắm Lạc đặt tay lên cằm suy nghĩ một cách cẩn thận, hàng năm huyện Vân Hà đều có tổ chức hội đèn lồng có thể so với hội hoa xuân ở huyện Lăng Nguyệt, nếu lần này không đi đợi đến sang năm vào cung,

càng thêm không thể thưởng thức cảnh đẹp hội đèn lồng ở huyện Vân Hà nữa rồi. Nhưng lúc phụ thân nói chuyện cùng mình hết sức nghiêm túc, nếu tự mình đi ra ngoài thật sự xảy ra chuyện gì, cha mẹ vì thế mà lo lắng vậy cũng không tốt.

“Biểu tỹ, kế sách của đường muội, muội thấy cũng khá ổn. không phải phía sau hậu viện của Thẩm gia có một lỗ nhỏ sao, chúng ta chui ra đi.”

Bạch Mạn Thanh vừa lôi kéo vạt áo của Thẩm Lạc vừa cao giọng nói

Thẩm Vân lập tức trợn mắt nhìn Bạch Mạn Thanh một cái, nhỏ giọng trách cứ:

” Cái con bé này, cũng ngốc dần y như trước à. Đại bá không để cho chúng ta đi ra ngoài, cái động đó chắc chắn đã bị lấp lại rồi. Còn nữa, muội cứ lớn giọng hét ầm lên nữa đi, không sợ gã sai vặt nha hoàn nghe thấy sau đó bầm báo đại bá à, đúng là dần chết đi được mà.”

Bạch Mạn Thanh nghe xong nổi giận, tay chống nạnh muốn mắng lại. Thẩm Lạc không nhịn được, đưa tay ngăn cản

“Các muội đừng ồn nữa, tối nay chúng ta lên ra ngoài. Hội đèn lồng của huyện Vân Hà sao có thể bỏ qua, đi, chúng ta sẽ đi ra từ cửa chính, nếu phụ thân đã có ý định cấm chúng ta không cho ra ngoài, thì đường nhiên hậu viện sẽ được canh gác cực kì cẩn thận, làm sao biết chúng ta sẽ đi ra từ cửa chính, bây giờ ai về phòng nấy, chọn đồ của nha hoàn mặc vào, sau đó đừng ừa ra một lượt mà đi từng người thôi, sau đó hẹn gặp nhau ở con phố cuối Thẩm phủ.”

Thẩm Vân vừa nghe, nhất thời bật cười khê, đưa ra ngón tay cái. Liên tiếp tán dương: “Cũng là Đường tỹ thông minh, chúng ta nhanh đi thay đổi xiêm áo.”

Kết quả là, ba vị tiểu nữ tử ríu rít trở về phòng đổi xiêm áo của gia nhân. Cũng không lâu lắm, quả nhiên không ngoài dự đoán, Thẩm Lương thật sự không phải nhiều người canh gác ở cửa chính. Vì vậy, ba người rất thoải mái đi ra khỏi Thẩm phủ. Ở cuối con phố của Thẩm phủ thuận lợi chạm mặt, đợi đến sương phòng của quán trà ba người vào trong phòng kế của sương phòng, thay y phục của gia nhân ra.

Khi bước ra khỏi phòng thì đều là những mỹ nhân, mặt hoa da phấn. Bạch Mạn Thanh trong vẻ trong sáng tinh khiết mang theo nét khí phách, Thẩm Vân mang theo vẻ hoạt bát đáng yêu, Thẩm Lạc thì lại mang phong cách thanh nhã dịu dàng.

Như thế ba người, ở trong hội đèn lồng chơi vô cùng vui vẻ. Thẩm Vân thỉnh thoảng nhìn những nam nhân đi lướt qua bên cạnh mình, đáng tiếc cũng không mấy đẹp mắt. Bạch Mạn Thanh thì lại cực kì hứng thú đối với hội tỹ võ ở hội đèn lồng, nhưng bởi nàng là nữ không thể lên đài cùng nam tử tỹ võ. Bạch Mạn Thanh tính tình nóng nảy, thiếu chút nữa là muốn chạy về quán trà sương phòng tìm y phục của gia nhân mặc vào. Thật may là bị Thẩm Lạc kịp thời ngăn lại, hiện tại nếu phụ thân phát hiện họ không có ở trong phủ, chắc chắn sẽ phái người tới tìm, nếu ăn mặc y phục gia nhân của Thẩm gia ở trên đài cao tỹ võ, rất nhanh sẽ bị tóm về đến Thẩm phủ.

Bạch Mạn Thanh sau khi nghe xong sau chỉ đành phải bĩu môi buông tha, không thể lên đài tỹ võ, Bạch Mạn Thanh chỉ có thể đứng ở dưới đài cao nhìn ngắm. Thời điểm thấy kích động, sẽ lớn tiếng trầm trồ khen ngợi vỗ tay. Trên đài, nam tử cao lớn thấy mỹ nhân dưới đài bị võ nghệ của mình làm cho cảm phục, không khỏi càng thêm cố gắng ra sức. Thẩm Lạc nhìn bên trái là vẻ mặt Bạch Mạn Thanh tập trung tinh thần xem tỹ võ, nhìn bên phải là Thẩm Vân giờ phút này đang bận rộn tìm kiếm mỹ nam, chỉ có thể than thở.

Thẩm Lạc kéo cánh tay Thẩm Vân, nhưng bị Thẩm Vân lập tức vung lên. “Đường tỹ, tỹ đừng chọn rộn. Rốt cuộc muội đã thấy được mỹ nam rồi, người đó còn đẹp hơn gã thủ lĩnh thương nhân của đại mạc nhiều, tỹ cứ ở đây chờ muội nhé, muội chạy qua đó ngắm một lát đã.”

Thẩm Vân vừa dứt lời, thì bước chân đã nhanh chóng hướng về phía trước đi tới. Thẩm Lạc nhìn thấy Thẩm Vân sắp đi vào khúc quanh ngõ hẻm phía trước, tất cả người ở chợ đêm đều tập trung ở nơi này, Thẩm Vân đi một mình vào đó, ngộ nhỡ xảy ra chuyện thì phải làm thế nào. Mắt thấy Thẩm Vân sắp quẹo vào đó, Thẩm Lạc lập tức nói với Bạch Mạn Thanh: “Biểu muội, muội ở đây chờ ta cùng Vân Vân. Ta cùng Vân Vân đến trước mặt xem một chút.” Bạch Mạn Thanh không hề quay đầu, chỉ khê gật đầu.

Được biểu muội đáp lại, Thẩm Lạc lập tức cất bước tiến về con hẻm mà Thẩm Vân đi vào. Rồi khỏi đoàn người lũ lượt, ánh đèn dần dần tắt đi. Thẩm Lạc bước đến ngõ nhỏ tối tăm, mắt nương theo ánh trăng nhìn về phía trước, nhưng không hề nhìn thấy bóng dáng của Thẩm Vân, nhưng rõ ràng nàng ấy đi về hướng con hẻm này mà. Thẩm Lạc nóng nảy, vội vàng cất tiếng kêu:

“Vân Vân, muội ở đâu thế? Vân Vân.....”

Một bóng dáng thon dài mảnh mẽ rần rở đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Thẩm Lạc, tiếp theo ôm eo ếch Thẩm Lạc, lồng ngực ấm áp dính sát trên thân thể nhỏ nhắn của nàng. Nam tử cũng không lên tiếng, mới đầu Thẩm Lạc cực kỳ nóng nảy, từ đâu xuất hiện tên háo sắc.

Đang thăm mắng thì cái loại cảm giác quen thuộc đó tập kích đến đầu thì thân thể Thẩm Lạc cứng lại, ngay sau đó cất giọng lắp bắp, đứt quãng lên tiếng:

“Vũ... Văn Thượng? !”

Ôm lấy Thẩm Lạc Vũ Văn Thượng ngẩng đầu lên, cái trán tựa lên trên trán Thẩm Lạc, nhếch miệng lên cười khe một tiếng:

“Lạc nhi, có nhớ ta không? Ta cũng chưa từng nghĩ đến có thể gặp mặt nhanh như thế, cứ ngỡ rằng phải chờ đến buổi tuyển tú sang năm mới có thể gặp lại nàng. Ai ngờ nàng lại không ngoan, thật may là ta đã chuẩn bị chu đáo, nếu không buổi tuyển tú nữ không có mặt nàng, há chẳng phải là đã lãng phí trăm phương ngàn kế lần này của ta, thiệt thòi lớn rồi sao?”

A, Vũ Văn Thượng người nói bấy gì đó, ta đã quyết định sang năm sẽ đến hoàng cung, cũng báo ấu thân cái quyết định này. Sao lại nói sang năm sẽ không thể gặp? Còn nữa, thiệt thòi lớn gì chứ? Toàn thân cao của ta đã người sờ soạng hôn, tuy nói vẫn chưa xuyên thủng tấm màn kia, nhưng nói thế nào thiệt thòi lớn nhất cũng đâu phải là Vũ Văn Thượng người?

“Vũ Văn Thượng, đường muội ta đâu? Nàng ấy đi theo...” Thẩm Lạc nói tới chỗ này, trợn to hai mắt, sau khi bừng tỉnh hiểu ra kinh ngạc lên tiếng: “ Nam tử tuần tú mà đường muội của ta thấy không phải là người chứ? Người dụ nàng ấy đến đây, nàng ấy đâu rồi?”

Vũ Văn Thượng thở dài, rồi sau đó chậm rãi lên tiếng: “Lạc nhi, nàng chịu thừa nhận đáng đáp của ta tuần tú rồi sao ?”

Thẩm Lạc liếc Vũ Văn Thượng một cái, lúc nói chuyện nghiêm túc với hắn thì hầu như hắn luôn kéo vấn đề sang chuyện không nghiêm túc khác.

“Lạc nhi, đừng vội, đường muội của nàng tất nhiên đã đi xem nam tử tuần tú hơn rồi. Lạc nhi à, ta sẽ dẫn nàng đến chỗ này rất vui.”

Dứt lời, Vũ Văn Thượng vươn tay bế ngang Thẩm Lạc, thân thể Thẩm Lạc nhất thời xoay tròn cho là mình muốn té xuống, đôi tay lập tức vững vàng vòng chặt lên cổ của Vũ Văn Thượng. Động tác lần này, đã làm cho Vũ Văn Thượng bật cười sảng khoái. Tiếng cười kia tràn đầy tràn đầy hài lòng, Thẩm Lạc nghe được thấy tim mình như đập lạc nhịp.

Thẩm Lạc bị Vũ Văn Thượng ôm đến chiếc xe ngựa bình thường được đặt sâu trong ngõ hẻm, cho đến khi bị Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng chậm chạp đặt lên trên nệm êm trên xe ngựa, Thẩm Lạc lập tức ngồi thẳng người,

“Vũ Văn Thượng, người muốn đem ta... Mang đi đâu?”

Thẩm Lạc vốn định dùng từ ‘bắt cóc’, nhưng khi nhìn đến Vũ Văn Thượng hípcặp mắt vô cùng mỉ hoặc thì Thẩm Lạc mạnh mẽ đem từ ‘bắt cóc’ nuốt vào trong bụng.

“Lạc nhi, tất nhiên là dẫn nàng đi đến chỗ không có những người không có nhiệm vụ quấy rầy chúng ta.” Vũ Văn Thượng ngồi ở bên cạnh Thẩm Lạc, đưa ra cánh tay dài ôm vòng eo thon của Thẩm Lạc, sau đó bàn tay kia không an phận chậm rãi dao động.

Trên eo của Thẩm Lạc nhất thời tê rần, Vũ Văn Thượng rất lâu không có sờ mình, hiện tại vừa thấy mình vừa ôm vừa sờ. Nàng thật sự thấy không quen, Thẩm Lạc khịt khịt mũi, giùng giẩng muốn đứng dậy, nhưng

đã bị Vũ Văn Thượng dùng tay đè lại.

Thanh âm khàn khàn truyền đến: “Lạc nhi, lại không ngoan? Ta dẫn nàng đến chỗ này, sẽ tuyệt vời hơn hội đèn lồng ở đây nhiều. Luận võ công, ta mạnh hơn gã tử võ ở trên đài cao kia nhiều. Luận tài học, ở Nguyệt Tường này ta có thể xem là đệ nhất. Bàn về tướng mạo, Lạc nhi, nàng nói xem, dáng dấp của bốn điện hạ có đẹp mắt không?”

Câu nói sau cùng của Vũ Văn Thượng còn cố ý nhấn mạnh danh xưng bốn điện hạ.

Thẩm Lạc không nghĩ tới Vũ Văn Thượng sẽ nói ra những lời này, nàng nghĩ tới trên chợ, những người bán hàng rong vì muốn cho những món hàng của mình được tiêu thụ một cách nhanh chóng, nên đã không ngừng cất tiếng ngợi khen những vật dụng của mình, rằng nó tốt ra sao.

Những câu nói vừa rồi của Vũ Văn Thượng cực kỳ giống những người bán hàng kia rong, chỉ là, bất đồng chính là, Vũ Văn Thượng bán không phải thứ gì mà là... Chính hắn. Thẩm Lạc nghĩ tới đây, không nhịn được bật cười thành tiếng.

“Lạc nhi, có phải hết sức hài lòng đối với tướng mạo của bốn điện hạ, nên vui đến thế?”

Thẩm Lạc vội vàng ngừng tiếng cười, “Điện hạ là đệ nhất mỹ nam của Nguyệt Tường quốc, tướng mạo đương nhiên là đỉnh đỉnh. Chỉ là, mới vừa rồi người nói đường muội đi xem nam tử tuần tú hơn ngài?”

“Tiểu Phúc Tử, đánh xe nhanh một chút. Bên kia đã chuẩn bị xong hết chưa?” Vũ Văn Thượng vẫn chưa lại Thẩm Lạc thì ngược lại hướng về phía Tiểu Phúc Tử đang đánh xe bên ngoài cất tiếng hỏi.

“Điện hạ, đã sớm chuẩn bị xong.”

Vũ Văn Thượng rút cuộc chuẩn bị những gì? Thẩm Lạc không hiểu, hỏi Vũ Văn Thượng, người này chỉ bật cười đầy bí ẩn.

Cho đến khi xe ngựa dừng lại ở một tòa biệt viện cực kỳ tầm thường, Thẩm Lạc bị Vũ Văn Thượng dắt đến sương phòng hậu viện của tòa nhà thì pháo hoa bùng bùng nổ rộ, hiện đầy bầu trời đêm. Đèn lồng màu đỏ trắng xanh toàn bộ sáng lên, làm nổi bật gương mặt cực kỳ tuần láng của Vũ Văn Thượng.

Thẩm Lạc ngoài kinh ngạc còn cực kỳ kinh hãi, thật là đẹp, bầu trời thật giống như một đóa hoa có nhiều màu sắc khác nhau đua nhau nở rộ. Trên cây treo từng chiếc đèn lồng màu đỏ, bên dưới đèn lồng có treo những chiếc chuông gió, gió nhẹ thổi tới, chuông gió nhẹ vang vang.

Tay bị Vũ Văn Thượng cầm, ẩn đi uy nghi của thái tử đương triều, quanh thân Vũ Văn Thượng tràn đầy hơi thở dịu dàng như nước. Trong mắt hắn tràn đầy thâm tình, thời gian giống như dừng lại vào giờ khắc này. Thẩm Lạc bị Vũ Văn Thượng nhìn đến mức ngượng ngùng, thẹn thùng cúi thấp đầu xuống. Vũ Văn Thượng đưa tay nâng mặt của Thẩm Lạc lên, cánh môi ấm áp in lên gò má mềm mại trước mắt, những nụ hôn nhỏ vun như những hạt mưa, theo thứ tự từ mặt, hai mắt, mũi, dần dần di chuyển xuống miệng.

Thẩm Lạc khẩn trương nắm chặt hai quả đấm, trước kia lúc Vũ Văn Thượng thân mật với nàng. Thì nàng là mang theo sợ cùng bài xích, hiện tại, Thẩm Lạc đột nhiên phát giác mình lại không hề bài xích. Giống như có chút không giống, chẳng lẽ mình đã thích người này rồi sao? Nhưng hắn là thái tử, còn là thái tử vô sỉ a.

Nụ hôn dài dằng dặc cuối cùng cũng kết thúc, Thẩm Lạc nhìn đèn lồng màu đỏ chiếu rọi hai mắt nam tử nóng bỏng sáng rõ như lửa. Vũ Văn Thượng nhìn Thẩm Lạc, cuối cùng thở khè thành tiếng: “Lạc nhi, ta không muốn đêm dài lắm mộng. Tối nay, ta muốn nàng, ta nhất định phải có được nàng.”

45. Chương 45: Lạc Nhi Tiến Cung Không Phải Là Vì Ta Sao?

Vũ Văn Thượng nói chậm chậm, ngữ điệu tuy nhẹ, nhưng khi lọt vào tai Thẩm Lạc thì một tiếng sấm vang lên trong lòng nàng. Đêm nay ta phải có nàng, phải khắc sâu nàng vào người ta. Tim Thẩm Lạc đập thùm thụp trong lồng ngực, nàng cảm nhận được rằng, đêm nay Vũ Văn Thượng đặc biệt khác thường. Về nhu vẫn phẳng phất trên gương mặt, nhưng lại mang theo một chút bá đạo cùng với một chút vô sỉ khiến

người khác hít thở không thông. Trong lòng Trầm Lạc như có muôn ngàn cơn sóng ập đến, sóng này vừa đi thì sóng kia đã vội ập tới.

“A” Trầm Lạc thét lên, thân thể nàng đã bị Vũ Văn Thượng kéo lại, hấn duỗi cánh tay to khoẻ dùng sức nâng nàng lên ôm vào ngực. Lúc này, bầu trời vừa vụn vỡ một đoá pháo hoa cuối cùng, bốn phía chợt im lặng, chỉ còn những đốm hồng rực từ những ngọn đèn lồng và tiếng vang thanh thúy của chuông bạc.

“Rầm” một tiếng, cửa phòng đã bị một cước của Vũ Văn Thượng đá bay. Lại “rầm” một tiếng nữa, cửa phòng đã được Vũ Văn Thượng đóng sập lại. Khi thân thể tiếp xúc với tấm đệm mềm mại, thì Trầm Lạc khấn trương túm chặt hai tay lại, nhìn thấy gương mặt quen thuộc càng ngày càng gần, Trầm Lạc rớt cuộc lên tiếng: “Vũ Văn Thượng, ngươi, ngươi.” Trầm Lạc quần bách, nói được hai tiếng “ngươi” rồi không nói được gì nữa.

Trầm Lạc muốn hỏi Vũ Văn Thượng rằng, có phải đêm nay có được nàng chính là làm chuyện nam nữ kia phải không. Lúc trước không hiểu về chuyện này nên có chút nghi hoặc và ngượng ngùng, nhưng bây giờ, khi sắp làm chuyện đó rồi thì tâm tình của Trầm Lạc có thể nói là ngu vụng tạp trần. Vừa có chút thẹn thùng, khấn trương, vừa có chút sợ hãi không biết nên làm thế nào.

Khoẻ miệng Vũ Văn Thượng nâng lên mang theo nụ cười dịu dàng, nắm tay Trầm Lạc: “Lạc Nhi, đừng sợ. Ta với nàng đều là lần đầu tiên. Ta sẽ thật dịu dàng với nàng, nhẹ nhàng một chút. Nếu như đau thì hãy nói cho ta biết, ta sẽ không chế lực đạo của mình. Lạc Nhi, ta không đợi được, nhất định phải là đêm nay.”

Vừa dứt lời, Vũ Văn Thượng đã cúi xuống hôn lên cái miệng nhỏ nhắn mịn màng của Trầm Lạc, chiếc lưỡi lướt nhẹ trên cánh môi rồi thuận lợi xâm nhập vào bên trong cái miệng nhỏ nhắn ấm áp. Lưỡi hai người quần quýt đưa đẩy lẫn nhau trong khoang miệng của nàng, Trầm Lạc bị Vũ Văn Thượng hôn đến choáng váng, hô hấp dồn dập. Ngực của nàng cũng vì hô hấp dồn dập mà không ngừng lên xuống.

Vũ Văn Thượng tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, một bên vừa hôn vừa sờ đến hai nơi “pháp phòng” đó của Trầm Lạc. Đầu tiên là cách một lớp áo mà dịu dàng vuốt ve, Trầm Lạc vì xúc cảm nhẹ nhàng đó mà không khỏi rên rỉ thành tiếng. Vũ Văn Thượng đã rời khỏi cánh môi đã đỏ hồng, hai tròng mắt nóng bỏng nhìn chăm chăm vào Trầm Lạc. Ánh nến mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt của hai người trông lại càng lay động.

“Vũ Văn Thượng, ta sợ.” Trầm Lạc ngăn lại bàn tay đang vuốt ve ngực nàng của Vũ Văn Thượng, hấn cúi đầu cọ cọ vào hai má đã đỏ bừng của nàng, “Lạc Nhi, đừng sợ, có ta ở đây. Nàng là của ta, ta phải in lại ký hiệu của ta trên người nàng.”

“Phập” một tiếng, đai lưng bên eo của Trầm Lạc đã được Vũ Văn Thượng rút ra, sau đó bàn tay rắn chắc nâng người nàng lên, xiêm y cứ theo đó mà tuột xuống eo, lộ ra những đường cong hoàn mỹ của nữ tử ẩn nấp dưới chiếc yếm màu hồng phấn. Trầm Lạc xấu hổ bèn cúi đầu, thì lại trông thấy bàn tay Vũ Văn Thượng đang tháo chiếc dây của yếm hồng. Dây lưng đã được tháo ra, Vũ Văn Thượng vội rút chiếc yếm sang một bên.

Mất thấy chiếc yếm sắp rút ra, khuôn ngực của nàng sẽ lộ ra hoàn toàn, Trầm Lạc vội bắt lấy chiếc yếm, ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Thượng: “Vũ Văn Thượng, tuy rằng ta đã có kinh lần đầu nhưng vẫn chưa đến mười lăm tuổi, còn chưa làm lễ cập kê. Giờ ngươi làm vậy có phải là sợ ta sẽ không tiến cung không? Người yên tâm, ta cam đoan với ngươi, ta nhất định sẽ tiến cung.”

Vũ Văn Thượng cười khẽ một tiếng, rời khỏi người Trầm Lạc, ngồi cạnh bên mép giường, buồn cười nhìn bộ dạng bảo vệ trước ngực của Trầm Lạc, nói: “Lạc Nhi, nàng tiến cung làm tú nữ. Vậy ta hỏi nàng, vì sao hoàng cung lại tuyển tú nữ?”

“Chọn ngày tốt, sẽ đem những thiềm kim của gia tộc giàu có, và những thiên kim của các trọng thần tuyển chọn tú nữ.” Nói xong, Trầm Lạc cúi đầu, chính mình muốn tiến cung tuyển tú nữ, nhưng thực ra mục đích vẫn là gả cho thái tử mà thôi.

Vũ Văn Thượng nhún mày, ngón tay thon dài dùng sức nâng cằm Trầm Lạc lên. Nhất thời, khuôn mặt đẹp như tranh của Vũ Văn Thượng đập vào mắt nàng: “Lạc Nhi, tú nữ tiến cung là làm sung túc cho hậu cung của Hoàng thượng, không thì để các vị hoàng tử lựa chọn phi tử. Lạc Nhi tiến cung chẳng lẽ không phải vì

ta sao? Sớm muộn gì thì cũng là người của ta.” Vừa dứt lời, đột nhiên Vũ Văn Thượng đứng dậy, cứ kỳ nhanh chóng trút bỏ xiêm y của mình, đầu tiên là ngoại bào, sau đó đến áo lót rồi đến chiếc khố.

Trong nháy mắt nhìn thấy Vũ Văn Thượng không mảnh vải che thân, mặt Trần Lạc vốn đã đỏ nay lại càng đỏ hơn, giống như có thể xuất huyết đến nơi. Cả người Vũ Văn Thượng xích lõa treo lên giường, cánh tay dài duỗi ra ôm Trần Lạc vào ngực. Mặt Trần Lạc nhất thời dán vào lồng ngực ấm áp rắn chắc của Vũ Văn Thượng, động tác này thực hiện quá nhanh khiến cho chiếc yếm Trần Lạc che trước ngực tuột xuống. Trần Lạc định cúi người nhặt lên thì nhanh chóng bị Vũ Văn Thượng ngăn lại.

“Lạc Nhi, đêm nay nhất định ta phải có nàng, nghe lời, ngoan.” Vũ Văn Thượng nhẹ giọng nói, một tay vừa đặt người Trần Lạc lên giường, một tay lại hung hăng xé chiếc quần của nàng rồi ném đi. Trong nháy mắt hai người đều xích lõa như nhau. Vũ Văn Thượng cúi xuống nhìn bầu ngực của Trần Lạc, nhếch mép cười: “Lạc Nhi, chỗ này của nàng đã lớn hơn một chút rồi. Lần đầu sờ tay ta vẫn còn chỗ hờ, nhưng lần thứ hai sờ thì đã vừa vặn một bàn tay rồi. Đoán chừng lần này sờ chắc một tay là không đủ đâu.” Vừa dứt lời, tay của Vũ Văn Thượng đã đặt lên bộ ngực của Trần Lạc, nhẹ nhàng vuốt ve. Trần Lạc xấu hổ ngoảnh mặt đi, không dám nhìn thẳng Vũ Văn Thượng.

“Lạc Nhi, nhãn lực của ta thật tốt. Quả nhiên một tay cầm không hết.” Vũ Văn Thượng vừa nói vừa tiếp tục động tác, lại cười xấu xa nhìn Trần Lạc, Trần Lạc xấu hổ dời tầm mắt đi. Trong đôi mắt của Vũ Văn Thượng như có ngọn lửa đang cháy hừng hực, cảm giác chỉ cần mình liếc mắt một cái nhất định sẽ bị hoà tan ngay.

Ánh trăng sáng tỏ chiếu vào trong đình viện, đèn lồng màu đỏ ánh những tia sáng màu đỏ au lên nhánh cây xanh biếc, gió đêm thổi qua, đèn lồng và chiếc chuông bạc cùng rung lên. Từng âm thanh ái muội của nam nữ truyền từ trong phòng ra, khiến cho ánh trăng trên cao kia cũng thẹn thùng thay, rồi chậm chậm trốn vào sau đám mây. Ánh nến trong phòng vẫn chưa tắt, hắt hình ảnh trong phòng lên cửa sổ, hai cái bóng đang hoà vào nhau, cùng nhau triền miên, cùng nhau dây dưa, rồi lại tách ra, lại quấn lấy nhau, chuyển động mãnh liệt, đến cả tiếng giường kêu “cót két” cũng có nhịp điệu với từng chuyển động của hai chiếc bóng đó.

Tiểu Phúc Tử đang ở trong nhà bếp, chuẩn bị đốt bếp lò. Hắn ngẩng lên nhìn đám rau xà lách trên bàn, ai, Điện hạ sau trận vận động kịch liệt chắc là sẽ đói bụng. Tự hắn vẫn nên đi nấu vài món ăn, chờ sau khi Điện hạ làm xong thì sẽ mang lên cho ngài dùng. Tiểu Phúc Tử nhìn ánh trăng bên ngoài dần bị mây che khuất, khoẻ miệng nâng lên thành một đường cong. Điện hạ, lúc này ngài làm chuyện đó với Trần cô nương, chờ đến khi Trần cô nương tiến cung, ma ma phải nghiệm thân thể nào đây?

Nước trong nồi đã sôi ùng ục, bốc hơi nghi ngút, Tiểu Phúc Tử vội mở nắp nồi ra. Được rồi, phải lập tức múc nước ra, đổ vào bồn nước lớn thôi. Rồi sau đó đem bỏ ít củ khô vào, đặt bồn lớn lên tấm vải thật dày. Tiểu Phúc Tử suy nghĩ rất là chu đáo, chờ sau khi Điện hạ dậy nhất định là muốn xoa bóp cho Trần cô nương. Khó khăn lắm hắn mới lên được chức tổng lĩnh thái giám ở Đông Cung, nếu hắn còn không đoán được tâm tư của Điện hạ thì hắn đã sớm bị các thái giám khác một cước đạp bay khỏi vị trí này rồi.

Trong phòng.

Giường lớn rung một cái, nam nữ trên giường ôm chặt lấy đối phương, thở hổn hển. Gió đêm ấm áp thổi từ ngoài cửa sổ vào phòng khiến tấm màn lay động. Gió đêm như một chiếc lông chim lướt nhẹ trên làn da của nữ tử, Trần Lạc mệt mỏi quay đầu nhìn cửa sổ vẫn đang mở toang. Vừa rồi, Vũ Văn Thượng ở trên giường không có đủ cảm giác, cho nên ôm nàng đến bàn cạnh cửa sổ rồi mở cửa ra. Khi đó động tác, thật làm người ta mắc cỡ chết đi được, mở cửa sổ như vậy không phải như đang làm bên ngoài rồi sao, Vũ Văn Thượng đúng là một tên vô sỉ mà.

Bàn tay nhỏ bé vuốt lồng ngực rộng lớn ấm áp của Vũ Văn Thượng, nhưng nhanh chóng bị Vũ Văn Thượng bắt được, sau đó Trần Lạc thấy hắn cúi đầu hôn lên tay nàng, Trần Lạc cuống quýt rút tay ra: “Người mau đóng cửa sổ lại đi.”

Vũ Văn Thượng cười khê một tiếng, cúi xuống cọ cọ lên mũi Trần Lạc: “Lạc Nhi, đang nhớ lại vừa rồi ở trên bàn...? Hửm?” Vũ Văn Thượng không nói rõ, nhưng nhìn thấy khuôn mặt đỏ bừng lên của Trần Lạc thì hắn biết là nàng hiểu.

“Người đi đóng cửa đi, xấu hổ muốn chết. Mau đi nhanh đi.” Trải qua trận kịch liệt khiến cho thân thể Trần Lạc vô lực, giọng nói cũng trở nên mềm nhũn, khiến cho ngực Vũ Văn Thượng như có con mèo nhỏ đang cào cào, ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Trong lòng Vũ Văn Thượng ngứa ngáy, thân thể cũng ngứa ngáy, nhưng hắn đang bận khoăn, đây là lần đầu của Trần Lạc, nếu lại muốn nàng lần nữa thì sợ rằng nàng sẽ chịu không nổi. Lúc này, Vũ Văn Thượng cố gắng áp chế dục hỏa đang sôi lên trong người, theo lời Trần Lạc mà đứng dậy bước đến chiếc bàn, nghiêng người về trước đóng cửa sổ đang mở rộng kia lại. Trần Lạc nhìn cửa sổ đã được đóng chặt lại mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ông ọc”, bụng Trần Lạc lúc này đã bắt đầu biểu tình. Sau trận dày vò, bây giờ nàng đã rất đói bụng. Trần Lạc nghe thấy tiếng cười ở đằng sau, ngượng ngùng xoay người nép vào trong chăn. Khi nhìn thấy bản thân nàng đang trần trụi hoàn toàn thì không quản đến sự đau nhức của bản thân mà kéo chăn trùm áo lót với quần khố của nàng.

“Lạc Nhi, nàng đang tìm cái này sao?”

Ngẩng đầu nhìn đồ trong tay Vũ Văn Thượng, đồ trên tay hắn chính là yếm và quần khố của nàng. Trần Lạc liền nghĩ muốn đoạt lại, nhưng ngại bản thân mình đang không một mảnh vải che thân.

“Vũ Văn Thượng, người, người đúng là không biết xấu hổ.” Trần Lạc nhìn Vũ Văn Thượng rồi lập tức cúi đầu, nàng sao lại quên rằng hắn cũng đang không một mảnh vải che thân chứ?

“Lạc Nhi không muốn tự mình xuống lấy sao? Sau khi lấy rồi thì ta sẽ dẫn nàng đi ăn, không phải vừa rồi bụng nàng đã kêu sao? Lạc Nhi, còn muốn lấy không?” Vũ Văn Thượng liên tục đưa đồ vật đang cầm trên tay lên.

Trần Lạc nhắm mắt, cắn chặt môi như quyết định một chuyện gì đó rất lớn, sau đó xốc chăn lên, bắt đầu bước xuống giường. Phút chốc, hai chân Trần Lạc mềm nhũn khiến nàng lảo đảo, Vũ Văn Thượng vội vớt đồ đang cầm trên tay chạy tới đỡ nàng, da thịt lại dán chặt vào nhau.

Trần Lạc nhìn chiếc yếm và quần khố bay xuống đất, có chút tức giận: “Người mau lấy đến đây.” Lúc này Trần Lạc đã không còn xem Vũ Văn Thượng là thái tử nữa, bộ dạng này giống như nường tử đang làm nũng với phu quân vậy.

“Lạc Nhi, nếu ta buông tay, nàng có đứng được không?” Vũ Văn Thượng một bên nắm tay Trần Lạc, một bên đỡ lấy eo nàng.

“Ta có thể đứng được, người đừng sợ soạng.” Trần Lạc không biết lấy hơi sức ở đâu ra, quay sang trừng mắt với Vũ Văn Thượng, ngữ khí cũng tăng thêm. Vũ Văn Thượng dán sát vào bên tai Trần Lạc, hơi thở ấm áp phả vào tai nàng: “Lạc Nhi, xem ra thân thể nàng rất tốt, vừa rồi không thấy nàng mệt.” Bàn tay Vũ Văn Thượng đang đặt trên eo của Trần Lạc có xu thế hướng xuống dưới.

“Đừng, ta còn mệt. Nếu một lần sẽ lại một lần, Vũ Văn Thượng, người tha cho ta đi.” Cả người Trần Lạc bị Vũ Văn Thượng ôm vào lòng không thể động đậy, sức lực của nam và nữ cũng rất cách biệt.

“Đứng cho vững, nếu ngã xuống, ta sẽ muốn nàng lần nữa.” Vũ Văn Thượng uy hiếp, Trần Lạc vội gật đầu, lúc này Vũ Văn Thượng mới yên tâm mà buông nàng ra.

Trần Lạc đứng vững nhận lấy cái yếm và quần khố mà Vũ Văn Thượng đưa, sau đó nhanh chóng mặc lên người. Vũ Văn Thượng cũng cúi người nhặt những xiêm y dưới đất lên, chậm rãi mặc vào.

“Lạc Nhi, ta đi lấy điểm tâm cho nàng ăn. Ngoan ngoãn ở đây chờ ta.” Vũ Văn Thượng mặc xong, vuốt lại tóc cho Trần Lạc, sau đó xoay người thần thanh khí爽 mà bước ra ngoài, giống như ngoài kia không phải đêm đen mà là buổi sớm mai với ánh mặt trời ấm áp.

46. Chương 46: Tặng Một Chút Phiên Ngoại

Trầm Vân nhị tiểu thư Trầm gia ở Vân Hà huyện là một người háo sắc, theo cách nói của đường tử Trầm Lạc, chính là không thể trông thấy ánh mắt háo sắc một cách quang minh chính đại. Kể cũng thấy xấu hổ, Trầm Vân từ ngày lọt lòng, thấy nam tử nào tướng mạo tuấn tú sẽ toét miệng cười thật vui vẻ. Lúc ấy, phụ thân Trầm Vân điểm chóp mũi của nữ nhi mà nói, về sau khuê nữ nhất định sẽ tìm một nam nhân thiên hạ đệ nhất tuấn tú.

Lúc ấy cả nhà chỉ nói đùa nhưng lại không ngờ điều đó đã trở thành sự thật. Đích xác là nữ nhi đã tìm một nam tử tuấn đạt, hơn nữa còn xinh đẹp hơn cả con gái, là tuấn nam đệ nhị ở Nguyệt Tường quốc, con trai độc nhất của Thừa Tướng đại nhân – Hà Lăng Thiếu. Về phần hạng nhất thì, ai, Trầm Vân chỉ có thể cười một tiếng cho qua. Vì người đó trước kia là thái tử của Nguyệt Tường quốc, còn nay là quốc quân của Nguyệt Tường quốc, tên Vũ Văn Thương, phu quân của đường tử Trầm Lạc. Kể đó tương đối vô sỉ nha, ban đầu còn lừa nàng, dẫn dụ nàng đến ngõ hẻm nhỏ nữa. Nhưng vì sao hắn lại dụ nàng? Đương nhiên là vì đường tử rồi. Đường tử đáng thương, cứ như vậy mà bị lừa rơi vào tay của Vũ Văn Thương. Trầm Vân mỗi lần nghĩ đến liền cắn răng nghiêng lợi, thật là lợi cho tên Vũ Văn Thương này quá rồi.

“Sắc nha đầu, đang suy nghĩ gì vậy?” Một giọng nói mỉa mai hoặc cực điểm lại khàn khàn vang lên sau lưng Trầm Vân, Trầm Vân lập tức quay đầu lại, cong cong đôi mắt, mặt lộ ra nụ cười tươi như hoa: “Phu quân, ta đương nhiên là đang nghĩ về chàng rồi.” Hà Lăng Thiếu cười một tiếng, lập tức ngón tay trắng nõn như ngọc búng nhẹ lên mũi của Trầm Vân: “Nàng đó, đã sắp làm mẹ người ta rồi mà vẫn còn háo sắc như vậy. Nếu sinh con trai, chắc cũng sẽ háo sắc như nàng. E là sau khi lớn lên thì những hoàng hoa khuê nữ sẽ gặp nguy hiểm.”

Trầm Vân liếc Hà Lăng Thiếu một cái, sau đó cúi đầu sờ sờ bụng mình: “Nếu là nữ nhi, lớn lên nhất định sẽ đẹp như tiên nữ. Không thể kém hơn khuê nữ của đường tử được, đến lúc đó, nữ nhi của chúng ta nhất định sẽ đánh bại ngôi vị đệ nhất của khuê nữ đường tử, để cho tên Vũ Văn Thương kia không thể suốt ngày tỏ vẻ.”

Đối với việc nương tử nhà mình luôn gọi Đường kim thánh thượng là đồ vô sỉ, Hà Lăng Thiếu chỉ đành bất đắc dĩ. Có mấy lần trong các buổi gia yến không may để Thánh thượng nghe được, Thánh thượng cũng không tức giận, chỉ kéo tay hoàng hậu, trên mặt là nụ cười dịu dàng nói với Trầm Vân: “Lạc nhi yêu thích ta chính là vì điểm này.” Lúc ấy, hoàng hậu còn đang mang thai trưởng công chúa, người vì vừa mang thai mà thêm đầy đà, gương mặt đỏ thắm, bị Thánh thượng trêu chọc, khuôn mặt càng đỏ thắm. Ai...

Thấy phu quân không trả lời, Trầm Vân lắc lắc cánh tay phu quân, bĩu môi nói: “Phu quân, ta muốn có nữ nhi, nhưng quan trọng nhất vẫn là phải sinh nhi tử. Như vậy mới có thể dễ ăn nói với cha của chàng.”

Hà Lăng Thiếu thở dài, vội vàng ôm kiều thê vào lòng: “Đều đã là quá khứ rồi, phụ thân của ta không phải là phụ thân nàng sao.” Trầm Vân lắc đầu: “Sau khi đứa bé sinh ra, phụ thân chàng đến nhìn mặt mũi nó trước rồi mới xem xét đến ta. Phu quân, chàng nói ta có thể sao, từ nhị tiểu thư hô mưa gọi gió ở Trầm gia lại gả đến Kinh thành xa xôi, hầu hạ cha mẹ chồng, lại còn phải sinh con cho chàng.”

Hà Lăng Thiếu vuốt tóc kiều thê, nhẹ giọng: “Trầm Vân, cưới được nàng là do kiếp này ta may mắn. Mẫu thân đã đứng về phe nàng rồi, phụ thân nhất định sẽ nhanh chấp nhận thôi. Phụ thân ta không phải còn có con đường làm quan sao, đường tử nàng chính là hoàng hậu đương triều, như vậy Hà gia chúng ta cũng là hoàng thân quốc thích rồi. Chẳng lẽ phụ thân ta còn mặt nặng mày nhẹ với nàng nữa sao?”

Trầm Vân vừa nghe xong, đôi mày thanh tú nhíu lại, ngón tay di di trên lồng ngực Hà Lăng Thiếu: “Hừ, ta nghĩ không tốt vậy đâu, chàng nhất định sẽ đầu hàng phụ thân chàng thôi. Phu quân. . . .” Nói đến đây, mặt mày Trầm Vân đều nhướn lên, nhìn Hà Lăng Thiếu với vẻ hoạt bát, nháy mắt một cái. Lại nói tiếp: “Phu quân à, chàng nói kiếp này lấy được ta là may mắn? Vậy không biết là người nào, ban đầu còn nói cái gì là, ta không thích người, chưa từng thấy một nữ nhân nào lại háo sắc như vậy.”

Hà Lăng Thiếu nhìn kiều thê, cố gắng nén lửa giận trong lòng, cười cười nói: “Ai biết nàng lúc ấy theo đuổi ta nhưng lại chỉ mới mười lăm tuổi, vẫn còn là một đứa bé chưa trưởng thành, còn ta lúc ấy đã hai mươi rồi. Một đứa bé ngay cả lông tơ còn chưa mọc đủ mà suốt ngày lại chạy theo nam nhân, đuổi từ Lăng Nguyệt huyện sang tới huyện Vân Hà, cuối cùng lại đuổi tới hoàng cung.” Nhớ tới bộ dạng điên cuồng theo đuổi

mình của Trầm Vân, Hà Lăng Thiếu bây giờ suy nghĩ lại cảm thấy có chút thú vị, còn mang theo một chút mạo hiểm.

Trầm Vân liền vỗ vỗ ngực, “Đương nhiên là phải tiến lên rồi, chẳng lẽ để mỹ nhân như hoa như ngọc là chàng rơi vào tay Vũ Văn Thượng sao?”

“Hừ, nhưng kết quả của nàng cũng rất thảm đó thôi. Không nói nàng nữa, nói nàng lại chỉ càng tức thôi.” Hà Lăng Thiếu biết nương tử nhà mình lại sắp bộc phát tính tình, đành phải nhẹ lời dụ dỗ.

“Thiếu gia, thiếu phu nhân.”

Một gã sai vặt vội vàng chạy đến nhìn thấy thiếu gia và thiếu phu nhân đang ôm nhau thân mật mà một chút kinh ngạc cũng không có, bởi đã sớm tập thành thói quen rồi. Ban đầu thiếu phu nhân ra sức theo đuổi thiếu gia truyện đã truyền khắp kinh thành rồi, có khi đã truyền khắp Nguyệt Tường quốc cũng không chừng.

Gã sai vặt cúi người hành lễ, sau đó cung kính thông báo: “Hoàng hậu nương nương truyền lời tới, mời thiếu gia và thiếu phu nhân tới nay vào cung ngắm trăng.”

Trầm Vân nghi ngờ: “Hả? Hôm nay không phải là Trung thu, thưởng trăng gì chứ?” Hà Lăng Thiếu ở bên cũng gạt đầu một cái, vung tay để gã sai vặt lui xuống, tiếp lời kiều thê: “Tối nay đi rồi sẽ biết.”

Song, Trầm Vân mới biết, đường tỹ luôn dịu dàng lại có thể hỏi nàng chuyện. chuyện, chuyện phòng the a.

Trầm Vân mở to cặp mắt, nước trà vừa mới uống vào thiếu chút nữa đã phun ngược ra ngoài, nhìn gương mặt đỏ bừng của Đường tỹ, Trầm Vân mở miệng: “Cái gì, Đường tỹ, người lại có thể hỏi ta chuyện này sao. Không phải người luôn, luôn.” Trầm Lạc ngược mắt nhìn Trầm Vân, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ mặt bàn: “Vân Vân, ta không thể không dùng biện pháp này. Người tương đối hiểu chuyện đó hơn ta, ban đầu khi ta sắp vào cung, không phải người đã tới dạy ta sao. Ta hiện nay cần hỏi người một chút, có phải ta sinh em bé trở nên béo rồi, Vũ Văn Thượng đối với ta.”

Dần dần, Trầm Vân rốt cuộc cũng vững lòng. Vuốt vuốt cằm suy tư hồi lâu: “Ừ, ta thấy Vũ Văn Thượng đối với người cũng không tỏ thái độ gì. Vẫn rất yêu thích người, nhưng mà, người nói một tháng mới có vài lần chuyện nam nữ, có phải là do tư thế quá bình thường không, hả?”

Trầm Vân vỗ đùi, mặt mày đều cong lên: “Ta biết rồi, nhất định là các người làm cái đó quá bình thường. Đường tỹ, người không cần phải sợ, ta mới vừa “vơ vét” được một quyển sách, bên trong có đủ các tư thế lạ. Vốn ta nghĩ là sau khi sinh đứa bé ra thì ta với Lăng Thiếu sẽ thực hiện thử, nhưng bây giờ đưa cho tỹ dùng trước, sáng mai ta sẽ tự vào cung đưa cho người. Bảo đảm Vũ Văn Thượng phải nhìn người với cặp mắt khác xưa. Hắc hắc.”

Nhìn nụ cười hả hê của Trầm Vân mà khuôn mặt Trầm Lạc lại càng thêm đỏ bừng. Vốn là chuyện này không nên hỏi nhưng Mạn Thanh đã gả đến Đại Mạc quốc rồi, cách nàng khá xa, giờ chỉ còn mỗi Trầm Vân là thân thiết với nàng nhất.

“Đường tỹ, chờ lấy được sách rồi người phải xem cho tốt, hắc hắc, lần này nhất định phải dày vò Vũ Văn Thượng một phen, phải hù cho chết hần luôn.” Trầm lạc hi hi bật cười thành tiếng, trên đời này người dám nói Vũ Văn Thượng như vậy chắc chỉ có mình Trầm Vân, nhớ lại ngày đó nàng bị Vũ Văn Thượng gạt mà đi làm chuyện kia, nên mỗi lần nhìn thấy hần Trầm Vân đều muốn giậm chân. Nhưng lần đầu tiên nhìn thấy Vũ Văn Thượng Trầm Vân đã suýt bổ nhào đến làm hần lẩn trên đất rồi.

47. Chương 47

Tiểu Phúc Tử đang ngồi trong nhà bếp nhìn thấy Vũ Văn Thượng đứng ở cửa mà kinh ngạc không thốt nên lời, vội đứng lên khom người hành lễ. Vũ Văn Thượng nâng tay ý bảo Tiểu Phúc Tử đứng dậy, nhìn thấy khí nóng bốc lên trong nhà bếp thì Vũ Văn Thượng nâng khóe miệng tán dương Tiểu Phúc Tử: “Tiểu Phúc Tử, người càng ngày càng hiểu tâm tư bốn điện hạ rồi đấy.” Tiểu Phúc Tử nghe xong trong đầu cực kỳ mừng rỡ, nhưng trên mặt vẫn không tỏ vẻ gì.

“Điện hạ đã quá khen rồi, Tiểu Phúc Tử chỉ làm những việc nô tài nên làm thôi. Ý tứ Điện hạ kín đáo, sao nô tài như Tiểu Phúc Tử dám thăm dò.”

Vũ Văn Thượng chậm rãi bước vào nhà bếp, mở nắp nồi ra, bên trong đang nấu cháo gà hầm cách thủy với nấm, mùi thơm lan toả ra khắp xung quanh. Vũ Văn Thượng hài lòng gật đầu một cái,

“Tiểu Phúc Tử, làm rất tốt, sau khi hồi cung bổn điện hạ có thưởng.”

Tiểu Phúc Tử liền vội vàng khom người nói không dám, kì thực trong đầu lại tràn đầy vui mừng. Có nô tài nào mà không vui khi được chủ tử mình tán dương chứ, càng tán dương mình thì càng hài lòng với mình, địa vị trong cung lại càng vững chắc.

“Tiểu Phúc Tử, có điểm tâm hoa quế không?”

Vũ Văn Thượng nhìn xung quanh không thấy hoa quế cao đâu liền hỏi.

Vừa nghe được câu hỏi trong lòng Tiểu Phúc Tử thầm nhủ không xong, sao hần lại có thể quên rằng Trầm cô nương thích ăn điểm tâm hoa quế được chứ, biết làm thế nào bây giờ. Tiểu Phúc Tử quỳ bịch xuống, “Điện hạ thứ tội, là nô tài sơ sót chưa chuẩn bị hoa quế cao. Nô tài sẽ lập tức ra ngoài mua ngay, ra khỏi nhà đi về hướng tây có tiệm bán hoa quế cao.”

“Được rồi được rồi, người đứng dậy đi. Đêm đã khuya, người có đi cũng không mua được hoa quế cao đâu, ta sẽ tự đi. Người ở đây canh chừng. Chừng nào canh nấu xong thì bưng lên cho Lạc nhi uống.”

Vừa dứt lời, Vũ Văn Thượng liền nhắc chân đi ra ngoài. Tiểu Phúc Tử trợn tròn mắt, ngây ngốc tại chỗ, Điện hạ sau khi vận động nhất định sẽ rất mệt, nhưng vẫn vì Trầm cô nương mà tới cửa hàng phía tây mua điểm tâm, trẻ như thế cửa hàng đã đóng cửa rồi, Điện hạ coi như tự mình đi cũng không thể mua được. Tiểu Phúc Tử thở dài một tiếng, sau đó lại cầm muống lớn múc từng muống canh vào chén.

Đêm khuya, đường phố yên tĩnh thỉnh thoảng lại có tiếng mèo kêu. Vũ Văn Thượng đã luyện võ từ nhỏ, bước đi cũng mau. Vừa ra khỏi nhà, liền cất bước về phía tây. Vừa đi vừa nhìn kỹ tấm biển của các cửa hàng, qua vài con phố, Vũ Văn Thượng rốt cuộc đã tìm được một cửa hàng bán hoa quế cao, nhưng cửa hàng đã đóng cửa rồi. Vũ Văn Thượng đứng ở trước cửa, không chút do dự mà liên tục gõ. Ban đêm yên tĩnh đã bị tiếng gõ cửa ở nơi này quấy phá, tiếng gõ không ngừng, gõ đến mức cửa tiệm kêu cọt két thiếu chút nữa là đã sập cửa đến nơi.

“Người nào vậy, đêm hôm khuya khoắt có để cho người ta ngủ không. Muốn tìm đường chết à.”

Chủ tiệm chỉ khoát tạm chiếc áo, hết sức nổi giận mở cửa. Khi thấy ngoài tiệm là một nam tử xiêm áo hoa mỹ tướng mạo cực kỳ tuấn tú đang đứng thì vẻ căm tức của chủ tiệm lập tức thay đổi, vừa đứng khuê nữ nhà hần đến tuổi thành hôn, nửa đêm lại có một nam tử xuất hiện trước cửa, thật cảm tạ trời cao đã an bài nhân duyên tốt như vậy.

Vũ Văn Thượng nhìn sắc mặt chủ tiệm vô cùng nọt thì chân mày không thể không nhíu lại: “Ta tới mua hoa quế cao, hiện tại không biết có thể làm giúp tại hạ một lồng hoa quế cao không?”

Chủ quán vội vàng lui lại, đưa tay làm động tác xin mời. “Mời khách quan vào trong ngồi, ta sẽ đi làm hoa quế cao ngay. Đừng nói một lồng mười lồng cũng được.”

Vũ Văn Thượng nhắc chân bước vào cửa hàng, sau đó ngồi trên ghế. Chủ tiệm nhanh chóng đi vào nhà bếp, Vũ Văn Thượng thì bắt đầu ngồi chờ. Vừa vào hậu viện thì sắc mặt chủ tiệm tràn ngập vui mừng, vẻ buồn ngủ lúc trước cũng biến mất. Vội vội vàng vàng chạy đi gõ cửa phòng con gái: “Thúy Thúy, mau dậy đi con. Phụ thân thấy một nam tử tướng mạo rất tốt, xem chắc số tuổi cũng không khác biệt với con lắm, mau mau dậy đi.”

Thúy Thúy ở trong phòng nhíu mày, rồi sau đó không nhịn khoác đại xiêm áo, vừa ra khỏi phòng liền rống lớn. “Phụ thân, người làm gì vậy, buổi tối rồi sao không cho người ta ngủ?”

“Khuê nữ, thật là một người có gia đình tốt đó nha. Con xem mình đi, mẫu thân con mất sớm, con lại không giống cô nương gia, hiện tại cũng đã mười sáu rồi, các khuê nữ của nhà khác đến tuổi thành hôn đều có người tới xin cưới hỏi, con xem con đi, phụ thân cũng gấp gáp thay con rồi đi. Mau nhìn chút đi, sau khi

con xem xong chắc chắn sẽ vui mừng không thôi, con đi thay xiêm áo chỉnh tề đi. Phụ thân đi làm hoa quế cao, làm chậm trì hoãn thời gian một chút. Con và hân hãy trò chuyện cho tốt.”

Thúy Thúy vừa nghe, đầu tiên là nghi ngờ nhưng khi nhìn thấy vẻ nghiêm túc của phụ thân thì không còn nghi ngờ gì nữa, nhanh chóng vào phòng đổi xiêm y. Thấy khuê nữ mình ngoan ngoãn vào phòng ăn mặc lại, chủ tiệm yên lòng đi làm hoa quế cao.

Thúy Thúy rón rén đi tới phòng khách, đầu tiên là núp phía sau tấm ván gỗ nhìn trộm nam tử đang ngồi trên ghế. Ánh nến chiếu vào sườn mặt như ngọc của nam tử, thân thể cao lớn, góc cạnh khuôn mặt đều toát lên vẻ kiên cường. Thúy Thúy như mở cờ trong bụng. Như không thể tin vào điều vừa nhìn thấy nên Thúy Thúy trừng lớn hai mắt, phụ thân nói quả không sai, thật là một nam tử đẹp đẽ rạng ngời. Thúy Thúy vừa sờ gương mặt, không được, nàng phải trở vào nhà ăn mặc lại cho tốt mới được.

Giờ phút này trong căn phòng hạng nhất của Vũ Văn Thượng, Trầm Lạc đang mệt mỏi rã rời, Vũ Văn Thượng ra ngoài lâu như vậy còn chưa trở về. Thật sự là đi bưng đồ ăn sao. Cơn nghi hoặc vừa qua đi thì cơn buồn ngủ lại “đánh tới”, Trầm Lạc sau khi cân nhắc xong quyết định chui vào chăn tiếp tục ngủ. Nhưng vào lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. Trầm Lạc cho là Vũ Văn Thượng, nhưng nếu là Vũ Văn Thượng thì hân sẽ không bao giờ gõ cửa mà là đập cửa đi vào rồi.

“Trầm cô nương, Điện hạ dặn nô tài canh nấu xong thì bưng lên, Trầm cô nương có tiện đứng dậy không ạ?”

Thì ra là Tiểu Phúc Tử, Trầm Lạc vội khoác áo lên người rồi sau đó buộc vạt áo lại, đứng dậy mở cửa. “Tiểu Phúc Tử, Điện hạ đi đâu rồi? Sao lâu như vậy chưa về?”

Trên mặt Tiểu Phúc Tử hiện ý cười gấp đôi: “Điện hạ sẽ về ngay đó mà, Trầm cô nương, người mau uống canh trước đi, con gà con này đã được hầm cách thủy với nấm, thịt gà béo mập này mềm mềm. Bổ thân thể vô cùng.”

Trầm Lạc tránh sang một bên để Tiểu Phúc Tử đi vào, Tiểu Phúc Tử để chén cùng và muống lên bàn, sau đó khom người lui ra ngoài. Lúc đi ra còn đứng canh gác ngoài cửa. Trong lòng Tiểu Phúc Tử rất lo lắng, Điện hạ đi mua hoa quế cao thôi sao giờ này còn chưa về, Điện hạ luôn luôn không làm chuyện gì không nắm chắc. Nhưng lần này, lại có chút xúc động. Nếu như tự mình nói việc này với Trầm cô nương thì, Điện hạ vừa không mua được hoa quế cao, lại càng mất thể diện nữa.

Bên trong nhà Trầm Lạc ngửi được hương thơm ngào ngạt của con gà con hầm cách thủy súp nấm thì không nhận được, vội cầm muống lên bắt đầu thưởng thức. Chiếc miệng nhỏ nhắn hé mở thối thối muống canh nóng, chờ cho nước canh bớt nóng rồi mới chậm rãi uống vào. Ừ, canh này không tệ. Trầm Lạc quyết định để Vũ Văn Thượng ở lại một chút.

Từng muống từng muống canh được uống dần, bắt tri bắt giác, đã vơi hết nửa chén canh. Nhìn ra ánh trăng bên ngoài cửa sổ, Trầm Lạc ngáp một cái, sau đó thản nhiên đi về giường, kéo chăn nhanh chóng nằm xuống ngủ, nhưng khi nhìn thấy lạc hồng trên giường đã dần khô thì mặt Trầm Lạc bỗng ửng hồng lên. Trầm Lạc nghĩ phải cắt miếng vải có lạc hồng bỏ vào trong túi thơm mới được, ngày mai nhất định phải dậy sớm cắt vết lạc hồng trên tấm chăn xuống.

Bên này sau khi Trầm Lạc uống canh xong rồi thiếp đi, thì bên kia Vũ Văn Thượng cũng trôi qua không mấy thoải mái. Tĩnh tọa trên ghế một lúc lâu mà vẫn chưa thấy chủ tiệm bưng hoa quế cao lên, Vũ Văn Thượng liền đứng dậy muốn đến hậu viện xem một chút.

“Bịch” một tiếng, một nữ tử mặc xiêm y màu xanh đụng vào ngực Vũ Văn Thượng. Vũ Văn Thượng cau mày sau đó lui về sau nhường đường. Thúy Thúy ổn định thân thể xong ngẩng đầu lên nhìn nam tử tuấn mỹ sáng chói cười một tiếng: “Công tử, chớ vội. Hãy ngồi ở đây chờ một lát, phụ thân sẽ lập tức mang hoa quế cao lên thôi.”

Vũ Văn Thượng liếc nàng kia, chỉ thấy trên mặt nàng thoa một lớp phấn đỏ chót, đôi môi thì đỏ au như máu, cùng với một bộ xiêm y màu xanh khá tương xứng, xứng với câu xanh đỏ lòe loẹt. Thúy Thúy nhìn nam tử trước mặt, càng nhìn càng hài lòng, khi thấy nam tử kia nhìn mình thì mặt bỗng đỏ lên, thật may là xứng khá nhiều phần, không thì bị nam nhân này chê cười rồi.

“Công tử, người ngồi đi, ta rót trà cho người.” Thúy Thúy đưa tay ngăn ở phía trước, ý bảo nam nhân này ngồi xuống, sau đó xách ấm trà đi châm trà.

“Không cần châm trà, chờ hoa quế cao làm xong ta sẽ đi liền, không cần phiền cô nương.” Vũ Văn Thượng khoát tay rồi ngồi xuống, Thúy Thúy vừa nghe công tử này nói sẽ đi ngay thì trong lòng sốt ruột.

“Công tử, người gọi ta Thúy Thúy là được rồi. Công tử thích hoa quế cao sao?”

Vũ Văn Thượng ngược mắt nhìn nữ tử trước mặt, giọng nói lạnh lạnh cất lên: “Cô nương, nương tử của ta thích ăn hoa quế cao.”

Thúy Thúy vừa nghe, thân thể cứng đờ, cánh môi run rẩy nói không ra lời. Nam tử tuần tú này đã lấy vợ, vì kiều thê mà đêm khuya ra ngoài mua hoa quế cao. Thúy Thúy rất hâm mộ vị nữ tử kia, không biết nàng đến bao giờ mới lấy một phu quân được như công tử đây? Nàng dáng dấp không đẹp, chỉ có ưa thích ăn uống, thịt trên người là ba vòng như một vòng, nam nhân nào thấy nàng thì đều tránh còn không kịp. Vì vậy, nàng rất ít khi ra cửa, đã qua tuổi thành hôn mà cũng không có bà mai nào tới cửa cầu hôn.

Biết được nam tử trước mặt đã có kiều thê, Thúy Thúy nhất thời không còn hào hứng nữa.

“Công tử, ta qua nhà bếp xem chút. Phải thúc giục phụ thân làm nhanh chút, ngài hãy ngồi chờ ở đây một lát.”

Vũ Văn Thượng gật đầu, nhìn cô nương tên Thuý Thuý vào hậu viện.

“Phụ thân, công tử kia đã có nương tử rồi. Người mau làm hoa quế cao nhanh lên, đưa cho công tử kia đi, hẳn đối với nương tử thật là tốt, đêm khuya còn ra ngoài mua hoa quế cao cho nương tử của mình nữa.” Thúy Thúy mặt oán trách nhìn phụ thân.

Phụ thân sờ đầu Thúy Thúy, thở dài: “Là phụ thân sơ sót, hoa quế cao đã làm xong lâu rồi, nhưng phụ thân vẫn không mang ra, vì muốn cho con và nam tử kia có thời gian trò chuyện.”

Thúy Thúy không nói lời nào lấy một tờ giấy ra gói kỹ mười chiếc hoa quế cao vào, bước nhanh ra khỏi hậu viện.

Tiểu Phúc Tử vẫn đứng ở cửa lớn chờ Điện hạ về, đứng đợi một lúc lâu cuối cùng cũng thấy Điện hạ quay lại, khi nhìn thấy giấy gói hoa quế cao trong tay Điện hạ thì Tiểu Phúc Tử kinh ngạc. Quả nhiên là Điện hạ đã về hoa quế cao về được.

Tiểu Phúc Tử lập tức tiến lên khom người hành lễ, “Điện hạ, cuối cùng người cũng về. Trầm cô nương đã ngủ rồi ạ.” Vũ Văn Thượng đưa hoa quế cao trong tay cho Tiểu Phúc Tử rồi dặn dò: “Ta về phòng ngủ trước.”

Nơi đây thì âm áp vui vẻ, nhưng ở Trầm trạch đang là một bãi hỗn chiến, rối loạn.

Phòng lớn của Trầm gia đèn đuốc sang trưng, Bạch Ngũ Mặc đôi mắt đỏ hoe, liên tục giơ khăn tay lên lau lệ. Trầm Lương nhíu mày, nhìn bộ dạng của phu nhân thì đau lòng không chịu nổi. Còn hai vợ chồng Bạch Dư Tề đều mang vẻ uy nghiêm ngồi ở một bên. Nguyên do cả nhà đều có không khí nặng nề như vậy là bởi bỗng dưng không thấy Trầm Lạc đâu. Từ trên xuống dưới trong trạch không tìm thấy người. Đến Trầm Vân mặt mày cũng trắng bệch và Bạch Mạn Thanh đang quỳ dưới đất.

“Đại bá, Đại bá mẫu, đều là Vân Vân không tốt. Đường tỷ là theo con đến ngõ nhỏ kia, con không nên vì thấy nam tử tuần tú thì..... Vân Vân biết sai rồi.”

Nước mắt lớn chùng hạt đậu lăn dài trên má, Trầm Vân nín chặt vạt áo, lần này ngàn vạn sai lầm đều là do nàng, nàng đã phạm sai lầm lớn rồi. Sao có thể tin vào lời của một mỹ nam chứ. Phi, đúng là một nam nhân vô sỉ.

Mộc Văn vạn đôi mày thanh tú lại, chỉ tay mắng khuê nữ của mình đang quỳ dưới đất: “Nha đầu nhà người, một thân vô công mà lúc cấp bách lại chẳng dùng được gì.” Bạch Mạn Thanh tất nhiên đuối lý, dù tính khí nóng nảy nhưng lúc này cũng chỉ ngậm miệng, cúi đầu.

“Đại tỷ, bây giờ không thấy Lạc Nhi, có gấp gấp cũng vô ích. Phải nhanh phái người đi tìm, nhất là ở ngõ hẻm mà Vân Vân đã nói, dựa vào số người của Trầm gia còn sợ không tìm ra sao.” Bạch Vũ Hình vỗ lưng Bạch Ngữ Mặc, nhẹ giọng an ủi.

Bạch Dư Tề trầm mặc, đi qua đi lại xoay người nói với Trầm Lương: “Đại tỷ phu, ta thấy chuyện này không đơn giản. Cửa hàng ở huyện Lăng Nguyệt không chuyện không may, Lạc nha đầu thì bỗng dưng không thấy, nói không chừng là cùng một người gây ra.”

Bạch Dư Tề không biết chuyện của thái tử và Trầm Lạc, lời vừa nói lại khiến cho Uy Chấn cả kinh, vội quay sang nhìn Trầm Lương. Nhưng ông lại không tỏ thái độ gì, chỉ nhún vai, bất đắc dĩ lên tiếng: “Nếu thật sự là như thế thì, ha ha, e rằng Lạc nha đầu trốn không thoát rồi. Thay vì chúng ta ở đây lo lắng, khẩn trương, không bằng cứ bình tĩnh chờ Lạc nha đầu về. Nói không chừng còn có một quý nhân đến nữa đấy.”

Trầm Vân quỳ trên đất nghe được lời này thì khóc thút tha thút thít: “Ô ô, tên nam nhân đáng dập tuấn tú mà vô sỉ đó, mặc xiêm áo hoa mỹ như vậy chắc là có địa vị. Thật không ngờ ta lại bị hắn gạt.”

Lúc này, hiểu được lời đó chỉ có Trầm Lương và Uy Chấn. Mắt Bạch Ngữ Mặc càng ngày càng đỏ, Trầm Lương nhin không nổi vội kéo phu nhân qua, nói với mọi người: “Phái người đi tìm, mọi người giải tán trước đi.”

Nhìn Trầm Lương và Bạch Ngữ Mặc càng lúc càng xa, Uy Chấn ngẩng đầu nhìn ánh trăng tròn vành vạnh. Xem ra Trầm gia thoát không khỏi ngôi thái tử phi rồi. Thái tử đương triều thất thường, quỷ kế đa đoan, tướng mạo lại là nhất đẳng. Lạc nha đầu rơi vào tay hắn, chỉ sợ ngay cả xương cốt cũng không còn. Cũng may là Vũ Hình sinh con trai. Nếu như sinh nữ thì đợt tuyển tú nữ lại có khuê nữ của hắn rồi.

48. Chương 48

Hôm sau, ở bên trong một chái nhà nọ, một nữ tử với khuôn mặt đỏ bừng ngược mắt nhìn nam tử có vóc người cao lớn. Nam tử này đang cúi người tỉ mỉ cắt phần vải của giường. Một lát sau, một miếng vải dẹt ngay ngắn hình tròn hiện ra trước mặt nữ tử.

Khi thấy trên mảnh vải hình tròn hiện ra vết hồng ám muối thì phút chốc nữ tử cúi thấp đầu xuống, ở bên cạnh còn truyền đến tiếng cười sang sảng của nam tử. Đứng ở ngoài phòng Tiểu Phúc Tử cúi đầu nghĩ ngợi, chắc hẳn tối qua Điện hạ vô cùng thoải mái. Xuân phong một đêm rồi, Điện hạ à, ngài cần phải nói rõ với Trầm gia đó, ngài không biết hiện tại Trầm gia đã rồi như canh hẹ rồi sao, tối qua gã sai vặt cho tới gia nô của Trầm gia đã điều động hơn một nửa rồi, theo tính tình của gia chủ Trầm gia thì, Điện hạ, ngài hãy bảo trọng nha.

Bên trong nhà, Vũ Văn Thượng cẩn thận gấp miếng vải lại cho tốt, sau đó kéo tay phải của Trầm Lạc qua, híp mắt, khoé môi thì cong cong lên: “Lạc Nhi, ta biết tập tục ở huyện Vân Hà, lạc hồng này phải để ở dưới đáy rương sính lễ của nhà trai. Sau khi về, hãy đem mảnh vải và phương ấn này để ở dưới đáy hộp gấm đựng dạ minh châu đi.” Vừa dứt lời, mảnh vải bọc lấy phương ấn rơi vào tay Trầm Lạc, Trầm Lạc nắm chắc nhanh chóng bỏ vào trong ống tay áo.

Thấy vật này Trầm Lạc liền nhớ lại chuyện tối qua, sức lực của Vũ Văn Thượng thực sự rất lớn, thời gian liên tục lại còn kéo dài nữa, bây giờ cả eo và đùi của nàng chỗ nào cũng đều đau mỏi cả.

Để che giấu sự lúng túng của mình, Trầm Lạc ho nhẹ một tiếng. Ngược mắt nhìn thấy ý cười tràn ngập trên mặt Vũ Văn Thượng, nhẹ giọng nói: “Ta phải về thôi, hôm qua theo chàng đến đây, cả đêm lại không về. Chắc hẳn phụ mẫu rất lo lắng.” Trầm Lạc nói xong toang cất bước ra ngoài thì Vũ Văn Thượng kéo tay Trầm Lạc lại: “Nha đầu, nàng không phải muốn về một mình chứ? Nàng đã là của ta rồi, ta cũng nên về gặp mặt nhạc phụ nhạc mẫu chứ.”

Trầm Lạc vừa nghe, hai mắt bỗng tròn tròn. “Chàng đến nhà ta sao? Không được, chàng mau trở về hoàng cung đi, chờ đến kỳ tuyển tú nữ, ta nhất định sẽ đến hoàng cung. Chàng đã làm chuyện kia với ta rồi, ta cũng không thể gả cho người khác được nữa.”

Vũ Văn Thượng nghe những lời này, trong lòng cực kỳ không thoải mái. Chẳng lẽ nha đầu này còn muốn gả cho người khác? ! Hắn rất muốn xem trừ hắn ra, còn ai dám lấy nàng.

Mặc kệ cặp mắt đang trợn to của Trầm Lạc, Vũ Văn Thượng không nói thêm lời nào lập tức kéo Trầm Lạc ra khỏi phòng. Tiểu Phúc Tử đã sớm đợi ở ngoài cửa, khom người hành lễ: “Điện hạ, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi. Đồ ăn sáng và cả trà cũng để trên xe rồi, có phải nên về Trầm trạch không ạ?”

Tên Vũ Văn Thượng nà thực sự muốn đến nhà nàng sao, chính nàng biến mất trong một đêm sau đó đột nhiên xuất hiện lại còn dẫn theo thái tử của Nguyệt Tường quốc, người có mắt đều có thể nhìn thấy quan hệ giữa nàng và Vũ Văn Thượng hoàn toàn không bình thường. Còn nữa, cả gia đình của cậu cậu, cả nhà đương Hai đều đang ở đây. Cả nhà tiểu di nói không chừng hôm nay cũng đến đây, Vũ Văn Thượng lại cứ vậy mà đến nhà của nàng, Trầm Lạc bỗng thấy mí mắt giật giật liên tục.

Nhưng không còn biện pháp nao cả, hơi sức của nàng nhỏ, so với sức lực cực đại của Vũ Văn Thượng thì chẳng là gì, hấn cứ vậy mà kéo nàng đi. Không lâu sau, thì nàng đã ngồi trong xe liên tục cầu nhàu, lại cầu nhàu.

Vừa ăn đồ ăn sáng, vừa liếc Vũ Văn Thượng. Cái liếc này khá mờ ám, đương nhiên là Vũ Văn Thượng cũng nhìn ra: “Lạc Nhi, nàng có gì muốn nói với ta sao? Thí dụ như nhạc phụ nhạc mẫu yêu thích cái gì?”

Trầm Lạc vừa nghe xong thiếu chút nữa đã phun bánh ngọt đang nhai trong miệng ra.

“Bị sặc à, Lạc Nhi, mau uống nước đi. Đâu có ai giành với nàng, nàng cứ từ từ mà ăn, sau khi ăn xong rồi hãy nghĩ cho thật kỹ ta nghe.” Vũ Văn Thượng đang muốn lấy lòng phụ mẫu nàng. . . .

Nhận lấy ly trà trong tay Vũ Văn Thượng uống một hớp, Trầm Lạc nói:

“Mẫu thân ta rất dịu dàng, chỉ cần không làm sai chuyện gì lớn thì bà sẽ luôn ôn hoà, không có một chút cáu giận nào. Về phần phụ thân ta, ta hoàn toàn không hiểu ông ấy nghĩ gì.”

Ý tứ của Trầm Lạc cũng chính là ý của Vũ Văn Thượng.

“Lạc Nhi, nàng đã xem kỹ Dạ Minh Châu đó chưa? Có phát hiện ra gì không?”

Trầm Lạc không biết, vì sao Vũ Văn Thượng đột nhiên lại nói đến dạ minh châu. Có phải Dạ minh châu có bí mật gì không, đó cũng chỉ là một vật phát sang vào ban đêm thôi mà. Thấy ánh mắt nghi hoặc của Trầm Lạc, Vũ Văn Thượng thở dài, nhẹ giọng nói: “Quả nhiên” Bên trong hộp gấm có gì thì chắc là Lạc Nhi đã đưa cho phụ thân của mình xem rồi, cho nên tên của Lạc Nhi trên danh sách tú nữ mới không còn. Cũng may là hấn lo xa, đã chữa lại một thủ đoạn.

Bên trong phòng khách Trầm trạch, sau khi ăn sáng xong Bạch Vũ Hình ngồi bên cạnh đại tỷ, nhẹ giọng an ủi. Trầm Lương và Uy Chấn thì vẫn ngồi một bên uoongs trà, vẻ mặt lạnh nhạt. Ngược lại, Mộc Vân thì không được an nhàn như vậy, bà đã sốt ruột lắm rồi, vội nắm vạt áo phu quân, nói là mình muốn ra ngoài tìm Lạc Nhi. Trầm Vân mắc lỗi lớn, nếu là trước kia đã chạy đi “vơ vét” trên bảo hoặc là ngấm tuần nam rồi. Nhưng hiện tại chỉ có thể cúi đầu không lên tiếng, ngay cả nụ cười tươi như hoa kia cũng biến mất. Bạch Mạn Thanh vẫn ngồi trên ghế, người thì đã nằm nhoài ra bàn, ngó đồng ngó tây.

Đột nhiên giọng của gã sai vặt oang oang lên, “Lão gia phu nhân, đại tiểu thư về rồi.”

Sự an tĩnh trong phòng khách trong nháy mắt đã trở nên vui mừng trở lại, Bạch Ngũ Mặc lập tức cất bước ra ngoài phòng khách. Tất cả mọi người trong phòng cũng theo sát ra ngoài. Trầm Lương mặt không biểu cảm, Uy Chấn lại như cười như không. Tính khí của thái tử đương triều xét ở một mặt nào đó có phần rất giống đại tỷ phu, lần này chắc chắn là có kịch hay xem rồi.

Khi Trầm Vân thấy Đường tỷ đang đứng bên cạnh nam tử xa lạ thì một cỗ tức giận xộc thẳng lên trên. Chính là nam nhân này, khiến cho người ta không nhìn ra thủ đoạn, dẫn dụ nàng rồi để đường tỷ rơi vào tay hấn. Trầm Vân hừ lạnh một tiếng, chạy thẳng đến chỗ Vũ Văn Thượng.

Thấy Trầm Vân như một con trâu thô bạo xông thẳng về phía Vũ Văn Thượng thì Trầm Lạc cả kinh. Đang định ngăn cản nhưng vẫn không kịp nữa rồi, những người khác cũng không ngờ được màn này. Khoé mắt Uy Chấn giãn ra, Vân nha đầu này, tính tình và tướng mạo này thật không nhìn ra đó.

“Tên vô sỉ háo sắc kia, dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra người. Là người tối qua lừa ta, dẫn ta ra ngoài rồi để cho đường tỷ đợi. Đợi xem ta lột da của người ra đây.”

Trầm Vân càng nói, khí thế càng bùng bùng, vượt cả vóc người nhỏ nhắn cả nàng, nàng nhảy lên nhưng không túm được cổ áo của Vũ Văn Thương nên hung hăng xé ống tay áo của hắn..

Trầm Lạc nhìn mặt Vũ Văn Thương Thương, cứ tưởng là hắn sẽ giận tái mặt, nhưng ai ngờ hắn lại vẫn cười tự nhiên, đây là. . . .

Uy Chấn và Bạch Dư Tề đứng ở phía sau đã quỳ xuống hành lễ, rồi rít cất cao giọng nói: “Thái tử điện hạ đến nhà chơi, thần không từ xa nghênh đón, mong Điện hạ thứ tội.”

Trầm Vân vừa nghe, da mặt kéo ra, tay run run. Thái tử điện hạ?! Tên nam nhân vô sỉ này là. . . thái tử điện hạ?! Trầm Vân vội quay sang nhìn nhìn đường tỷ, thấy đường tỷ lắc đầu một cái, Trầm Vân nhất thời thả tay ra. Nhưng mà, nàng vẫn không cam lòng. Mới vừa rồi rõ ràng còn quyết định trừng trị tên nam nhân vô sỉ này một phen. . . .

Bạch Ngữ Mặc kinh ngạc không nói nên lời, tầm mắt luôn đảo qua chỗ khuê nữ đến. . . người thái tử, lại thấy bản khoân. So với sự kinh ngạc của Bạch Ngữ Mặc thì Bạch Mạn Thanh còn khoa trương hơn, nhảy cẫng lên la lớn: “Điện hạ yêu thích tỷ tỷ.”

Lời của Bạch Mạn Thanh khiến cho Bạch Ngữ Mặc lo lắng, làm sao mới tốt đây. Khuê nữ của bà đã bị thái tử chú ý đến rồi, nhìn điệu bộ này, khuê nữ bà không thể không vào hang sói rồi.

Trên mặt Vũ Văn Thương mang theo nụ cười nồng đậm, nhìn Uy Chấn và Bạch Dư Tề nâng tay: “Không cần giữ lễ tiết, lần này ta tới là để bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu. Đều là người một nhà, những lễ tiết hoàng cung hãy bỏ qua hết đi.”

Mộc Vân vội kéo Bạch Mạn Thanh qua, không để nàng hô lớn gọi nhỏ nữa. Nói thật, Mộc Vân vốn nghĩ để Trầm Lạc đến Kinh thành chơi, nhưng không ngờ là Lạc Nhi lại đến cả hoàng cung, cái này thật không hay rồi. Nghĩ như vậy, Mộc Vân vội quay sang nhìn Trầm Lạc, trong mắt mang theo mấy phần thương tiếc.

Lúc này, Trầm Lương ho khan một tiếng, giọng nói hết sức nghiêm túc: “Nếu đã bỏ những lễ nghi hoàng gia thì, người, đến thư phòng của ta trước.”

Trực tiếp gọi Vũ Văn Thương là người, đã thể hiện đủ mười phần mười đáng vẻ uy nghiêm. Trầm Lạc quay sang nhìn phụ thân rồi lại nhìn Vũ Văn Thương, trong lòng cảm xúc lẫn lộn. Trong lòng lại có vài phần mong đợi xấu xa, nếu phụ thân và Vũ Văn Thương so chiêu, không biết là ai thắng ai thua đây.

Vũ Văn Thương hí mắt cúi đầu nhìn ống tay áo của hắn vẫn còn bị Trầm Vân nắm: “Nhạc phụ gọi ta vào thư phòng rồi, không biết cô nương có tiện buông tay không?”

Trầm Vân từ nhỏ đã yêu thích những nam tử có tướng mạo tuấn mỹ, thái tử đương triều Nguyệt Tường quốc này là một đệ nhất mỹ nam đó nha, bây giờ ở khoảng cách gần như vậy, nói chuyện dịu dàng như vậy, lại còn cười hí mắt nữa! Trầm Vân trong lòng lơ lửng, tay không khống chế buông xuống. Đợi vị thái tử kia đi xa thì Trầm Vân nhất thời cảm thấy mất mặt. Thật là muốn đánh bản thân một bạt tai, để sắc đẹp mê hoặc, đúng là kẻ háo sắc. Trầm Vân, người thật không có tiền đồ.

“Lạc Nhi, con lại đây.” Bạch Ngữ Mặc từ kinh ngạc lo lắng cũng dần bình tĩnh trở lại, vẫy vẫy tay về phía khuê nữ. Lạc nhi cả đêm không về, thái tử lại vô sỉ như thế. Một đêm này thực sự không xảy ra chuyện gì được sao, Lạc Nhi cũng đã có nguyệt sự đầu tiên rồi. Trầm Lạc liếc thấy ánh mắt ngàn vạn lần hối hận của Trầm Vân, nhưng cũng chỉ cất bước về phía mẫu thân. Bạch Ngữ Mặc nắm lấy tay khuê nữ, trực tiếp kéo về phòng mình.

Hai người ở lại đưa mắt nhìn nhau, Bạch Dư Tề thì lắc đầu thở dài, còn Mộc Vân thì lộ vẻ tiếc hận, Bạch Mạn Thanh từ vẻ không thể tưởng tượng nổi dần dần bình tĩnh lại. Chỉ có Uy Chấn là vẫn giữ nụ cười tươi, còn Bạch Vũ Hình thì lại mù mịt không hiểu gì cả. Lạc Nhi được thái tử coi trọng, Lạc nhi tính tình đơn thuần chất phác, nếu như vào cung thì sao có thể đối phó nổi những người gian trá đó chứ. Bấy nhiêu người trong Uy phủ thôi mà cũng đã rất phiền lòng, nhưng hoàng cung kia so với Uy phủ lại càng phức tạp hơn nhiều.

Hai mẹ con vừa vào phòng thì Bạch Ngữ Mặc liền nổi giận: “Con đó, không biết mẫu thân nên nói cái gì với con đây? Con nghe mẫu thân hỏi, tối qua con và thái tử có phải là đã trải qua chuyện đó rồi không?”

Khi thấy mặt khuê nữ đỏ lên thì trong lòng Bạch Ngừ Mặc vô cùng chua xót. Cảm giác bị thương dâng tràn trong lòng, bà tựa vào ghế: “Phải làm sao bây giờ, thái tử đã lấy đi sự trong sạch của con rồi, nhất định là con phải gả cho thái tử thôi. Lạc Nhi, những người trong hoàng cung con không đối phó được, sau này thái tử lại nạp thêm nhiều phi tần nữa, về sau con ráng chịu đựng đừng để đắc tội đó.”

Bạch Ngừ Mặc càng nói càng đau lòng, nhớ lại ngày trước công công vì lấy thêm tiểu thiếp, khiến cho bà tức giận mà đánh tiểu thiếp đó đến chết. Kết quả, khi công công biết được chân tướng sự việc, tuyệt tình dứt bỏ mà đi làm hoà thượng. Bà còn nhớ bà bà buồn khổ đến chết. Vậy mà khi chết bà bà vẫn nhớ mãi không quên công công. Mộ của bà bà còn được bố trí ở ngôi chùa trên ngọn núi nhỏ, nơi mà công công đang tu.

Trầm Lạc ngồi xổm dưới đất, xoa xoa tay của mẫu thân: “Mẫu thân, bên trong hoàng cung thị phi nhiều. Nữ nhi vào cung, tự bản thân sẽ cẩn thận. Hiện tại, Vũ Văn Thượng đối với nữ nhi không tệ, mặc dù có chút vô sỉ. Nhưng mẫu thân, người hãy yên tâm, dùng lời nói trước đây của phụ thân là, trong người con đang chảy dòng máu của ông, sao có thể dễ dàng để người khác khi dễ được?”

Bạch Ngừ Mặc thở dài, trở tay nắm lấy tay khuê nữ: “Con à, bây giờ thì con nói đơn giản dễ nghe, nhưng chờ đến khi vào hoàng cung rồi, cha mẹ không ở bên cạnh, chắc chắn con sẽ bị người khác bắt nạt rồi khóc nhè, thái tử lại bề bộn nhiều việc, mặc dù đối xử tốt với con nhưng sao có thể ngày ngày dỗ dành con được?” Bạch Ngừ Mặc nhìn xuống, thấy khuê nữ đang cúi đầu không lên tiếng, trong lòng lại càng đau, khuê nữ rốt cuộc đã phải vào cung, thái tử cũng đã đến tận nhà rồi.

“Mẫu thân.” Trầm Lạc bỗng ngẩng đầu lên: “Lần đầu tiên vào cung, con cũng không ngờ lại bị Vũ Văn Thượng coi trọng, cho nên đối với những nữ nhân kia có thể tránh thì liền tránh. Chờ lần này vào cung, mắt con sẽ cẩn thận hơn một chút. Mẫu thân, không phải trong kinh thành còn có cậu và dưỡng hai sao.”

“Ai, lạc Nhi, vào cung phải khôn ngoan một chút. Nếu có người khi dễ con, con phải đòi lại gấp đôi. Trầm gia ở Nguyệt Tường quốc này, cũng là một hậu đài lớn rồi. Đừng để mình chịu uỷ khuất. Đúng rồi, Lạc nhi, con phải may túi thơm, để khăn có lạc hồng vào.”

Trầm Lạc lúng túng, đôi tay nín chặt ống tay áo, vừa nhắc tới khăn lạc hồng, lại nghĩ đến một màn kịch liệt của tối qua.

Tác giả có lời muốn nói: Nha đầu Trầm Vân nha đầu này muốn truyền thụ cái ấy ấy cho Đường tỷ rồi. Ở trong hoàng cung, không chỉ đối phó với những nữ nhân khác, mà còn phải bắt được lòng của nam nhân nha, phương pháp để bắt lấy nam nhân là như thế nào? Ai khổ nỗi hiện tại đây là thời kì hài hòa không tiện nói, hừ (∞) (thở dài)

49. Chương 49

Hôm sau, ở bên trong một sương phòng bình thường, một nữ tử với khuôn mặt đỏ bừng ngược mắt nhìn nam tử có vóc người cao lớn. Nam tử này đang cúi người tỉ mỉ cắt phần vải của giường. Một lát sau, một miếng vải dệt ngay ngắn hình tròn hiện ra trước mặt nữ tử.

Khi thấy trên mảnh vải hình tròn hiện ra vết hồng ám muối thì phút chốc nữ tử cúi thấp đầu xuống, ở bên cạnh còn truyền đến tiếng cười sang sảng của nam tử. Đứng ở ngoài phòng Tiểu Phúc Tử cúi đầu nghĩ ngợi, chắc hẳn tối qua Điện hạ vô cùng thoải mái. Xuân phong một đêm rồi, Điện hạ à, ngài cần phải nói rõ với Trầm gia đó, ngài không biết hiện tại Trầm gia đã rối như canh hẹ rồi sao, tối qua gả sai vật cho tới gia nô của Trầm gia đã điều động hơn một nửa rồi, theo tính tình của gia chủ Trầm gia thì, Điện hạ, ngài hãy bảo trọng nha. (anh này vui ghê)

Bên trong nhà, Vũ Văn Thượng cẩn thận đem miếng vải gấp lại cho tốt, sau đó kéo tay phải của Trầm Lạc qua, híp mắt, khoé môi thì cong cong lên: “Lạc Nhi, ta biết tập tục ở huyện Vân Hà, lạc hồng này phải để ở dưới đáy rương sính lễ của nhà trai. Sau khi về, hãy đem mảnh vải và phương án này để ở dưới đáy hộp gấm đựng dạ minh châu đi.” Vừa dứt lời, mảnh vải bọc lấy phương án rơi vào tay Trầm Lạc, Trầm Lạc nắm chắc nhanh chóng bỏ vào trong ống tay áo.

Thấy vật này Trầm Lạc liền nhớ lại chuyện tối qua, sức lực của Vũ Văn Thượng thực sự rất lớn, thời gian liên tục lại còn kéo dài nữa, bây giờ cả eo và đùi của nàng chỗ nào cũng đều đau mỗi cả.

Để che giấu sự lúng túng của mình, Trầm Lạc ho nhẹ một tiếng. Ngược mắt nhìn thấy ý cười tràn ngập trên mặt Vũ Văn Thượng, nhẹ giọng nói: “Ta phải về thôi, hôm qua theo chàng đến đây, cả đêm lại không về. Chắc hẳn phụ mẫu rất lo lắng.” Trầm Lạc nói xong muốn cất bước ra ngoài thì Vũ Văn Thượng kéo tay Trầm Lạc lại: “Nha đầu, nàng không phải muốn về một mình chứ? Nàng đã là của ta rồi, ta cũng nên về gặp mặt nhạc phụ nhạc mẫu chứ.”

Trầm Lạc vừa nghe, hai mắt bỗng tròn tròn. “Chàng đến nhà ta sao? Không được, chàng mau trở về hoàng cung đi, chờ đến kỳ tuyển tú nữ, ta nhất định sẽ đến hoàng cung. Chàng đã làm chuyện kia với ta rồi, ta cũng không thể gả cho người khác được nữa.”

Vũ Văn Thượng nghe những lời này, trong lòng cực kỳ không thoải mái. Chẳng lẽ nha đầu này còn muốn gả cho người khác? ! Hắn rất muốn xem thử hắn ra, còn ai dám lấy nàng.

Mặc kệ cặp mắt đang tròn to của Trầm Lạc, Vũ Văn Thượng không nói thêm lời nào lập tức kéo Trầm Lạc ra khỏi phòng. Tiểu Phúc Tử đã sớm đợi ở ngoài cửa, khom người hành lễ: “Điện hạ, xe ngựa đã chuẩn bị xong rồi. Đồ ăn sáng và cả trà cũng để trên xe rồi, có phải nên về Trầm trạch không ạ?”

Tên Vũ Văn Thượng này thực sự muốn đến nhà nàng sao, nàng biến mất trong một đêm sau đó đột nhiên xuất hiện lại còn dẫn theo thái tử của Nguyệt Trường quốc, người có mắt đều có thể nhìn thấy quan hệ giữa nàng và Vũ Văn Thượng hoàn toàn không bình thường. Còn nữa, cả gia đình của cậu, cả nhà đương Hai đều đang ở đây. Cả nhà tiểu di nói không chừng hôm nay cũng đến đây, Vũ Văn Thượng lại cứ vậy mà đến nhà của nàng, Trầm Lạc bỗng thấy mí mắt giật giật liên tục.

Nhưng không còn biện pháp nào cả, hơi sức của nàng nhỏ, so với sức lực cực đại của Vũ Văn Thượng thì chẳng là gì, hắn cứ vậy mà kéo nàng đi. Không lâu sau, thì nàng đã ngồi trong xe liên tục càu nhàu, lại càu nhàu.

Vừa ăn đồ ăn sáng, vừa liếc Vũ Văn Thượng. Cái liếc này khá mờ ám, đương nhiên là Vũ Văn Thượng cũng nhìn ra: “Lạc Nhi, nàng có gì muốn nói với ta sao? Thí dụ như nhạc phụ nhạc mẫu yêu thích cái gì?”

Trầm Lạc vừa nghe xong thiếu chút nữa đã phun bánh ngọt đang nhai trong miệng ra.

“Bị sặc à, Lạc Nhi, mau uống nước đi. Đâu có ai giành với nàng, nàng cứ từ từ mà ăn, sau khi ăn xong rồi hãy nghĩ cho thật kĩ kể cho ta nghe.” Vũ Văn Thượng đang muốn lấy lòng phụ mẫu nàng. . . .

Nhận lấy ly trà trong tay Vũ Văn Thượng uống một hớp, Trầm Lạc nói:

“Mẫu thân ta rất dịu dàng, chỉ cần không làm sai chuyện gì lớn thì bà sẽ luôn ôn hoà, không có một chút cái giận nào. Về phần phụ thân ta, ta hoàn toàn không hiểu ông ấy nghĩ gì.”

Ý tứ của Trầm Lạc cũng chính là ý của Vũ Văn Thượng.

“Lạc Nhi, nàng đã xem kỹ Dạ Minh Châu đó chưa? Có phát hiện ra gì không?”

Trầm Lạc không biết, vì sao Vũ Văn Thượng đột nhiên lại nói đến dạ minh châu. Có phải Dạ minh châu có bí mật gì không, đó cũng chỉ là một vật phát sang vào ban đêm thôi mà. Thấy ánh mắt nghi hoặc của Trầm Lạc, Vũ Văn Thượng thở dài, nhẹ giọng nói: “Quả nhiên” Bên trong hộp gấm có gì thì chắc là Lạc Nhi đã đưa cho phụ thân của mình xem rồi, cho nên tên của Lạc Nhi trên danh sách tú nữ mới không còn. Cũng may là hắn lo xa, đã chữa lại một thủ đoạn.

Bên trong phòng khách Trầm trạch, sau khi ăn sáng xong Bạch Vũ Hình ngồi bên cạnh đại tỳ, nhẹ giọng an ủi. Trầm Lương và Uy Chấn thì vẫn ngồi một bên uống trà, vẻ mặt lạnh nhạt. Ngược lại, Mộc Vân thì không được an nhàn như vậy, bà đã sốt ruột lắm rồi, vội nắm vạt áo phủ quân, nói là mình muốn ra ngoài tìm Lạc Nhi. Trầm Vân mắc lỗi lớn, nếu là trước kia đã chạy đi “vơ vét” trên bảo hoặc là ngắm tuần nam rồi. Nhưng hiện tại chỉ có thể cúi đầu không lên tiếng, ngay cả nụ cười tươi như hoa kia cũng biến mất. Bạch Mạn Thanh vẫn ngồi trên ghế, người thì đã nằm nhoài ra bàn, ngó đồng ngó tây.

Đột nhiên giọng của gã sai vặt oang oang lên, “Lão gia phu nhân, đại tiểu thư về rồi.”

Sự an tĩnh trong phòng khách trong nháy mắt đã trở nên vui mừng trở lại, Bạch Ngũ Mặc lập tức cất bước ra ngoài phòng khách. Tất cả mọi người trong phòng cũng theo sát ra ngoài. Trầm Lương mặt không biểu cảm, Uy Chấn lại như cười như không cười. Tính khí của thái tử đương triều xét ở một mặt nào đó có phần rất giống đại tỷ phu, lần này chắc chắn là có kịch hay xem rồi.

Khi Trầm Vân thấy Đường tỷ đang đứng bên cạnh nam tử xa lạ thì một cỗ tức giận xộc thẳng lên trên. Chính là nam nhân này, khiến cho người ta không nhìn ra thủ đoạn, dẫn dụ nàng rồi để đường tỷ rơi vào tay hắn. Trầm Vân hừ lạnh một tiếng, chạy thẳng đến chỗ Vũ Văn Thượng.

Thấy Trầm Vân như một con trâu thô bạo xông thẳng về phía Vũ Văn Thượng thì Trầm Lạc cả kinh. Đang định ngăn cản nhưng vẫn không kịp nữa rồi, những người khác cũng không ngờ được màn này. Khoé mắt Uy Chấn giãn ra, Vân nha đầu này, tính tình và tướng mạo này thật không nhìn ra đó.

“Tên vô sỉ háo sắc kia, dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra người. Là người tối qua lừa ta, dẫn ta ra ngoài rồi để cho đường tỷ đợi. Đợi xem ta lột da của người ra đây.”

Trầm Vân càng nói, khí thế càng bùng bùng, vượt cả vóc người nhỏ nhắn cả nàng, nàng nhảy lên nhưng không túm được cổ áo của Vũ Văn Thượng nên hung hăng xé ống tay áo của hắn..

Trầm Lạc nhìn mặt Vũ Văn Thượng, cứ tưởng là hắn sẽ giận tái mặt, nhưng ai ngờ hắn lại vẫn cười tự nhiên, đây là. . . .

Uy Chấn và Bạch Dư Tề đứng ở phía sau đã quỳ xuống hành lễ, rồi rít cất cao giọng nói: “Thái tử điện hạ đến nhà chơi, thần không từ xa nghênh đón, mong Điện hạ thứ tội.”

Trầm Vân vừa nghe, da mặt kéo ra, tay run run. Thái tử điện hạ?! Tên nam nhân vô sỉ này là. . . thái tử điện hạ?! Trầm Vân vội quay sang nhìn nhìn đường tỷ, thấy đường tỷ lắc đầu một cái, Trầm Vân nhất thời thả tay ra. Nhưng mà, nàng vẫn không cam lòng. Mới vừa rồi rõ ràng còn quyết định trừng trị tên nam nhân vô sỉ này một phen. . . .

Bạch Ngũ Mặc kinh ngạc không nói nên lời, tầm mắt luôn đảo qua chỗ khuê nữ đến. . . người thái tử, lại thấy bắn khoản. So với sự kinh ngạc của Bạch Ngũ Mặc thì Bạch Mạn Thanh còn khoa trương hơn, nhảy cẫng lên la lớn: “Điện hạ yêu thích tỷ tỷ.”

Lời của Bạch Mạn Thanh khiến cho Bạch Ngũ Mặc lo lắng, làm sao mới tốt đây. Khuê nữ của bà đã bị thái tử chú ý đến rồi, nhìn điệu bộ này, khuê nữ bà không thể không vào hang sói rồi.

Trên mặt Vũ Văn Thượng mang theo nụ cười nồng đậm, nhìn Uy Chấn và Bạch Dư Tề nâng tay: “Không cần giữ lễ tiết, lần này ta tới là để bá kiến nhạc phụ nhạc mẫu. Đều là người một nhà, những lễ tiết hoàng cung hãy bỏ qua hết đi.”

Mộc Vân vội kéo Bạch Mạn Thanh qua, không để nàng hô lớn gọi nhỏ nữa. Nói thật, Mộc Vân vốn nghĩ để Trầm Lạc đến Kinh thành chơi, nhưng không ngờ là Lạc Nhi lại đến cả hoàng cung, cái này thật không hay rồi. Nghĩ như vậy, Mộc Vân vội quay sang nhìn Trầm Lạc, trong mắt mang theo mấy phần thương tiếc.

Lúc này, Trầm Lương ho khan một tiếng, giọng nói hết sức nghiêm túc: “Nếu đã bỏ những lễ nghi hoàng gia thì, người, đến thư phòng của ta trước.”

Trực tiếp gọi Vũ Văn Thượng là người, đã thể hiện đủ mười phần mười đáng vẻ uy nghiêm. Trầm Lạc quay sang nhìn phụ thân rồi lại nhìn Vũ Văn Thượng, trong lòng cảm xúc lẫn lộn. Trong lòng lại có vài phần mong đợi xấu xa, nếu phụ thân và Vũ Văn Thượng so chiêu, không biết là ai thắng ai thua đây.

Vũ Văn Thượng hí mắt cúi đầu nhìn ống tay áo của hắn vẫn còn bị Trầm Vân nắm: “Nhạc phụ gọi ta vào thư phòng rồi, không biết cô nương có tiện buông tay không?”

Trầm Vân từ nhỏ đã yêu thích những nam tử có tướng mạo tuấn mỹ, thái tử đương triều Nguyệt Tường quốc này là một đệ nhất mỹ nam đó nha, bây giờ ở khoảng cách gần như vậy, nói chuyện dịu dàng như vậy, lại còn cười hí mắt nữa! Trầm Vân trong lòng lơ lửng, tay không không chế buông xuống. Đợi vị thái tử kia đi xa thì Trầm Vân nhất thời cảm thấy mất mặt. Thật là muốn đánh bản thân một bạt tai, để sắc đẹp mê hoặc, đúng là kẻ háo sắc. Trầm Vân, người thật không có tiền đồ.

“Lạc Nhi, con lại đây.” Bạch Ngừ Mặc từ kinh ngạc lo lắng cũng dần bình tĩnh trở lại, vẫy vẫy tay về phía khuê nữ. Lạc Nhi cả đêm không về, thái tử lại vô sỉ như thế. Một đêm này thực sự không xảy ra chuyện gì được sao, Lạc Nhi cũng đã có nguyệt sự đầu tiên rồi. Trầm Lạc liếc thấy ánh mắt ngán vạn lần hối hận của Trầm Vân, nhưng cũng chỉ cất bước về phía mẫu thân. Bạch Ngừ Mặc nắm lấy tay khuê nữ, trực tiếp kéo về phòng mình.

Hai người ở lại đưa mắt nhìn nhau, Bạch Dư Tề thì lắc đầu thở dài, còn Mộc Vân thì lộ vẻ tiếc hận, Bạch Mạn Thanh từ vẻ không thể tưởng tượng nổi dần dần bình tĩnh lại. Chỉ có Uy Chấn là vẫn giữ nụ cười tươi, còn Bạch Vũ Hình thì lại mù mịt không hiểu gì cả. Lạc Nhi được thái tử coi trọng, Lạc Nhi tính tình đơn thuần chất phác, nếu như vào cung thì sao có thể đối phó nổi những người gian trá đó chứ. Bấy nhiêu người trong Uy phủ thôi mà cũng đã rất phiền lòng, nhưng hoàng cung kia so với Uy phủ lại càng phức tạp hơn nhiều.

Hai mẹ con vừa vào phòng thì Bạch Ngừ Mặc liền nổi giận: “Con đó, không biết mẫu thân nên nói cái gì với con đây? Con nghe mẫu thân hỏi, tối qua con và thái tử có phải là đã trải qua chuyện đó rồi không?”

Khi thấy mặt khuê nữ đỏ lên thì trong lòng Bạch Ngừ Mặc vô cùng chua xót. Cảm giác bị thương dằng trền trong lòng, bà tựa vào ghế: “Phải làm sao bây giờ, thái tử đã lấy đi sự trong sạch của con rồi, nhất định là con phải gả cho thái tử thôi. Lạc Nhi, những người trong hoàng cung con không đối phó được, sau này thái tử lại nạp thêm nhiều phi tần nữa, về sau con ráng chịu đựng đừng để đắc tội đó.”

Bạch Ngừ Mặc càng nói càng đau lòng, nhớ lại ngày trước công công vì lấy thêm tiểu thiếp, khiến cho bà bà tức giận mà đánh tiểu thiếp đó đến chết. Kết quả, khi công công biết được chân tướng sự việc, tuyệt tình dứt bỏ mà đi làm hoà thượng. Bà còn nhớ bà bà buồn khổ đến chết. Vậy mà khi chết bà bà vẫn nhớ mãi không quên công công. Mộ của bà bà còn được bố trí ở ngôi chùa trên ngọn núi nhỏ, nơi mà công công đang tu.

Trầm Lạc ngồi xổm dưới đất, xoa xoa tay của mẫu thân: “Mẫu thân, bên trong hoàng cung thị phi nhiều. Nữ nhi vào cung, tự bản thân sẽ cẩn thận. Hiện tại, Vũ Văn Thượng đối với nữ nhi không tệ, mặc dù có chút vô sỉ. Nhưng mẫu thân, người hãy yên tâm, dùng lời nói trước đây của phụ thân là, trong người con đang chảy dòng máu của ông, sao có thể dễ dàng để người khác khi dễ được?”

Bạch Ngừ Mặc thở dài, trở tay nắm lấy tay khuê nữ: “Con à, bây giờ thì con nói đơn giản dễ nghe, nhưng chờ đến khi vào hoàng cung rồi, cha mẹ không ở bên cạnh, chắc chắn con sẽ bị người khác bắt nạt rồi khóc nhè, thái tử lại bề bộn nhiều việc, mặc dù đối xử tốt với con nhưng sao có thể ngày ngày dỗ dành con được?” Bạch Ngừ Mặc nhìn xuống, thấy khuê nữ đang cúi đầu không lên tiếng, trong lòng lại càng đau, khuê nữ rốt cuộc đã phải vào cung, thái tử cũng đã đến tận nhà rồi.

“Mẫu thân.” Trầm Lạc bỗng ngẩng đầu lên: “Lần đầu tiên vào cung, con cũng không ngờ lại bị Vũ Văn Thượng coi trọng, cho nên đối với những nữ nhân kia có thể tránh thì liền tránh. Chờ lần này vào cung, mắt con sẽ cẩn thận hơn một chút. Mẫu thân, không phải trong kinh thành còn có cậu và dưỡng hai sao?”

“Ai, lạc Nhi, vào cung phải khôn ngoan một chút. Nếu có người khi dễ con, con phải đòi lại gấp đôi. Trầm gia ở Nguyệt Tường quốc này, cũng là một hậu đài lớn rồi. Đừng để mình chịu uỷ khuất. Đúng rồi, Lạc Nhi, con phải may túi thơm, để khăn có lạc hồng vào.”

Trầm Lạc lúng túng, đôi tay níu chặt ống tay áo, vừa nhắc tới khăn lạc hồng, lại nghĩ đến một màn kịch liệt của tối qua.

Tác giả có lời muốn nói: Nha đầu Trầm Vân nha đầu này muốn truyền thụ cái ấy ấy cho Đường tỷ rồi. Ở trong hoàng cung, không chỉ đối phó với những nữ nhân khác, mà còn phải bắt được lòng của nam nhân nha, phương pháp để bắt lấy nam nhân là như thế nào? Ai khổ nổi hiện tại đag là thời kì hài hòa không tiện nói, hừ (∞) (thở dài)

50. Chương 50

Trầm Lạc cầm tấm vải đỏ mà mẫu thân cho ra khỏi phòng, theo tập tục huyện Vân Hà, cô gái trước khi sắp xuất giá đều tự tay may túi thơm màu đỏ, đợi đến ngày thành thân đem túi thơm đó đến nhà tân lang.

Đợi đến lúc gặp mặt lại, cô gái sẽ phải đem túi thơm đó đặt ở tầng cúi bên trong rương sính lễ lớn đặt ở phía Nam, gọi là tục ẩn giấu. Thế nhưng chỉ là đối với những cô nương trước khi xuất giá mà thôi, đối với nàng chưa thành thân mà đã thất thân rồi, thì đó lại là một tình huống khác hoàn toàn.

Trầm Lạc bước nhanh đến sân, bỗng chốc thấy hai bóng dáng ở trong ngõ nhỏ, Trầm Lạc định thần lại thì ra là đường muội Trầm Vân cùng biểu muội Bạch Mạn Thanh. Trầm Vân giang hai cánh tay ngăn đường tỷ đang đi đến, gương mặt hồng hồng lộ ra nụ cười: “Đường tỷ, ta len lén chạy tới cửa phòng đại bá, nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của Thái tử cùng đại bá. Đường tỷ, thái tử đối với người rất là để ý, là được...”

Trầm Vân nói tới chỗ này, sắc mặt bỗng chốc biến đổi, cắn răng, nghiêng lợi hung hăng nói tiếp: “Chính là quá mức vô sỉ, đường tỷ, sau này tỷ vào cung có thể phải hảo hảo một phen, nam tử tuần tú như thế, đường tỷ thật sự là không bị thiệt thòi nha.”

Trầm Vân đối với người nhà mình nói chuyện luôn luôn như thế, không e dè nghĩ gì nói đó. Những lời này nếu như bị người ngoài nghe, không phải sẽ cười nhạo thái tử sao?

“Vân Vân, người nói cũng nhiều rồi. Nói chuyện sao không che đậy miệng lại.”

Trầm Vân chẳng hề để ý, phất phất tay: “Đường tỷ, tỷ nghe theo muội chính xác không sai đâu. Dù sao không bao lâu nữa tỷ sẽ vào cung, trước khi tỷ vào ta muốn toàn lực giúp tỷ.” Trầm Vân tràn đầy tự tin, Bạch Mạn Thanh một bên còn đang chỉnh lại sắc mặt, sau khi trên mặt lộ ra hết khiếp sợ nghi ngờ mở miệng nói với Trầm Lạc: “Đường tỷ, đại cô phụ đã đồng ý đưa tỷ vào cung, xem ra, tỷ thật muốn thành thái tử phi. Đường tỷ, tỷ không sợ đối đầu với muội sao, không phải tỷ nói không muốn làm thái tử phi sao?”

Trầm Lạc lúng túng một hồi, không biết nói như thế nào với Mạn Thanh đây. Lúc ấy, nàng không nghĩ đến sẽ bị Vũ Văn Thượng đế bắt gặp, có một số việc đúng là không thể nào nói rõ ràng. Chần chừ chốc lát, Trầm Lạc vừa định mở miệng liền nghe Bạch Mạn Thanh nói tiếp: “Như vậy cũng tốt, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, ta không làm được thì để đường tỷ làm. Vị trí thái tử phi nhất định không để Hà Oánh chiếm được, còn có cái gì Hạ Quận chúa. Khiến những nữ nhân kia đau lòng đi thôi.”

Trầm Vân một chút cũng không muốn nghe trong cung nữ nhân như thế nào, nàng hiện tại có chuyện gấp muốn nói cùng Đường tỷ, thay vì cùng một bầy nữ nhân trong cung đấu đá, không bằng nắm chặt lòng nam nhân. “Đường tỷ, tối nay muội với tỷ cùng ngủ, thuận tiện muội mang theo bảo bối. Tỷ chờ muội, muội đi trước chọn lựa bảo bối một chút.”

Trầm lạc phải kéo Trầm Vân lại: “Vân Vân, tỷ và muội nói chuyện một chút, phụ thân cùng Vũ Văn Thượng còn nói cái gì trong thư phòng?” Bạch Mạn Thanh nghe được biểu tỷ không e dè gọi tên thái tử, nói thật ra, vui mừng rất nhiều còn có một chút ghen tỵ, tại sao thái tử lại coi trọng biểu tỷ cho biểu tỷ nhiều ân sủng như thế. Nàng là thật tâm vui mừng cho thái tử cùng biểu tỷ, nếu không phải thì cần gì phải tự mình đến Trầm gia, cần gì phải để mặc cho đại cô phụ khiển trách cũng không có chút thối lui nào. Lúc nào thì đến phiên mình gặp được nam tử của riêng mình?

“Hả? Ta còn tưởng rằng Đường tỷ cứng rắn bị thái tử lừa chỉ có thể đi theo thái tử đâu rồi, bây giờ nhìn lại thì hoàn toàn không phải, Đường tỷ trong đầu vui mừng cũng chính là do thái tử. Trong thư phòng nha, đại bá thật là lợi hại nha, đem đường đương là thái tử tương lai khiển trách xối đầu. Thái tử bên cạnh còn cười theo, tiếng cười liên tiếp đấy. Chỉ là lúc ấy cảm thấy đại bá thật rắn dạ như thế nào, khiển trách như thế nào cũng cười sung sướng, dù sao cũng nhất định muốn khuê nữ người vào cung. Rất có lòng nha, khụ khụ, chiều này ta nhất định phải nhớ, về sau thấy Tâm Nghi (người trong lòng) khẳng định là cần dùng đến.”

Trầm Lạc nhìn nắm tay của Trầm Vân, nha đầu háo sắc này sợ vĩnh viễn cũng không sửa được rồi. Thấy nam tử tuần mỹ liền ba chân chạy tới, đợi đến khi nam tử tuần mỹ hơn đến liền thay đổi mục tiêu. Ngược lại nam tử tuần mỹ lại rất nhiều, tính tình của nha đầu Trầm Vân này lại không kiên định. Không biết ai sẽ là đường muội phu của nàng đây.

“Biểu tỷ, cái vải đỏ người cầm có vẻ là muốn dùng để may túi thơm. Thái tử thật là gấp, nhanh như vậy liền... Không nói nữa, biểu tỷ người nhanh đi may túi thơm đi.” Bạch Mạn thanh sau khi nói xong kéo Trầm Vân, than ảnh hai người lúc tới cũng vội vã mà đi cũng vội vã.

Bên trong phòng

Trầm Lạc đem khăn tay trong ống tay đặt ở trên bàn, sau đó xoay người lấy từ trong tủ ra cây kéo nhỏ, đem tấm vải màu đỏ cắt thành hình tròn. Rồi sau đó đem vải vóc đặt lên bàn lên may vá, ngồi trên ghế, đem chỉ dâm xuyên qua lỗ kim, sau đó cầm lấy vải trên bàn lên, cúi đầu đưa mũi kim lên xuống.

Trầm Lạc vừa ngồi vá vừa nghĩ tới lời nói của Trầm Vân, phụ thân ở thư phòng hung hăng khiển trách Vũ Văn Thượng, Vũ Văn Thượng khuôn mặt thủy chung tươi cười nhẹ nhàng. Đắm chìm trong suy nghĩ, Trầm Lạc không ý thức được rằng mình bất giác nở nụ cười, động tác may túi thơm nhẹ nhàng, linh xảo.

Lúc này, Vũ Văn Thượng đã bước vào sân trước phòng Trầm Lạc, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy giai nhân đang cúi đầu cẩn thận may túi thơm, Vũ Văn Thượng tất nhiên biết cái túi thơm kia, bên trong yêu cầu chứa khăn đỏ. Nhớ tới buổi tối hôm qua, Vũ Văn Thượng hết sức thỏa mãn.

Kết một tiếng, Trầm Lạc dừng động tác tay nhìn về phía người đang đi đến. Vũ Văn Thượng nhanh như thể liền từ trong thư phòng phụ thân đi ra? Không phải phụ thân vẫn còn đang khiển trách Vũ Văn Thượng sao? Trừ khiển trách phụ thân còn cùng Vũ Văn Thượng nói cái gì? Trầm Vân cùng Bạch Mạn Thanh chưa kịp nói rõ ràng đã đi vội.

“Lạc nhi” Vũ Văn Thượng chậm rãi bước tới bên cạnh Trầm Lạc, đầu tiên là liếc mắt nhìn tấm khăn tay trên bàn, sau đó cúi đầu nhìn về phía túi thơm trong tay Trầm Lạc vẫn chưa may xong. “Lạc nhi ở đây may túi thơm? Đây là muốn ẩn giấu, túi thơm quá lớn không thể để vào bên trong tầng cúi cầu hộp gấm, người phải may khéo một chút.”

Vũ Văn Thượng lại nói đến hộp gấm trang bị dạ minh châu, tầng bên trong của hộp gấm? Umh, hộp gấm có hai tầng. Tự mình vẫn cho là chỉ có một tầng. “Vũ Văn Thượng, có phải người thả đồ vào bên trong hộp gấm?”

Vũ Văn Thượng ngồi bên cạnh Trầm Lạc gật đầu cười: “Ở bên trong ta để ba món đồ trang sức, vật của chúng ta đính ước, ta cho người ba thứ trang sức, người cho ta độc nhất vô nhị cái yếm...” Vũ Văn Thượng nói tới chỗ này tạm ngừng, nụ cười trên mặt đột nhiên thay đổi.

Đâu phải là ta đưa cho người, rõ ràng là người vô sỉ cầm đi, Trầm Lạc liếc Vũ Văn Thượng một cái: “Là người nhất quyết cầm đi, cái yếm này nhất định phải trả cho ta. Đây là lúc sinh nhật ta mười tuổi, mẫu thân tự tay may.” Vũ Văn Thượng nhìn Trầm Lạc chu cái miệng nhỏ nhắn, mềm mại, hận lúc này không thể đem nha đầu này ôm vào trong lòng hung hăng hôn một phen.

“Lạc nhi, hôm nay ta chuẩn bị hồi cung. Nàng phải ngoan ngoãn chờ tham gia tuyển tú nữ, ta ở trong cung chờ nàng. Vào cung, nàng không cần phải sợ, mọi chuyện đã có ta chuẩn bị.”

Vũ Văn Thượng cũng chưa quan lễ, bản thân nàng cũng chưa làm lễ cập kê. Nhưng ngay tình huống này, chuyện nam nữ đi trước mắt rồi...(kinh yêu sớm)

“Lạc nhi, tầng cuối bên trong hộp gấm kia bị nhạc phụ nhạc mẫu nhìn thấy. Ta còn định giữ lại tờ giấy, vốn là muốn người xem tờ giấy này mới có thể an tâm chuẩn bị vào cung. Nhạc phụ nhạc mẫu nghĩ tới biện pháp đem tên người từ danh sách tú nữ gạch đi.” Tim Trầm Lạc đập mạnh, thì ra là cha mẹ đã sớm biết quan hệ của nàng và Vũ Văn Thượng, lúc bắt đầu chính nàng còn muốn gạt cha mẹ.

“Vũ Văn Thượng, tờ giấy viết cái gì?”

Ngón tay dài nhẹ nhàng gõ bàn một cái, Vũ Văn Thượng chậm rãi lên tiếng: “Cũng không có gì, liền viết hai chữ cái yếm.” Nghe đến lời này xong, nháy mắt tròn mắt Trầm Lạc trợn to, cha mẹ thấy ý nghĩa lạ thường tầng bên trong hộp gấm ba món đồ trang sức cùng với tờ giấy có chữ cái yếm...

“Lạc nhi, nhạc phụ nói với ta, ba tháng sau nàng làm lễ cập kê rồi.”

“Điện hạ, phải lên đường rồi.” tiếng của Tiểu Phúc Tử ngoài cửa phòng truyền vào, Vũ Văn Thượng nhăn nhẹ chân mày. Nghĩ đến phải hơn vài tháng sau mới có thể nhìn thấy nha đầu này nữa, trong lòng không khỏi khó chịu.

“Umh.” Trầm Lạc khẽ kêu một tiếng, không cẩn thận kim đâm vào đầu ngón tay, máu đỏ tươi chảy ra ngoài, Vũ Văn Thượng lập tức đem túi thơm đang may chưa xong trên tay Trầm Lạc để lên bàn, rồi sau đó đưa tay cầm ngón tay Trầm Lạc hé miệng mút.

Một cổ ấm áp bao quanh đầu ngón tay bị đâm, dù là đã cùng Vũ Văn Thượng làm chuyện thân mật nhưng Trầm Lạc cũng không khỏi đỏ mặt.

“Vũ Văn Thượng, như vậy được rồi.” Vũ Văn Thượng mút thật lâu, ngón tay Trầm Lạc xem chừng đã sớm không còn máu, nhưng Vũ Văn vẫn không hé miệng.

Thấy Vũ Văn Thượng vừa hé miệng, Trầm Lạc vội vàng đem đầu ngón tay của mình từ trong tay Vũ Văn Thượng rút ra, người này mặt cười xấu xa, ánh mắt kia giống như muốn đem mình ăn. Hôm qua hung hăng giằng co nàng cả một buổi tối, hiện tại lại...

“Lạc nhi, hôm nay ta liền đi. Hồi lâu mới có thể gặp mặt, không bằng...” Vừa dứt lời, Vũ Văn Thượng đứng lên, ngồi lên trên ghế Trầm Lạc, rồi sau đó dùng sức xé ra, nhất thời đem giai nhân ôm vào ngực. Hai cánh tay ôm chặt eo thon của giai nhân trong lòng ngực, cánh môi lập tức đặt lên cái miệng mềm mại, nhỏ nhắn mê người.

“Ừm.” Bị đau một hồi, Trầm Lạc mở môi ra, Vũ Văn Thượng nhân cơ hội này tiến công. Lưỡi dài cuộn lấy cái lưỡi kia, không để cái lưỡi chạy trốn, ngay sau đó tròn mắt hơi híp nóng bỏng như lửa, lưỡi dài cuốn lấy cái lưỡi dính hương trong miệng của mình.

Trầm Lạc ưnh ưnh khẽ gọi ra tiếng, Vũ Văn Thượng tự nhiên cuốn lấy cái lưỡi của nàng trong miệng hẳn.

Vũ Văn Thượng ôm chặt lấy eo Trầm Lạc chậm rãi dao động, thỉnh thoảng chậm chậm dời tay, trên môi bộc phát sức lực mãnh liệt. Trầm Lạc cảm giác mình không thể thở nổi nữa, bên tai tràn đầy âm thanh hôn hít mãnh liệt của cánh môi đụng vào nhau.

Đứng ở bên ngoài cửa phòng, thật lâu Tiểu Phúc Tử không nghe tiếng đáp lại của Điện hạ, không nên làm trễ nãi chuyện hoàng cung, nhưng Điện hạ ngài sẽ phải lập tức được làm quan lễ nha. Tiểu Phúc Tử rất muốn lên tiếng nhắc nhở thái tử, nhưng... Đây là khuê phòng của Trầm cô nương, Điện hạ ở bên trong thật lâu không ra, nhất định là đang cùng Trầm cô nương thân mật. Ai, bị Điện hạ làm khó rồi, mấy ngày nay mới có thể nhìn thấy Trầm cô nương lần nữa. Vì vậy, Tiểu Phúc Tử dù có nóng nảy đến mấy cũng phải chờ ở ngoài cửa.

“Lạc nhi.” Sau khi kết thúc nụ hôn triền miên, nhiệt liệt, trán Vũ Văn Thượng khẽ chống cái trán của Trầm Lạc, hơi thở ấm áp theo hô hấp phả vào má của Trầm Lạc, giống như cọ lông vũ vào má, ngứa một chút. Bỗng chốc, cái cổ Trầm Lạc nóng lên sau đó đau, Vũ Văn Thượng bấm nàng một cái. Trầm Lạc chợt ngừng đầu, hai người ở cự ly quá gần, cánh môi bởi vì động tác này “chủ động” dán lên cánh môi của Vũ Văn Thượng. Một hồi, tiếng cười khẽ truyền đến lỗ tai, Trầm Lạc cực kỳ ngượng ngùng.

Vũ Văn Thượng rất là hưởng thụ cái chủ động này của giai nhân, tất nhiên là xuất toàn lực hôn giai nhân đến khi thở gấp liên tiếp, sau một hồi hôn qua lại, cánh môi Trầm Lạc đã sưng đỏ, chỉ cảm thấy cánh môi trên tê tê, vội vàng đẩy tay Vũ Văn Thượng hướng đến gương trang điểm bên kia.

Vũ Văn Thượng được tiện nghi cũng không chịu nổi, sau hai lần hôn qua, dục hỏa đốt người. Nhưng còn phải nhẫn nại đợi hơn mấy tháng, trong hoàng cung nhiều nữ nhân, phụ hoàng khi trạc tuổi hẳn cũng đã chuẩn bị tốt thông phòng đại cung nữ, kể cả trắc phi cũng dự định xuống. Vũ Văn Thượng không muốn chấp nhận, mặc dù rất muốn phát tiết cũng là phải cùng cô gái mình yêu thích. Nếu không hẳn tình nguyện tắm nước lạnh. Trở về Đông Cung, lập tức cho Tiểu Phúc Tử chuẩn bị nước lạnh.

“A, Vũ Văn Thượng!” Trầm Lạc hướng về phía gương trang điểm của mình vuốt cánh môi sưng đỏ, nếu là bị cha mẹ, cửu cửu, đương Hai nhìn thấy, không phải là tự bản thân tự thú. Vũ Văn Thượng rất thỏa mãn, đương nhiên rồi đi.

“Lạc nhi, ta xem rất tốt, cánh môi mềm mại.” Vũ Văn Thượng mang theo nụ cười đứng ở sau lưng Trầm Lạc, khi thấy Trầm Lạc cúi người ở trước bàn trang điểm nâng cái móng cao, tròn mắt Vũ Văn Thượng biến đổi liên tục.

“Điện hạ, nên lên đường rồi.” Tiểu Phúc Tử đợi ở ngoài phòng rất lâu, rút cuộc tính nóng nảy chiến thắng, bất đắc dĩ mở miệng nhắc nhở Điện hạ nên lên đường rồi.

Trầm Lạc thông qua gương trang điểm thấy trong mắt Vũ Văn Thượng là ánh lửa động tình, ánh mắt này tối hôm qua đã thấy, Trầm Lạc hết sức quen thuộc, khi ý thức được quần áo và động tác thì Trầm Lạc lập

tức xoay người. Cự nhiên hướng về cái cổ của Vũ Văn Thượng.

“Lạc nhi, hôm nay ngươi thật là chủ động.” Vũ Văn Thượng đưa tay vuốt ve nhẹ gò má của Trần Lạc, rõ ràng là không chịu nổi dục vọng, cổ mang theo cảm giác dịu dàng như nước.

Đứng ở ngoài phòng, Tiểu Phúc Tử một lần nữa không được để ý mà thở dài.

“Ngươi không phải là tiểu công công bên cạnh thái tử sao? Vào lúc này đứng ở ngoài cửa, thái tử ở bên trong, oa, Đường tỷ trong phòng. Cửa phòng khép thật chặt!” Trên tay Trần Vân đang cầm mấy quyển da lam tử thư cùng một bức họa, thấy tiểu công công bên cạnh thái tử ban đầu là một phen kinh ngạc, sau đó là mặt mày giật mình. Âm thanh càng lúc càng lớn.

Ở bên trong phòng, Trần Lạc nghe được tiếng kêu to của Trần Vân, mặt ửng hồng lên, Vân Vân thật sự là nghĩ gì nói đó. Vũ Văn Thượng bị Trần Vân làm cho tức cười: “Cái vị đường muội này thú vị này, ta xem nếu Lăng thiếu đung phải người đường muội này, xem chừng sẽ càng thêm thú vị.”

Bên ngoài cửa phòng Trần Vân nặng nề ho khan một tiếng, sau đó mang theo ngữ điệu vui sướng lên tiếng: “Thái tử, Đường tỷ. Chuyện xong rồi chưa, ta vào nhé.”

Vũ Văn Thượng không lên tiếng, chỉ là nhướng mày nhìn Trần Lạc. Trần Lạc đi đến cửa phòng, đem cửa phòng đẩy ra. Trần Vân giật mình, lỗ mũi ngửi đông ngửi tây. Cuối cùng, không nặng không nhẹ mở miệng: “Mùi vị ngọt ngào, Thái tử ngài lại chiếm tiện nghi của Đường tỷ ta.” Dứt lời, Trần Vân đi đến bên cạnh bàn, đem bảo bối mang theo đặt lên trên. Trần Lạc sức nhớ trên bàn còn để khăn đỏ đầu rồi, vội vàng đi đến bên cạnh bàn, đem khăn tay hồng bỏ vào trong tay áo. Rồi sau đó hướng về phía Trần Vân mở miệng: “Vân Vân, không phải nói là buổi tối sao?”

“A.” Trần Vân không trả lời Đường tỷ mà hướng phía Vũ Văn Thượng cười một tiếng: “Thì ra trên bàn còn có đồ tốt như vậy.”

Ngược lại lúc này Vũ Văn Thượng lại mở miệng: “Ta xem trọng đồ, ngươi không phải mang đến vật trân quý sao?”

Trần Vân trên mặt lập tức tự hào, nhếch miệng hướng về phía Vũ Văn Thượng nói: “Cái đó đúng.”

“Lăng thiếu ở huyện Lăng Nguyệt, Trần nhị tiểu thư nếu không phải sợ khổ có thể đi một chuyến. Khách sạn Lăng Nguyệt đang nổi danh khắp huyện Lăng Nguyệt.”

Gì Lăng thiếu, chẳng phải là đệ nhị mỹ nam. Trần Lạc khóe miệng rụt rụt.

“Thật?!” Trần Vân bắt đầu kích động, Trần Lạc vừa nhìn đã biết Trần Vân lần nữa không có tiền đồ mắc bẫy.

Tác giả có lời muốn nói: ô ô, ngày hôm qua Cập Nhật cự nhiên bị giấy trộm rồi. ()

PS: một tên con trai nghe nói một nữ ở tấn giang viết văn hậu, hơn nữa văn bên trong có kích | tình. Từ đó, mỗi lần so chiêu, luôn là giả dạng làm Tiểu Bạch Thỏ, sợ mình bị ăn hết. Thật ra thì, một tên con trai chính là cá sấu xám lớn a lau. o()o

Tình hình là do đăng sai nhầm chương H tỷ đã đăng rồi nên hôm nay sẽ đăng luôn 2 chương. Coi như bù nhé.

Từ bây giờ truyện này chính thức lên sàn trở lại. Lịch là 1 or 2 ngày sẽ có 1 chương. Bà con có ai có ý kiến gì ko nhĩ?

CHƯƠNG 29:

Trần Lạc cảm tấm vải đỏ mà mẫu thân cho ra khỏi phòng, theo tập tục huyện Vân Hà, cô gái trước khi sắp xuất giá đều tự tay may túi thơm màu đỏ, đợi đến ngày thành thân đem túi thơm đó đến nhà đàn trai. Đợi đến lúc gặp mặt lại, cô gái sẽ phải đem túi thơm đó đặt ở tầng cúi bên trong rương sinh lễ lớn đặt ở phía Nam, gọi là tục ẩn giấu. Thế nhưng chỉ là đối với những cô nương trước khi xuất giá mà thôi, đối với nàng chưa thành thân mà đã thất thân rồi, thì đó lại là một tình huống khác hoàn toàn.

Trầm Lạc bước nhanh đến sân, bỗng chốc thấy hai bóng dáng ở trong ngõ nhỏ, Trầm Lạc định thần lại thì ra là đường muội Trầm Vân cùng biểu muội Bạch Mạn Thanh. Trầm Vân giang hai cánh tay ngăn đường tỷ đang đi đến, gương mặt hồng hồng lộ ra nụ cười: “Đường tỷ, ta len lén chạy tới cửa phòng đại bá, nghe toàn bộ cuộc nói chuyện của Thái tử cùng đại bá. Đường tỷ, thái tử đối với người rất là để ý, là được...”

Trầm Vân nói tới chỗ này, sắc mặt bỗng chốc biến đổi, cắn răng, nghiêng lợi hung hăng nói tiếp: “Chính là quá mức vô sỉ, đường tỷ, sau này tỷ vào cung có thể phải hao hao một phen, nam tử tuần tú như thế, đường tỷ thật sự là không bị thiệt thòi nha.”

Trầm Vân đối với người nhà mình nói chuyện luôn luôn như thế, không e dè nghĩ gì nói đó. Những lời này nếu như bị người ngoài nghe, không phải sẽ cười nhạo thái tử sao?

“Vân Vân, người nói cũng nhiều rồi. Nói chuyện sao không che đậy miệng lại.”

51. Chương 51

Trầm Vân chẳng hề để ý, phát phát tay: “Đường tỷ, tỷ nghe theo muội chính xác không sai đâu. Dù sao không bao lâu nữa tỷ sẽ vào cung, trước khi tỷ vào ta muốn toàn lực giúp tỷ.” Trầm Vân tràn đầy tự tin, Bạch Mạn Thanh một bên còn đang chỉnh lại sắc mặt, sau khi trên mặt lộ ra hết khiếp sợ nghi ngờ mở miệng nói với Trầm Lạc: “Đường tỷ, đại cô phụ đã đồng ý đưa tỷ vào cung, xem ra, tỷ thật muốn thành thái tử phi. Đường tỷ, tỷ không sợ đối đầu với muội sao, không phải tỷ nói không muốn làm thái tử phi sao?”

Trầm Lạc lúng túng một hồi, không biết nói như thế nào với Mạn Thanh đây. Lúc ấy, nàng không nghĩ đến sẽ bị Vũ Văn Thượng đế bắt gặp, có một số việc đúng là không thể nào nói rõ ràng. Chần chừ chốc lát, Trầm Lạc vừa định mở miệng liền nghe Bạch Mạn Thanh nói tiếp: “Như vậy cũng tốt, nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, ta không làm được thì để đường tỷ làm. Vị trí thái tử phi nhất định không để Hà Oánh chiếm được, còn có cái gì Hạ Quận chúa. Khiến những nữ nhân kia đau lòng đi thôi.”

Trầm Vân một chút cũng không muốn nghe trong cung nữ nhân như thế nào, nàng hiện tại có chuyện gấp muốn nói cùng Đường tỷ, thay vì cùng một bầy nữ nhân trong cung đấu đá, không bằng nắm chặt lòng nam nhân. “Đường tỷ, tối nay muội với tỷ cùng ngủ, thuận tiện muội mang theo bảo bối. Tỷ chờ muội, muội đi trước chọn lựa bảo bối một chút.”

Trầm lạc phải kéo Trầm Vân lại: “Vân Vân, tỷ và muội nói chuyện một chút, phụ thân cùng Vũ Văn Thượng còn nói cái gì trong thư phòng?” Bạch Mạn Thanh nghe được biểu tỷ không e dè gọi tên thái tử, nói thật ra, vui mừng rất nhiều còn có một chút ghen tỵ, tại sao thái tử lại coi trọng biểu tỷ cho biểu tỷ nhiều ân sủng như thế. Nàng là thật tâm vui mừng cho thái tử cùng biểu tỷ, nếu không phải thì cần gì phải tự mình đến Trầm gia, cần gì phải để mặc cho đại cô phụ khiển trách cũng không có chút thối lui nào. Lúc nào thì đến phiên mình gặp được nam tử của riêng mình?

“Hà? Ta còn tưởng rằng Đường tỷ cứng rắn bị thái tử lừa chỉ có thể đi theo thái tử đâu rồi, bây giờ nhìn lại thì hoàn toàn không phải, Đường tỷ trong đầu vui mừng cũng chính là do thái tử. Trong thư phòng nha, đại bá thật là lợi hại nha, đem đường đương là thái tử tương lai khiển trách xối đầu. Thái tử bên cạnh còn cười theo, tiếng cười liên tiếp đấy. Chỉ là lúc ấy cảm thấy đại bá thật rắn dạ như thế nào, khiển trách như thế nào cũng cười sung sướng, dù sao cũng nhất định muốn khuê nữ người vào cung. Rất có lòng nha, khuê khu, chiêu này ta nhất định phải nhớ, về sau thấy Tâm Nghi (người trong lòng)khẳng định là cần dùng đến.”

Trầm Lạc nhìn nắm tay của Trầm Vân, nha đầu háo sắc này sợ vĩnh viễn cũng không sửa được rồi. Thấy nam tử tuần mỹ liền ba chân chạy tới, đợi đến khi nam tử tuần mỹ hơn đến liền thay đổi mục tiêu. Ngược lại nam tử tuần mỹ lại rất nhiều, tính tình của nha đầu Trầm Vân này lại không kiên định. Không biết ai sẽ là đường muội phu của nàng đây.

“Biểu tỷ, cái vải đỏ người cầm có vẻ là muốn dùng để may túi thơm. Thái tử thật là gấp, nhanh như vậy liền... Không nói nữa, biểu tỷ người nhanh đi may túi thơm đi.” Bạch Mạn thanh sau khi nói xong kéo Trầm Vân,than ảnh hai người lúc tới cũng vội vã mà đi cũng vội vã.

Bên trong phòng

Trầm Lạc đem khăn tay trong ống tay đặt ở trên bàn, sau đó xoay người lấy từ trong tủ ra cây kéo nhỏ, đem tấm vải màu đỏ cắt thành hình tròn. Rồi sau đó đem vải vóc đặt lên bàn lên may vá, ngồi trên ghế, đem chỉ đâm xuyên qua lỗ kim, sau đó cầm lấy vải trên bàn lên, cúi đầu đưa mũi kim lên xuống.

Trầm Lạc vừa ngồi vá vừa nghĩ tới lời nói của Trầm Vân, phụ thân ở thư phòng hung hăng khiển trách Vũ Văn Thượng, Vũ Văn Thượng khuôn mặt thủy chung tươi cười nhẹ nhàng. Đắm chìm trong suy nghĩ, Trầm Lạc không ý thức được rằng mình bất giác nở nụ cười, động tác may túi thơm nhẹ nhàng, linh xảo.

Lúc này, Vũ Văn Thượng đã bước vào sân trước phòng Trầm Lạc, xuyên qua cửa sổ nhìn thấy giai nhân đang cúi đầu cẩn thận may túi thơm, Vũ Văn Thượng tất nhiên biết cái túi thơm kia, bên trong yêu cầu chứa khăn đỏ. Nhớ tới buổi tối hôm qua, Vũ Văn Thượng hết sức thỏa mãn.

Kết một tiếng, Trầm Lạc dừng động tác tay nhìn về phía người đang đi đến. Vũ Văn Thượng nhanh như thể liền từ trong thư phòng phụ thân đi ra? Không phải phụ thân vẫn còn đang khiển trách Vũ Văn Thượng sao? Trừ khiển trách phụ thân còn cùng Vũ Văn Thượng nói cái gì? Trầm Vân cùng Bạch Mạn Thanh chưa kịp nói rõ ràng đã đi vội.

“Lạc nhi” Vũ Văn Thượng chậm rãi bước tới bên cạnh Trầm Lạc, đầu tiên là liếc mắt nhìn tấm khăn tay trên bàn, sau đó cúi đầu nhìn về phía túi thơm trong tay Trầm Lạc vẫn chưa may xong. “Lạc nhi ở đây may túi thơm? Đây là muốn ẩn giấu, túi thơm quá lớn không thể để vào bên trong tầng cúi cầu hộp gấm, người phải may khéo một chút.”

Vũ Văn Thượng lại nói đến hộp gấm trang bị dạ minh châu, tầng bên trong của hộp gấm? Umh, hộp gấm có hai tầng. Tự mình vẫn cho là chỉ có một tầng. “Vũ Văn Thượng, có phải người thả đồ vào bên trong hộp gấm?”

Vũ Văn Thượng ngồi bên cạnh Trầm Lạc gật đầu cười: “Ở bên trong ta để ba món đồ trang sức, vật của chúng ta đính ước, ta cho người ba thứ trang sức, người cho ta độc nhất vô nhị cái yếm...” Vũ Văn Thượng nói tới chỗ này tạm ngừng, nụ cười trên mặt đột nhiên thay đổi.

Đâu phải là ta đưa cho người, rõ ràng là người vô sỉ cầm đi, Trầm Lạc liếc Vũ Văn Thượng một cái: “Là người nhất quyết cầm đi, cái yếm này nhất định phải trả cho ta. Đây là lúc sinh nhật ta mười tuổi, mẫu thân tự tay may.” Vũ Văn Thượng nhìn Trầm Lạc chu cái miệng nhỏ nhắn, mềm mại, hận lúc này không thể đem nha đầu này ôm vào trong lòng hung hăng hôn một phen.

“Lạc nhi, hôm nay ta chuẩn bị hồi cung. Nàng phải ngoan ngoãn chờ tham gia tuyển tú nữ, ta ở trong cung chờ nàng. Vào cung, nàng không cần phải sợ, mọi chuyện đã có ta chuẩn bị.”

Vũ Văn Thượng cũng chưa quan lễ, bản thân nàng cũng chưa làm lễ cập kê. Nhưng ngay tình huống này, chuyện nam nữ đi trước mắt rồi...(kinh yêu sớm)

“Lạc nhi, tầng cuối bên trong hộp gấm kia bị nhạc phụ nhạc mẫu nhìn thấy. Ta còn định giữ lại tờ giấy, vốn là muốn người xem tờ giấy này mới có thể an tâm chuẩn bị vào cung. Nhạc phụ nhạc mẫu nghĩ tới biện pháp đem tên người từ danh sách tú nữ gạch đi.” Tim Trầm Lạc đập mạnh, thì ra là cha mẹ đã sớm biết quan hệ của nàng và Vũ Văn Thượng, lúc bắt đầu chính nàng còn muốn gạt cha mẹ.

“Vũ Văn Thượng, tờ giấy viết cái gì?”

Ngón tay dài nhẹ nhàng gõ bàn một cái, Vũ Văn Thượng chậm rãi lên tiếng: “Cũng không có gì, liền viết hai chữ cái yếm.” Nghe đến lời này xong, nháy mắt tròn mắt Trầm Lạc trợn to, cha mẹ thấy ý nghĩa lạ thường tầng bên trong hộp gấm ba món đồ trang sức cùng với tờ giấy có chữ cái yếm...

“Lạc nhi, nhạc phụ nói với ta, ba tháng sau nàng làm lễ cập kê rồi.”

“Điện hạ, phải lên đường rồi.” tiếng của Tiểu Phúc Tử ngoài cửa phòng truyền vào, Vũ Văn Thượng nhăn nhẹ chân mày. Nghĩ đến phải hơn vài tháng sau mới có thể nhìn thấy nha đầu này nữa, trong lòng không khỏi khó chịu.

“Umh.” Trầm Lạc khẽ kêu một tiếng, không cẩn thận kim đâm vào đầu ngón tay, máu đỏ tươi chảy ra ngoài, Vũ Văn Thượng lập tức đem túi thơm đang may chưa xong trên tay Trầm Lạc để lên bàn, rồi sau đó đưa tay cầm ngón tay Trầm Lạc hé miệng mút.

Một cổ ấm áp bao quanh đầu ngón tay bị đâm, dù là đã cùng Vũ Văn Thượng làm chuyện thân mật nhưng Trầm Lạc cũng không khỏi đỏ mặt.

“Vũ Văn Thượng, như vậy được rồi.” Vũ Văn Thượng mút thật lâu, ngón tay Trầm Lạc xem chừng đã sớm không còn máu, nhưng Vũ Văn vẫn không hé miệng.

Thấy Vũ Văn Thượng vừa hé miệng, Trầm Lạc vội vàng đem đầu ngón tay của mình từ trong tay Vũ Văn Thượng rút ra, người này mặt cười xấu xa, ánh mắt kia giống như muốn đem mình ăn. Hôm qua hung hăng giằng co nàng cả một buổi tối, hiện tại lại...

“Lạc nhi, hôm nay ta liền đi. Hồi lâu mới có thể gặp mặt, không bằng...” Vừa dứt lời, Vũ Văn Thượng đứng lên, ngồi lên trên ghế Trầm Lạc, rồi sau đó dùng sức xé ra, nhất thời đem giai nhân ôm vào ngực. Hai cánh tay ôm chặt eo thon của giai nhân trong lòng ngực, cánh môi lập tức đặt lên cái miệng mềm mại, nhỏ nhắn mê người.

“Ừm.” Bị đau một hồi, Trầm Lạc mở môi ra, Vũ Văn Thượng nhân cơ hội này tiến công. Lưỡi dài cuộn lấy cái lưỡi kia, không để cái lưỡi chạy trốn, ngay sau đó tròn mắt hơi híp nóng bỏng như lửa, lưỡi dài cuốn lấy cái lưỡi dính hương trong miệng của mình.

Trầm Lạc ưnh ưnh khẽ gọi ra tiếng, Vũ Văn Thượng tự nhiên cuốn lấy cái lưỡi của nàng trong miệng hẳn.

Vũ Văn Thượng ôm chặt lấy eo Trầm Lạc chậm rãi dao động, thỉnh thoảng chậm chạp dời tay, trên môi bộc phát sức lực mãnh liệt. Trầm Lạc cảm giác mình không thể thở nổi nữa, bên tai tràn đầy âm thanh hôn hít mãnh liệt của cánh môi đụng vào nhau.

Đứng ở bên ngoài cửa phòng, thật lâu Tiểu Phúc Tử không nghe tiếng đáp lại của Điện hạ, không nên làm trễ nãi chuyện hoàng cung, nhưng Điện hạ ngài sẽ phải lập tức được làm quan lễ nha. Tiểu Phúc Tử rất muốn lên tiếng nhắc nhở thái tử, nhưng... Đây là khuê phòng của Trầm cô nương, Điện hạ ở bên trong thật lâu không ra, nhất định là đang cùng Trầm cô nương thân mật. Ai, bị Điện hạ làm khó rồi, mấy ngày nay mới có thể nhìn thấy Trầm cô nương lần nữa. Vì vậy, Tiểu Phúc Tử dù có nóng nảy đến mấy cũng phải chờ ở ngoài cửa.

“Lạc nhi.” Sau khi kết thúc nụ hôn triền miên, nhiệt liệt, trán Vũ Văn Thượng khẽ chống cái trán của Trầm Lạc, hơi thở ấm áp theo hô hấp phả vào má của Trầm Lạc, giống như cọ lông vũ vào má, ngứa một chút. Bỗng chốc, cái cổ Trầm Lạc nóng lên sau đó đau, Vũ Văn Thượng bấm nàng một cái. Trầm Lạc chợt ngừng đầu, hai người ở cự ly quá gần, cánh môi bởi vì động tác này “chủ động” dán lên cánh môi của Vũ Văn Thượng. Một hồi, tiếng cười khẽ truyền đến lỗ tai, Trầm Lạc cực kỳ ngượng ngùng.

Vũ Văn Thượng rất là hưởng thụ cái chủ động này của giai nhân, tất nhiên là xuất toàn lực hôn giai nhân đến khi thở gấp liên tiếp, sau một hồi hôn qua lại, cánh môi Trầm Lạc đã sưng đỏ, chỉ cảm thấy cánh môi trên tê tê, vội vàng đẩy tay Vũ Văn Thượng hướng đến gương trang điểm bên kia.

Vũ Văn Thượng được tiện nghi cũng không chịu nổi, sau hai lần hôn qua, dục hỏa đốt người. Nhưng còn phải nhẫn nại đợi hơn mấy tháng, trong hoàng cung nhiều nữ nhân, phụ hoàng khi trạc tuổi hẳn cũng đã chuẩn bị tốt thông phòng đại cung nữ, kể cả trắc phi cũng dự định xuống. Vũ Văn Thượng không muốn chấp nhận, mặc dù rất muốn phát tiết cũng là phải cùng cô gái mình yêu thích. Nếu không hẳn tình nguyện tắm nước lạnh. Trở về Đông Cung, lập tức cho Tiểu Phúc Tử chuẩn bị nước lạnh.

“A, Vũ Văn Thượng!” Trầm Lạc hướng về phía gương trang điểm của mình vuốt cánh môi sưng đỏ, nếu là bị cha mẹ, cửu cửu, đương Hai nhìn thấy, không phải là tự bản thân tự thú. Vũ Văn Thượng rất thỏa mãn, đương nhiên rồi đi.

“Lạc nhi, ta xem rất tốt, cánh môi mềm mại.” Vũ Văn Thượng mang theo nụ cười đứng ở sau lưng Trầm Lạc, khi thấy Trầm Lạc cúi người ở trước bàn trang điểm nâng cái móng cao, tròn mắt Vũ Văn Thượng biến đổi liên tục.

“Điện hạ, nên lên đường rồi.” Tiểu Phúc Tử đợi ở ngoài phòng rất lâu, rút cuộc tính nóng nảy chiến thắng, bất đắc dĩ mở miệng nhắc nhở Điện hạ nên lên đường rồi.

Trầm Lạc thông qua gương trang điểm thấy trong mắt Vũ Văn Thượng là ánh lửa động tình, ánh mắt này tối hôm qua đã thấy, Trầm Lạc hết sức quen thuộc, khi ý thức được quần áo và động tác thì Trầm Lạc lập

tức xoay người. Cự nhiên hướng về cái cổ của Vũ Văn Thượng.

“Lạc nhi, hôm nay ngươi thật là chủ động.” Vũ Văn Thượng đưa tay vuốt ve nhẹ gò má của Trần Lạc, rõ ràng là không chịu nổi dục vọng, cổ mang theo cảm giác dịu dàng như nước.

Đứng ở ngoài phòng, Tiểu Phúc Tử một lần nữa không được để ý mà thở dài.

“Ngươi không phải là tiểu công công bên cạnh thái tử sao? Vào lúc này đứng ở ngoài cửa, thái tử ở bên trong, oa, Đường tỷ trong phòng. Cửa phòng khép thật chặt!” Trên tay Trần Vân đang cầm mấy quyển da lam tử thư cùng một bức họa, thấy tiểu công công bên cạnh thái tử ban đầu là một phen kinh ngạc, sau đó là mặt mày giật mình. Âm thanh càng lúc càng lớn.

Ở bên trong phòng, Trần Lạc nghe được tiếng kêu to của Trần Vân, mặt ửng hồng lên, Vân Vân thật sự là nghĩ gì nói đó. Vũ Văn Thượng bị Trần Vân làm cho tức cười: “Cái vị đường muội này thú vị này, ta xem nếu Lăng thiếu đung phải người đường muội này, xem chừng sẽ càng thêm thú vị.”

Bên ngoài cửa phòng Trần Vân nặng nề ho khan một tiếng, sau đó mang theo ngữ điệu vui sướng lên tiếng: “Thái tử, Đường tỷ. Chuyện xong rồi chưa, ta vào nhé.”

Vũ Văn Thượng không lên tiếng, chỉ là nhướng mày nhìn Trần Lạc. Trần Lạc đi đến cửa phòng, đem cửa phòng đẩy ra. Trần Vân giật mình, lỗ mũi ngửi đông ngửi tây. Cuối cùng, không nặng không nhẹ mở miệng: “Mùi vị ngọt ngào, Thái tử ngài lại chiếm tiện nghi của Đường tỷ ta.” Dứt lời, Trần Vân đi đến bên cạnh bàn, đem bảo bối mang theo đặt lên trên. Trần Lạc sức nhớ trên bàn còn để khăn đỏ đầu rồi, vội vàng đi đến bên cạnh bàn, đem khăn tay hồng bỏ vào trong tay áo. Rồi sau đó hướng về phía Trần Vân mở miệng: “Vân Vân, không phải nói là buổi tối sao?”

“A.” Trần Vân không trả lời Đường tỷ mà hướng phía Vũ Văn Thượng cười một tiếng: “Thì ra trên bàn còn có đồ tốt như vậy.”

Ngược lại lúc này Vũ Văn Thượng lại mở miệng: “Ta xem trọng đồ, ngươi không phải mang đến vật trân quý sao?”

Trần Vân trên mặt lập tức tự hào, nhếch miệng hướng về phía Vũ Văn Thượng nói: “Cái đó đúng.”

“Lăng thiếu ở huyện Lăng Nguyệt, Trần nhị tiểu thư nếu không phải sợ khổ có thể đi một chuyến. Khách sạn Lăng Nguyệt đang nổi danh khắp huyện Lăng Nguyệt.”

Gì Lăng thiếu, chẳng phải là đệ nhị mỹ nam. Trần Lạc khóe miệng rụt rụt.

“Thật?!” Trần Vân bắt đầu kích động, Trần Lạc vừa nhìn đã biết Trần Vân lần nữa không có tiền đồ mắc bẫy.

Tác giả có lời muốn nói: ô ô, ngày hôm qua Cập Nhật cự nhiên bị giấy trộm rồi. ()

52. Chương 52

Sau khi đợi Vũ Văn Thượng đi, Trần Vân lập tức chạy về phía phòng rồi đem cửa phòng đóng lại, sau đó xoay người, nhướng mày cười hì hì đi đến bên cạnh bàn. Hướng về phía Đường tỷ cười quỷ dị: “Đường tỷ, vài ngày nữa tỷ sẽ vào cung. Đường muội ta đây muốn toàn lực giúp đỡ, bây giờ ta sẽ chỉ tỷ cách khống chế phu quân. Thay vì giống như cung nữ trong cung khầu đầu, không bằng nắm chặt lòng của thái tử, khiến thái tử đối với tỷ muốn ngừng mà không được, không có tỷ thì không sống nổi.” Trần Vân nói thật là hả hê như một người rành rẽ, Trần Vân nghe được sợ hết hồn hết vía, khi còn bé, Trần Vân cùng với nàng đi học, cùng nhau về đều do dì chiếu cố. Thế nào tính tình khi lớn lên lại khác biệt đến thế?

“Đường tỷ, những thứ này ta đều là vì tỷ mà lựa chọn tìm ra báu vật trong báu vật, ta nói tỷ cẩn thận một chút.” Trần Vân vừa nói vừa kéo ra cuộn tranh, cuộn tranh vừa từ từ mở ra nụ cười trên mặt Trần Vân càng lúc càng nồng hậu. Khi Trần Lạc hoàn toàn thấy rõ nội dung trong cuộn tranh, hình ảnh vẽ cực kỳ sống động thì Trần Lạc cả kinh kêu lên: “Này, này, thật mắc cỡ.” Mặt Trần Lạc đỏ ửng, chỉ cảm thấy có một cổ máu xông thẳng đến đầu, đầu óc chóng mặt.

Trầm Vân liếc Trầm Lạc, tự nhiên lên lên tiếng; “Xấu hổ cái gì, Đường tỷ, tối qua tỷ cùng thái tử đã làm chuyện kia rồi. Đã tự mình trải qua cảm giác đó, nhìn hình vẽ có là cái gì. Trong bức họa vẽ khá huyền bí. Bình thường để nắm được lòng của nam nhân thì chuyện phòng the là chính. Phương diện này tài nghệ cao siêu thuần thực, thái tử là người trẻ tuổi nhiệt huyết đầy người, đâu chịu được hấp dẫn này. Ai ya, Đường tỷ, đừng quay đầu, cho ta nhìn kỹ nào.”

Trầm Vân dứt lời trực tiếp đưa tay xoay đầu Trầm Lạc lại. Trầm Lạc bị buộc nhìn về phía hình vẽ mắc cỡ, trên giấy vẽ tổng cộng có bốn hình, bốn đôi nam nữ với bốn loại tư thế khác nhau.

Bàn tay nhỏ bé của Trầm Vân chỉ ở góc trên bên trái, hết sức nghiêm túc mở miệng: “Đường tỷ, đây là tư thế bình thường nhất. Nam trên nữ dưới, nữ nhân đem chân giắt ngang hông nam nhân. Dĩ nhiên, lúc làm chuyện kia chân sẽ vì động tác quá mức kịch liệt mà trượt xuống, cho nên nam nhân vì muốn hưởng thụ nhất định sẽ dùng tay nắm chặt hai chân nữ nhân nâng lên. Chắc, chắc.” (ta đi đây 0-0)

Trầm Lạc suy nghĩ đến tối qua, nàng cùng Vũ Văn Thượng trong tư thế đầu tiên chính là tư thế này.

Trầm Vân còn đang thao thao bất tuyệt giảng giải về tư thế thứ nhất trong bức họa, Trầm Lạc lại nhìn trộm về hình vẽ góc trên bên phải. Ừm, cái tư thế này tối qua không có, nữ trên nam dưới, tay của nam nhân cầm thật chặt song nhũ của cô gái, cô gái ngẩng cao đầu, từ từ đem vật kia của nam tử nhét vào phía bên dưới. Trầm Lạc cảm thấy kì lạ, động tác chủ động đem vật kia nhét vào hạ thể chẳng phải là muốn đau chết sao.

Trầm Lạc thấy Đường tỷ như mất thần, gõ bàn tay nhỏ bé xuống mặt bàn, chu miệng nhỏ: “Đường tỷ, tỷ phải nghe cẩn thận nhé. Ta biết tuy ngoài mặt tỷ rất khuôn phép nhưng kì thực gan tỷ rất lớn. Thái tử luôn đè ép tỷ, tỷ hẳn phải muốn tìm một cơ hội để vùng lên. Đường tỷ, tỷ đừng nói với ta tỷ không nghĩ đến chuyện vùng lên nghe, thật muốn xem bộ dạng của thái tử vô sỉ đó khi ngoan ngoãn nghe lời tỷ. Ừm, đây là tư thế thứ hai, cô gái muốn thể phải hết sức dũng cảm, so với tư thế nam thượng nữ hạ thì tư thế này đau hơn. Nhưng tư thế này so với tư thế thứ nhất thì là tư thế hưởng thụ. Đường tỷ, tối qua tỷ cùng thái tử là tư thế này à? Trầm Vân nghi ngờ mang theo mong chờ nhìn về phía Đường tỷ.

Trầm Lạc sau một hồi lúng túng, ho nhẹ ra tiếng. Động tác tối qua...có thể nhiều. Trầm Vân thấy Đường tỷ không lên tiếng, không khỏi bắt đầu suy đoán: “Ừm, theo như tính tình của thái tử bá đạo vô sỉ, nhất định là chủ động ở trên. Đường tỷ nhất định là nam thượng nữ hạ thôi. Chắc chắn, thái tử thật sự là dũng mãnh vô địch, làm động tác này nam nhân rất là cố hết sức.”

“Vân Vân, đừng nói nữa. Cữu cữu, dưỡng Hai bọn họ có ở phòng khách không? Tiểu di mẫu có tới không?” Trầm Lạc vừa nói vừa muốn cuốn bức họa lại. Trùng hợp tầm mắt chuyển qua hình bên ngoài hai bộ đồ. Đây, đây dưới góc trái vẽ một đôi nam nữ tự nhiên ở trong bụi cây, cô gái trên người xích lõa, xiêm áo bị nam tử kéo xuống tới bên hông, làn váy bị bàn tay nam tử xốc lên, còn quần áo trên người nam tử kia mặc chỉnh tề, chỉ trừ quần phía dưới là tuột đến mắt cá chân, lộ ra cự long nơi kia thật lớn. Trầm Lạc kinh ngạc không nói nên lời, chuyện như vậy còn dám làm ở bên ngoài? Không sợ bị người khác nhìn thấy sao?

Một bên Trầm Vân cười hắc hắc: “Đường tỷ, tỷ bây giờ đang xem giao hợp, kích thích đấy. Bị lừa dục không chế, tâm nhột khó chịu lại lo lắng bị người khác nhìn thấy, cảm giác này thật sự chỉ có người trong cuộc mới hiểu được. Trên sách nói rồi, mặc dù quần áo hết sức chỉnh tề, nghiêm túc, mọi người vẫn nghĩ là đang giao hợp. Đường tỷ, tỷ đừng trừng mắt lớn như thế. Giao hợp này chưa tính là mãnh liệt nhất đâu.” Trầm Vân vừa nhắc này, khóe miệng mang theo nụ cười quái dị.

Đầu ngón tay Trầm Lạc chỉ hình vẽ nam nữ đang giao hợp: “Đây, cái này cũng không phải mãnh liệt nhất sao? Rốt cuộc cái gì mới là mãnh liệt nhất? thật không thể tin được.”

“Hừ, xem ra thái tử đối với phương diện này khẳng định hiểu nhiều hơn so với tỷ, xem chừng thái tử nhất định là muốn cùng tỷ thử qua từng chiêu. Đường tỷ, tỷ cần phải chuẩn bị sẵn sàng, thể trạng tốt một chút. Đem thái tử nắm vững vàng vào trong lòng bàn tay, để bọn nữ nhân kia có nạy cũng nạy không ra. Có ta ở đây, tỷ ở phương diện này đừng sợ. Chỉ cần tỷ bỏ đi những thứ lễ nghĩa kia, buông lá gan ra.” Trầm Vân đưa tay vỗ vai Đường tỷ, tỏ vẻ khích lệ.

“Vân Vân, muội đừng có ghẹo ta.”

Trầm Vân một tay chống nạnh; “Đây không phải là trêu ghẹo, đây là lời nói nghiêm chỉnh đây. Đường tỷ, cái này người bình thường cũng không dám đâu. Nam tử đem long cự nhét vào hạ thể của nữ nhân. Nhưng hạ thể của nữ nhân có đến hai nơi nha. Một là nơi gặp nguyệt sự, nơi còn lại là nơi thải đi chất bẩn.

“Nha, Vân Vân, muội đừng nói nữa, thật là không biết xấu hổ à.” Trầm Lạc trợn mắt nhìn Trầm Vân một cái, sau đó mặc kệ Trầm Vân ngăn cản như thế nào, Trầm Lạc cũng không muốn nghe nữa. Đưa thẳng tay vỗ lưng Trầm Vân, đẩy nàng ra khỏi phòng. Trầm Vân không cam lòng, lúc gần đi cũng không quên dặn dò Đường tỷ: “Đường tỷ, tỷ xem sẽ không thiệt thòi. Thái tử ở phương diện này hẳn hiểu biết nhiều hơn tỷ, tỷ không thể bị hắn cho đi xuống. Các vị thiên kim ở phương diện này nhất định không bỏ qua. Tỷ phải suy nghĩ thật kĩ a.”

Trầm Vân vừa dứt lời, phanh phảng một tiếng, cửa phòng bị đóng lại. Trầm Vân bị nhốt ở bên ngoài, bắt đắc dĩ nhún vai một cái. Vì sao mọi người ở phương diện này đều thận trọng như thế. Điều này rất quan trọng, tính là cuộc sống cả đời. Không có cái này, không thể sinh con nha. Thôi, Đường tỷ, ta đã giúp tỷ đến đây. Mới vừa rồi thái tử nói Hà Đại mỹ nhân ở Lăng Nguyệt khách điểm, mình đã đến giờ đi tìm Lăng Nguyệt huyện đi. Nếu như Hà mỹ nhân có dáng dấp đỉnh mỹ, nàng nhất định không tiếc bất cứ giá nào đem lừa vào tay.

Bên trong nhà, Trầm Lạc tất nhiên không biết Trầm Vân nhỏ mọn, đổ mặt lập tức thu thập một đồng bảo bối ngay bên gối kia của Trầm Vân nhét toàn bộ vào phía dưới tủ treo quần áo. Sau đó, lần nữa đi đến bên cạnh bàn tiếp tục may túi thơm. Thấy đầu ngón tay bị kim đâm lưu lại một điểm nhỏ, Trầm Lạc liền nghĩ tới bộ dáng Vũ Văn Thượng ngậm đầu ngón tay, mặt mày khê héch, khỏe môi tươi cười. Tại sao lại nhớ đến Vũ Văn Thượng rồi, trước đó tránh hẳn không kịp, nhưng bây giờ cứ muốn gặp hắn. Có phải nguyên nhân bởi vì mình và hắn cùng làm chuyện kia?

Tài nghệ may vá của Trầm Lạc là do Bạch Ngũ Yên tự tay dạy. Nhi nương có lúc cũng sẽ tới đây chỉ đạo một phen. Vì vậy, tài nghệ của Trầm Lạc so với mẫu thân cao hơn một phần, nhưng lại không cao hơn Nhị nương. Chỉ là nói đến may vá là đệ nhất tú nương tài nghệ tuyệt đỉnh. Ừm, bây giờ đệ nhất tú nương đang là chủ mẫu của Chúc gia.

Đệ nhất tú nương trước đây là trưởng công chúa từ bỏ địa vị, hành động này tất nhiên là chọc đến phụ hoàng của trưởng công chúa, tức là cha của Vũ Văn Thượng.

Ai nào có thể đoán được trưởng công chúa theo đuổi tình yêu cuối cùng hạ sinh một đứa con, hiện nay là Nhị thiếu gia Chúc gia. Sau lại vẫn không chiếm được tình yêu. Cha Vũ Văn Thượng tức giận vì nữ nhi làm mất mặt hoàng tộc, từ đó ân đoạn nghĩa tuyệt. Chúc gia cũng bắt đầu bị chèn ép, từ từ xuống dốc. Cho nên chủ mẫu Chúc gia vẫn còn làm ở cửa hàng của Thẩm gia. Đối với việc này, Trầm Lạc cũng chỉ có thể thở dài một tiếng.

Sau khi may tốt túi thơm, Trầm Lạc đem khăn tay bỏ vào trong túi thơm để vào trong tay áo. Túi thơm này đã được làm cực kỳ khéo léo, không biết hộp gấm có thêm hành trang nữa không?

“Biểu tỷ.” Giọng biểu muội Bạch Mạn Thanh vang lên bên ngoài, Trầm Lạc vội vàng đem túi thơm bỏ vào trong tủ treo quần áo. Sau đó đẩy cửa phòng bước ra.

“Biểu tỷ, thái tử đi, đại cô phụ cho gọi tỷ đến thư phòng một chuyến. Ta cũng mẫu thân cũng muốn đi, thái tử sắp được quan lễ, trăm quan chúc mừng. Phụ thân cùng dưỡng Hai còn nhanh hơn ngựa tiến về phía Kinh Thành.”

Không nghĩ đến cữu cữu cùng dưỡng Hai tới nhanh như vậy đã muốn đi. Tiểu di lại không có tới đây.

Trầm Lạc bước ra khỏi phòng, đóng cửa lại cùng Bạch Mạn Thanh cùng đi khỏi viện. Bạch Mạn Thanh cùng với Trầm Lạc đi trên con đường nhỏ, đôi môi khép khép mở mở có gì đó muốn nói rồi lại không biết nói như thế nào. Trầm Lạc nhìn thấu Bạch Mạn Thanh đang có chuyện muốn nói, cùi chỏ thọt cánh tay Bạch Mạn Thanh: “Mạn Thanh, có lời gì muốn nói cứ nói thẳng. Trước kia không phải muội rất phóng khoáng sao, ấp a ấp úng như vậy không giống tính muội.”

Bạch Mạn Thanh sau khi nghe nói vậy, trên mặt nở nụ cười: “Biểu tỷ, thái tử coi trọng tỷ như vậy, về sau đối với tỷ khẳng định không tệ. Ở bên trong cung, tỷ cần phải giữ ý tứ. Không nên giống ta trước kia, bị

người ta đẩy xuống nước cũng không biết là ai làm. Còn có...” Trầm Lạc híp mắt nhìn Bạch Mạn Thanh, câu nói phía sau của Bạch Mạn Thanh mới là trọng điểm.

“Biểu tỹ, tỹ còn nhớ rõ nhị hoàng tử? Cứu ta lên bờ chính là hần?”

Trầm Lạc gật đầu một cái, nam tử dịu dàng như ngọc, tuần tú thanh nhã. Bạch Mạn Thanh nhớ rõ nhị hoàng tử?

“Biểu tỹ, tỹ giúp ta chú ý nhị hoàng tử một chút thôi. Mặc dù, cha mẹ ta không đồng ý ta đến gần Nhị hoàng tử, biểu tỹ tỹ cũng không đồng ý. Nhưng ... Biểu tỹ, tỹ hãy giúp ta một chút được không?”

Trầm Lạc nhìn bộ dạng nghiêm túc của Bạch Mạn Thanh, nhị hoàng tử nói là kỳ nhân, thật sự là người hào hiệp hiếm có. Nếu không phải cái thân phận hoàng tử này, sợ là hần đã sớm bay ra khỏi hoàng cung.

“Mạn Thanh, chuyện này cũng phải xem nhị hoàng tử. Tuy là hoàng tử bị thất sủng, nhưng dầu gì sau này cũng là một vương gia. Nếu như là muội có ý định với hần, cha mẹ muội chịu, hoàng thượng hoàng hậu cũng muốn đồng ý.”

Bạch Mạn Thanh lắc đầu một cái: “Biểu tỹ, tỹ hãy giúp ta một chút thôi. Nếu không, mẫu thân tìm chồng cho ta. Ta đối với nam tử kia không quen biết, cứ như vậy thuận theo ý cha mẹ gả đi ta mới không cần.”

“Mạn Thanh, nếu có thể ta đương nhiên có thể giúp muội. Chuyện tính cảm này cũng không gấp, muội với nhị hoàng tử cũng xem như là có duyên phận rồi. Ta đi đến thư phòng thôi.”

Bạch Mạn Thanh nhìn biểu tỹ vào thư phòng, cái miệng nhỏ nhấp nháy.

“Mạn Thanh cùng đại bá mẫu cáo biệt, chúng ta phải đi.” Âm thanh mẫu thân từ sau truyền đến, Bạch Mạn Thanh xoay người, ngoan ngoãn đi tới trước Bạch Ngữ Yên.

“Mộc Vân nha, nha đầu Mạn Thanh cũng có thể tìm nhà chồng rồi. Không quan trọng giàu có, quan trọng nhân phẩm nha. Ai, Lạc gia chúng ta, ai.” Bạch Ngữ Yên lắc đầu, trong lòng vẫn là đau.

“Đại tỹ, mọi việc nên nhìn về phía trước. Không nói chính xác, Lạc nhi ở trong cung như cá gặp nước rồi, đại tỹ phu không phải là đang ở thư phòng dặn dò nàng sao?” Mộc Vân vỗ vai Bạch Ngữ Yên cười nói.

Bạch Mạn Thanh vẫn còn vẻ mặt lạnh nhạt, không chút lo lắng nào. Đại cô mẫu, thái tử sao lại để người khác làm biểu tỹ bị thương, mệnh biểu tỹ đúng là tốt.

Bên trong phòng

“Nha đầu bảo bối, cầm quyển sách này xem một chút.”

Trầm Lạc cúi đầu nhìn phụ thân đặt trên bàn một quyển sách mỏng da đen, trên đó viết hai chữ màu đen thật to, đấu pháp. Đưa tay cầm quyển sách, phía trên chữ vẫn chưa khô mực. Trong đó viết như thế nào là cùng ngoại nhân ở chung, như thế nào chiếm được thể thượng phong, như thế nào phân biệt người xấu người tốt cùng với như thế nào là ám toán người khác.

“Nha đầu bảo bối, đây là phụ thân tự mình viết. Trước khi vào cung, tốt nhất là nên nghiên cứu, một chữ cũng không cho quên, hơn nữa từ giờ con theo ta đi vào làm trong cửa hàng trong cung. Nếu đã quyết định vào cung rồi thì con phải nhớ. Con là nữ nhi Trầm gia ta, nhất định không được để người khác khi dễ. Nếu con bị người khác khi dễ một thước, con phải đòi lại một trượng, thái tử cũng không thể ngoại lệ.”

Trầm Lạc giật mình, vẫn nghe người bên ngoài nói, gia chủ Trầm Lương của Trầm gia đối với người trong nhà rất tốt nhưng đối với người ngoài mười phần tâm đại xảo trá. Trầm Lạc cầm thấy quyển sách trong tay nặng nhất thời trở nên nặng nề. “Phụ thân người là muốn truyền thụ cho ta mưu kế âm hiểm xảo trá này.”

Trầm Lương liếc khuê nữ một cái, tiếp theo thở dài: “Nếu con là có một nửa khôn khéo của ta thì đâu dễ dàng bị thái tử lừa đi. Dễ dàng như vậy liền đem nha đầu bảo bối của ta cưới đi.” Trầm lương trong lòng không khỏi bực, ban đầu hần theo đuổi Bạch Ngữ Yên không biết đã tổn hết bao nhiêu tâm cơ.

53. Chương 53

Sau khi Bạch Dư Tề đi, Trầm Lạc khôi phục lại tinh thần, hiện tại chỉ có Bạch Nghiêng Thương chưa có tới. Vị hôn phu của Bạch Nghiêng Thương là một người bán thịt heo, Bạch Nghiêng Thương thật sự cũng không có phản đối. Cuối năm chính là lúc bán thịt heo tốt nhất, vì vậy nhà Bạch Nghiêng Thương rất khuya mới tới Trầm gia nên đã bỏ lỡ việc gặp mặt Bạch Dư Tề. Khi Bạch Nghiêng Thương nghe nói Trầm Lạc ở cùng thái tử thì hết sức ngạc nhiên. Ngược lại khi Đại Dũng ngồi bên cạnh thì vẻ mặt rất lạnh nhạt, miệng chỉ nói qua là nha đầu này có phúc khí tốt. Trầm gia sau này có lẽ sẽ trở thành người nhà của hoàng hậu rồi, bao nhiêu danh vọng đều nhờ cô. Đại Dũng còn có biểu muội là Tiểu Ngư nhỏ nhất anh hết sức thương yêu, nên chỉ ở Trầm gia ăn xong bữa trưa, còn chưa qua đêm mà trở về lại Liễu gia.

Cuối năm càng ngày càng gần kề, Trầm Lạc theo sự an bài của phụ thân, đi theo phụ thân vào trong cửa hàng hàng tốt nhất Trầm gia học việc, ý Trầm Lương là muốn nữ nhi học được một ít thế nào là chơi cũng người có tâm cơ, như thế nào là quan sát người khác, như thế nào là lấy tinh chế động.

Ngày hôm nay, Trầm Lạc đi theo phụ thân cùng một thương nhân nước Đại Mạc bàn chuyện làm ăn, thương nhân Đại Mạc này trong tay có một ít bông vải liệu đã lén vận chuyển được từ Tây Cống tới. Nguyệt quốc lúc mới lập liền muốn chinh phục Tây Cống, ai ngờ Tây Cống ăn cây táo rào cây sung. Vì vậy, cách đây không lâu, thái tử Vũ Văn Thượng lại một lần nữa mang binh đánh thẳng vào hoàng cung của Tây Cống, thậm chí còn giết sứ thần của Tây Cống.

Từ đó, hoàng thượng Nguyệt quốc hạ lệnh tiểu thương không được cùng tiểu thương Tây Cống qua lại. Nếu không nghiêm trị không tha. Đối với việc Vũ Văn Thượng mang binh đi chinh phạt Tây Cống. Trầm Lạc chỉ biết là lúc ấy nàng còn ở trong hoàng cung, chính Vũ Văn Thượng nói với nàng hẳn muốn đi biên cương một chuyến, dặn nàng phải cẩn thận đề phòng người ngoài.

“Cái này của người giá hơi cao, lô bông vải liệu này nếu để cho người trên biết được người sẽ bị quan phủ bắt đi.” Tiếng của phụ thân không nặng không nhẹ vang lên, Trầm Lạc nhìn phong thái của phụ thân rất tự nhiên đối mặt với thương nhân nước Đại Mạc, còn vị thương nhân kia thì mặt buồn rười rượi, đứng ngồi không yên.

“Trầm lão gia, nếu không phải ta đang cần tiền gấp, như thế nào lại dám làm chuyện trái với vương pháp. Giá tiền chúng ta từ từ thương lượng, thấp một chút cũng không sao.” Trên mặt thương nhân nước Đại Mạc lộ ra nụ cười lấy lòng.

Trầm Lạc nhìn lại phụ thân chỉ thấy phụ thân đưa ba ngón tay, Trầm Lạc cho là ba mươi lượng một túi bông vải lớn nhưng sau lại nghe phụ thân nói ba lượng bạc một túi bông vải lớn thì thiếu chút nữa Trầm Lạc phun ngụm nước vừa mới uống. Cái giá tiền này mua bông vải của huyện Vân Hà cũng coi là thấp rồi, đừng nói đến bông vải thượng hạng của Tây Cống.

Mặt thương nhân nước Đại Mạc đen lại, khi thấy Trầm lão gia đứng dậy muốn rời đi thì lập tức gật đầu đồng ý. Trầm Lạc nhìn thương nhân nước Đại Mạc cực kỳ uất ức lại nhìn vẻ mặt tự nhiên như cũ của phụ thân, trong đầu tự nhiên hiểu ra, lời của gian thương quả nhiên là không sai.

Ra khỏi quán trọ, Trầm Lương cúi đầu hỏi khuê nữ: “Nha đầu bảo bối, vừa rồi cũng phụ thân nói chuyện người ngộ ra điều gì?” Trầm Lạc đưa tay sờ cằm suy nghĩ, ngay sau đó nâng khuôn mặt tươi cười: “Phụ thân, cái chiêu này của người là lấy tinh chế động.” Trầm Lương nghe xong hài lòng gật đầu một cái: “Ừ, không tệ nhưng chiêu lấy tinh chế động không phải lúc nào cũng có thể dùng. Mới vừa rồi, nếu không phải thương nhân Đại Mạc nóng lòng cần tiền thì cái đồng kia không thể nào bán đi với giá thấp như thế.”

“Phụ thân, bông vải này người trong nghề nhìn một cái là biết ngay xuất xứ từ Tây Cống. Người không sợ quan phủ tra được?” Trầm Lạc cực kỳ nghi ngờ, tuy là vải bông tốt nhưng lại ngại quan phủ, bán không được sao lại là tốt chứ?

Trầm Lương lắc đầu một cái, vỗ vỗ vai khuê nữ: “Phía trên chúng ta có người, chẳng lẽ thái tử còn làm khó cha?” Trầm Lạc nhất thời cực kỳ khó nghĩ, phụ thân đây là đáng vẽ nhạc phụ.

“Nha đầu bảo bối, con đi uống đến quán trà đi. Vào trong cung rồi sẽ không có tiên sinh kể chuyện cho con nghe nữa đâu.” Trầm Lương dứt lời phát phát tay áo, ngay sau đó leo lên xe ngựa chuẩn bị về nhà.

Trầm Lạc đứng tại chỗ nhìn xe ngựa xa dần, hôm nay đi theo phụ thân đúng là học được nhiều điều. Phụ thân đối với mình nghiêm dạy chính là sợ mình vào cung bị người khác khi dễ, chịu thiệt thòi. Lần này vào cung muốn ra khỏi cung một lần sẽ không phải là chuyện dễ dàng, nghĩ như thế Trầm lạc nhắc chân hướng tới một tiểu lâu.

Hôm nay thư tiên sinh kể chuyện không có tới đây sao. Trầm Lạc ngồi uống trà ở vị trí gần cửa sổ. Chủ quán tiệm trà thấy đại tiểu thư đến liền tự mình tiếp đãi. Trầm Lạc ngẩng mặt lên: “Mã đại thúc, cho ta bình trà là được rồi, sao hôm nay tiên sinh không có đến vậy? Trước đây vào giờ này ông ta vẫn hay ở đây kể chuyện xưa mà.”

Mã đại thúc trên mặt nở nụ cười: “Đại tiểu thư, hôm nay nhà tiên sinh đó có chuyện. Mẹ hắn tám mươi tuổi bị bệnh, vợ hắn một người vừa trồng trọt vừa chăm sóc mẹ già, không nổi. Tiên sinh đó sợ là mấy ngày nữa cũng không tới được rồi. Đại tiểu thư muốn nghe kể chuyện sao? Không bằng để tiểu nhân đi kêu vị thư tiên sinh đó đến đây?”

“Không cần, trong nhà người ta có chuyện. Người đưa xâu tiền đồng này qua đó, làm tiên sinh kể chuyện cũng không dễ dàng gì.” Trầm lạc vừa phát tay vừa nói.

“Đại tiểu thư, bây giờ người ngồi ở đây, tiểu nhân đi pha cho người bình trà.”

Trầm Lạc hướng Mã đại thúc gật đầu một cái, sau đó nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Nhị Hồ Tử, ta nói người nghe nha, chuyện này vào kinh thành xem như ta không phí công.” Một âm thanh thô lỗ vang lên trong quán, Trầm Lạc nghiêng đầu nhìn sang, là một nam tử trung niên, râu quai nón, thân thể cao lớn, cánh tay dài rộng. Đối diện là nam tử trung niên, da hơi ố vàng, khoe miệng có một nốt ruồi đen lớn.

“Thái tử làm quan lễ, rất là hoành tráng nha, Nhị Hồ Tử, dân chúng đều nói thái tử đương triều là nam tử tuấn mỹ nhất, quả là danh bất hư truyền nha.”

Nam tử trung niên có cái nốt ruồi nơi khoe miệng vuốt vuốt bộ râu quai nón: “A, thật sao, người thật sự nhìn thấy thái tử rồi, nói cho ta nghe một chút, quan lễ của thái tử có gì khác chứ?”

Cụ thể thế nào ta cũng không biết, chỉ biết ngày đó thái tử dẫn trọng thần đi minh sơn. Xa xa ngồi trên lưng ngựa, chặc chặc, thật là uy nghiêm. A, đúng rồi, lúc ấy vì có quá nhiều người, một cái tiểu oa nhi không cẩn thận bị đẩy ra phía trước, xém chút nữa thì bị ngựa đạp trúng. Về sau thái tử nhất định sẽ là một minh quân, trách cứ thị vệ muốn đánh oa nhi kia một phen, sau đó tự mình ôm đứa bé đó trả ấu thân tiểu cô nương.”

Trầm Lạc vừa nghe khoe miệng không tự giác được nhếch lên. Vũ Văn Thượng, quan lễ của người này cũng đã truyền tới huyện Vân Hà, nếu hắn mà nghe được dân chúng ca ngợi hắn như thế, trong lòng khẳng định là đắc ý lắm. Nhưng lại không ai biết, Vũ Văn Thượng ngoài mặt chói lọi như thế, nhưng bên trong lại vô sỉ như vậy.

“Nhị Hồ Tử, ta còn nghe nói, Nguyệt quốc sẽ lập tức tuyển tú nữ. Các huyện đã đem danh sách nộp lên phủ Nội vụ, phủ Nội vụ xem qua sau đó hạ chỉ. Không biết huyện Vân Hà chúng ta có tên cô nương nào ở bên trong không?”

Trầm Lạc chợt giật mình, lúc này nam tử có nốt ruồi nơi khoe miệng lên tiếng reu rầy: “Khẳng định không đến phiên khuê nữ nhà ngươi, ta thấy nhất định là đại tiểu thư Trầm gia có tên bên trong. Trưởng nữ của thủ phủ phải vào cung, trưởng nữ của Trầm gia vào cung, không phải cũng đại biểu cho chuyện một đồng bạc lớn vào cung đó sao?”

Trầm Lạc lau mồ hôi, thì ra mình vào cung, trong mắt người ngoài việc nàng vào cung cũng chính là một đồng vàng lớn vào cung sao.

Đúng lúc ấy thì Mã đại thúc bưng bình trà tới, nhẹ nhàng để bình trà xuống bàn, Mã đại thúc lộ vẻ mặt nghi ngờ, nhẹ nhàng mở miệng: “Đại tiểu thư, người thật sẽ vào cung sao?”

Trầm Lạc ho khan một tiếng: “Mã đại thúc, nếu trong danh sách tú nữ có ta, ta đương nhiên phải vào cung rồi, đây là thánh chỉ không thể cãi.”

Mã đại thúc nghe được câu trả lời, một bên hai nam tử trung niên tiếp tục lớn tiếng nói chuyện, ở quán trà những người khác cũng rời rít nghiêng tai lắng nghe. Trầm Lạc nghĩ tới trước kia mình cũng như thế, khi nghe hần nói tới chuyện trong cung thì luôn bưng bưng hưng phấn.

“Đường tỷ, ta biết ngay là người đang ở đây.” Trầm Vân nhắc chân đi vào trong quán, liếc mắt thấy được Đường tỷ ngồi bên cửa sổ. Chủ quán sờ đầu, hôm nay là ngày gì, đại tiểu thư cùng nhị tiểu thư đến quán trà, tiên sinh kể truyện cũng không có ở đây, nhóm thương nhân Đại Mạc tới đây một tháng trước cũng đã đi rồi.

“Vân Vân, tới đây cùng uống trà.” Trầm Lạc hướng Trầm Vân vẫy tay rồi sau đó rót một ly trà đưa Trầm Vân. Trầm Vân nhận lấy sau đó đứng lên cúi người nói nhỏ bên tai Trầm Lạc: “Đường tỷ, hôm nay ta thấy đại bá mẫu cầm hộp gấm chứa dạ minh châu trong phòng người đi. Đường tỷ, có phải tỷ đã đem thứ gì đó bỏ vào túi thơm?”

Trầm Lạc liếc Trầm Vân một cái: “Người vội vã tìm ta là muốn cùng ta nói chuyện này sao?” Trầm Vân trở lại chỗ ngồi sờ mũi, cười hắc hắc: “Ta cũng chỉ là thuận miệng nhắc đến thôi, tối nay tỷ bỏ vào là được. Muội đưa sách cho tỷ, tỷ có xem kỹ hay không? Có muốn, tối nay muội cùng tỷ nói chuyện một chút. Đường tỷ, tỷ đừng có lảng tránh nữa. Đây là đại sự, phụ thân mẫu thân Tiểu Di đã tới, sáng mai tỷ cũng được làm kê lễ rồi. Không lâu nữa sẽ phải vào cung, về sau tỷ hiểu ra, muốn muội nói chuyện, muội sẽ không còn cơ hội đâu.” Trầm Vân dứt lời cố ý nhắc khéo miệng.

“Vân Vân, có muốn uống chút trà không? Tỷ xem người nóng tính quá, cần phải hạ hỏa xuống.” Trầm Lạc chỉ chỉ bình trà tốt bụng nhắc nhở.

Trầm Vân hừ một tiếng: “Tỷ không phải đi theo Tiểu Di mẫu ở thôn trên học à, Đường tỷ, tỷ vào cung rồi, hội hoa xuân ở Lăng Nguyệt không thể đi được rồi, ý muội là định chờ tỷ làm kê lễ xong liền đi huyện Lăng Nguyệt.”

Mục đích thật của Trầm Vân không thoát khỏi ánh mắt của Trầm Lạc, nàng không phải là nghĩ thừa dịp Lăng thiếu ở huyện Lăng Nguyệt chạy đến đó thưởng thức sắc đẹp sao.

Ban đêm, thư phòng ở Đông cung

“Điện hạ, Trầm lão gia dạy Trầm cô nương đấu pháp, để Trầm cô nương đi theo học việc trong cửa hàng. Trầm cô nương sáng mai thì được làm kê lễ.”

Vũ Văn Thượng dừng lật sách, ngược mắt nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ: “Ừ, biết rồi, lập tức thông báo tri phủ ở đó, thánh chỉ tuyên đọc vào buổi sáng. Việc tuyển tú nữ vào cung lần này Phủ Nội vụ đã an bài thoải đáng chưa? Việc nghiệm thân của tú nữ thế nào?”

“Điện hạ, lần này tú nữ vào cung khá nhiều, tú nữ vào cung sẽ ở trong một số sương phòng và ở Huệ Minh cung. Vì nghiệm thân tú nữ là Lưu ma ma bên cạnh Thái Hậu, Điện hạ, hay là để nô tài nói với Lưu ma ma?”

Vũ Văn Thượng khoát tay: “Bỏ điện hạ mình đi, Tiểu Phúc Tử người thông báo với Phủ Nội vụ đem Lạc nhi an bài đến Huệ Minh cung.”

Tiểu Phúc tử không hiểu, sao lại là Huệ Minh cung? Huệ Minh cung có một quy củ là nơi ở cho những tú nữ đã sớm bị loại bỏ.

“Tiểu Phúc tử, bình thường cô gái được làm kê lễ có gì đặc biệt?” Vũ Văn Thượng để cuốn sách trên tay xuống, nhìn Tiểu Phúc tử hỏi.

Nhìn vẻ mặt Điện hạ hết sức nghiêm túc, Tiểu Phúc tử chỉ đành đem chút ít những việc mình biết được nói ra toàn bộ: “Nô tài không biết huyện Văn Hà tập tục thế nào, chỉ là thấy qua trong cung lão ma ma cho cung nữ làm kê lễ. Chỉ cần đem cây lược gỗ chải đầu, cung nữ trong tay cầm thứ gì giống cây trâm. Nhưng cây trâm này không dùng để cài lên đầu.”

Vũ Văn Thượng gật đầu một cái, sau đó kéo ngăn kéo ra, lấy cây trâm Đào Mộc trong ngăn kéo ra: “Tiểu Phúc tử, thúc ngựa đem cây trâm Đào Mộc đưa đến Trầm gia.”

Thoảng một cái, trong tay Tiểu Phúc tử đã cầm trâm Đào Mộc. Tiểu Phúc Tử cúi đầu nhìn kỹ, trâm Đào Mộc này không tinh xảo, so với trâm Đào Mộc bình thường còn khó coi hơn. Ngược mắt nhìn Điện hạ: “Điện hạ, cái này.....”

Vũ Văn Thượng vẫy tay với Tiểu Phúc Tử một cái: “Còn không mau đi, đưa đến Trầm gia, cái này dùng để làm kê lễ cho Lạc nhi những trưởng lão ở đó nhất định sẽ hiểu được dụng ý này.”

Tiểu Phúc Tử chỉ đành phải cúi người lui ra, đang lúc sắp xoay người, Tiểu Phúc Tử thấy được trên mu bàn tay Điện hạ có một vết sẹo màu xám tro. Nhìn kỹ lại, mình không có hoa mắt, đúng là vết sẹo. Tiểu Phúc Tử lại cúi đầu xem trâm Đào Mộc trong tay, nhất thời hiểu ra. Trâm Đào Mộc này là Điện hạ tự tay khắc, tâm tư của điện hạ thật là tinh tế.

54. Chương 54

Hôm nay là ngày đại tiểu thư Trầm gia được làm lễ cập kê, Trầm Lạc dậy từ rất sớm, nàng mặc áo quần màu hồng mà mẫu thân tự tay may cho nàng.

“Đại tiểu thư, quần áo này người mặc thật đẹp.” Tỳ nữ thân cận Đào Đào của Trầm Lạc nói. Đại tiểu thư tuy không phải là đại mỹ nhân, quanh thân cũng là lộ ra tư chất thanh nhã. Hơn nữa lại được thái tử đương triều nhìn trúng, sẽ rất nhanh trở thành thái tử phi.

Trầm Lạc nâng váy đứng trước gương trang điểm nhìn trái nhìn phải, rồi sau đó gật đầu hài lòng một cái. Giờ phút này, cửa phòng cách một tiếng bị mở ra. Trầm Vân vui vẻ đi vào, kéo tay Đường tỷ hướng ra bên ngoài. “Đường tỷ, mau mau tới phòng khách thôi. Vì tỷ được cùng làm kê lễ với mẹ Tiểu Di Phu, nàng so với tỷ thức dậy sớm hơn, mọi người đang ở trong phòng khách chờ chánh chủ là tỷ đấy.”

Lúc này, trên mặt Trầm Lạc nở nụ cười mong đợi. Nàng biết được chuyện kê lễ, cũng biết như thế nào là kê lễ. Nhưng chỉ là không không chế được vui sướng, được làm kê lễ đối với mỗi cô nương mà nói cũng là cực kỳ quan trọng, cô nương đó sẽ thành thực hưởng vào đời. Một bên Trầm Vân cũng là như vậy, nếu được làm kê lễ, sẽ không có ai nói nàng là trẻ con nữa, nàng có thể thêm lớn mặt thường thức nam tử tuần mỹ.

“Tới rồi, tới rồi, đại tiểu thư đã tới.” Tên nô tài đứng trước cửa phòng khách thấy bóng dáng đại tiểu thư thì vội vàng ngẩng mặt lên lớn giọng hô. Trầm Lạc bước vào phòng khách trong tiếng hoan hô, ngồi ở vị trí đầu chính là mẫu thân Tôn Thị Tiểu Di Phu, Tôn Thị là lão nhân trường thọ nổi danh ở huyện Vân Hà, do nàng vì được cùng Trầm Lạc kê lễ đúng là quá tốt. Tôn Thị chia ra đứng hai bên, Trầm gia gia chủ Trầm Lương cùng chủ mẫu đương gia của Trầm gia là Bạch Ngữ Yên.

Trầm Lạc hướng về phía Tôn Thị, dịu dàng nói: “Tôn nãi nãi cát tường.” Ngồi ở vị trí đầu Tôn Thị hướng về phía Trầm Lạc cười hiền lành một tiếng: “Lạc nha đầu, đứng dậy đi. Bây giờ chúng ta bắt đầu cùng kê lễ, Ngữ Yên, đã chuẩn bị tốt chưa?” Bạch Ngữ Yên đứng ở một bên gật đầu một cái, trên mặt nở nụ cười: “Đã chuẩn bị xong, chờ Lạc nhi rửa mặt thôi.”

Sau đó, nha hoàn bưng cái chậu gỗ đi vào, trên chậu gỗ để một cái khăn tay. Tôn Thị ngoắc kêu Trầm Lạc đến, Trầm Lạc bước đến trước Tôn nãi nãi, sau đó cúi người quỳ xuống, hai đầu gối chạm đất. Tiếng nước chảy rào rào vang lên, Tôn Thị thấm ướt khăn tay sau đó vắt khô rồi nhẹ nhàng chùi mặt Trầm Lạc. Sau khi lau xong, Tôn Thị đem khăn mùi soa xếp ngay ngắn, Trầm Lương đứng phía bên tay trái nhận lấy, rồi sau đó đặt dọc theo phía trên cạnh bên chậu nước rồi đưa cho nha hoàn mang đi.

Trầm Lương nhìn bộ dạng khuê nữ được cùng kê lễ, suy nghĩ không ngừng, thấy giống như Bạch Ngữ Yên lúc tuổi còn trẻ. Cuộc sống này đúng là trôi qua rất nhanh nha, khéo miệng Trầm Lương nở nụ cười ảm áp, ánh mắt dịu dàng nhìn kiều thê bên người. Bạch Ngữ Yên tất nhiên cảm nhận được ánh mắt của phu quân, ngẩng đầu lên hướng về phía phu nhân ảm áp cười. Trầm Trạch trong thính đường toàn bộ nô tài đều nhìn, trong lòng không khỏi cảm thán. Tình nghĩa của lão gia và phu nhân đúng là đánh bại năm tháng, thái tử đối với đại tiểu thư cũng giống như lão gia đối với phu nhân.

Tôn Thị ở bên trái đỉnh đầu Trầm Lạc sờ xuống dưới, vừa vuốt vừa nói: “Tìm được phu quân, giúp chồng dạy con, hiền lương thực đức.” Sau khi dứt lời, tay Tôn Thị dừng lại trên đỉnh đầu Trầm Lạc, thật lâu

không có động tĩnh. Trầm Lạc biết, đây là nghi thức tĩnh quỳ trong kê lễ, là suy tính kiên nhẫn của cô gái. Nếu cô gái không có kiên nhẫn, về sau ở phương diện trị gia nhất định sẽ phạm sai lầm.

Thời gian trôi qua, tiếng Tôn Thị vang lên: “Bạch Ngữ Yên, ngày hôm nay Lạc nha đầu buộc tóc còn là...?” Tôn Thị nói cực kỳ uyển chuyển hàm súc, nếu là được làm kê lễ trước cũng là cô nương đã gả cho người ta, tại thời điểm kê lễ sẽ phải dùng trâm Đào Mộc buộc tóc. Nếu là không có gả, người ta chỉ cần đem trâm Đào Mộc gỡ ba sợi tóc là đủ. Ý tứ Tôn Thị chân thật đúng là, Lạc nha đầu có thể có gả người ta?

Trầm Lạc tất nhiên biết ý tứ chân thật của Tôn nãi nãi, nhưng cô gái hiện tại đang trong thời điểm không thể nói chuyện, đây là quy định. Vì vậy, chuyện lớn này tự nhiên rơi xuống trên vai mẫu thân.

“Tôn đại nương, không cần gỡ buộc tóc, vượt ba cái là được.” Bạch Ngữ Yên lại gần nói nhỏ bên tai Tôn Thị. Tôn Thị vừa nghe, nhú mày, trên mặt lộ ra nụ cười, ngay sau đó nếp nhăn cũng chen chúc hiện lên: “Nghiêng Thương sau khi về nhà không có nói với ta, Lạc nha đầu chưa kịp kê lễ đã được người ta coi trọng, thật không tệ.”

“Tôn đại nương, đây là trâm Đào Mộc.” Bạch Ngữ Yên lấy từ ống tay áo ra trâm Đào Mộc đưa lên. Tôn Thị luôn miệng nói hảo hảo sau đó cầm lên. Tôn Thị đang muốn dùng trâm Đào Mộc này gỡ phát cho Trầm Lạc thì tiếng huyền náo ở cửa chính truyền đến. Bạch Ngữ Yên nhú mày, ngày hôm nay Lạc nhi được cùng kê lễ, người nào dám ở bên ngoài làm ồn? Tôn Thị cũng nhú mày, giờ đang là giờ phút mấu chốt của kê lễ, sao bên ngoài lại náo loạn lên? Còn lại Trầm Lương bình tĩnh tự nhiên, nhắc chân đi đến cửa chính của phòng khách.

Trầm Trạch thấy gã sai vặt thở hồng hộc chạy vội tới cửa phòng khách khom người nói: “Lão gia, phu nhân, Huyện lệnh đại nhân đến.”

Quỳ trên mặt đất, Trầm Lạc có chút nghi ngờ ngay sau đó hiểu ra, có phải là chỉ ý tú nữ được truyền xuống? Huyện lệnh đại nhân là tới truyền chỉ sao? Bạch Ngữ Yên cũng nghi ngờ sau đó cũng ngộ ra, hướng về phía Tôn Thị cười cười: “Tôn đại nương, dừng lại việc kê lễ lại. Lạc nhi, cùng chúng ta ra ngoài.”

Ngồi trên ghế, Tôn Thị gật đầu một cái, rồi sau đó kéo tay Trầm Lạc đứng lên. Kết quả là, Bạch Ngữ Yên đỡ lấy Tôn Thị, Trầm Lạc cùng Trầm Vân đi phía sau, cùng nhau đi tới trước phòng lớn. Trầm Trạch cùng cả đám sai vặt, nha hoàn rồi rút đứng ở bên.

Trên mặt huyện lệnh Huyện Vân Hà nụ cười đầy mặt, thấy Trầm gia gia cùng Trầm Lương lập tức nâng tay. “Trầm lão gia không cần đa lễ, ta lần này đến đây, trước là muốn tới báo tin mừng. Tên tuổi khuê nữ nhà ngươi ở trong danh sách tú nữ, trong cung vừa mới hạ chỉ. Trầm gia thật sự là có phúc khí tốt nha, nói không chừng còn có thể là thái tử phi trong cung rồi trở thành hoàng hậu, Trầm gia lập tức sẽ thành hoàng thân quốc thích. Đến lúc đó, huyện Vân Hà cũng sẽ được hưởng phúc.”

Huyện lệnh Huyện Vân Hà càng ngày càng chu đáo, trước đó ngày nào cũng tìm đến cửa hàng Trầm gia kiểm tra, ngày hôm nay vừa cúi người vừa cúi đầu. Bạch Ngữ Yên thấy sắc mặt huyện lệnh huyện Vân Hà như vậy thì uất ức trong lòng cuối cùng cũng giảm, nhưng nghĩ lại, miệng này mở ra là thái tử này nọ. Khuê nữ của mình cứ như vậy là vào cung rồi, trong lòng lại lo lắng. Lần này vào cung không biết một năm có thể gặp mặt không, cho tới bây giờ khuê nữ cũng không có rời khỏi mình trong một thời gian dài như thế.

Trầm Lạc phát hiện mẫu thân khác thường, vươn tay vỗ nhẹ vai mẫu thân một cái.

“Huyện lệnh đại nhân nói như vậy là không đúng rồi, ý của hoàng thượng và thái tử không phải chúng ta có thể đoán. Lời này không thể để người khác nghe được, Lạc nhi vào cung sẽ gặp phiền toái.”

Huyện lệnh đại nhân vừa nghe nhất thời lúng túng, đến lúc cuối chỉ đành gượng cười: “Trầm lão gia nói phải, ý của hoàng thượng và thái tử không phải chúng ta chờ là có thể đoán.”

“Người xem bộ dáng nghiêm túc của cha ngươi kia.” Bạch Ngữ Yên bị lời nói nhất thời của phu quân làm cho tức cười, vội quay đầu sang nói nhỏ với khuê nữ. Trầm Lạc khloe môi nở nụ cười: “Phụ thân là đang đùa với huyện lệnh đại nhân.” Trầm Vân lúc này cũng lại gần, nhỏ giọng: “Đường tỳ nhất định sau này sẽ là thái tử phi, sau này có thể thành hoàng hậu. Đến lúc đó, huyện lệnh lại càng thêm lời nịnh hót rồi, người nhìn miệng kia.”

“Mã đại thúc, đến phòng chi thu lấy chút bạc. Huyện lệnh đại nhân, hôm nay khuê nữ nhà ta kê lễ, nên không thể chiêu đãi ngài.”

Huyện lệnh vội khoát tay: “Ta chỉ đến báo tin vui, sao lại dám làm phiền Trầm lão gia chiêu đãi.” Sau đó, huyện lệnh lại tán dương Trầm Lạc rồi hí hửng cầm một túi bạc hí hửng đi về.

Huyện lệnh huyện Vân Hà vừa đi, Tôn Thị nghi ngờ hỏi: “Lạc nha đầu không phải là đã gả cho người ta sao, sao giờ lại biến thành tú nữ rồi?”

Trầm Vân cười cười, hai tay nắm tay Tôn Thị, vui vẻ nói: “Tôn nãi nãi, Đường tỷ nhà ta là được gả cho người trong cung.”

“Người trong cung?” Tôn Thị ngược mắt nhìn về phía Trầm Lạc.

Đúng lúc này, tiếng vó ngựa truyền vào. Trầm Lạc nhón chân nhìn ra cửa, là một thị vệ mặc trang phục màu đen, sải bước xuống ngựa. Trầm Lương thấy thế, lập tức cất bước đi đến cửa chính.

“Đường tỷ, không phải là người trong cung chứ? Chẳng lẽ thái tử lại đến!” Trầm Vân tròn mắt, âm thanh không khỏi càng lúc càng lớn. Tôn Thị cuối cùng cũng đã hiểu, thì ra là Lạc nha đầu được gả cho thái tử.

“Vân Vân, làm sao biết? Hẳn là thái tử đương triều, phải giúp hoàng thượng xử lý chánh sự, sao có thể tự tiện rời khỏi cung?” Trầm Lạc vừa lắc đầu vừa nói.

Trầm Vân bĩu môi: “Cũng không hẳn, Đường tỷ, người còn không rõ tính tình của thái tử sao? Bọn họ đang tiến vào kia.”

Mấy người thị vệ mặc trang phục màu đen đi theo Trầm Lương tiến vào trong sảnh trước sân nhà, người dẫn đầu đám thị vệ mở bức họa nhìn hướng về phía Trầm Lạc, sau đó đem bức họa giao lại ột tên thị vệ đứng kế bên, hướng về phía Trầm Lạc đi đến.

Đến trước mặt Trầm Lạc, tên thị vệ quỳ xuống hành lễ, trên tay dâng lên một cây trầm Đào Mộc bình thường, hình dáng bên ngoài gồ ghề: “Trầm cô nương, tối qua điện hạ truyền lệnh xuống, sai thuộc hạ cấp tốc mang cây trầm Đào Mộc này tới đây.”

Trầm Lạc nhìn phụ thân cùng mẫu thân một chút, rồi đưa tay nhận lấy. Cây trầm Đào Mộc này bên ngoài nhìn gồ ghề, xấu xí, nhìn sơ qua là biết là do người có tay nghề bình thường làm ra. Sờ ở trong tay cũng cảm thấy khó chịu.

Tên thị vệ đứng lại, hướng về phía Trầm gia gia cùng Trầm gia mẫu hành lễ: “Trầm lão gia, Trầm lão phu nhân, thứ lỗi về sự quấy rầy này, thuộc hạ xin cáo lui.”

Được Trầm lão gia gật đầu ý, mấy tên thị vệ vội vã rời đi.

Trầm Lạc cúi đầu nhìn kỹ cây trầm Đào Mộc trong tay, phát hiện không giống như được làm ở đây. Phía trên còn khắc tên nàng, Trầm Lạc. Mắt của Trầm Vân tự nhiên cũng sáng lên, sau đó nhảy cẫng lên: “Cây trầm Đào Mộc này không phải là do điện hạ tự khắc đó chứ?” Bạch Ngữ Yên cũng cúi nhìn kỹ cây trầm trong tay Trầm Lạc, thấy phía trên có khắc tên khuê nữ của mình, khẽ cười: “Tâm tư thái tử rất tinh tế.” Dứt lời, Bạch Ngữ Yên quay sang nói với Tôn Thị: “Tôn đại nương, dùng cây trầm Đào Mộc này gỡ phát cho Lạc nhi.”

Tôn Thị nhìn cây trầm trong tay Trầm Lạc, gật đầu: “Dùng cây trầm Đào Mộc này tự tay làm gỡ phát không thể tốt hơn.”

Kết quả là dùng cây trầm Đào Mộc do tự tay Vũ Văn Thượng khắc. Cô gái cùng kê lễ cực kỳ quan trọng, mà quan trọng nhất lại là cây trầm Đào Mộc kia. Cuối cùng Bạch Ngữ Yên cũng nhẹ lòng, mặc dù thái tử có chút vô sỉ, có chút không đúng với khuê nữ, nhưng nàng cũng không phản đối. Trầm Vân cũng vì Đường tỷ vui mừng, nhưng đối với Trầm Vân mà nói khiến cho Đường tỷ lật người áp đảo thái tử vô sỉ càng làm cho nàng hăng hái hơn. Cùng kê lễ đi qua mãi cho đến đêm trước khi vào cung, cơ hồ mỗi đêm trời tối Trầm Vân đều đến phòng của Đường tỷ truyền thụ một số chiêu thức đặc biệt, lúc mới bắt đầu, Trầm Lạc vừa nghe là đỏ mặt cự tuyệt, về sau càng nghe lại càng chăm chú.

Dần dần càng ngày càng gần ngày vào cung, vùng ngoại ô huyện Vân Hà rất nhiều người bận rộn cũng sẽ đến vào tiết thanh minh. Hội hoa xuân của huyện Lăng Nguyệt cũng được nhắc đến trong chương trình trong ngày. Trầm Vân cũng đã đến đó, chỉ là chuyến đi này phải đi thật lâu, được biết là Trầm Vân đến chỗ này, Trầm Lạc ở Huệ Minh cung đã suy nghĩ trong thời gian dài.

“Lạc, ngày mai con sẽ phải vào kinh thành rồi. Huyện Vân Hà cũng chỉ có một mình người là được chọn làm tú nữ, nhưng thật ra ngoại ô huyện Vân Hà cũng có một người được chọn, tuổi cũng xấp xỉ với con, chỉ là trúng cử cung nữ. Gia thế người nọ trước kia có kết giao với Bạch gia, sau đó Bạch gia xuống dốc, nhà người đó cũng xuống theo. Trước kia, rốt cuộc là cũng với Bạch gia giao hảo, khuê nữ nhà này gọi là Tân Tử, Bạch Ngũ Yên, nếu con có thể trông nom con chú ý một chút.”

Cách đây không lâu, Bạch Ngũ Yên nhận được một phong thư, là mẫu thân Tân Gai người có giao tình với bà . Suy đi nghĩ lại, cuối cùng Bạch Ngũ Yên nói với điều này Lạc nhi.

“Mẫu thân, con nhớ kỹ rồi, Tân Tử. Nhưng mà bên trong hoàng cung, phân phối cung nữ đều là do chỉ ý cấp trên. Nếu Vũ Văn Thượng chăm sóc con khắp nơi, bị người có tâm nhìn thấy sẽ không tốt.” Trong khoảng thời gian này Trầm Lạc đi theo phụ thân học được không ít, tâm cũng tinh tế hơn .

“Lạc nhi, con sẽ phải rời mẫu thân . Nếu có thể truyền tin ra ngoài, cách một thời gian người hãy viết lá thư ấu thân. Con ở trong cung, tuy là có thái tử chăm sóc nhưng làm việc cũng phải cẩn thận. Mẹ vẫn là nói câu nói kia, nhất định không được thua thiệt với người ta .”

Trầm Lạc ngẩng mặt lên cười tươi nói: “Con hiểu rõ.”

“Lạc nhi, hộp gấm kia để lại ở trong nhà, ba món đồ trang sức mang vào trong cung khó coi. Chỉ là, cái trâm Đào Mộc này tốt hơn là nên mang theo bên người, không lo người khác nhìn.” Bạch Ngũ Yên vuốt tóc Trầm Lạc nói, Trầm Lạc khẽ gật đầu, hai mẹ con ở cùng nhau cả đêm thật là ấm áp.

Đông cung

“Điện hạ, Lưu ma ma bên kia truyền tin tới. Tất cả đều nghe theo Điện hạ phân phó.”

Vũ Văn Thượng gật đầu một cái, tay nhẹ nhàng thả sẵn cái bàn: “Tốt.”

Chờ Tiểu Phúc Tử rời thư phòng, Vũ Văn Thượng mở ngăn kéo bàn đọc sách ra, lấy ra một cuộn giấy, rồi sau đó kéo ra. Nhất thời, một vị cô nương cười nói tự nhiên tựa tại trên cây khô nghỉ ngơi đập vào mắt, Vũ Văn Thượng đưa tay lên vuốt ve thân người cô gái, ánh nến chiếu lên khuôn mặt tươi cười tuần mỹ của Vũ Văn Thượng giống như tiên nhân.

Tiểu Phúc Tử đi ra ngoài quay đầu lại liếc nhìn ánh nến trong thư phòng, thở dài, lâu như vậy không gặp Trầm cô nương, Điện hạ lại không thể tùy ý xuất cung. Chỉ có thể nhìn tranh vẽ giải trừ tương tư. Thật may là, Trầm cô nương sắp vào cung rồi, Điện hạ ngại ngàn vạn phải.. “nhân”. Tiểu Phúc Tử ngẩng đầu nhìn trong bầu trời đêm lóe sáng ánh sao, không bao lâu, trong hoàng cung nhất định sẽ náo nhiệt cho coi. (thích anh thái giám này chết mất)

55. Chương 55

Thanh Sơn, gió nhẹ chợt thổi, tiếng chim hót vang vọng giữa chốn thôn quê. Lộc cốc, lộc cốc tiếng trục xe từ trên đường truyền đến, quay lại nhìn, thì thấy trên đường lớn có một chiếc xe ngựa tinh xảo. Dẫn đầu là một chiếc xe ngựa đẹp nhất, trước xe có treo hai cái lồng đèn đỏ, quanh mũi xe có quần tơ lụa màu hồng nhạt. Phía sau xe thì lại không có mỹ lệ như thế, bình thường và không hề có trang sức.

Lần này huyện Vân Hà có tổng cộng là 19 cô gái vào kinh thành, một người vào cung dự tuyển tú nữ, còn lại 18 người tham gia tuyển cung nữ. Trầm Lạc ngồi ở giữa trong chiếc xe chạy phía trước, đang hết sức là nhàm chán lật xem quyển sách trong tay. Đã ngồi trong xe ngựa nhiều ngày liền, xem chừng chắc cũng đã sắp đến kinh thành rồi. Ban đầu huyện lệnh đại nhân sắp xếp một chiếc xe ngựa nhưng cha mẹ lại ngại chiếc xe ngựa kia hết sức cũ kỹ. Vì vậy, tự mình ngồi xe nhà mình, người đánh xe cũng là người trông coi chuồng ngựa của Trầm gia, Mã đại thúc.

Đem quyển sách trong tay đặt lên trên nệm, trong sách có nói nhiều chuyện xưa mà nàng đã đọc đi đọc lại nhiều lần. Thấm Lạc nhắm mắt dưỡng thần, đột nhiên xe ngựa dừng lại. Bên ngoài vang lên tiếng nha dịch. Thấm Lạc mở mắt, vén rèm cửa xe lên, nhẹ giọng hỏi: “Chuyện gì thế?” Đứng trước xe ngựa, nha dịch khom người nói: “Đại tiểu thư, muốn thỉnh cầu người giúp một chuyện. Phía sau có xe ngựa bị hư, nô tài đã đem những cô gái khác nhập vào các xe ngựa khác, nhưng còn một người thật sự không thể nhập vào được nữa.”

Thấm Lạc nghe sau đó gật đầu, xe ngựa mình lớn, ngồi thêm ba người nữa cũng không sao: “Không sao, cho nàng kia vào đây ngồi là được.” Nha dịch huyện phủ trên mặt hiện rõ nét vui vẻ: “Đa tạ đại tiểu thư, đã đến bên ngoài Kinh Thành rồi, không bao lâu là có thể vào kinh thành. Vị cô nương kia sẽ không ngồi quá lâu trong xe ngựa của tiểu thư.” Nha dịch của huyện Vân Hà dứt lời sau liền vội bước rời đi.

“Đại tiểu thư, ... Thứ cho ta nói thẳng, lúc mới từ huyện Vân Hà lên đường, ta thấy một gia đình đưa cho tên nha dịch này khá nhiều bạc, sợ rằng xe ngựa này không phải vô tình mà hư.” Mã đại thúc quay đầu mặt đầy ngượng nghịu nhìn Thấm Lạc, rõ ràng là có người có ý muốn đến gần đại tiểu thư.

Suy nghĩ một lát, Thấm Lạc tươi cười: “Mã đại thúc, ta muốn nhìn người nọ một chút. Đợi đến vào kinh, cô nương ấy đi tham gia tuyển cung nữ, ta tham gia tuyển tú nữ. Có đại bác bản cũng không tới.” Mã đại thúc nghe xong cũng cảm thấy có lý liền không còn ý kiến gì nữa.

Chỉ chốc lát sau, nha dịch huyện Vân Hà dẫn một vị cô nương vóc người nhỏ nhắn mặc xiêm áo màu tím đi tới trước xe ngựa: “Tân Tử còn không mau cảm ơn đại tiểu thư.”

“Tân Tử đa tạ đại tiểu thư.” Cô gái này vừa dứt lời sau ngẩng đầu lên, Thấm Lạc tỉ mỉ mà quan sát Tân Tử từ đầu đến chân. Tân Tử, không phải là người mà mẫu thân nhắc tới là khuê nữ của Tân gia vừa mới tới huyện Vân Hà đây sao?

“Chỉ là mượn xe ngựa ngồi một chút mà thôi, không cần như vậy giữ lễ tiết. Lên đây đi.” Thấm Lạc mang trên mặt nở nụ cười hướng Tân Tử đưa tay ra, Tân Tử sau khi nghe xong sau đưa tay nhỏ bé ra, Thấm Lạc kéo Tân tử lên, tay vừa dùng lực, hai chân Tân Tử đạp trên đất một cái, thì lập tức lên xe ngựa.

“Tốt lắm tốt lắm, lên đường thôi.” Âm thanh của nha dịch vang lên, các xe ngựa lần nữa lộc cộc chuyển bánh. Vào xe ngựa Tân Tử nhìn trang sức hoa mỹ trên xe ngựa, đôi mắt nhỏ thấy nhiều thứ mới lạ. Nhìn trái nhìn phải, hai con người xoay vòng không khỏi sửng sốt.

“Tân Tử, ăn khối Quế Hoa Cao đi. Mẫu thân của ta có nhắc qua người với ta, nhà người cùng nhà mẫu thân ta đã từng là thế giao.” Thấm Lạc vừa nói vừa cầm lên khay trà trên có một khối quế hoa cao đưa tới.

Phịch một tiếng, Tân Tử đã quỳ gối trên đất: “Đại tiểu thư, người nhất định biết tất cả rồi. Mẫu thân của ta viết lá thư cho Trầm phu nhân lại không nhận được thư hồi âm, Tân gia không có ai, tham tuyển cung nữ cũng đã phải suy nghĩ rất nhiều. Mẫu thân của ta nói với ta, cùng Trầm gia đại tiểu thư có chút quan hệ, về sau cũng có thể giúp. Sau đó cha ta cho tên nha dịch một chút bạc vụn, ở trên xe ngựa động tay chân, ta đây mới tới xe ngựa ngài ngồi. Đại tiểu thư, xin ngài thứ tội.” Tân Tử sau khi nói xong lại hướng về phía người ngồi trên xe ngựa khấu đầu. Thấm Lạc liền vội vàng đỡ Tân Tử lên, thấy trên trán Tân Tử có một mảnh đỏ bừng, lại hướng nhìn đôi mắt nhỏ đang sợ hãi, trong lòng Thấm Lạc thấy có chút không nỡ, rồi cuộc nghe theo dặn dò của mẫu thân chăm nom giúp người ta.

“Tân Tử, cha mẹ người làm như vậy cũng là lẽ thường. Đứng dậy ngồi ở trên nệm êm, hoàng cung không giống như ở địa phương chúng ta ở, ở bên trong làm cung nữ cũng không dễ. Vả lại người nói cho ta biết vì sao cha mẹ người muốn đem người đưa vào hoàng cung?”

Cánh môi Tân Tử giật giật, ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt khích lệ của Thấm Lạc rồi cuộc mở miệng: “Nhà ta có một vị bà con xa ở trong kinh thành là một sư gia cho Huyện lệnh ở đó. Vài ngày trước khi cuối năm, sư gia này đến nhà ta. Khi đến nói là cung nữ là một chỗ tốt, về sau được đi theo chủ tử tốt, tiền đồ cũng có. Nếu là..... Nếu là được hoàng tử nhìn trúng thì có thể tốt hơn. Nhưng... Đại tiểu thư, Tân Tử chưa bao giờ nghĩ tới những thứ này.”

Thấm Lạc thở dài: “Tân Tử, hiện tại ván đã đóng thuyền. Người đến cung hoàng hậu, tốt nhất là nên nói nhiều mà làm ít.” Thấm Lạc rất là nghiêm túc đối với Tân Tử nói xong, đầu Tân Tử liền mạng gật một cái.

Xem ra Tân Tử thuần phác vô hại thật sự, cứ như vậy không chỗ nương tựa đến hoàng cung, không khỏi quá mức lớn mật.

Sau đó, Thẩm Lạc không cùng Tân Tử nói chuyện nữa, chỉ là dựa vào xe ngựa nhắm mắt lại nghỉ ngơi một lát. Khi khi mở mắt ra, xe ngựa đã đến cửa Kinh Thành. Âm thanh thị vệ thủ thành truyền vào trong tai: “Xe ngựa cung nữ đi về phía con đường bên phải.” Tân Tử vừa nghe, liền muốn nhảy xuống xe ngựa, nàng là muốn đi tham tuyển cung nữ. Thẩm Lạc kéo lại mong muốn xuống xe của Tân Tử: “Chớ vội, coi như người xuống xe ngựa, bên kia cũng không có chỗ cho người ngồi.”

“Trầm cô nương, xe ngựa của người đi về phía bên trái con đường. Đến phía trước một chút, sẽ có người trong cung đến tiếp.”

Thẩm Lạc ở trong xe ngựa gật đầu ừ một tiếng, sau đó Mã đại thúc tiếp tục thúc xe ngựa đi. Ngồi ở trong xe Tân Tử lo lắng, hai tay vỗ bắp đùi: “Đại tiểu thư, làm sao bây giờ? Tiểu thư là đi tham gia tuyển tú nữ, xe tham tuyển cung nữ đi đến phía bên phải, hoàn toàn trái hướng.”

“Chớ vội, cũng đi đến cửa cung. Trăm sông đổ về một biển thôi.” Thẩm Lạc dứt lời sau lại cầm khay trà lên trên có một khối quế hoa cao đưa cho Tân Tử, Tân Tử lắc cái đầu nhỏ, nhỏ giọng nói: “Đại tiểu thư, ta không ăn, dọc theo đường đi ta đã ăn rất nhiều.” Thẩm Lạc nở nụ cười thần nhiên, ngay sau đó tự mình ăn. Chắc Tân Tử không nghĩ ra, Quế Hoa Cao là thứ bình thường nhất, Trầm gia giàu có như thế mà Trầm gia đại tiểu thư đây lại thích ăn Quế Hoa Cao nhất.

“Đại tiểu thư, người tiếp đón trong cung đã tới. Ngài xuống xe, xe cũng phải chạy về huyện Vân Hà rồi.” Xe ngựa ngừng lại, sau đó âm thanh Mã đại thúc vang lên.

Thẩm Lạc kéo Tân Tử lập tức xuống xe: “Mã đại thúc, ngài từ từ trở về. Đến Trầm trạch, nói cho cha mẹ ta biết, tất cả ta đều sẽ cẩn thận, nhất định sẽ không để ỉnh bị thua thiệt, khiến cha mẹ lo lắng.” Mã đại thúc nghe xong, trong con người thoáng chớp động nước mắt.

Thẩm Lạc nhìn thấy, trong lòng nhất thời cũng mềm nhũn: “Mã đại thúc, ngài mau trở về đi thôi. Người như vậy, ta nhìn cũng muốn khóc.” Mã đại thúc nâng lên ống tay áo lau nước mắt: “Tiểu nhân già rồi, đại tiểu thư ngàn vạn lần tự chăm sóc tốt ỉnh, tiểu nhân cáo lui.”

Thẩm Lạc nâng khóe miệng, mang trên mặt nụ cười nhìn Mã đại thúc quay lại xe ngựa. Đợi xe ngựa Trầm gia biến mất ở trước mắt thì chiếc xe ngựa màu vàng ở một bên, thị vệ nghe được trong xe ngựa màu vàng có tiếng bắt măn khê hừ, lập tức cất bước đi về phía Thẩm Lạc. Khom người thi lễ một cái: “Trầm cô nương, đây là xe ngựa đưa cô nương vào cung, ngài lên xe thôi.”

Thẩm Lạc gật đầu một cái, liền muốn kéo tay Tân Tử cùng lên xe ngựa. Một bên thị vệ nóng nảy: “Trầm cô nương, đây là xe ngựa đón ngài. Vị cô nương này không thể cùng lên.”

Tân Tử vừa nghe chột dưng lực kéo tay Thẩm Lạc lại. Thẩm Lạc nhìn vẻ mặt lo lắng của thị vệ, lại hướng nhìn xe ngựa màu vàng kế bên, chẳng lẽ là Vũ Văn ở trong xe ngựa?

“Thị vệ đại ca, vậy có thể làm phiền người đem cô gái này đưa đến trong cung, nàng là tới tham tuyển cung nữ.”

Vừa vặn một cái hừ nặng từ trong xe ngựa truyền đến, Thẩm Lạc vừa nghe đã thấy thanh âm này quá quen thuộc, Vũ Văn Thượng người này thật sự ở bên trong. Thị vệ nghe được Trầm cô nương kêu hắn là đại ca thì bị dọa chosợ chân cũng mềm nhũn: “Trầm cô nương, ngài hại chết tiểu nhân. Cô nương này, tiểu nhân nhất định đưa nàng an toàn đến nơi tham gia tuyển cung nữ.”

Thẩm Lạc gật đầu một cái, rồi sau đó buông Tân Tử ra, sau đó lại vỗ nhẹ nhẹ bả vai của nàng bày tỏ an ủi. Sau đó, Thẩm Lạc nắm lấy xe ngựa đạp chân một cái hai chân đều lên xe, lúc này đột nhiên từ trong rèm xe ngựa đưa ra một đôi tay cầm lấy tay trắng nõn mềm mại của Thẩm Lạc kéo lên xe ngựa. Tân Tử nhất thời cả kinh thiếu chút nữa kêu thành tiếng, trong xe ngựa này đầu còn có người sao?

Thân thể Thẩm Lạc mới vừa vào xe ngựa, bánh xe liền chuyển động. Vũ Văn Thượng một tay cầm eo thon Thẩm Lạc, một cái tay khác còn lại là tách hai chân Thẩm Lạc ra để cho nàng giang chân ở trên đùi hắn, Thẩm Lạc đã hiểu chuyện nam nữ, động tác này rất là mắc cỡ. Vũ Văn Thượng không chophép Thẩm Lạc

ngượng ngùng, mũi nhẹ nhàng cọ nhẹ chóp mũi Thẩm Lạc, hai người đều thở ra khí nóng, dây dưa lẫn nhau: “Lạc, đã lâu không gặp, có nhớ ta không?”

Vũ Văn Thượng cùng Thẩm Lạc dựa vào nhau quá gần, khi nói chuyện, hai cánh môi gần như kề nhau. Thẩm Lạc nếu trả lời, cánh môi chắc chắn sẽ dán lên cánh môi Vũ Văn Thượng. Nếu không trả lời, Vũ Văn Thượng nhất định tự mình nghĩ biện pháp làm ôi đung nhau.

Vũ Văn Thượng nhìn cánh môi giai nhân trong ngực khấp khểnh mở mở mềm mại, một ngọn lửa vọt từ trong cơ thể dâng lên. Không đợi Thẩm Lạc trả lời, tay chợt nhấc eo Thẩm Lạc lên, một cánh tay khác giữ chặt ót Thẩm Lạc, tay mang theo thân thể Thẩm Lạc ngã xuống, đem Thẩm Lạc ôm ngang vào trong ngực mãnh liệt hôn.

Lưỡi dài tùy ý vơ vét bên trong miệng Thẩm Lạc, bên này liếm láp một chút, bên kia liếm láp một chút. Nhiều điểm Hồng Vân nhỏ xuất hiện trên mặt Thẩm Lạc, không thể nghi ngờ là càng đốt thêm lửa trong cơ thể Vũ Văn Thượng.

“Điện hạ, đã đến cửa cung rồi.” Âm thanh thị vệ vang lên. Vũ Văn Thượng cực kỳ lưu luyến rời môi đỏ mọng của Thẩm Lạc, cái trán chống đỡ cái trán Thẩm Lạc: “Lạc, trong cung đã chuẩn bị tốt. Có ta ở đây, nàng không cần phải sợ.” Dứt lời, Vũ Văn Thượng hướng trán Thẩm Lạc hôn một cái. Sau đó buông ra Thẩm Lạc, xuống xe ngựa.

Vũ Văn Thượng xuống xe ngựa, xe ngựa lần nữa chạy nhanh về phía trước. Thẩm Lạc cố gắng bình phục tâm tình của chính mình, lau miệng, sửa sang lại xiêm y của mình.

Thị vệ mặc áo xanh thấy Điện hạ từ trong xe ngựa xuống, vội vàng khom người hành lễ. Vũ Văn Thượng khoát tay áo, lạnh lùng mở miệng: “Điều tra lai lịch của cô gái kia.”

“Điện hạ, có phải cô gái cùng Trầm cô nương xuống xe ngựa?”

Vũ Văn Thượng gật đầu một cái, “Đúng, tối hôm nay ta phải nghe được tin tức về cô ta.”

“Dạ, Điện hạ.”

56. Chương 56

Xe ngựa lại chạy nhanh về phía trước một lúc lâu, cho đến khi Trưởng Thị Vệ hô lên một tiếng, ngựa hí một tiếng thì xe ngựa mới dừng lại. Sau đó âm thanh thị vệ đứng bên ngoài cung kính vang lên: “Chủ tử, đã đến cửa cung. Xin chủ tử xuống ngựa.”

Thẩm Lạc nhíu mày, há? mới này hai thị vệ còn kêu nàng là Trầm cô nương, thoáng cái thị vệ đã gọi là chủ tử. Con người đảo một vòng, ưm, đến cửa cung, nàng liền không phải là Trầm cô nương nữa rồi, mà là chủ tử, tú nữ cũng là danh hiệu. Khóe miệng bất giác cười, Thẩm Lạc đưa tay nhấc rèm cửa xe ngựa lên, còn chưa xuống xe ngựa, một giọng nói lạnh lạnh vang lên. Thẩm Lạc men theo thanh âm hướng bên cạnh nhìn thấy một người mặc trang phục lão thái giám, lần đầu tiên nàng tới hoàng cung nhìn thấy Lưu công công nhưng lão thái giám này khác, công công này trên mặt giống như là thoa bột mì còn mặt Lưu công công thì lại thoa quá nhiều phấn hồng giống như mặt trời.

“Lạc chủ tử, nô tài họ Ngụy, nghe danh chủ tử đã lâu. Lạc chủ tử xin xuống xe ngựa.” Ngụy công công cúi xuống vừa nói vừa đưa tay cho Thẩm Lạc. Trước kia Thẩm Lạc dù có thể nào cũng sẽ không để cho người hầu hạ xuống xe ngựa như bây giờ nản cảm thấy như thế giống như xem thường người khác. Nhưng mà để cho người khác phục vụ là “Quy củ” đầu tiên trong cung, Thẩm Lạc phải thích ứng với loại quy củ này. Vì vậy, Thẩm Lạc đưa tay khoác lên tay Ngụy công công, sau đó xuống xe ngựa.

Hai chân mới vừa chạm đất, bên tai liền truyền đến từng đợt từng đợt tiếng xe ngựa chuyển động. Từng tiếng ngựa hí đi qua, từng vị thiên kim xiêm áo hoa mỹ mặt thoa phấn một bên công công đưa tay dẫn xuống xe ngựa. Thẩm Lạc nhìn các Mỹ Nhân hai bên, chỉ cảm thấy trước mắt một mảnh hỗn loạn, giống như đi vào bên trong Bách Hoa Viên, bởi vì quá nhiều đóa hoa mà tất cả đều rất đẹp mỗi người một vẻ, không biết nên nhận xét là đóa hoa nào tốt nữa.

Thẩm Lạc đứng nghiêng đầu nhìn về phía Ngụy công công đang đứng bên cạnh mình, nhẹ giọng hỏi: “Ngụy công công, phải từ cửa chính của hoàng cung tiến vào sao?”

Các vị thiên kim nghe được Thẩm Lạc gọi Ngụy công công thì đồng loạt nhìn về phía Thẩm Lạc trông mắt thay đổi liên tục. Sau này Thẩm Lạc vào Huệ Minh cung mới hiểu Ngụy công công chính là người mới vừa nhậm chức chương sự công công, mới hiểu vì sao những cô gái kia nhìn nàng với ánh mắt không giống nhau như thế.

Ngụy công công cúi thấp xuống thi lễ, rồi sau đó cười nói với Thẩm Lạc: “Lạc chủ tử, là từ cổng hoàng cung vào. Nhưng phải đợi một lát.”

Sau khi dứt lời, Ngụy công công lại lên giọng nói với các vị thiên kim: “Các vị tiểu chủ, xin bình tĩnh đợi thêm một chút. Phải đợi các vị Chủ Tử tất cả đều đến mới có thể vào cung, xin các vị đừng trách móc.”

Giọng nói của một cô gái thanh lệ vang lên, Thẩm Lạc ngược mắt nhìn. Là một vị mặc xiêm áo màu xanh lá trên đầu mang trâm ngọc bích lục.

“Ngụy công công, ngài đừng nói như thế. Chúng ta vào cung đều phải dựa vào ngài, bây giờ chỉ là chờ chốc lát, làm sao có thể trách móc công công chứ.” Sau khi nghe cô gái nói như vậy, Thẩm Lạc nhớ lại lần đầu tiên vào cung thời điểm nhìn thấy Hà Oánh. Hà Oánh thật là mạnh, làm việc nói chuyện luôn mang theo tài năng, đến cuối cùng, rơi xuống nước mắc bệnh sỏi nhếch nhác phải trở về nhà. Không biết cô gái này, kết quả sẽ là như thế nào? Sau khi Thẩm Lạc lấy lại được ý thức thì giật mình. Nàng hiện tại rất hi vọng tất cả những cô gái kia đều rơi vào nơi không có kết quả tốt? !

Ngụy công công trên mặt nở nụ cười: “Tiểu chủ chớ có nói thế nô tài mắc tội rồi.”

Cô gái mặc xiêm áo màu xanh lá nghe xong nhếch môi còn muốn nói điều gì đó thì đúng vào lúc này lại có một âm thanh truyền đến. Thẩm Lạc quay lại nhìn, chỉ thấy hai chiếc xe ngựa trang trí rất khác biệt với xe ngựa mình ngồi trước đó. Ngụy công công vừa nhìn về phía hai chiếc xe ngựa, thì lập tức tiến lên hành lễ.

Cả đám thiên kim thấy bộ dáng lấy lòng của Ngụy công công như thế thì trên mặt lộ vẻ ghen tỵ. Rồi sau đó nhìn về phía Thẩm Lạc trông mắt lại thay đổi, khóe môi mang theo chút châm biếm, giống như nói, xem đi, Ngụy công công đối với người kia không ngừng khom lưng cúi đầu, lai lịch của người này chắc chắn rất lớn. Một số ít là bưng bình, thì ra đối thủ chân chính của họ là hai người đến sau này, chứ không phải vị cô nương mặc xiêm y màu hồng trước mắt này.

Ngụy công công đứng trước một trong hai cái xe ngựa, chủ nhân hai chiếc xe ngựa còn chưa nhắc rèm xe ngựa lên, Ngụy công công đã khom người cung kính hành lễ: “Nô tài hướng Mẫn Mẫn chủ tử, xin vãn an chủ tử.”

Một ngón tay trắng nõn như Ngọc nhắc rèm xe ngựa lên, nhìn theo rèm xe ngựa nhắc lên, mặt giai nhân lộ ra. Thẩm Lạc nghe được chung quanh vang lên từng giọng nói nhỏ, cô gái này da trắng nõn gần như trong suốt, nhu nhược xinh đẹp, eo thon mà uyển chuyển nhuê cảnh liễu. Thân thể mảnh mai tựa như một làn gió nhẹ là có thể này đem cô gái thổi đi. Quần áo màu trắng không hề có một chút trang sức, trên đầu cũng là chỉ cắm một trâm ngọc.

Thật là đẹp, đúng là Mỹ Nhân, nam nhân thấy sợ là hận không được ôm thật chặt vào trong ngực vành tai và tóc mai chạm vào nhau.

“Ngụy công công mau mau đứng dậy, không cần đa lễ. Trước tiên ngài hãy đỡ Mẫn Mẫn Quận chúa xuống xe ngựa.” Theo tay chủ tử giờ lên mang theo trên mặt nụ cười thần nhiên nói với Ngụy công công.

Đúng lúc một hồi gió nhẹ thổi tới, Thẩm Lạc chỉ thấy cô nương đang nói chuyện nhẩn nhè chân mày, không lâu lắm, lại nâng tay áo lên nhẹ nhàng ho khan. Quả thật là, gió nhẹ vừa thổi cũng có thể đổ. Thẩm Lạc liên tục than thở trong lòng, thân thể không tốt như thế cũng có thể nào vào cung sao?

“Ngụy công công, ngài đỡ Nhã Y xuống xe ngựa đi. Thân thể của ta rất tốt, nhưng nếu là trì hoãn, Nhã Y có thể không chịu nổi gió này rồi.” Một tiếng cười trong tự như chuông bạc ở một chiếc xe ngựa khác truyền đến, chỉ chốc lát sau, một vị thiên kim xiêm áo đỏ thắm, nhìn rất là hoạt bát. Vừa mới dứt lời, không đợi Ngụy công công đáp lời, liền nhảy thẳng lập tức xuống xe. Rất lớn mật, không coi quy củ hoàng cung ra gì.

Thẩm Lạc rõ ràng nhìn thấy vị gọi là Nhã Y nhìn theo cô gái chân mày lại nhíu lại chỉ một lát liền khôi phục lại. Như thế, Ngụy công công chỉ đành phải cúi người xuống đưa tay cho chủ tử, chủ tử cũng không từ chối, liền lụy Ngụy công công từ trên xe ngựa chậm rãi bước xuống.

“Các vị tiểu chủ, theo nô tài vào cùng hoàng cung.” Sau khi đỡ chủ tử xuống xe ngựa, Ngụy công công hướng về phía các vị thiên kim nói.

Kết quả là, các vị tiểu chủ đi theo Ngụy công công vào cửa hoàng cung, Thẩm Lạc đi ở vị trí trung tâm của đám người, ngẩng đầu lên nhìn theo Nhã Y và Mẫn Mẫn ở đằng trước, Mẫn Mẫn là Quận chúa thân phận tất nhiên không cần phải nói, mà có thể cùng Quận chúa sánh vai đi sợ là thân phận cũng không bình thường. Nhưng Quận chúa không phải là biểu muội của Vũ Văn Thượng sao, biểu muội còn tới tham tuyển tú nữ? Đây không phải là loạn luân sao?

Trong phòng giữa

Thẩm Lạc ngẩng nhìn bốn phía, tất cả đều quen thuộc. Giống tựa như mình chưa bao giờ rời khỏi hoàng cung, lần đầu tiên vào cung ở cùng phòng với Bạch Mạn Thanh thì trong lòng Thẩm Lạc rất phức tạp. Phòng này đã tu sửa tốt, đồ sường phòng phòng giống như thay đổi nhiều, vì sao thay đổi nhiều? Còn không phải là bởi vì số tú nữ nhiều sao, Vũ Văn Thượng thật sự là có “Phúc khí”, nhiều cô gái xinh đẹp như vậy mặc hẳn chọn lựa.

“Ngụy công công, khổ cực cho ngài.” Một âm thanh tang thương mang theo hơi thở hòa ái vang lên, Thẩm Lạc giương mắt vừa nhìn, người nói chuyện là Lưu ma ma bên cạnh Thái hậu.

Ngụy công công khoát tay áo: “Lưu ma ma, tuyển tú là chuyện trọng đại, một mỗi cũng đáng, còn nữa chuyện này là nô tài nên làm.”

Nhìn thái độ khiêm tốn cùng bộ dạng cung kính của Ngụy công công, thì có thể thấy, địa vị của vị Lưu ma ma này ở trong cung so Ngụy công công cao hơn.

Lưu ma ma hướng về phía Ngụy công công gật đầu một cái, rồi sau đó xoay người lại, hướng về phía các vị thiên kim nói: “Các vị tiểu chủ, tuyển tú là chuyện đại sự, không được qua loa. Kế tiếp chuyện cần làm là kính xin các vị tiểu chủ tha thứ chút. Vương ma ma, tuyên đọc tên tuổi các vị tiểu chủ. Nghe được tên mình xin tiểu chủ đứng lên theo thứ tự, rồi sau đó đến phòng đầu tiên ở góc bên này.”

Lưu ma ma vừa dứt lời sau đó hướng về phía Vương ma ma gật đầu một cái, Vương ma ma khom người. Rồi sau đó lấy ra một cuộn giấy màu vàng, cao giọng đọc tên.

Thẩm Lạc nhìn từng vị thiên kim theo thứ tự sắp xếp, chỉ chốc lát sau, liền nghe đến tên của chính mình.

Theo thứ tự mà xếp hàng trước sau, cả đám thiên kim đi theo Ngụy công công, Lưu ma ma cùng Vương ma ma đi đến căn phòng kia, lối vào căn phòng kia là phía sau hậu hao viên, ngẩng đầu có thể nhìn thấy cảnh trí vườn hoa xinh đẹp. Thẩm Lạc nhớ lại cái mật đạo thông với Đông Cung, nhớ lại mình cùng Vũ Văn Thượng gần bó gối bên nhau đi ở trong mật đạo. Ngay lúc đó mình, thật sự là bị Vũ Văn Thượng lừa không biết gì cả, còn nghiêm túc cùng Vũ Văn Thượng nói điều kiện.

Thẩm Lạc vẫn đang nghĩ phát hiện ra người phía sau mình đang tự xé quần áo, Thẩm Lạc len lén trở về phía dưới, đứng ở sau lưng cô gái khuôn mặt nhỏ nhắn đang khấn trương thành một đoàn. Thẩm Lạc không rõ, nhẹ giọng hỏi ra ngoài: “Ngươi vì sao lại sợ như thế?”

Cô gái nhỏ níu lấy quần áo Thẩm Lạc khuôn mặt nhíu lại, âm thanh theo đó cũng run run: “Lưu ma ma ở bên trong nghiệm thân tú nữ, ta nghe nói nghiệm thân vô cùng... Đáng sợ, rất mắc cỡ.”

“Các vị tiểu chủ, xin hãy yên tâm không phải nóng vội.” Âm thanh Vương ma ma truyền tới, Thẩm Lạc nghiêng đầu nhìn phía trước, chỉ thấy Ngụy công công hướng nàng nhẹ nhàng lắc đầu một cái. Thẩm Lạc nhất thời không nói lời nào, bình tĩnh xếp vào trong đội ngũ cúi đầu lắng lắng chờ Lưu ma ma nghiệm thân. Nghiệm thân? ! Thẩm Lạc kinh hãi, nàng đã không còn là trinh nữ, ưm, Thẩm Lạc, đừng sợ đừng sợ, trinh tiết người là Vũ Văn Thượng cầm đi, người sợ cái gì.

Đột nhiên, bên trong vang lên âm thanh của Lưu ma ma hết sức vang dội nghiêm túc, Vương ma ma hướng về phía Ngụy công công đang chờ bên ngoài nháy mắt, ngay sau đó vào phòng. Mà Ngụy công công lại bước

nhANH RA KHỎI SƯNG PHÒNG, ĐỢI ĐẾN NGUY CÔNG CÔNG KHÍ TRỞ VỀ, SAU LƯNG ĐÃ MANG THEO HAI NGƯỜI CUNG NỮ RẤT LÀ TRÁNG KIẾN CAO LỚN.

ĐỘI NGŨ NHẤT THỜI CÓ CHÚT YÊN TĨNH ĐÁNG SỢ, CÁC VỊ THIÊN KIM TRÊN MẶT MANG THEO NGHI NGỜ NÓNG NẢY CÙNG KHẮN TRƯỞNG, KHÔNG BIẾT BÊN TRONG XẢY RA CHUYỆN GÌ

57. Chương 57

CHẲNG ĐƯỢC BAO LÂU, ÂM THANH MỘT NGƯỜI CON GÁI GÀO KHÓC THẨM THIẾT HỒ TO OAN UỞNG TỪ TRONG PHÒNG VANG LÊN, THỜI ĐIỂM KHI NÀNG KIA BỊ VƯƠNG MA MA CỨNG RẮN ĐẨY RA NGOÀI, TÂM THẨM LẠC ĐỘT NHIÊN GIẬT MÌNH. ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ CÔ GÁI MẶC XIÊM ÁO MÀU XANH LÁ Ở CỬA CUNG HẾT SỨC KHÍ DỄ NGƯỜI SAO? LÚC ẤY, THẨM LẠC CÒN SO SÁNH NÀNG VÀ HÀ OÁNH MỘT PHEN, AI NGỜ CÔ GÁI NÀY LẠI CÓ KẾT QUẢ NHANH NHƯ VẬY.

“VƯƠNG MA MA, LƯU MA MA, NHẤT ĐỊNH LÀ SAI LẦM. TA LÀ TRONG SẠCH, TA LÀ THÂN THANH BẠCH.” NHÌN CÔ GÁI NÀY NƯỚC MẮT NƯỚC MŨI ĐẦY MẶT HAI CHÂN QUỲ DƯỚI ĐẤT ĐÔI TAY LÔI KÉO THẬT CHẶT VẶT ÁO CỦA VƯƠNG MA MA VỚI BỘ DÁNG ĐÁNG THƯƠNG, TRÂM LẠC ÂM THẨM CHÙI MỒ HÔI. TRONG SẠCH NÀY ĐÃ KHÔNG CÒN KHÔNG PHẢI DO NGƯỜI TÍNH TOÁN HAY SAO ?

VƯƠNG MA MA NHÚT MÀY MỘT CÁI, HUNG HĂNG GẠT TAY CÔ NƯỞNG ĐANG KÊU GÀO. HƯỚNG HAI NGƯỜI CUNG NỮ THÂN MÌNH THÔ TO NHẮY MẮT, “CÒN KHÔNG MAU ĐỠ RA ĐI. KHÔNG CÒN TẮM THÂN TRONG TRẮNG MÀ DÁM CAN ĐẢM VÀO CUNG, LÔI RA ĐÁNH CHẾT.”

THẨM LẠC TRƠ MẮT NHÌN CÔ GÁI LÚC TRƯỚC VÀNH VÁO TỰ ĐẮC BỊ BẮT RA NGOÀI, MỘT LÁT SAU, TỪNG ÂM THANH MỘC CỒN Ở NGOÀI VANG LÊN. NGHE CÁC VỊ THIÊN KIM SỢ HẾT HỒN HẾT VÍA, MỘT LÁT SAU, TIẾNG KÊU RÈN DẦN DẦN NHỎ ĐI RỒI BIẾN MẤT. THẨM LẠC BIẾT, NÀNG KIA ĐÃ CHẾT. VÀO CUNG NGÀY THỨ NHẤT, SẼ CÓ NGƯỜI CHẾT.

“TIẾP TỤC.” ÂM THANH LƯU MA MA TỪ TRONG PHÒNG TRUYỀN ĐẾN, SAU LÀ NGUY CÔNG CÔNG TIẾP TỤC KÊU TÊN Y CHỦ TỬ. NÀNG NHẸ NHÀNG BƯỚC LÊN, THẦN NHIÊN VÀO PHÒNG. CÙNG KHÔNG LÂU LẮM, TỪ PHÒNG ĐI RA. SAU ĐÓ MỘT CUNG NỮ DẪN TỚI SƯNG PHÒNG ĐẦU TIÊN PHÍA TÂY. KHI BÓNG DÁNG Y TỬ BIẾN MẤT THÌ MẦN MẦN QUẬN CHÚA CÙNG TỪ TRONG PHÒNG ĐI RA, SAU ĐÓ CÙNG ĐƯỢC CUNG NỮ Ở TRONG PHÒNG ĐƯA ĐI.

ĐỘI NGŨ CHẠM RÃI DI ĐỘNG, THẨM LẠC ĐỨNG ĐẦU PHÍA SAU CÔ GÁI LẠI XÉ QUẦN ÁO THẨM LẠC XUỐNG, THẨM LẠC CÓ CHÚT NHỨC ĐẦU. THỂ NÀO LẠI KÉO LUÔN QUẦN ÁO CỦA NÀNG? SAU ĐÓ, CÔ GÁI NÀY LẠI XÉ QUẦN ÁO THẨM LẠC MẤY CÁI, THẨM LẠC CÓ CHÚT KHÔNG NHỊN ĐƯỢC QUAY ĐẦU LẠI LƯỜM NÀNG MỘT CÁI. NHƯ THẾ, CÔ GÁI CUỐI CÙNG NGOAN NGOÃN ĐỨNG Ở PHÍA SAU.

“Thẩm Lạc.”

NGHE ĐƯỢC TÊN CỦA MÌNH BỊ GỌI VÀO, LÒNG THẨM LẠC BÙM BÙM NHẢY LÊN. ĐÔI TAY NẮM CHẶT QUẦN ÁO CỦA MÌNH, THẨM LẠC ĐI VÀO PHÒNG. PHÒNG BỊ CHIA LÀM NGOÀI PHÒNG CÙNG BÊN TRONG PHÒNG, DÙNG MỘT TẮM RÈM MÀU ĐEN TÁCH RA. THẨM LẠC VÉN TẮM RÈM MÀU ĐEN LÊN, THẤY NGAY Ở BÊN TRONG LƯU MA MA ĐANG NGỒI.

LƯU MA MA BÊN CẠNH LIỀN TRÁI GHẾ NÀM RA, BÊN CẠNH GHẾ NÀM CÒN CÓ MỘT CÁI BỒN NƯỚC LỚN. LƯU MA MA Ý BẢO THẨM LẠC NGỒI XUỐNG, THẨM LẠC CHẠM RÃI DI ĐỘNG BƯỚC HƯỚNG GHẾ NÀM ĐI TỚI XONG CHẠM RÃI NÀM XUỐNG.

“ĐEM QUẦN ÁO VÉN LÊN, QUẦN NGOÀI CÙNG QUẦN TRONG ĐỀU CỎI.”

NGHE ĐƯỢC LỜI NÓI SAU CỦA LƯU MA MA, THÂN THỂ THẨM LẠC CỨNG ĐỜ. CẶP MẮT THẮNG TẮP NHÌN CHẼM CHẼM VÀO LƯU MA MA, LƯU MA MA NGẮNG ĐẦU NHÌN VỀ PHÍA THẨM LẠC, BỔNG CHỐC CƯỜI KHẼ MỘT TIẾNG, NGƯỢC LẠI HƯỚNG VỀ PHÍA PHÒNG PHÍA SAU KHẼ GỌI: “ĐIỆN HẠ, NGƯỜI NÊN ĐI RA.”

ĐIỆN HẠ? ! HAI MẮT THẨM LẠC TIẾP TỤC TRỌN TO, BẮT QUÁ SAU KHI NGHE TỚI ÂM THANH QUEN THUỘC, QUẢ THẬT GIỜ PHÚT NÀY THẨM LẠC KHÓ CÓ THỂ HÌNH DUNG ĐƯỢC TÂM TÌNH CỦA CHÍNH MÌNH.

“LƯU MA MA, LẦN NÀY BỎN ĐIỆN HẠ NỢ NGƯỜI MỘT NHÂN TÌNH.”

LƯU MA MA CƯỜI LẮC LẮC ĐẦU, “ĐIỆN HẠ, SAO NGƯỜI LẠI NÓI VẬY. LÃO THÂN NHÌN NGƯỜI LỚN LÊN, VỀ SAU ĐIỆN HẠ NẾU LÀ CÓ VIỆC PHẢI NHỜ TỚI LÃO THÂN THÌ CỨ MỞ MIỆNG.”

“Như thế, ta liền dẫn Lạc nhi đi nha. Chuyện phía sau, làm phiền Lưu ma ma rồi.” Vũ Văn Thượng vừa nói xong liền đưa tay ôm lấy Thẩm Lạc, một tay kéo lấy nàng vào trong ngực. Hai chân Thẩm Lạc bởi vì nhất thời bất ngờ, vì không để ý rơi xuống, đôi tay Thẩm Lạc vững vàng nắm lấy Vũ Văn Thượng.

“Điện hạ thật sự là ngại chết lão thân rồi.”

Vũ Văn Thượng hướng về phía Lưu ma ma gật đầu một cái, rồi sau đó ôm thật chặt Thẩm Lạc từ cửa sau phòng đi ra ngoài. Ra cửa hai chân Thẩm Lạc giãy dụa, Vũ Văn Thượng cứ như vậy ôm nàng, nàng rất khó chịu, lồng ngực bị ngăn chặn, không thể hít thở. Vũ Văn Thượng thấy sắc mặt Tiểu Nhân Nhi trong ngực đỏ bừng thì lập tức thay đổi tư thế ôm Thẩm Lạc, lần này, cả thân thể Thẩm Lạc bị Vũ Văn Thượng bế lên.

“Vũ Văn Thượng, người là muốn dẫn ta đi nơi nào? Nếu những tú nữ khác đột nhiên không thấy ta sẽ nghi ngờ.”

Vũ Văn Thượng cúi đầu xuống nhẹ nhàng cọ xát mũi Thẩm Lạc, “Lạc, ta dẫn nàng đến Đông cung. Phần lớn tú nữ hậu thuẫn ở phía sau là không lớn lắm, nếu hoài nghi cũng không dám mở miệng. Lạc, chỗ ở của người là ở Huệ Minh cung, phía trước(phòng sương đồ) * cái phòng vừa mới nghiệm thân song ak ! không biết là nên nói như thế nào*. Nơi đó ta cũng chuẩn bị tốt rồi, lúc nàng đi, bọn nô tài kia cũng không dám nói gì cả. Buổi tối nàng có thể cùng ta lại ở chung một chỗ.”

Nhìn khỏe miệng Vũ Văn Thượng cười hết sức tà ác, lại nghe được hắn nói buổi tối nàng và ta có thể ở chung một chỗ. Mặt Thẩm Lạc lập tức đỏ bừng, Vũ Văn Thượng lại bắt đầu vô sỉ. Nàng còn chưa vào cung, liền cướp nàng đem vào trong xe ngựa. Rồi sau đó, nàng mới vừa vào cung, lại đem nàng lừa đến Đông cung. Trải qua rất nhiều ngày Trầm Vân lao tâm lao lực dạy, tâm ý xấu xa của Vũ Văn Thượng đối với Thẩm Lạc, Thẩm Lạc hết sức hiểu rõ.

Đi tới mật đạo, Vũ Văn Thượng đem Thẩm Lạc để xuống, sau đó vung dây leo lên, lôi Thẩm Lạc vào mật đạo. Ánh mặt trời mất đi, trước mắt là một mảnh hắc ám. Bỗng chốc, thân thể Thẩm Lạc run lên. Không ngờ Vũ Văn Thượng nôn nóng bàn tay kia đang sờ hông của nàng, mơ hồ có khuynh hướng xuống phía dưới.

“Lạc nhi, đem quần áo vén lên, quần trong cùng quần ngoài đều cởi ra. Bỏ điện hạ ta tự mình nghiệm thân nàng.”

“Vũ Văn Thượng, người.....” bốn chữ vô sỉ nói ra đến cửa miệng chưa kịp phát ra thì đã bị nam tử như lang như hổ trước mắt này nuốt vào trong miệng. Đôi tay Thẩm Lạc liên tục vỗ tấm lưng to lớn của Vũ Văn Thượng, nàng không nên ở chỗ này, chỗ này là mật đạo.

“Lạc nhi, ngoan.” Vũ Văn Thượng lấy một cái tay nhẹ nhàng vuốt ve đầu Thẩm Lạc, Thẩm Lạc nói không ra tiếng, thừa dịp Vũ Văn Thượng không hôn nàng lấy hơi, lên tiếng kêu nhỏ: “Ta không muốn ở chỗ này.”

“Hả? Lạc nhi có ý là muốn ở tấm điện Đông cung của bốn điện, trên chiếc giường lớn kia. Ừ, cũng tốt, chiếc giường đó thật lớn rất thoải mái.”

Sau khi Vũ Văn Thượng nói xong, lần nữa cúi đầu hung hăng hôn Tiểu Nhân Nhi trong ngực, như muốn đem toàn bộ nhớ nhung nhiều ngày toàn bộ phát tiết ra ngoài được một nửa, sức lực lớn muốn đem Thẩm Lạc nhập vào trong xương tủy.

“Vũ Văn Thượng, người nhẹ một chút, người làm đau ta.” Vừa hôn xong, Thẩm Lạc bắt đầu bĩu môi oán giận. Chân mày Vũ Văn Thượng nháy lên : “Lạc, như thế liền đau rồi sao? Dù thế nào cũng không bằng một đêm kia chứ? Nói thật xem nào, khi đau đến của đêm đó qua đi, lạc nhi có cảm thấy thoải mái không?”

“Thật không đứng đắn chút nào.” Thẩm Lạc quay đầu đi nhẹ giọng nói.

“Không đứng đắn cũng phải nhìn người chứ, bốn điện hạ cũng chỉ đối với nàng không đứng đắn mà thôi.” Đôi tay Vũ Văn Thượng vừa nói vừa không thành thật ở trên người Thẩm Lạc chạy loạn.

58. Chương 58

Ổ trong mật đạo tối đen, cánh tay Vũ Văn Thượng rộng rãi mà hữu lực đem thân hình nhỏ bé của Trần Lạc hoàn toàn ôm vào trong ngực. Đôi môi hai người dính lấy nhau không một kẽ hở, Trần Lạc bị Vũ Văn Thượng bá đạo triển miên hôn dần dần không còn chút khí lực nào, cánh tay trắng nõn mềm mại trượt từ từ, từ trên cổ Vũ Văn Thượng xuống, thân thể nhỏ nhắn yếu kiều cũng từ từ mà trượt xuống dưới đất, như hóa thành một vũng nước vậy.

Vũ Văn Thượng vươn tay giữ chặt cái eo nhỏ của nàng, chỉ hơi dùng sức một chút liền đem nàng kéo lên, tay phải từ eo của nàng chuyển xuống dưới đỡ cái mông nhỏ của nàng, tay trái lại tiến lên trên. Hai tay hơi dùng sức một chút, nhất thời nàng bị Vũ Văn Thượng bế lên từ trên cao nhìn xuống nam nhân phía dưới.

“Vũ Văn Thượng. . . .” Trần Lạc hí mắt lại, cả người bởi vì vừa bị hắn hôn kịch liệt mà trở nên hết sức là lười biếng. Hai mắt của Vũ Văn Thượng trong bóng tối sáng như hai viên ngọc, thân thể kiều mị của Trần Lạc không thể nghĩ ngờ là đã chạm lên ngọn lửa trong mắt của Vũ Văn Thượng. Mà đốm lửa đó càng ngày càng lớn, hắn chỉ cảm thấy phía thân dưới của mình căng tức khó chịu, cái tay đang đỡ cái mông của nàng hơi dùng lực một chút, Trần Lạc cảm thấy đau xót khó chịu, mắt đang nhắm từ từ mở ra.” Đau nhẹ một chút thôi.”

Vũ Văn Thượng hí mắt lại nhẹ giọng mở miệng nói:” Lạc, hay là chúng ta làm ở chỗ này luôn đi? Đến Đông Cung thì làm một lần nữa thế nào? “Đôi mắt đang hí lại của Trần Lạc trong nháy mắt tròn to, bị lời nói của Vũ Văn Thượng kích thích cả người run rẩy, cái đầu nhỏ nhắn của nàng lắc lắc liên tục:” Không được nơi này tối quá, hơn nữa ở đây cách sương phòng quá gần, không đúng chúng ta còn chưa có đi ra khỏi sương phòng nữa. Vũ Văn Thượng mau mau thả ta xuống đi.”

“ Các tú nữ sẽ được an bài ở trong các sương phòng, Lạc nhi không cần phải sợ.” Vừa dứt lời, tay trái Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng vuốt ve cái mông của nàng, tay phải thì kéo vạt áo của nàng, cuối cùng dùng lực một chút, thân thể của Trần Lạc bay lên không trung, Vũ Văn Thượng thừa thừa dịp thân thể của Trần Lạc bay lên ngang bằng với miệng, tay phải vươn ra gạt hết quần áo trên người Trần Lạc ra vút trên mặt đất.

Trần Lạc ‘A’ một tiếng kêu lên, Trần Lạc vươn tay vỗ vỗ đôi vai dày rộng của Vũ Văn Thượng:”Quần áo ngoài của ta rất bẩn đừng có làm ở chỗ này, nhanh lên dừng tay đi. Nếu không, về sau ta sẽ không để ý tới chàng, không để cho chàng thỏa mãn dục vọng đâu.” Về mặt của Trần Lạc hết sức nghiêm túc, Vũ Văn Thượng vừa nghe xong, nhẹ giọng nở nụ cười. Sau đó hai tay dùng lực đẩy hai chân của Trần Lạc ra, ngược mắt nhìn Trần Lạc cười:” Lạc, đột nhiên lá gan lớn lên sao. Uy hiếp bốn điện hạ sao? Khiến cho bốn điện hạ không thỏa mãn được dục vọng sao? Quả nhiên độc nhất là lòng dạ của nữ nhân nha.”

Vừa dứt lời, tay của Vũ Văn Thượng trực tiếp sờ lên nơi ở giữa hai chân Trần Lạc, không nặng không nhẹ xoa xoa ở mặt phía trên. Thân thể nhỏ bé của Trần Lạc run lên, tay trái của Vũ Văn Thượng đỡ ngang eo của Trần Lạc , vì thế thân thể Trần Lạc không có gì chống đỡ mà run run, thân thể nhỏ bé cũng theo đó mà lung lay.

“ Lạc, có muốn làm cho bốn điện hạ chưa thỏa mãn dục vọng hay không? Nàng xem thân thể của nàng lay động này.” Vũ Văn Thượng vừa nói tay vừa ở giữa chân của Trần Lạc tăng thêm lực. Đôi mắt nhỏ của Trần Lạc liếc một cái xem thường, lấy sự im lặng để chống đối với Vũ Văn Thượng. Vũ Văn Thượng cũng không có giận, chỉ là khẽ cười một tiếng. Tiếp theo đó tay phải chạm vào nơi miễn cưỡng nhất của Trần Lạc, sau khi tìm được một điểm nhỏ quan trọng nào đó, nhẹ nhàng xoa xoa và xoay tròn. Trần Lạc không chịu nổi phải kêu lên.

“ Nhã Y người không ở trong phòng đến hậu hoa viên làm gì?”

Thẩm Lạc vừa nghe bên ngoài vang lên thanh âm vui sướng hoạt bát của một cô nương thì ngay lập tức lấy tay che miệng lại, tình triều mãnh liệt liên tục đánh úp tới. Nhưng lại chịu không nổi Vũ Văn Thượng vô sỉ, tay không những không có lấy ra mà còn càng càng ngày càng lấn tới. Nhìn tròn mắt cười như không cười của Vũ Văn Thượng, Trần Lạc vừa giận vừa sợ. Bên ngoài có người, nếu gây ra tiếng động hơi lớn một chút người ở bên ngoài nhất định sẽ sinh nghi.

Nhã Y nghiêng đầu nhìn Mẫn Mẫn quận chúa một cái, thật trùng hợp có một cơn gió nhẹ thổi tới, lập tức nhướng mày, tay áo nhấc lên nhẹ nhàng ho khan. Mẫn Mẫn quận chúa bước nhanh tới bên cạnh Nhã Y, vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cho nàng:” Nhã Y, nghe nói Thái Phó đại nhân năm ngoái tìm một vị thần y tới xem bệnh cho người, làm sao không có khỏi mà có vẻ như càng ngày càng nghiêm trọng hơn như thế?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của Mẫn Mẫn quận chúa nhú lại, trên mặt lộ vẻ nôn nóng.

Nhã Y lớn lên sinh đẹp như tiên trên trời, nhưng lại mắc phải một căn bệnh mà bệnh này lại được di truyền từ trong bụng mẹ, đã tìm rất nhiều đại phu đã uống rất nhiều phương thuốc nhưng cũng không thấy chuyển biến gì cả. Bởi vì thể chất không tốt nên Nhã Y rất ít khi ra khỏi khuê phòng của mình. Vì vậy, trong kinh thành dân chúng đều truyền nhau, con gái của Đỗ Thái Phó, Đỗ Nhã Y tuy đẹp như thiên tiên, nhưng hồng nhan thường bạc phận. Đối với việc lần này Nhã Y cũng chỉ là cười cười cho qua mà thôi. Mẫn Mẫn quận chúa này cũng chỉ là khi còn bé cùng với nàng có gặp qua mấy lần mà thôi. Tuổi hai người gần bằng nhau, Mẫn Mẫn quận chúa khi còn bé hết sức hoạt bát vui vẻ, đã qua nhiều năm như vậy mà nàng vẫn còn giữ được cá tính này.

“ Mẫn Mẫn quận chúa, Nhã Y chỉ là không có thói quen ở trong phòng, định ra khỏi phòng đi dạo trong hậu hoa viên một chút, nghe âm thanh róc rách của suối chảy mà thôi, xem những khóm trúc mượt mà phía bên bờ hồ bên kia mà thôi” Nhã Y nhìn những cây tùng bên bờ hồ bên kia, khi còn bé nàng được biết, phía sau rừng trúc là nơi nhị hoàng tử ở, một nam tử thanh nhã y như tiên nhân.

Bên ngoài hai cô nương nói chuyện với nhau, bên trong mật đạo tối đen là cảnh tượng nóng bỏng. Vũ Văn Thương đã tụt quần của Trầm Lạc đến đầu gối, đi đến gần tường mật đạo, đem Trầm Lạc ép vào vách của mật đạo :” Đứng ngay ngắn nào Lạc nhi.” Sau khi dứt lời Vũ Văn Thương đem Trầm Lạc để xuống dưới.

Khi hai chân Trầm Lạc chạm đất Vũ Văn Thương lập tức tách hai chân đang chụm lại của nàng ra, ai ngờ đùi phải của Vũ Văn Thương giờ lên, xương bánh chè của hắn chạm vào đầu mẫn cảm của nàng, Trầm Lạc vội vàng che miệng che lại tiếng hét chói tai sắp truyền ra khỏi miệng:” Vũ Văn Thương đang có người ở bên ngoài. Không thấy xấu hổ sao, ngộ nhờ bị phát hiện thì phải làm sao chứ?” Đùi phải của Vũ Văn bị đùi phải của Trầm Lạc đá, như muốn đem đùi phải của Vũ Văn Thương đá ra ngoài.

Vũ Văn Thương cúi đầu cái trán dựa vào cái trán của Trầm Lạc, nhìn cánh môi đỏ mọng của nàng, mà dục hỏa trong lòng bùng nổ. Nhìn khuôn mặt khẩn trương lo lắng của tiểu nhân nhi, mà không thể làm gì khác hơn là đem dục hỏa trong lòng đè nén lại, nhưng mà trong lòng cũng đã có quyết định. Khi đến Đông cung điện nhất định phải cùng nàng lăn qua lăn lại để giải tỏa nỗi tương tư.

Dời đùi phải đi, khom người xuống nhặt quần áo của Trầm Lạc lên, sau đó chân sau quý xuống, giọng khan khan mở miệng:” Lạc nhi, mau cho chân vào, mặc xong quần ngoài, chúng ta nhanh chóng trở về Đông Cung điện.” (cởi cho nhanh rồi bây giờ phải khổ thế đó)

Biết được trong lòng Vũ Văn Thương không thoải mái, Trầm Lạc ngoan ngoãn đem chân theo thứ tự cho vào trong quần ngoài. Sau khi mặc xong, Vũ Văn Thương một tay vác Trầm Lạc lên vai, nhanh chóng linh hoạt đi trong mật đạo. Ở bên ngoài Mẫn Mẫn quận chúa kinh ngạc hô lên một tiếng xau đó nghi ngờ nhìn ngó xung quanh.

“ Nhã Y, mới vừa rồi có nghe thấy tiếng động gì hay không?”

59. Chương 59

Nhã Y đứng một bên phát phát tay nói:” Tiếng động ở đâu, ta muốn trở về phòng rồi. Mẫn Mẫn quận chúa Nhã Y xin cáo lui trước.” Đỗ Nhã Y vừa dứt lời, sau đó muốn hướng Mẫn Mẫn quận chúa phúc thân hành lễ nhưng lại bị Mẫn Mẫn quận chúa kéo lại” Không được Nhã Y, chúng ta từ nhỏ tình cảm rất tốt. Mặc dù nhiều năm không gặp, ta muốn tiếp tục duyên phận kim lan (tình tỷ muội) kia tiếp tục. Ta chỉ là một quận chúa mà thôi, mà hiện tại người là tú nữ, người không cần quý xuống hành lễ . Nếu lại làm như thế lần nữa ta sẽ tức giận đó.”

“ Nhã Y nghe theo lời của quận chúa.” Nhã Y từ nhỏ đã không vui cười, dù là Mẫn Mẫn quận chúa thân thiết đáng yêu, nhưng cũng không thể nào thân cận được.

Mẫn Mẫn quận chúa nhìn khuôn mặt lạnh như băng của Nhã Y, bất mãn bĩu môi nói:” Người xem người đi, lại bày ra cái bộ dáng này. Quy củ trong hoàng cung đúng là hại chết người mà. Không khí giữa các tú nữ đều rất là trầm lắng, vất vả mới quen biết được người, mà trên mặt lúc nào cũng lạnh như băng. Như là viết trên mặt người lạ chớ gần.”

Đỗ Nhã Y lắc lắc đầu:” Quận chúa làm sao người chỉ có thể biết một mình Nhã Y được chứ? Trầm Lạc trưởng nữ của Trầm gia ở huyện Vân Hà cũng là cô nương có trong danh sách tú nữ lần này. Dương hai của Trầm Lạc chính là đại bá của quận chúa, Uy tước gia.

Mặt Mẫn Mẫn quận chúa nghi ngờ, trầm tư một lúc sau. Lập tức nhảy lên, thanh âm vui mừng vang vọng khắp các sương phòng trong hậu hoa viên:” Nhã Y người nói thật sao? Đại bá không có nói cho ta biết, mà ta cũng chưa bao giờ gặp qua Trầm Lạc, nếu nói như thế thì ta cùng nàng có quan hệ rất gần. Nàng là ở nơi nào trong cung vậy, ta không có thấy nàng trong các sương phòng.”

“Mẫn Mẫn Quận chúa, nàng là ở Huệ Minh cung.”

Huệ Minh cung là nơi nào? Trong quy củ của các tú nữ người nào mà ở trong đó đã gần như là bị loại đưa ra ngoài cung rồi. Tú nữ mà ở Huệ Minh cung chỉ có thể có hai đường ra, một là xuất cung chờ gả cho người khác. Nhưng mà đã vào cung mà không được tuyển, đi ra cũng là trò cười trong mắt mọi người, cũng không thể nào gả cho người tốt được. Con đường thứ hai chính là phải có chút tâm cơ, bỏ ra chút bạc. Sử dụng hết vốn liếng của mình có thể câu dẫn được hoàng thượng hoặc hoàng tử.

Nếu như là ở Đại Mạc Quốc biện pháp thứ hai là có thể thực hiện được, thái tử của Đại Mạc Quốc không phải là do cung nữ sinh ra sao, thân phận cung nữ còn thấp hèn hơn cả tú nữ không biết bao nhiêu lần. Nhưng ở Nguyệt Tường Quốc biện pháp thứ hai là không thể nào thực hiện được rồi. Hoàng Thượng đã nhiều năm rồi mà chưa có nạp thêm bất cứ phi tử nào, hậu cung cũng chỉ có hai phi tần, một là ở Chiêu Dương cung Vạn Quý phi, và một người nữa là ở Thái Hòa cung cũng chính là hoàng hậu đương triều. Thái tử cùng nhị hoàng tử cũng không thể nào có thể tùy tiện câu dẫn mà được.

Đông Cung.

Vũ Văn Thương ôm Trầm Lạc đi vào từ phía sau của điện Đông Cung, nhấc chân đá một cái lập tức đem cửa mở ra. Sau khi vào trong tấm điện, lại một cước đem cửa đóng lại. Ánh mặt trời tươi sáng chiếu vào trong tấm điện tạo nên không gian hết sức ấm áp. Vũ Văn Thương nhanh chóng ôm Trầm Lạc bước nhanh đến chính giữa tấm điện, một tay đặt Trầm Lạc lên chiếc giường khắc hoa bằng gỗ lim mà không biết bao nhiêu mỹ nhân muốn được nằm lên.

Trầm Lạc bị Vũ Văn Thương đặt trên giường nhào người bò dậy, trơ mắt nhìn Vũ Văn Thương đứng ở trước giường nhanh chóng cởi áo dài, từng kiện từng kiện y phục rơi xuống đất, ánh mặt trời xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào trong điện, ánh nắng màu vàng chiếu vào áo bào từng vòng từng vòng sáng như được vẽ bay lên không chung.

“ Lạc nhi, muốn ta cởi y phục giúp cho nàng sao?” Chỉ trong nháy mắt toàn thân Vũ Văn Thương trần như nhộng bò lên trên giường, hai tay giữ bờ vai của Trầm Lạc, khoe miệng nở nụ cười ta ác nói với nàng. Đã lâu không làm chuyện đó với Vũ Văn Thương Nàng không có nghĩ rằng vừa nhìn thấy nàng hẳn sẽ làm chuyện đó.

Từng đám mây hồng hiện lên trên má của Trầm Lạc, bộ dáng e thẹn của Trầm Lạc trong mắt Vũ Văn Thương hết sức đáng yêu, khơi dậy dục hỏa trong người, lửa nóng nháy mắt lại thiêu đốt toàn thân. Hầu kết của Vũ Văn Thương chuyển động, bàn tay to di chuyển đến bên hông Trầm Lạc, kéo áo của Trầm Lạc xuống, bộ y phục màu hồng nhạt nhất thời mở rộng ra để lộ một khe hở, cảnh xuân phía trong ẩn ẩn lộ lộ làm cho Vũ Văn Thương càng càng cảm thấy khô nóng.

“ Lạc nhi, nàng thật là xinh đẹp, nhất là nơi này.” Quần áo nhanh chóng rơi xuống dưới đất, Vũ Văn Thương ngựa quen đường cũ cởi bỏ cái yếm của Trầm Lạc, cầm lấy hai trái đào mềm mại trước ngực Trầm Lạc chậm rãi mở miệng.

“ Ừm, Vũ Văn Thương, chàng càng ngày càng vô sỉ.” Trầm Lạc rút cuộc cũng đem lời nói tích tụ bấy lâu nay trong lòng nói ra, trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

Vân Vân nói rất đúng, nàng mặc dù trước mặt cha mẹ thì tuân thủ nghiêm ngặt các quy củ, nhưng trong lòng lại cất giấu một tư tưởng phóng khoáng vô cùng. Nàng không thể nào cứ để Vũ Văn Thương đặt ở dưới người như thế này, nàng muốn lật ngược tình thế. Cái ý nghĩ này tuy vừa mới nghĩ đến nhưng lại rất là mãnh liệt, Trầm Lạc bị kích thích bởi bàn tay to của Vũ Văn Thương vuốt ve trên người mình. Nhìn ánh mắt khó hiểu của Vũ Văn Thương, mà Trầm Lạc lại rất không có tiền đồ mà cúi đầu:” Chàng, chàng.....”

Chàng nửa ngày mà không có nói được câu nào, Trầm Lạc lúc này đang ở huyện Lăng Nguyệt mà biết được đường tỵ của mình chịu uất ức như thế, nhất định sẽ xông vào hoàng cung dạy cho đường tỵ của mình một bài học. Dĩ nhiên, Trầm Lạc bây giờ đang có mưu đồ bắt cóc Nguyệt Tường đệ nhị mỹ nam, làm sao mà có thời gian chú ý đến đường tỵ cơ chứ?

“Lạc nhi, nàng là muốn nói với ta, đến những việc mới mẻ kích thích như vậy sao?” Nhìn Trầm Lạc cúi đầu không nói lời nào, Vũ Văn Thương gật đầu nói tiếp:” Ta cũng muốn như thế, chắc hẳn khi ở nhà cái nha đầu Trầm Vân kia đã dạy cho nàng những cái không tốt rồi, Lần này ta nghe lời Lạc nhi, nàng muốn như thế nào thì sẽ như thế đó, được không?”

Nghe thấy lời nói như thế của Vũ Văn Thương mặt của Trầm Lạc càng đỏ thêm, những âm thanh ong ong vang lên liên tục trong đầu. Làm sao có thể ý thức được là bản thân đã nói gì, Trầm Lạc hoảng sợ nhảy dựng lên. Quả nhiên là Trầm Vân dạy hư nàng rồi.

“Hửm? Lạc nhi, hình như mới vừa rồi nàng nói muốn ở phía trên thì phải? Nói lớn tiếng chút, ta nghe không có rõ.” Vũ Văn Thương cũng không có nghĩ tới Trầm Lạc sẽ lớn mật như thế, lại còn dám nói ra nàng muốn ở trên. Xem ra hẳn nên ban thưởng thật tốt cho Trầm Vân mới được.

“Ừ, ta muốn được ở phía trên, đề chết chàng.” Nguyệt ngưng quá sẽ dẫn đến việc nói những lời mà chính bản thân mình cũng không thể nào tưởng tượng nổi, đó chính là hoàn cảnh lúc này của Trầm Lạc.

Sau này, Trầm Lạc rốt cuộc cũng biết được rằng ở phía trên còn khổ sở hơn là ở phía dưới bị Vũ Văn Thương đè nữa. Nhưng mà đã đi đến bước này rồi thì cũng không thể lùi lại được nữa rồi. Hơn nữa, Vũ Văn Thương con người này cũng sẽ không cho nàng cơ hội để lùi bước.

Trầm Lạc đã được như nguyện toàn thân xích lỏng (chắc hẳn ai cũng biết từ này) ngồi ở trên hông vũ văn thượng, cái trán nhỏ xinh của nàng ướt đầm mồ hôi, nắm ngoạn ý của Vũ Văn Thương trong tay. Tìm nửa ngày mà cũng không có tìm được vị trí chính xác, nàng không thể làm gì khác hơn là hỏi Vũ Văn Thương “Um, ta không có tìm được.” Vừa dứt lời, tay của nàng buông lỏng, trực tiếp ngồi bất động trên người Vũ Văn Thương.

Sau khi nghe được lời nói của Trầm Lạc, Vũ Văn Thương đỡ khóc đỡ cười. Vuốt ve hai chú thỏ trắng trước ngực Trầm Lạc, cảm giác mềm mại nơi bàn tay làm hắn không thể ngừng lại.” Lạc nhi, hai chân của nàng khẽ dùng lực một chút, nâng người lên trên. Đứng cho vững.”

“Um” Trầm Lạc ngoan ngoãn nâng thân mình lên, phía dưới của nàng vì bị Vũ Văn Thương trêu chọc mà mật nước liên tục trào ra, trong sách có nói đến, nếu một cô gái mà bị như thế thì nhất định phải cho nó ra ngoài, nếu không đối với thân thể không tốt. Nhẹ thì dung nhan dần dần bị lão hóa, nặng thì có thể sẽ mất mạng. Những lời này là Vân Vân đã nói với nàng, Vân Vân nói rất là nghiêm túc, Trầm Lạc cảm thấy không thể nào là giả được. (ta chết mất Vân Vân đúng là tại sao không làm một cô gái hiện đại nhỉ)

“Lạc, tư thế này sẽ hơi đau một chút, nàng phải kiên nhẫn.” Vũ Văn Thương cố gắng đè nén nói, tay cầm lấy của chính mình, tìm đúng huyết khẩu của Trầm Lạc mà đẩy vào, nhưng lại sợ làm đau tiểu nhân nhi, nên phải cố gắng đè nén dục hỏa nên phải lên tiếng nhắc nhở tiểu nhân nhi này.

Trầm Lạc bởi vì không tìm được chính xác vị trí nên thể diện hoàn toàn đã mất hết, sau khi nghe được lời nói của Vũ Văn Thương, chỉ là cúi đầu ừ một tiếng mà thôi. Như thế Vũ Văn Thương cũng không còn không chế được nữa, từ từ mà tiến vào.

60. Chương 60

“Um, a.” phía dưới của Trầm Lạc bỗng chốc bị căng đầy, đau đến nỗi khuôn mặt nhăn nhó. Vũ Văn Thương nhìn thấy vẻ mặt của Trầm Lạc, ngay lập tức dừng không động đậy nữa, hắn mới chỉ đi vào một nửa, còn

chưa vào hết toàn bộ. Nơi đó của Lạc Nhi thật chặt, bao chặt lấy khiến hần vừa thoải mái vừa thống khổ. Vũ Văn Thượng đành vươn tay trái vuốt ve lưng Trầm Lạc, tay còn lại di chuyển đến đóa hồng mai trước ngực không nặng không nhẹ mà vuốt ve, cuối cùng ngón tay dài vẽ vòng tròn trên đóa hồng mai.

Thân thể Trầm Lạc run lên. Phía dưới càng ngày càng chảy ra nhiều nước.

Vũ Văn Thượng chờ chính là lúc này, tay trái đang vuốt ve sau lưng Trầm Lạc giữ lấy eo thon của nàng, eo của nàng đột nhiên nhấc lên. Tay của Trầm Lạc đặt trước ngực Vũ Văn Thượng, đầu chột ngửa ra sau, không kim được mà rên lên một tiếng. Một tiếng rên yêu kiều như vậy nghe vào trong tai Vũ Văn Thượng, không thể nghi ngờ đã kích thích Vũ Văn Thượng rất nhiều, nơi vui sâu trong Trầm Lạc càng ngày càng lớn.

“Chàng chậm một chút, ta không chịu được.” Trầm Lạc vừa thở gấp vừa nói, một môi nằm trong ngực Vũ Văn Thượng, đầu cúi bên bả vai Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng phát ra tiếng. Vũ Văn Thượng đành phải cố gắng áp chế hỏa diễm trong người, gờ tay vuốt ve những sợi tóc lòa xòa trên trán nàng, rất nhẹ nhàng và ôn nhu. Vật nóng bỏng chôn ở nơi mềm mại của nàng, cũng theo đó mà nhảy lên.

Trầm Lạc kinh ngạc, ngẩng đầu lên, hai mắt nhìn thẳng Vũ Văn Thượng, xì một tiếng bật cười: “Ta cảm nhận được nơi đó của chàng cử động.” Vũ Văn Thượng ngẩng đầu cụng vào trán nàng: “Đã biết trêu chọc người khác rồi sao? Có vẻ như nàng đã tốt hơn rồi, đã không còn một môi nữa, nếu vậy, ta có thể động rồi.” Vừa nói xong, Vũ Văn Thượng nâng mạnh thắt lưng, hai tay kéo mạnh thân mình của Trầm Lạc, mình hướng lên trên đồng thời kéo thắt lưng Trầm Lạc xuống, cao thấp mà va chạm. Trầm Lạc không khống chế được kêu ra tiếng, một tiếng lại một tiếng, liên miên không dứt vang vọng trong tấm cung.

Bên ngoài điện Đông cung, Triệu Ninh đoán chừng điện hạ hạ triều cũng sắp trở lại điện Đông cung rồi. Lập tức đưa các loại trái cây đã được chọn lựa, rửa cẩn thận, cắt tỉa tinh xảo bày biện trong một cái khay bằng sứ trắng trước đó tới Đông cung. Sa đó bưng cái khay sứ trắng ra khỏi ngự thư phòng ở Đông cung. Dọc theo đường đi có rất nhiều cung nữ quét tước ở đình viện, khi nhìn thấy Triệu Ninh, vẻ mặt đều tươi cười nhún người vãn an.

Trên mặt Triệu Ninh mang theo nụ cười thản nhiên gật đầu chào mấy cung nữ, sau đó tiếp tục đi về hướng thư phòng của Đông cung. Triệu Ninh biết mỗi khi hạ triều, điện hạ đều tới ngự thư phòng xem sách trị quốc hoặc binh pháp.

Mỗi lần đứng canh ngoài điện, cho dù điện hạ không hỏi chuyện, Triệu Ninh cũng cảm thấy đời này thật đáng giá. Triệu Ninh cố gắng quên đi những chuyện ám muội tối hôm đó, bây giờ thân thể của nàng đã không còn trong sạch, nếu hoàng hậu nương nương mà biết được, nhất định sẽ đánh chết nàng. Mấy ngày nay Triệu Ninh đã suy nghĩ rất kỹ, nàng nghiêm túc dự đoán trước tình cảnh của mình. Nàng chỉ có hai con đường, một là sẽ làm cung nữ cả đời không có tiếng tăm gì, cuối cùng thì trở thành một lão ma ma có địa vị cao trong cung. Hai là tìm cách câu dẫn điện hạ, trở thành thái tử phi,

“Triệu Ninh” Tiểu Phúc Tử nhìn thấy Triệu Ninh bưng một mâm trái cây tới thì lập tức lên tiếng, nơi này là thư phòng của điện hạ, mà thư phòng của điện hạ lại cách tấm cung không xa. Triệu Ninh liếc nhìn tiến vào như thế, nếu nàng biết được bây giờ điện hạ đang làm gì thì sẽ nảy sinh lòng đổ kỵ. Tâm tư của Triệu Ninh, Tiểu Phúc Tử đã sớm biết và điện hạ cũng nhìn ra được.

Lưu Triệu Ninh lại đây vì giữ chút mặt mũi cho hoàng hậu nương nương và cũng vì Triệu Ninh cẩn thận chăm sóc nhiều năm qua, Triệu Ninh là người thông minh, nếu dùng mưu kế chọc cho điện hạ nổi giận, sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi ra khỏi điện Đông cung. Triệu Ninh rất có địa vị ở điện Đông cung, nhưng nếu như bị trục xuất khỏi điện Đông cung, thì toàn bộ nhiều năm cố gắng không thể nghi ngờ là sẽ tiêu tan hết. Dù sao thì cũng đã cùng phục vụ điện hạ trong nhiều năm, Tiểu Phúc Tử muốn nhắc nhở Triệu Ninh tốt nhất là nên từ bỏ thì hơn.

“Tiểu Phúc Tử, điện hạ đã trở về chưa?” Triệu Ninh bưng một khay sứ trắng bày hoa quả, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng đi tới trước mặt Tiểu Phúc Tử, khi đó đúng lúc ánh mặt trời chiếu lên khuôn mặt được thoa phấn của Triệu Ninh, Tiểu Phúc Tử thở dài nói: “Điện hạ đã trở lại nhưng không ở trong thư phòng, ngài đang nghỉ ngơi ở tấm điện, Triệu Ninh đưa trái cây cho ta, nàng hãy đi làm những chuyện khác đi.”

Triệu Ninh lắc đầu một cái: “Tiểu Phúc Tử, ta ở đây chờ là được. Điện hạ nghỉ ngơi ở tấm điện, luôn phải

có người hầu hạ, ta sẽ chờ bên ngoài tắm điện” vừa dứt lời Triệu Ninh nhắc chân đi vào tắm điện, nhưng lại bị Tiểu Phúc Tử giơ tay ngăn lại “Không được, điện hạ không cho phép bất cứ ai lại gần cả. Nếu không tại sao ta phải đứng ở ngự thư phòng? Ý chỉ của điện hạ chúng ta không thể làm trái được.” Tiểu Phúc Tử nói câu sau thì ngữ khí hết sức nghiêm túc, mặt cũng nghiêm túc.

Triệu Ninh lộ vẻ nghi ngờ, ngẩng đầu lên nhìn tắm điện ở phía xa, sao vừa mới hạ triều điện hạ lại trực tiếp đi vào tắm điện rồi? Đây không phải là thói quen của điện hạ, tâm của Triệu Ninh có chút bất mãn nhưng mệnh lệnh của điện hạ, nàng cũng không thể làm trái được, Vì vậy Triệu Ninh đành phải đặt khay trái cây bằng sứ trắng vào tay Tiểu Phúc Tử, cười nói: “Tiểu Phúc Tử, vậy ta đi xem cung nữ quét dọn đình viện. Hôm nay là ngày tú nữ vào cung, mấy cung nữ đang xì xào bàn luận, ta phải đi quản mệnh của các nàng, không cho các nàng nói lung tung.”

“Ừ, được” Tiểu Phúc Tử gật gật đầu liên tục, đưa mắt nhìn Triệu Ninh rời đi.

Trước khi đi Triệu Ninh lại nhìn tắm điện chăm chú, hôm nay tú nữ vào cung, Trầm Lạc có trong danh sách. Đây là người đầu tiên may mắn được điện hạ đặt trong tim, đột nhiên Triệu Ninh dừng lại, điện hạ ở trong tắm cung, mà hôm nay Trầm Lạc cũng vào cung, không phải là.....Triệu Ninh lắc lắc đầu lấy lại tinh thần, giọng của Tiểu Phúc Tử truyền đến từ phía sau: “Triệu Ninh, nô tài chúng ta phải tuân theo tâm ý của chủ tử, mặc kệ phía sau là ai đi nữa, thì hiện tại điện hạ vẫn là chủ tử của chúng ta.”

Sau khi nghe xong, Triệu Ninh quay đầu lại cười cười với Tiểu Phúc Tử: “Ta biết điều đó, nô tài sẽ mãi là nô tài, bây giờ như thế, sau này cũng như thế, mãi mãi sau này cũng là như thế. Đa tạ Tiểu Phúc Tử đã nhắc nhở.” Triệu Ninh nắm chặt hai tay đi ra ngoài, để tâm hầu hạ nhiều năm như vậy, rốt cuộc cũng đợi được ngày điện hạ làm quan lễ (giống như lễ trưởng thành ak). Thế nhưng hoàng hậu nương nương cũng không lên tiếng nói muốn ban nàng cho điện hạ làm cung nữ thông phòng, điện hạ không hề có chút tâm ý nào với nàng, Triệu Ninh, chỉ sợ là cả đời này người cũng chỉ có thể làm cung nữ mà thôi, sẽ chết già trong cung. Điện hạ là ai mà người có thể đụng vào chứ?

Bên trong tắm điện của Đông cung, màn lụa màu vàng lay động mãnh liệt cùng với tiếng ken két. Lời nói dứt quãng của cô gái từ sau màn truyền tới: “Vũ Văn Thượng, chàng chậm một chút. A.....”

Nam nhân nghe được tiếng hét chói tai của cô gái, động tác lại càng lúc càng nhanh: “Lạc nhi, chỗ này là chỗ miễn cảm của nàng sao?”

Vũ Văn Thượng cố ý chọc vào chỗ kia của nàng, Trầm Lạc chịu không nổi lại ngâm lên. Cả thân thể lay động trên hông Vũ Văn Thượng, hu hu, nàng không muốn ở phía trên nữa, lưng của nàng đã mỏi nhừ rồi, hông của nàng cũng đau nữa.

Trầm Lạc nhớ lúc Trầm Vân nói. Nếu nữ nhân mà bị nam nhân ép buộc chịu không nổi, thì phải tìm cách làm cho người đó bắn ra. Trầm Lạc nhìn tình hình hiện tại, cắn răng cúi đầu nhẹ nhàng cắn một cái trên điểm đỏ trước ngực Vũ Văn Thượng.

Động tác bất ngờ này của Trầm Lạc làm cho cả người Vũ Văn Thượng rung lên, vật đang chôn trong cơ thể Trầm Lạc mạnh mẽ mà nhảy lên một cái. Trầm Lạc có thể cảm nhận được sự kích động của Vũ Văn Thượng, biết được động tác này có hiệu nghiệm. Khóe miệng Trầm Lạc nở nụ cười giảo hoạt, tay nhỏ bé mềm mại vuốt lồng ngực cường tráng của Vũ Văn Thượng, từ trên xuống dưới, từ eo đi dần xuống, cuối cùng xuống đến phía dưới của Vũ Văn Thượng. Cầm lấy nơi gốc rễ của cái vật đang chôn trong cơ thể nàng, đầu tiên là nhẹ nhàng sờ xoạng, sau đó bóp mạnh một cái.

“Lạc nhi, có vẻ như càng ngày nàng càng tiến bộ rồi đó.” Vũ Văn Thượng ngăn cản những động tác càn quấy của cái tay nhỏ bé kia, ngay sau đó eo chợt hướng lên trên ra sức vài cái, cuối cùng gầm nhẹ một tiếng. Chiếc giường đình chỉ động tác, bên trong tắm điện khôi phục sự yên tĩnh, ánh mặt trời chiếu lên đồng y phục hỗn độn mang lại cảm giác ấm áp.

Sau một động tác kịch liệt, Vũ Văn Thượng ôm chặt lấy thân thể Trầm Lạc. Sau một lúc lâu mới buông nàng ra để cho nàng mặc quần áo. Trầm Lạc liếc Vũ Văn Thượng, trong lòng âm thầm vui vẻ, chiều này của Trầm Vân thật là hay, hôm nay thời gian Vũ Văn Thượng làm chuyện kia với nàng ngắn hơn lần đầu tiên rất nhiều, nếu không chắc chắn nàng vẫn còn bị Vũ Văn Thượng dày vò.

Sau khi mặc quần áo xong, một tay Vũ Văn Thượng kéo Trần Lạc đến trước gương trang điểm. Mở ngăn kéo ở bàn trang điểm, lấy ra một cây lược gỗ, nhẹ nhàng chải đầu cho Trần Lạc “Lạc nhi, về sau khi nàng vào điện Đông cung, ngày ngày ta đều sẽ chải đầu vẽ chân mày cho nàng, được không?”

Trần Lạc giật mình, Vũ Văn Thượng chải đầu cho nàng? Đây không phải việc chỉ nữ nhân mới làm sao? Trần Lạc ngẩng đầu lên lại bị Vũ Văn Thượng đè xuống, cây lược gỗ tiếp tục động tác chải đầu cho nàng.

“Vũ Văn Thượng, sao chàng có thể làm việc đó?” Trần Lạc nhìn động tác chải đầu cực kì thành thạo của Vũ Văn Thượng, xem ra trước kia hắn đã học rất tốt. Nhưng những lời sau đó của hắn lại khiến nàng cảm thấy rung động.

“Lúc trước, ta bị nhạc phụ kêu vào thư phòng, nhạc phụ đã nói với ta những chuyện trước đây. Lại nói, “khuê nữ nhà ta bị người cướp đi dễ dàng như thế, lúc trước khi ta theo đuổi mẫu thân nàng, có chuyện gì chưa có làm qua chứ? Việc chải đầu vẽ chân mày ầu thân nàng, đó là công việc mỗi ngày ta phải làm”. Sau khi ta hồi cung, suy nghĩ kĩ lời của phụ thân nàng, sau khi suy nghĩ kĩ thì quyết định học tập phụ thân nàng, trước đó nàng không dạy ta, ta phải tự mình học tập cách chải đầu vẽ chân mày ột cô nương từ trong sách. Sao có thể làm không tốt chứ?”

Trần Lạc nhìn những ngón tay trắng nõn thon dài của Vũ Văn Thượng qua lại nhịp nhàng trên đầu nàng như những cánh bướm đang vỗ cánh, cuối cùng một búi tóc hình bướm xinh đẹp trên đầu nàng đã được hoàn thành. Vũ Văn Thượng rất thông minh chỉ học trong một thời gian ngắn như thế thôi mà thủ pháp đã hết sức thành thạo. Còn nữa, hắn còn gọi cha nàng là nhạc phụ, ưm, trong lòng Trần Lạc có chút ngọt ngào. Phụ thân chải đầu vẽ chân mày ầu thân, đã kiên trì được mấy chục năm rồi.

“Lạc nhi, thứ ta cho nàng vào lễ cập kê, nàng có mang vào trong cung chứ?” Vũ Văn Thượng bỏ cây lược gỗ trong tay xuống, kéo ngăn kéo lấy trong đó ra một cây chì kẻ lông mày, cúi người xuống vừa vẽ mày cho Trần Lạc vừa nói.

“Trâm gỗ đào? Ừm, mẫu thân có bảo ta mang tới, nhưng những thứ còn lại ta không mang tới. Vật đó quá mức gây chú ý, nếu người nào đó không biết thì lại nói ta đã đính ước với người ta, trâm gỗ đào này cũng không có viết tên tuổi của Vũ Văn Thượng.

Vũ Văn Thượng bật cười, tay còn lại điểm điểm cái mũi của nàng: “Là do ta sơ sót, thời gian tuyển tú cho chức thái tử phi đã định rồi, ta chỉ hận không thể lập tức đem nàng vào điện Đông Cung thôi. Nhưng trong hoàng cung có một số quy củ, nhất định phải đợi đến ngày đó.”

Trần Lạc nhìn Vũ Văn Thượng cất giọng mang ngữ khí làm nũng. Không nhịn được mà phải bật cười. Bộ dáng của Vũ Văn Thượng bây giờ giống như đứa trẻ oán giận vì không ăn được kẹo.

Tác giả có lời muốn nói: Rốt cuộc thì 11h30’ cũng đã xong rồi, ngày mai tranh thủ làm thêm hai chương làm quà thứ bảy.

61. Chương 61

Trong thư phòng của điện Đông cung.

Trên bàn chất đầy những tấu chương màu vàng, những tấu chương này là do Tiểu Phúc Tử mới lấy từ trong thư phòng của hoàng thượng ra, gần đây thân thể của hoàng thượng đã không còn tốt nữa, có một số tấu chương Vũ Văn Thượng sẽ coi trước rồi sau đó đưa tới cho hoàng thượng phê duyệt lại.

Trần Lạc ngồi trên giường êm ở một bên, ngáp một cái, lưỡi biếng đưa tay ra cầm một trái nho tím (Bồ Đào) trong cái mâm trắng, cúi đầu chậm rãi lột vỏ.

Rầm một tiếng, Trần Lạc ngẩng đầu lên nhìn Vũ Văn Thượng đang ngồi ở kia, chỉ thấy hắn chau mày, khóe miệng lộ ra một nụ cười mỉa mai. Trần Lạc lại nhìn tấu chương bị Vũ Văn Thượng quăng trên bàn, không biết là vị quan nào đã đắc tội với Vũ Văn Thượng nữa, aizz, sợ rằng vị đó sẽ lãnh ít dử nhiều.

“Điện hạ, Thái Úy đại nhân có chuyển cho nô tài một phong thư, điện hạ có muốn xem qua không ạ?” Giọng của Tiểu Phúc Tử truyền vào từ ngoài thư phòng. Trần Lạc vẫn ở một bên lẳng lặng bóc nho ăn, xem

chùng là Thái Úy đại nhân đã đắc tội với Vũ Văn Thượng, nên đã ngay lập tức gửi một phong thư cho Vũ Văn Thượng, thỉnh cầu Vũ Văn Thượng tha thứ.

“Không cần đưa vào đây, mang nó đốt đi.”

Tiểu Phúc Tử ở bên ngoài cung kính nói một tiếng tuân chỉ, ngay sau đó rời khỏi thư phòng.

Trong thư phòng, Trầm Lạc bỏ trái nho đã bóc xong vào trong miệng, còn chưa kịp nhai, đã bị Vũ Văn Thượng đột nhiên đi tới, thân mình đột nhiên cúi xuống, tay trái vịn lấy cổ của Trầm Lạc, lưỡi dài không gặp bất kì trở ngại nào tiến vào trong cái miệng nhỏ bé thơm tho của Trầm Lạc, cướp đoạt quả nho ngọt ngào trong miệng Trầm Lạc.

Lưỡi nàng mới đầu hết sức không cam lòng mãnh liệt vật lộn cùng chiếc lưỡi dài mãnh liệt mà bá đạo kia, dần dần, cái lưỡi càng ngày càng lực bất tòng tâm, không thể làm gì khác hơn là để mặc cho cái lưỡi dài kia cuốn trái nho ngọt ngào đi. Trầm Lạc tức giận nhìn khuôn mặt hả hê của Vũ Văn Thượng, bàn tay nhanh chóng đánh úp lên hông Vũ Văn Thượng, năm ngón tay nhỏ bé thành công nhéo một cái ở bên hông Vũ Văn Thượng.

Môi Vũ Văn Thượng rời khỏi môi Trầm Lạc, tay trái buông cổ Trầm Lạc ra chống lên giường êm, vẫn nhìn Trầm Lạc. Rất hài lòng chậm rãi ăn quả nho trong miệng, sau khi ăn xong lưỡi dài còn đưa ra ngoài, híp con mắt hết sức mê người liếm liếm môi một chút.

“Không biết xấu hổ.” Trầm Lạc liếc mắt một cái, khiến Vũ Văn Thượng cười khê một tiếng. Khi lần nữa nhìn Vũ Văn Thượng thì trên khóe miệng vẫn mang ý cười, trên môi vẫn còn dính chút nước nho trở nên trong suốt dưới ánh sáng mặt trời “Thì ra là quả nho cuối cùng, Lạc nhi, hương vị của quả nho này thật ngọt ngào, có thể ném thử một lần nữa hay không?” Dứt lời, Vũ Văn Thượng cúi đầu xuống dùng mũi mình cọ xát với mũi Trầm Lạc. Ở cự li gần như thế, dường như Trầm Lạc có thể ngửi thấy mùi nho truyền đến từ trong miệng Vũ Văn Thượng.

“Đã bị chàng ăn hết rồi, sao có thể còn để ném thử nữa chứ?” Trầm Lạc bĩu môi, tay đặt bên hông Vũ Văn Thượng lại dùng sức hung hăng véo một cái nữa.

“Lạc nhi, Lạc nhi, nàng không biết eo là nơi mẫn cảm nhất của nam nhân sao. Luôn véo nơi mẫn cảm nhất của ta, chẳng lẽ nàng muốn cái kia?” Sau khi Vũ Văn Thượng dứt lời thì cười lên một tiếng, tay phải cũng theo đó sờ lên ngực Trầm Lạc, bắt lấy nơi mềm mại kia, chậm rãi vuốt ve.

Hôm nay người này thật háo sắc, buổi trưa dày vò nàng như thế còn chưa đủ thỏa mãn hẳn sao? Tay phải của Trầm Lạc rời khỏi eo Vũ Văn Thượng, ngay sau đó tay trái tay phải cùng dùng lực đẩy Vũ Văn Thượng ra. Vũ Văn Thượng bày ra vẻ mặt khổ sở vuốt ngực, hết sức bị thương ngược nhìn Trầm Lạc. “Lạc nhi, không phải chỉ một quả nho thôi sao? Thế nhưng lại vì một quả nho mà hung hăng với ta như vậy, Lạc Nhi thật là nhẫn tâm đó.” (* vô sỉ quá vô sỉ *)

Mặt Trầm Lạc cứng lại “Độc ác hồi nào? Rõ ràng chàng nóng nảy quá mức, ta mới vào cung ngày đầu tiên đã làm chuyện này rồi. Nhanh chóng động tay động chân với ta. Nơi đó của ta còn đau, sao có thể chịu nổi dày vò của chàng.” Sau khi dứt lời, Trầm Lạc đứng lên. Cánh tay dài của Vũ Văn Thượng duỗi ra, ôm lấy hông Trầm Lạc. Chỉ hơi dùng lực một chút, Trầm Lạc nhất thời bị Vũ Văn Thượng ôm vào trong lòng.

“Lạc nhi, đêm hôm nay để Tiểu Phúc Tử tiễn nàng về cung Huệ Minh. Chuyện của Thái Úy phải nhanh chóng xử lí. Cần phải lột da cái lão hồ li này, vì chuyện của hắn đã làm hỏng lãng phí một đêm xuân của ta.” Vũ Văn Thượng bắt mân lắc lắc đầu một cái, Trầm Lạc âm thầm cảm thấy may mắn, may nhờ Thái Úy gây ra chuyện, nếu không theo như tính tình của Vũ Văn Thượng, tối nay sao nàng có thể chịu đựng được.

Đành phải áp chế nụ cười trên môi, Trầm Lạc lộ vẻ mặt đau xót, vừa vuốt mặt Vũ Văn Thượng vừa nói: “Không vội, trước tiên phải xử lý chánh sự đã, việc đó quan trọng hơn.” Dùng nhiều chiêu với Vũ Văn Thượng như vậy, Trầm Lạc cảm thấy bản thân mình cũng tiến bộ rất nhiều.

Bộp một tiếng, cái trán của Trầm Lạc bị đau. Cái người Vũ Văn Thượng này, hẳn dùng trán hung hăng cụng xuống cái trán của nàng, cau mày nhìn khuôn mặt cười đùa của Vũ Văn Thượng, Trầm Lạc rất bất mãn.

“Nha đầu nàng đó, cái đầu nhỏ bé này còn muốn lừa gạt ta sao? Nhưng mà, câu nói của nàng thật rất đúng. Đêm xuân của ta và nàng tất nhiên là không vội, về sau sẽ có rất nhiều thời gian. Lạc nhi, về sau có thể nàng sẽ phải rèn luyện thân thể thật tốt. Hôm nay thiếu chút nữa nàng đã ngã trên giường.” Sau khi Vũ Văn Thượng nói xong liền buông Trầm Lạc ra, đi tới bên bàn, bỏ tẩu chương mới vừa bị hất ném mạnh lên bàn vào trong tay áo.

Trầm Lạc đứng ở một bên thì lắc đầu một cái, ngẫm thử dài. Một khắc trước Vũ Văn Thượng vẫn còn vô sỉ, một khắc sau liền thay đổi thành nghiêm túc như thế. Dĩ nhiên, hắn cũng có thể một khắc trước thì nghiêm túc, một khắc sau lại vô sỉ. Lúc này Trầm Lạc còn chưa biết, cũng có lúc Vũ Văn Thượng sẽ nghiêm túc mà nói chuyện vô sỉ, và vô sỉ mà nói chuyện nghiêm túc. Dĩ nhiên, đây là chuyện sau này khi Trầm Lạc đã trở thành thái tử phi.

“Tiểu Phúc Tử, đưa Lạc nhi trở về Huệ Minh cung bằng mật đạo.” Vũ Văn Thượng đi tới trước người Trầm Lạc cúi đầu xuống hôn hai bên má Trầm Lạc, sau đó hướng cửa thư phòng mà gọi.

“Nô tài tuân chỉ.” Giọng của Tiểu Phúc Tử lập tức vang lên từ bên ngoài cửa phòng, Trầm Lạc thật bội phục Tiểu Phúc Tử, mặc kệ là khi nào, chỉ cần Vũ Văn Thượng lên tiếng gọi Tiểu Phúc Tử, Tiểu Phúc Tử luôn luôn có thể xuất hiện ngay sau khi Vũ Văn Thượng vừa dứt lời.

Vũ Văn Thượng kéo tay Trầm Lạc đi ra khỏi phòng, không một chút e dè Tiểu Phúc Tử đang ở phía trước, ôm thật chặt Trầm Lạc vào trong ngực, sức lực lớn đến nỗi khiến cho Trầm Lạc thiếu chút nữa không có thể hô hấp được. Tiểu Phúc Tử lại rất thức thời ngẩng đầu lên thưởng thức vầng trăng cong cong treo trên bầu trời đêm.

“Lạc nhi” Vũ Văn Thượng cúi đầu xuống nhìn Trầm Lạc, quyến luyến không nỡ rời xa. Trầm Lạc vỗ đôi tay Vũ Văn Thượng, “Sao chàng có thể khác người như thế ?”

Tiểu Phúc Tử đứng ở một bên thưởng thức ánh trăng, trái tim nhỏ run lên bần bật, xem chừng thế gian này chỉ có một mình Lạc chủ tử mới có thể nói Điện hạ khác người mà thôi. Tiểu Phúc Tử len lén nhìn mặt Điện hạ một cái, quả thật là có chút khác người.

Sau khi Vũ Văn Thượng nghe được lời nói của Trầm Lạc cũng không nổi giận, ngược lại cười vui vẻ. “Khác người như vậy đó, nàng có thể làm gì ta nào?” So với lần đầu tiên vào cung, lá gan Trầm Lạc cũng lớn hơn không chỉ một phần. Đôi tay tấn công trái phải ở hai bên hông Vũ Văn Thượng, vừa cười đùa vừa hung hăng nắm một cái. Rồi sau đó đôi tay dùng lực đẩy Vũ Văn Thượng ra, Tiểu Phúc Tử ở một bên liếc trộm, cặp mắt mở thật to tròn trắng lên, không dám tin giờ tay lên dụi dụi mắt, hắn không nhìn lầm chứ. Điện hạ đúng là bị Lạc chủ tử đẩy ra.

“Tiểu Phúc Tử, cẩn thận mắt của ngươi.” Nghe thấy Điện hạ giận dữ mắng, Tiểu Phúc Tử vội vàng cúi đầu, “Thưởng thức” ánh trăng sáng tỏ chiếu xuống hai chân mình.

Khóe môi Trầm Lạc treo nụ cười thắng lợi, không để ý giờ phút này Vũ Văn Thượng đang “Bị thương”. Quay đầu lại, nói với Tiểu Phúc Tử: “Tiểu Phúc Tử, thời gian không còn sớm nữa.”

Chân Tiểu Phúc Tử nhất thời mềm nhũn, hắn nên trả lời thế nào đây? Không trả lời là bất kính với Lạc chủ tử, trả lời thì “Đắc tội” với Điện hạ.

Một tiếng rên truyền đến, thân thể Tiểu Phúc Tử cúi xuống muốn đụng cả đất.

“Tiểu Phúc Tử, đưa Lạc nhi trở về cung Huệ Minh.” Tiểu Phúc Tử thở phào nhẹ nhõm, cúi người cung kính nói dạ, rồi sau đó giơ tay lên ra dấu mời với Lạc chủ tử. Lúc Trầm Lạc gần đi đã cười nũng nịu với Vũ Văn Thượng, trong lòng Vũ Văn Thượng tê rần.

Nhìn bóng dáng Trầm Lạc dần dần biến mất, khóe môi Vũ Văn Thượng nhếch lên một nụ cười bất đắc dĩ. Quả thật, nữ nhân không thể quá cứng chiều. Nhưng mà, Vũ Văn Thượng thử dài. Vậy thì có sao đâu chứ, đối với Trầm Lạc, dù thế nào đi nữa dường như hắn chỉ có thể cứng chiều nàng hết mực.

Giờ phút này, không ai thấy ở khúc quanh của thư phòng có một cô nương thân hình xinh đẹp đang đứng - là Triệu Ninh. Triệu Ninh ẩn thân ở khúc quanh, nhìn hết toàn bộ một màn vừa rồi, Điện hạ ôm Trầm Lạc thật chặt, Trầm Lạc lại không biết điều mà đẩy Điện hạ ra. Ghen tị và tức giận dâng lên trong lòng,

lúc trưa, Tiểu Phúc Tử cũng đã nhắc nhở nàng. Nô tài chính là nô tài, cho dù nàng có là người hoàng hậu nương nương phải tới phục vụ Điện hạ đi chăng nữa.

Triệu Ninh mím môi thật chặt, thân thể khẽ run lên. Đã nhiều năm như vậy, vì sao Điện hạ không thèm nhìn nàng một cái?

Nhìn bóng dáng Điện hạ dần dần mất hẳn khỏi tầm mắt, Triệu Ninh nuốt tất cả uất ức và chua xót trong lòng vào bụng. Thân thể cứng ngắc quay trở về phòng mình. Trở về phòng, Triệu Ninh đốt nến lên, cẩn thận nhìn mình trong gương trang điểm. Cuối cùng, kéo tất cả quần áo trên người xuống, toàn thân xịch lỏa. Nhìn gương mà bắt đầu tự vuốt ve thân thể, giờ phút này Triệu Ninh lại lọt vào giấc mộng tốt đẹp do chính bản thân mình tạo ra, tất cả một màn vừa mới trông thấy kia đều quên sạch.

Ở góc phía Đông bên ngoài sương phòng cung Huệ Minh.

Tiểu Phúc Tử nhỏ giọng cung kính nói với Trầm Lạc: “Lạc chủ tử, tất cả đồ dùng đều đã chuẩn bị tốt rồi.” Trầm Lạc gật đầu một cái, “Ừm, Tiểu Phúc Tử, người mau trở về điện Đông cung đi. Không được để người ngoài phát hiện.” Tiểu Phúc Tử nhẹ nói vâng, rồi sau đó nghe lời Trầm Lạc nhanh chóng trở về điện Đông cung.

Trầm Lạc khẽ đẩy cửa bước vào phòng, châm ngọn nến, trong phòng thời sáng bừng lên. Trầm Lạc cẩn thận quan sát bốn phía trong gian phòng này. Gương trang điểm, bàn ghế, giường, tủ treo quần áo, ấm trà.

Tú nữ vào cung, vì để tránh phiền toái không cần thiết, tú nữ không thể mang nhiều đồ dùng từ trong nhà đến được, kể cả xiêm áo. Trầm Lạc thở dài, nàng có một số xiêm áo tốt đặt trong khuê phòng, không biết bao lâu nữa nàng mới có thể trở về. Những xiêm áo đặt trong khuê phòng kia có thể đã đóng một lớp bụi rồi.

Cốc cốc, có tiếng gõ cửa vang lên. Trầm Lạc giật mình, đã khuya như thế này, vì sao lại có người đến tìm nàng? Chịu không được tiếng gõ cửa phòng tiếp tục vang lên, Trầm Lạc không còn biện pháp nào, chỉ đành phải mở cửa phòng ra.

Khi thấy một cô nương đứng ở ngoài phòng thì Trầm Lạc nhớ được, đây là cô nương chỉ vì việc nghiệm thân hôm nay mà khẩn trương gấp gáp, lại còn xé quần áo của nàng nữa.

“Có chuyện gì?” Trầm Lạc lạnh nhạt mở miệng, cô nương này không biết là tốt hay xấu, lạnh lùng quá mức thì không được, thân thiết quá mức cũng không thể được.

“Chúng ta tâm sự được không? Ở đây ta không có người quen, ta kìm nén sắp hỏng rồi. Ta tên là Hòa Miêu (mình để tên nguyên văn như trong truyện nhé * thực ra thì ko biết đối như thế nào cho hay * ^^), là khuê nữ của Huyện lệnh ở Kinh Thành. Người thì sao?”

Cô nương tên Hòa Miêu vừa dứt lời thì cúi người xuống từ phía dưới tay đang để trên cửa của Trầm Lạc, chui vào phòng, Trầm Lạc không biết nên làm sao với cô nương này?! Chỉ đành đóng cửa phòng lại, nếu nàng ta đã vào trong rồi thì mình cũng đành phải trò chuyện với nàng trước cái đã.

“Tỷ tỷ tốt bụng, người trò chuyện với ta đi.” Hòa Miêu nằm ở trên bàn vừa chu miệng vừa nói chuyện. Trầm Lạc thấy bộ dáng của nàng bây giờ y như một chú mèo, không được kìm nén được mà bật cười. Nàng có thể nhìn thấy trên người Hòa Miêu một chút bóng dáng của Vân Vân, lúc này Trầm Lạc còn không biết đường muội bảo bối của nàng hiện đang nằm ở trong lòng ngực ấm áp của đệ nhị mỹ nam Nguyệt Tường quốc.

Trầm Lạc ngồi xuống đối diện Hòa Miêu “Ta tên là Trầm Lạc.”

Hòa Miêu vừa nghe thấy như thế, ánh mắt đột nhiên sáng lên, thân thể ngồi thẳng dậy. “Là khuê nữ của Trầm gia - một trong những thương hộ giàu có nhất Nguyệt Tường, trong cửa hàng của Trầm gia có rất nhiều xiêm áo xinh đẹp phải không? Ta thích những xiêm áo xinh đẹp đó nhất, nhưng mẫu thân không cho ta mặc.”

Làm gì có người mẹ nào không cho khuê nữ của mình mặc xiêm áo xinh đẹp

“Lạc tỷ tỷ, lần này tiến cung ta không nguyện ý, mà bị buộc phải vào. Hai năm trước cha ta đã thú một cô nương thanh lâu, cưng chiều hết mực. Nhưng thật không ngờ, cô nương thanh lâu đó gả cho cha ta hai năm

liền sanh được một đứa con trai, đây là trưởng tử của phụ thân ta. Mẫu thân của ta chỉ có thể ngày ngày rơi lệ.”

Trầm Lạc hiểu được, mẫu thân Hoà Miêu muốn nàng vào cung biểu hiện tốt một chút, khiến cho thái tử vui vẻ, về sau làm thái tử phi, địa vị của mẫu thân nàng ở trong phủ cũng sẽ được tăng lên.

62. Chương 62

Trầm Lạc nhìn người bỗng nhiên suy sụp trước mặt mà không biết nên an ủi như thế nào, mỗi một nhà có một cái khó khăn riêng của mình, mỗi cây mỗi hoa mỗi nhà mỗi cảnh, may mắn là phụ thân nàng chỉ cưới có một mình mẫu thân mà thôi. Nam nhân sau khi lấy chính thê sau đó lại lấy thêm mấy tiểu thiếp nữa, rồi sau đó chính thê cùng tiểu thiếp đấu đá nhau âm ỉ cả lên như vậy thì không khí trong nhà không phải càng ngày càng ngọt ngào sao. Trầm Lạc nghĩ, đầu óc đã bắt đầu đi chu du. Hoàng hậu là chính phi còn các phi tần là thị thiếp. Nàng gả cho Vũ Văn Thượng, về sau Vũ Văn Thượng sẽ trở thành vua của Nguyệt Tường Quốc, khi đó hẳn sẽ nạp phi tần sao? Hai tay Trầm Lạc siết vạt áo, nếu Vũ Văn Thượng có can đảm dám nạp phi tần, nàng sẽ chạy trốn ra khỏi hoàng cung. Nàng ngần lẩn không muốn cùng nhiều nữ nhân chia sẻ một phu quân.

” Lạc tỷ tỷ, ta rất hâm mộ một tỷ nha. Cha tỷ chỉ có một mình mẫu thân tỷ mà thôi, còn mẹ muội thì ngày ngày rơi lệ, khi muội tiến cung dẫn dồ muội nhất định phải là cho điện hạ vừa lòng với mình, Hoà Miêu muội ghét nhất là phải vô duyên vô cớ đi lấy lòng người khác, gặp phải người nhiệt tình ôn nhu còn đỡ, nhưng mà nếu như gặp phải người mặt mày lạnh băng thì thật là mất mặt. A Lạc tỷ tỷ muội quên nói một chuyện. Ma ma nghiệm thân ngày hôm nay suýt nữa là đã hù chết muội rồi. Lạc tỷ tỷ, tỷ có bị dọa hay không thế? ” Tay Hoà Miêu giữ chặt lấy tay Trầm Lạc thập phần thân thiết hỏi nàng. Sau khi nghiệm thân xong khuôn mặt nhỏ nhắn đã không còn khấn trương như hồi sáng nữa mà lại hết sức ngại ngùng.

Trầm Lạc yên lặng nhìn Hoà Miêu, Lưu ma ma vẫn chưa có nghiệm thân nàng, nàng ngoài phải cởi áo ngoài ra thì kì thật cũng không biết thêm bước tiếp theo sẽ như thế nào.

Nhìn Hoà Miêu vừa thẹn thùng nhưng về mặt lại thập phần chờ mong nàng mở miệng. Trầm Lạc về mặt không tốt nhìn Hoà Miêu ” Việc này rất xấu hổ, Hoà Miêu muội sao lại đem nó ra nói lúc nửa đêm chứ.” Trầm Lạc không thể nào cho người khác biết được là nàng bị Vũ Văn Thương cướp mang đi, chỉ có thể bịa ra mấy câu lập lờ nước đôi để lừa dối Hoà Miêu.

Sau khi sự ngại ngùng qua đi, hai tròng mắt hết sức mơ màng.” Trách không được những người nghiệm thân đều là những ma ma đức cao vọng trọng trong cung, Lạc tỷ tỷ, tỷ nghĩ lại thử mà xem, trong số các tú nữ có người chắc chắn trong tương lai sẽ trở thành Thái Tử Phi. Thế mà các ma ma lại muốn đưa tay đến cái chỗ đó (chắc hẳn ai cũng biết ^^) thật là làm người ta xấu hổ muốn chết. Lưu ma ma nhìn nhiều cũng đã thành quen, nhưng mà những tú nữ đi ra ai nấy đều đỏ mặt cả. Chỉ có trừ có hai người đó là thiên kim của Đồ thái phó và Mẫn Mẫn quận chúa sắc mặt hai người đó hết sức bình thường. A đúng rồi.” Hoà Miêu nói đến chỗ này đột nhiên dừng lại hết sức nghi hoặc mà nhìn Trầm Lạc.” Lạc Tỷ tỷ, sau khi nghiệm thân xong đã đi đâu vậy? Muội không có nhìn thấy tỷ từ trong phòng đó đi ra.”

Trầm Lạc ổn định tinh thần, trên mặt mang nụ cười thản nhiên. Trở tay cầm lấy tay Hoà Miêu vỗ nhẹ mu bàn tay nàng ta:” Làm sao thế? Sau khi ta từ trong phòng đó đi ra đã lập tức bị đưa đến Huệ Minh Cung, có lẽ là do lúc đó muội quá khấn trương nên mới không chú ý mà thôi.” Dứt lời, Trầm Lạc hướng Hoà Miêu nở nụ cười hết sức sáng lạn.

Trong thư phụ thân có viết, nếu trong tình huống không biết, thì nhất định phải dùng những lời nói mơ hồ. Khi nói sắc mặt phải hết sức vui vẻ phải cười, như thế mới có thể lừa dối được đối phương. Hoà Miêu nhìn thì chất phác đơn thuần, rốt cuộc con người có như tướng mạo hay không? Nàng cũng không thể nào biết được, trong hoàng cung này Trầm Lạc không biết một người nào cả, không biết người nào tốt. Trầm Lạc cảm thấy mình không thể nào dễ dàng để lộ tình cảm của mình ra được.

” Uh, Lạc tỷ tỷ nói rất đúng, lúc đó muội rất là căng thẳng. Xem đầu óc muội này, Lạc tỷ tỷ làm sao có thể trong hoàng cung chạy lung tung được. Lạc tỷ tỷ, tỷ thật là tốt, về sau Hoà Miêu có tỷ làm bạn rồi, rất cục thì cũng có thể tìm được một người mà muội có thể nói những chuyện trong lòng ra được. Hoà Miêu rất là

vui nha.” Hai tay Hoà Miêu rút ra từ trong tay Trầm Lạc, hai tay liên tục vỗ vào nhau, vui vẻ đến nỗi thiếu chút nữa là nhảy dựng lên từ trên ghế.

Nhìn bộ dạng Hoà Miêu vui vẻ như vậy, trong lòng Trầm Lạc có cảm giác áy náy. Nói không chừng Hoà Miêu là người chân thật chất phác không phải là nữ nhân tâm cơ?

Cũng có thể là do nàng suy nghĩ nhiều mà thôi, trong hoàng cung nữ nhân hầu hết đều có tâm cơ, nhưng cũng thế vợ dũa cả nắm được. Dường như trong lòng nàng đang có hai người tỷ hon, một người thì nói với nàng, Trầm Lạc nhất định phải đối với những nữ nhân đó tàn nhẫn, những nữ tử đó đều đang nhìn chăm chăm vào Vũ Văn Thượng. Mà một người tỷ hon khác lại kéo nàng lại đỏ mặt nói, Trầm Lạc tại sao người lại đem mình trở thành người xấu như vậy? Tâm của người hồng rồi, người cũng là người có tâm tính kế cao thâm.

” Tiểu chủ nhân, đêm đã khuya rồi, thỉnh quay về phòng đi. không nên phá hỏng quy tắc ở trong cung.” Thanh âm của lão ma ma ở bên ngoài truyền vào, Hoà Miêu vừa nghe như thế, sắc mặt trầm xuống, khoé miệng méo xệch. Sau đó nhún vai, hướng Trầm Lạc làm một cái mặt quỷ. Trầm Lạc nhìn bộ dạng Hoà Miêu như thế thì chỉ lắc đầu, sau đó hướng tới Hào Miêu phát phát tay:” Muội mau trở về phòng đi, nếu không hai chúng ta đều bị ma ma mắng.”

Hoà Miêu lè lưỡi, sau đó đi đến cửa phòng đẩy cửa ra, nhìn gương âm trầm của Vương ma ma ở bên ngoài phòng, Hoà Miêu trưng ra khuôn mặt tươi cười, ngữ khí nói chuyện hết sức vui vẻ, giống như là bị Vương ma ma mắng là phần thưởng vậy.” Vương ma ma, ngài thật là vất vả, đã trễ thế này rồi mà còn đi tuần tra. Hoà Miêu trở về phòng đây, ngài cũng mau đi nghỉ đi.” Nói tới đây, Hoà Miêu xoay người đối với Trầm Lạc cười cười ” Lạc tỷ tỷ, muội trở về phòng đây. Tỷ cũng mau đi nghỉ đi.”

Trầm Lạc ngồi ở trên ghế không có lên tiếng, nhìn thân ảnh Hoà Miêu biến mất, Trầm Lạc ngẩng đầu nhìn Vương ma ma dường như không có ý định dời đi. Trầm Lạc suy nghĩ một chút, đứng lên, nhẹ nhàng mở miệng:” Vương ma ma, có chuyện muốn nói với ta sao?”

Vương ma ma đứng ở ngoài cửa gật gật đầu, sau đó bước vào phòng, trở tay đóng cửa phòng lại.

” Lạc chủ tử, lão nô được Lưu ma ma phân phó chiếu cố tốt cuộc sống của người. Lưu ma ma là nhũ mẫu của điện hạ, như vậy việc chiếu cố người nhất định là được điện hạ phân phó. Nếu đã như vậy, việc bảo vệ Lạc chủ tử ở Huệ Minh Cung khoẻ mạnh tất nhiên là trọng trách của lão nô rồi. Lão nô chỉ khuyên Lạc chủ tử một câu, không cần biết là ở trong sương phòng hay là ở Huệ Minh Cung. Điều không nên thân thiết với những nữ nhân đó, tâm ý của điện hạ trong lòng Lạc chủ tử nhất định sẽ hiểu.” Vương ma ma nói tới chỗ này thì không nói nữa, chỉ là yên lặng nhìn Trầm Lạc.

Trầm Lạc hướng Vương ma ma nghiêm túc mà gật đầu, bà là nhắc nhở mình không nên cùng những nữ nhân khác thân thiết, Hoà Miêu vừa rồi đột nhiên đến phòng thật sự làm nàng hết sức bất ngờ.

” Đa tạ Vương ma ma đã nhắc nhở, về sau ta sẽ hết sức chú ý.”

” Như vậy là tốt rồi, đêm đã khuya, Lạc chủ tử hãy đi nghỉ đi. Sáng mai bên trên sẽ phân cung nữ đến sương phòng các chủ tử.” Vương ma ma vừa nói xong dứt lời sau đó hướng phúc thân thi lễ, Trầm Lạc vội vàng đỡ lấy, Vương ma ma tóc đã hoa râm, trong cung nhất định cũng là một lão ma ma rồi:” Vương ma ma, tuổi tác ngài cũng đã lớn, nếu là ở bên ngoài, thì chúng ta tiểu bối đều phải kính trọng ngài. Về lí thì, thì không cần hành lễ rồi.”

Vương ma ma đứng thẳng hai chân trên mặt mang ý cười, quả nhiên đây chính xác là nữ tử mà điện hạ nhìn chúng thật là bất đồng với những nữ tử khác, tướng mạo thanh nhã giản dị, tuy rằng không phải là cô nương diễm lệ xinh đẹp, nhưng cảm giác mang lại không giống với những nữ tử bình thường. Đó là phong thái tự nhiên hào phóng có tiến có lui, diện mạo và cử chỉ, có tư cách ngồi trên vị trí Thái Tử Phi.

” Lạc chủ tử thật đặc biệt, lão nô cáo lui.” Vương ma ma tán thưởng Trầm Lạc, sau đó nghiêng người rời khỏi phòng, dùng hai tay đem cửa phòng rần chắc đóng lại.

Trầm Lạc ngồi trở lại ghế, cảm thấy đau đầu lấy tay ấn trán, ở trong cung làm việc đều phải có nề nếp. Vũ Văn Thượng ta vốn là người có chuyện là nói, không phải là người cất dấu tâm sự. Hiện tại vì người, không

thể không thích ứng những quy củ trong cung. Người về sau mà đối với ta không tốt, ta liền.....Trầm Lạc lại đau đầu, nàng có thể thể nào được? Đem cái đó của Vũ Văn Thượng thiên đi sao.....

Lúc này Vũ Văn Thượng đang ở trong thư phòng phụ hoàng thảo luận chính sự không hiểu sao lại hắt hơi một cái, nhìn về mặt quan tâm của phụ hoàng thì Vũ Văn Thượng sờ sờ cái mũi.

” Thượng nhi, hôm nay có thay đổi thất thường. Ban ngày thì nóng, đến buổi tối có gió thì lạnh, con nên chú ý thân thể mình một chút.”

Vũ Văn Thượng khoát tay áo:” Phụ hoàng thân mình thì thần rất tốt. Không có việc gì. Chỉ có điều người nên chú ý đến bản thân một chút.”

Nguyệt Tường quốc hoàng đế đem tấu chương đang cầm trong tay đóng lại, ngồi thẳng trên long ỷ màu vàng:” Thượng nhi, đề nghị của con mặc dù tốt, nhưng có vẻ quá mức táo bạo. Thái Úy cũng từng lập công lớn, còn nữa nếu đưa hân dĩnh đi, thì ai sẽ tới tiếp quản vị trí của hân đây?”

Vũ Văn Thượng vốn đang đứng đột nhiên quỳ xuống:” Phụ hoàng, nhị đệ đã cư ngụ ở hoàng cung đã lâu, gia yến cũng không có tham dự. Sao lại không để cho đệ ấy lĩnh binh quyền của Thái Úy, đem binh quyền của Nguyệt Tường quốc chia làm ba, Phụ hoàng, nhị đệ, cùng nhị thần chia ra chưởng quản.” (quản lí).

Thân mình đang dựa vào long ỷ của hoàng đế Nguyệt Tường Quốc phút chốc thẳng lên, sau khi cân nhắc, cười to ra tiếng:” Thượng nhi, tấm lòng của con rộng lớn như thế, đem Nguyệt Tường quốc giao cho con, ta cũng cảm thấy yên tâm.”

” Phụ hoàng, Nhị đệ vốn có tâm hồn tinh khiết lương thiện. Về phía mẫu hầu hãy để cho con giả thích.”

Nguyệt Tường quốc hoàng đế bị nhị tử nói trúng tâm sự, Haiz, lúc tuổi trẻ không quả quyết làm cho hân mất đi tình yêu của nữ tử trong lòng, mặt khác còn phụ tấm lòng của hai nữ nhân. Không cảm lòng được, ngẩng đầu nhìn Chiêu Dương cung. Tú Tú nàng còn ở đó tụng kinh niệm phật sao? Nàng cũng biết cuối cùng ta vẫn phải đi đến đó, xuyên qua cửa sổ nhìn nàng. Nàng lại đem cửa đóng lại, mà ta lại không dám xông vào sợ chọc giận nàng.

Thở dài, lại nhìn về phía con mình. Trong việc chính sự nhử tử so với hân người cha này còn nhanh nhạy hơn. Về mặt tình cảm Lạc nha đầu không phải cũng bị đứa con trai này ăn sạch sành sanh sao? Nếu năm đó ông cũng làm như thế với Tú Tú, thì sẽ không có kết quả như ngày hôm nay.

” Lạc nha đầu ở Huệ Minh Cung sao?” Nhìn thấy nhị tử vui mừng khi nghe đến cái tên kia, khóe môi cong lên. Hoàng đế Nguyệt Tường quốc vui mừng nhưng đồng thời cũng cảm thấy trong lòng chua xót.

” Phụ hoàng, nhị thần mang nàng an bài ở Huệ Minh cung. Nàng lòng dạ không sâu, nếu là vào những sương phòng khác sợ là ngay cả xương cốt cũng không còn thừa rồi.”

Vũ Văn Thượng biết nhạc phụ ở nhà đã truyền cho nàng không ít những thủ đoạn, nhưng Lạc Nhi có thể vận dụng nó tự nhiên được sao? Ha ha, chỉ e là không được rồi. Những thủ đoạn này của nhạc phụ đều được tích lũy trong việc làm ăn, làm sao có thể trong mấy tháng có thể nắm rõ như lòng bàn tay được? Lúc này Vũ Văn Thượng còn không biết lúc này Trầm Lạc đang ở trong phòng cúi đầu bần khoản có nên chặt hay không. (chết mất, ta thích cái từ chặt này nên để nguyên như thế nha mọi người)

Đương nhiên, những ý nghĩ lớn mật này của Trầm Lạc sau này Vũ Văn Thượng mới biết. Sau này tức giận, còn đem Trầm Lạc ra đùa nghịch.

” Phụ hoàng, muốn đem Lạc nhi thuận lợi đón vào Đông cung còn cần sự trợ giúp của người.” Vũ Văn Thượng giương khóe miệng thần nhiên mở miệng.

Nguyệt Tường quốc hoàng đế đến ha ha cười, lời nói của hoàng đế là ngàn vàng, hơn nữa còn có tình cảm cha con sâu đậm:” Người cái tiểu tử này, phụ hoàng nhất định sẽ tương trợ người. Người nên chiếu cố tốt bản thân mình, đừng có đem con dâu đánh mất.”

63. Chương 63

Ngoài phòng, ánh trăng nhu hòa mà sáng tỏ từ bên ngoài chiếu lên trên giường, làm cho hoàng cung hết sức uy nghiêm lúc ban ngày tăng thêm sự mềm mại của một nữ tử. Tất cả đều im lặng, chỉ ngẫu nhiên có vài chỗ côn trùng kêu quấy rầy sự im lặng của ánh trăng.

Những tú nữ mới vào cung đều có tâm sự, nhưng cuối cùng vẫn không chống lại sự buồn ngủ được, rửa mặt lên giường nặng nề đi vào giấc ngủ. Trước khi Trầm Lạc ngủ cũng suy nghĩ lung tung, nghĩ đến Vũ Văn Thượng và nghĩ đến những tú nữ khác, lại từ tú nữ nghĩ đến phụ thân mẫu thân cùng tiểu đệ của mình. Suy nghĩ lung tung một hồi, cuối cùng Trầm Lạc ngáp một cái xoay người thì đã ngủ.

Ánh trăng bên ngoài càng ngày càng sáng, rồi sau đó lại trở nên càng ngày càng mờ nhạt, cuối cùng thì ánh ban mai đã xua đi ánh trăng sáng tỏ. Phía chân trời mặt trời đã lộ dạng, thái giám và cung nữ dậy thật sớm để làm những việc thuộc bổn phận của mình. Ở trong sương phòng phía Đông của Huệ Minh Cung trên một chiếc giường lớn, một nữ tử mở ra đôi mắt tràn đầy sương mù, ngồi dậy dụi dụi con mắt, rồi sau đó tiện tay lấy ngoại bào ở một bên mặc vào. Sau khi cẩn thận sửa lại vạt áo, nữ tử xoay người lấy một đôi hài thêu bướm bướm đi vào.

Cốc cốc, có tiếng gõ cửa vang lên. Trầm Lạc lập tức đứng dậy sửa sang lại xiêm y, rồi sau đó mới đi tới cửa phòng. Chỉ nghe một tiếng, khi cửa phòng mở ra Trầm Lạc nhìn thấy một người dường như đã quen biết trước đây, sau khi cẩn thận suy nghĩ lại, Trầm Lạc biết được cung nữ này là ai rồi. Đây không phải là cung nữ lần đầu tiên khi vào cung đã chiếu cố nàng Bích Diệp đây sao.

Bích Diệp mặc một thân cung trang màu xanh biếc nhìn thấy Lạc chủ tử ở phía trước mà rất kinh ngạc. Ngay lập tức trên mặt lộ ra sự vui mừng, bưng chậu nước nhún người thi lễ: "Bích Diệp thỉnh an Lạc chủ tử."

Trầm Lạc đỡ Bích Diệp đứng lên: "Vào trong đi, trước tiên giúp ta rửa mặt đã." Dứt lời Trầm Lạc đi vào trong phòng. Bích Diệp bưng chậu nước đi theo phía sau.

Đem chậu nước bỏ lên trên giá, Bích Diệp lấy chiếc khăn màu trắng nhúng vào trong chậu nước thấm ướt khăn vắt khô. Sau đó cúi người thi lễ cung kính mà ôn nhu nói: "Lạc chủ tử nô tì hầu hạ ngài rửa mặt."

"Bích Diệp đưa khăn cho ta. Ta tự mình rửa được rồi." Trầm Lạc vừa nói vừa vươn tay đến chỗ Bích Diệp. Thân mình Bích Diệp dừng lại một chút, nháy mắt trong lòng cảm thấy ấm áp ngọt ngào, lúc đó mặc dù chỉ hầu hạ Lạc chủ tử có vài ngày mà thôi, nhưng Lạc chủ tử không những nhớ rõ tướng mạo của nàng mà còn có thể nhớ rõ được tên của nàng. Cố nén lại dòng lệ sắp trào ra nơi khóe mắt, Bích Diệp ngoan ngoan đưa khăn cho Lạc chủ tử.

Nhìn thấy Lạc chủ tử hướng đến mình nở nụ cười ấm áp. Trong lòng Bích Diệp như là được ánh sáng mặt trời chiếu vào vậy, nhất thời hoa nở khắp nơi. Từ Hoán Y cục đến sương phòng, rồi lại từ sương phòng đến Hoán Y cục. Hiện tại lại bị điều đến Huệ Minh Cung hầu hạ Lạc chủ tử, Bích Diệp người chính xác là một người may mắn. Có thể gặp được vị chủ tử tốt như vậy, trong cung là vị chủ tử đầu tiên đối với nô tì các nàng nở nụ cười.

Sau khi Trầm Lạc nhẹ nhàng lau sạch, đem khăn đặt lại bên chậu nước. Sau đó ngồi trước gương trang điểm, cúi đầu lấy tay mở ra ngăn kéo của bàn trang điểm, quả nhiên bên trong có đầy đủ các loại son với những hình dáng, màu sắc và hoa văn khác nhau, còn có trâm cài đầu và dây buộc tóc. Bích Diệp rất cục cựa bình tĩnh trở lại, bước đến phía sau Lạc chủ tử. Trên mặt để lộ ra ý cười chân thành: "Lạc chủ tử, hôm nay là một ngày quan trọng. Ngày sơ tuyển tú nữ, để nô tì trang điểm thật tốt cho chủ tử."

Trầm Lạc gật gật đầu, tay chỉ chỉ một chiếc trâm ngọc và một dây buộc tóc màu hồng nhạt hoa sen trong ngăn kéo trang điểm. Bích Diệp nở nụ cười, tay lấy hai thứ trang sức mà Lạc chủ tử đã chọn.

Trầm Lạc thông qua gương trang điểm nhìn tay Bích Diệp ở trên đầu mình múa may qua lại, đột nhiên nghĩ tới thủ pháp của Vũ Văn Thượng so với Bích Diệp thật là không thua kém nhiều lắm.

"Bích Diệp người từng đảm nhiệm công việc gì ở trong cung vậy?" Sau khi búi tóc xong, tay Trầm Lạc vuốt vuốt đầu, vừa hỏi Bích Diệp đứng ở phía sau nàng.

Bích Diệp nghe xong quỳ gối xuống:” Nô tỳ làm việc ở hoán y cục, Lạc chủ tử, nô tỳ búi tóc như vậy người không hài lòng hay sao?” Hoán Y cục trong cung là nơi chuyên giặt giũ quần áo. Trầm Lạc xoay người lại nhìn về phía Bích Diệp đang run run, Hiaz, phải chăng trước kia Bích Diệp ở trong cung đã mắc lỗi gì rồi? Nàng chỉ tùy ý hỏi như thế mà thôi, mà đã khiến cho nàng sợ đến như thế rồi.

” Nô tỳ là từ Hoán Y cục đến đây. Trong việc búi tóc không bằng các cung nữ khác. Nhưng nô tỳ sẽ luyện tập thật tốt cách búi tóc.” Những lo lắng lúc đầu của Bích Diệp ngay lập tức bị sự lo sợ thay thế, Lạc chủ tử là chủ nhân tốt, nhưng mà lần này Lạc chủ tử lấy thân phận tú nữ vào cung, việc tuyển chọn tú nữ dung nhan rất là quan trọng.

” Đứng dậy đi, ta không phải là cộc mẹ cũng không có ăn thịt người đâu. Người đã được phân đến nơi này của ta, về sau phải cùng ta một lòng.” Những lời này là phụ thân đã viết trong sách, thư kia đúng là vật quý, chỉ thật đáng tiếc là phụ thân không có cho nàng thư đó vào trong hoàng cung, cùng với một số tiểu thuyết (ở đây là những truyện nói về lịch sử và đời sống nhé) ưa thích không buông tay được của nàng.

Trầm Lạc sau khi dứt lời một tay nâng Bích Diệp đang liên tục gật đầu dậy:” Lại đây, thoa cha ta một ít son. Đừng có thoa qua nhiều.” Trên mặt Bích Diệp lộ ra ý cười, hết sức nghe lời, thoa lên má của Lạc một chút son.

” Lạc tỷ tỷ, nhanh lên một chút. Tú nữ ở trong các sương phòng khác đều đã đi hết ra bên ngoài rồi, hôm này là ngày tuyển chọn. Muội biết tỷ còn chưa có ăn sáng, muội cho người bưng tới rồi. Tỷ mau mau ăn đi sau đó cùng muội đến sương phòng.” Hai tay Hào Miêu bưng một cái mâm trắng, trong mâm có mấy đĩa điểm tâm.

Sau khi trang điểm xong Trầm Lạc cười đi đến trước người Hòa Miêu, cảm động. Vừa muốn nâng tay lấy điểm tâm trong mâm, thì đột nhiên Bích Diệp lên tiếng:” Lạc chủ tử, nô tỳ đã chuẩn bị bữa sáng cho người, là cháo ngô. Tuy nói mấy hôm nay trời đã dần dần nóng lên, nhưng đồ ăn sáng thì vẫn là nên ăn đồ ăn nóng sẽ tốt hơn.”

Trầm Lạc hướng Hòa Miêu lộ ra thần sắc khó xử, lập tức mở miệng:” Bích Diệp, người đi bưng cháo lại đây. Hòa Miêu đồ ăn sáng ta không thích ăn điểm tâm, đa tạ hảo ý của muội.” Hòa Miêu nhún vai, chăm chú nhìn theo Bích Diệp đã đi ra khỏi phòng. Lấy tay cầm miếng điểm tâm nhét vào trong miệng, trong miệng nhai đầy điểm tâm. Nhìn động tác Hòa Miêu như thế, Trầm Lạc chỉ cảm thấy chính mình đã suy nghĩ nhiều. Nàng còn tưởng rằng điểm tâm có vấn đề.

” Lạc tỷ tỷ, muội rất thích ăn điểm tâm, nhất là buổi sáng. Hóa ra Lạc tỷ tỷ không thích ăn, là lỗi của Hòa Miêu.” Hòa Miêu vừa ăn vừa nói những lời mơ hồ không rõ ràng. Trầm Lạc rót cho Hòa Miêu một chén trà, lại vỗ vỗ lưng Hòa Miêu:” Muội ăn từ từ thôi, coi chừng nghẹn.”

Mặt Hòa Miêu cười tươi như hoa ” Không thể lãng phí nha, muội chỉ có thể ăn tất cả chúng thôi. Lạc tỷ tỷ, cháo đến đây, tỷ mau ăn đi.” Hòa MIêu vừa dứt lời chạy đi, lấy khay cháo trên tay Bích Diệp, bưng bỏ lên trên bàn, Trầm Lạc hướng Bích Diệp gật gật đầu, sau đó Hòa Miêu vui cười hơn hớn nhìn kỹ nàng uống hết non nửa bát cháo.

Cho dù Trầm Lạc đã ăn rất nhanh, nhưng khi nàng cùng Hào Miêu đi đến sương phòng thì so với các tú nữ khác đã chậm một bước. Nhìn những tư nữ gắt gao nhìn chằm chằm mình, Trầm Lạc cảm thấy hết sức xấu hổ. Lưu công công đứng ở phía trên ho khan một tiếng tạm thời giảm bớt sự xấu hổ của Trầm Lạc.

” Lạc chủ tử, Hòa MIêu chủ tử, thỉnh đứng ở hàng cuối cùng.” Tiểu thái giám bên cạnh Lưu công công hướng hai vị chủ tử hành lễ và cung kính nói. Trầm Lạc cùng Hòa Miêu lập tức đi đến hàng cuối cùng, đợi sau khi đi vào trong hàng, tính nghịch ngợm của Hòa Miêu lại nổi lên, hướng Trầm Lạc nháy nháy mắt.

” Các tiểu chủ tử, lão nô được hoàng thượng phái đến đây, quản lý việc tuyển chọn cung nữ lần này, mời các chủ tử đứng tách ra, lão nô sẽ theo thứ tự trước sau mà gọi tên, sau khi lão nô thông báo tên của các tiểu chủ tử được chọn. Người được chọn, sẽ quay trở lại sương phòng của mình chờ Thái hậu, hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương tuyển chọn. Những người không được chọn xin hãy đi theo Vương ma ma. Vương ma ma sẽ đưa các chủ tử đến cửa cung, ở cửa cung đã bố trí xe ngựa. Những xe ngựa đó sẽ mang các chủ tử về nhà mình.

A, quyền của Lưu công công thật lớn, sơ tuyển những tú nữ thế nhưng lại để Lưu công công đến. Trầm Lạc hết sức ngạc nhiên, nhưng lập tức hiểu ra. Tuy nói Lưu công công quản lý việc sơ tuyển lần này, nhưng tên đã sớm được định trước rồi. Ánh mắt Trầm Lạc dừng lại ở những tú nữ ở phía trước, chỉ thấy các nàng ai nấy đều cúi thấp đầu, mà Lưu công công lại lần lượt đi lướt qua các nàng, tiểu thái giám bên người Lưu công công tay cầm theo một cuốn sổ. Khi Lưu công công gật đầu tiểu thái giám bắt đầu tìm trong danh sách.

”Lạc tỷ tỷ mau mau cúi đầu.” Hòa Miêu nhỏ giọng nói với Trầm Lạc, vừa đúng lúc ánh mắt Trầm Lạc và Lưu công công chạm nhau, Trầm Lạc vội vàng cúi đầu.

Một người lại một người khác qua đi, động tác của Lưu công công rất nhanh chóng. Chỉ trong chớp lát đã đến bên người Trầm Lạc, Trầm Lạc nghe thấy thanh âm ngòi bút xướt qua nhẹ nhàng trên danh sách. Một lát sau, Lưu công công chậm rãi đi đến bên người Hòa Miêu, tiếng ngòi bút rất nhỏ truyền đến. Trầm Lạc biết được nàng cùng Hòa Miêu đều đã qua sơ tuyển.

Ngay lúc Trầm Lạc nghĩ Lưu công công muốn đi lên phía trước báo tú nữ đã trúng tuyển, một đôi tay có chứa nếp nhăn đột nhiên nhéo nàng một cái. Trong lòng bàn tay nàng có thêm một mảnh giấy, Lưu công công đưa cho nàng một tờ giấy. Trầm Lạc lập tức vội trộm đem tờ giấy đó bỏ vào trong tay áo, quay đầu nhìn Hòa Miêu, lúc này Hòa Miêu vẫn còn cúi đầu, Trầm Lạc thở phào nhẹ nhõm, những lời Vương ma ma nói tới qua nàng ghi nhớ trong lòng. Đối với Hòa Miêu, nàng vẫn nên đề phòng.

Tiếng lanh lảnh của Lưu công công từ phía trước truyền đến, chờ sau khi tuyên đọc xong, có một ít tú nữ thì thần thái sáng láng, còn một ít thì mặt mày xám xịt như muốn khóc đến nơi. Cuối cùng Trầm Lạc và Hòa Miêu được một người mặc trang phục cung nữ đưa về Huệ Minh Cung, những tú nữ cùng nhau trở lại Huệ Minh cung chỉ có hai người. Một là Trầm Lạc, một nữa là Hòa Miêu, còn ba người nữa thì Trầm Lạc không biết.

”Thỉnh chủ tử trở về phòng nghỉ tạm, buổi trưa ngày mai Thái Hậu, Hoàng thượng và Hoàng Hậu nương nương sẽ tuyển chọn tiếp. Thỉnh các vị chủ tử hãy chuẩn bị.” Cung nữ mang năm tú nữ đưa đến Huệ Minh cung, sau khi cung kính phúc thân hành lễ thì mở miệng nói. Sau khi dứt lời nhìn Trầm Lạc một chút sau đó rời đi.

Ba tú nữ trúng tuyển ở Huệ Minh cung vừa nhìn thấy mặt Trầm Lạc và Hòa Miêu, lập tức đều tự động trở về sương phòng. Chờ sau khi ba tú nữ kia vào phòng, Hòa Miêu lại bắt đầu xoa chân múa tay.

”Lạc tỷ tỷ, cung nữ vừa rồi nhìn tỷ với ánh mắt kì lạ. Tỷ phải hết sức đề ý.” Hòa Miêu lôi kéo Trầm Lạc hướng đến phòng ngủ của mình

”Hòa Miêu, ta mệt rồi, trước hết để cho ta về phòng nghỉ tạm được không? Cung nữ kia ta cũng không có đắc tội với nàng, không cần lo lắng quá.” Trầm Lạc nói lời lừa dối xong thầm nghĩ muốn nhanh nhanh trở về phòng xem thử mảnh giấy mà Lưu công công đưa cho nàng là viết cái gì.

Hòa Miêu bĩu môi, buông tay đang giữa chặt Trầm Lạc ra.”Lạc tỷ tỷ, tỷ trở về phòng trước đi.” Trầm Lạc cười với Hòa Miêu, xoay người đi đến phòng mình.

Hòa Miêu đứng phía sau Trầm Lạc nhìn về phía sân Huệ Minh cung, Hòa Miêu không hiểu vì sao nàng có thể qua được sơ tuyển? Không phải nàng sẽ bị đưa ngoài cung sao? Ở đây Hòa Miêu hết sức khó hiểu phía bên kia Trầm Lạc cũng đỏ mặt vụn phần.

Vừa đem cửa phòng đóng lại, Trầm Lạc liền móc tờ giấy trong túi áo ra, mở ra xem thì mặt Trầm Lạc đỏ lên, Vũ Văn Thượng chàng có thể vô sỉ đến mức đó sao?

64. Chương 64

Bích Diệp bưng bữa tối tới gõ cửa phòng, khi nghe được Lạc chủ tử đáp lại mới dám đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy Lạc chủ tử hai tay chống cằm ngồi ở trên ghế ngắn người thì Bích Diệp có chút lo lắng. Lạc chủ tử bị làm sao vậy? Từ khi ở sương phòng trở về mãi từ tối đến giờ vẫn ngồi ở tư thế đó, không phải là bị ủy khuất gì đó ở sương phòng chứ? Lạc chủ tử là chủ tử tốt, tuy bản thân luôn luôn ở hoàn y cục, nhưng

những chủ tử vào cung lần này là những ai nàng ít nhiều cũng biết được. Lần này những tú nữ còn có vài người có lai lịch không nhỏ.

” Bích Diệp, mặt trời đã xuống núi rồi sao? Qua đi thật nhanh.” Dứt lời hướng khuôn mặt tươi cười với Bích Diệp gật đầu một cái rồi sau đó vẫy vẫy tay ý bảo Bích Diệp mang bữa tối bỏ ở trên bàn,

Mặt trời đã xuống núi rồi, cách giờ Tuất càng ngày càng gần. Vũ Văn Thương sẽ ở trong rừng cây nhỏ chờ nàng, nghĩ đến tờ giấy kia, Trầm Lạc không khỏi đỏ mặt. Bút pháp mạnh mẽ hữu lực như một ngọn gió, mực nước đen nhánh. Thế nhưng mà.....lại viết những lời vô sỉ. Giờ Tuất, gặp ở rừng cây nhỏ phía sau Huệ Minh Cung, ra ngoài sẽ lấy được cái yếm. Vũ Văn Thương lấy cái yếm của nàng đi, nhưng mà cũng không cần ra tận hoàng cung để lấy yếm chứ? Còn nữa trong phòng đã chuẩn bị yếm rất tốt, mặc dù không bằng đồ ở trong cửa hàng nhà mình mặc thoải mái, nhưng cũng không cần phải chuẩn bị yếm nữa nha.?

” Lạc chủ tử, hình như người có tâm sự? Nếu trong lòng có việc không thoải mái có thể nói với nô tỳ, nếu chủ tử không vui trong tâm Bích Diệp cũng không vui.” Dem bữa tối đặt trước người Lạc chủ tử, Bích Diệp đứng thẳng người, đôi mắt dem theo sự hoang mang lo lắng, ôn nhu mở miệng nói.

Trầm Lạc ngược mắt nhìn mặt Bích Diệp, khuôn mặt nhỏ nhắn lo lắng đến độ nhú lại. Chẳng lẽ biểu hiện của nàng là rất thương tâm sao? Rõ ràng là đối với sự vô sỉ càng ngày càng qua đáng của Vũ Văn Thương cảm thấy không biết làm sao nên thẹn thùng mà thôi.

” Bích Diệp, người đừng qua lo lắng. Chờ sau khi ăn xong bữa tối, người đem chén đĩa dọn đi. Đi xuống nghỉ đi, không cần gác đêm nữa đâu.”

” Lạc chủ tử, làm sao có thể như vậy? Gác đêm là bổn phận của nô tỳ, nô tỳ sẽ chỉ đứng bên ngoài phòng sẽ không ảnh hưởng đến chủ tử nghỉ ngơi.” Bích Diệp lo lắng khuôn mặt nhỏ nhắn biểu hiện rõ ra sự nôn nóng. Không gác đêm, không phải là phá hỏng quy củ rồi sao? Đêm trước khi nàng đi vào Huệ Minh cung, lão ma ma ở Hoán Y cục cũng đã cẩn thận dặn dò nàng, quy củ ở hoàng cung khác với Hoán Y cục. Ở Hoán Y cục giặt giũ xong quần áo là có thể đi nghỉ. Nhưng ở Huệ Minh cung, nếu không gác đêm cho chủ tử, bị ma ma cai quản phát hiện, là sẽ bị đánh.

” Hôm nay người mới đến, cho người đi nghỉ sớm một chút. Đến mai người lại gác đêm. Bích Diệp người phải đi nghỉ đi. Nếu Vương ma ma biết được ta sẽ nói với bà ấy.” Sắc mặt của Trầm Lạc trở nên nghiêm túc, nếu như Bích Diệp cố chấp, sống chết thực hiện theo quy củ, vậy làm sao nàng có thể đi đến rừng cây nhỏ được? Chẳng lẽ lại nói thẳng với Bích Diệp, người mau đi nghỉ đi, giờ Tuất ta đi gặp Thái Tử, hẳn muốn trả lại cho ta cái yếm.

Nhìn thấy thần sắc khổ sở của Lạc chủ tử, trong lòng Bích Diệp đã hiểu. Lạc chủ tử muốn đi làm một việc, nhưng lại không muốn cho người khác biết. Nghĩ như thế, trong lòng Bích Diệp một chút cũng không trách Lạc chủ tử. Nàng biết nàng nên làm thế nào, trong Huệ Minh cung còn có bốn vị tiểu chủ tử khác, nàng không thể để cho bốn vị tiểu chủ tử kia biết được buổi tối Lạc chủ tử không có ở trong phòng.

Phúc thân cúi người thi lễ, Bích Diệp Tiểu nói: “Lạc chủ tử, ngài ăn trước bữa tối, Bích Diệp hôm nay liền cả gan đi nghỉ tạm.” Thầm lặng thở phào nhẹ nhõm, hướng Bích Diệp nhoẻn miệng cười. Rồi sau đó cầm lấy đôi đũa ăn ở bên cạnh ăn xong đồ ăn, bữa tối hôm nay có một cái món ăn mặn và còn có cả một vài món ăn chay ăn chay, một chén nhỏ canh và một ít cơm.

Bên ngoài tiếng chim hót líu ríu vang lên, gió đêm hôm nay đặc biệt chiều lòng người, không như tối hôm qua gió lớn đặc biệt dọa người, mà là cực kỳ nhẹ nhàng từ từ thổi. Giống như biết được chuyện quan trọng của Trầm Lạc và Thái tử Nguyệt Tường quốc

Sau khi ăn xong bữa tối, Bích Diệp thu lại bát đĩa. Trầm Lạc hướng về phía gương trang điểm, trang điểm lại một chút, nhìn trời giờ Tuất cũng đã đến, Trầm Lạc mới đứng lên đi đến cửa phòng. Cũng vào lúc này thanh âm vui vẻ của Hòa Miêu đột nhiên vang lên, Vũ Văn Thương đã đi tới rừng cây nhỏ ở Huệ Minh cung, khoe miệng khê nhếch cười yên lặng chờ đợi giai nhân. Thị vệ thân cận Hàn Dịch cung kính đứng ở bên cạnh Vũ Văn Thương, cúi đầu nói:” Điện hạ phía cửa cung bên kia thuộc hạ đã phân phó rồi.” Vũ Văn Thương gật đầu, hướng về phía Hàn Dịch phát tay:” Người đến Huệ Minh cung xem thế nào, nha đầu kia xem chừng là bị người khác quyến rũ không thoát thân ra được rồi, nếu thực sự như thế người biết nên làm

thế nào rồi chứ.” Hàn Dịch ôm quyền hướng Vũ Văn Thượng thi lễ một cái, ngay sau đó nhanh chóng di chuyển tới Huệ Minh cung.

Chống đỡ được cho tới khi Bích Diệp đi, thì Hòa Miêu lại tới, Trầm Lạc không biết Vũ Văn Thượng có còn tính nhẫn nại hay không, nếu thật sự lâu không thấy nàng, nhờ đâu tính khí nổi lên trực tiếp đi đến đây tìm nàng. Như vậy không phải là vừa vụng chạm mặt Hòa Miêu sao?

“Lạc tỷ tỷ, đã tối rồi mà tỷ vẫn ngồi trước gương trang điểm và ăn mặc như thế này sao? Có phải muốn đi ra ngoài hay không?” Trên mặt Hòa Miêu nồng đậm ý cười, vừa nói vừa đi đến trước người Trầm Lạc. Sau đó ngồi chồm hổm, chớp đôi mắt nhỏ, để tay lên đùi Trầm Lạc.

Sắc mặt Trầm Lạc vẫn như thường, rất bình tĩnh mà mở miệng:” Hôm nay hơi mệt một chút, đang định đem trâm ngọc lấy xuống, chuẩn bị rửa mặt đi ngủ, muội hôm nay cũng mệt rồi hãy đi nghỉ ngơi đi.”

Hòa Miêu vừa nghe, như thế, bủ môi lắc đầu một cái, khuôn mặt vui vẻ bị một khí tức thần bí khác thay thế. Mở miệng nói lời nói cũng hết sức nhẹ nhàng:” Lạc tỷ tỷ muội nói với tỷ, muội vừa mới biết được tin, Thái tử hôm nay sẽ đi qua Ngự Hoa viên, các tú nữ bên các sương phòng bên kia, tính toán muốn tạo dựng việc vô tình gặp gỡ điện hạ. Ba người ở Huệ Minh cung cũng đã đi rồi.”

Sau khi nghe Hòa Miêu nói như thế, trong lòng Trầm Lạc cả kinh, Vũ Văn Thượng không phải là đang ở trong rừng cây nhỏ ở Huệ Minh cung sao, còn tin tức mà Hòa Miêu nghe được thì rốt cuộc là ở đâu ra? Hòa Miêu tính tình tùy tiện, không câu nệ quy củ, Nhưng có lúc lại nói ra những lời không hợp với tính tình của mình chút nào cả.

“Lạc tỷ tỷ, tỷ đừng nhìn muội như thế, muội cũng chỉ nói mà thôi, nhiều người đi như thế, nhiều người tình cờ gặp điện hạ như thế. Ngược lại người không có đi, thì điện hạ sẽ lưu ý đến. Hiaz Lạc tỷ tỷ muội không muốn ở trong hoàng cung. Vốn tưởng rằng muội sẽ không qua sơ tuyển, ai ngờ thế nhưng lại qua?” Hòa Miêu nhẹ nhàng rút tay lại, quyết miệng chân mày nhíu thật chặt, thương tâm đến cực điểm.

Trầm Lạc ngồi trên ghế kéo tay Hòa Miêu qua vỗ vỗ:” Nếu thật sự không muốn ở trong hoàng cung, buổi duyệt chọn tới, muội biểu hiện kém một chút. Trừ phi có người muốn muội trúng tuyển, nếu không muội nhất định sẽ rút. Đến lúc đó muội sẽ được như nguyện mà về nhà, Hòa Miêu muội nghĩ đây có phải là chủ ý tốt không?” Dứt lời, Trầm Lạc hướng Hòa Miêu cười.

Thân thể Hòa Miêu cứng lại, cái miệng nhỏ nhắn lần nữa cong lên:” Lạc tỷ tỷ, nếu như Hòa gia muội mà hòa thuận giống như nhà tỷ, muội về nhà cũng vui vẻ một chút. Nhưng mà nhà ta tỷ cũng biết đấy. Mẫu thân nhất định sẽ nói muội không có tiền đồ, vào cung rồi lại ra, chuyện gì cũng không có làm được.

Hàn Dịch đứng ở ngoài phòng, nghe được toàn bộ cuộc đối thoại của Hòa Miêu và Lạc chủ tử, Điện hạ đã đoán đúng, Lạc chủ tử quả nhiên là bị người khác quần lấy. Điện hạ không có nói nên sử lý như thế nào, nhưng Hàn Dịch là người luyện võ, võ nghệ tất nhiên là nhất đẳng, nhưng mà mưu lược thì không dùng được, như thế nên Hàn Dịch cứ đứng bên ngoài phòng suy nghĩ mãi. Cuối cùng rốt cuộc nổi nóng, Miêu chủ tử thật là có năng lực, nhưng mà bên kia điện hạ đã đợi không kịp rồi.

Hàn Dịch liền không hề nghĩ ngợi lẳng lẽ đi vào trong phòng, trong khi Trầm Lạc còn đang kinh ngạc nhìn chăm chăm, nâng tay lên đánh vào gáy Hòa Miêu, vừa mới còn riu rít nói chuyện mà bây giờ lại yên tĩnh lại, thân thể mềm mại ngã trên người Hàn Dịch. Mặt Hàn Dịch cứng lại, hắn cũng không có kéo cô gái xa lạ này qua nhà.

“Người là ai?”

Thấy trong mắt Lạc chủ tử có sự nghi ngờ, Hàn Dịch bỏ đi sự lung túng, nhẹ giọng nói:” Lạc chủ tử, nhanh đến rừng cây nhỏ đi, Điện hạ sốt ruột chờ đợi ở đó.” Sau khi nói xong, Hàn Dịch cũng không có dừng lại lập tức khiêng Hòa Miêu lên, Hắn phải nhanh chóng đem cô nương này vào trong phòng, cho nàng ta uống chút nước.

Thân thể Hàn Dịch nhanh chóng biến mất trong màn đêm, Trầm Lạc vừa nghĩ đến tính khí của Vũ Văn Thượng, lập tức đứng dậy, không dám trễ nải nhanh chóng tiến về phía rừng cây nhỏ ở Huệ Minh Cung. Về phần tin tức mà Hòa Miêu nói, đợi khi nàng gặp được Vũ Văn Thượng phải hỏi hắn một chút, Nếu tin đó

không phải là do Vũ Văn Thượng lan truyền ra, vậy người đã nói tin đó nhất định là không muốn sống nữa rồi.

Đi đến rừng cây nhỏ ở Huệ Minh cung, men theo ánh trăng, Trầm Lạc bên này ngó bên kia ngó, không thấy một ai cả, dần dần Trầm Lạc đi vào càng ngày càng sâu. Vũ Văn? Cái ý nghĩa này chỉ thoáng qua rồi biến mất, không thể nào, có lẽ Hàn Dịch là thị vệ của Vũ Văn Thượng. Vũ Văn Thượng chắc chắn còn ở trong rừng cây nhỏ này, nhưng mà đứng ở đâu chứ? Chẳng lẽ là giống như con khỉ leo cây rồi?

“Lạc nhi” Một bóng đen xuất hiện, ngay sau đó Trầm Lạc bị một cái ôm ấm áp ôm vào trong ngực. Trầm lạc bất mãn mở miệng:” Chàng kêu ta tới đây, tại sao lại không đứng ở nơi dễ thấy, lại che che dấu dấu cái gì.”

Vũ Văn Thượng giơ tay lên vỗ nhẹ lưng Trầm Lạc, giọng nói nhẹ nhàng hòa lẫn với gió đêm truyền vào trong tai Trầm lạc :” Lạc nhi, mới vừa rồi nàng nhìn lên cây, chẳng lẽ nàng nghĩ ta ở trên cây chứ? Vậy là nàng muốn ta ôm nàng lên cây phải không? Ý này thật là tốt, không biết đường muội nàng có cho nàng xem một cuốn sách, trong sách viết.....”

“Đừng có nói nữa.” Trầm Lạc ở trong ngực Vũ Văn Thượng từ chối, đôi tay trắng nõn muốn chặn miệng của Vũ Văn Thượng lại. Trầm Lạc biết Vũ Văn Thượng muốn nói gì, sách mà Vân Vân cho nàng. Có những chuyện kích thích của nam nữ, chuyên tìm những nơi không thể tưởng tượng nổi làm cái chuyện kia, có nơi đất hoang, có trên mái nhà, có trên cây. Trong đất hoang, Trầm Lạc không thể làm như thế được, còn ở trên cây, trên nóc nhà gỗ nhỏ rớt xuống thì phải làm như thế nào?

“Ngoan nào, ta không nói nữa. Nói thì có thể làm được gì, Lạc nhi về sau chúng ta có thể thử một chút. Sau hậu viện Đông cung điện có cây cao lớn, thân cây to, cành cây vững chắc.” Vũ Văn Thượng cọ lên vành tai Trầm Lạc, khan khan mở miệng. Dứt lời thậm chí còn có ý lè lưỡi liếm vành tai Trầm Lạc, cuối cùng nhẹ nhàng ngậm vành tai mềm mại của Trầm Lạc.

Thân thể Trầm Lạc run lên, quay đầu sang bên kia. Dem vành tai lấy ra khỏi miệng Trầm Lạc:” Đừng có làm như thế nữa, gọi ta đến đây không phải muốn trả cái yếm sao? Đến đâu để lấy đây?” Trầm Lạc không muốn nói đến vấn đề trên cây nữa, nếu Vũ Văn Thượng mà nói tiếp khẳng định sau này nàng không dám nhìn mấy cái cây nữa.

“Hử? Lạc nhi vội vàng muốn lấy cái yếm rồi sao? Ta biết nàng rất thích những cái yếm của Trầm gia, nhưng tú nữ trừ chính bản thân mình ra thì theo quy định không được mang bất cứ thứ gì vào cung. Ta đã đặc biệt xuất cung một chuyến. Tìm cửa hàng xiêm y tốt nhất trên phố. Đưa bản vẽ cho chủ cửa hàng xem qua, tối hôm nay đã xong rồi. Lạc nhi, nàng có vui không?” Vũ Văn Thượng kéo Trầm Lạc nhìn chăm chăm nàng.

Khóe miệng Trầm Lạc giật giật, cuối cùng cũng lên tiếng:” Ta bị chàng áp bức lấy đi cái yếm, đó là cái yếm mẫu thân ta tự mình làm cho ta” Ngụ ý tức là Vũ Văn Thượng chàng mau đem cái yếm của ta tới.

Vũ Văn Thượng ở một bên lắc đầu một cái:” Lạc nhi, ta phí công tìm cửa hàng làm cái yếm cho nàng. Còn cái yếm kia của nàng, nếu muốn thì sẽ phải lấy thứ quý giá nhất của nàng để đổi.”

Trong bóng đêm, Trầm Lạc liếc mắt bĩu môi. Người cũng đã là của chàng rồi, chàng còn muốn ta cầm vật trân quý trao đổi nữa sao.

Vũ Văn Thượng thấy Trầm Lạc không nói, nhẹ nhàng cười một tiếng, lần nữa ôm Trầm Lạc vào trong ngực:” Lạc nhi, ngày đại hôn ta sẽ đưa cái yếm cho nàng. Nàng dùng cả đời để đổi lấy được không?”

Một dòng nước ngọt ngào như mật chảy vào trong lòng Trầm Lạc, gió đêm thổi những sợi tóc đen dài phất vào mặt anh tuấn của Vũ Văn Thượng. Trong ánh trăng thân thể mềm mại của nữ nhân tựa vào lồng ngực rắn chắc của nam nhân, nam nhân cúi đầu tay giơ lên nhẹ nhàng vuốt ve tóc nữ tử. Ánh trăng giống như cũng bị lây sự ngọt ngào, ánh trăng càng ngày càng sáng tỏ.

“Vũ Văn Thượng, cả đời này của ta là của chàng, còn cả đời này của chàng thì sao? “ Trầm Lạc đem vấn đề tồn tại trong lòng hỏi ra, Nguyệt Tường quốc thái tử tương lai sẽ là Hoàng thượng, sẽ vì nàng buông tha cho hậu cung ba nghìn sao? Trong truyện thường xuất hiện như thế, những đó cũng chỉ là những chuyện hư ảo mà thôi.

Cốc đỉnh đầu Trần Lạc bị đau, Vũ Văn Thượng lại cốc lên đầu nàng.

“Lạc nhi ngốc, điều kiện tất nhiên phải công bằng chứ, cả đời của nàng là của ta, đương nhiên cả đời ta cũng là của nàng. Chỉ một mình nàng mà thôi.”

Câu nói cuối cùng của Vũ Văn Thượng nói rất dịu dàng, lòng Trần Lạc như là bị nước đường nhấn chìm vậy. Như vậy thì nàng yên tâm rồi. Tranh đấu cùng những nữ nhân trong cung kia và thích ứng với những quy của trong cung nàng sẽ không phải oán hận rồi. Vân Vân nói rất đúng thay vì cùng những nữ nhân trong cung đấu đá thì nên giữ chặt lòng của nam nhân. Lòng của Vũ Văn Thượng là của Trần Lạc nàng, những cô nương khác có tranh bề đầu cũng vô dụng. Trần Lạc nghĩ tới đây trừ bỏ ngọt ngào trong lòng bên ngoài cũng có một ít đặc ý.

65. Chương 65

Đi qua rừng cây nhỏ ở Huệ Minh cung, hiện ra trước mắt là một cung nhỏ, cung nhỏ bị phủ kín. Trên đường bị lá rụng phủ kín, gió nhẹ thổi lay động những cây đại thụ hai bên đường. Trần Lạc càng đi càng nghi ngờ, Đường trong cung đều được cung nữ thái giám quét dọn sạch sẽ, lá rụng xuống thì lúc sáng sớm liền được quét dọn rồi. Nhưng lá rụng ở đây lại rất dày, chân dẫm lên cũng có cảm giác mềm mại.

Vừa nghi ngờ vừa đi, không lâu sau một tòa cung điện tan hoang hiện ra trước mặt nàng. Trần Lạc ngược mắt nhìn Vũ Văn Thượng đang đứng bên cạnh, tay chỉ tòa cung điện phía trước mở miệng nói: “Trong cung điện kia có người ở sao?”

Vũ Văn Thượng liếc mắt nhìn tòa cung điện, đưa tay sờ đầu Trần Lạc chậm rãi nói: “Lạc nhi, trước kia trong cung này có người ở nhưng người trong cung này nếu không chết thì cũng điên rồi, nàng không nên nhìn, nếu không phải do cung này người ít nhất, ta cũng không để cho nàng nhìn thấy cung này.”

Tay Trần Lạc bị tay Vũ Văn Thượng nắm chặt, bởi vì Trần Lạc đột nhiên dừng bước. Mắt ôn nhu nhìn Trần Lạc, có lẽ nàng thấy lạnh cung nên Lạc nha đầu bị giật mình. Vừa muốn mở miệng nhưng ngược lại Lạc nhi lại mở miệng trước.

“Vũ Văn Thượng cung điện này là đang giam giữ phi tần bị thất sủng sao? Gọi là lãnh cung phải không ta cũng có đọc qua trong truyện, những cô gái kia thật đáng thương. Không được hoàng thượng yêu thương cũng chỉ có thể cô đơn suốt quãng đời còn lại ở đây, thật là thê lương.” Trần Lạc vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Thượng. Một người ngẩng đầu nhìn lên một người cúi đầu nhìn xuống ánh mắt của hai người đều cực kỳ nhu hòa.

“Lạc nhi đừng suy nghĩ lung tung nữa, cung điện này chỉ là giam giữ những phi tử cứng đầu mà thôi.” Vũ Văn Thượng gõ nhẹ vào trán Trần Lạc một cái, rồi nhanh chóng lôi kéo nàng đi về phía trước, không nên nấn lại nơi này nữa, hần không cho phép nha đầu này có thời gian đau buồn.

Chẳng bao lâu sau hai người đi đến cửa sau của hoàng cung, Lỗ thị vệ vừa thấy điện hạ lập tức khom người hành lễ. Vũ Văn Thượng hướng Lỗ thị vệ phất tay lạnh giọng nói: “Chuyện xuất cung ngày hôm nay cận thân miệng mình đó.” Lỗ thị vệ lập tức quỳ xuống đất, cực kỳ cẩn thận mà mở miệng: “Nô tài cẩn tuân ý chỉ của điện hạ.” Vũ Văn Thượng chỉ thoáng nhìn Lỗ thị vệ, liền kéo Trần Lạc đi ra khỏi cửa cung.

Thoát được Lỗ thị vệ từ trên mặt đất đứng lên sờ mồ hôi trên trán, bên cạnh điện hạ là một nữ tử. Trong lòng hần rất tò mò rốt cục thì điện hạ đã nhìn trúng cô nương nhà ai? Trong khi còn đang vừa nghi ngờ vừa tò mò, bả vai bị người nào đó nặng nề đánh một cái, một tiếng nói sang sảng truyền vào lỗ tai: “Lỗ đại ca, mới vừa rồi bên cạnh điện hạ....” Lỗ thị vệ vội vàng giơ tay che cái miệng của người đang nói lại, nhẹ giọng cảnh cáo: “Hứa tiểu tử, mới vừa rồi không phải là điện hạ. Điện hạ giờ đang ở trong Đông cung điện người đừng có mà nói tầm bậy, cẩn thận cái đầu của mình đó.”

Hứa thị vệ bị che miệng gật đầu liên tục, Lỗ thị vệ mới dám thả tay xuống.

“Lỗ đại ca vừa rồi là do ta hoa mắt. Chuyện này một chữ ta cũng không nói, ngại có thể yên tâm rồi.” Hứa thị vệ sờ sờ cái ót, sau khi nói xong cười một cách ngốc nghếch. Lỗ thị vệ biết chắc được là trong lòng Hứa tiểu tử này hiểu, chỉ vỗ vỗ bả vai tiểu tử này, hết sức nghiêm túc mở miệng: “Hứa tiểu tử chúng ta làm nô tài, miệng nhất định phải ngậm thật chặt, đặc tội với chủ tử đầu cũng không có bảo vệ được đâu.”

Hứa thị vệ lập tức đứng thẳng người sau đó tiến tới bên tai Lỗ thị vệ nhẹ nhàng nói:” Lỗ đại ca trong cung chọn cung nữ đây, đệ nghe nói đều là những cô nương xinh đẹp đó. Hắc hắc.” Lỗ thị vệ không nói hai lời đánh mạnh lên đầu Hứa tiểu tử một cái, hai tay đẩy mạnh Hứa tiểu tử ra:” Người có phải muốn chết không, thị vệ mà gặp riêng tư cung nữ, nếu mà bị bắt thì đầu khó mà giữ được. Ta nói nhà ngươi tốn nhiều bạc như vậy để cho người vào đây làm một thị vệ chông coi cửa cung. Làm sao có thể không có tiền đồ như thế chứ? Nếu mà người làm tốt chức trách của mình, được chủ tử coi trọng chọn trúng, trực tiếp đề bạt làm thị vệ thân cận, khi đó muốn nữ nhân xinh đẹp như thế nào mà chẳng có.”

Hứa tiểu tử bị Lỗ thị vệ mắng cho như thế thì nhất thời hiểu ra:” Lỗ đại ca, đệ đã hiểu rồi. Chúng ta nên nhìn lâu dài. Chỉ là mới vừa rồi đệ thấy nữ tử xuất cung kia, tuy không thấy rõ lắm nhưng khuôn mặt kia chắc chắn rất đẹp.” Lỗ thị vệ vừa nghe vậy nhướng mày:” Tiểu tử ngươi nói lại coi muốn chết có phải không?”

Bên này Hứa tiểu tử bị Lỗ thị vệ hung hăng dạy dỗ, bên kia Trầm Lạc bị Vũ Văn Thượng lập tức ôm lên lưng ngựa, tay Vũ Văn Thượng ôm thật chặt cơ thể nhỏ bé của nàng. Đã vào đêm, nên trên đường phố đã không còn nhiều người, cho nên Vũ Văn Thượng mới dám đường hoàng mang theo Trầm Lạc cưỡi ngựa đi trên đường.

Gió đêm cuốn tóc Trầm Lạc phất vào khuôn mặt tuần mi của Vũ Văn Thượng, giống như sợi lông vũ nhẹ nhàng phe phẩy trong lòng Vũ Văn Thượng. Tốc độ của ngựa càng ngày càng nhanh, tổ nay Vũ Văn Thượng hẳn cũng không phải chỉ muốn dẫn Trầm Lạc đi lấy cái yếm mà thôi.

Lúc này trên phố cũng chỉ còn có một nhà sáng ánh đèn, Vũ Văn Thượng thả dài một tiến tay ghì chặt cương ngựa, ngựa hí lên một tiếng rồi dừng lại. Vũ Văn Thượng bước xuống ngựa đầu tiên sau đó giơ hai tay ra giữ chặt lấy eo Trầm Lạc ngay lập tức đỡ nàng xuống ngựa.

Lão bản trong cửa hàng nghe thấy có tiếng động bên ngoài ngay lập tức ra khỏi cửa. Thấy Vũ Văn Thượng đang cẩn thận ôm Trầm Lạc thì ý cười trên mặt càng đậm.” Cái yếm dựa theo mẫu của khách quan đặt đã làm xong, tổng cộng có bốn món, trước tiên xin mời vào cửa hàng đã. Tiểu nhân sẽ mang cái yếm ra, tiểu nương tử mặc thử xem, nếu có chỗ nào không vừa lòng, tiểu nhân có thể lập tức sửa cho ngài.” Lão phụ nhân vừa nói vừa chìa tay mời Vũ Văn Thượng và Trầm Lạc vào bên trong nhà.

Trầm Lạc nghe lão phụ kia gọi tiểu nương tử, nhất thời lỗ tai đỏ bừng lên. Nàng còn chưa có thành thân với Vũ Văn Thượng thì làm sao đã thành tiểu nương tử rồi. Vũ Văn Thượng ở một bên mặt không đổi sắc tay ôm lấy eo Trầm Lạc:” Nương tử cùng vi phu đi vào nà, đợi lát nữa vi phu sẽ tự mình mặc cái yếm cho nàng.”

Cái gì? Tự mình mặc yếm cho nàng. Trầm Lạc ngẩng đầu nhìn mặt Vũ Văn Thượng, men theo ánh trăng chiếu xuống vẻ mặt người này hết sức lạnh nhạt. uh, vẻ mặt nghiêm túc mà nói lời vô sỉ. Trầm Lạc lại một lần nữa thấy bản lĩnh vô sỉ của Vũ Văn Thượng.

“Hãy xem những cái yếm này xem có vừa lòng hay không?.” Lão phụ nhân trong tay cầm bốn cái yếm màu sắc không giống nhau đi ra phòng khách, đem bốn cái yếm theo thứ tự bày ở trên bàn, đôi mắt đầy nếp nhăn nhìn những cái yếm trên bàn càng xem càng hài lòng:” Tiểu nhân đã làm yếm nhiều năm như thế, lần đầu tiên thấy những cái yếm như thế này.” Vừa dứt lời nghiêng đầu nhìn Trầm Lạc, ngón tay sờ những cái yếm kia tiếp tục mở miệng nói:” Tiểu nương tử, cần phải mặc thử nó, nếu thấy không hài lòng chỗ nào tiểu nhân có thể sửa cho đến khi ngài vừa lòng mới thôi.”

Trầm Lạc nhìn những cái yếm được đặt theo ở trên bàn, theo thứ tự là màu đỏ tươi, màu xanh dương, màu vàng và màu tím, viền đều được thêu bướm, hơn nữa dây yếm đều được đặt ở phía trước.

“Vậy thì hãy thử xem, chỉ thử một cái là được rồi, lấy cái màu đỏ đi, Lạc nhi cùng vi phu vào trong buồng trong đi.” Vũ Văn Thượng cầm cái yếm đỏ chót hướng về phía lão phụ nhân cười cười, ngay sau đó dắt Trầm Lạc đi vào trong phòng trong. Trầm Lạc thấy khóe miệng lão phụ nhân nụ cười càng ngày càng sâu thì mặt cô đỏ mặt. Nếu ở trong khuê phòng không người Vũ Văn Thượng vô sỉ nàng có thể tiếp nhận. Nhưng bây giờ là ở trước mặt người ngoài nàng thật sự mắc cỡ chết đi được.

Đoạt lấy cái yếm đỏ tươi trong tay Vũ Văn Thượng, Trầm Lạc xấu hổ nói:” Ta, ta tự mình vào thử. Chàng ở bên ngoài chờ ta, ta cũng không có nói là không có mặc.” Trầm Lạc nói xong nhanh chóng đi vào trong

phòng trong, mặc kệ Vũ Văn Thượng ở đằng sau lưng mình. Chỉ là nàng vừa mới đi vào lại nghe được thanh âm của Vũ Văn Thượng ở ngoài truyền vào. Làm nàng mắc cỡ đến nỗi quên luôn làm thế nào để mặc yếm rồi.

“ Nương tử của ta thật xấu hổ. Cách làm cái yếm này là nàng nghĩ ra, nàng nói kiểu dáng này dễ cởi ra.”
(đủ độ vô sỉ chưa nhỉ.?)

Lão phụ nhân ha ha cười:” Thật là một tiểu nương tử thông minh, chăm sóc phụ quân của mình. Khách quan ngài mau đi vào đi, chớ để tiểu nương tử chờ sốt ruột.” Vũ Văn Thượng gật đầu một cái nhắc chân đi vào trong phòng.

Lão phụ nhân đứng đứng ở ngoài trên mặt ý cười nồng đậm, thật là một đôi phu thê ân ái. Nhớ ngày đó khi bản thân mình lập gia đình phụ quân cũng đối với bà như thế, chỉ là tiệc vui chóng tàn, phụ quân sinh bệnh đã đi rồi, chỉ lưu lại một mình bà không có con cái gì. Bà dựa vào ta nghề làm xiêm y mở cửa hàng cũng đông khách. Mọi người khuyên bà tái giá, chỉ là bà không chịu. Nếu lại gả cho người khác, bà làm sao còn mặt mũi đi gặp phụ quân mình chứ. Lão phụ nhân nghĩ miên màn liền thở dài một tiếng, cúi đầu nhìn về ba cái yếm khác trên bàn không khỏi cười ra tiếng.

“ Lạc nhi, đừng có né. Cái chỗ nhỏ như thế này mà còn cùng ta chơi trốn tìm sao?” Vũ Văn Thượng bước một bước to hai cánh tay duỗi ra đem Trâm Lạc núp ở góc tường ôm lại. Nhìn thấy cái áo lót đỏ thắm của Trâm Lạc Vũ Văn Thượng gật gật đầu nói:” Lạc nhi thích nhất là màu đỏ, để vi phu giúp nàng cởi y phục ra nào.”

Thấy Vũ Văn Thượng giữ chặt mình Trâm Lạc cũng không có giãy dụa nữa, chỉ là nhẹ nhàng mở miệng nhắc nhở nam nhân ở trước người mình:” Vũ Văn Thượng nói chuyện nhỏ giọng một chút đi, những lời nói vô sỉ như thế nói cho người khác nghe. Thật không biết ngượng ngùng mà.”

Đem y phục của Trâm Lạc cởi ra đặt ở cái bàn kế bên, nee nee cặp mắt. Thanh âm cố ý nhỏ nhẹ như muỗi:” Vậy để ta nói nhỏ một chút, Lạc nhi chỗ đó của nàng càng ngày càng lớn. Ta sợ cái áo sơ mi nàng không chứa nổi, dù sao cái yếm này cũng theo kích cỡ trước kia làm theo mà.”

Trâm Lạc không tự chủ được nhìn về phía ngực của mình, lớn lên chỗ nào chứ? Không phải là không khác trước kia chút nào sao. Nhìn một chút Trâm lạc liền thấy một bàn tay to lớn, sờ trước ngực mình đem lại một hồi sáng khoái, Trâm Lạc vội vàng đề xuống cảm giác mắc cỡ:” Vũ Văn Thượng ai cho chàng sờ soạng lung tung hả, không phải muốn mặc cái yếm sao.”

“ Tối nay tất cả nghe theo nương tử, vi phu không sửa nữa.” Tuy Vũ Văn Thượng nói như thế nhưng tay kia ở trên ngực nàng hung hăng bóp nhẹ vài cái rồi mới bằng lòng dừng tay. Cho đến khi đem được cái yếm của Trâm Lạc cởi ra thì mắt Vũ Văn Thượng cong cong:” Lạc nhi, nàng xem nàng có cảm giác rồi. Bị ta vuốt ve chỗ đó của nàng dựng lên rồi này.”

“ Không cho phép nhìn.” Trâm Lạc vội vàng đoạt cái yếm màu đỏ trong tay Vũ Văn Thượng, trợn mắt nhìn Vũ Văn Thượng một cái sau đó tự mình mặc lên. Vũ Văn Thượng đứng ở một bên thưởng thức giai nhân mặc yếm, càng xem ngọn lửa trong mắt càng cháy mạnh. Khi Trâm Lạc mặc xong nhìn Vũ Văn Thượng thật là sợ hết hồn.

Tưởng rằng Vũ Văn Thượng sẽ như sói nhào đến đây, thế nhưng hấn lại xoa xoa chân mày, đem y phục đưa cho Trâm Lạc:” Mau mặc vào đi, vi phu ra ngoài chờ nàng.” Nói xong Vũ Văn Thượng không chút do dự đi ra khỏi phòng. Trâm Lạc không biết lúc này Vũ Văn Thượng đang bị hỏa đốt thân, nếu mà nhìn nữa hấn sợ mình nhịn không được mà đem Lạc nhi ăn mất.Trâm Lạc nhanh chóng mặc y phục vào rồi đi ra khỏi phòng, thấy Vũ Văn Thượng và lão phụ nhân đang nhẹ giọng nói chuyện với nhau. Lão phụ nhân thấy Trâm Lạc đi ra vội vàng hỏi:” Kích thích vừa chứ?” Trâm Lạc gật đầu một cái “ Ừ vừa vậy.” Lão phụ nhân gật đầu ánh mắt tán thưởng nhìn về phía Vũ Văn Thượng, phụ quân mà có thể nhớ rõ y phục của nương tử như thế mới là phụ quân tốt.

“ Đem tất cả những cái yếm này gói lại, người suốt đêm làm những cái yếm này ta rất là cảm kích, bao nhiêu bạc cứ nói.” Vũ Văn Thượng vừa nói vừa đưa tay lấy túi tiền giặt bên hông.

Lão phụ nhân không nói gì đầu tiên là lấy ra một tờ giấy vàng, đem mấy cái yếm gói kĩ lại sau đó đưa cho

Trầm Lạc. Rồi sau đó hướng về phía Vũ Văn Thượng cười nói:” Chỉ là vài cái yếm như thế, làm sao có thể nói tới bạc chứ. Một cái yếm 100 đồng là được rồi.”

Trầm Lạc nhìn cái yếm được thợ làm hết sức tinh xảo, giá tiền thật là thấp. Không đợi Vũ Văn Thượng trả lời Trầm Lạc cướp lấy túi tiền lấy từ bên trong ra một thỏi bạc để lên trên bàn:” Những cái yếm này thợ làm tốt lắm, kĩ thuật thêu cũng thật tốt, một thỏi bạc là đã đủ khuấy bà rồi bà hãy nhận đi.”

Thấy ánh mắt cự tuyệt của lão phụ nhân Vũ Văn Thượng vội vàng mở miệng nói:” Những cái yếm này nương tử ta rất vừa lòng, người hay nhận bạc này, sau này vẫn sẽ tìm ngài làm.” Sau khi nói xong Vũ Văn Thượng không đợi lão phụ nhân mở miệng, nhanh chóng kéo Trầm Lạc đi đến bên cửa.

Đợi đến khi lão phụ nhân cầm thỏi bạc đuổi ra tới, Vũ Văn Thượng và Trầm Lạc đã sớm cưỡi ngựa đi rồi. Lão phụ nhân đứng sững ở trước cửa, làm buồn bán nhiều năm như thế, làm gì có việc không cò kè mặc cả mà còn cho nhiều bạc hơn chứ? Đôi nam nữ xứng đôi kia không phải là từ trên trời xuống chút tuần nam nữ thật xứng đôi. Lão phụ nhân ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng treo ở trên bầu trời đêm, không khỏi nhớ tới phu quân nhà mình. Phu quân chàng ở đó tốt chứ? Không bao lâu nữa thiếp sẽ xuống dưới bồi chàng.

Bị Vũ Văn Thượng ôm trong vòm ngực ấm áp, mắt thấy ngựa sắp ra khỏi thành, bên tai còn không ngừng vang lên tiếng roi quất vào mông ngựa. Trầm Lạc liền vội vàng hỏi:” Sáng mai còn một buổi tuyển chọn, chàng muốn dẫn ta đi đâu đây? Buổi tối ta phải về Huệ Minh cung.”

Thanh âm của Vũ Văn Thượng kèm theo tiếng gió tuyền vào tai Trầm Lạc:” Tối nay ta sẽ dẫn nàng tới một nơi rất tốt, nàng đừng vội sẽ không làm trễ buổi tuyển chọn sáng mai đâu.”

Tác giả có lời muốn nói: Vũ Văn Thượng người mang Trầm Lạc đi đâu.

Vũ Văn Thượng: Một nơi tốt!!!!!!!!!

66. Chương 66

Ra khỏi cửa thành không có những con đường và nhà của cản trở, tiếng vó ngựa phi nhanh trên đường, bởi vì tốc độ chạy nhanh nên gió thổi cũng hơi lớn. Áo choàng đen của Vũ Văn Thượng bị gió thổi bay lên ở phía sau người, tiểu nhân nhi ở trong ngực bị gió đêm thổi trúng đã co thành một đoàn ở trong ngực, gắt gao rúc vào trong vòm ngực ấm áp của Vũ Văn Thượng. Ánh trăng sáng ngời chiếu xuống hai người, chung quanh hết sức yên tĩnh chỉ có tiếng vó ngựa va chạm với mặt đường.

Vũ Văn Thượng nắm chặt dây cương, hu lên một tiếng, con ngựa đang chạy nhanh ngay lập tức dừng lại. Trầm Lạc mở mắt đang nhắm chặt lại, bên tai truyền đến thanh âm dịu dàng của Vũ Văn Thượng :” Lạc nhi, xem xem nơi này có phải là địa phương tốt hay không?” Trầm Lạc cũng không có trả lời, chỉ là mở to mắt nhìn nơi trống trải mà ở trong miệng Vũ Văn Thượng là một nơi tốt.

Huyện Vân Hà có nhiều núi, chỉ có một ít thôn xóm dựa vào núi mà xây mà ở đó có những gò đất vô tận bạt ngàn.

Vũ Văn Thượng thấy ánh mắt chuyên chú của Trầm Lạc cũng không có quấy rầy, chỉ ngồi trên ngựa mà không lập tức xuống ngựa, hai cánh tay một thật chặt giai nhân trước ngực.

“Vũ Văn Thượng ở huyện Vân Hà ta chưa bao giờ trông thấy một nơi bạt ngàn là cỏ như thế này, nhưng mà...” Trầm Lạc nghiêng đầu ngược mắt nhìn về phía Vũ Văn Thượng mà giờ phút này ánh mắt đang phát ra những tia sáng mở miệng hỏi:” Ở đây trừ bỏ cỏ thì cũng chỉ có cỏ, làm sao có thể gọi là một nơi tốt được?”

Nhìn Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng nhếch khóe miệng cùng với khắc trước dịu dàng như nước, mà giờ phút này lại cười như có như không, trong nháy mắt trong lòng Trầm Lạc cảm thấy căng thẳng, ngay sau đó tay không tự chủ được mà che miệng Vũ Văn Thượng lại khẳng định người này lại nói chuyện vô sỉ rồi. Ngay sau đó tay cảm thấy có gì đó mềm mại thì Trầm Lạc hỏi hận cực kì. Che miệng Vũ Văn Thượng hẳn không thể nói lời vô sỉ nữa thế nhưng hẳn lại vươn đầu lưỡi ra liếm lòng bàn tay của nàng.

“Lạc nhi, tối nay nàng thật tích cực chủ động.” Vũ Văn Thượng bắt được tay đang muốn thoát ra của Trầm Lạc, nhỏ giọng cười dưới ánh nhìn chăm chú của Trầm Lạc tiếp tục liếm lòng bàn tay của Trầm Lạc, cuối cùng còn mút hôn những ngón tay của nàng. Khi thẹn thùng đến cực điểm có thể làm ra những chuyện đặc biệt lớn mật, điều đó đặc biệt đúng với Trầm Lạc.

Đôi tay Trầm Lạc giãy dụa bởi vì không khống chế được lực đạo và đang trên ngựa nàng không cẩn thận vung lên trên mặt Vũ Văn Thượng. Chỉ nghe bốp một tiếng Trầm Lạc giạt mình, nàng tát Vũ Văn Thượng một tát. Nháy mắt Trầm Lạc gioongd như trẻ con làm sai chuyện cúi đầu. Yên tĩnh như bức tranh đang từng tầng từng tầng được mở ra.

“Lạc nhi, nàng đánh vi phu một tát. Nàng nói vi phu nên phạt nàng thế nào đây?” Vừa dứt lời Vũ Văn Thượng động tác cực nhanh ôm Trầm Lạc xuống dưới đất. Chỉ mới vừa đứng vững eo bị Vũ Văn Thượng ôm thật chặt thân thể lui về sau một chút liền ngã xuống. Trầm Lạc hét lên một tiếng, nhưng không chịu được việc bị Vũ Văn Thượng ôm thật chặt, chỉ có thể cùng ngã xuống với Vũ Văn Thượng.

Ở phía dưới mềm mại, Trầm Lạc mở mắt ra thấy chính mình đang đè Vũ Văn Thượng ở phía dưới mặt mày mang ý cười. Hai tay chống lên cổ muốn đứng dậy, nhưng lại bị một bàn tay của Vũ Văn Thượng ngăn lại.

Đôi môi của Vũ Văn Thượng dưới ánh trăng càng nổi bật lên sự hấp dẫn, chỉ thấy cánh môi đỏ mấp máy một thanh âm khan khan truyền vào trong tai Vũ Văn Thượng:” Lạc nhi, nàng nói vi phu nên phạt nàng như thế nào đây? Không bằng lạc nhi tự mình nói một chút trước xem có được không?”

Trầm Lạc phải ngược cổ lên thật sự rất mỏi, chỉ đơn giản là đem đầu tựa lên bắp vai Vũ Văn Thượng, nàng biết Vũ Văn Thượng thích mềm chứ không thích cứng, nên thanh âm liền cố ý mềm mại lại:” Xin lỗi, chàng đừng tức giận. Ta cũng không có cố ý, thật sự không nghĩ tới chàng sẽ liếm tay của ta. Vốn ta chỉ nghĩ che miệng chàng lại không cho chàng nói những lời vô sỉ nữa. Còn về phần phạt Vũ Văn Thượng...” Trầm Lạc nghe được Vũ Văn Thượng bị nàng đè phía dưới kêu lên bất mãn thì chợt hiểu. Đôi môi đỏ mọng mấp máy một hồi, cuối cùng đỏ mặt mở miệng:” Phu quân, chàng định phạt ta sao?” những lời này Trầm Lạc nói cực kì chậm chạp lại mềm mại, thậm chí còn mang theo chút làm nũng. Vũ Văn Thượng nghe được như thế rất là hưởng thụ tâm hồn giống như có một dòng nước ngọt ngào chảy vào. Đem tâm của hắn hoàn toàn ngâm ở bên trong.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm lóe sáng ánh sao và ánh sáng của trăng tròn Vũ Văn Thượng càng cảm thấy hài lòng. Ôm thật chặt giai nhân trong ngực, toàn thân dùng lực ôm lấy Trầm Lạc lật người một cái. Vì vậy mới một phút trước Trầm Lạc còn đè Vũ Văn Thượng, giờ phút này biến thành Vũ Văn Thượng đè Trầm Lạc.

Đưa tay nhẹ nhàng điểm điểm cái mũi của Trầm Lạc, Vũ Văn Thượng vừa cười vừa nói:” Vi phu thương nàng còn không kịp làm sao có thể phạt nàng chứ? Lạc nhi nàng có biết vì sao chỗ này là một chỗ tốt không?”

Trầm lạc nghiêng đầu nhìn về phía đồng cỏ bao la, sau đó lại ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao, cẩn thận suy nghĩ một hồi nói:” Ở đây cảnh đêm rất đẹp. so với hoàng cung còn đẹp hơn, còn nữa nơi này hết sức trống trải. Trừ những điều đó ra ta cũng không biết nơi này còn có cái gì tuyệt diệu nữa.” Trầm Lạc nói đến đây, vươn tay nhẹ nhàng dăm dăm eo Vũ Văn Thượng, lần này nàng khống chế lực đạo rất tốt.” Chàng đứng dậy đi, ta bị chàng ép khó chịu quá.”

Vũ Văn Thượng nhú nhú hai hàng long mày cũng không có làm khó Trầm Lạc nữa, đôi tay buông eo Trầm Lạc ra, thân thể ngã xuống đám cỏ bên cạnh Trầm Lạc, thân thể Trầm lạc chợt nhẹ đi, vừa muốn hỏi Vũ Văn Thượng nơi này có gì tuyệt diệu thì bên cạnh có một giọng nói trong trẻo dưới ánh trăng sáng ngời truyền ra.

“Lạc nhi, chỗ này buổi tối sẽ không có ai. Cảnh đêm đẹp, cỏ to mà mềm mại, cái giường ở Đông cung kia mặc dù lớn, nhưng lớn cũng không thể lớn hơn sân cỏ này sao? Ở trên giường đều lo lắng động tác mạnh một chút nàng sẽ lăn xuống. Nếu mà ở nơi này nàng sẽ không lăn xuống đâu. Lấy trời làm chăn lấy đất làm giường Lạc nhi có phải rất tuyệt hay không?” (vô sỉ ^^ mức độ quá sao luôn)

Trầm Lạc một lần thấy được hắn bình tĩnh mà nói lời vô sỉ. Đôi tay nắm chặt lại buông lỏng, mí mắt một hồi giật giật, Trầm Lạc hết sức khắc chế mình bởi vì những lời nói vô sỉ của Vũ Văn Thượng mà ngượng

ngừng. Học ngữ điệu của Vũ Văn Thượng bình tĩnh mà mở miệng giống như giống như không có bị nhiễm những lời nói bậy của Vũ Văn Thượng.

“Lăn lộn không lăn xuống là thật, nhưng thể tức chàng có thể tốt như thế sao? Có thể ở đây từ đầu này lăn đến một đầu khác sao?” Sau khi Trầm Lạc dứt lời cười ha ha, ngón tay còn cổ ý lướt trên mặt cổ. Sau khi nói xong một hồi yên tĩnh, Trầm Lạc chợt cảm thấy hết sức khó sử, để trấn an sự hoảng loạn trong lòng mình chỉ có thể cười nhẹ một chút.

“Lạc nhi, vậy tối nay vi phu với nag thử một chút được không? Để vi phu cho nàng biết ta có thể đem nàng từ bên này lăn đến bên kia hay không nhé.” Vũ Văn Thượng từ từ nói xong thân thể động một cái một lần nữa đề lên người Trầm Lạc. Tay trái chống xuống nền cỏ, tay phải trực tiếp đánh úp tới ngực của Trầm Lạc chậm rãi nhéo nhéo.

Trầm Lạc phát giác nàng đùa giỡn quá lỗ rồi, dựa vào tính tình thường ngày của Vũ Văn Thượng, hẳn nhất định sẽ mằn nằng lăn lộn trên cỏ. Ý thức được mức nghiêm trọng của việc này giọng Trầm Lạc lập tức mềm đi, gơ tay vỗ vỗ bả vai Vũ Văn Thượng: “Không cần, ta tin tưởng chàng có thể làm được mà.” Nói đến chỗ này Trầm Lạc dừng lại, thấy con mắt căng căng của Vũ Văn Thượng, cảm thấy bàn tay vuốt ve trước ngực nàng lực đạo càng ngày càng nặng. Thanh âm phát ra mềm mại: “Phụ quan ta tin tưởng chàng nhất định có thể lăn được, A.....” Trước ngực Trầm Lạc chợt đau, không ổn rồi không ổn rồi. Vũ Văn Thượng tưởng thật, nhìn hẩn như vậy như thật sự muốn thử một lần.

67. Chương 67

Mắt thấy bàn tay to kia sắp rút thắt lưng của nàng, Trầm Lạc vội vàng đưa tay cầm chặt bàn tay to đang làm loạn bên hông: “Lúc xuống ngựa cái yếm bị rơi trên cỏ rồi. Chúng ta đứng lên xem xem thế nào, giấy bao bọc có bị rách hay không, cái yếm mới làm đừng có mà làm dơ.”

“Lạc nhi dấu đầu hổ đuôi sao? Lăn này vi phu sẽ tha cho nàng, chỉ là tục ngữ có câu thoát khỏi 15 làm sao thoát khỏi mười 1. Cỏ này nhất định phải thử qua một lần.”

Trầm Lạc cho là Vũ Văn Thượng chỉ nói đùa mà thôi, nhưng mà nhiều năm về sau Trầm Lạc lệ rơi đầy mặt, Vũ Văn Thượng nói lời thật giữ lời thật sự đã mang nàng đến thăm có này mà hảo hảo lăn một lần, mặc dù không phải là từ đầu này lăn tới đầu kia, nhưng mà cũng không kém chút nào. Nhiều năm sau Trầm Lạc trên thăm cỏ này ngắt đi thì mới cảm thấy hối hận khi đó đã khiêu khích Vũ Văn Thượng.

Đưa một tay kéo Trầm Lạc lên, sau đó lại kéo nàng ngồi ở trên cỏ, hai tay vòng qua ôm eo nàng. Vũ Văn Thượng hướng về bầu trời đêm phía đông nói: “Lạc nhi, vào đêm thất tịch trên bầu trời có một ngôi sao sáng nhất ở phía Đông tên là gì hay không?”

Trầm lạc gật đầu một cái, thoát khỏi sự uy hiếp của Vũ Văn Thượng, ngữ khí của nàng cũng thả lỏng hơn: “Dĩ nhiên ta biết, ta có xem qua trong sách. Ngôi sao sáng ở phía đông được gọi là sao Ngưu Lang cùng những ngôi sao khác thật khác biệt.” Trầm Lạc chỉ vào trời đêm ở phía Tây: “Sao Chức Nữ tận cùng phía tây, Ngưu Lang và Chức Nữ hàng năm chỉ có thể thấy nhau một lần. Vào đêm thất tịch thì cầu Hí Thước sẽ không bị mất Ngưu Lang Chức Nữ sẽ dùng cây cầu đó để gặp nhau.”

“Lạc nhi....”

Nghe được âm thanh hết sức nghiêm túc của Vũ Văn Thượng thì Trầm lạc nhất thời cũng nghiêm túc. Nghiêng đầu nhìn hai mắt tỏa sáng của Vũ Văn Thượng: “Sao thế?”

“Lạc nhi hay nghe kỹ những lời này ta chỉ nói một lần mà thôi. Ta rất vui mừng khi ta và nàng được giống như Ngưu Lang và Chức Nữ, nhưng ta không giống Ngưu Lang ta có năng lực để bảo vệ Chức Nữ của ta.”

Nhìn hai mắt sòng ngời của Vũ Văn Thượng. Trầm Lạc cảm thấy ngọt ngào ngây ngất, song ba ngàn gáo nước chỉ lấy một gáo, điều này thật sự đã sảy ra trên người nàng. Những câu chuyện không phải chỉ là hư cấu, trong đầu từng đợt từng đợt mặt ngọt dâng trào, một luồng sóng ngọt ngào đánh tới Trầm Lạc rơi lệ.

Lần đầu tiên nói những lời tình cảm như thế Vũ Văn Thượng cảm thấy rất khó khăn, trong truyện không phải có nói nữ tử mà nghe được nam tử nơi như thế sẽ chủ động dâng một thorn lên ôm ấp sao? Vũ Văn

Thượng cảm thấy mình rất thất bại, sau khi Lạc nhi nghe được những lời tâm tình hần chuẩn bị tử tử thể nhưng mà lại rơi lệ. Nhưng mà Vũ Văn Thượng là người cực kì sĩ diện, hơn nữa hần lại yêu nữ tử trước mắt này. Hần tuyệt đối sẽ không nói ra vì những lời tâm tình này hần đã cố ý tình những câu chuyện dân gian mà trước kia hần không thêm ngó tới.”

“Vũ Văn Thượng.....” Trong khi Vũ Văn Thượng đang hết sức thất bại, Trầm Lạc nhẹ nhàng mà ôn nhu gọi tên hần, ngay sau đó một đôi môi mềm mại tiến đến và cánh tay ngọc ngà vòng chắc trên cổ hần. Ngay sau đó trên môi Vũ Văn Thượng chợt cảm thấy ấm áp. Vũ Văn Thượng mừng như điên chợt cảm thấy những câu chuyện kia xem không có vô ích.

Hai cánh tay đang ôm Trầm Lạc lại lần nữa dùng sức, sức lực lớn đến nỗi như muốn đem Trầm Lạc khảm vào trong thân thể. Cúi đầu mãnh liệt hôn môi Trầm lạc, lưỡi dài trực tiếp tiến vào bên trong, trước kia khi ôm hôn Trầm Lạc bởi vì xấu hổ nên cái lưỡi sẽ né tránh. Nhưng giờ phút này lại chủ động lại cùng cái lưỡi dài của hần dây dưa liên tiếp không ngừng nghỉ.

Cho đến khi ngực tiểu nhân nhi liên tục thở dốc dần dần vô lực thì Vũ Văn Thượng mới hài lòng buông ra. Cúi đầu trán cứng trán Trầm Lạc Vũ Văn Thượng chậm rãi mà lên tiếng:” Lạc nhi chỗ này là một nơi tuyệt vời. Xem đi lập tức nàng sẽ thấy thôi.”

Trầm Lạc cảm thấy tò mò rốt cuộc thì cái gì đã khiến chỗ này chỗ nên đặc biệt? hả? Trầm Lạc vịn vào tay Vũ Văn Thượng. Từ đồng có bên kia có rất nhiều đóm sáng bay đến còn có tiếng côn trùng chẳng lẽ là đóm đóm? Mắt thấy đóm đóm càng ngày càng nhiều, Trầm Lạc hưng phấn lên tiếng:” Vũ Văn Thượng ở đây có rất nhiều đóm đóm. Ta ở huyện Vân Hà đã thấy rồi, nhưng ở đó không nhiều mỗi lần chỉ có thể nhìn thấy mấy con, không có nhiều như ở đây.”

Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng cười một tiếng, sờ sờ tóc Trầm Lạc ngay sau đó ôm lấy eo Trầm Lạc đứng dậy. Sau đó hai tay buông Trầm Lạc ra, Vũ Văn Thượng nhếch khóe miệng nhìn chỉ giống như nhẹ nhàng lướt qua một cái bay về phía đóm đóm. Đối với Trầm Lạc Vũ Văn Thượng hiểu rất rõ, loại hiểu biết này không giống như mẫu thân Trầm Lạc, mà là rất nhẹ nhàng và im lặng. Về mặt vui mừng về mặt tức giận của Trầm Lạc, thích xem truyện, thích ăn hoa quế cao, rất yêu thích đóm đóm.

“Rất nhiều đóm đóm thật là đẹp, Vũ Văn Thượng ta múa cho chàng coi được không? Bị đóm đóm vây quanh Trầm Lạc nhảy lên hướng Vũ Văn Thượng vẫy tay, rất là vui mừng lớn tiếng mở miệng.

Thân thể Vũ Văn Thượng ngừng lại, Lạc nhi biết một chút y thuật, Vậy thì nàng biết khiêu vũ lúc nào đây? Xem ra hần vẫn chưa thật hiểu rõ con người của nàng.

“Vũ Văn Thượng chàng có xem hay không?”

Nha đầu này thật nóng nảy Vũ Văn Thượng gạt đầu mộ cái:” Lạc nhi vi phu đương nhiên là muốn xem rồi.”

Bên này Vũ Văn Thượng vừa dứt lời thì bên kia Trầm Lạc theo đóm đóm mà nhẹ nhàng nhảy múa. Vừa nhắc chân vừa uống eo, không phải kĩ thuật nhảy mềm mại của những nữ tử kinh thành, mà còn có thêm sự mãnh liệt hoạt bát trong đó. Giống như một thiếu nữ nơi thỏa nguyện, cả người tỏa ra tia sáng chói mắt. Càng ngày càng có nhiều đóm đóm tập trung lại chỗ Trầm Lạc. Cảnh đẹp này làm cho Vũ Văn Thượng nhìn mê đắm nhập luôn vào tâm hần.

Đóm đóm vào ban đêm sẽ bay ra ngoài nếu là bình thường gặp phải người thì sẽ bay đi. Mà Trầm Lạc lại hấp dẫn nhiều đóm đóm bay đến, có thật nhiều đóm đóm đã đậu vào trên y phục của nàng.

Giờ phút này nếu có người ngoài nhìn thấy, nhất định sẽ cho rằng cô gái đang nhảy cùng với đóm đóm kia nhất định là nữ thần hạ phàm.

Động tác cuối cùng Trầm Lạc mở hai cánh tay ra ngẩng đầu lên, một chân nâng lên. Hướng Vũ Văn Thượng nở nụ cười rực rỡ, trong lòng Vũ Văn Thượng một lần nữa kích động. Hần muốn bắt chấp tất cả tối nay cùng Lạc nhi lăn trên cỏ.

“Vũ Văn Thượng đây là lần đầu tiên ta khiêu vũ trước mặt người khác.” Sau hi khiêu vũ xong Trầm Lạc tươi cười chạy đến bên người Vũ Văn Thượng, trực tiếp nhào vào trong lòng Vũ Văn Thượng, chủ động ôm hông hần.

Hưởng thụ cái ôm chủ động của Lạc nhi Vũ Văn Thượng hết sức vui mừng:” Lạc nhi học khiêu vũ bao lâu rồi? kĩ thuật cùng những thiên kim tiểu thư thật khác nhau.” Trầm Lạc cười ha ha:” Dĩ nhiên là hắc rồi, đây là điệu nhảy của nước Đại Mạc. Ở ngoài thành Huyện Vân Hà có một phu tử nhi tử của ông ấy thú một nương tử là người nước Đại Mạc. Nàng ấy biết khiêu vũ là nàng ấy đã dạy ta.”

“ Hử, vậy tại sao khi lần đầu tiên vào cung ta để cho nàng biểu diễn, lúc đó lại nói với mọi người nàng không biết chút tài nghệ nào?” Vũ Văn Thượng trở tay ôm lấy Trầm Lạc sau đó chẹo miệng nói:” Ta học mới không bao lâu, không dám biểu diễn trước mặt người khác, không thể đạt tới thanh nhã được.”

“ Ai nói, tối mai duyệt chọn nàng liền nhảy điệu này đi, đếm tất cả những cô nương ở đó đánh bại. Tài nghệ của Thái Tử phi tương lai ả dám chất vấn chứ?” Sau khi Vũ Văn Thượng dứt lời bắt lấy cái miệng nhỏ nhắn làm tâm hần đông hung hăng hôn.

“Vũ Văn Thượng chàng thật là cuồng vọng.” Trầm Lạc tránh né môi của Vũ Văn Thượng bật cười thành tiếng.

“ Lạc nhi nàng có biết tối nay nàng rất đẹp không. Được rồi đến đây ta hiện tại muốn nàng .”

Nhìn ánh lửa chớp động trong mắt Vũ Văn Thượng, Trầm Lạc hết sức sát phong cảnh bám vào hông hấn một cái hết sức lớn mật nói:” Chàng có biết là tối nay chàng đặc biệt vô sỉ hay không?”

Lời tác giả: Xong rồi ta hôm nay châm một chút.....Ồ ô tối mai chín giờ sẽ có thêm hai chương, Chương này có phải rất ngọt hay không. Hắc Hắc Trầm Lạc thật là có tài, chỉ là không dùng mà thôi, mọi người có lòng tin với nàng, Vũ Văn Thượng cũng rất có tài.

68. Chương 68

Vũ Văn Thượng ôm Trầm Lạc ngồi hồi lâu trên đồng cỏ mệnh mông, khi Vũ Văn Thượng thấy tiểu nhân nhi trong ngực ngáp liên tục mấy cái liền, biết được nàng hôm nay rất là mệt mỏi. Như vậy chỉ có thể cảm thán thời gian tốt đẹp qua thật nhanh qua vừa ôm thật chặt tiểu nhân nhi trong lòng.

Tay trái đỡ cổ Trầm Lạc tay phải ôm hông Vũ Văn Thượng mang nàng lên ngựa. Cuối cùng chỉ đành phải khom lưng nhặt cái bao giấy vàng trên mặt cỏ nhét vào trong tay Trầm Lạc , Trầm Lạc mới vừa nhân lấy cái yếm phía sau liền có một lồng ngực ấm áp dán vào.

Thong thả dựa vào trong ngực Vũ Văn Thượng nghe thanh âm tiếng ngựa hí, Trầm Lạc hí mắt lại, giống như mèo con vậy dán lại càng ngày càng gần Vũ Văn Thượng.

Cộc cộc tiếng vó ngựa vang lên, tài nghệ cưỡi ngựa của Vũ Văn Thượng rất cao siêu, vừa có thể để cho ngựa chạy băng băng trên đường lại vừa có thể khống chế tốt được dây cương, khiến cho độ rung lắc của lưng ngựa không nhiều lắm.

Ánh trăng yên tĩnh chiếu sáng xuống mặt đất, chiếu lên mái nhà, lên cửa sổ.

Đứng trên tường thành nơi cửa cùng Lỗ thị vệ nghe được tiếng vó ngựa trông mắt đang uể oải nháy mắt đã trợn to, gấp gáp chạy nhanh xuống tường thành cửa cung, vội vàng mở cửa cung cho điện hạ.

Khom người thi lễ một cái, Lỗ thị vệ cung kính nói:” Nô tài tham kiến điện hạ.”

Vũ Văn Thượng mang Trầm Lạc xuống ngựa, đỡ cho thân thể Trầm Lạc ổn định , vung áo choàng màu đen trên người lên khoác lên người Trầm Lạc.

Lỗ thị vệ biết được trong ngực điện hạ là một cô nương, điện hạ hết sức săn sóc cô nương này, như vậy cô nương này sau này chắc chắn sẽ trở thành Thái Tử phi. Vì vậy Lỗ thị vệ càng thêm cẩn thận thân thể vẫn thẳng tắp cúi ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

Vũ Văn Thượng gạt đầu một cái hướng về chỗ Lỗ thị vệ vung tay:” Canh chừng cho kĩ cửa cung.”

Đầu Lỗ thị vệ cúi càng thấp, đôi tay nắm thành quyền nói:” Nô tài cẩn tuân ý chỉ của Điện hạ.”

“Vũ Văn Thượng có đi hay không thế?”

Thanh âm êm ái của cô nương từ trong áo choàng màu đen của Vũ Văn Thượng truyền ra, khuôn mặt Vũ Văn Thượng trở nên nhu hòa nhẹ nhàng chậm rãi lên tiếng:” Ngoan, chúng ta sẽ đi ngay bây giờ.”

Nghe thanh âm dịu dàng như thế của Điện hạ Lỗ thị vệ bị dọa cho giật mình, đợi đến khi Điện hạ đi xa, Hàn thống lĩnh đi tới Lỗ thị vệ vẫn chưa từ trong cơn kinh hoàng thoát ra.

“ Điện hạ ban thưởng, cầm lấy và nhớ đóng chặt miệng của mình.” Hàn Dịch lạnh mặt ném cho Lỗ thị vệ một thỏi bạc. Lỗ thị vệ cười nghiêm mặt tay nhận lấy:” Vì Điện hạ mà làm việc đó là bổn phận của nô tài. Hàn thống lĩnh hãy yên tâm. Miệng nô tài rất chặt.”

Hàn Dịch ừ một tiếng, sau đó dắt ngựa của Điện hạ đi vào cửa cung, hướng chuồng ngựa phía sau của Đông cung điện.

Mới đầu Vũ Văn Thượng phải vòng quanh hông Trần Lạc đi ở trên đường, khi đi đến con đường ở lãnh cung kia thì đôi tay dùng sức bế Trần Lạc lên.

“ Lạc nhi, khoác áo choàng của ta ban đêm lạnh lắm.” Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng sờ đầu Trần Lạc, sau đó đưa cái áo choàng cho Trần Lạc để cho nàng khoác vào, hai tay nhỏ bé của Trần Lạc chia ra giữ áo choàng của Vũ Văn Thượng, cái miệng nhỏ nhắn lười biếng nhếch lên nói:” Vũ Văn Thượng, ta buồn ngủ lắm. Nếu mà duyệt chọn sáng mai làm buổi tối thì tốt rồi, thế nhưng mà cố tình làm vào buổi sáng. Chỉ mỗi mặc y phục thôi đã mất một canh giờ rồi, mai chắc chắn phải dậy từ sáng sớm tinh mơ rồi.

Trần Lạc thật sự không biết trong lúc vô tình đã làm thay đổi giờ tuyển chọn tú nữ buổi sáng đổi thành buổi tối. Lạc càng không biết rằng canh giờ buổi tuyển chọn tư nữ thay đổi đã gây nên sóng to gió lớn ở trong các sương phòng.

Đi tới trước cửa phòng Trần Lạc ở Huệ Minh cung, Vũ Văn Thượng để Trần Lạc xuống,

Hai chân Trần Lạc vừa chạm đất buông áo choàng của Trần Lạc ra, xoay người đi vào trong phòng,

Thân thể còn chưa có đi đã bị Vũ Văn Thượng kéo lại, ngay sau đó vành tai Trần Lạc có cảm giác ướt ướt mềm mềm, hai tay Trần Lạc đẩy Vũ Văn Thượng cúi đầu kêu:” Đứng, ở đây là Huệ Minh cung chứ không phải đồng cỏ. Ngộ nhờ bị cô nương nào ra ngoài ngắm trăng nhìn thấy không tốt?”

Môi lười Vũ Văn Thượng buông vành tai Trần Lạc ra, cúi đầu chăm chú nhìn mắt Trần Lạc. Sau đó ngón tay nhẹ nhàng vuốt về qua lại gò má Trần Lạc:” Lạc nhi, kết thúc buổi tuyển chọn ngày mai, có thể nàng phải rời khỏi Huệ Minh cung tiến vào khu sương phòng rồi.” Trong mắt Trần Lạc hiện lên tia nghi ngờ, lắc lắc đầu nói:” Làm sao thế? Làm sao chỗ ở của tú nữ có thể dễ dàng thay đổi như thế? Không phải phải chờ cho đến có ý chỉ mới được thay đổi hay sao?”

“ Lạc nhi, những tú nữ ở sương phòng không phải ai cũng có thể thuận lợi thông qua buổi tuyển chọn đúng không? Đem nàng an bài ở Huệ Minh cung chỉ là tạm thời mà thôi. Lạc nhi khi đến sương phòng nếu nhớ ta hãy đi thông qua cái mắt đại kia đi đến Đông cung. Cửa sau của tấm điện Đông cung không có khóa, Lạc nhi nàng có thể lúc nào tới cũng được.” Sau khi Vũ Văn Thượng dứt lời nhẹ nhàng cười. Bộ dạng kia như là đang nhìn con mồi rơi vào trong vuốt sói vậy.

Trần Lạc đẩy Vũ Văn Thượng, không để cho cái tên kia ở trên mặt mình mà làm loạn:” Ta mới không có nhớ chàng đâu, không cần thông qua cái mắt đạo kia gặp chàng đâu. Nếu chàng có bản lĩnh đem ta ta sớm nhập vào Đông cung, để cho ta quang minh chính lại đi vào.” Trần Lạc sau khi nói xong trừng mắt với Vũ Văn Thượng, rồi sau đó xoay người đẩy cửa phòng đi vào, không chút nào để ý đến ánh mắt thâm trầm của Vũ Văn Thượng phía sau.

Bị giam ở ngoài cửa Vũ Văn Thượng thở dài. Tiểu nha đầu này lại nổi tính lên rồi, thế mà tôi hôm nay lại nhắc cho hấn nhớ. Quang minh chính đại tiến vào Đông cung, Lạc nhi của hấn đúng là càng ngày càng thú vị rồi. Đợi đến khi Đông cung rồi hấn phải hảo hảo dày vò nàng một phen mới được.

Đi vào trong phòng Trần Lạc không nghĩ tới những ý tưởng trong đầu Vũ Văn Thượng thật là vô sỉ mà, cởi bỏ quần áo tiến lên trên giường,

“ Lạc chủ tử ngài đã trở lại.” Trong bóng tối một thanh âm mềm mại truyền đến.

69. Chương 69

Thân thể Trầm Lạc run lên Bích Diệp? Nàng như thế nào lại ở trong phòng của nàng? Trầm Lạc dừng lại động tác cởi tay áo, ngữ khí thăm vấn mà mở miệng:” Bích Diệp người không ở trong phòng mình nghỉ ngơi, không có lệnh đến phòng của ta làm gì?”

Bích Diệp vừa nghe như thế biết Lạc chủ tử hiểu lầm nàng, bị dọa cho sợ vội vàng quỳ xuống mặt đất, đầu nặng nề mà đập lên đất vừa run rẩy vừa nói:” Lạc chủ tử, không phải như người nghĩ đâu. Bích Diệp là nô tỳ của người, cho dù ngài muốn mạng của nô tỳ, nô tỳ cũng không hề oán giận. Lạc chủ tử nô tỳ biết người ra ngoài làm việc, nô tỳ sợ những tiểu chủ tử khác trong Huệ Minh cung đến thăm, nên mới tự tiện làm chủ không được mệnh lệnh của ngài mà tiến vào.”

Trầm Lạc cảm thấy như đầu vuốt vuốt trán, ngay sau đó ngồi xuống ghế:” Bích Diệp người đứng dậy đi, sau khi ta đi, có tiểu chủ tử khác đến đây không?”

Được lệnh của chủ tử Bích Diệp mới dám đứng dậy. Cung kính đứng trước người Lạc chủ tử cẩn thận lên tiếng:” Lạc chủ tử, Thanh chủ tử có tới. Gõ cửa giống như có việc rất gấp, nô tỳ cảm thấy nếu như không thấy ngài thì rất có thể sẽ mở cửa, nô tỳ chỉ có thể cả gan giả mạo ngài...”

“ Thanh chủ tử? Là người phương nào?” Trầm Lạc nhíu nhíu chân mày, nàng không biết Thanh chủ tử kia, thì có việc gì gấp đến tìm nàng chứ? Trầm Lạc có chút hoài nghi, nhìn về phía Bích Diệp con người thay đổi liên tục.

“ Lạc chủ tử là trưởng nữ của Đại Lý Tự Thiếu Khanh, những lời này của nô tỳ tất cả đều là sự thật, không có nửa điểm nói láo.” Vừa nói lại lần nữa quỳ xuống, Trầm Lạc giơ tay đỡ Bích Diệp dậy:” Được rồi, ta đã biết rồi, người đi xuống nghỉ ngơi đi. Chuyện tối nay đừng nên để người khác biết. Nếu không Bích Diệp người ở trong cung nhiều năm như thế, quen thuộc quy củ hoàng cung chứ?”

Sau đó Bích Diệp đứng lên hết sức đồng ý:” Lạc chủ tử, Bích Diệp đi bưng nước cho nàng rửa mặt. Trời đã không còn sớm, người phải sớm nghỉ ngơi đi, sáng mai còn có buổi tuyển chọn.”

“ Không ngày mai rồi rửa mặt. Người trẻ như vậy còn đi lấy nước rửa mặt, không phải nói với thanh chủ tử bây giờ ta mới đi ngủ sao? Như vậy những lời lừa gạt trước đó của người đã trở thành công dã tràng sao?”

Bích Diệp vỗ đầu một cái, phúc thân thi lễ một cái:” Chỉ có Lạc chủ tử là suy nghĩ chu đáo, là Bích Diệp sơ sót.” Trầm Lạc gật đầu một cái, phát phát tay ý bảo Bích Diệp lui xuống. Nghe thấy âm thanh đóng cửa phòng vang lên thân thể đang bó chặt thì thả lỏng ra. Đầu nàng thật là đau, phiền não vỗ vỗ cái bàn, nàng không đi tìm người khác thì người khác đã đi tìm nàng, Vũ Văn Thượng và nàng gặp mặt đã cực kì bí mật rồi, chẳng lẽ đã cực kì bí mật mà gặp mặt như thế, những nữ nhân kia vẫn biết nàng cùng Vũ Văn Thượng có quan hệ sao?

Vũ Văn Thượng ở bên kia cũng không trực tiếp đi vào tắm điện ở Đông cung nghỉ ngơi, mà là đi vào thư phòng ở Đông cung. Tiểu Phúc tử châm cây nến, yên lặng đứng ở bên nhìn Điện hạ phê duyệt tấu chương. Điện hạ thật sự khổ cực, cùng Lạc chủ tử gặp mặt, còn phải trở lại phê duyệt những tấu chương này. Nhiều tấu chương như vậy, phỏng chừng tối nay nay Điện hạ không thể ngủ rồi? Nhưng mà Tiểu Phúc tử nhìn trộm về phía Điện hạ đang phê duyệt tấu chương không nhìn thấy nửa điểm mệt nhọc nào cả. Khóe miệng nhếch lên mặt chứa đầy ý cười. Điện hạ chẳng lẽ ngài cùng với Lạc chủ tử gió xuân cả đêm sao?

“ Điện hạ có đói bụng hay không, nô tỳ đi chuẩn bị chút bánh ngọt.” Thanh âm của Triệu Ninh vang lên ở ngoài phòng, Vũ Văn Thượng khẽ ừ, Triệu Ninh trên mặt vui mừng đẩy cửa thư phòng bước vào. Khi thấy ngoài Điện hạ còn có Triệu Phúc tử thì tâm Triệu Ninh thấy thất vọng. Mấy ngày nay Tiểu Phúc Tử đều một mực phục vụ bên trong thư phòng, hóa ra đây đều là bốn phận của Triệu Ninh nàng.

“ Triệu Ninh tối muộn như thế này rồi chuẩn bị bánh ngọt làm chi. Đặt ở cái bàn bên cạnh đó rồi nhanh đi nghỉ ngơi đi.” Tối nay tâm tình của Vũ Văn Thượng đặc biệt tốt, bởi vì trong đầu hắn đã có một kế hoạch, kế hoạch này có thể đảm bảo khiến Lạc nhi tiến vào Đông cung. Vì vậy những lời nói ra bớt đi một phần nghiêm túc trở nên dịu dàng hơn.

Triệu Ninh không biết chuyện trong tâm còn vui mừng, chỉ là Điện hạ rốt cuộc đối với nàng để ý. Nhìn bánh ngọt trong tay đột nhiên hạ quyết tâm. Xem tấu chương chất như núi trên bàn cười nói:” Tiểu Phúc

tử đêm đã muộn rồi, chắc người cũng đã mệt rồi. Điện hạ để cho Tiểu Phúc tử xuống nghỉ ngơi đi, Triệu Ninh sẽ phục vụ ngài.” Sau khi dứt lời Triệu Trinh đem bánh ngọt đặt ở trên bàn cung kính đứng ở bên.

“ Hai người các người tất cả đều lui xuống đi.” Sau khi dứt lời Vũ Văn Thượng ngẩng đầu liếc Tiểu Phúc Tử cùng Triệu Ninh, rồi sau đó lại cúi đầu phê duyệt tấu chương.

Triệu Ninh dù thế nào cũng không có nghĩ tới Điện hạ đều cho nàng cùng Tiểu Phúc Tử lui ra, nhưng mà bánh ngọt nàng cũng đã mang tới rồi . Nàng không thể đi hai tay Triệu Ninh nắm lấy váy sau đó lại buông lỏng, trong lòng kiên quyết. Tối nay là thời khắc quyết định của nàng, nàng phải nhanh chóng trước buổi tuyển chọn tư nữ trở thành nữ nhân của điện hạ.

Tiểu Phúc Tử biết Điện hạ nói một là một hai là hai, vì vậy lập tức khom người lui ra. Điện hạ ngăn vạn lần chú ý thân thể của mình. Sau khi nói xong lập tức cúi người lui ra khỏi phòng, trước khi đi ra khỏi phòng hướng về phía Triệu Ninh nháy mắt. Triệu Ninh hướng về phía Tiểu Phúc Tử gật đầu một cái, nhưng vẫn chịu không được sau khi Tiểu Phúc Tử đi ra khỏi phòng nàng vẫn còn đứng bên cạnh bàn.

Sau khi Vũ Văn Thượng phê duyệt tấu chương khá ổn dụi dụi con mắt. Ngẩng đầu nhìn về phía Triệu Ninh nhướng mày. Triệu Ninh biết tội lập tức quỳ xuống mềm mại nói:” Điện hạ ngài tối nay đã qua mức mệt nhọc rồi. nô tỳ rất lo lắng cho thân thể của Điện hạ, ăn một khối bánh rồi tiếp tục phê duyệt tấu chương. Nô tỳ cả gan mong Điện hạ thứ tội.”

“ Nhìn bánh ngọt giống như là Hoa Quế cao.” Vũ Văn Thượng nhìn về phía những cái bánh ngọt được trưng bày trên bàn, trong đầu liền nghĩ đến một vị giai nhân miệng đầy Hoa Quế cao, không khỏi nâng lên nụ cười.

Triệu Ninh thấy Điện hạ nụ cười đầy mặt, trong lòng mừng như vỡ. Trong lòng điện hạ thực sự có nàng cũng chỉ là ngại vấn đề thân phận mà thôi. Điện hạ Triệu Ninh thích người, mãi mãi thích người. Một luồng sóng tình yêu đánh vào lòng Triệu Ninh.

“ Điện hạ đây là Hoa Quế cao nô tỳ vừa mới làm, vẫn còn nóng.” Triệu Ninh sau khi dứt lời không đợi lệnh mà thẳng bưng bánh ngọt bỏ lên bàn sách.

Trong lòng Vũ Văn Thượng tất cả đều là vẻ mặt Trần Lạc ăn Hoa Quế cao, hắn từ nhỏ đã không thích ăn Hoa Quế Cao. Nhưng Lạc nhi thật sự sẽ trở thành nương tử của hắn, đánh chính ngôn thuật trở thành thái tử phi. Trong tim Vũ Văn Thượng thật sự rất vui mừng, hắn rất cuộc cũng muốn ăn một lần. Liền cầm lên một khối Hoa Quế cao bỏ vào trong miệng từ từ nhai.

70. Chương 70

Hôm sau

Trần Lạc dậy thật sớm, bởi vì tối hôm qua đi ngủ muộn nên bây giờ đầu nàng vẫn còn choáng váng. Sau khi ăn xong bữa sáng Bích Diệp dấm phần cho Trần Lạc. Sau đó Trần Lạc đứng lên đi đến bên gương trang điểm nhìn hồi lâu, gạt đầu một cái sau đó mới đi ra khỏi phòng. Cái yếm hôm nay Trần Lạc chính là cái yếm đỏ tươi mà hôm qua nàng xuất cung mang về, bên ngoài mặc một bộ quần áo màu vàng, làn váy dùng chỉ vàng thêu lên, ở tay áo còn được thêu hoa cùng bướm. Bộ y phục này là do tỳ y phòng làm xong rồi mang đến đây, mặc dù không tốt như đồ của cửa hàng nhà mình, nhưng cũng là đồ thượng thừa, mặc cũng rất là thoải mái.

“ Lạc chủ tử hôm nay người thật là đẹp. Quần áo màu sắc sáng càng tôn thêm màu da trắng nõn. Nô tỳ dám khẳng định điện hạ mà nhìn thấy người khẳng định không dứt mắt ra khỏi chủ tử được. Nói Lạc chủ tử là tiên nữ hạ phàm cũng không có quá.” Mắt Bích Diệp mang ý cười liền tiếp tán dương Lạc chủ tử.

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, tiếng chim hót thanh thúy. Tâm tình của Trần Lạc cũng tốt theo, đưa tay nhẹ nhàng điểm nhẹ mũi Bích Diệp:” Bích Diệp, cái miệng của người thật ngọt. Ta làm sao có thể làm tiên nữ hạ phàm, chẳng lẽ người đã gặp qua tiên nữ sao?” Bích Diệp nghiêm túc lắc đầu một cái rồi sau đó cười vang nói:” Lạc chủ tử, nô tỳ cũng chưa có gặp qua tiên nữ. Nhưng buổi sáng hôm nay đã gặp được, lạc chủ tử trong mắt nô tỳ là tiên nữ trên trời.”

Trầm lạc vỗ vỗ quần áo, cuối cùng sửa lại tóc của mình cất bước đi ra ngoài phòng:” Không nhìn ra hóa ra Bích Diệp nhà người cũng thật biết nói chuyện. Hôm nay người mới phát hiện ra ta là tiên nữ, vậy trước kia ta không bằng như hôm nay phải không?” Bích Diệp ở phía sau Trầm Lạc vỗ vỗ thân thể kêu lên oan uổng” Lạc chủ tử ngài oan uổng nô tỳ rồi. Lạc chủ tử ngày nào cũng đẹp, nhưng hôm nay lại đặc biệt đẹp mà. Điện hạ nhất định vừa nhìn liền yêu thích thôi.”

Lúc này Trầm Lạc đã cùng Bích Diệp bước ra khỏi phòng, khi thấy trong đình ở Huệ Minh cung có đứng ba tú nữ khác thì lập tức hướng Bích Diệp nháy mắt. Bích Diệp nhất thời không lên tiếng cúi thấp đầu, ý thức được vừa rồi mình đã làm sai, ban ngày mà dám ở ngoài phòng nói Điện hạ vui mừng với Lạc chủ tử. Để cho người khác nghe thấy không phải là làm hại Lạc chủ tử hay sao.

Hòa Miêu vừa thấy Trầm Lạc đi ra khỏi phòng, lập tức chạy tới kéo tay Trầm Lạc:” Lạc tỷ tỷ hôm qua muội có đến phòng tỷ hay không?” Hòa Miêu cúi đầu cau mày nói, Trầm Lạc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hòa Miêu nghi ngờ, nàng đã quên chuyện mình đi tới phòng mình tối hôm qua?

“ Lạc tỷ tỷ muội có đến hay không vậy? Đầu óc thực mờ mịt, giống như có đi mà lại giống như không có đi.” Hòa Miêu sờ sờ đầu hết sức là hoang mang nói. Trầm Lạc thì bình tĩnh mỉm miệng nói” Hòa Miêu tối hôm qua đúng là muội có tới phòng ta, nhưng ở lại không lâu lắm muội đã đi. Thế nào? Có chuyện gì xảy ra sao?” Trầm Lạc nhíu nhíu mày vẽ mặt hết sức hoang mang.

Hòa Miêu ồ lên một tiếng khuôn mặt nghi ngờ lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười, sau khi thấy ăn mặc của Trầm Lạc hôm nay lại vỗ tay:” Lạc tỷ tỷ hôm nay thật là đẹp, người nào mà thấy nhất định sẽ yêu thích.” Ba tú nữ đứng trước mặt Trầm Lạc lập tức liếc mắt nhìn, nàng lập tức hướng phía Hòa Miêu lắc đầu:” Khi ở bên ngoài chớ có nói những lời nói như thế, chúng ta đến phía trước chờ đợi thôi. Ma ma sẽ lập tức mang chúng ta đến nơi duyệt chọn.” Sau khi Hòa Miêu nghe xong gật đầu một cái, ngay sau đó lại cười nhẹ nói:” Lạc tỷ tỷ ta thiếu suy nghĩ rồi. Chúng ta đi lên phía trước thôi.”

Ba tú nữ đang đứng ở phía trước sau khi đợi Trầm Lạc đến gần đều quay đầu cẩn thận đánh giá Trầm Lạc. Trầm Lạc lại an tĩnh đứng ở một bên, cho đến khi thanh âm nhỏ giọng của Bích Diệp truyền tới. Trầm Lạc mới quay đầu nhìn Thanh tiểu chủ tử mà nàng nói, cô nương này tên như người mặc một bộ quần áo màu xanh, vạt áo tầng tầng lớp lớp giống như những cánh sen, khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn sang bên này, Trầm Lạc nhìn ra có gì đó không đúng, chỉ thấy nàng ta hướng về phía mình như muốn nói cái gì đó nhưng lại thôi, giống như là có việc gì đó thực sự muốn nói với nàng.

Đợi đã lâu xem chừng đã đến giờ duyệt chọn mà Vương ma ma còn chưa có tới Huệ Minh cung, trừ Hòa Miêu, Trầm Lạc cùng với Thanh tiểu chủ tử bình tĩnh, còn hai tú nữ còn lại trên mặt đã xuất hiện sự nôn nóng, đợi đến một lúc sau không để ý đến những lễ nghi của hoàng hoa khuê nữ nữa mà ríu rít nhỏ giọng suy đoán.

Trầm lạc dĩ nhiên không biết giờ tuyển chọn tú nữ chỉ do một lời vô tình của nàng tối hôm qua của mình với Vũ Văn Thượng mà tạo thành. Khi thấy Vương ma ma đang từ xa bước nhanh tới bên này, trong lòng Trầm Lạc cũng mang vài phần lo lắng. Vương ma ma là lão ma ma trong hoàng cung làm sao có thể bước đi vội vàng như thế? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì thật rồi sao?

Vương ma ma nhanh chóng đi đến trước người các tú nữ, ổn định lại người sau đó trầm tĩnh nói: Các vị tiểu chủ tử, giờ tuyển chọn tú nữ đã được hoãn đến buổi tối, xin các vị tiểu chủ tử hãy về nghỉ ngơi trước đi, đến tối lão nô sẽ mang các vị tiểu chủ tử tiến Thiên Huệ cung, buổi duyệt chọn lần này rất là quan trọng kính xin các vị tiểu chủ tử về chuẩn bị kỹ càng.”

Hòa Miêu cực kì kinh ngạc, nhìn Vương ma ma một chút lại nhìn Trầm Lạc, miệng khép mở nhiều lần nhưng cuối cùng vẫn không nói ra tiếng. Trầm Lạc cũng hết sức không hiểu, quy củ bên trong hoàng cung duyệt chọn tú nữ đều là buổi sáng, buổi chiều cũng không thể duyệt chọn được, nhưng lần này lại là vào buổi tối? Những câu chuyện kia nói sai rồi sao? Còn nữa phụ thân cũng nói sai rồi, quy củ ở hoàng cung ở nhà nàng đã tập không ít, thế nhưng mà tại sao lần này nàng đến hoàng cung có rất nhiều quy củ bị thay đổi?

“ Các vị tiểu chủ tử, mời trở về thôi, hoàng thượng mới vừa hạ thánh chỉ, hoàng hậu cùng thái hậu cũng đã gật đầu đồng ý rồi. Mong các vị tiểu chủ tử hãy kiên nhẫn chờ.” Vương ma ma sau khi nói xong hướng về các vị chủ tử dùng tay làm dấu mời. Trầm Lạc gật đầu cười dẫn đầu mang theo Bích Diệp trở về phòng. Không có duyệt chọn vào buổi sáng thật là tốt.

Trầm Lạc trở về phòng duỗi duỗi cái lưng mỏi, để cả người như thế nằm lên trên giường. Bích Diệp nhìn thấy như thế trợn mắt há hốc mồm, sau đó lại cười cong cong mặt mày, Lạc chủ tử không có giống với các chủ tử khác, bên ngoài chừng chạc hào phóng, bên trong thì không câu nệ tiểu tiết.

“Lạc chủ tử người hãy cởi giày rồi ngủ tiếp.” Bích Diệp ngồi chồm hổm xuống, đưa tay nhẹ nhàng cởi giày cho Trầm Lạc. Trầm Lạc bĩu bĩu môi lập tức nghe Bích Diệp cởi giày hai chân đập đập một đôi giày thêu rớt xuống dưới. Bích Diệp nhún vai một cái không thể làm gì khác hơn là lấy một cái chăn mỏng đắp lên người Lạc chủ tử.

Trầm Lạc ngủ thật lâu chon đến khi bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, nghe được ở cửa phòng có những tiếng vang lớn thì Trầm Lạc mới mở mắt ra. Một tay lấy chăn vén lên mang giày vào. Cắn thân xửa sang lại quần áo sau đó mở cửa, đứng bên ngoài chính là khuôn mặt ngượng nghịu của Hòa Miêu.

“Lạc tỷ tỷ đã xảy ra chuyện rồi, Đông cung bên kia đã xảy ra chuyện rồi.” Khuôn mặt Hòa Miêu nhăn nhăn hết sức đồng tình mà nhìn Trầm Lạc, không đợi Trầm Lạc cất lời Hòa Miêu lại lần nữa lên tiếng: “Lạc tỷ tỷ hoàng cung thật sự không phải là một nơi tốt gì. Lạc tỷ tỷ muội là vô ý sống trong hoàng cung còn tỷ tỷ là người tốt như thế. Muội rất hi vọng tỷ sẽ ở lại hoàng cung, nếu như làm thái tử phi muội cũng hết sức vui mừng. Nhưng mà tỷ biết không? Bên phía Đông cung điện có một vị đại cung nữ gọi là Triệu Ninh.” Trầm Lạc vừa nghe như thế nhất thời trong tâm thấy giật mình. Triệu Ninh khi lần nàng lần đầu tiên tiến cung có gặp vài lần. Khi đó những cung nữ trong Đông cung điện đều nói nàng là cung nữ Thái hậu nương nương thưởng cho Điện hạ làm cung nữ thông phòng. Cung nữ thông phòng bốn chữ này thật chói mắt.

“Hòa Miêu rốt cục đã xảy ra chuyện gì rồi hả?” Nhìn thấy Hòa Miêu nói đến chỗ này xong thật lâu không có lên tiếng nữa Trầm Lạc cũng gấp gấp.

Hòa Miêu kéo tay Trầm Lạc: “Lạc tỷ tỷ, sau khi tỷ nghe xong đừng có đau lòng đó. Bên ngoài có tin truyền tới nói buổi tối hôm qua Điện hạ thị tẩm Triệu Ninh, hôm nay hoàng hậu đã hướng thái hậu và hoàng thượng đem Triệu Ninh lập thành thị nữ hầu hạ bên cạnh cho Điện hạ rồi. Việc này thái tử phi còn chưa có lập, vậy mà trước đó đã lập thị nữ rồi, nếu sau này mà bảo vệ được thì cũng sẽ thành phi tử rồi. Nếu mà đêm qua Triệu Ninh có thai vậy thì càng không ổn rồi.” (sao có cảm giác không thích chị này tỷ nào ><>)

Trầm Lạc vừa nghe như thế mặt cứng lại thân thể cũng liền lui về sau mấy bước. Điện hạ tối hôm qua thị tẩm Triệu Ninh, thị tẩm Triệu Ninh. Bốn chữ này như là ma chú quanh quẩn trong đầu Triệu Ninh. Hòa Miêu lập tức vịn thân thể đang lung lay của Trầm Lạc, lo lắng như muốn khóc lên: “Lạc tỷ tỷ đừng có đau lòng. Rốt cục thì cũng chỉ là cái thị nữ thôi. Có mạnh hơn nữa thì cũng không bằng thái tử phi được.”

Sự tan rã trong mắt dần dần mất đi mắt dần có thần, tay trở ngược lại cầm thật chặt tay Hòa Miêu, chậm rãi mà dứt quãng lên tiếng: “Hòa Miêu có thật như thế không, có thể là muội nghe nhầm, hoặc là tin tức đó là tin tức giả?”

Lời nói của Hòa Miêu một lần nữa như một cái chùy đập vào trong lòng Trầm Lạc, Vũ Văn Thượng thị tẩm Triệu Ninh. Tối qua cùng nàng ân ái sau đó lại lập tức quay trở về lên giường cùng cô nương khác. Vũ Văn Thượng lòng dạ chàng thật là độc ác. Dem lòng của ta cướp đi, Trầm Lạc ôm thật chặt ngực mình, đau lòng nói không thành lời.

Cùng lúc đó trong Đông cung

Vũ Văn Thượng vừa uống trà vừa nhìn Triệu Ninh quần áo xộc xệch đang quỳ phía dưới khóc.

Sau khi Tiểu Phúc tử tới nhẹ nhàng nói vào tai Vũ Văn Thượng: “Mới vừa rồi ma ma nghiệm thân có nói Triệu Ninh không còn là nữ tử hoàn bích nữa.” Tiểu Phúc tử lúc nói chuyện đôi tay cũng toát hết cả mồ hôi. Triệu Ninh đã không còn là xử nữ, Điện hạ tuyệt đối không có khả năng cưỡng chiều Triệu Ninh, nói như vậy Triệu Ninh chịu không nói tịch mịch thế nhưng tự mình ăn vụng sao?

“Điện hạ tối hôm qua xác thực Triệu Ninh đã cùng người ân ái.” Triệu Ninh vừa lau lệ vừa nói. Vũ Văn Thượng ném ly trà trên mặt đất, choang một tiếng ly trà bằng sứ Thanh Hoa vỡ nát trên mặt đất. Theo đó mí mắt Tiểu Phúc tử cũng nhảy lên, tuy điện hạ là người lạnh lùng nhưng cũng không có thực sự hướng nô tài trong Đông cung điện nổi giận. Nhưng ngày hôm nay Điện hạ lại nổi giận, Triệu Ninh hiaz, ánh mắt Tiểu Phúc tử lộ ra bất mãn. Triệu Ninh chính người đã đem tiền đồ của mình phá hỏng.

“ Tiểu Phúc tử cho nàng ta uống chút được đặc biệt, sau đó thưởng ấy thị vệ ở Tư Mã phòng. Nói ấy thị vệ kia không cần lưu tình.” Sau đó Vũ Văn Thượng đứng dậy lạnh lùng mà mở miệng Tiểu Phúc tử nhận lệnh.

Triệu Ninh quỳ trên mặt đất gấp gáp hai đầu gối di động bò đến bên chân Vũ Văn Thượng, đưa một tay kéo lấy áo bào của Vũ Văn Thượng:” Điện hạ Triệu Ninh đã lần người của Điện hạ rồi làm sao Điện hạ có thể làm như thế? Như vậy Hoàng hậu nương nương...”

Vũ Văn Thượng một cước đá Triệu Ninh ngã trên mặt đất lạnh lùng lên tiếng:” Tiểu Phúc Tử mang cái đồ chướng mắt này đến Tư Mã phòng nhanh lên.”

Dứt lời Vũ Văn Thượng nhắc chân đi ra khỏi thư phòng Đông cung điện Tiểu Phúc Tử nhìn bóng dáng Điện hạ biến mất, hẩn biết nhất định Điện hạ đã đi đến Huệ Minh cung rồi. Tin tức lan truyền nhanh chóng, trong cung không biết ai đã nghe sai mà đồn bậy. Còn nữa tối hôm qua Triệu Ninh đã cho Điện hạ ăn thuốc kia nếu không phải Điện hạ có định lực tốt thì Triệu Ninh đã đạt được mục đích rồi.

Nghĩ đến cái thuốc kia thân thể Tiểu Phúc tử run rẩy, Điện hạ ngài không biết thuốc kia một lớp lại một lớp tác dụng sao, chịu được sóng gió tối hôm qua, nhưng lại không có ăn thuốc của ngự y, hôm nay có thể phát tác đó. Tiểu Phúc Tử nghĩ đến Lạc chủ tử ở Huệ Minh cung trong mắt lóe ra tinh quang không rõ. Cúi đầu nhìn Triệu Ninh, nàng ta làm chuyện xấu được với Điện hạ có thể là chó ngáp phải ruồi. Đồng cung sợ là nhanh chóng phải nghiêng đón nữ chủ nhân mới rồi.

Tiểu Phúc tử cầm lên hai cái bánh ngọt nắm lấy cầm Triệu Ninh cứng rắn nhét vào, Triệu Ninh dốc sức lắc đầu nước mắt chảy ròng ròng

“ Triệu Ninh bánh ngọt tối hôm qua người tử mĩ chuẩn bị ăn có ngon không?”

Triệu Ninh lắc lắc đầu kéo vạt áo, sau khi bánh ngọt nuốt vào trong bụng. Mặt Triệu Ninh dần dần đỏ lên, từng đợt từng đợt hỏa sôi trào trong lòng, Triệu Ninh khẩn cầu Tiểu Phúc Tử:” Tiểu Phúc Tử van người đừng đem ta đến Tư Mã phòng.”

“ Triệu Ninh đây là con đường do người chọn. Người tới mang Triệu Ninh tới Tư Mã phòng.”

Bên này

Vũ Văn Thượng gấp gáp đi đến Huệ Minh cung, dọc đường đi cung nữ thái giám nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của Điện hạ rồi rít quỳ trên mặt đất hết sức cẩn thận mà thỉnh an sợ chọc giận Điện hạ bây giờ đang mảy đen đầy mặt.

Vũ Văn Thượng cũng không có để ý đến những cung nữ thái giám đó, cũng không có những người đó đứng lên. Vì vậy từ Đôn cung tới Huệ Minh cung trên đường có rất nhiều cung nữ và thái giám đang quỳ. Đợi Vũ Văn Thượng đi xa những cung nữ thái giám đó cũng không có giám đứng lên.

Tin tức mà truyền tới tai Lạc nhi nhất định đã bị bóp méo rồi, trong lòng Vũ Văn Thượng nóng như lửa đốt, nha đầu này khăng định núp trong chăn mà khóc rồi. Nghĩ đến Lạc nhi đau lòng mà rơi lệ Vũ Văn Thượng cũng đau lòng cực kì.

71. Chương 71

“ Lạc tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy? Hòa Miêu nói sai rồi, tỷ đừng như vậy muội lo lắng.” Hòa Miêu nhìn khuôn mặt trắng bệch đang cố gắng ổn định lại thân mình của Trầm Lạc, khuôn mặt nhỏ nhắn nhứt nhứt thật chặt.

Trầm Lạc dần dần ổn định lại thân mình, tâm nàng cũng không có đập nhanh như vậy nữa, trở tay cầm lấy tay Hòa Miêu cười nhạt lên tiếng:” Hòa Miêu hỏi này ta phản ứng có phần thái quá làm muội hoảng sợ rồi. Điện hạ ở nơi cao, những cô nương phục vụ bên người nhất định sẽ rất nhiều. Chỉ là kết quả tuyển tú nữ còn chưa có mà đã tuyển thị rồi sao.”

Hòa Miêu vẫn cẩn thận nhìn Trầm Lạc trong mắt vẫn noongd đậm lo lắng. Trầm Lạc chậm rãi thở ra vỗ nhẹ tay Hòa Miêu, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài cửa vẫn như cũ là ánh nắng tươi sáng tiếng chim hót thanh thúy. Đại khái chỉ là trong lòng người cảnh vật đã thay đổi không giống như trước nữa.

“ Lạc tỷ tỷ Triệu Ninh dù sao cũng chỉ là cung nữ mà thôi, lấy thân phân cung nữ mà leo lên vị trí ấy thì cũng không được lâu dài đâu. Lạc tỷ tỷ buổi tuyển chọn tú nữ hôm nay tỷ hảo hảo chuẩn bị một chút. Xuất thân của tỷ Triệu Ninh không thể nào so sánh được?” Hòa Miêu nâng lên khuôn mặt tươi cười, nơi khóe miệng như có một đóa hoa tiên diễm (thật lòng không thích chị này tỷ nào cứ thấy gian gian ak ><><3>

“ Hào Miêu tối nay muội còn tham gia buổi duyệt chọn tú nữ trở về phòng chuẩn bị đi.” Trầm Lạc bây giờ thật sự không có tâm lực nói chuyện với Hòa Miêu, chỉ muốn làm cho nàng ta nhanh chút rời đi, để tự mình có thể hảo hảo mà sửa sang lại những phiền loại trong lòng,

Hòa Miêu cũng không có cố chấp mà lưu lại, gật đầu một cái vỗ vỗ bả vai Trầm Lạc, sau đó xoay người nhắc chân rời đi.

“ Lạc chủ tử.”

Trầm Lạc cảm thấy nhức đầu, Hòa Miêu vừa đi thì Bích Diệp lại tới. Bây giờ nàng chỉ muốn yên tĩnh một mình là thôi, nếu là ở Trầm gia nếu mà gặp phải ủy khuất nàng đã sớm kêu lên hoặc là đóng cửa lại thống khoái mà khóc lên cho đã. Nhưng bây giờ đang ở hoàng cung việc thống khoái mà khóc đó mà một việc xa xỉ.

“ Bích Diệp người lui xuống nghỉ ngơi trước đi. Buổi tối trước giờ tuyển chọn tú nữ một canh giờ thì đến gọi ta, trang điểm ăn mặc cho ta là được rồi.” Trầm Lạc dứt lời nâng nâng tay, đi về phía sang đàn bên kia.

Bích Diệp ở sau lưng xoay người đóng cửa lại, tiếp theo đó quỳ toàn bộ hai chân trên mặt đất, cúi đầu nhẹ giọng nói:” Lạc chủ tử, nô tỳ biết ngài muốn nghỉ ngơi không có tâm lực cùng nô tỳ nói chuyện. Nhưng cầu xin ngài không nên chỉ tin lời nói của người khác. Những lời đó chỉ là những tin đồn mà thôi, chuyện có thật hay không chúng ta phải chờ kiểm chứng đã.”

Thân thể đang đi về phái sòng đàn của Trầm Lạc dừng lại, ngay sau đó xoay người lại, cúi đầu cau mày nhìn Bích Diệp đang quỳ trên mặt đất:” Người quỳ làm chi mau mau đứng lên.”

Bên này Trầm Lạc mặt ngoài thì bình tĩnh trong lòng thì đau khổ, Vũ Văn Thượng bên kia thì vô cùng lo lắng nhưng sắc mặt lại lạnh lùng cực kì.

“ Điện hạ, lão nô xin khuyên ngài ngàn vạn không thể hiện tại mà đến Huệ Minh cung.” Lưu ma ma đột nhiên xuất hiện ở trên một khúc quanh đến Huệ Minh cung, sau khi nghe nói điện hạ đã rời Đông cung Lưu ma ma lập tức liền biết Điện hạ muốn đi tới Huệ Minh cung, suy nghĩ một lát lập tức phái cung nữ tới Huệ Minh cung gặp Vương ma ma nhắc lời, sau lại tự mình đi ngăn hành động mất lí trí của Điện hạ. Nếu không phải từ Từ Ninh cung đến Huệ Minh cung gần, chỉ sợ bà không cản nổi Điện hạ.

“ Lưu ma ma, Bồn Điện hạ tất nhiên biết trong lòng người đang lo lắng gì. Nhưng mà bồn Điện hạ không để ý được nhiều như vậy.” Vũ Văn Thượng đi vòng qua người Lưu ma ma, tiếp tục cất bước đi nhanh về phía trước. Lưu ma ma nóng nảy xuất ra một lực lớn đôi tay lớn mật lôi kéo vạt áo Vũ Văn Thượng sau đó phịch một tiếng quỳ xuống:” Điện hạ thú tội, lão nô đây là vạn bất đắc dĩ. Nếu ngài mà biểu hiện quá mức rõ ràng, không phải là hại Lạc chủ tử sao. Còn nữa Thái hậu, hoàng hậu bên kia...”

Vũ Văn Thượng đưa tay xé vạt áo, cứng rắn mà bỏ rơi Lưu ma ma:” Lưu ma ma bồn Điện hạ đã quyết định, Người không cần ngăn bồn Điện hạ nữa, chuyện người lo lắng sau lại nghĩ đối sách. Nếu hiện tại bồn điện hạ mà không đi chỉ sợ những ngài tháng tốt đẹp sẽ qua mất.

Sau khi nghe Điện hạ nói như thế ,thân thể của Lưu ma ma đang quỳ dưới đất cứng đờ, nhìn Điện hạ đang nhanh chóng đi xa , ánh mắt Lưu ma ma thay đổi liên tục. Cuối cùng chỉ bất đắc dĩ mà lắc đầu một cái, tính tình Điện hạ giống y hệt như hồi bé, nếu đã muốn làm chuyện gì thì sẽ làm cho bằng được hơn nữa động tác lại cực nhanh. Chỉ là làm những chuyện ở thời điểm khác thì Điện hạ lại cực sáng suốt. Có thể gặp được Lạc chủ tử thì tâm liền mất luôn rồi.

Haiz sau khi thở dài Lưu ma ma đứng dậy. Thật may là bà đã phái cung nữ thân tín đi thông báo cho Vương ma ma. Trừ việc phải xử lí bên Huệ Minh cung, còn cả những cung nữ thái giám quét dọn chỉ sợ là cũng không giữ lại được rồi.

Huệ Minh cung

Trầm Lạc cởi giày vô lực nằm ở trên giường, mò lấy tấm chăn mỏng ở bên mình đem chính mình cả đầu đều chum kín. Điện hạ thị tẩm Triệu Ninh, những lời này cứ một mực ở trong đầu nàng vọng lại. Trầm Lạc nhếch môi tay gắt gao nắm chặt tấm chăn mỏng, nước mắt lặng lẽ rơi xuống.

Vũ Văn Thượng chàng không biết xấu hổ, chàng vô sỉ. Trong lòng Trầm Lạc mắng Vũ Văn Thượng không biết bao nhiêu lần, cuối cùng trong tay cầm cây trâm chum chắn lên đầu, hung hăng mà đâm lên giường cho đến khi chỗ đó hình thành một cái lỗ.

Đang đắm chìm trong tâm tư của mình Trầm Lạc căn bản không có phát hiện ra cửa phòng có người mở ra, cũng không có phát hiện ra Vũ Văn Thượng đã vào trong phòng. Cho đến khi nghe được tiếng gọi Lạc nhi quen thuộc, tay Trầm Lạc đang liêu mạng đâm đâm giường nhất thời cứng đờ lại, Vũ Văn Thượng tới phòng của nàng. Hắn tới đây làm gì sao không ở trên giường hảo hảo mà chơi đùa với Triệu Ninh. Trầm Lạc không thêm để ý tới Vũ Văn Thượng quay người đem chăn mỏng chum kín đầu.

Vũ Văn Thượng nhìn bộ dạng Trầm Lạc như thế thì trong lòng càng cảm thấy đau thương. Chậm rãi mà cất bước đi đến trước giường nhẹ nhàng ngồi lên mép giường. Vũ Văn Thượng cũng không có lập tức đem chăn mỏng vén lên. Chỉ là chậm rãi lên tiếng:” Lạc nhi tối hôm qua Triệu Ninh bưng tới một bàn Hoa Quế cao, bên trong Hoa Quế cao có trộn lẫn Hợp Hoa Tán.”

“Chàng không biết xấu hổ đừng nói nữa.” Trầm Lạc không nghe nổi nữa, Vũ Văn Thượng là muốn cho nàng biết Triệu Ninh là như thế nào lên giường của hắn, hắn thị tẩm Triệu Ninh chứ thế nào? Nghĩ đến chuyện hắn cùng người khác thân mật, Trầm Lạc liền hết sức không thoải mái, trừ việc bên ngoài đối với Vũ Văn Thượng thất vọng, còn có đối với chính mình hận. Vì sao nàng dễ dàng gặp Vũ Văn Thượng như thế? Vì sao nagf muốn vào Hoàng cung, vì sao nàng muốn cùng hắn làm chuyện ấy.

“Lạc nhi, nàng nghe ta nói hết đã. Ta không có cùng Triệu Ninh làm chuyện đó, khi ta phát giác có điểm không đúng đã cứng rắn đề xuống cảm giác của mình, Lạc nhi, Triệu Ninh đã sớm không còn là nữ tử hoàn bích, cùng thị vệ vụng trộm tội danh này đã đủ để nàng ta chết cả trăm lần rồi. Lạc nhi ta chỉ có một mình nàng, chuyện kia cũng chỉ có thể làm với một mình nàng mà thôi.”

Hỏa khí trong đầu Trầm Lạc cũng không có tiêu tán, chỉ là nghe được câu nói sau cùng của Vũ Văn Thượng thì Trầm Lạc thật sự không biết nên hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Sau khi giải thích xong Trầm Lạc ở trong chăn vẫn im lặng Vũ Văn Thượng thở dài. Chỉ đành vươn tay dùng sức kéo tấm chăn mỏng xuống, khi nhìn thấy vết nước mắt dàn dụa của Trầm Lạc thì Vũ Văn Thượng hận không thể đánh ỳnh mấy bạt tai. Hắn chuẩn bị chu tất mọi việc không để cho Lạc nhi ở trong cung chịu khi dễ, nhưng không có nghĩ đến lần này vào cung, người đầu tiên làm nàng đau lòng lại chính là hắn. Vũ Văn Thượng làm sao có thể không hận.

Trầm Lạc trợn mắt nhìn Vũ Văn Thượng, ngồi dậy đoạt lấy chăn mỏng. Không ngờ sau khi Vũ Văn Thượng đoạt được chăn ném lên trên mặt đất. Trầm Lạc tức giận nâng tay mạnh mẽ đánh vào trên má phải của Vũ Văn Thượng. Trong cơn thịnh nộ lực cũng không tránh khỏi có chút lớn. Chỉ trong nháy mắt trên má phải của Vũ Văn Thượng liền hồng một mảnh.

Cuối cùng thì trên má phải trắng nõn như ngọc xuất hiện năm dấu tay. Vũ Văn Thượng cũng không có cau mày không có lắc đầu. Không chút để ý ôn nhu cười đưa tay nhẹ nhàng điểm điểm mũi của Trầm Lạc:” Lạc nhi, như vậy đã hết tức giận chưa? Nếu còn chưa hết trên má phải cho nàng đánh một cái nữa?” Vừa dứt lời Vũ Văn Thượng chủ động đưa má trái của mình qua,

Trầm Lạc nhìn dấu tay của mình trên má phải của Vũ Văn Thượng, lại nhìn Vũ Văn Thượng nhướng mày bộ dáng như đòi đánh, hỏa khí trong đầu cũng đã tiêu đi một nửa. Nhéo nhéo cổ tay mình Trầm Lạc lạnh lùng mở miệng:” Chính chàng muốn đánh, nhưng ta thì không muốn, Vũ Văn Thượng chàng rút ra ngoài cho ta. Ta không muốn gặp chàng, nhìn thấy chàng liền tức giận.” Trầm Lạc sau khi nói xong liếc Vũ Văn Thượng một cái muốn một lần nữa nằm lại trên giường.

“Lạc nhi, ta không rút ra ngoài. Nếu ta mà rút ra ngoài trong lòng nàng càng cảm thấy khó chịu. Như vậy dù có chướng mắt ta cũng phải ở trong này.” Hai tay Vũ Văn Thượng ôm hông Trầm Lạc ngăn cản không cho nàng nằm xuống.

Nhìn đôi môi cách mình càng ngày càng gần, Trầm Lạc nhin không được giơ tay đẩy đẩy đầu Vũ Văn Thượng “ Không cho phép hôn ta” Vũ Văn Thượng nghe được thanh âm mềm mại của Trầm Lạc không khỏi cười ra tiếng:” Lạc nhi. Ta không có thân cận với người khác, lần này là ta có sơ sót, những cung nữ trong Đông cung diên liền đuổi hết đi được không? Về sau trong Đông cung chỉ có mình nàng là nữ tử.”

Nghe đến đó trong lòng Trầm Lạc mềm nhũn. Sau đó vội vàng nhắm mắt lại nhận mệnh mà lắc đầu, cuối cùng mở mắt ta yên lặng nhìn Vũ Văn Thượng:” Chàng chỉ tạm gạt người mà thôi, tương lai chàng sẽ là vua của Nguyệt Tường quốc, thân là vua một nước làm sao chỉ có thể có một nữ tử hầu hạ? Vũ Văn Thượng cha ta chỉ có một mình mẹ ta nên về sau ta cũng muốn gả ột phu quân như thế. Vũ Văn Thượng...” Vũ Văn Thượng nhượng mày lập tức đưa tay chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của Trầm Lạc. Có một dự cảm không tốt truyền đến.

“ Lạc nhi nàng đã sớm là người của ta ,đừng có mà mơ gả cho người khác. Lập tức mang cái ý nghĩ đó vứt đi, Lạc nhi nàng chỉ có thể là của một mình ta.” Vũ Văn Thượng vừa nói vừa ôm Trầm Lạc vào trong lòng.

Đầu Trầm Lạc gác lên vai phải của Vũ Văn Thượng nhắm mắt lại thở dài. Hắn lại bá đạo như thế nàng chỉ có thể là của một mình hắn. Trầm gia lại làm buôn bán sự công bằng rất là quan trọng. Hắn không thể đảm bảo chỉ có thể có một mình nàng, nhưng lại bá đạo muốn độc chiếm nàng. Trầm Lạc mất hứng hết sức mất hứng. Ngẩng đầu nhìn vai phải của Vũ Văn Thượng rồi sau đó lại cúi đầu hung hăng cắn vào vai phải của Vũ Văn Thượng.

Sau hi cắn một hồi Trầm Lạc cũng mỏi rang. Lúc này Vũ Văn Thượng cười khê giọng nói khàn khàn truyền đến:” Lạc nhi, đánh cũng đã đánh cắn cũng đã cắn. Nhưng không nên tức giận? Ta cam đoan với nàng sẽ chỉ có một mình nàng mà thôi.Nếu không tin thì không bằng cầm dao ở trên người ta cắt một miếng thịt được không?”

Hai tay Trầm Lạc chống lên lồng ngực Vũ Văn Thượng, mắt thẳng tắp nhìn Vũ Văn Thượng. Suy nghĩ một lát đôi tai Trầm Lạc đi đến giữa hai chân Vũ Văn Thượng, hướng đến chỗ kia bấm một cái, Vũ Văn Thượng nhất thời cảm thấy đau xót.

“ Nếu mà truyền ra chuyện của chàng với cô nương khác, ta liền cắt chỗ này của chàng, chỗ này cũng là thịt.” Trầm Lạc cắn răng hết sức nghiêm túc lên tiếng.

Trong lòng Vũ Văn Thượng chợt giật mình, nơi kia bị Lạc nhi bấm thế nhưng mà có cảm giác. Đáng chết tác dụng của Hợp Hoa Tán cũng không có hết. Ngự y còn chưa có làm, hắn chưa có uống thuốc giải.

Trầm Lạc cẩn thận quan sát Vũ Văn Thượng, thấy má trái của hắn không có bị đánh mà đã hồng rực thì Trầm Lạc nhượng mày. Lại nhìn thấy cái trán Vũ Văn Thượng có mồ hôi từ trên trán lăn xuống, thân thể run lên, nàng chỉ chỉ là bấm một cái, Vũ Văn Thượng lại có phản ứng?!

“ Lạc nhi...”

Thanh âm khàn khàn truyền vào lỗ tai Trầm Lạc, Trầm Lạc thấy con ngươi Vũ Văn Thượng hừng hực hỏa diễm, tay hướng Vũ Văn Thượng sờ soạn, rất nóng, nóng muốn phỏng tay. Trầm Lạc căng thẳng trong lòng hỏa diễm lần này của Vũ Văn Thượng tới nhanh kì lạ.

Đôi tay vỗ vỗ má Vũ Văn Thượng Trầm Lạc vội vàng kêu:” Nhìn ta nhìn ta, Vũ Văn Thượng làm sao người chàng lại nóng như thế?”

Khóe miệng Vũ Văn Thượng nhếch lên nụ cười bất đắc dĩ, tay giữ eo Trầm Lạc, hai tay nhờ tác dụng của dược tính mà ở bên hông Trầm Lạc chậm rãi dao động.

“ Lạc nhi, hôm qua có thể đè xuống phát tác của Hợp Hoa Tán. Cũng chưa có ăn thuốc giải, lần này được tính lại nổi lên. Nên làm sao cho tốt đây? Ở trước mắt ta là nàng, ta không thể không chế được.”

Tác giả có lời muốn nói: A Tây, Biết chỗ đó là chỗ nào sao?

72. Chương 72

Hai mắt Vũ Văn Thượng hỏa diễm cháy càng ngày càng lớn, Trầm Lạc gấp gáp đè lại bàn tay đang di chuyển ở eo của nàng, đầu tránh sang bên trái tránh nụ hôn cực nóng của Vũ Văn Thượng, thần chí của Vũ Văn Thượng dần mất khống chế, thân thể gần như đã bị Hợp Hoa Tán khống chế. Mặt trời còn chưa có xuống núi, hiện tại lại đang ở Huệ Minh cúng nếu như Vũ Văn Thượng thật sự làm chuyện đó thì không biết trước được chuyện gì có thể xảy ra.

“Lạc nhi” Vũ Văn Thượng khàn khàn gọi tên Trầm Lạc, hầu kết lên xuống liên tục, được tính ngày hôm nay mãnh liệt hơn so với hôm qua rất nhiều. Từng đợt từng đợt hỏa sôi trào xông thẳng lên đầu sau đó lan ra toàn thân. Nhìn thấy đầu Trầm Lạc vẫn tránh né trông mắt Vũ Văn Thượng tối sầm lại, một tay vuốt ve eo Trầm Lạc một tay khác lại chuyển lên trên đầu nàng vội vàng giữ lại đầu nàng không cho nàng di chuyển nữa.

“Lạc nhi.” Một tiếng khàn khàn khẽ gọi âm thanh vừa rơi xuống thì đôi môi cực nóng của Vũ Văn Thượng cùng đôi môi Trầm Lạc chặt chẽ gắn bó với nhau.

Cảm giác thân thuộc từ thân thể hiện lên Trầm Lạc chịu không nổi Vũ Văn Thượng lửa nóng triền miên bá đạo như vậy nàng hít thở không thông. Một đôi tay nhỏ bé đi đến trước ngực Vũ Văn Thượng dùng hết khí lực mà đẩy. Nếu như muốn làm chuyện kia thì nàng cũng muốn Vũ Văn Thượng phải tỉnh táo. Bởi vì tác dụng của Hợp Hoa Tán mà cùng với Vũ Văn Thượng hoan hảo trong lòng rất bài xích.

Mắt thấy áo của mình sắp bị Vũ Văn Thượng kéo xuống, trong lúc bối rối Trầm Lạc nhớ lão đại phu từng có nói qua huyết ngử ước chừng là ở dưới gáy một ngón tay. Đúng lúc Trầm Lạc muốn đem tay phải chuyển đến gáy Vũ Văn Thượng thì bỗng chốc Vũ Văn Thượng dùng lực đôi tay mạnh mẽ dùng lực thân thể nhào tới đem Trầm Lạc mạnh mẽ mà đè xuống giường.

Đôi tay cực kì nóng bỏng dao động trên người Trầm Lạc, Vũ Văn Thượng cắn chặt cánh môi âm thanh khàn khàn không khống chế được phá chui ra, cả người bởi vì hợp hoa tán mà run rẩy :” Lạc nhi nếu nàng không muốn, thì hãy đánh ngất xỉu ta. Phía sau gáy xuống một tắc mau.” Vừa dứt lời trông mặt tạm thời thanh tỉnh chỉ trong nháy mắt lại tối xuống.

Sau khi nghe xong Trầm Lạc lập vươn tay ra phía sau gáy Vũ Văn Thượng nhanh chóng tìm được vị trí dùng lực đè mạnh xuống. A một tiếng Vũ Văn Thượng còn chưa có bị đánh ngất thì Trầm Lạc đã nhận không được mà nhỏ giọng kêu. Vũ Văn Thượng chỉ một lần đã kéo được quần áo của nàng xuống, cởi dây của cái yếm màu đỏ đó ra, đôi tay trên ngực nàng hung hăng mà vuốt ve mỗi một cái đều mạnh mẽ. Đột nhiên chịu những động mãnh liệt như vậy Trầm Lạc thật sự chịu không nổi. Nàng cùng Vũ Văn Thượng cũng đã mấy lần làm, nhưng những lần đó Vũ Văn Thượng mặc dù không nhận được nhưng vẫn luôn để ý cảm nhận của nàng. Không giống như hôm nay dùng lực lớn như vậy.

Động tác của Vũ Văn Thượng càng lúc càng lớn, trước ngực Trầm Lạc đã hồng một mảnh, hai đóa hồng mai cũng vì động tác quá mạnh mà run rẩy dựng đứng lên, Nhìn những biến hóa của ngực Trầm Lạc mà con người Vũ Văn Thượng càng ngày càng tối, chỉ một lát sau đầu Vũ Văn Thượng chợt thấp xuống hé miệng ngậm đóa hồng mai kia hung hăng mà mút vào,

Trầm Lạc tại gáy Vũ Văn Thượng dùng sức nhấn, nhưng Vũ Văn Thượng lại dùng sức quá lớn không chút nào dịu dàng, Trầm Lạc bị đau nước mắt muốn rớt ra.

“Chàng nhẹ một chút, nhẹ một chút.” Hai chân Trầm Lạc đạp hai bắp đùi Vũ Văn Thượng, tay phải vẫn như cũ đặt tại gáy Vũ Văn Thượng, tay trái chuyển đến eo Vũ Văn Thượng không chút lưu tình mà néo.

Dần dần tay phải Vũ Văn Thượng theo đường cong nơi eo Trầm Lạc trượt xuống nhắc quần áo của Trầm Lạc lên , mắt thấy nơi kia sẽ bị sờ thì có hai tiếng ken két vang lên, theo đó cửa phòng được mở ra rồi đóng lại, Vũ Văn Thượng vẫn hông nhiên không dừng động tác vuốt ve ngực Trầm Lạc, tay phải cũng ở nơi kia của Trầm Lạc mà vội vàng vuốt ve, bất chấp tất cả như là muốn đem tất cả quần áo cản trở xé vụn.

Trong lòng Trầm Lạc khẩn trương tim đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài, đè lại những động tác của Vũ Văn Thượng trước ngực nàng , hốt hoảng mà nhìn người đang đi đến. Là Lưu ma ma....cảnh tượng như thế này bị người ngoài nhìn thấy thì làm sao đây? Trong lòng Trầm Lạc vừa vội vừa xấu hổ lại hốt hoảng.

Mà đầu sở gây nên chuyện này như không có việc gì chỉ lo theo được tính mà hưởng thụ , nếu như mà có sức Trầm Lạc muốn đem Vũ Văn Thượng một cước đạp xuống giường .

Mặt Lưu ma ma lộ vẻ lo lắng, nhanh chóng bước tới bên giường nhỏ. Tình huống khẩn cấp Lưu ma ma cũng không có hướng Trầm Lạc hành lễ mà trực tiếp nhỏ giọng mở miệng:” Lạc chủ tử đợi lát nữa lão thân kéo hai vai điện hạ ngài dùng lực đẩy ngực điện hạ. Lão thân sẽ nhanh chóng cho điện hạ ăn một viên thuốc để giải trừ được tính.”

Trầm Lạc hướng Lưu ma ma gật đầu một cái, thấy Lưu ma ma hướng mình nháy mắt, Trầm Lạc hơi nhích môi, đôi tay hướng đến trước ngực Vũ Văn Thượng đẩy. Dời đi nơi mát mẻ Vũ Văn Thượng rất là bất mãn, gờ chân lên đem người cản trở là Lưu ma ma đá văng ra, Lưu ma ma nhanh tay lẹ mắt vội vàng từ trong tay áo lấy ra một bình dược lấy một viên thuốc nhét vào trong miệng Vũ Văn Thượng.

Nhìn hầu kết Vũ Văn Thượng lặn một vòng, trống ngực nhảy bùm bùm trong lòng này giờ cuối cùng cũng từ từ bình tâm lại. Sau khi ăn viên thuốc Vũ Văn Thượng trực tiếp ngã lên giường lần nữa đè nặng lên người Trầm Lạc. Lưu ma ma di chuyển tầm mắt khom người thi lễ một cái. Chậm rãi lên tiếng:” Lạc chủ tử trong một khắc nữa thì điện hạ sẽ tỉnh lại. Lão thân sẽ đi ngự y cầu xin phương thuốc, viên thuốc này chỉ là hóa giải được tính mà thôi. Sau đây tất cả đều phải dựa vào Lạc chủ tử rồi. Buổi duyệt chọn tú nữ buổi tối Điện hạ nhất định đòi phải từ Đông cung đến Huệ Minh cung.”

Sau khi nghe xong Trầm Lạc hướng Lưu ma ma gật đầu, sau đó cửa phòng lại vàng lên kết một tiếng Lưu ma ma đã rời đi.

Trầm Lạc nhìn cửa phòng khép chặt, lại nhìn thân ảnh đang an tĩnh ngủ Vũ Văn Thượng. Nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng của hắn, Vũ Văn Thượng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve những sợi tóc bay toát loạn của hắn. Một cái lại một cái tròn lòng Trầm Lạc lại cảm thấy rối rắm. Không thể nghi ngờ là vừa rồi Vũ Văn Thượng như là phát điên vậy. Hợp Hoa Tán là xuân dược cực mạnh thuốc này Trầm Lạc cũng chỉ nghe Vân Vân nói qua mà thôi. Nếu như người nào ăn phải nó nhất định phải cùng một người giao hợp. Nếu không giao hợp thì loại thuốc đó đối với thân thể không tốt. Nếu mà giao hợp người làm thuốc giải kia sẽ hết sức khổ sở.

Nhẹ nhàng đem đầu Vũ Văn Thượng dời đi, chợ sự áp bách từ thân thể Vũ Văn Thượng dời đi, Trầm Lạc nhìn ngực bản thân mình đã bầm tím một mảnh. Hai đóa hồng mai bị gặm đã hồng rực, Trầm lạc đưa tay nhẹ nhàng sờ.

Đau nhứt mảy.

“ Lạc nhi, Lạc nhi đừng đi.” Đang mê man Vũ Văn Thượng mê sảng phát ra tiếng, bộ dáng bất lực trong mắt Trầm Lạc làm tâm nàng cũng mềm nhũn ra. Hiaz Trầm Lạc thở dài chậm rãi sửa sang lại quần áo, sợ rằng Vũ Văn Thượng cũng không biết tối nay đã xảy ra chuyện gì, nữ nhân trong hoàng cung thủ đoạn rất nhiều, nếu về sau mà Vũ Văn Thượng còn gặp những nữ nhân như thế nữa, cũng không có biện pháp nào, chỉ cần Vũ Văn Thượng chú ý các nàng, nếu có con thì địa vị những nữ nhân đó sẽ được bảo vệ.

Sau khi sửa sang lại quần áo Trầm Lạc đi giày thêu vào. Lẳng lặng ngồi trên ghế, chờ Vũ Văn Thượng đang mê man trên giường tỉnh lại. Trước khi Vũ Văn Thượng tỉnh lại Trầm Lạc đã nghĩ ra một chiêu. Lúc gần lúc xa lúc ẩn lúc hiện, nàng phải lạnh nhạt Vũ Văn Thượng một thời gian. Không để hắn dễ dàng như thế chỉ tùy tiện nói mấy câu ngon ngọt thì nàng lại mềm lòng. Triệu Ninh kẻ đơn Vũ Văn Thượng nếu hắn không để cho Triệu Ninh đến gần thì có thể trúng Hợp Hoa Tán sao?

Vũ Văn Thượng vẫn còn đang ngủ mê man không thể nào biết được ý nghĩ ở trong lòng của Trầm Lạc. Haiz những ngày kế tiếp của Vũ Văn Thượng khẳng định là sẽ không sẽ chịu rồi. Ngựa mà mất móng thì đó thực là một trừng phạt nặng nề. Nhiều năm về sau khi Vũ Văn Thượng ôm giai nhân trong ngực nhìn con trai đang ngủ ngọt ngào trên giường nhỏ, nhớ đến đoạn thời gian đã trải qua này thật là hận đến nghiến răng.

Chưa qua một khắc thì Vũ Văn Thượng nằm trên giường đã giật thân thể sau đó đỡ cái ót của chính mình mà ngồi dậy. Sau đó hung hăng vỗ lên cái trán mình, Vũ Văn Thượng ngẩng đầu nhìn Trầm Lạc lúc này Vũ Văn Thượng đã khôi phục lí trí, lửa trong mắt đã thối lui đã thanh tỉnh.

“ Lạc nhi.” Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng kêu, trong giọng nói có sự bất đắc dĩ cùng khẩn cầu, Trầm Lạc ngồi trên ghế cũng chỉ ừ một tiếng, sau đó cầm bình trà trên bàn rót một chén trà. Sau đó đứng dậy bưng chén

trà về phía Vũ Văn Thượng.

“ Uống trà cho đỡ khát, ta đi cầm lược cho chàng chải đầu. Sau khi xong thì chàng hãy trở về Đông cung điện.” Trầm Lạc đem chén trà trong tay đưa cho Vũ Văn Thượng, vẻ mặt hết sức bình thản ngữ điệu cũng không có nghe ra hỉ nộ ái ố (vui giận yêu ghét)

“ Lạc nhi.” Vũ Văn Thượng ngẩng đầu cẩn thận mà nhìn Trầm Lạc, ta cũng không có lấy chén trà mà là cầm thật chặt cổ tay Trầm Lạc. Trúng Hợp Hoa tán nhật định hấn đã làm tổn thương Lạc nhi rồi. Vũ Văn Thượng hết sức hối tiếc chính mình đã thương tổn Lạc nhi rồi. Nhìn trong mắt Lạc nhi càng ngày càng lạnh nhạt, Vũ Văn Thượng càng khẩn trương lo lắng.

“ Cầm nếu không thì ta liền buông tay, chén trà rơi xuống thì chàng tự đi mà rót.” Trầm Lạc dứt lời thật sự buông lỏng tay, Vũ Văn Thượng lập tức tiếp trà. Trầm Lạc liếc Vũ Văn Thượng một cái, trực tiếp đi đến bên bàn trang điểm, mở ngăn kéo trên bang trang điểm lấy ra một cái lược gỗ.

Không nóng không lạnh mà hết sức lạnh nhạt. Vũ Văn Thượng thà như hồi nãy nàng cắn hấn đánh hấn cũng không cần giống như bây giờ đối mặt với hấn hết sức bình thản hoàn toàn không nhìn ra một chút cảm xúc nào. Trầm Lạc như vậy cùng với Trầm Lạc mà Vũ Văn Thượng quen hoàn toàn khác hấn, trước kia Trầm Lạc mỗi cái nhăn mày nụ cười, giận giữ đều thể hiện hết ở trên mặt. Làm sao lại giống như hôm nay?

Uống nhanh ta chải đầu cho chàng. Dây tóc của chàng không biết đã rơi ở nơi nào, ta trước tiên dùng một sợi dây màu xanh dương buộc tóc cho chàng. Chờ khi ta tìm được dây cột tóc của chàng sẽ tìm cơ hội trả lại cho chàng. Chàng đã từng nói qua hết ngày hôm nay ta sẽ rời đến sương phòng, chàng về sau nên ít đến đó tìm ta còn nữa cái mặt đạo kia nên lấp đi thì hơn.” Trầm Lạc không nặng không nhẹ nói, vừa cầm cây lược gỗ chậm rãi chải đầu cho Vũ Văn Thượng.

Chén trà Vũ Văn Thượng đang cầm trên tay không thể uống được, lời nói của Trầm Lạc như một tảng đá đập vô trong lòng hấn:” Lạc nhi, ta mới...”

Trầm Lạc cắt đứt lời nói của Vũ Văn Thượng:” Mới vừa rồi ta với chàng không có làm chuyện kia. Lưu ma ma đã tới kịp thời, cho chàng ăn một viên thuốc. Lưu ma ma bây giờ đã đi ngủ y lấy thuốc giải rồi. Chàng mau trở về Đông cung đi, chú ý thân thể chính mình đó.”

Rõ ràng là lời nói quan tâm nhưng Vũ Văn Thượng lại không cảm thấy một chút ấm áp nào cả. Chợt ném chén trà trong tay đi ôm Trầm Lạc vào ngực, khiến Trầm Lạc mở chân ra ngồi trên đùi hấn.

“ Lạc nhi, đừng có giận ta nữa được không? Ta cho nàng cắn một cái được không?”

Trầm Lạc lắc đầu một cái bình thản mà lên tiếng:” Ta không phải cho, mới vừa rồi cắn chàng đánh chàng là ta không đúng.”

Vừa dứt lời Trầm Lạc xuất ra một lực lớn giùng giàng từ trong lòng Vũ Văn Thượng đứng dậy, Vũ Văn Thượng ý thức được nguy hiểm Lạc nhi đang cùng hấn xa cách, nếu cứ cùng Lạc nhi như thế này thì nàng càng ngày càng cách xa hấn. Không bằng để Lạc nhi yên tĩnh một chút, đợi sau khi nàng hết giận hấn trở lại hảo hảo dỗ dành nàng .

Trầm Lạc đứng lên nhanh chóng buộc tóc cho Vũ Văn Thượng, sau khi buộc xong dây cột tóc màu xanh dương Trầm Lạc vỗ vỗ quần áo của chính mình. Hướng về phía Vũ Văn Thượng nói:” Chàng mau đi đi.”

Vũ Văn Thượng thở dài ngồi dậy trước khi đi hỏi Trầm Lạc một câu:” Buổi tuyển chọn tú nữ tối nay....” Trên mặt Trầm Lạc lộ ra nụ cười thản nhiên hấn giọng nói:” Ta sẽ chuẩn bị thật tốt.” Vũ Văn Thượng gật đầu một cái trong lòng rất không muốn nhưng cũng phải bước ra ngoài. Đôi tay nắm thật chặt, hấn cho Trầm Lạc 5 ngày, nếu 5 ngày sau mà nàng vẫn đối với mình như thế này mặc kệ là dùng biện pháp gì, hấn cũng nhất định Trầm Lạc lại đây.

Đông cung.

Cung nữ thái giám trong lòng run sợ nhìn Điện hạ mặt lạnh đang đi tới, bị dọa sợ tất cả bùm một tiếng đều quỳ trên mặt đất hành lễ . Vũ Văn Thượng tay cũng không có giơ lên trực tiếp đi vô phòng khách. Cung nữ thái giám quỳ trên mặt đất đôi tay đã toát mồ hôi lạnh, chuyện tình của Triệu Ninh đã truyền ra khắp

Đông cung điện, tiếng gào khóc thảm thiết kia nghe vào trong tay đều cảm thấy rất sợ hãi. Triệu Ninh vốn là hoàng hậu nương nương thường cho Điện hạ là cung nữ thông phòng, ở trong Đông cung cũng được coi là nhất đẳng đại cung nữ, như thế nào lại đi lên con đường không có đường về?

73. Chương 73: Phiên Ngoại.

Trong khách điểm Huyện Lăng Nguyệt một thân hình yêu mị nằm nghiêng ở trên ghế, quần áo nơi cổ được mở rộng ra để lộ da thịt trắng nõn. Khuôn mặt dài nhỏ như là hồ ly vĩnh viễn, những ngón tay thon lúc này đang lật xem cuốn sách trong tay. Có vài lọn tóc mềm mại xõa ra che phủ trên vai, nếu không phải ở chỗ cổ có hâu kết thì tất cả mọi người sẽ cho rằng đây là cô nương.

Trầm Vân vui vẻ rạo rực đứng trước cửa khách điểm ở huyện Lăng Nguyệt, Vũ Văn Thượng trước khi rời đi có nói cho nàng Lăng thiếu đang ở trong khách điểm này. Đường tử không có đến đây, muốn hai tháng còn lại ở nhà làm một “nha đầu ngoan” “Trầm Vân nhất thời cảm thấy sầu não và lo lắng. Sau đó nghĩ lại cuối cùng đẩy hết mây mù đón một ngày mới, không phải Nàng đã đến đây rồi rồi sao. Hà đại mỹ nhân ngài liền ngoan ngoãn đợi đi, ta xem thử có đúng như lời đồn đại hay không.

Đệ nhất mỹ nam của Nguyệt Tường là Thái tử điện hạ Vũ Văn Thượng, người đứng thứ hai lại là Lăng thiếu gia. Thật ra thì hai người này không phân biệt được cao thấp, chỉ là có người thấy Lăng thiếu là đẹp nhất, lại có người nói Lăng thiếu là nam nhân nhưng lại mang trên mình sự mị hoặc của nữ nhân, quá mức xinh đẹp. Không như thái tử Vũ Văn Thượng có vẻ ngoài khí khái anh tuấn tiêu sái.

“Cô nương, cái này không thể nói được, làm sao có thể tùy tiện đem số phòng cho người biết đây?” Chương quỹ hết sức là buồn bực, đột nhiên tiểu nha đầu ở đâu tới, mở miệng đòi biết số phòng của Lăng thiếu gia. Làm nghề này cũng có quy củ, cái này thật sự không thể tiết lộ được. Trầm Vân vừa nghe như thế thì mất hứng, khách điểm Lăng Nguyệt này là một cửa hàng của Trầm gia, vì tránh tai mắt của mọi người nên Trầm Vân không có đem thân phận của mình nói ra,

Sau đó Trầm Vân đột nhiên nghĩ ra một kế, hướng về phía chương quỹ cười ngọt ngào:”Chương quỹ ta là nha đầu trong phủ của Hà đại thiếu gia. Lão gia phái ta đến huyện Lăng Nguyệt chuyển lời thiếu gia mau mau trở về phủ, nếu làm trễ nải, thì ta làm sao có thể báo cáo kết quả với lão gia đây?” Nói đến chỗ này Trầm Vân bày ra bộ dạng ủy khuất.

Chương quỹ rất là nghi ngờ, cô nương này thay đổi sắc mặt không quá nhanh đi. Lần giải thích này rốt cuộc là thật hay giả? Trầm Vân thấy mặt chương quỹ vẫn mang theo sự nghi ngờ, trong lòng đã sớm hận đến ngứa ngáy rồi. Nếu không nói cho nàng số phòng, thì nàng đành phải chờ phía dưới thôi, nàng không tin cái vị Lăng thiếu gia đó không có đi ra khỏi phòng. Ai, nàng lén lút tới Huyện Lăng Nguyệt, nhất định không thể tiết lộ thân phận của chính mình được nha, phụ thân và mẫu thân vẫn còn ở huyện Lăng Nguyệt nếu mà rơi vào tay hai người, nhất định sẽ xé nàng về, nửa tháng cũng không cho nàng ra khỏi cửa.

Người nằm nghiêng trên ghế dựa rốt cuộc cũng đứng lên, ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, ngày hôm nay không nên cho người trong khách điểm mang cơm đến phòng, Thái tử đã đi, trưởng công chúa thì không có tin tức. Lăng thiếu cười khổ một tiếng, bị trưởng công chúa để mất tới đúng thật là bất hạnh của hắn. Để cuốn sách lên trên bàn, Lăng thiếu đứng dậy chỉnh sửa lại cổ áo, sau đó đẩy cửa phòng đi ra ngoài, chuẩn bị xuống lầu ăn trưa.

Lăng thiếu như thế nào cũng không có nghĩ đến, một nữ tử so với chương công chúa còn dung mãnh hơn đang kiên trì chờ đợi phía dưới. Cũng không có nghĩ tới từ đây mình bị cô nương này để mất tới, càng thêm không nghĩ tới, cô nương này sẽ trở thành nương tử mình nâng niu ở trong tay thương ở trong lòng. Một giai thoại ra đời từ đó ở Nguyệt Tường quốc.

Trầm Vân nhàm chán uống trà ở dưới lầu, khi thấy một nam tử mặc xiêm y uốn lượn xinh đẹp như hoa đang thản nhiên từ trên cầu thang đi xuống thì phút chốc mắt tròn to. Nàng tự nhận là đã thấy qua rất nhiều nam tử tuấn mỹ, nhưng dáng vẻ này thì nàng chưa nhìn thấy bao giờ. Bất kì từ ngữ nào để tán dương sắc đẹp của nữ tử cũng có thể dùng trên người nam tử này, xinh đẹp kiều diễm ướt át như những đóa hoa

quá mức bình thường, thật là quá tà mị quá xinh đẹp rồi, trong lòng Trầm Vân kích động bùm bùm như muốn nhảy ra ngoài vậy.

Lăng thiếu từ khi bước xuống cầu thang, cũng cảm thấy có một ánh mắt nóng hừng hực nhìn chằm chằm mình. Tướng mạo là do phụ mẫu cho, sống là nam nhân mà dung mạo lại có thể xinh đẹp hơn nữ tử, mỗi ngày Lăng thiếu gia bị những ánh mắt khác thường như thế nhìn. Về sau thì đó cũng trở thành thói quen, nhưng cảm giác hôm nay lại bất đồng....Theo trực giác của mình, Lăng thiếu tìm được ánh mắt đang nhìn mình, đó thể nhưng mà lại là một nữ oa.

Tác giả có lời muốn nói: Phát hiện có lỗi, sửa thôi, Trầm Vân nha đầu điên cuồng tuy phụ a, lại nói việc này là do một tay Vũ Văn Thượng tạo ra.

PS: Ngày nào đó nghe được truyện cười. Một bạn nam hướng đối tượng thầm mến đã lâu thổ lộ. Bạn nam đó gọi điện ột bạn nữ:” Tôi muốn đối tượng mình thầm mến thổ lộ, nhưng tôi lại không dám gõ cửa.”

Cô gái lệ rơi đầy mặt:” Anh cứ dũng cảm gõ cửa thôi.”

Nam:” Tôi sợ bị cự tuyệt không dám, cô hãy mở cửa đi.”

Bạn nữ hết sức vui mừng ra mở cửa. Quả nhiên bạn nam đứng trước cửa, bạn nam cười nhẹ nhàng, cẩn thận nhìn bên trong cửa:” Em trai cô có ở nhà không?”

Câu nói sau cùng nói hết sức to. Khụ khụ.

74. Chương 74: Phiên Ngoại Trầm Vân

Lăng thiếu quay đầu lại, kéo nữ oa đang dính sát trên lưng mình xuống, sau đó xoa xoa đầu Trầm Vân:” Em nhỏ, ngoan ngoan về nhà đi.” Người làm xung quanh khôi phục lại vẻ mặt, rồi cận thận suy nghĩ thấy cũng đúng, Hà đại thiếu gia xinh đẹp như hoa, cái oa nhi này bị sắc đẹp hấp dẫn cũng là hợp tình hợp lý, đứa nhỏ nào mà không thích bướm bướm nhiều màu sắc, và những sợi len hồng hồng.

“ Người đừng có nhìn vóc người ta nhỏ, ta không phải con nít. Một năm nữa ta làm lễ cập kê rồi.” Khoe miệng Trầm Vân nhếch lên , trên mặt mang theo nụ cười tươi rói. Nam nhân tuần mĩ như thế này, tất nhiên là phải lừa đến tay rồi. Ừm, đã thật lâu rồi nàng mới tìm được người thật sự khiến nàng yêu thích. Diện mạo này thật khiến nàng kinh hãi mà, nếu nàng mà lấy hắn thì có thể ngày ngày làm bạn cùng hắn, khẳng định ngày tháng trôi qua sẽ rất sáng khoái.

Lăng thiếu gia thật sự là chưa bao giờ gặp qua nữ oa nhi nào mà lớn mật như thế, ngoài mặt thì ngây thơ, nhưng những lời nói ra thì thật không giống tuổi này nên nói.

Trầm Vân nhìn gò má Lăng thiếu, trùng hợp là lúc này ngoài cửa sổ ánh sáng mặt trời chiếu trên mặt hắn, làm bộ dạng của hắn như có tầng tầng vầng sáng xinh đẹp bao xung quanh, trong lòng Trầm Vân cảm thấy nhộn nhạo, cứ như vậy xâm nhập vào trong lòng nàng. Nhìn cặp lông mày dài kia phía đuôi còn nhếch lên. Những ngón tay trắng nõn thon gầy như trong suốt. Trầm Vân cúi đầu nhìn ngón tay của mình, umh, xem ra thì không bằng. Không có trắng như Lăng thiếu, uh, cũng không có mĩ như Lăng thiếu.

Lăng thiếu không nhìn Trầm Vân trực tiếp hướng tiểu nhị phân phó:” Chuẩn bị ba món nhẹ cùng một chút thức ăn và một bát cơm mang lên trên phòng cho ta, ta trở về đó ăn.”

Tiểu nhị gật đầu liên tục, xoay người đi về phía phòng bếp. Lăng thiếu đứng lên nhìn Trầm Vân một cái, sau đó liền đi lên lầu, Trầm Vân lập tức đi theo sau hắn đi lên trên lầu.

“ Nữ oa nhi, người theo ta làm gì, nhanh về nhà đi.” Rốt cuộc thì cũng chỉ là con nít, Lăng thiếu cũng không thể lớn tiếng khiển trách.

Trầm Vân sờ sờ cái ót, rất là ngứa thơ vô tội nói:” Ta đói bụng, muốn ăn cơm. Sau khi ăn cơm xong ta đi liền. Người kêu ta là Vân nhi đi, nữ oa nhi thật là khó nghe.” Lãng thiếu không biết nên trả lời như thế nào, ngày hôm nay là ngày gì, đáng ra hắn không nên ra ngoài, nên ở trong phòng đọc sách.

Không thể làm gì khác Lãng thiếu chỉ đành phải đồng ý để Trầm Vân theo hắn đi vào trong phòng ăn cơm. Trong lòng Trầm Vân hết sức vui vẻ, thiếu chút nữa là nhảy dựng lên. Về sau này hắn mới biết mình bị chơi xỏ, cô nương này không chỉ muốn cùng hắn ăn cơm mà còn muốn ngủ cùng hắn. Hắn đi đến chỗ nào nàng đi theo chỗ đó, cứ quần lấy hắn bỏ rơi không được. Lãng thiếu cũng không biết rằng, một ngày nào đó cô nương nhỏ bé này đột nhiên biến mất, trong lòng hắn trở nên trống trải, chỉ đành tự mình đi Trầm gia bắt nha đầu đó trở về. Chỉ là cho đến lúc này Trầm Vân vẫn là một nữ oa nhi. Một nữ tử chưa cập kê.

Bên trong phòng.

Trên bàn để ba món thức ăn nhẹ cùng một bát cơm, Lãng thiếu thở dài, đem chén cơm bỏ xuống trước mặt Trầm Vân “ Ăn đi, ăn xong về nhà.” Trầm Vân chu mỏ, lắc đầu một cái, mắt mở to hướng về phía Lãng thiếu liều mạng chớp chớp:” Người dứt ta ăn đi.” Giọng ra lệnh, cái oa nhi này cũng cho hắn thật nhiều ‘ kinh hi’ đi, Lãng thiếu cảm thấy đầu mình đau từng đợt, nhúu mày.

“ Nha, người nhúc đầu? Ta xoa bóp giúp người.” Trầm Vân thấy được thời cơ, vọt một cái đứng dậy, nhanh chóng đi đến sau lưng Lãng thiếu. Không để ý đến ngăn cản của hắn, tay nhỏ bé đặt trên đầu hắn. Thỉnh thoảng nhẹ nhàng xoa bóp, Lãng thiếu thở dài, không thể không thừa nhận, nha đầu này xoa bóp rất thoải mái.

Tròng mắt Trầm Vân xoay chuyển quanh, nàng nên tiếp tục giả vờ thuần khiết, ngốc ngốc. Như vậy mới có thể đến gần Hà mỹ nhân, Trầm Vân càng nghĩ càng thấy kích động. Hà đại mỹ nhân người liền ngoan ngoan theo bản tiểu thư đi thôi.

“ Được rồi, người ngồi xuống ăn cơm đi.” Lãng thiếu quay lại bắt được tay Trầm Vân, Trầm Vân nẩy ra ý hay. Khóe miệng khẽ nhếch, dựa theo sức lực của Lãng thiếu ngã ở trong ngực hắn. Lãng thiếu vội đẩy Trầm Vân ra, Trầm Vân lại cố ý ôm chặt lấy hông hắn. Đầu vùi sâu vào trong ngực hắn, ừm, trên người hắn rất thơm. Trầm Vân hưng hăng hít vào, thân thể Lãng thiếu cứng đờ, hắn chưa bao giờ gặp nữ nhi như thế này. Thật là sắc, Lãng thiếu nhúu mày một cái, tướng mạo của hắn là phụ mẫu cho, đẹp dễ thế này , nam tử nào mà muốn chứ. Hiện tại ngay nữ oa cũng y vào mình thật không ổn.

“ Thân thể người thơm quá.” Trầm Vân từ trong ngực Lãng thiếu đứng dậy, chớp chớp đôi mắt to cẩn thận nhìn hắn. Rồi đưa tay điểm điểm môi hồng của Lãng thiếu, rất là ngu ngốc mở miệng:” Môi của người thật hồng, là dùng cái gì đó vẽ lên sao?”

Khụ khụ, Lãng thiếu ho khan một hồi, Trầm Vân liên tục vỗ lưng cho hắn, thuận tiện ở sau lưng hắn sờ loạn từ trên xuống dưới, ừ thật không tệ, lưng thật thẳng. Mặc dù dáng vẻ như cô nương, nhưng thể cốt tráng kiện như một nam tử.

“ Đứa nhỏ này, từ nơi nào học được cái này.” Lãng thiếu giữ lấy tay Trầm Vân lạnh lùng mở miệng. Trầm Vân nhất thời không hiểu rõ tính của hắn, miệng xị xuống, oa một tiếng khóc lên, đôi tay đánh lên lồng ngực Lãng thiếu:” Người, người, khi dễ ta.” Ừ lồng ngực hắn sờ cảm giác không tệ.

“ Người đừng khóc.” Tay chân Lãng thiếu luống cuống cả lên, nếu mà bị Vũ Văn Thượng nhìn thấy, khẳng định là cười nhạo chết hắn.

Trầm Vân kéo ống tay áo Lãng thiếu qua, lau hết nước mắt nước mũi lên đó. Áo tinh xảo của lãng thiếu trở nên dơ bẩn cực kì.

“ Người ôm ta một cái ta liền không khóc nữa. Ở nhà không có ai chơi với ta, có được hay không?” Trầm Vân rớt cuộc ngừng khóc, khóe mắt mang theo lệ ,điềm đạm đáng yêu nhìn Lãng thiếu.

“ Không được.”

Vừa dứt lời, Trầm Vân một lần nữa oa lên một tiếng khóc lớn. Lãng thiếu cảm thấy thật nhúc đầu, không còn cách nào đành phải khuất phục Trầm Vân, rất là bất mãn gật đầu một cái.

Cứ như thế, Lãng thiếu bước lên một bước vĩnh viễn ‘ không có đường về’. Từ đó Trầm Vân liền ý lại vào hấn, hấn đi đến đâu Trầm Vân đi đến đó. Từ huyện Lãng Nguyệt đến Ngũ Lĩnh huyện, từ Nguyệt Tường quốc đến Đại mạc quốc. Tin tức nhị tiểu thư Trầm gia mất tích, truyền đến tai Trầm Quân, Trầm Quân vẫn lạnh lùng thờ hững như thế, chỉ có Thang Viện là cực kì lo lắng. Nữ nhi ngây thơ như vậy, lại chưa làm kê lễ, bây giờ lại mất tích, vậy phải làm thế nào đây. Trầm Quân vỗ vỗ vai kiều thê, nói nữ nhi nhà mình đi gieo họa cho người khác thật là chuyện tốt, mình không cần phải lo lắng.

Lời này của Trầm Quân rất đúng, thật sự là không cần lo lắng. Khi Thang Viện biết được khuê nữ nhà mình cùng đệ nhị mỹ nam của Nguyệt Tường quốc Lãng thiếu gia đi du sơn ngoạn thủy, thấp thỏm trong lòng cuối cùng cũng buông xuống. Sau khi Bạch Ngũ Yên biết được, dở khóc dở cười, Vân nha đầu này thật sự là háo sắc mà.

Ngũ Lĩnh huyện, trên núi Ngũ Lĩnh một ngôi nhà lá giữa rừng trúc xanh tươi, trước nhà lá có một cô nương hoạt bát ngây thơ đang ngồi trên ghế gỗ, nhìn những chú gà con đang ăn trong chuồng. Nghe tiếng ken két của cổng thì cô nương lập tức đứng lên, khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng đi đến đỡ củi cho nam tử, nâng tay áo lau mồ hôi cho hấn. Nam tử mặc quần áo bình thường, nhưng gương mặt không phải của người phàm tục. Một cái nhìn mảy một nụ cười đều đẹp, đặc biệt đôi lông mày nhíu lên cực kì quyến rũ, thật sự so với nữ tử còn mỹ lệ hơn. Nếu như là nữ nhi, thì nhất định là thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

“ Phu quân, chàng mệt rồi, ta giúp chàng bỏ củi xuống.” Trầm Vân nâng lên khuôn mặt tươi cười, tay hướng đến sau lưng Lãng thiếu. Lãng thiếu xoay người một cái, tránh thoát khỏi tay nàng, đem bó củi đặt ở chuồng gà bên cạnh. Trầm Vân trừng to hai mắt, hừ, lại bị hấn tránh được. Không có gì, hôm nay nàng đã chuẩn bị tốt thuốc, Lãng thiếu hôm nay nhất định phải chiếm được tiện nghi của người.

Hơn mấy tháng ở chung, Lãng thiếu đã sớm thăm dò tính tình Trầm Vân. Ngoài mặt thì cực kì hoạt bát đáng yêu, trong đầu thì rất là tà ác. Ngàn vạn lần không thể bị khuôn mặt của nàng mê hoặc, đừng cho nàng là một cái oa nhi cái gì cũng không biết, thật ra thì, nàng hiểu so với những cô gái bình thường hiểu biết hơn rất nhiều. Nhưng vẫn không chịu được, cô nương này cứ đi theo mình, lại còn mở miệng là kêu phu quân, bỏ rơi cũng bỏ rơi không được.

Đến bây giờ, Lãng thiếu cũng không có biết nữ oa nhi đang quán lấy hấn đó là nhị tiểu thư của Trầm gia. Trầm Vân.

“ Phu quân chàng đi làm cơm sao? Ta đi chuẩn bị rượu, buổi tối hôm qua còn một chút.”

Lãng thiếu nghe thấy rượu hôm qua, chợt giật mình. Buổi tối hôm qua nha đầu này không ngừng chèo rượu hấn, rót cho hấn uống nhiều hơn nữa, thần trí cũng trở nên mơ hồ. Khi trời sáng, phát hiện ra toàn thân mình trần trụi, mà nha đầu này lại ăn mặc chỉnh tề đứng trước giường nhìn hấn cười. Mặc dù tướng mạo của hấn khiến ọi người tưởng nhầm là hoa hoa đại thiếu gia, nhưng hấn giữ mình hết sức trong sạch, trừ mẫu thân cùng muội muội, còn những nữ nhân khác thì một mực tránh không kịp.

Trầm Vân nhón chân lên vỗ vỗ lưng Lãng thiếu “ Yên tâm ta sẽ không làm gì chàng đâu. Chuyện tối hôm qua là lỗi của ta, chính chàng uống rượu say, rồi cười xiêm y, ta không ngăn cản nổi. Rượu hôm qua uống còn dư lại cũng không nhiều, chàng nhất định sẽ không say.”

Tròng lòng Trầm Vân cười hắc hắc, rượu còn rất ít, người sẽ không say, nhưng nàng đã chuẩn bị sẵn một gói thuốc bột. Lãng thiếu, ta muốn sờ thử cái kia của người, xem một chút có bao nhiêu dài bao nhiêu thô. (* chết mất, chị này có phải người hiện đại xuyên qua không nhỉ, chỗ này sẽ có hai xưng hô khách nhau nhé, khi chị nghĩ trong lòng thì là người, khi xưng hô làm chàng cho nó ngọt ngào. He he.*) Trong sách có nói, căn cứ vào vật kia dài ngắn, lớn nhỏ thế nào thì có thể đánh giá năng lực của người đàn ông về phương diện kia. Không biết Lãng thiếu thuộc loại nào, nhìn bộ dáng dịu dàng, um, hy vọng trung đẳng là tốt rồi, nàng cũng không có cầu thượng đẳng, đoán chừng thượng đẳng nàng cũng không có chịu nổi.

Trầm Vân cũng chưa có làm lễ cập kê, Lãng thiếu cũng đã hơn hai mươi tuổi. Tuổi của hai người cũng không phải chỉ chênh lệch một chút xíu, huống chi còn có trưởng công chúa.

Trong hoàng cung.

Khuôn mặt xinh xắn của Vũ Văn Thương Tú nhú lại, hàm răng nghiến chặt. Đôi tay nắm thật chặt, cung nữ đứng một bên nơm nớp lo sợ, công chúa mấy ngày qua thường xuyên nổi giận cũng là vì đại thiếu gia

của Thừa Tướng Lăng thiếu gia, mỗi lần bị đánh cũng chính cung nữ các nàng mà thôi.

“ Nhìn cái gì, cảm thấy ta đáng thương có phải hay không?” Vũ Văn Thương Tú hung hăng vỗ bàn, Lăng thiếu tại sao lại đối xử với nàng như thế, nàng là công chúa duy nhất của Nguyệt Tường quốc, phụ hoàng che chở trên tay, mẫu hậu bảo vệ trong ngực. Chưa bao giờ nàng lại chịu uất ức như thế. Lăng thiếu người lại cùng một nữ oa chưa làm kẻ lẽ dây dưa không rõ, chuyện này truyền đến trong cung tất cả mọi người đều biết, một chút thể diện nàng đều không có. Trầm Vân, nhị tiểu thư của Trầm gia, đường muội của Trầm Lạc. Ha ha, Trầm Lạc không phải là đang ở trong Huệ Minh cung sao, nữ nhân Trầm gia đều không phải là đồ tốt, nàng tuyệt đối không để nữ nhân như vậy lên làm Thái Tử phi.

“ Đi phủ thừa tướng, ta muốn xem nha đầu Hà Oánh như thế nào. Lần trước vào cung, toàn thân nàng lên sỏi. Bốn cung xem xem nàng có tốt hay không. Vũ Văn Thương Tú hất tay áo lên, lập tức đi về phía phủ Thừa Tướng.

Cung nữ ở bên cạnh biết công chúa muốn đi phủ Thừa Tướng tạo áp lực, buộc Hà đại thiếu gia phải trở về kinh.

So với không khí khẩn trương ở Hoàng cung, trong nhà lá ở trên núi Ngũ Lĩnh đang diễn ra một màn hương sắc tươi đẹp. Trầm Vân mặt cười xấu xa đang vô lực nằm hừ hừ trên giường, Hừ, thuốc tốt nha, hiệu quả tốt lắm.

Trầm Vân nhẹ nhàng cười một tiếng, ngay sau đó bò lên giường. Đặt mông ngồi bên cạnh hông Lăng thiếu, chân mày Lăng thiếu nhất thời nhíu lại, thân thể Trầm Vân cúi xuống, tay nhỏ bé ở trên mặt Lăng thiếu chậm rãi vuốt ve, từ lông mày đến mắt rồi đến mũi, cuối cùng đi đến cánh môi mềm mại, Trầm Vân liếm liếm môi, môi mềm mại như vậy sờ lên thật tốt, nếu mà hôn lên, chắc hẳn cảm giác cực tốt.

Nghĩ như thế nào Trầm Vân liền làm như thế. Cúi đầu pup một phát dính vào môi Lăng thiếu. Đưa cái lưỡi liếm một vòng cánh môi hắn. Tay cũng không ngừng ở trên thân thể vuốt ve (* chị này quá dung mãnh *)

Úm, Trầm Vân bị đau. Ngay sau đó không thể tin được trợn mắt, nhìn Lăng thiếu luôn tránh mình như mãnh thú thể nhưng lại chủ động hé môi, còn xấu xa cắn môi nàng.

Đúng lúc này Lăng thiếu mở mắt ra, tầm mắt vừa vặn đụng tầm mắt Trầm Vân, trong lòng Trầm Vân run lên bắn bật, đôi môi mọng nước đôi mắt đắm đuối đưa tình nhìn mình, xiêm áo rộng mở để lộ da thịt trắng nõn như ngọc. Xinh đẹp cực kì, Trầm Vân không tự chủ được nuốt nước miếng.

“ Vân nhi...” Thân thể nam tử khẽ rung, đôi môi đỏ mọng. Thanh âm ôn nhuận như nước chảy vào trong lòng Trầm Vân. Sắc tâm của nàng chợt động, hạ thấp thân thể xuống, hôn lên mặt Lăng thiếu. Mắt mày rồi đến đôi môi đỏ mọng, không bỏ qua một chỗ nào. Trong đầu Trầm Vân ong ong, những gì trong sách vẽ cuối cùng hôm nay nàng cũng có thể lĩnh hội được một chút.

“ A “ Trầm Vân kêu khẽ một tiếng, Lăng thiếu đã đem mình đặt dưới thân thể, nhìn hắn ngồi ở trên người mình nhếch khóe miệng, mắt dài nhỏ híp lại. Mặt Trầm Vân vọt đỏ bừng. Quả nhiên, thuốc kia không có tệ, khi quay lại phải thưởng tiền cho chưởng quỹ kia mới được.

“ Cái tiểu nha đầu nhà ngươi, không quay về nhà cứ quán lấy ta làm gì?” Lăng thiếu cảm thấy choáng váng, thân thể rất nóng, có cảm giác như đang nằm mơ.

“ Đương nhiên là coi trọng ngươi, Lăng thiếu chờ ta đi. Qua một năm nữa ta làm kẻ lẽ rồi, đến lúc đó rồi ngươi cưới ta đi.” Trầm Vân nâng lên khuôn mặt tươi cười, trên mặt hồng hồng nổi bật trên làn da trắng.

“ Cưới ngươi? Tuổi ta chênh lệch so với ngươi quá lớn, không được.”

Trầm Vân trơ mắt nhìn Lăng thiếu sau khi nói xong nằm vật xuống, còn té ử trên bụng nàng, tiếng hít thở nhẹ nhàng truyền đến. Trầm Vân nhất thời cảm thấy hận, giống như mèo cào trên giường, chưởng quỹ gạt người, thuốc này rõ ràng là làm cho nam tử không kim lòng được, mới vừa rồi sắc mặt Lăng thiếu đỏ bừng tưởng rằng hiệu nghiệm. Ai ngờ không lâu lắm lại ngủ thiếp đi.

Lúc này Trầm Vân nào có biết, chưởng quỹ nhìn vóc người nhỏ nhắn của nàng, thuần phác đáng yêu. Nào dám chân chính bán thuốc cho nàng, a, tướng mạo hại chết người.

Tác giả có lời muốn nói: Trầm Vân khí tiết của người mất hết rồi.

Lăng thiếu: Nàng căn bản sẽ không chơi như vậy.

75. Chương 75

Tiểu Phúc Tử thấy Điện hạ trở về, lập tức khom người thi lễ. Sau đó rót cho Điện hạ một chén trà, cung kính nói:” Điện hạ, Lưu ma ma chờ người đã lâu, là đưa thuốc tới cho Điện hạ. Hiện tại có tuyên Lưu ma ma vào phòng khách hay không ạ?” Vũ Văn Thượng cũng không có nhận chén trà mà Tiểu Phúc Tử đưa tới, thấy chén trà nhỏ này là hấn lại nghĩ đến chén trà mà mình làm rót trong phòng Lạc nhi. Không biết nha đầu Lạc nhi kia muốn cùng hấn giận dỗi bao lâu đây.

“ Bỏ chén trà qua bên, gọi Lưu ma ma vào đi.” Vũ Văn Thượng nâng tay, bóp bóp trán mình. Tiểu Phúc Tử thấy bộ dạng phiền muộn của điện hạ, trong bụng đã sáng tỏ, nhất định là Lạc chủ tử không tha thứ cho Điện hạ, Điện hạ không chiếm được tiện nghi của Lạc chủ tử rồi. Hiazz, Lạc chủ tử đến bao giờ thì người mới nói lại tình xưa đây? Hấn ban đầu còn tưởng Điện hạ có thể vì chuyện của Trầm Ninh mà có thể đẩy nhanh tốc độ đón Lạc chủ Tử vào Đông cung điện, nhưng hấn lại chưa từng nghĩ đến kết cục như thế này. Trong đầu Tiểu Phúc Tử thống hận hành động của Triệu Ninh, lại than thở Điện hạ thật ‘ bất hạnh ‘.

“ Tiểu Phúc Tử, không nghe lời ta nói sao còn đứng đó. Không mau tuyên Lưu ma ma vào.” Vũ Văn Thượng vừa ấn trán, vừa đưa mắt lạnh nhìn về phía Tiểu Phúc Tử. Hai tay xuôi bên hông Tiểu Phúc Tử bỗng nắm thật chặt, hấn cũng thật là ngây người cái gì chứ, đụng vào hỏa khí của Điện hạ rồi. Nghĩ đến đây, Tiểu Phúc Tử miệng không ngừng nói dạ, cúi người đi ra khỏi phòng khách đi tuyên Lưu ma ma đang đứng đợi ở cửa Đông cung điện.

Một lát sau, Lưu ma ma vào phòng khách, sau khi đưa gói thuốc trong tay cho Tiểu Phúc Tử, hai đầu gối bùm một cái quỳ trên mặt đất. Cúi đầu cung kính nói:” Điện hạ lão thân thỉnh cầu người tha thứ.” Vũ Văn Thượng không rõ chân tướng ngược mắt nhìn về phía Lưu ma ma, khe cau mày rồi hướng về phía Tiểu Phúc Tử nháy mắt. Trong lòng Tiểu Phúc Tử đã ngầm hiểu, lập tức bước ra khỏi phòng khách, còn tiện tay đóng cửa lại.

Sau khi nghe được kết tiếng đóng cửa, Lưu ma ma lần nữa nhẹ giọng nói:” Điện hạ, việc Điện hạ bị Trầm Ninh bỏ thuốc truyền đến tai lão thân, lão thân lập tức cầm thuốc tạm hoãn được tính đến Huệ Minh cung. Lão thân đã thấy thuyền không nên thấy, lúc đó tình huống khẩn cấp, lão thân...”

Đôi tay Vũ Văn Thượng cầm thật chặt hai bên ghế chân mày nhíu lại, tâm vì những lời Lưu ma ma nói mà nhảy lên kịch liệt:” Lưu ma ma không ngại nói thẳng. Lúc ấy bốn Điện hạ đã làm gì thương tổn Lạc nhi sao? Tình huống của Lạc nhi lúc đó là như thế nào?”

Thân thể Lưu ma ma quỳ trên mặt đất càng ngày càng khom, ngay cả đầu cũng đã cúi rạp xuống đất:” Điện hạ thứ lỗi lão thân đã mạnh mẽ kéo người ra. Điện hạ lúc đó rất tức giận, lão thân bắt đắ dĩ phải động thủ. Lạc chủ tử lúc đó đáng vẻ rất thống khổ, đôi mày thanh tú nhíu thật chặt, trong mắt dường như có nước mắt. Khi kéo người đứng dậy, lão thân nhìn thấy trước ngực Lạc chủ tử tím bầm một mảnh, hồng hồng. Nhìn qua giống như là bị thương.”

Những lời nói của Lưu ma ma như những mũi tên nhọn đâm vào trong lòng Vũ Văn Thượng, hai tay đang nắm trên ghế của Vũ Văn Thượng càng ngày càng chặt. Gân xanh trên trán nổi lên như muốn nhảy ra ngoài, cố gắng bình phục lại tâm tình của mình, Vũ Văn Thượng tỉnh táo mở miệng:” Lưu ma ma đứng dậy đi. Đi Ngự Y viện cầm Mai Ân lộ cho Lạc nhi đi, đừng có nói là bốn điện hạ phản phớ.”

Thân thể Lưu ma ma đang quỳ trên mặt đất khe run lên, sau đó chậm rãi đứng lên:” Điện hạ lão thân trước đến Huệ Minh cung để phong tỏa tin tức. Trước khi có kết quả tuyển chọn tú nữ, mong Điện hạ hãy cẩn thận.”

Khóe miệng Vũ Văn Thượng nhếch lên nụ cười bắt đắ dĩ:” Lưu ma ma đem toàn bộ cung nữ trong Đông cung điện dời đi, mang hết đến Hoán Y cục đi.” Dứt lời, Vũ Văn Thượng lại lần nữa niết niết cái trán. Lưu ma ma cung kính dạ một chút, rồi sau đó thối lui ra khỏi phòng.

Mặt trời dần ngả về tây, từ khi Lưu ma ma rời đi Vũ Văn Thượng vẫn còn ngồi ở trên ghế, tư thế ngồi cũng không từng biến hóa qua. Tay phải nhẹ nhàng gõ lên cái ghế dựa bên cạnh, từng tiếng từng tiếng, giống như đem những áy náy trong lòng tiêu tan đi. Trong vòng năm ngày Lạc nhi có thể hết giận sao. Hẳn trúng hợp hoa tán, không biết nặng nhẹ, xem chừng như thế là ngược đãi Lạc nhi rồi.

Tiểu Phúc Tử đứng ở ngoài cửa nhìn mặt trời dần dần rơi xuống, nghe thấy bên trong từng tiếng ngón tay gõ xuống bàn. Mỗi khi Điện hạ có điều phiền muộn thì sẽ một mình ngồi gõ bàn. Lạc chủ tử người nên nhanh chóng làm hòa với Điện hạ đi thôi. Nếu không tâm tình Điện hạ xấu, thì tất cả nô tài trong Đông cung sẽ không có ngày tốt a.

Tiểu Phúc Tử bên ngoài đợi rất lâu đến khi mặt trời xuống núi, tia nắng cuối phía chân trời mất đi. Điện hạ từ trong phòng khách đi ra. Tiểu Phúc Tử khom người hành lễ, cẩn thận từng li từng tí nói:” Buổi tuyển chọn tú nữ Huệ Minh cung đã bắt đầu rồi.” Dứt lời len lén liếc Điện hạ một cái, thấy tóc mai Điện hạ có chút loạn, nên cất lời:” Điện hạ tóc người có chút loạn, nô tài đi phân phó bốn cung nữ thân thủ nhanh nhẹn lại chải tóc cho người.” Tiểu Phúc Tử quan tâm nói, mà không biết những lời này chạm đúng cơn giận của Vũ Văn Thượng.

“ Tiểu Phúc Tử, chẳng lẽ ngươi muốn đến Tư Mã phòng. Có phải ngươi muốn đến đó chăm sóc Trầm Ninh.” Vũ Văn Thượng dứt lời đi đến đình viện Đông cung điện. Tiểu Phúc Tử ở phía sau sững sốt, rồi sau đó quỳ trên mặt đất, dập đầu mấy cái thật mạnh trên mặt đất, lớn tiếng nói:” Điện hạ nô tài biết sai rồi, biết sai rồi.”

Cho đến khi Vũ Văn Thượng đi xa Tiểu Phúc Tử cũng không dám đứng lên, hắn làm sao có thể sơ ý mà nói cung nữ chứ, chuyện Triệu Ninh chưa qua, làm sao Điện hạ có thể để cung nữ phục vụ bên cạnh? Tiểu Phúc Tử liên tiếp thở dài, chờ khi hắn biết được tất cả cung nữ ở Đông cung điện trong vòng một đêm bị đưa đi hết, thì càng rõ ràng hơn lời nói của hắn hôm nay thật sự là chọc trúng lửa giận của Điện hạ.

Trong một sương phòng khác ở Huệ Minh cung.

“ Lạc chủ tử, nô tỳ mới học được cách búi tóc Hồ Điệp. Lạc chủ tử nhìn xem có thích không?” Bích Diệp tươi cười nhìn Trầm Lạc trong gương trang điểm nói.

Trầm Lạc đưa tay vuốt ve búi tóc, đưa tai rút hết toàn bộ trâm bướm ra. Bích Diệp nhìn mà sững sốt, trâm bướm hợp nhất với tóc búi Hồ Điệp, sao Lạc chủ tử lại đem trâm rút ra?

“ Trâm này quá lớn, màu sắc quá mức gây chú ý. Đeo trâm hoa đào này lên là tốt nhất.” Trầm Lạc vừa nói vừa lấy trong ngăn kéo ra cái trâm hoa đào cắm lên búi tóc.

Bích Diệp ngược mắt lên nhìn trâm hoa đào hết sức tinh xảo, nhưng lại có chút nhỏ, hơn nữa Lạc chủ tử lại cắm đằng sau búi tóc, trang sức này không nổi bật ban ngày, những tiểu chủ tử khác đều chọn những trang sức đẹp nhất mà đeo lên.

“ Lạc chủ tử nô tỳ nghe được một tin. Đại cung nữ Triệu Ninh ở Đông cung đã bị đưa đến Tư Mã phòng, hơn nữa còn bị cho uống thuốc. Những thị vệ ở Tư Mã phòng tục tăng cao lớn, Triệu Ninh không chịu nổi những thị vệ dã man như thế, sau một tiếng bị giày vò đã chết rồi. Tin tức Lạc chủ tử nghe được Triệu Ninh sẽ trở thành thị nữ là không đúng.” Bích Diệp chậm rãi nói, nàng chỉ muốn chủ tử biết là Điện hạ không có thị tẩm cô nương khác. Lạc chủ tử có cơ hội để Điện hạ chú ý, Lạc chủ tử ngai gỡ trâm hoa đào cài trâm bướm lên thôi.

Thân thể Trầm Lạc cứng lại, Triệu Ninh chết rồi, hơn nữa còn chết thảm như thế?

Bích Diệp nhìn chân mày thoáng chốc nhíu lại của Lạc chủ tử, thân thể cứng nhắc ngồi trên ghế không nhúc nhích. Lạc chủ tử mới vào cung không bao lâu, trong cung đã chết hai người. một là thân thể không sạch mà bị đánh chết, một người nữa là bỏ thuốc Điện hạ. Lạc chủ tử kinh hãi như thế cũng là lẽ thường.

“ Bích Diệp ta sẽ ăn mặc giản dị như thế. Giản dị là tốt, thứ nhất quá diêm lệ sẽ gây chú ý, thứ hai ai cũng mặc như thế, thì đâu còn chỗ nào đặc biệt?” Trầm Lạc mang trên mặt nụ cười, sau đó đứng lên đi ra ngoài phòng.

Những tú nữ khác trong Huệ Minh cung đã đứng hết trong đình viện, Vương ma ma cũng đã đến, Trầm Lạc là người cuối cùng đi ra. Hòa Miêu mang theo khuôn mặt tươi cười hết sức nhiệt tình chào hỏi Trầm Lạc.

Thanh tiểu chủ tử vẻ mặt hết sức bình tĩnh không vội vàng như buổi sáng. Hai tú nữ khác bởi vì Trầm Lạc tới trễ mà cảm thấy bất mãn, ánh mắt lạnh lùng nhìn Trầm Lạc vài lần.

Vương ma ma thấy mọi người đều đến đông đủ hắng giọng nói:” Các tiểu chủ tử, thỉnh cùng lão thân tiến về Thiên Huệ cung. Thiên Huệ cung là nơi từ trước tới nay dùng để tuyển chọn tú nữ, đương kim thái hậu, hoàng hậu. cùng thái tử phi cũng sẽ được sắc phong ở đây. Buổi duyệt chọn lần này quan trọng, lão thân không nói nhiều. Trước khi đến Thiên Huệ cung và sau khi đến Thiên Huệ cung mong các tiểu chủ tử hãy cẩn thận lời nói hành động. Lão thân chỉ nói thế thôi, kế tiếp phải dựa vào vận may của các chủ tử.” Vương ma ma sau khi nói xong cung kính thi lễ, thấy các tiểu chủ tử gật đầu, mới xoay người mang theo năm tiểu chủ tử tiến về phía Thiên Huệ cung.

Nô tỳ của năm tú nữ cẩn thận đi theo sau các vị chủ tử, chờ sau khi đến cửa Thiên Huệ cung thì Vương ma ma không tiếp tục đi, giơ tay lên ý bảo các tiểu chủ tử vào, năm nô tỳ thân cận được an bài ở Thiên cung, chờ từng tiểu chủ tử ra ngoài.

Trong Thiên Huệ cung đèn đuốc sáng choang, ở trên cây cũng treo nhiều dây màu sắc sắc sỡ, ở trong gió đung đưa. Cung nữ thái giám đi tới đi lui, để các trái cây hoa quả trên bàn các tiểu chủ tử trên và dưới.

Tuyển chọn tú nữ lần này diễn ra ở Thiên Huệ cung, Thiên Huệ cung tổng cộng có ba cung, một là Thiên cung dùng để nơi nghỉ ngơi cho các tiểu chủ tử và nô tỳ thân cận, Thiên cung là cung nhỏ nhất trong ba cung hơn nữa trang trí đơn giản. Thứ hai là Tiền cung là nơi tuyển chọn tú nữ, là cung lớn nhất, chỗ ngồi phân ra cao nhất và thấp nhất. Thứ ba là sườn cung, là nơi trong hoàng cung tổ chức gia yến , gặp nhau cuối năm, thái hậu hoàng thượng thái tử trưởng công chúa, cùng hoàng thân quốc thích bên hoàng hậu cuối năm thường xuyên tới đây.

Thái giám cung nữ mang trái cây bánh ngọt sắp xếp tốt, toàn bộ quy củ đứng ở trong Huệ Minh cung. Chờ đợi thái hậu hoàng thượng hoàng hậu và điện hạ đến. Các tú nữ đã ngồi xuống từ lâu. Lưu ma ma và Ngô ma ma chia ra đứng hai bên chờ các chủ tử lớn nhất đến.

Thời gian dần dần trôi, các tú nữ ngồi ở Huệ Minh cung trên mặt biểu hiện bất đồng. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hòa Miêu hết sức nghiêm túc, Trầm Lạc thì bình thường lạnh nhạt. Mẫn Mẫn quận chúa ngồi ở bên trái thì tò mò nhìn xung quanh, chờ dựa vào ấn tượng tìm được Trầm Lạc đang ngồi cuối cùng bên phải thì đôi mắt mở ra càng ngày càng lớn.

Thấy bộ dáng Trầm Lạc thì đôi mắt nhỏ vui mừng híp lại. Mẫn Mẫn quận chúa vội vỗ Đỗ Nhã ngồi bên người nhẹ nhàng nói:” Ta thấy Trầm Lạc rồi, nàng là muội muội của ta nên gọi ta là tỷ tỷ nhỉ? Thật là vui. Cuối cùng thì ta cũng có thể gặp được người bên nội rồi.”

Đỗ Nhã nhú mày, đem cánh tay mình bị quận chúa giữ rút ra nhẹ giọng đáp:” Mẫn Mẫn quận chúa, ngài quên việc phải thận trọng lời nói rồi sao?”

Một bên khác.

Trầm Lạc lẳng lặng ngồi trên ghế, mắt từ bên trái nhìn một lượt tất cả các tú nữ. Thật là xinh đẹp, người so với hoa mà cảm thấy thẹn thùng.

“ Lạc tỷ tỷ, thấy người ngồi thứ nhất bên trái mặc váy trắng chứ? Nàng là Đỗ Nhã con gái duy nhất của Đỗ Thái Phó. Cùng điện hạ lớn lên, có thể nói là thanh mai trúc mã.” Hòa Miêu kéo kéo ống tay áo Trầm Lạc nhẹ nhàng nói.

Tầm mắt Trầm Lạc chuyển qua chỗ Đỗ Nhã, cùng lúc chạm phải ánh mắt Mẫn Mẫn quận chúa. Thấy Mẫn Mẫn quận chúa hướng mình cười ngọt ngào. Mặt Trầm Lạc bình tĩnh nhưng trong lòng không khỏi sinh nghi, nàng ta hướng về phía mình cười làm gì?

“ Hoàng thượng hoàng hậu giá lâm.” Bên ngoài Thiên Huệ cung truyền đến từng tiếng lanh lảnh của thái giám, sai khi âm thanh chấm dứt, mấy hàng cung nữ thái giám trong Thiên Huệ cung rồi rút quỳ xuống, khom người hành lễ. Các tú nữ đang ngồi bên trong cũng nhất tề đứng dậy, đứng bên ghế dựa, rồi rút gập người xuống hành lễ.

“Bình thân, Trầm chỉ đến ngắm các vị giai lệ thôi. Thượng nhi cùng Hạ nhi còn chưa tới, Ngô ma ma, Lưu công công nhanh đi thúc giục đi. Lưu ma ma, tối hôm nay Thái Hậu có tới không?” Hoàng thượng vừa nói vừa đi vào trong cung, hoàng hậu trên mặt mang theo nụ cười đi bên cạnh hoàng thượng, hai người cùng nhau đi lên ngồi trên chiếc ghế cao quý ở phía trên.

Ngô ma ma Lưu ma ma khom người lĩnh mệnh rồi sau đó thối lui ra khỏi cung. Lưu ma ma phúc thân hành lễ cung kính nói:” Hồi hoàng thượng, thái hậu hôm nay đột nhiên cảm thấy khó chịu, tối hôm nay lệnh lão thân tới Thiên Huệ cung, thái hậu sẽ đến sau. Kính xin hoàng thượng và hoàng hậu tiến hành tuyển chọn tú nữ trước đi.”

Hoàng hậu gật đầu chậm rãi cười, ngay sau đó tầm mắt quét qua một lần các tú nữ, rồi sau đó cười hướng hoàng thượng nói:” Bệ hạ nô tỳ cảm thấy các vị thiên kim đây đều chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn. Thượng nhi đã thành niên, cũng đã dần dần tiếp thu chính sự, không bằng ban thưởng cho Thượng nhi nhiều một chút, như vậy thì nô tỳ có thể sớm chút bế hoàng tôn, thái hậu thấy hoàng tôn thân thể cũng tốt lên.”

Những lời nói của Hoàng Hậu toàn bộ bay vào trong tai Trầm Lạc, nàng nhìn trộm về phía Hoàng thượng, chỉ thấy ông gật đầu liên tục. Tay Trầm Lạc căng thẳng, trong đầu trống rỗng.

76. Chương 76

“ Thái tử điện hạ, nhị hoàng tử giá lâm.” Tiếng thái giám lạnh lạnh từ phía ngoài vang lên, ngay sau đó tất cả cung nữ thái giám đều quỳ xuống thỉnh an. Đôi tay Hoàng Thượng vỗ nhẹ tay cầm ghế hoàng kim, trên mặt nở nụ cười. Hoàng hậu khi nghe được ba chữ nhị hoàng tử thì đôi lông mày lập tức nhíu lại, sau đó miệng khẽ nhếch lên để lộ nụ cười hào phóng lễ độ của một bậc mẫu nghi thiên hạ, nhìn về phía cửa ngoài Thiên Huệ cung.

Các tú nữ được phân ngồi trái phải ở bên dưới, cúi đầu không dám nhìn ra cửa cung, ví dụ như nữ nhi của Đại Lý Tự Thiều Khanh Trương Tú Thanh. Nhưng lại có người mặt hăng hái nhìn ra cửa cung ví dụ như Mẫn Mẫn quận chúa, những người còn lại thì như Đỗ Nhã hết sức bình thường tay chốc chốc lại lúi vạt áo nắm thật chặt, không biết là khấn nguyện hay là xấu hổ.

Bộ dáng của Trầm Lạc lại khác, nhìn thấy nhiều tú nữ trông ngóng Vũ Văn Thượng như vậy, lại không biết có bao nhiêu người nhìn trúng Vũ Văn Thượng, có thể sẽ là một nửa đi. Duyệt chọn lần này có 40 tú nữ, sương phòng có 35 tú nữ, Huệ Minh cung có năm tú nữ. Nói như vậy có ít nhất 20 tú nữ nhìn chăm chăm Vũ Văn Thượng. Đồ của mình mà còn bị người khác tư tưởng chú ý, Trầm Lạc làm sao có thể cảm thấy dễ chịu được?

Hòa Miêu ở bên cạnh kiềm chế không được mà hút khí nghe được rõ ràng, Trầm Lạc ngược mắt lên nhìn tú nữ ở phía bên trái mình, có một số mặt mắt lẳng lẳng nhìn vào trước cửa cung rồi. Nhìn thấy những hoàng hoa khuê tú, Trầm Lạc âm thầm cười lạnh.

Người đầu tiên bước vào chính sảnh là Vũ Văn Thượng, một thân áo bào hơi có sắc đỏ, vạt áo bào được dùng chỉ vàng thêu lân hao văn móng rồng, gấm Bạch Vân được bện thành đai lưng ở bên hông, bên hông còn mang một miếng Giai Ngọc trong suốt, tóc được dây cột tóc màu xanh dương buộc lên, cực kì tuấn lãng.

Ánh mắt Trầm Lạc chỉ hướng lên nhìn Vũ Văn Thượng một chút, sau đó lại ngược mắt lên nhìn về phía Vũ Văn Hạ. Hắn vẫn như cũ là một thân áo bào trắng, mặt trên dùng chỉ thêu những đám mây. Thân được thắt một dây lưng màu đen bằng gấm, bên hông Vũ Văn Thượng đeo ngọc, còn bên hông Vũ Văn Hạ lại chỉ đeo một sợi dây màu đỏ được kết hình bùa bình an. Nhìn cái bùa bình an đó có chút cũ, Trầm Lạc đoán là nó được làm lâu lắm rồi.

Khụ khụ, một âm thanh họ nhẹ từ trên đầu Trầm Lạc truyền đến, thanh âm này rất là quen thuộc, Trầm Lạc không cần nhìn thì cũng biết là ai.

Trong lòng Vũ Văn Thượng hết sức không thoải mái, Lạc nhi từ khi hắn đi vào cũng không có liếc mắt nhìn hắn. Cặp mắt kia ngược lại lẳng lẳng nhìn nhị đệ của hắn. Nhìn nữ nhân mình yêu mến ngày ngày

nhìn nam nhân khác, trong lòng làm sao có thể thoải mái được, lúc này Vũ Văn Thượng có thể chân thật hiểu được cảm nhận của Trầm Lạc trước đó.

Hoàng Thượng lúc này đang ngồi ở ghế trên không đợi hay đưa con trai hành lễ liền giơ tay lên tiếng:” Thượng nhi, Hạ nhi không cần đa lễ, tối hôm nay nhất định sẽ náo nhiệt. Nhiều thiên kim tiểu thư như vậy, Thượng nhi Hạ nhi hãy nhìn kĩ một chút.” Đứng bên dưới Vũ Văn Thượng cùng Vũ Văn Hạ khom lưng hành lễ đồng loạt lên tiếng:” Nhi thần tạ ơn phụ hoàng.”

Sau khi dứt lời hai người ngồi lên trên ghế, vị trí ghế ở phía trên chỉ thấp hơn ghế mà hoàng thượng đang ngồi mà thôi. Ngồi xuống Vũ Văn Thượng một lần nữa lại liếc nhìn Trầm Lạc một cái. Không nhìn thì còn đỡ, nhìn tức giận bốc càng ngày càng cao. Lạc nhi lại trực tiếp nhìn nhị đệ đối diện hẳn, Vũ Văn Thượng không kìm được nhìn về phía nhị đệ mình. Không nhìn được mà so sánh giữa mình và nhị đệ, Lạc nhi là ưa thích quần áo mộc mạc, trên mặt thần thái lãnh đạm. Nhìn ăn mặc đêm nay của Lạc nhi, Vũ Văn Thượng âm thầm ghi nhớ, trong Đông cung có mấy bộ y phục màu trắng, lâu rồi chưa có mặc.

Vũ Văn Hạ ngồi ở trên ghế bên phải cúi đầu cầm chén trà ở ghế dựa bên cạnh, cái cúi đầu này đúng lúc có thể nhìn thấy Trầm Lạc ngồi ghế giữa ở phía dưới đang nhìn hẳn, vì vậy Vũ Văn Hạ hướng về phía Trầm Lạc nở nụ cười thân thiện. Cuối cùng thu hồi tầm mắt chậm rãi uống trà.

Một màn nho nhỏ này toàn bộ bị Hoàng Thượng, Hoàng Hậu cùng Vũ Văn Thượng nhìn được, trong lòng Hoàng Thượng sinh nghi, Thượng nhi coi trọng Lạc nha đầu này, như thế nào Hạ nhi cũng coi trọng? Về mặt Hoàng Hậu hết sức bình tĩnh, nhưng trong mắt xẹt qua một đạo tinh quang.

Vũ Văn Thượng ngồi ở trên phía bên trái cảm giác áy náy với Trầm Lạc đã toàn bộ đều tiêu tan, một dòng nước chua chảy ngược xông thẳng lên đầu. Thấy sắc mặt Trầm Lạc thản nhiên, như là không biết gì, trong lòng Vũ Văn Thượng càng cảm thấy ngột ngạt.

“ Hoàng Thượng nên bắt đầu buổi duyệt chọn chứ? Nô tỳ đã đợi không kịp rồi, không biết vị thiên kim nào nguyện ý biểu diễn đầu tiên?” Hoàng Hậu vừa cười vừa hướng Hoàng Thượng và các tiểu chủ tử nói. Hoàng Thượng gật đầu ngầm cho phép, những nữ tử to gan can đảm nhìn về phái Điện hạ và nhị hoàng thượng đang ngồi ở phía trên. Khi thấy hai vị này vẫn bình tĩnh uống trà, sự hồi hộp trong lòng nháy mắt trở nên thất vọng.

Một lát sau, một cô nương mặc y phục màu tím, bên hông có một thanh ngọc tiêu đứng dậy hành lễ, âm thanh như tiếng nước chảy lọt vào tai mọi người.

“ Tiểu nữ Phương Linh thỉnh an Hoàng Thượng Hoàng Hậu, Điện hạ và nhị hoàng tử.”

Nhị hoàng tử đem chén trà trên tay để xuống, một đôi mày thanh tú như nước ngược mắt nhìn về phía cô nương giắt ngọc tiêu bên hông. Trầm Lạc đứng dậy nhìn cô nương này từ đầu tới chân một lần, nàng ta biểu diễn thổi tiêu sao? Chuẩn bị thật sự là thích đáng, Vũ Văn Thượng Vũ Văn Hạ đều là những người thổi tiêu nhất đẳng. Nếu hợp ý thì sẽ được chú ý quả thật là chiêu thức không tồi.

Hoàng Thượng đôi tay vỗ ghế ngồi phóng khoáng cười một tiếng, sau đó hắng giọng nói:” Không nghĩ tới Thái Úy thông hiểu binh pháp có thể dạy được nữ nhi dịu dàng như thế.” Hoàng Hậu phụ họa, Hoàng Thượng gật đầu liên tục. Rồi sau đó nhìn về phía ngọc tiêu bên hông Phương Linh “ Thổi tiêu sao?” Phương Linh đang đứng cúi đầu nói phải một tiếng.

Trầm Lạc tưởng rằng tuyển chọn tú nữ là từng thiên kim một bay ra tài nghệ của bản thân, sau đó lựa ra tú nữ có thể được sắc phong. Nhưng mà khi Phương Linh chậm rãi đi tới trung tâm điện thì thanh âm Vũ Văn Thượng bay tới, toàn bộ những gì mf Trầm Lạc nghĩ đều loạn thành một đoàn.

“ Phụ hoàng mẫu hậu quy tắc của buổi duyệt chọn tú nữ lần này thay đổi được không?”

Hoàng Hậu đối với việc Vũ Văn Thượng đột nhiên lên tiếng bất mãn hết sức, nhưng thấy hoàng thượng gật đầu cũng chỉ có thể làm trái với tâm ý mỉm cười.

Vũ Văn Hạ vẫn chậm rãi uống trà giống như những tú nữ này cùng mình không có quan hệ gì cả.

Sau khi có được sự đồng ý của phụ hoàng Vũ Văn Thượng lần nữa nói:” Phương cô nương thổi tiêu, không bằng để cho các cô nương khác nhảy múa cùng nhau, trong đình của Thiên Huệ cung mà nhảy múa. Dưới

ánh trăng không phải là đẹp lắm sao? Vừa có thể mãn nhãn còn tiết kiệm được thời gian đúng không?”

“Phụ hoàng, chủ ý của hoàng huynh rất hay.” Vũ Văn Hạ bỏ chén trà trong tay xuống lên tiếng đồng tình, như vậy thì có thể tiết kiệm được không ít thời gian, vậy thì hẳn có thể nhanh chóng rời đi.

Một câu nói của Vũ Văn Thượng không thể nghi ngờ dấy lên sóng gió trong lòng các tú nữ. Phương Linh cúi đầu khuôn mặt nhỏ nhắn nhúu thật chặt, nếu như thể sự nổi bật của nàng không phải sẽ bị Đỗ Nhã Y đoạt hết hay sao? Ai mà không biết thân hình Đỗ Nhã Y tuyệt đẹp, đặc biệt là khi múa với lụa mỏng. Đôi tay kéo vạt áo thật chặt, Phương Linh thật sự không thoải mái.

“Nói như thế, có vị thiên kim nào muốn hiến vũ không?” Tầm mắt Hoàng Thượng quét qua một lượt các tú nữ phía dưới lên tiếng. Trầm Lạc hướng tú nữ kia liếc trộm một cái, cô ấy đang nắm thật chặt vạt áo, những thay đổi đột nhiên này khiến các tú nữ trong khoảng thời gian ngắn cảm thấy bối rối. Nàng có nên dừng cảm đứng lên hay không?

Trầm Lạc suy nghĩ một lúc, thì thanh âm của Vũ Văn Thượng lần nữa truyền đến, thanh âm mang theo sự tùy tiện không để tâm, bên môi còn cười khê. Tâm Trầm Lạc nhảy lên một cái, mỗi khi hắn dùng giọng điệu này nói chuyện, chính xác thì không có chuyện tốt gì cả.

“Phụ hoàng Lưu công công đã chuẩn bị một cái hộp giấy, bên trong có viết tên các tú nữ. Không bằng phụ hoàng, mẫu hậu nhị đệ cùng rút lấy một người. Như thế thì có bốn tú nữ sẽ hiến vũ, nếu tên Phương cô nương được rút trúng thì việc thổi tiêu sẽ giao cho nhị đệ được không?”

Lần này Hoàng Thượng bị quy củ mới làm cho hăng hái, còn Hoàng Hậu trừng mắt nhìn Vũ Văn Thượng, Vũ Văn Hạ cảm thấy hết sức bất đắc dĩ, hoàng huynh thế mà lại kéo mình vào mưu đồ của mình. Vì Trầm Lạc mà hoàng huynh để ý như vậy, chuẩn bị chu đáo như vậy, Khóe miệng Trầm Lạc nhếch lên nụ cười bất đắc dĩ, cúi đầu nhìn cái bùa bình an bên hông mình, tâm bình tĩnh nhiều năm như thế lại cảm thấy phiền muộn, phụ hoàng cũng không có liếc mắt nhìn cái bùa bình an này.

Vũ Văn Thượng dứt lời, trong tay Lưu công công bê hộp giấy đi vào. Nghiêng mình thi lễ với Hoàng Thượng và các tiểu chủ tử, sau đó cung kính cúi đầu nói: “Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, nô tài nhận ý chủ của Điện hạ, người muốn nô tài chuẩn bị một hộp giấy nhỏ. Bên trong có viết tên của bốn mươi tú nữ.

Hoàng Thượng cười ha hả, lập tức cho Lưu công công tiến lên. Lưu công công cung kính khom người nâng hộp giấy lên, Hoàng Thượng cười cho tay vào. Những tú nữ ngồi phía dưới nhịp tim đập càng lúc càng lợi hại, trong lòng Trầm Lạc cũng nhảy bùm bùm.

Ngước mắt nhìn về phía Vũ Văn Thượng, cùng lúc đó Vũ Văn Thượng nhìn về phía Trầm Lạc. Tầm mắt hai người chạm nhau, khóe miệng Vũ Văn Thượng giương lên, Trầm Lạc lập tức di chuyển tầm mắt.

Vũ Văn Thượng âm thầm thở dài, cuối cùng cũng hấp dẫn được Lạc nhi, mặc dù chỉ có một lát.

“Đỗ Nhã Y.” Ba chữ này từ trong miệng Hoàng Thượng đi ra, thân hình đang đứng của Phương Linh cứng đờ. Khi thấy Đỗ Nhã Y từ chỗ ngồi chậm rãi đứng lên tạ ơn thì Phương Linh càng cảm thấy không được tự nhiên.

Ngay sau đó hộp giấy nhỏ được chuyển theo thứ tự đến chỗ Hoàng Hậu và nhị Hoàng tử. Quy tắc này là do Vũ Văn Thượng định ra, nói là công bằng nên, nghĩ kế mình là người rút cuối cùng. Hoàng Hậu rút được chính là nữ nhi của Đại Lý Tự Thiếu Khanh Trương Tú Thanh, người mà nhị hoàng tử bốc được chính là Mẫn Mẫn quận chúa. Không thể nghi ngờ người Vũ Văn Thượng rút trúng chính là Trầm Lạc.

Các tiểu chủ tử bị rút trúng nhanh chóng đứng lên đi ra khỏi cung đi đến trong đình Thiên Huệ cung, còn lại Phương Linh đi cuối cùng.

Bên trong đình đầy thái giám và cung nữ, khi nhìn thấy năm vị chủ tử nhan sắc khác nhau từ trong cung đi ra, thì mở cặp mắt thiết to nhìn. Đợi cho đến khi Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu, Điện hạ và nhị hoàng tử thì nhanh chóng quỳ xuống hành lễ. Các tú nữ không biểu diễn cũng theo ra, rồi sau đó được Lưu ma ma Ngộ ma ma an bài trung đình.

Hoàng Thượng Hoàng Hậu, Điện hạ và nhị hoàng tử đứng ở trung đình bắc, thái giám và cung nữ đứng hai bên đông tay ở phía sau một trượng, ở trong trung đình bốn phương đông tây nam bắc đứng theo thứ tự

Mẫn Mẫn, Trần Lạc, Phương Linh cùng Đỗ Nhã Y.

Những tú nữ không được rút chúng đỏ mắt nhìn theo, bốn vị thiên kim trong đình đem toàn bộ chú ý của tối nay đoạt đi. Đặc biệt là Đỗ Nhã Y đứng ở đình bắc gần Điện hạ và nhị hoàng tử nhất, hơn nữa kĩ thuật nhảy của Đỗ Nhã Y là đệ nhất các khuê nữ trong kinh thành.

Trần Lạc đứng ở phía Tây liếc trộm ba tú nữ khác, khi thấy Mẫn Mẫn quận chúa thì đúng lúc nàng ta đang nhìn nàng, trên mặt nàng nụ cười tươi như hoa còn hướng về phía nàng le lưỡi một cái.

“ Bắt đầu.” Thanh âm của Lưu ma ma từ phía trước truyền đến, một lát sau tiếng tiêu vang lên. Đỗ Nhã Y đứng phía trước bắt đầu vung tay áo lên, eo thon chậm rãi chuyển động, mọi một động tác giống như sinh ra thật nhiều đóa sen hồng. Trần Lạc vì không để vũ đạo của ba tư nữ khác ảnh hưởng đến mình, liền nhắm mắt không ngừng nghĩ đến các kĩ thuật nhảy,

Bởi vì Trần Lạc nhắm hai mắt lại, chỉ theo suy nghĩ của mình mà nhảy, như thế nên không thấy được vẻ mặt của mọi người. Cho đến khi tiếng tiêu đột nhiên dừng lại, nàng mới đình chỉ động tác. Khi Trần Lạc mở mắt ra cũng thấy choáng váng. Nàng trăm triệu lần cũng không thể lường trước được rằng trong buổi duyệt chọn tú nữ tối nay mình trở thành người chói mắt nhất.

Tiểu Phúc Tử đứng ở sau đại thụ ở Thiên Huệ cung cầm trong tay một cái túi rồng lớn, nhìn con đom đóm cuối cùng bay ra, rốt cuộc thở dài. Hàn thống lĩnh đưa cho hắn nhiều túi to có đom đóm như vậy, để hắn len lén mang đến Thiên Huệ cung. Khi nghe thấy tiếng tiêu thì mang tất cả chúng thả ra. Vuốt vuốt mồ hôi trên trán Tiểu Phúc Tử len lén rời khỏi Thiên Huệ cung. Như vậy Điện hạ sẽ không đối với hắn tức giận, sau khi Tiểu Phúc Tử rời khỏi Thiên Huệ cung, trên trán còn xuất mồ hôi ròng ròng.

Đi tới cửa Đông cung, Tiểu Phúc Tử liền thấy được một thị vệ cao lớn nhìn quanh trong Đông cung. Tiểu Phúc Tử vừa nhìn, thị vệ này không phải là thị vệ trong Đông cung, lập tức lên tiếng:” Người đến Đông cung có chuyện gì? Tẩm cung của chủ tử là nơi người có thể thăm dò sao?”

Thân thể thị vệ cao lớn dừng lại, lập tức xoay người khom mình hành lễ:” Tiểu Phúc Tử công công?”

Tiểu Phúc Tử gật đầu một cái, khi nghe thị vệ nói đến Triệu Ninh thì khuôn mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

“ Tiểu Phúc Tử công công Triệu Ninh tốt xấu gì cũng là cung nữ của Đông cung, kính xin Tiểu Phúc Tử công công thương xót, mang thi thể của Triệu Ninh tìm một chỗ chôn cất cũng tốt. Nếu không sẽ phải vất vả xuống bãi tha ma rồi.”

Trong lòng Tiểu Phúc Tử thở dài, Triệu Ninh đã chết, ngay sau đó gật đầu một cái nói:” Được rồi, chỉ là chuyện này ta còn phải xin phép Điện hạ.”

77. Chương 77

Thái giám cung nữ đứng ở hai bên Đông Tây của Thiên Huệ cung không khỏi trợn to hai mắt nhìn, không chút để ý lễ tiết há to miệng nhìn nữ tử đang múa dưới ánh trăng sáng ngời được hàng trăm con đom đóm vây quanh thật động lòng người, kĩ thuật nhảy thật khác biệt không có giống với ba vị chủ tử kia, ba vị chủ tử khác kĩ thuật nhảy nhẹ nhàng thanh thoát, thể nhưng đom đóm không có vòng quanh thân thật linh động, rất tiểu xảo không chút vướng bận. Giống như những con chim bay lượn trên không trung, lại tựa như những con bướm muôn màu sắc bên những đóa hoa rực rỡ. Thân thể càng chuyển càng nhanh, đom đóm ở quanh thân giống như đang đong đưa từng vòng từng vòng thật lớn, giống như những cánh hoa sen nở từng cánh từng cánh.

Trong lòng Lưu ma ma vui mừng, Ngô ma ma trên mặt tràn đầy sự lo lắng, còn Lưu công công nhìn Hoàng Thượng Hoàng Hậu cùng nhị hoàng tử. Chỉ thấy Hoàng Thượng gật đầu liên tục như là nhìn thấy con dâu rất là hài lòng, Hoàng Hậu ở một bên lại không nhìn ra vui buồn. Lại nhìn nhìn Điện Hạ, khóe môi Điện hạ giương rất cao nhưng rồi lại không muốn cho người ngoài phát hiện ra nên hết sức áp chế, nét mặt nhị

hoàng tử lại hết sức bình thường lạnh nhạt, nhưng cặp mắt thanh tú kia trông mắt đã thay đổi, không còn là thiếu niên hăng hái giống như lúc trước nữa, mà hết sức sáng chói lộng lẫy. Trái tim Lưu công công nhất thời cứng lại, Lạc chủ tử không phải là cùng bị Điện Hạ nhị hoàng tử coi trọng chứ? Nếu thật sự là như thế thì thật là không ổn.

Ba tú nữ trong trung đình người đầu tiên dừng múa là Mẫn Mẫn quận chúa, khi nàng cảm thấy từng đợt từng đợt đom đóm từ trong rừng cây bay ra thì cảm thấy hết sức kì quái. Khi đom đóm xoay xung quanh nàng thì cảm thấy hết sức kì diệu. Sau đó toàn bộ xoay xung quanh Trầm Lạc thì trong tâm Mẫn Mẫn quận chúa càng thấy hiểu kì hơn, nhìn trộm về phía Trầm Lạc thì lại bị kĩ thuật nhảy của nàng hấp dẫn.

Chưa bao giờ được xem xinh đẹp và kinh động như vậy. Đỗ Nhã Y đứng đứng ở bên cạnh phát giác Hoàng thượng Hoàng Hậu và nhị Hoàng tử tầm mắt toàn bộ từ trên thân dời đi thật lâu không có chú ý đến nữa thì chậm rãi xoay người lại.

Tiếng tiêu phát ra càng run rẩy, rõ ràng mọi người phát hiện ra nữ nhi của Thái Úy đại nhân thổi tiêu đã không theo kịp vũ đạo của Trầm Lạc rồi. Càng về sau tiếng tiêu càng run rẩy, có một số âm đã tan vỡ, thể diện của Phương Linh đã mất hết, cuối cùng thì tiếng tiêu không thể không dừng lại, cặp mắt nhìn về phía Trầm Lạc nồng nặc địch ý và ghen tỵ.

Tiếng tiêu đột nhiên biến mất đã đánh thức Trầm Lạc đang chìm đắm nhảy múa, nàng dừng lại chuyển động, mở hai mắt ra ổn định thân hình. Khi thấy đom đóm quanh thân đều hết lên người nàng Trầm Lạc kinh ngạc lông mày đồng thời nhướng lên, tay không khống chế nâng lên để cho đom đóm đậu trên tay của nàng.

Ánh trăng chiếu sáng lên toàn bộ Thiên Huệ cung, đom đóm làm đẹp cho Trầm Lạc, y phục màu vàng của Trầm Lạc được điểm xuyết bằng những con đom đóm tỏa sáng quanh thân, giống như tiên nữ dưới ánh trăng, tinh linh của rừng núi.

“ Hay hay hay, trẫm chưa từng thấy qua kĩ thuật nhảy như thế này, tối nay quả thật là được mở rộng tầm mắt, thêm kiến thức rồi.” Hoàng Thượng phóng khoáng cười một tiếng, vừa nói vừa vỗ tay ba cái, tiếng vỗ tay thanh thúy vang dội ở Thiên Huệ cung dưới ánh trăng. Từng cái từng cái có lực truyền đến tai các tiểu chủ tử và cung nữ và thái giám.

Hai cung nữ đứng ở phía Đông và phía Tây nhìn Trầm Lạc trông mắt thay đổi liên tục, có hâm mộ ghen tỵ, cũng có hận đến ước gì đem nàng lột da rút gân.

“ Hoàng Thượng, ngài đừng nóng vội. Đây rõ ràng là vũ điệu của nước Đại Mạc, không phải mấy năm trước ngài đã từng xem qua rồi sao?” Hoàng hậu trên mặt tươi cười chậm rãi nói, hai tay giấu trong tay áo chậm rãi nắm lại thành quyền.

Hoàng Thượng không có trả lời Hoàng Hậu, thế nhưng lại hỏi ngược lại Vũ Văn Thượng: “ Thượng nhi, năm nha đầu này, nhìn chúng cô nương kia sao?”

Vũ Văn Thượng vừa nghe như vậy tất nhiên là biết dụng ý của Phụ hoàng. Vội vàng hai tay ôm quyền khom người hướng phụ hoàng hành lễ, rồi sau đó cung kính nói: “ Thái Tử Phi là một cô nương có linh khí (linh chất của tiên tử ấy ^^) như vậy, nhi thần mong phụ hoàng làm chủ.”

Lời nói của Vũ Văn Thượng vang dội có lực, tất cả các tú nữ đều nghe thấy. Cô nương có linh khí là đang nói Trầm Lạc sao? Tâm ý trong lòng Điện hạ đã rõ ràng rồi.

Thân thể Mẫn Mẫn quận chúa cứng lại, chưa từng nghĩ việc chọn Thái Tử Phi lại nhanh chóng như thế. Nghĩ lại, Mẫn Mẫn quận chúa lại hướng Trầm Lạc cười ngọt ngào. Trầm Lạc đứng thẳng người lẳng lẳng nhìn về phía Vũ Văn Thượng đang khom người. Nàng không thể dời tầm mắt nhìn về phía những tư nữ khác, nếu không sẽ bị những ánh mắt lẳng trì đến chết.

Hoàng hậu sau khi nghe được những lời của con mình, ánh mắt thay đổi liên tục. Không đợi Hoàng Thượng đáp lời, trực tiếp mở miệng: “ Hoàng Thượng, cô nương có linh khí sao, hiện tại mới có 5 tú nữ biểu diễn, còn có 35 tú nữ chưa biểu diễn. Làm sao có thể kết luận ngay được ai là cô nương có linh khí nhất? Theo như nô tỳ thấy những tú nữ này đều là những người có. Còn nữa....” Hoàng Hậu nói đến chỗ này thì ánh mắt dừng lại trên người Vũ Văn Hạ, sau đó lại lên tiếng: “ Hoàng Thượng Hạ nhi mặc dù không phải là do

nô tỳ sinh ra, những cũng gọi nô tỳ là mẫu thân. Nô tỳ làm mẫu hậu. đương nhiên là phải công bằng một chút. Hạ nhi cũng muốn thú một cô nương có linh khí đúng không?”

Bị Hoàng Hậu trực tiếp chỉ điểm Vũ Văn Hạ thì lẽ một cái, sau đó hắng giọng bình tĩnh nói:” Phụ hoàng mẫu hậu, cô nương có linh khí, bất kì nam tử nào cũng muốn cưới. Tất nhiên Hạ nhi cũng như thế.”

Hoàng Thượng có chút khó xử nhìn về phía Vũ Văn Thượng, Vũ Văn Thượng họ nhẹ một tiếng cao giọng đáp:” Phụ hoàng mẫu hậu nói đúng. Như vậy chờ sau khi 35 vị tú nữ còn lại biểu diễn theo thứ tự nếu ai có thể hấp dẫn nhiều đom đóm như vậy, liền có thể ngang hàng là cô nương có nhiều linh khí.”

Tất cả tú nữ, cung nữ và thái giám đều sáng tỏ, nếu người nào có thể hấp dẫn đom đóm bay quanh thân thì người đó chính là Thái Tử phi. Trầm Lạc nghe được lời của Vũ Văn Thượng thân thể cứng lại. Nàng biết dụng ý của Vũ Văn Thượng, nhưng nếu có cô nương có thể như nàng hấp dẫn đom đóm thì làm sao đây?”

Đề nghị của Vũ Văn Thượng một lần nữa được Hoàng Thượng đồng ý, các tú nữ còn lại càng khẩn trương hơn, hận không thể đem đom đóm bắt đến dính trên người mình.

Kết quả là, lần tuyển chọn này từ đầu tới cuối đều là tiến hành ở đình Thiên Huệ cung, Trầm Lạc đứng trong trung đình chậm rãi đi tới bên cạnh đứng, lẳng lặng nhìn đám tú nữ một tổ một tổ đang tích cực múa.

Rất nhiều tú nữ sau khi múa xong, đom đóm cũng không có bay quanh người các nàng, nổi thất vọng trong lòng các nàng càng ngày càng lớn. Trầm Lạc mặc dù lẳng lặng đứng bên cạnh. Tuy có khá nhiều đom đóm tản đi rồi, những cũng có đom đóm như dựa vào Trầm Lạc không chịu đi.

Dần dần thấy tú nữ càng ngày càng ít, những tú nữ đó trừ Trầm Lạc tất cả không có ai hấp dẫn được đom đóm đó. Hoàng Hậu càng xem càng nóng lòng, Trầm Lạc không có nằm trong bàn tay của bà, nếu nàng lên làm Thái Tử phi, vậy tiền đồ tương lai của phe cánh Hoàng Hậu không được đảm bảo rồi.

Vũ Văn Thượng Trầm Lạc thấy nhiều tú nữ thất vọng rời đình đứng ở bên cạnh, khoe môi Vũ Văn Thượng càng giương cao hơn, lòng Trầm Lạc cũng dần dần bình tĩnh lại.

Nhóm tú nữ cuối cùng đi vào trong đình nhảy múa , khi lần nữa nhìn thấy đom đóm từng nhóm bay đến, mọi người trợn to mắt, chăm chú nhìn con đom đóm kia. Khi những con đom đóm kia chia làm hai nhóm vây quanh nữ nhi của Huyện lệnh kinh thành Hòa Miêu cùng nữ nhi Viễn Sơn huyện lệnh Tôn Miêu thì mắt mọi người lại trợn lớn hơn. Lần duyệt chọn tú nữ này thật sự là bất ngờ, khi có kết quả thì tất cả mọi người không thể tưởng tượng nổi.

Trong nháy mắt một tảng đá lớn hung hăng nện vào trong lòng Trầm Lạc. Vũ Văn Thượng cũng không nghĩ được kết quả lại như thế, lại nghĩ đến những lời nói của mình trước đó vội vàng nhìn về phía Trầm Lạc. Chỉ thấy nàng lẳng lặng nhìn về phía tú nữ đang nhảy múa ở trong đình, trong lòng Vũ Văn Thượng càng nóng vội.

Năm tú nữ múa xong, Hoàng Hậu vỗ tay khen hay. Ngay sau đó nhìn về phía Hoàng Thượng:” Như vậy , theo những gì Thượng nhi cùng Hạ nhi nói, ngài cần ra thành chỉ, ngày mai cho Lưu công công đến sương phòng tuyên chỉ rồi.”

Hoàng Thượng chưa từng nghĩ đến biến hóa như thế này, tóm lại là do Thượng nhi cùng Hạ nhi mở miệng, muốn thú một cô nương có linh khí. Vậy thì không thể làm gì khác hơn là, khoát tay áo ý bảo Lưu công công, Lưu công công sau khi thấy ánh mắt của Hoàng Thượng, lập tức lớn giọng nói:” Tuyển chọn tú nữ kết thúc, kính xin các vị tiểu chủ tử trở về đợi ý chỉ.”

Các tú nữ nhanh chóng cúi người xuống nhận chỉ, sau đó Ngô ma ma cùng Lưu ma ma mang theo các vị tiểu chủ tử trở về sương phòng và Huệ Minh cung.

Khi tin tức bên Thiên Huệ cung vừa có, Thái Hậu ở Từ Ninh cung đã biết được. Thái hậu ngồi ở trên giường êm, đôi tay đan chéo vào nhau để ở trên đùi, mặt mỉm cười, hai gò má sáng bừng. Hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng ngã bệnh, một lát sau Thái Hậu chỉ Lý ma ma đang hầu hạ ở bên cạnh, Lý ma ma đợi ở bên cạnh tiến lên đợi phân phó.

“ Tối nay truyền lời của ta cho nữ nhi của Viễn Sơn huyện lệnh, đêm mai lạng lẽ đến Từ Ninh cung.”

Lý ma ma biết dụng ý của Thái hậu, liền vội vàng khom lưng nhận chỉ, ngay sau đó thối lui ra khỏi phòng. Thái hậu ngược mắt nhìn trắng sáng ngoài cửa sổ, trong lòng tràn đầy sự vui mừng,

Huệ Minh cung vẫn bị người của sương phòng xem thường, nhưng ai biết trong đó lại có hai cô nương có linh khí. Mà sương phòng thế nhưng lại trúng cử lại là nữ nhi của một huyện lệnh nhỏ ở vùng biên thùy Huyện lệnh Viễn Sơn.

Huyện Viễn Sơn là một huyện nhỏ ở phía Tây của Nguyệt Tường quốc, là Huyện không giàu có và đông đúc nhất Nguyệt Tường quốc. Cho một tú nữ vào trong danh sách cũng là do Viễn Sơn huyện lệnh hơn 60 năm vẫn như cũ trấn thủ Huyện Viễn Sơn mà không hề có một câu oán thán, nhưng nào ai biết trong chuồng gà lại sinh ra một con Phượng Hoàng,

So với sự yên bình ở Huệ Minh cung, sương phòng có thể nói là rối loạn. Trong đó nữ nhi của Thái Úy là tức giận nhất, khi trở về phòng thì lập tức đập đồ, cung nữ thân cận nói mấy câu trấn an lại bị tát ấy cái.

Phượng Linh vỗ bàn một bên hùng hùng hổ hổ mắng:” Trầm Lạc, Hòa Miêu, Tôn Miếu, hừ cũng chỉ là ba người hạ đẳng. Người như vậy mà cũng có thể làm người đứng đầu Đông cung và nhị Hoàng tử phi sao? Nếu là Đỗ Nhã Y và Mẫn Mẫn quận chúa còn được, nhưng mà lại bị mấy nữ nhân tầm thường đạp xuống,” Phượng Linh vỗ bàn giận mắng thanh âm càng lớn hơn, hai cung nữ ở hai bên toàn bộ đều nghe thấy lời của nàng,

Cung nữ hầu hạ Mẫn Mẫn quận chúa hết sức nóng nảy, lại thấy Mẫn Mẫn chủ tử một chút cũng không buồn bực ngược lại vui vẻ uống trà thì càng không hiểu. Mà Đỗ Nhã bên kia lại là một cảnh tượng bất đồng. Không có nổi giận cũng không có giống Mẫn Mẫn quận chúa vui vẻ, chỉ lạnh nhạt không nhìn ra buồn vui, lẳng lặng ngồi trên ghế uống trà.

Tối nay nàng đã nhìn thấy Vũ Văn Hạ rồi, hần giống y như khi còn bé, tuần tú thanh nhã, không thích nói chuyện. Chỉ có cái khác là Vũ Văn Hạ bây giờ giống như trích tiên. Nhưng là hần cũng muốn cô nương có linh khí? Cô nương có khả năng hấp dẫn đom đóm? Đỗ Nhã Y rất muốn đến hậu hoa viên của sương phòng nhìn một chút, nhìn cánh rừng trúc xanh mát, nghe tiếng tiêu phiêu dật. Chỉ là tối nay qua đi, nàng có phải là không thấy được hần nữa? (ai, tình là cái chi chi....@@)

Nghĩ đến đây lòng Đỗ Nhã Y cứng lại, chân mày khẽ nhíu một cái liên tiếp ho khan, Cung nữ đứng ở một bên gấp gáp, vội vàng vỗ nhẹ sau lưng của chủ tử, lo âu mà lên tiếng:” Y chủ tử, có cần kêu ngự y không?”

Đỗ Nhã Y vội vàng khoát tay áo, lắc đầu. Âm thanh phát ra như run rẩy: “ Không cần, ta là như vậy, đã thành thói quen, từ từ sẽ tốt thôi.” Cung nữ nhìn như thế càng thấy đau lòng, nàng biết các vị chủ tử ở sương phòng đối với Y chủ tử mình nói xấu sau lưng, nói Y chủ tử lạnh nhạt, không hề có nhân tính. Nhưng Y chủ tử là người tốt, chỉ là không hay nói chuyện mà thôi, từ lúc Y chủ tử từ bé bị bệnh, bởi vì bệnh nên Y chủ tử chưa từng bước chân ra khỏi khuê phòng,

“ Đợi ta viết một lá thư, người giúp ta lên đưa đến tẩm cung của nhị hoàng tử được không, lẳng lẽ đừng cho người khác biết.” Sau khi Đỗ Nhã Y ho xong, hướng về phía cung nữ nói.

Cung nữ liền vội vàng gật đầu, khom người nói:” Y chủ tử yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ lẳng lẽ mang thư đến tay nhị hoàng tử.”

Chỉ là Đỗ Nhã Y chưa từng nghĩ đến cung nữ cũng không có thuận lợi đem thư đưa đến tay Vũ Văn Hạ, nửa đường bị Ngô ma ma phát hiện lấy thư đi.

Bên kia Huệ Minh cung

Bích Diệp đi theo Lạc chủ tử vào trong phòng, sau khi đem cửa phòng đóng lại, Bích Diệp lập tức phúc thân hành lễ vui mừng nói:” Bích Diệp chúc mừng Lạc chủ tử.”

Trầm Lạc nhướng mày, gõ nhẹ cái bàn thờ dài:” Có gì vui mừng,” Hiện tại người mà Trầm Lạc không muốn gặp nhất là Vũ Văn Thượng, vừa nghĩ tới hần thì trong lòng lại hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Vũ Văn Thượng lúc này đang ngồi trong Đông cung mí mắt hững hờ nhảy lên mấy cái, ngẩng đầu nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ. Vũ Văn Thượng hết sức buồn khổ (buồn bã + khổ sở), xem ra hần phải nhanh

một chút khai thông Lạc nhi rồi, nếu không nha đầu này lại nghĩ lung tung. Nghĩ đến Lạc nhi cùng nhị đệ liếc mắt đưa tình, trong lòng Vũ Văn Thượng một hồi khó chịu.

78. Chương 78

Vào hôm sau giờ tỵ một khắc, Huệ Minh cung yên tĩnh một lần nữa náo nhiệt hẳn lên. Ánh mặt trời ấm áp chiếu lên những phiến lá xanh ngắt đang đón gió dập chồn, từng tiếng chim hót thanh thúy ở rừng cây nhỏ phía sau Huệ Minh cung truyền đến. Những tiểu chủ tử ở năm phòng phía sau là những tỷ nữ thân cận toàn bộ đang quỳ gối ở trong đình Huệ Minh cung, chờ đợi Lưu công công tuyên chỉ.

Ở Huệ Minh cung ngoài Trầm Lạc và Hòa Miêu ba vị chủ tử còn lại cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, gia tộc các nàng không có quyền thế ngấp trời, tuyển chọn tú nữ tối hôm qua hiển nhiên không được Điện hạ và nhị hoàng tử nhìn trúng, chờ đợi các nàng đó chính là việc rời khỏi hoàng cung và trở về phủ.

Lưu công công hắng giọng một cái, từ từ kéo thành chỉ màu vàng ra, sau đó hắng giọng bắt đầu đọc thánh chỉ:” Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, trưởng nữ của Trầm gia Trầm Lạc, dịu dàng hiền thực, tài nghệ xuất chúng đặc biệt tuyển chọn nạp vào Đông cung.” Trầm Lạc khẽ khuất thân đứng dậy, chậm rãi nói:” Dân nữ Trầm Lạc tiếp chỉ, tạ chủ lòng ân.” Hòa Miêu quỳ ở bên cạnh tay nắm thật chặt sau đó lại buông ra.

Sau khi Trầm Lạc nhận chỉ, Lưu công công lại từ tay tiểu thái giám tùy tùng lấy thêm một thánh chỉ nữa tuyên đọc:” Phụng thiên thừa vận hoàng đế chiếu viết, nữ nhi của Huyện lệnh kinh thành Hòa Miêu, tính tình đoan trang hòa nhã lễ phép, đặc biệt tuyển chọn vào Hoa Trúc viện.”

Trầm Lạc đàn quỳ trên mặt đất hàng lông mày nháy lên, Hoa Trúc viện? tẩm điện của nhị hoàng tử, thì ra Hòa Miêu được ban cho nhị hoàng tử người như trích tiên. Nhưng vì sao hai đạo thánh chỉ chỉ nói là nạp vào cung gì, cũng không có xác định rõ được chức vị được thụ phong. Rốt cuộc là chánh phi hay là trắc phi đây?

Sau khi tuyên đọc hết thánh chỉ, Lưu công công nâng tay lên để lộ nụ cười thỏa mãn. Giọng nói lạnh lạnh lôi kéo Trầm Lạc tỉnh lại:” Lạc chủ tử, Miêu chủ tử mau mau đứng dậy. Từ hôm nay trở đi hai vị hãy rời đến sương phòng đi, ma ma dạy lễ nghi hôm nay cũng sẽ đến, ma ma sẽ dạy những quy củ nghi lễ trong hoàng cung. Hai mươi ngày sau Thái hậu và Hoàng Hậu sẽ đích thân tuyển chọn. Nếu hai vị chủ tử có thể hoàn thành hết tất cả các lễ nghi khiến cho Thái Hậu và Hoàng Hậu vừa lòng, lúc đó hai vị chủ tử mới có thể chính thức tiến vào Đông cung điện và Hoa Trúc điện nhận phong vị, thánh chỉ khi hai vị chủ tử vào Đông cung và Hoa Trúc Điện thì sẽ được tuyên đọc ra ngoài. Hai vị chủ tử, những lễ nghi và quy củ kế tiếp rất là quan trọng.”

Nhất thời, Trầm Lạc cũng đã sáng tỏ ý tứ của Lưu công công. Nếu lễ nghi và quy củ không được Thái Hậu và Hoàng Hậu đồng ý, thì đạo thánh chỉ ngày hôm nay không thể nghi ngờ gì sẽ bị bỏ đi, ngay sau đó sẽ bị ‘Thỉnh’ ra khỏi Hoàng cung về phủ tỉnh dưỡng.

“Tiểu chủ tử mau mau đứng dậy, Vương ma ma ba vị chủ tử còn lại làm phiên ngài đưa tới cửa cung, đã có xe ngựa chờ ở đó rồi, sẽ đưa ba vị chủ tử hồi phủ.” Câu trước của Lưu công công mang vẻ mặt tươi cười, câu sau lại đổi giọng điệu mang theo nghiêm túc và lạnh lùng.

Trầm Lạc Hòa Miêu cùng với ba vị chủ tử khác toàn bộ đứng lên. Lưu công công lại nói một ít lời với Trầm Lạc và Hòa Miêu sau đó liền rời khỏi Huệ Minh cung.

Chờ khi Lưu công công vừa đi, Hòa Miêu dùng tay không cầm thánh chỉ kéo cánh tay Trầm Lạc. Khéo môi giương ang trên mình nụ cười ấm áp:” Lạc tỷ tỷ chúc mừng tỷ. Vào Đông cung về sau tỷ chính là Thái Tử phi rồi.”

Trầm Lạc nhìn khuôn mặt mang nụ cười của Hòa Miêu có chút hoài nghi, trước đây không lâu Hòa Miêu còn nói với nàng, không muốn ở lại hoàng cung lâu, chỉ muốn về nhà, hôm nay lại mang một bộ mặt thân nhiên chúc mừng nàng?

“Lạc tỷ tỷ, hôm nay chúng ta sẽ dời đến sương phòng, chúng ta từ Huệ Minh cung qua đó, khó tránh khỏi cùng người của sương phòng có khoảng cách. Về sau chúng ta phải giúp đỡ lẫn nhau không được để cho người ở sương phòng khi dễ chúng ta.” Hòa Miêu lại gần nhẹ nhàng nói bên tai Trầm Lạc.

Ba tú nữ khác vẫn còn ở trong đình còn chưa có rời đi, trừ Trương Tú thanh ra hai tú nữ khác ánh mắt ghen tỵ như muốn bốc hỏa. Cuối cùng nặng nề hừ một tiếng đi vào trong phòng. Trương Tú Thanh nhìn Trầm Lạc đang bị Hòa Miêu cuốn lấy, miệng khép mở mấy lần muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chỉ lắc đầu hướng đến phòng mình đi vào.

Trầm Lạc thấy được vẻ mặt trước khi rời đi của Trương Tú Thanh, lập tức nhớ lại những lời của Bích Diệp nói Thanh chủ tử có việc tìm nàng, nữ nhi của Đại Lý Tự Thiếu Khanh hiển nhiên đã quên việc tìm nàng giúp, nhưng rốt cuộc là có việc gì vậy? Trầm Lạc không muốn mọi việc không rõ ràng, nhưng cũng không thể làm sáng tỏ nữa rồi.

“Lạc tỷ tỷ?” Hòa Miêu mở to hai mắt nhìn người đang thất thần suy nghĩ Trầm Lạc, lần nữa kêu lên lần nữa. Trầm Lạc hướng Hòa Miêu cười nhạt sau đó nhẹ giọng đáp lời: “Hòa Miêu vài ngày trước không phải muội nói không muốn sống ở Hoàng cung sao? Sao bây giờ nghe thấy thánh chỉ lại vui mừng như thế?”

Hòa Miêu vừa nghe như thế lập tức cúi đầu xuống rồi sau đó ngượng ngùng cười một tiếng, hai cánh môi phấn hồng khép mở mấy lần cuối cùng khẽ lên tiếng: “Lạc tỷ tỷ tối qua là lần đầu tiên muội thấy nhị hoàng tử. Khi lần đầu tiên thấy hần muội không thể dời mắt khỏi. Hần ngồi ở chỗ đó lẳng lặng thưởng thức trà, giống như một đám mây trắng nơi cuối chân trời. Muội...” Hòa Miêu nói tới chỗ này thì không nói tiếp, tai ửng hồng.

Trầm Lạc bật sau đó nói: “Thì ra là Hòa Miêu ngươi nhìn trúng nhị hoàng tử rồi. Vào Hoa Trúc Điện cũng đúng với tâm ý của muội. Mau mau trở về phòng đi, thu thập đồ đạc đến sương phòng.”

Hòa Miêu gật đầu sau đó xoay người nhanh chóng chạy về hướng phòng mình, Trầm Lạc thở dài một tiếng, không biết Mạn Thanh khi nghe được tin tức nhị hoàng tử nạp phi sẽ cảm thấy như thế nào? Mạn Thanh sẽ vui mừng cho nhị hoàng tử sao? Nghĩ đến đây thì đầu Trầm Lạc khẽ đau, thôi vậy sau này Mạn Thanh sẽ có một vị phu quân tốt.

Vào phòng Trầm Lạc liếc Bích Diệp đang thu thập xiêm y và đồ trang sức, Bích Diệp thấy Lạc chủ tử đi vào khom người hành lễ một cái, nhẹ nhàng lên tiếng: “Lạc chủ tử nô tỳ thấy ngài cùng Miêu chủ tử có điều cần nói, nên đã lặng lẽ rời đi, dọn dẹp xiêm áo trước. Lạc chủ tử chỗ này có vài cái yếm không giống ở trong cung, nhưng...” Bích Diệp chỉ những cái yếm đang được bày thứ tự trên bàn hoài nghi mở miệng.

Trầm Lạc nhìn thấy mấy cái yếm Vũ Văn Thượng cố ý mời lão phụ ngoài cung may cho nàng thì liền nghĩ tới Vũ Văn Thượng. Lưu công công nhất định đã tuyên đọc thánh chỉ ở sương phòng sau đó mới tới Huệ Minh cung, không biết nữ nhi của Viễn Sơn Huyện lệnh được chọn nạp vào Đông cung điện hay là Hoa Trúc Điện?

“Bích Diệp thu thập hết đi. Những cái yếm này từ nơi nào ngươi không cần biết, làm xong những việc thuộc bốn phận của mình là được rồi. Ở sương phòng không thể so với Huệ Minh cung phải cẩn thận.” Trầm Lạc nhàn nhạt mở miệng, Bích Diệp đứng ở bên cạnh mặt nghiêm túc mở miệng, khom người nói: “Lời nói của Lạc chủ tử nô tỳ ghi nhớ ở trong lòng.”

Dứt lời Bích Diệp trực tiếp mang ba cái yếm bỏ vào trong túi lớn, sau đó mang cái túi đó đặt ở trên bàn, tiếp tục đi gấp xiêm y. Trầm lạc cũng không nhân rồi bắt đầu thu dọn gương trang điểm trong ngăn kéo, các loại đồ trang sức mang tất cả chúng bỏ vào trong hộp gấm, rồi lại mang hộp gấm bỏ vào trong túi lớn. Lúc này Bích Diệp đang gấp quần áo thấy Lạc chủ tử đích thân động thủ dọn dẹp thì vội lên tiếng ngăn cản Trầm Lạc chỉ cười cười, mặc kệ Bích Diệp nói vẫn tự mình dọn dẹp.

Đồ không nhiều lắm, chỉ trong chốc lát liền thu thập xong. Trầm Lạc đi ở phía trước, Bích Diệp mang túi lớn đi ở phía sau cùng đi ra khỏi phòng. Sau khi Trầm Lạc ra khỏi phòng liền thấy ba tú nữ theo Vương ma ma rời khỏi Huệ Minh cung, họ bị mời ra khỏi hoàng cung trở về phủ.

“Lạc tỷ tỷ.” Hòa Miêu đã sớm chờ trong đình Huệ Minh cung, sau khi thấy Trầm Lạc đi ra vội vàng vẫy tay chào hỏi.

Trầm Lạc hướng về phía Hòa Miêu nhẹ nhàng cười một tiếng, ngay sau đó lại hướng về phía Lưu ma ma , Lưu ma ma thấy Trầm Lạc đi ra khỏi phòng, phúc thân thi lễ một cái:” Lạc chủ tử, Miêu chủ tử. Lão thân mang hai vị đến sương phòng, ở đó đã quét dọn sạch sẽ chờ hai vị chủ tử vào ở.”

Trầm Lạc không nói chuyện mà hướng Lưu ma ma gật đầu một cái. Ngược lại Hòa Miêu ở một bên hưng phấn bưng bưng:” Lưu ma ma phòng của ta có phải ở sát ngay phòng của Lạc tỷ tử không?”

Lưu ma ma cung kính đáp:” Miêu chủ tử, phân phòng là ý chỉ của bề trên. Phòng của Miêu chủ tử không có sát phòng của Lạc chủ tử, lão thân xin khuyên Miêu chủ tử một câu, hãy thận trọng lời nói việc làm.” Sau khi dứt lời Lưu ma ma giơ tay lên ý bảo Trầm Lạc và Hòa Miêu đi theo, sau đó chậm rãi hướng về cửa Huệ Minh cung.

Hòa Miêu bị Lưu ma ma uyển chuyển trách hướng về phía Trầm Lạc le lưỡi một cái. Rồi sau đó không nói lời nào ngoan ngoãn cúi đầu không nói lời nào theo Lưu ma ma đi về phía trước , Trầm Lạc liếc nhìn về phía Huệ Minh cung lần cuối trong lòng cảm khái. Ở lại Huệ Minh cung chỉ có mấy ngày, mà tưởng như đã lâu năm rồi.

“ Lạc chủ tử đi thôi.” Bích Diệp ở bên cạnh nhẹ nhàng nói. Trầm Lạc gật đầu một cái ngay sau đó bước nhanh theo Lưu ma ma.

Dọc đường đi, rất nhiều cung nữ thái giám nhìn thấy Lưu ma ma, nên đoán được hai cô nương đi sau Lưu ma ma là Lạc chủ tử và Miêu chủ tử. Một vị sắp vào Đông cung, một vị vào Hoan Trúc viện, những vị chủ tử cao cao tại thượng. Nhưng những cung nữ thái giám này cũng chưa bao giờ đến Huệ Minh cung, không biết vị nào là Lạc chủ tử vị nào là Miêu chủ tử.

Nhìn những cung nữ thái giám dọc đường đi vội vàng quỳ xuống hành lễ. Trầm Lạc lại nhớ đến nhà mình. Sai vật và nha hoàn trong Trầm phủ là phục vụ người, nhưng đối với Trầm Lạc tựa như người thân vậy. Khi tức giận những gã sai vật và nha hoàn sẽ nghĩ cách chọc cho nàng vui vẻ. Ừm, còn có lâu rồi không có gặp Vân Vân, không biết đã gặp nam tử tuần mã nào rồi.

Ở sương phòng

Trầm Lạc cùng Hòa Miêu đi vào thì cũng đúng lúc đó thấy một đám tú nữ theo Ngô ma ma đi ra ngoài. Chắc hẳn là xuất cung trở về phủ, những tú nữ này đi qua Trầm Lạc và Hòa Miêu thì mắt cũng thay đổi. Trầm Lạc muốn biết những tú nữ nào được lưu lại, liền lạnh lùng nhìn những tú nữ kia. Tầm mắt quét qua những tú nữ này.

Không nhìn thấy Đỗ Nhã Y, Mẫn Mẫn quận chúa, cùng nữ nhi của Viễn Sơn Huyện lệnh.

Bỗng chốc Trầm lạc cảm thấy một đôi mắt sắc bén nồng đậm hận ý, trong lòng Trầm Lạc giật mình, đó không phải là nữ nhi của Thái Úy Phương Linh sao, người tối qua thổi tiêu chính là nàng ta. Vừa nghĩ đến thân phận của cô nương này, đầu gối Trầm Lạc bỗng chốc nhói đau, lúc ngẩng đầu, vừa lúc Phương Linh đi qua nàng.

Bích Diệp kéo Trầm Lạc lại, lo lắng kêu:” Lạc chủ tử người sao vậy? Đầu gối trái không thoải mái sao?” Trầm Lạc nhịn xuống đau đớn, lắc đầu một cái đứng vững thân thể nói: “ Bích Diệp ta không sao.”

Lưu ma ma gọi hai cung nữ, quay lại nói với Trầm Lạc cùng Hòa Miêu:” Lạc chủ tử, Miêu chủ tử. Hai vị hãy chọn thêm một nô tỳ. Thúy Hà, Bích Liên còn không mau đến ra mắt hai vị chủ tử.” Thúy Hà cùng Bích Liên lĩnh mệnh phúc thân hành lễ, cung kính nói:” Thúy Hà, Bích Liên ra mắt Lạc chủ tử, Miêu chủ tử.”

Trầm Lạc đem cung nữ Bích Liên đỡ lên:” Bích Liên, cùng Bích Diệp không khác tên lắm. Lưu ma ma phân Bích Liên cho ta đi.”

Lưu ma ma gật đầu một cái, sau đó nói: “ Thúy Hà cùng Bích Liên sẽ mang hai vị chủ tử đến phòng. Bên thái Hậu có chuyện quan trọng, lão thân lui trước.”

Hòa Miêu này giờ chưa lên tiếng lập tức nói:” Lưu ma ma, đi cẩn thận.”

Sau khi Lưu ma ma rời đi, Trầm Lạc dưới sự hướng dẫn của Bích Liên đi đến phòng của mình. Nàng đã từng đến phòng này, lần đầu tiên vào cung với Mạn Thanh đã ở phòng này. Trang trí trong phòng so với

lúc đó thì tốt hơn một chút, đồ dùng bên trong toàn bộ là đồ mới.

Đợi khi Bích Diệp và Bích Liên đem xiêm y cùng và đồ trang sức sắp xếp lại tốt, Trầm Lạc cảm thấy thân thể không thoải mái, để Bích Diệp cùng Bích Liên ra ngoài. Đúng lúc muốn nằm xuống thì Trầm Lạc phát hiện dưới chăn đệm có một chiếc hộp gỗ nhỏ màu nâu. Sau khi mở ra thì ngửi thấy một cỗ mùi thuốc. Vì sao lại có thuốc cao ở trên giường? Thuốc này là thuốc mới, còn chưa có người dùng qua.

Đem hộp gỗ màu đen đóng lại, đặt ở dưới gối. Trầm Lạc bắt đầu cởi quần áo chuẩn bị đi ngủ một lát. Ưm Trầm Lạc nướng mày, trên ngực đột nhiên đau xót, nơi kia bị Vũ Văn Thượng hung hăng hôn vẫn còn đau. Trầm Lạc bừng tỉnh hiểu ra. Chẳng lẽ thuốc này dùng để bôi ngực nàng sao?

79. Chương 79

“Điện hạ lão thân đã mang Hoa Mai lộ đặt dưới chăn Lạc chủ tử rồi.” Lưu ma ma sau khi ra khỏi sương phòng cũng không có trực tiếp đi đến Từ Ninh cung, mà lại từ lối nhỏ đi đến cổng Đông cung, rồi Tiểu Phúc Tử dẫn đến thư phòng Đông cung. Thấy Điện hạ mặt mày cong lên (vui mừng ấy). Lưu ma ma cũng hết sức vui vẻ. Lưu ma ma là nhũ mẫu của Điện hạ, Điện hạ từ nhỏ được Lưu ma ma chăm sóc mà lớn lên, bà cũng hết sức vui mừng thay cho Điện hạ.

Vũ Văn Thượng để quyển sách trên tay xuống, hướng về phía Lưu ma ma giơ lên ý bảo bà đứng dậy. Rồi sau đó nói: “Lưu ma ma, bốn Điện hạ thiếu người một cái nhân tình.”

Đứng thẳng người Lưu ma ma nở nụ cười sâu không thấy đáy, nếp nhăn cũng bởi vì nụ cười này mà hiện lên nhiều hơn.” Điện hạ, ngài nói như vậy là tổn thọ lão thân rồi.”

Tay phải Vũ Văn Thượng lúc này gõ nhẹ lên chiếc bàn, mi mắt Tiểu Phúc Tử giật, Lưu ma ma cũng không có làm sai việc gì, Điện hạ đây là...

“Lưu ma ma, bốn điện hạ hỏi người, thuốc giải Hợp Hoa Tán là lấy từ đâu? Nếu là từ Ngự Y viện màn đến Huệ Minh cung sợ là không kịp? Nếu không thì là người đầu thuốc này? Bốn điện hạ không cho rằng Hoàng tổ mẫu bằng chừng ấy tuổi rồi, còn cần Lưu ma ma thủ sẵn thuốc giải Hợp Hoa Tán.” Vũ Văn Thượng tay phải vừa gõ bàn đọc sách vừa nói, ngữ điệu càng ngày càng lạnh, càng ngày càng nghiêm túc.

Lưu ma ma đang đứng thẳng người hai chân mềm nhũn, bụm một cái quỳ xuống đất, hai tay và đầu toàn bộ đều nằm rạp trên mặt đất. Lưu ma ma dù sao cũng ở trong cung nhiều năm, lời nói ra vẫn chậm rãi như cũ: “Điện hạ lão thân không dám lừa Điện hạ, Điện hạ trúng Hợp Hoa Tán là do Ngô ma ma nói cho lão thân, viên thuốc này cũng là Ngô ma ma đưa. Điện hạ ngàn vạn lần đừng oan uổng Thái hậu, chỗ thái hậu chắc chắn không thể có vật gì liên quan đến Hợp Hoa Tán cả.” Sau khi dứt lời Lưu ma ma hướng về phía mặt đất hung hăng đập đầu thật mạnh.

Vũ Văn Thượng hướng về phái Tiểu Phúc Tử nháy mắt, thân thể cứng đờ của Tiểu Phúc Tử lập tức trở lại bình thường, vội vàng tiến lên kéo Lưu ma ma: “Lưu ma ma, Điện hạ cũng không có trách tội này. Ngài vì Điện hạ làm việc, chuyện quan trọng như vậy như thế nào ngài không nói sớm?” Lưu ma ma bị Tiểu Phúc Tử kéo lên, thủy chung cũng chỉ là một lão phụ nhân già rồi khi đứng lên thân thể có chút lão đảo.

Khi ổn định lại thân hình Lưu ma ma lại nói tiếp: “Điện hạ, lão thân là nô tài, vì Điện hạ mà làm việc, tâm hướng về Điện hạ. Nhưng mà Ngô ma ma là nguwoif của Hoàng Hậu, trước mặt lão thân cũng không thể làm trái ý Hoàng Hậu. Lão thân đã suy nghĩ rất lâu, sợ dĩ không có nói ra là sợ làm ảnh hưởng đến tình mẫu tử của Hoàng Hậu và Điện hạ.” Lúc Lưu ma ma nói đến tình mẫu tử thì trong lòng cũng run rẩy, chuyện này nói lớn không lớn, mà nói nhỏ cũng không phải là nhỏ.

Ngô ma ma tại sao lại cầm thuốc Hợp Hoa Tán đến đây, Triệu Ninh là người của Hoàng Hậu, Triệu Ninh từ đâu mà có Hợp Hoa Tán? Người sáng suốt vừa nghĩ thì liền sáng tỏ.

Vũ Văn Thượng hừ nhẹ một tiếng, tay phải đang gõ đột nhiên dừng lại. Cả phòng trở nên yên tĩnh, trong lòng Tiểu Phúc Tử nhảy bình bịch. Lời nói của Lưu ma ma hôm nay như một cú đánh vang dội, Triệu Ninh là được Hoàng Hậu nương chỉ điểm bỏ thuốc cho Điện hạ, nếu không phải sau lưng có chỗ dựa là Hoàngd Hậu nương nương, Triệu Ninh có lá gan lớn như vậy sao? Tiểu Phúc Tuer vốn định chờ Lưu ma ma rời đi,

định mang chuyện xử lý thi thể Triệu Ninh, nhưng xem tình hình thế này thì chỉ có thể mang đi vứt bãi tha ma rồi. Điện hạ tức giận, làm sao có thể nói chuyện này với Điện hạ đây?

“Lưu ma ma lui xuống đi, gần đây không có ý chỉ của bốn điện hạ, người không cần đến Đông cung, cẩn thận chú ý Từ Ninh cung.” Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng, lạnh lùng lên tiếng.

Hai tay Lưu ma ma chảy đầy mồ hôi, nắm thật chặt, Lưu ma ma khom người nhận chỉ, sau đó thối lui ra khỏi thư phòng đi về hướng Từ Ninh cung.

“Tiểu Phúc Tử, đem tất cả cung nữ trong Đông cung phân hết đi nơi khác?” Vũ Văn Thượng ổn định lại tâm tình hướng về phía Tiểu Phúc Tử chậm rãi mở miệng. Tiểu Phúc Tử lập tức khom người cẩn thận từng li từng tý nói: “Điện hạ toàn bộ phân hết đến Hoán Y cục sao. Chỉ là sợ phân hết cung nữ đi Thái Hậu và Hoàng Hậu bên kia sẽ bất mãn.”

Vũ Văn Thượng hơi nhíu mày, nặng nề hừ một tiếng: “Họ có cái gì mà bất mãn? Chỉ biết an bài cung nữ của mình vào Đông cung thôi.”

Tiểu Phúc Tử biết lời mình vừa mới nói đã chọc vào cơn giận của Điện hạ rồi, lập tức quỳ xuống cung kính nói: “Điện hạ bớt giận, Tiểu Phúc Tử nghe nói, không lâu nữa Hoàng Hậu sẽ mang Hạ quận chúa vào cung Thái Hòa

làm bạn, trưởng công chúa cũng cực kì vui mừng vì có Hạ quận chúa vào cung làm bạn.

Nói đến Hạ quận chúa này thì Vũ Văn Thượng thật nhức đầu. Một không biết nặng nhẹ, nhảy loạn chạy loạn nói xằng nói bậy, là một tiểu nha đầu phiền phức, mà cũng chỉ là một tiểu nha đầu ngốc, bị Mẫu hậu lợi dụng làm con cờ.

“Tiểu Phúc Tử lui ra đi, tối nay bốn điện hạ ngủ sớm một chút. Hàn thống lĩnh canh chừng cửa chính của Đông cung không cho bất luận kẻ nào bước vào. Người hôm nay gác đêm ở đây.” Vũ Văn Thượng sau khi nói xong cầm cuốn sách trên bàn tiếp tục đọc.

Dụng ý thật sự của Điện hạ Tiểu Phúc Tử đều hiểu. Điện hạ là muốn che dấu tai mắt của người khác, kì thật là đã sớm thông qua mật đạo đi đến chỗ ở của Lạc chủ tử. Chỗ ở của Lạc chủ tử là ở Ly Đông Tây sương phòng gần hậu hoa viên, hơn nữa phòng hai bên trái phải cũng không có người ở.

Huống chi Hàn thống lĩnh đã phái người bỏ thuốc các tú nữ khác và tất cả các cung nữ sẽ ngủ mê man. Động tĩnh tối nay của Điện hạ có lớn hơn thì cũng không có người quấy rầy. Ai bọn họ làm nô tài, tất cả mọi chuyện đều phải suy tính chu đáo. Lạc chủ tử, vì sự an bình của Đông cung, ngày nhất định phải tha thứ cho Điện hạ.

Sương phòng

Bên ngoài trắng lên càng ngày càng cao, bên trong Trầm Lạc uống ngụm canh cuối cùng, nhận lấy khăn Bích Diệp đưa đến lau miệng. Sau khi lau xong đưa khăn lại cho Bích Diệp.

Khi Bích Diệp vừa mới bắt đầu dọn dẹp bát đĩa, Bích Liên bưng một chậu nước đi vào: “Lạc chủ tử, hôm nay chắc hẳn thân thể đã mệt mỏi? Nên sớm rửa mặt và đi nghỉ đi ạ.” Trầm Lạc gật đầu một cái, rồi sau đó đứng dậy đi tới cái bồn trên kệ. Khi thấy Bích Liên muốn rửa mặt ỉnh thì lắc đầu một cái nhận lấy khăn vuông tự mình rửa mặt.

Bích Liên có chút hốt hoảng, Bích Diệp đang dọn dẹp bát đĩa cười nhẹ lên tiếng: “Bích Liên Lạc chủ tử không có giống với các chủ tử khác. Rửa mặt là tự mình rửa, người đừng hốt hoảng, tận tâm làm việc một lòng vì Lạc chủ tử là được rồi.”

Thân thể Bích Liên cứng lại, thoáng chốc một cổ ảm áp di chuyển toàn thân.

Trầm Lạc sau khi rửa mặt xong liếc Bích Diệp một cái. Nha đầu này ở đây cậy già lên mặt kìa (cậy làm lâu hơn ấy mà), đem khăn bỏ lại bên cạnh chậu nước, Trầm Lạc hướng về phía Bích Liên Bích Diệp nói: “Đem tất cả mọi thứ dọn dẹp sau đó đều lui ra đi, lấy thêm một chậu nước, sau khi ta dùng nước, hai người các người cũng nghỉ ngơi đi. Hôm nay ma ma không có tới chắc là cho chuyện trì hoãn. Không chừng ngày mai phải dậy sớm, tối nay phải ngủ sớm một chút.”

Bích Diệp cười nói vâng, rồi sau đó hướng về phái Bích Liên hăng còn ngu ngơ nhảy mắt một cái. Phát giác mình luống cuống Bích Liên lập tức khôi phục bình thường, hướng về phía Lạc chủ tử phúc thân thi lễ một cái sau đó lui xuống.

Sau khi Bích Diệp và Bích Liên đi, đầu tiên là Trầm Lạc ngồi trên ghê một lát, rồi sau đó cất bước đến bên mép giường ngồi xuống. Đưa tay lấy hộp gỗ màu nâu ở dưới gối lấy lên, hôm nay nàng đã dùng qua một lần, bôi lên ngực cùng đầu gối trái cảm thấy rất mát mẻ, còn có hương được thảo nhân nhát dễ ngủ, từ lúc dùng thuốc cao này ngực và đầu gối cũng không còn đau nhiều nữa. Như vậy sau khi tắm xong phải bôi lên một chút.

Đối với việc đầu gối trái bị thương, Trầm Lạc rất là không hiểu. Nàng vừa nhìn Phương Linh đầu gối trái liền đau xót, thời gian ngắn như vậy liền hạ thủ được sao? Nàng là xuống tay như thế nào? Lúc đó Trầm Lạc cũng không có để ý, hôm nay lúc đi ngủ mang quần áo cởi ra thì mới phát hiện đầu gối trái bị thương hồng một mảnh. Thật may là có cao được làm bớt đau.

Chờ thật lâu Trầm Lạc còn chưa có thấy Bích Liên bùng nước vào. Đang muốn để được xuống đứng dậy ra ngoài xem một chút thì cửa phòng kết một tiếng bị đẩy ra. Nhìn về phía người tới, trong nháy mắt Trầm Lạc kinh ngạc mở to mắt, Bích Liên Bích Diệp đâu rồi? Sao Vũ Văn Thượng lại bùng một chậu nước đi vào?

Sau khi đem cửa đóng lại, Vũ Văn Thượng đem chậu nước ở trên đất trước giường Trầm Lạc. Ngồi chồm hồm ngẩng đầu nhìn Trầm Lạc, trên mặt hiện rõ nụ cười lấy lòng:” Lạc nhi, vi phu tới rửa mặt cho nàng. Hửm? đây là được sao? Lạc nhi chỗ nào bị thương?” Vũ Văn Thượng biết được kia là Hoa Mai lộ, là được cao đặc biệt giảm đau đòn chuyện phòng the. Nhưng vẫn mang vẻ mặt hoàn toàn không biết.

Trầm Lạc liếc mắt nhìn Vũ Văn Thượng một cái, nhẹ nhàng mở miệng:” Chàng tới làm gì? Hôm nay có bao nhiêu tú nữ nạp vào Đông cung chàng nói xem nào?”

Hai tay Vũ Văn Thượng để trên chân Trầm Lạc thở dài nói:” Ở trong lòng vi phu chỉ có nàng.” Trầm Lạc trợn mắt nhìn Vũ Văn Thượng một cái, lạnh lùng lên tiếng:” Không muốn ta tiếp tục lạnh nhạt, chàng cần thận nói ta nghe có bao nhiêu? Đỗ Nhã Y? Mẫn Mẫn quận chúa? Nữ nhi Viễn Sơn Huyện lệnh?”

Nghe được câu nói đầu tiên của Trầm Lạc, tâm Vũ Văn Thượng nhảy lên. Sau khi nghe được câu sau Vũ Văn Thượng đành phải nghiêm mặt lại, chậm rãi nói:” Đỗ Nhã Y, nữ nhi Viễn Sơn Huyện lệnh Tôn Miểu, cùng nàng chọn nạp vào Đông cung. Hai người khác chọn nạp vào Hoa Trúc điện.”

“Vũ Văn Thượng chàng nhớ rõ ràng tên những tú nữ đó nhỉ, tên của của nữ nhi Viễn Sơn huyện lệnh ta còn không có nhớ đâu.” Trong lòng Trầm Lạc cực kì ghen, quay đầu đi không thèm nhìn Vũ Văn Thượng.

“ Lạc nhi, đừng giận ta được không? Đỗ Nhã Y và Tôn Miểu chỉ ở đây trong hai mươi ngày sau đó vì lễ nghi không đạt nên sẽ bị mời ra khỏi cung. Đến lúc đó sẽ chỉ còn có mình nàng. Sau khi Vũ Văn Thượng dứt lời sờ nước trong chậu. Sau đó khước miệng giường lên:” Lạc nhi mau rửa mặt đi, nước sẽ nguội mát, đem quần áo cởi hết ra đi, ngày hôm nay ta sẽ tự mình tắm cho nàng được không?”

Trầm Lạc giật mình một cái:” Vũ Văn Thượng đây là sương phòng.” Trong lòng Vũ Văn Thượng cất giấu tâm tư gì hiển nhiên Trầm Lạc biết, mượn việc rửa mặt, đem nàng ăn sạch sành sanh.

“ Lạc nhi, tất cả họ đều ngủ rồi, giờ Thìn canh ba ngày mai còn chưa có tỉnh đâu.” Vũ Văn Thượng khẽ gọi một tiếng đột nhiên đứng lên kéo Trầm Lạc. Bàn tay hết sức quen thuộc đem quần áo nàng cởi ra, đem quần Trầm Lạc kéo đến đầu gối.(ta ko hiểu trong cv nói là rửa mặt mà tại sao lại phải cởi hết ra)

Đôi tay nhấn thân thể Trầm Lạc một cái ,Trầm Lạc bị bắt ngồi xuống.

Tiếng nước chảy vang lên, Vũ Văn Thượng cầm khăn vuông nhẹ nhàng lau hạ thân cho Trầm Lạc, còn thỉnh thoảng dừng lại một hồi, Trầm Lạc nổi giận:” Vũ Văn Thượng để ta tự mình rửa.”

Tiếng cười khê của Vũ Văn Thượng vang lên:” Lạc nhi, mấy ngày không có sờ chỗ này, cô bé này càng ngày càng mềm mại hơn rồi.”

Hai bên tai Trầm Lạc đổ lựng. Thân thể dời đi phía trước, thoát khỏi ma chướng của Vũ Văn Thượng, ai ngờ nàng dịch lên trước Vũ Văn Thượng cũng đẩy chậu nước dịch lên phía trước. Trầm Lạc không nhìn

được trực tiếp nói:” Muốn tắm có thể tắm nhanh một chút, sau đó ta còn phải rửa chân nữa.”

“ Cẩn tuân ý chỉ nương tử.” Vũ Văn Thượng dứt lời thật dứt làm thật không có đùa giỡn nữa Trầm Lạc nữa. Nghiêm túc tắm rửa cho Trầm Lạc. Dĩ nhiên trong quá trình tắm rửa chỗ cần động cũng đều đã động đến. Thật vất vả mới gần Lạc nhi một lần, thật vất vả Lạc nhi mới ôn nhu mới mình một chút, một khi có một tí tí cơ hội gần gũi thân, Vũ Văn Thượng cũng sẽ không bỏ qua cho.

‘ Hành hạ’ hồi lâu Trầm Lạc mới có thể đem quần áo mặc vào. Nhìn Vũ Văn Thượng ở trước mặt mình xấu xa cười, Trầm Lạc hận đến muốn đánh vào mặt hắn.

Cởi giày cùng tất của Trầm Lạc mang hai chân bỏ vào trong nước. Hai chân mới vừa bỏ vào một đôi móng vuốt sồi lần nữa đánh úp tới. Ở phía trên nhẹ nhàng xoa bóp vuốt ve, vuốt lòng bàn chân Trầm Lạc còn có xu hướng lên trên.

Trầm Lạc vội vàng kẹp chặt hai chân không cho Vũ Văn Thượng được như ý. Trợn mắt nhìn Vũ Văn Thượng một cái, ai biết được Vũ Văn Thượng sẽ làm cái động tác xấu hổ nào tiếp theo.

“ Lạc nhi. Nàng kẹp ta, không nghĩ tới Lạc nhi mới vào cung chưa bao lâu mà có mà càng ngày càng có thể đùa giỡn người rồi.” Dứt lời Vũ Văn Thượng rút tay giữa hai chân Trầm Lạc ra, rồi sau đó cười khê càm vào. Động tác này cực giống.....Động tác mãi mãi không thay đổi chuyện phòng the.

80. Chương 80

Thái Hậu ngồi ở trên giường êm, tay nâng một ly trà Thanh Hoa chậm rãi uống. Ánh trăng sáng ngoài cửa sổ càng lên cao càng sáng, Lý ma ma khom người nhanh chóng đi vào Từ Ninh cung, đi tới trước người Thái Hậu, phúc thân hành lễ sau đó nhỏ giọng nói:” Thái Hậu tối qua lão thân đã truyền khẩu dụ của ngài đến Miếu chủ tử rồi. Nhưng tối hôm nay lão thân đến sương phòng, không nghĩ đến Miếu chủ tử lại ngủ thiếp đi rồi. Hơn nữa nền trong phòng vẫn sáng, lão thân có gõ cửa phòng một lúc lâu, cũng không có mở cửa, sợ bị cung nữ ở sương phòng nhìn thấy nên lão thân đành bất đắc dĩ mà quay trở về.”

Sau khi nghe những lời Lý ma ma nói, lòng mày Thái Hậu nhúu thật chặt, vẻ mặt bình thản bỗng chốc thay đổi, ly trà Thanh Hoa đang cầm trên tay bị ném rơi trên mặt đất. Choang một tiếng, ly trà Thanh Hoa thượng hạng bị nát bầy, Lý ma ma đứng ở bên cạnh thân thể run lên, hai mắt chỉ dám nhìn chân mình chứ không dám nhìn Thái Hậu lấy một cái.

“ Dã nha đầu không biết điều, cũng chỉ là một nha đầu của một huyện nhỏ vắng vẻ mà thôi. Đã như vậy, Lý ma ma giao phó xuống khiến a ma dạy lễ nghi hảo hảo dạy dỗ Miếu chủ tử. Để nàng có thể biết được quy củ trong cung, không phải chỉ cần dựa vào điểm có linh khí là có thể leo lên làm phi.”

Lúc này hai hàng lông mày của Thái Hậu đã khôi phục bình thường, đưa tay cầm lấy cái ly trà Thanh Hoa tinh xảo khác ở trên bàn bên cạnh giường êm, bên trong đầy nước trà chậm rãi uống, Lý ma ma không dám chậm trễ, liên tiếp không ngừng cúi đầu lên tiếng:” Dạ, lão thân sẽ đi ngay gặp ma ma vậy.”

“ Lão thân tham kiến Thái Hậu.” Lưu ma ma lúc này đã đi vào phòng khách Từ Ninh cung, trên mặt mang nụ cười nhìn Thái Hậu cung kính nói. Lưu ma ma là ma ma thân cận bên cạnh Thái Hậu, thân phận so với Lý ma ma cao hơn mấy phần, vậy nên khi Lưu ma ma xuất hiện Lý ma ma lập tức rời đi bên cạnh Thái Hậu khom người lui ra khỏi phòng khách.

Sau khi Lưu ma ma phúc thân thi lễ với Thái Hậu một cái, đi tới sau lưng Thái hậu, đôi tay nhẹ nhàng xoa bóp hai bên vai Thái hậu. Vừa xoa vừa chậm rãi nói: “Thái hậu, tội gì vì chuyện này mà tức giận. Trong sương phòng tổng cộng có năm tiểu chủ, trừ Miếu tiểu chủ, còn lại bốn vị tiểu chủ khác. Dựa vào thân phận của Thái hậu, ai lại không lập tức nịnh bợ ngài đây. Chớ vì Miếu tiểu chủ tử không biết điều, tức giận có hại thân thể bản thân.”

Lực vuốt ve của Lưu ma ma không chế vừa phải, Thái Hậu thoải mái nhắm hai mắt lại. Thở dài một tiếng, thanh âm phát ra lộ sự tang thương mệt mỏi:” Lưu ma ma thời gian trôi qua thật nhanh, lần đầu tiên ai gia vào cung giống như hôm qua vậy, khi đó người chính là cung nữ trẻ tuổi nhất.”

Lưu ma ma cười ra tiếng:” Thái Hậu hiện tại người vẫn còn trẻ mà, phòng thái không khác năm đó là bao.”

Sau khi nghe xong những lời này, mặt lập tức cong lên:” Cái người này mở miệng so với năm đó vẫn ngọt như vậy.”

“ Thái Hậu những lời lão thân nói là hoàn toàn thật. Chỉ là lão thân cả gan hỏi một câu, Miểu tiểu chủ tử không biết tốt xấu như thế. Hiện tại Thái Hậu nhìn trúng vị chủ tử nào khác?” Lưu ma ma làm bộ chăm rãi lơ đãng hỏi.

Một lát sau chỉ nghe được tiếng thở dài của Thái Hậu:” Lưu ma ma, chỉ tại bên nhà mẹ ai gia chỉ có hai nữ nhi, hơn nữa đều không có chỉ hướng. Trước tuyển chọn tú nữ đều đã lập gia đình hết rồi, thật là tức chết ai gia rồi.”

“ Thái Hậu ngài thấy Lạc tiểu chủ tử thế nào?” Lưu ma ma cười nhẹ nhàng nói, Thái Hậu đang nhắm mắt bồng chốc mở ra, Lưu ma ma thấy vẻ mặt của Thái Hậu như vậy, lần nữa mở miệng nói:” Thái Hậu Trầm Lạc chủ tử là trưởng nữ duy nhất của Trầm Hàn người giàu nhất Nguyệt Tường quốc gia tài bạc vạn, cữu cữu là đại tướng quân, dượng hai lại là Uy tước gia. Hậu thuẫn phía sau không thua kém gì nữ nhi của đại thần nguyên lão trong triều. Lại nói mấy vị chủ tử khác, Y chủ tử tuy nói là khi còn bé đi theo Đỗ Thái phó thường hay vào cung, nhưng thân thể như thế, lão thân sợ Y chủ tử không có phúc phận đó rồi. Mẫn Mẫn tiểu chủ tử và Miêu tiểu chủ tử được ban cho nhị hoàng tử, nếu như nhị hoàng tử thật sự không có dã tâm thì sau này cũng chỉ có thể là Vương gia mà thôi,”

Thái Hậu sau khi nghe xong gật đầu một cái. Sau đó trông mắt lần nữa đóng lại nâng nâng tay ý bảo Lưu ma ma lui ra:” Ai gia tự có chủ ý, chờ mấy ngày nữa, đưa tất cả các chủ tử đến Từ Ninh cung, ai gia xem các nàng kĩ một chút.” Lưu ma ma cúi đầu nói là rồi lui ra.

Tôn Miểu đáng thương chỉ bởi vì một thuốc ngủ mê man, không có đi Từ Ninh cung, từ đó bị thái hậu ghét bỏ. Lại nói Vũ Văn Thượng đêm khuya dụ dỗ giai nhân, đem Trầm Lạc dụ dỗ đến giường mặt hồng hồng thở gấp liên tục.

Giường bởi vì những động tác kịch liệt mà kêu ken két vang dội, màn tơ màu vàng cực kì xinh đẹp nhẹ nhàng lay động, rối loạn mắt người lay động lòng người. Tiếng thở gấp của cô gái cùng tiếng tiếng hô khàn khàn buồn bực của nam tử từ trong phòng khép chặt cửa truyền ra, cũng may cung nữ và các tú nữ khác đã sớm ngủ, nếu không nghe được thanh âm này trong lòng nhất định sẽ tò mò nghi ngờ.

Tiếng thở gấp cùng tiếng hô buồn bực dần dần ngừng nghỉ, trăng sáng trốn trong tầng mây dần dần lần nữa hé lộ, ánh trăng chiếu sáng khắp các sương phòng. Trong phòng Trầm Lạc nhìn khoe miệng khe khẽ nụ cười của Vũ Văn Thượng, oán hận mặc áo trong và quần. Nàng lại một lần nữa bị Vũ Văn Thượng ăn, từ trong ra ngoài ăn một lần. Cũng biết Vũ Văn Thượng xúc thuốc ỉn là không yên lòng, xoa xoa liền bắt đầu không an phận.

Khi hần mãnh liệt tấn công, thân thể Trầm Lạc cũng mềm nhũn như vũng nước.

“ Lạc nhi, tại sao trên đầu gối trái nàng lại bị thương?” Sau khi trải qua một khắc xuân tiêu Vũ Văn Thượng mới phát hiện đầu gối trái Trầm Lạc bị thương tím bầm một mảnh, lần này hần hết sức nhẹ nhàng, nếu như Lạc nhi vẫn bị thương cũng không thể bị thương đầu gối trái chứ.

Trầm Lạc ngược mắt nhìn gối trái của mình, buổi trưa hôm nay vết thương này là màu đỏ buổi tối liền biến thành màu tím bầm. Lông mày nhíu lại lần nữa ngẩng đầu lên nhanh chóng từ trong tay Vũ Văn Thượng đoạt lấy dược cao, mở ra tự mình xoa. Vũ Văn Thượng thấy Trầm Lạc lại lần nữa không có để ý đến hần, trong lòng có chút nóng nảy:” Lạc nhi, vết thương này có phải là của ta...”

Không đợi Vũ Văn Thượng nói tiếp Trầm Lạc liền cắt lời hần:” Không phải do chàng, nếu mà do chàng làm thì vết thương cũng không có nằm ở chỗ này. Hôm nay khi ta tới sương phòng khi thấy Phương Linh, thì đầu gối bên trái liền đau sót, Phương Linh nàng ta biết võ công sao?”

Lông mày Vũ Văn Thượng nhíu lại, suy nghĩ một lát Vũ Văn Thượng giơ tay ra vuốt ve tóc Trầm Lạc, nhẹ nhàng nói:” Chuyện này nhất định phải cẩn thận điều tra một chút, mặc dù Phương Linh đã trở về phủ, nhưng nếu thật sự là nàng ta đã thương nàng thì không thể bỏ qua như vậy được.”

Sau khi nghe được những lời này của Vũ Văn Thượng Trầm Lạc xùy một tiếng bật cười, khoe miệng nâng lên nở nụ cười nhìn Vũ Văn Thượng.

Cái âm thanh này giống như một hạt mầm đâm trôi nổi trong lòng Vũ Văn Thượng, chỉ trong nháy mắt mọc rễ nảy nở ra hoa. Tâm lạnh giá băng tuyết của Vũ Văn Thượng rốt cuộc cũng nghênh đón mùa xuân.

“Vũ Văn Thượng chàng cũng đã làm ta bị thương, nói như vậy thì cũng không thể nào bỏ qua cho chàng.” Khóe môi Trần Lạc giương lên, sự ấm áp của Vũ Văn Thượng trong nháy mắt giảm xuống. Lạc nhi đây là lấy lời của chính hấn chặn hấn, Vũ Văn Thượng thở dài tay vẫn nhẹ nhàng vuốt tóc Trần Lạc, chậm rãi nói: “Lạc nhi, trừ sau khi hai chúng ta thành thân, nàng muốn phạt ta thế nào thì liền phạt như thế ấy được không? Trước khi thành thân nàng phải nghe lời ta. Khi ở bên ngoài nàng nghe ta nói, nhưng bên trong nàng muốn thế nào cũng được có được không?”

Vào lúc này Vũ Văn Thượng vì dụ dỗ Trần Lạc, khuôn mặt nào cũng có thể bày ra được, lời nào cũng có thể nói ra được. Chờ đến nhiều năm sau, khi Trần Lạc lấy những lời này đối phó Vũ Văn Thượng, hấn thấy thật hối hận. Hấn là phải nói, bên ngoài và trên giường nàng phải nghe ta. Hấn đã bỏ sót câu ở trên giường nữa, Vũ Văn Thượng hối hận đến nội ruột quặn thắt lại.

Trần Lạc cũng không có cùng Vũ Văn Thượng so đo nữa, mà chỉ khẽ gật đầu một cái. Chờ sau khi bôi thuốc xong, Trần Lạc ngồi nhìn người người đang ở cạnh giường không có chút ý định nào muốn rời đi, không khỏi thúc giục: “Ngồi ở chỗ này làm gì? Còn không mau đi đi, trong phòng thì phải nghe ta.” Vũ Văn Thượng sờ sờ đỉnh đầu Trần Lạc, sau khi đứng lên lại cúi thân thể xuống, nâng mặt Trần Lạc lên, hung hăng ở hai bên má Trần Lạc hôn một cái. Lại nhìn thấy bờ môi bị mình vuốt ve căng mọng đỏ thắm, hầu kết Vũ Văn Thượng di chuyển, muốn lần nữa hôn lên, nhưng Trần Lạc nhẹ nhàng linh hoạt tránh thoát.

“Mới vừa rồi bị chàng hôn đến độ sắp sưng lên rồi, hôn nữa sáng mai sẽ bị người khác nghi ngờ.” Trần Lạc vuốt ve hai tay Vũ Văn Thượng đang cầm tay nàng, cái miệng nhỏ nhắn bắt đầu nói.

“Chờ sau khi nàng vào Đông cung, người nào dám sinh nghi ta liền chém đầu người đó. Lạc nhi, ta biết nàng ở đây chịu uất ức, khổ tận cam lai chờ hai mươi ngày sau, nàng đem tất cả những uất ức trả lại cho ta là được rồi.” Vũ Văn Thượng vừa nói vừa vỗ vỗ nhẹ nhẹ hai gò má Trần Lạc, thấy khóe miệng Trần Lạc khẽ cong lên, Vũ Văn Thượng biết tối hôm nay hấn đã thành công dụ dỗ Lạc nhi vui vẻ.

Mặc dù khi hấn rời đi Trần Lạc không có nói gì thêm, trong lòng Vũ Văn Thượng cũng cảm thấy thật sự vui mừng, đêm tối dài vô tận trong mắt Vũ Văn Thượng lại giống như cảnh sắc tháng ba xinh đẹp ấm áp.

Đông cung

Tiểu Phúc Tử vẫn canh giữ ở cửa sau Đông cung thấy bóng dáng Điện hạ từ mật đạo đi ra, vội vàng bước đến nghênh đón, sau khi khom người hành lễ, men theo ánh trăng, Tiểu Phúc Tử nhìn về phía Điện hạ. Dưới ánh trăng, hai mắt Điện hạ phát sáng so với sao trên bầu trời đêm còn muốn sáng hơn, lại nhìn khóe môi...

“Nhìn cái gì đó, tránh qua một bên đi.”

Nghe được thanh âm lạnh lùng của Điện hạ Tiểu Phúc Tử vội vàng cúi thấp đầu. Ngoài miệng thì nói Điện hạ thứ tội, kì thực trong lòng vui vẻ đến muốn hỏng rồi, tối nay nhất định Điện hạ ở chỗ Lạc chủ tử đã chiếm được cái gì tốt rồi, như vậy bọn nô tài bọn hấn cũng có thể nhẹ nhàng thở một hơi rồi.

“Tiểu Phúc Tử, sau khi phân hết các cung nữ đi, đem ngân lượng vốn là của các cung nữ phân đều cho các thái giám đi.” Vũ Văn Thượng vừa nói vừa bước thật nhanh vào trong tấm điện, Tiểu Phúc Tử đi sau lưng Vũ Văn Thượng thân thể kích động mà run run, sau đó vội vàng lên tiếng tạ ơn: “Nô tài thay mặt tất cả nô tài trong Đông cung tạ ơn Điện hạ, Điện hạ anh minh.”

“Còn không mau đi bưng nước.”

“Dạ dạ, nô tài đi ngay.” Tiểu Phúc Tử vui mừng giống như được lên trời vậy, trong lòng đột nhiên rất mong chờ hai mươi ngày sau, một lần nữa tuyên đọc thánh chỉ, sau khi Lạc chủ tử tiến vào Đông cung, bọn họ lấy lòng Lạc chủ tử, không lúc đó là Thái Tử phi. Lấy lòng Thái Tử phi thì cũng như là lấy lòng Điện hạ rồi.

Giờ phút này trong sương phòng ánh nến vẫn còn sáng như cũ, Trần Lạc vén trung y lên, đem cái yếm cởi ra, nhìn nơi kia vẫn như cũ hồng hồng. Trần Lạc bắt đầu đi lấy chút thuốc bao bôi lên, thuốc cao này không biết có thể bôi trong bao lâu, nếu dùng xong kêu Bích Diệp đi lấy thêm một hộp nữa mới được. Nói là được trị chỗ sưng đau do bị té, như thế ngự y sẽ không nghi ngờ gì.

Lúc này Trầm Lạc cũng không có biết, thuốc cao này không phải là vật bình thường, mà là dược quý chuyên cho chuyện phòng the, không phải dược té sưng đau bình thường có thể so sánh được.

Sau khi bôi xong dược, Trầm Lạc đứng dậy thổi tắt nến, vén màn lên chui vào. Thấy dưới giường lóe sáng chậu nước, Trầm Lạc nghĩ tới một màn tẩy rửa vô sỉ của Vũ Văn Thượng, chính là tấm như thế nào tắm đến trên giường luôn. Mũi Trầm Lạc ngửi ngửi, ngửi thấy một mùi vị kiều diễm.

Thoáng chốc Trầm Lạc giật mình, nhất thời đứng dậy mang giày, đi tới bên cửa sổ, đem cửa sổ đẩy ra. Nhanh chóng đem mùi này trừ đi.

Trong nháy mắt gió đêm thổi vào, đem những mùi trong phòng toàn bộ lấy đi.

Trầm Lạc lần nữa trở lại bên giường, cẩn thận ngồi lại một lần. Ừm, có vẻ như cái mùi này vẫn còn, chắc hẳn phải đổi cái mềm khác rồi. Trầm Lạc ảo não đến bên cửa sổ đem cửa sổ đóng lại, sờ sờ tóc của mình lần nữa nằm lại trên giường. Muốn đổi cái mềm, làm sao có thể che tai mắt của người khác âm thầm đổi đi đây?

Thật là rối rắm mà, Trầm Lạc lần nữa lại thấy chậu dưới giường lóe sáng. Nhất thời nghĩ được một kế, trong lòng Trầm Lạc cười một tiếng, trong lòng đã có chủ ý nên yên tâm lớn mật ngủ.

81. Chương 81

Ngày hôm sau phía chân trời vừa hé tia nắng đầu tiên, Trầm Lạc liền tỉnh dậy. Quay đầu nhìn sang bên phải, thấy chậu nước đặt dưới đất bên cạnh giường, vén màn lên, Trầm Lạc ngồi một chút. Hương vị đã phai nhạt đi nhiều, nhưng cẩn thận ngửi vẫn có thể phát hiện ra được.

Trầm Lạc lập tức đứng dậy, nhặt quần áo rơi ở bên giường mặc vào. Sửa sang sơ sơ lại quần áo, Trầm Lạc khom lưng đi giặt. Rồi sau đó xoay người đem thuốc cao ở bên đầu giường đem đặt ở trên bàn.

Sau khi cất xong thuốc, Trầm Lạc nhanh chóng hướng về chỗ đặt chậu nước, khom người bưng chậu nước lên, đi vài bước lại gần bên giường, nâng tay thật cao lên, chỉ nghe rào một tiếng toàn bộ chăn mềm đều bị ướt hết, Trầm Lạc hài lòng gật đầu một cái. Bưng chậu nước quay đầu lại thì liền nghe thấy tiếng của Bích Diệp.

“Lạc chủ tử hãy thức dậy thôi, ma ma giờ Thìn sẽ tới.”

Trầm Lạc nhẹ nhàng trả lời cho Bích Diệp đi vào, khi Bích Diệp đi vào nhìn thấy chậu nước để trên đất, lại nhìn đến chăn mềm bị ướt. Mắt trợn thiết to, ngay sau đó phịch một tiếng quỵ xuống:” Lạc chủ tử thứ tội, hôm qua nô tỳ có kêu Bích Liên đi lấy nước rồi nhưng không hiểu vì sao...Bích Liên không có hầu hạ tốt Lạc chủ tử sao?” Trầm Lạc cười nâng Bích Diệp dậy, nàng biết hôm qua Bích Liên ngủ mê man do bị trúng thuốc mê.

“Đứng dậy đi, chắc hẳn hôm qua Bích Liên mệt nhọc quá, không nên trách nàng. Nhìn này không phải Bích Liên bưng chậu nước đến rồi?” Trầm Lạc nhìn về phía ngoài cửa Bích Liên đang bưng chậu nước mà sợ hãi, hướng về phía Bích Liên vẫy vẫy tay, Trầm Lạc ôn nhu nói:” Mau vào đây, đem chậu nước đặt ở trên kệ, ta tự mình rửa mặt. Bích Diệp đi bưng đồ ăn sáng tới đây, Bích Liên mang chăn mềm ướt hết đi đổi đi, sáng hôm nay ta không có cẩn thận làm đổ hết chậu nước lên chăn mềm rồi.”

Bích Liên thấy vẻ mặt bất mãn của Bích Diệp, sau lại nhẹ nhàng hướng Lạc chủ tử tươi cười nhẹ nhàng thi lễ, trong lòng càng thêm luống cuống. Vội vàng phúc thân thi lễ, bước nhanh hướng đến cái kệ bỏ chậu nước lên. Hướng Lạc chủ tử bồi tội rồi nhanh chóng mang chăn mềm bị ướt đi.

Trầm Lạc vỗ vỗ vai Bích Diệp, để cho nàng đi bưng đồ ăn sáng. Bích Diệp hướng Bích Liên liếc mắt một cái, sau đó nghe lời Lạc chủ tử đi bưng đồ ăn sáng.

Thấy trên mặt Bích Liên vẫn mang thần sắc kinh sợ, Trầm Lạc lắc đầu thở dài một cái:” Nếu thật sự lo lắng như thế thì phạt ngươi mang tất cả chăn mềm này đi giặt đi được không? Không mang đến Hoán Y cục mà ngươi tự mình giặt.” Bích Liên gật đầu liên tục, hai tay ôm mềm dùng một tư thế cực kì dễ thương hướng Trầm Lạc thi lễ:” Lạc chủ tử yên tâm Bích Liên sẽ mang tất cả bản giặt thật sạch, xin Lạc chủ tử yên tâm.”

“ Còn không mau mang đi giặt đi, ôm như vậy không mệt sao?” Trầm Lạc vỗ vỗ lưng Bích Liên, trong lòng Bích Liên càng cảm thấy ấm áp, thấy Bích Diệp bưng đồ ăn sáng vào, nhanh chóng ôm cái mền đi ra ngoài.

Bích Diệp nhìn bóng dáng vội vã của Bích Liên nhẹ nhàng mở miệng:” Lạc chủ tử, Bích Liên là ở tư được phòng, suốt ngày ở đó đảo thuốc. Mỗi ngày đều cùng các loại thảo dược làm bạn, bây giờ đột nhiên bị kêu đến sương phòng phục vụ chủ tử sợ rằng không được chu đáo.”

Trầm Lạc vắt khô khăn xoa xoa mặt, sau đó khăn ướt để ở bên chậu. Vừa nói vừa đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống:” Nha đầu Bích Liên này không có nói nhiều, làm việc cũng không tệ lắm. Ừm? Cháo đậu đỏ hôm nay mùi vị không tệ lắm.”

“ Lạc chủ tử, nghe nói Điện hạ tự mình hạ lệnh, để cho Ngự Thiện phòng làm cháo đậu đỏ, nói cái này khi ăn sáng, thì da sẽ trắng nõn mềm mại.” Hai chân mày Bích Diệp cong cong ý cười đầy mặt nói.

Trầm Lạc lại ăn thêm vài miếng sau đó hỏi:” Các chủ tử khác cũng ăn cái này sao?” Nụ cười trên mặt Bích Diệp giảm đi, sợ chọc giận Lạc chủ tử, khi nói thanh âm cũng nhỏ đi rất nhiều:” Bẩm Lạc chủ tử, các chủ tử khác cũng là ăn cái này.”

Trầm Lạc cầm khăn lên xoa xoa miệng:” Nói như vậy cũng không phải là chuẩn bị ột mình ta, Bích Diệp những lời này ít nói thôi. Hiện tại người nào ngạo mạn khiến người khác ghét thì sẽ càng thảm.” Bích Diệp vừa nghe như vậy vội vàng quỳ xuống” Lạc chủ tử thứ tội, về sau nô tỳ không bao giờ nói nữa.”

“ Thôi mang đồ ăn sáng xuống đi. Sau đó trải chăn mền mới đi. Ma ma dạy lễ nghi chắc hẳn cũng đã tới rồi, chúng ta phải mau lên .” Trầm Lạc dứt lời sau đó trực tiếp đi về phía gương trang điểm, cầm lược gỗ lên tùy ý chải, nhanh chóng búi sơ một búi tóc, trên tóc còn cắm một cây trâm hình hoa sen mộc mạc. Hướng về phía gương trang điểm xoay người giữa hai chân Trầm Lạc tê rần.

Bích Diệp đang dọn dẹp bát đĩa thấy vậy vội vàng buông bát đĩa xuống chạy qua đỡ, Trầm Lạc khoát tay:” Bích Diệp không có việc gì.” Dợi sau khi ổn định thân hình, trong lòng Trầm Lạc âm thầm mang Vũ Văn Thượng ra mắng. Đều là tại hắn, tối hôm qua hành hạ nàng như thế. Nếu không phải lúc đó, nàng nghĩ đến biện pháp của Vân Vân làm cho cái đó của Vũ Văn Thượng nhanh chóng mềm xuống. Nếu không hiện tại nàng càng thêm khổ sở.

Lần nữa hướng về phía gương trang điểm sửa sang lại, Trầm Lạc lại dặn dò Bích Diệp mấy câu sau đó đi ra khỏi phòng.

“ Trầm Lạc.” Một tiếng gọi thanh thúy uyển chuyển thể hiện rõ là một cô gái hoạt bát trong đình sương phòng vang lên, Trầm Lạc ngẩng đầu nhìn lên phía trước, đó không phải là Mẫn Mẫn quận chúa vẫn luôn hướng nàng tươi cười sao? Bên này Trầm Lạc còn chưa có đi tới trung đình, bên kia Mẫn Mẫn giống như một con bướm lao nhanh tới. Tốc độ thật nhanh chỉ trong chớp mắt hai tay Trầm Lạc liền bị Mẫn Mẫn quận chúa cầm ở trong tay.

Giờ phút này nhìn cô nương so với mình thấp hơn nửa cái đầu mở mắt to hướng mình cười híp mắt, Trầm Lạc nghĩ đến Vân Vân.

“ Trầm Lạc thật không biết ta là ai sao?” Mẫn Mẫn quận chúa mở to mắt nhìn Trầm Lạc, tầm mắt di chuyển mắt đến lông mày Trầm Lạc, sau đó lại liếc về phía búi tóc cùng cây trâm hình hoa sen mộc mạc.

“ Ta dĩ nhiên biết ngươi là ai, Mẫn Mẫn quận chúa.” Trầm Lạc không hiểu, nàng không biết Mẫn Mẫn quận chúa. Chẳng lẽ Mẫn Mẫn quận chúa tính tình giống Hòa Miêu? Lần đầu tiên gặp mặt, liền như quen biết đã lâu.

“ Cái gì mà Mẫn Mẫn quận chúa chứ, ta họ Uy, Uy Mẫn Mẫn, Uy Chấn là nhị bá của ta.” Uy Mẫn Mẫn dứt lời không có tư thế của một cô gái mở miệng cười lớn thật là sảng khoái, tiếng cười vang vọng khắp sương phòng. Những chú chim đang nằm nghỉ trên cây cũng phải giương cánh bay đi.

Thân thể Trầm Lạc cứng lại ngay sau đó cũng trợn to mắt:” Dượng hai là nhị bá của ngươi, nói như vậy, ta và ngươi...” Uy Mẫn Mẫn cười thật hả hê, nhón chân lên, đưa tay vuốt vuốt mũi Trầm Lạc:” Chúng ta là tỷ muội, ta đã coi qua ngày sinh của ngươi. Ngươi phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ đó, Lạc nhi muội muội kêu một tiếng tỷ tỷ nghe xem nào.”

Tính tình thật là giống Trầm Vân, không tính tình Trâm Vân so sánh với Uy Mẫn Mẫn còn chứng trạc hơn, gọi Uy Mẫn Mẫn là tỷ tỷ nàng ngàn vạn lần không thể kêu ra miệng.

Thật lâu không có nghe được tiếng gọi tỷ tỷ, Uy Mẫn Mẫn thất vọng, miệng nhỏ đỏ (chu lên ak, nghe đỏ có vẻ hay hơn nên ta để như thế nhé) lên thật cao:” Ai, đúng là tướng mạo hại chết người mà. Thân thể ta hơi nhỏ một chút, nhưng mà theo số tuổi muội phải gọi ta một tiếng tỷ tỷ, ta chờ. Trước uội một chút thời gian để quen, Lạc nhi muội muội , sau khi biết muội ở sương phòng, tỷ tỷ ta thật là vui nha. Vốn là ta nên sớm đến Huệ Minh cung gặp muội, nhưng quy của trong hoàng cung sương phòng và Huệ Minh cung không thể gặp nhau, cái quy của này thật làm ta tức chết mà.”

Trầm Lạc nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Uy Mẫn Mẫn không ngừng khép mở lảm nhảm, không biết nên cười hay nên khóc. Nàng ở sương phòng sợ nhất là náo nhiệt, sau khi biết Uy Mẫn Mẫn cùng mình có quan hệ, về sau không thể không gặp mặt rồi.

Đúng lúc Trầm Lạc cùng Uy Mẫn Mẫn quận chúa nắm chặt tay nhau, một màn này bị Hòa Miêu vừa mới bước ra khỏi cửa nhìn thấy, tay rủ hai bên bỗng chốc nắm thật chặt, một lúc lâu sau mới thả lỏng ra.

Động tác này của Hòa Miêu khó tránh việc Đỗ Nhã Y vừa mới bước ra khỏi phòng nhìn thấy. Nghĩ đến việc Hoàn Miêu sắp vào Hoa Trúc viện, nghĩ đến việc mảnh giấy nàng sai cung nữ đưa đến chỗ nhị hoàng tử đến nay vẫn chưa có tung tích, trong lòng Đỗ Nhã Y một trận không thoải mái. Nàng nè nén nội tâm không vui, Đỗ Nhã Y trong lòng có lần đã ganh tỵ rồi. Nàng không có đi tranh đua vị trí Thái Tử phi, nhưng mà nàng lại muốn liều mạng vì vị chí chính phi của nhị hoàng tử. Vũ Văn Hạ nên là người duy nhất của nàng.

“ A, Lạc nhi muội muội ta chỉ biết lo cho bản thân mình rồi. Đến đây ta giới thiệu nào. Vị này là Đỗ Nhã Y, thiên kim của Đỗ Thái phó tài nghệ song toàn, cô nương này mặt cũng mềm mại vô cùng là kinh thành đệ nhất mỹ nhân đó.” Uy Mẫn Mẫn lôi kéo Trầm Lạc đi tới trung đình lúc này Đỗ Nhã Y cũng đã đi đến đình. Vì vậy Uy Mẫn Mẫn đem Đỗ Nhã Y giới thiệu cho Trầm Lạc biết.

Đỗ Nhã Y nhìn Trầm Lạc, chỉ gật đầu một cái cũng không có nói chuyện. Lần này Uy Mẫn Mẫn thật không thoải mái, buông tay lôi kéo Trầm Lạc ra, vung hướng người Đỗ Nhã Y. Trầm Lạc bị động tác này của Uy Mẫn Mẫn dọa sợ, Đỗ Nhã Y nhường mảy đúng là ho khan. Trầm Lạc muốn đưa tay vỗ nhẹ lưng cho Đỗ Nhã Y nhưng lại bị đẩy ra, Trầm Lạc theo cánh tay nhìn hóa ra là Hòa Miêu. Nàng khi nào thì cùng Đỗ Nhã Y có quan hệ tốt như thế rồi?

“ Y tỷ tỷ, bệnh không có thuyên giảm sao?” Hòa Miêu vừa vỗ nhẹ lưng Nhã Y vừa nhẹ giọng hỏi. Uy Mẫn Mẫn thấy Hòa Miêu khề hừ một tiếng, tầm mắt Trầm Lạc quét qua ba người một lượt, dường như quan hệ của Hòa Miêu và Đỗ Nhã Y không tệ, Uy Mẫn Mẫn cùng Hòa Miêu lại không tốt. Mới chỉ có một ngày mà thôi, đã có chuyện gì xảy ra rồi?

Uy Mẫn Mẫn lập tức kéo tay Trầm Lạc, cách xa Đỗ Nhã Y cùng Hòa Miêu. Đợi đến được cự ly hai ba trượng đủ xa rồi, Uy Mẫn Mẫn mới nhẹ giọng nói với Trầm Lạc:” Lạc nhi muội muội, ta nhìn Hòa Miêu người này không có tâm thương đâu. Nàng và muội cùng từ Huệ Minh cung đi ra, muội cũng không nên khinh thường nàng ta. Nhưng muội cũng không cần lo lắng, Đỗ Nhã Y cũng không thật sự đối với Hòa Miêu tốt, tính tình Hòa Miêu nhiệt tình Đỗ Nhã Y lạnh lùng nhất định là có kịch hay để xem rồi. Chỉ là Đỗ Nhã Y cạnh tranh cùng Hòa Miêu vị trí Nhị hoàng tử phi sao?”

Trầm Lạc cúi đầu nhìn về phía khuôn mặt tươi cười Uy Mẫn Mẫn nghi ngờ mở miệng:” Vậy còn người thì sao? Người đối vị trí Thái Tử phi như thế nào?”

Mí mắt Uy Mẫn Mẫn nhảy lên sau đó tai đỏ lên:” Ta...ta dù sao cũng không thích Điện hạ cùng nhị hoàng tử, ta thích chính là Tần Lâm. Hắn tuổi còn nhỏ đã làm đến Lãi Bộ Thị Lang, đáng đáp cũng rất hợp mắt ta. Ta đã tốn một đoạn thời gian, nhưng là Tần Lâm cũng không có dễ bắt như vậy.”

Trầm Lạc không khỏi đối với Uy Mẫn Mẫn bội phục, một nữ nhân cư nhiên theo đuổi một nam nhân. Mẫn Mẫn thật xinh đẹp, Tần Lâm có chỗ nào không hài lòng?

“ Lạc nhi muội muội, nếu như muội lên làm Thái Tử phi, mà ta còn chưa có thuận phục được Tần Lâm, vậy muội có thể thì thăm bên gối Điện hạ, khiến cho Điện hạ và Hoàng Thượng ban hôn, đem ta ban cho Tần Lâm. Thánh chỉ đã hạ xuống không sợ Tần Lâm không nghe.” Uy Mẫn Mẫn nói đến chỗ này lại cười nhỏ. Trầm Lạc nghe tiếng cười kia mà nổi hết cả da gà, dường như có biết cháu gái của người anh dưng như thế?

“Lạc nhi muối muối, hạnh phúc cả đời của tỷ tỷ đây nằm ở trên vai muối rồi, nếu sau này có cần mưu kế đặng vị Thái Tử phi, cứ tới tìm tỷ. Đừng có nhìn tỷ tỷ vóc người nhỏ nhắn, có đầy một bụng ý nghĩ xấy xa đây.” Sau khi Uy Mẫn Mẫn dứt lời, hết sức khăng khải nhón chân lên vỗ vỗ vai Trầm Lạc.

Đúng lúc này bên ngoài sương phòng đột nhiên náo nhiệt, mọi người ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài. Chỉ thấy Lưu ma ma, Ngô ma ma còn một vị nữa thân hình cao lớn, ma ma mang bộ mặt nghiêm túc tiến vào. Thấy hai vị lão ma ma Ngô ma ma và Lưu ma ma hướng về phía vị lão ma ma thân hình cao lớn cung kính như thế, các vị tú nữ ở đây không khỏi nghiến tức lại.

“Các vị tiểu chủ tử, kể từ hôm nay vị này sẽ là ma ma dạy lễ nghi trong cung cho các vị Từ ma ma, Từ ma ma là lão ma ma trong hoàng cung, những năm gần đây phần lễ nghi của các tú nữ đều do Từ ma ma đảm nhận. Các vị tiểu chủ tử nên thận trọng.” Ba vị ma ma đi đến trước người các tú nữ Ngô ma ma đầu tiên mở miệng.

82. Chương 82

Bốn tú nữ đứng thành một hàng nhanh chóng cung kính chào, với vóc người cao lớn Từ ma ma quét mắt nhìn qua một lượt bốn vị tú nữ đang cúi đầu, sau đó nhướng mày, bất mãn hướng Ngô ma ma và Lưu ma ma nói: “Không phải là có năm vị tiểu chủ tử sao? Như thế nào lại thiếu mất một người? Chẳng lẽ chủ tử không dậy nổi, cũng nữ phục vụ cũng không hiểu chuyện này sao?” Trong lòng Trầm Lạc kinh ngạc, Tôn Miểu còn chưa có dậy sao? Không lẽ thuốc mê quá liều? Vung trộm nhìn mặt Từ ma ma, mặt Từ ma ma trầm xuống, sợ rằng cuộc sống sau này của Tôn Miểu sẽ không dễ chịu lắm.

Bên này Lưu ma ma vừa mới hỏi, thì phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập. Tiếng bước chân càng ngày càng gần, Trầm Lạc cúi đầu chỉ thấy một người mặc đồ xanh dương lướt qua, một lát sau có tiếng thở hổn hển và một giọng nữ mảnh mai vang lên: “Tôn Miểu tham kiến các vị ma ma, sáng hôm nay rời giường trễ, mong các vị ma ma đừng trách cứ. Tôn Miểu từ nhỏ sinh ra ở nơi huyện nhỏ hẻo lánh, khó tránh khỏi có một số quy củ còn chưa thích ứng được. Nhưng là sau này Tôn Miểu sẽ cố gắng nhớ những gì các ma ma dạy, đem những quy trong hoàng cung toàn bộ nhớ kỹ.”

Trầm Lạc không khỏi đối với Tôn Miểu bội phục, lần đầu tiên ma ma dạy lễ nghi đến sương phòng, cũng là lần đầu tiên ma ma dạy những lễ nghi trong cung, mà Tôn Miểu đã dậy muộn, theo như quy củ ở trong cung là phải trách phạt. Mà Tôn Miểu lại có lí do thoái thác chính đáng như vậy, nói xuất thân hèn mọn của mình, còn nói bản thân sẽ cố gắng. Nếu thật sự trách phạt Tôn Miểu thì sẽ cảm thấy không an tâm.

“Lưu ma ma và Ngô ma ma hôm nay ta có vài lời muốn nói, đây là lần đầu tiên ta đến đây dạy lễ nghi trong cung, có tiểu chủ tử đi muộn có nên trừng phạt hay không? Lão thân sợ rằng lần này bỏ qua cho Miểu tiểu chủ tử, các vị chủ tử sau này sẽ không đem quy củ của hoàng cung để trong mắt.” Từ ma ma nghiêm túc nói, Trầm Lạc vừa nghe như vậy liền biết Tôn Miểu hôm nay nhất định phải chịu phạt.

Ngô ma ma còn chưa có mở miệng, thì Lưu ma ma đã lên tiếng trước tiên: “Từ ma ma, Ngô ma ma và lão thân chưa bao giờ dạy qua cho các vị chủ tử về quy định của hoàng cung. Về phương diện này ngài cùng Ngô ma ma đều hiểu. Miểu chủ tử rốt cuộc có bị phạt hay không, tất cả đều do Từ ma ma làm chủ.”

Lưu ma ma tiếp lời như vậy, Tôn Miểu gấp gáp quỳ xuống, Trầm Lạc thấy Tôn Miểu mặc một bộ quần áo màu xanh dương mộc mạc quỳ xuống trải trên mặt đất.

“Từ ma ma, Lưu ma ma, Ngô ma ma, Tôn Miểu biết sai rồi, mong ba vị ma ma hãy tha cho Tôn Miểu lần này, về sau nhất định Tôn Miểu không dám nữa.” Lúc nói chuyện Tôn Miểu mơ hồ có phát ra tiếng khóc, Trầm Lạc nghe được thì trong lòng cảm thấy không đành lòng. Tôn Miểu xuất thân từ một huyện nhỏ, nếu hoàng thượng không cho Huyện Viển Sơn có một tú nữ được vào danh sách, Tôn Miểu cũng sẽ không vào cung. Quần áo màu xanh bởi vì Tôn Miểu khấn nguyện sợ hãi mà run lên một cái, Trầm Lạc không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía Từ ma ma. Trầm Lạc còn chưa kịp lên tiếng, thì tay phải xuôi bên người bị Uy Mẫn Mẫn hung hăng bấm. Tay bị bấm đau, Trầm Lạc lại lần nữa cúi đầu.

Lưu ma ma đứng ở đằng trước thấy Trầm Lạc không có lên tiếng thay Tôn Miểu, tâm treo lơ lửng này giờ cũng đã ó thể đặt xuống. Hiaz, Lạc tiểu chủ tử mà mềm lòng, coi như tiểu Miêu chủ tử hôm nay không phải

chịu phạt, thì sớm muộn gì cũng phải chịu phạt. Đây là mật chỉ của Thái Hậu, mặc dù Từ ma ma trong cung là ma ma có lai lịch địa vị cao, nhưng có thể vi phạm ý chỉ Thái Hậu sao?

“ Miếu tiểu chủ tử, hôm nay lão thân phải nói trước một lời xin lỗi rồi.” Chữ chữ đều có lực, từng lời rõ ràng. Từ ma ma ngoài miệng thì nói xin lỗi, nhưng trong giọng nói không nhận ra có chút nào ý vị xin lỗi. Trầm Lạc đành phải thở dài một tiếng, thân thể mềm mại yếu ớt này có thể chịu được sao?

Tôn Miếu quỳ trên mặt đất vừa nghe như vậy, thân thể nhỏ bé run lên bần bật. Lại đưa tay kéo vạt áo Từ ma ma, lời nói ra có thể nghe rõ ràng là tiếng khóc:” Từ ma ma, ngài tha cho Tôn Miếu lần này đi, lần sau Tôn Miếu không dám nữa. Từ ma ma ngài đại phát từ bi tha cho Tôn Miếu lần này mà thôi.”

Từ ma ma hung hăng kéo tay nhỏ bé của Tôn Miếu đang nắm lấy vạt áo của mình ra, sau đó hướng về phái Ngô ma ma, Lưu ma ma bên cạnh nói:” Mang Tôn Miếu đến một nơi thanh tịnh, địa phương có ánh mặt trời chiếu lớn nhất phạt đứng, đợi cho đến khi mặt trời lặn mới cho trở lại sương phòng.” Từ ma ma vừa nói xong, Tôn Miếu liền bị Lưu ma ma và Ngô ma ma mang đi, bị mạnh mẽ mang đi Tôn Miếu lúc này đã nức nở ra tiếng. Trầm Lạc nghe vào trong tai, lại một lần nữa không đành lòng. Nếu ngược lại Tôn Miếu là một cô nương tâm cơ sâu thâm trầm thì cũng thôi, nhưng nếu là cô nương có tâm cơ thâm trầm khi nghe xử phạt ngàn vạn lần sẽ không nhéc nhác ngay cả lễ nghi cơ bản cũng không có như vậy.

“ Bốn vị tiểu chủ tử, các vị cũng đã nhìn thấy Miếu chủ tử rồi. Ở trong hoàng cung quy củ rất là quan trọng. Nếu sau này mà bốn vị tiểu chủ tử có làm sai, lão thân cũng nhất định không nhẹ nhàng tha thứ. Từ giờ Thìn cho đến trưa, bốn vị chủ tử liền đi theo lão thân học tư thế đứng, ngồi và đi. Đến buổi trưa các vị tiểu chủ tử có một canh giờ để nghỉ ngơi. Sau một canh giờ lão thân sẽ dạy các vị chủ tử lễ nghi nơi khuê phòng.” Thanh âm của Từ ma ma vẫn như cũ mang theo sự nghiêm túc và lạnh lùng. Hòa Miếu luôn nói chuyện tình yêu lúc này cũng không có lên tiếng.

Nhưng mà bốn vị tú nữ khi nghe đến lễ nghi nơi khuê phòng, tai đều đỏ hồng, đặc biệt là Trầm Lạc.

Đầu tiên là phải học tư thế đứng. Trong khi trên đầu đội một cái bình hoa nhỏ còn phải cười sao cho chỉ lộ ra tám chiếc răng thì tâm liền muốn khóc rồi. Chỉ là khi Trầm Lạc nhìn về phía người luôn cao ngạo lạnh lùng Đỗ Nhã Y đang đội một bình lộ tám chiếc răng cười gượng. Miệng nhin không được mà nhướng cao lên.

“ Lạc chủ tử, tám chiếc răng.” Từ ma ma mắt lạnh liếc về phía Trầm Lạc, rồi sau đó chậm rãi mở miệng. Trầm Lạc nhìn thấy Từ ma ma buông mi mắt xuống trong cặp mắt kia sáng loáng thì không thể làm gì khác hơn là lần nữa miễn cưỡng lộ ra tám chiếc răng. Uy Mẫn Mẫn đứng ở bên cạnh thấy Trầm Lạc và Từ ma ma so chiều, nhin không được cười to lên, thân thể nhỏ bé theo thể mà run run.

Trầm Lạc nhắm mắt lại, quả nhiên pang một tiếng. Bình hoa trên đầu Uy Mẫn Mẫn rơi xuống nát bầy, chỉ trong nháy mắt âm thanh lạnh lùng của Từ ma ma truyền đến, thanh âm trầm thấp, chạy thẳng vào trong tai, không hổ là ma ma sống lâu năm ở trong cung.

“ Mẫn Mẫn chủ tử nếu lại làm rớt bình hoa. Sáng mai khi ba vị tiểu chủ tử khác học các quy củ khác, ngài có thể lại phải đội bình hoa đứng một canh giờ, cho đến khi bình hoa không rơi xuống nữa thì thôi.”

Trầm Lạc cực kì chậm rãi nghiêng đầu nhìn về phía Uy Mẫn Mẫn đang phồng má, chỉ nghe tiếng hừ nhẹ mà thôi, Mẫn Mẫn nhận bình hoa trong tay cung nữ, để lên trên đầu, lộ ra tám cái răng cười thật là rạng rỡ. Nhưng mà Từ ma ma không phải là ma ma dễ dàng.

“ Mẫn Mẫn chủ tử tám chiếc răng chứ không phải chín chiếc răng.”

Trầm Lạc thật kinh ngạc, Từ ma ma cách Uy Mẫn Mẫn xa một trượng, thế mà có thể nhanh chóng đếm được Mẫn Mẫn rốt cuộc lộ mấy chiếc răng. Còn chưa kịp cảm khái xong Trầm Lạc lại lần nữa nghe được Từ ma ma nhắc đến mình.

“ Lạc chủ tử, đầu và thân thẳng, tám chiếc răng.”

Trầm Lạc âm thầm thở dài, sau đó mắt nhìn phái trước, ổn định thân hình. Nâng khóe miệng lên để lộ tám chiếc răng. Nếu mà Vũ Văn Thượng nhìn được bộ dáng hiện giờ của nàng, nhất định sẽ cười một cách khoa trương. Trầm Lạc vừa nghĩ đến Vũ Văn Thượng mặt mày mỉm cười đùa giỡn nhìn mình, trong lòng Trầm Lạc cảm thấy không thoải mái. Vũ Văn Thượng không phải đã nói sao, đợi đến sau tân hôn bước vào Đông

cung, những chuyện trong phòng đều nghe nàng. Đến lúc đó nàng sẽ để cho Vũ Văn Thượng đầu đội bình hoa cười lộ tám chiếc răng.

Từ ma ma vốn nói là từ giờ thì đến trưa, học tư thế đứng, đi và ngồi. Nhưng ma chỉ riêng việc học tư thế đứng đã mất hai canh giờ rồi, mà chỉ có nghỉ ngơi có nửa canh giờ. Trong nửa canh giờ nghỉ ngơi Trầm Lạc vẫn phải nghe Uy Mẫn Mẫn nói thầm bên tai Từ ma ma người này quá xấu quá khôn khéo, cái gì mờ ám cũng có thể thấy rõ ràng. Bởi vì Trầm Lạc vẫn bị Uy Mẫn Mẫn quán lấy, vì vậy Hòa Miêu cũng chỉ có thể đứng ở phía xa nhìn mà không tiến lên cùng Trầm Lạc nói chuyện.

Đợi khi Trầm Lạc quay đầu, Hòa Miêu mới hướng về phía Trầm Lạc cười cười.

Nhìn Hòa Miêu đứng phía xa vừa vỗ nhẹ cánh tay vừa hướng mình cười, trong lòng Trầm Lạc có chút nghi ngờ. Hòa Miêu này thật sự cần phải xem lại, nàng không chút tâm cơ thuần phác, nhưng có lúc nào lại biểu hiện lòng dạ phức tạp. Nói nàng lòng dạ thâm sâu, nhưng có lúc nàng lại hết sức hồn nhiên.

Sau khi nghỉ ngơi Từ ma ma càng thêm nghiêm nghị, trước kia Trầm Lạc ngồi ở trên ghế là bịch một cái ngồi toàn bộ mông lên, giờ thì thế nào?

Tư thế ngồi có ba dạng, ngồi bên trái, ngồi bên phải, ngồi ở giữa. Ngồi bên trái, ngồi bên phải và ngồi nửa mông. Đôi tay để bên trái hoặc bên phải, ngồi ở giữa và ngồi nửa mông thì tay đặt ngay giữa đùi. Ba tư thế ngồi có điểm giống nhau là đầu phải thẳng, mỉm cười chỉ để lộ tám chiếc răng mà thôi.

Phía Bắc sương phòng là phòng lớn đặc biệt dùng để ma ma dạy tiểu chủ tử lễ nghi, phòng này tổng cộng phân thành phòng ngoài và nội thất. Phòng ngoài ma ma dạy tiểu chủ tử tư thế ngồi và tư thế dâng trà, trong nội thất ma ma sẽ dạy lễ nghi khuê phòng, các tiểu chủ tử về sau đều là hầu hạ Điện hạ hoặc Nhị Hoàng tử, lễ nghi nơi khuê phòng nhất nhất định không thể thiếu được.

Trầm Lạc nhìn khoe môi Mẫn Mẫn càng ngày càng cong, lại nhìn hướng Hòa Miêu cùng Đỗ Nhã Y. Trên mặt Hòa Miêu vẫn là nụ cười tươi như cũ, mà Đỗ Nhã Y lại là nụ cười gượng.

Một mỹ nhân băng giá nở nụ cười biến hóa này làm Trầm Lạc cảm thấy rất là thú vị.

“ Bốn vị tiểu chủ tử, buổi học quy củ sáng hôm nay chỉ đến đây thôi. Các vị tiểu chủ tử đến thực phòng dùng bữa.” Sau khi Từ ma ma dứt lời, sau lưng xuất hiện bốn vị cung nữ. Trong khi dạy lễ nghi bên cạnh tiểu chủ tử nhất định không thể do cung nữ thân cận phục vụ, e ngại trên người các tiểu chủ tử lại xuất hiện khía chất của tiểu thư khuê các. Bốn cung nữ giống Từ ma ma thân hình to lớn, vẻ mặt lạnh lùng, nói năng thận trọng.

Trong giờ ăn trưa, Từ ma ma không có ở đây, nhưng bốn cung nữ này vẫn theo bên cạnh bốn vị tú nữ. Vốn đồ ăn trưa là cao lương mỹ vị, nhưng những cung nữ lạnh lùng, cứng biến đồ ăn lạnh lẽo theo luôn. Trầm Lạc không có ăn bao nhiêu, Uy Mẫn Mẫn cũng không có ăn bao nhiêu. Lại nhìn Đỗ Nhã Y ăn được lại càng ít. Một bàn bốn người thì Hòa Miêu là người ăn nhiều nhất.

Khi đi ra khỏi thực phòng, Uy Mẫn Mẫn len lén hướng Trầm Lạc nháy mắt, Trầm Lạc hiểu ý hướng Mẫn Mẫn gật đầu một cái. Khi ra khỏi thực phòng Trầm Lạc cố ý bước vào trong phòng mình. Đợi sau khi bốn tú nữ lui ra, Trầm Lạc lần nữa đi ra khỏi phòng. Hai chân mới bước ra khỏi phòng, đôi tay liền bị Mẫn Mẫn kéo lại. Thẳng hướng hậu hoa viên.

Uy Mẫn Mẫn một tay lôi kéo Trầm Lạc lại gần hậu hoa viên của đồ sương phòng đi đến đình nghỉ mát, kéo Trầm Lạc ngồi trên tảng đá trong đình, Mẫn Mẫn cười nhẹ một tiếng, sau đó nhẹ giọng nói với Trầm Lạc: “ Lạc nhi muội muội, muội có biết khuê phòng lễ nghi trong miệng Từ ma ma là gì không?”

Trầm Lạc vừa nghe thấy lễ nghi khuê phòng, trong nháy mắt nghĩ tới Vũ Văn Thượng đối với mình làm chuyện kia. Chẳng lẽ Từ ma ma sẽ tự tay dạy họ tài nghệ trên giường? Nghĩ đến bốn chữ này, thân thể Trầm Lạc cứng đờ, khoe miệng hung hăng giương lên. Thấy bộ dáng híp mắt của Mẫn Mẫn, Trầm Lạc lung túng ho khan mấy tiếng.

“ Lạc nhi muội muội, muội nhất định không biết. Để tỷ tỷ nói uội biết, để muội biết trước một ít, nếu không buổi chiều khi Từ ma ma dạy sẽ dọa muội sợ. Lạc nhi muội muội, muội có nghe nói đến Hoan Hỉ Phật? (mình để nguyên văn nhé)

Tay Trầm Lạc để trên bàn bồng chốc nắm chặt:” Mẫn Mẫn ta chỉ nghe nói qua Phật Như Lai , Phật Di Lạc. Trên kinh Phật cũng không có nghe nói đến Hoan Hỉ Phật. Người từ nơi nào biết được?”

Tay Mẫn Mẫn vỗ mạnh xuống bàn đá, rồi sau đó cúi thấp đầu lại gần bên tai Trầm Lạc nhẹ nhàng nói:” Lạc nhi muội muội, Hoan Hỉ Phật cũng không phải là bên trong kinh Phật. Hoan Hỉ Phật là bảo vật ở trong khuê phòng, là một cái tượng Phật vàng, tứ chi lấy các tư thế giao triền cùng một chỗ. Sau khi xem có thể hiểu được những chuyện ở trong phòng rồi.”

Này này....Hoan Hỉ Phật có thể dùng như thế sao. Trầm Lạc có thể thật sự thụ giáo được quý cử hoàng cung thật là phong phú kì diệu rồi.

83. Chương 83

“ Y tỷ tỷ, thì ra Lạc tỷ tỷ cùng Mẫn Mẫn tỷ tỷ cũng ở đây.”

Thanh âm vui sướng mềm mại ở ngoài đình nghỉ mát vang lên, Trầm Lạc quay đầu lại nhìn, đúng là Hòa Miêu đang lúi kéo tay Đỗ Nhã Y hướng đến trong đình đi tới. Đỗ Nhã Y vẻ mặt vẫn như cũ lạnh nhạt, chỉ là hai mắt thỉnh thoảng hướng ra dòng suối đối diện bên ngoài đình nghỉ mát nhìn. Tay Uy Mẫn Mẫn đập nhẹ vào bàn đá, sau đó bật cười.

Trầm Lạc không biết tại sao Uy Mẫn Mẫn lại đột nhiên cười như thế, vì hóa giải không khí bên trong đình, không mở miệng chào hỏi là không được:” Sáng sớm hôm nay đều là học tư thế đứng, tư thế ngồi. Thật là mệt mỏi vì vậy ta cùng Mẫn Mẫn đến đây nghỉ ngơi hóng gió một chút, cũng không có nghĩ đến Hòa Miêu cùng Nhã y cũng tới đây. Như vậy cũng ngồi xuống đây đi, còn hai chiếc ghế đá.”

Trầm Lạc vừa dứt lời, Hòa Miêu liền nhẹ nhàng bật cười. Ngay sau đó cũng lúi kéo Nhã Y ngồi xuống. Mẫn Mẫn lúc này cũng không có cười, đôi mắt to ở trên người Hòa Miêu quét qua một lượt. Trầm Lạc thấy nụ cười trên mặt Hòa Miêu càng ngày càng lung tung, vội vươn tay ra âm thầm bấm Mẫn Mẫn một cái, Mẫn Mẫn không khống chế được ah lên một tiếng.

Trầm Lạc lập tức buông lỏng tay, nhìn mặt Uy Mẫn Mẫn chậm rãi nói:” Mẫn Mẫn, người làm sao vậy? Đang ngồi yên lành đột nhiên gọi lớn tiếng như vậy làm gì? Chiều hôm nay gió thổi thật là thoải mái.”

Khóe miệng Mẫn Mẫn giật giật, sửa sang lại quần áo của chính mình, một hồi tiếng tiêu uyển chuyển du dương từ trong rừng trúc truyền đến, Tiếng tiêu rất vui vẻ, tuy chỉ là những âm bình thường, nhưng lại có một loại sạch sẽ thuần phác cảm giác thông suốt. Trầm Lạc biết nhất định là nhị hoàng tử Vũ Văn hạ ở trong rừng trúc thổi tiêu.

“ Tiếng tiêu của nhị Hoàng tử càng ngày càng hay, Nhã Y người nói có đúng không?” Mẫn Mẫn cười khê một tiếng, sau đó sửa sang lại tóc chính mình. Ánh mắt nghĩ hoặc nhìn Mẫn Mẫn và Đỗ Nhã Y, không phải mấy ngày trước đó quan hệ của Mẫn Mẫn với Đỗ Nhã Y rất tốt sao? Sao hiện tại lại âm ỉ cứng nhắc như vậy?

“ Mẫn Mẫn quận chúa nói rất đúng, tiếng tiêu này không phải người bình thường có thể thổi ra được. Nhã Y cũng có học thổi tiêu, tuy nhiên vẫn không thể nào thổi ra cái tinh túy của nó. Nếu có một ngày Mẫn Mẫn quận chúa thành Nhị hoàng tử phi, mong có thể hỏi Nhị hoàng tử làm thế nào có thể thổi như vậy, để Nhã Y có thể bắt chước theo.” Đỗ Nhã Y nói rất hiển nhiên rất thông thả, ngữ điệu nhẹ nhàng như không chút để ý.

“ Được rồi, được rồi, không nói việc này nữa.” Không để Uy Mẫn Mẫn mở miệng trước, Trầm Lạc đã cướp lời. Nếu không ngăn cản Mẫn Mẫn nói chuyện, nhìn trận thế này thì Mẫn Mẫn với Đỗ Nhã Y nhất định sẽ cãi vã.

“ Lạc tỷ tỷ, hai mươi ngày học tập, bây giờ mới qua nửa ngày, liền làm muội muội chết đi được.” Hòa Miêu tiếp lời Trầm Lạc cười nói. Đỗ Nhã y thì lẳng lặng ngồi trên ghế đá không lên tiếng. Uy Mẫn Mẫn thờ dãi dùng sức gõ bàn đá một cái:” Cái quy củ hoàng cung trời đánh này, đây không phải là mang người ta vào chỗ chết để dày vò sao? Ta xem trong hoàng cung này không phải tất cả mọi người đều tuân thủ đúng quy củ. Những chuyện ở trong hoàng cung bay qua bên ngoài còn thiếu sao?”

Hòa Miêu vừa nghe Mẫn Mẫn nói như vậy thì trong nháy mắt trên mặt lộ ra nồng đậm sự tò mò, đôi mắt nhỏ hơi híp lại:” Mẫn Mẫn tỷ tỷ, có thể nói một hai chuyện hay không vậy. Hòa Miêu thích nhất là nghe những chuyện lý thú đó.”

“ Mẫn Mẫn những chuyện trong hoàng cung không thể nói lung tung.” Trầm Lạc lộ ra nụ cười thần nhiên nhìn Uy Mẫn Mẫn, chuyện trong hoàng cung không phải là có thể nói lung tung được? Nếu là người có dụng tâm nghe được, nói khác đi, dù Mẫn Mẫn có là quận chúa đi chăng nữa nhưng nếu chọc giận chủ của hoàng cung thì cũng không xong. Như vậy Mẫn Mẫn không phải người như nàng nói một bụng đầy ý nghĩ đen tối (cái này do chị quận chúa nói trong chương trước nha).

“ Lạc tỷ tỷ, để cho Mẫn Mẫn tỷ tỷ nói đi mà, Hòa Miêu sẽ không nói ra đâu, hiện tại bên cạnh cũng không có cung nữ, Mẫn Mẫn tỷ tỷ, tỷ cứ nói đi.”

“ Mẫn Mẫn bấu môi, sau đó vỗ vỗ quần áo. Sảng khoái nói:” Lạc nhi muội muội, chuyện này trong hoàng cung lão ma ma lão thái giám đều biết. Cũng không còn là bí mật gì rồi. Nếu đã nghe được tiếng tiêu kia thì phải nhắc đến nhị hoàng tử. Tỷ đây lại nói uội biết về mẹ đẻ của nhị hoàng tử Dung phi.”

Lúc này Đỗ Nhã Y đang cúi thấp đầu đột nhiên ngẩng lên. Về mặt trở nên nghiêm túc, sau khi Trầm Lạc thấy vẻ mặt này của Đỗ Nhã Y cuối cùng thì cũng đã sáng tỏ. Người Đỗ Nhã Y thích chính là Nhị Hoàng tử, nhưng Hoàng đế lại dùng gậy đánh uyên ương đẩy nàng vào Đông cung. Như thế xem ra Mạn Thanh không gả cho nhị hoàng tử thì tốt hơn. Trong lòng Trầm Lạc quyết định, sau này mặc kệ Mạn Thanh có cầu xin nàng thế nào đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không an bài cho Mạn Thanh và Nhị hoàng tử gặp mặt.

“ Dung phi đã cười Hạc về Tây thiên, ngày Dung phi qua đời cũng chính là ngày Nhị hoàng tử ra đời. Cho nên Nhị hoàng tử chưa bao giờ tự mình tổ chức sinh nhật. Cũng chính vào ngày Dung phi qua đời Vạn Quý phi đã tự đem bản thân mình nhốt vào Chiêu Dương cung, đóng cửa không gặp hoàng đế.”

Thân thể Trầm Lạc cứng lại, Hoàng đế mà cũng gặp phải chuyện đau thương chua xót như thế? Hoàng đế cao cao tai thượng của Nguyệt Tường quốc mà lại bị phi tử của mình nhốt ở ngoài cửa.

Đỗ Nhã Y lâu không mở miệng lúc này đột nhiên nói:” Mẫn Mẫn quận chúa, vì sao Hoàng thượng lại đối đãi không tốt với nhị hoàng tử như thế? “ Uy Mẫn Mẫn lắc đầu một cái:” Ta nào có biết, tâm ý của Hoàng đế khó đoán. Xem chừng người Hoàng thượng sủng ái chính là Vạn Quý phi, Vạn Quý phi và Dung phi tình như tỷ muội, Dung phi chết là bởi vì Hoàng thượng. Như vậy Vạn Quý phi đã đem hết những tội lỗi đổ lên người Hoàng thượng.”

Trầm Lạc lắng nghe nhưng cũng cảm thấy nghi ngờ, nếu như Vạn Quý phi cùng Dung Quý phi tình như tỷ muội, vậy tại sao không tự mình nuông lớn con trai độc nhất của Dung phi? Ngược lại mặc cho Nhị hoàng tử bị lạnh nhạt vắng vẻ? Trong lòng Trầm Lạc có nghi vấn, nhưng cũng không có lên tiếng hỏi. Chuyện tình của Hoàng Thượng và phi tử thì thật khó để mà nói. Chỉ có Hoàng Thượng và Vạn Quý phi hiểu mà thôi, không chừng Nhị hoàng tử cũng hiểu.

“ Chỉ là Điện hạ không giống Hoàng thượng, Lúc nhỏ ta thường theo phụ thân vào trong cung chơi đùa, khi đó Nhã Y cũng ở đây. Điện Hạ lúc đó ta và người đều rõ ràng. Có khí chất và bộ dáng của một vị vua, làm việc mau chuẩn ngoan. Không giống như Hoàng Thượng dây dưa kéo dài, nếu là vừa mất mặc kệ là dùng thủ đoạn gì cũng phải lấy cho bằng được.” Uy Mẫn Mẫn lắc đầu cười nói.

Trầm Lạc lần đầu tiên nghe chuyện còn bé của Vũ Văn Thượng, thì ra cái tính bá đạo kia từ nhỏ đã bộc lộ ra rồi. Thật đúng nếu đã để mắt tới cái gì thì phải có cho bằng được. Nàng cũng không biết vì sao Vũ Văn Thượng sủng ái nàng, khi nào thì bắt đầu thích nàng, nàng cả trong lẫn ngoài đều đã là người của hắn.

Hòa Miêu lúc này cười duyên nói:” Điện hạ khi còn bé thật là thú vị, Y tỷ tỷ, Lạc tỷ tỷ. Sau hai mươi ngày học lễ nghi, các tỷ nhất định phải tiến được vào Đông cung đấy. Không bằng ở sương phòng này chúng ta trò chuyện nhiều một chút, đến Đông cung cũng thân cận hơn, tính tình Điện hạ như vậy, sợ rằng một người không ứng phó được đâu.”

Hòa Miêu nhìn nư lơ đãng nói một câu lại như một cây băng hàn châm trực tiếp đâm vào lòng Trầm Lạc, Đỗ Nhã Y không thích Vũ Văn Thượng, cô nương ấy như vậy tất nhiên Trầm Lạc không lo lắng . Vậy còn Tôn Miểu? Một cô nương mảnh mai từ ngàn dặm xa xôi tiến cung, tâm ý của Tôn Miểu là như thế nào?

“ Hòa Miêu còn có Miếu tiểu chủ tử. Người ngàn vạn lần không thể quên nàng, còn nữa hai mươi ngày sau có thể tiến vào Đông cung hay không còn cần phải có sự cho phép của Hoàng hậu và Thái hậu mới có thể nhập Đông cung. Chuyện này không như như người nghĩ đơn giản như thế.” Thanh âm lạnh lùng của Đỗ Nhã Y đột nhiên vang lên.

Uy Mẫn Mẫn nhìn mặt Trầm Lạc, thấy bộ dáng bình tĩnh của Trầm Lạc trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Hòa Miêu này nói chuyện thì nhẹ nhàng mềm mại, nhưng mà cẩn thận suy xét từng chữ từng chữ đều mang theo gai.

“ Đừng ở chỗ này mà suy đoán lung tung nữa, nếu Điện hạ coi trọng còn sợ không được Hoàng Hậu và Thái Hậu coi trọng sao? Ta nghĩ Hoàng hậu cùng Thái hậu cũng chỉ là theo quy của tới xem một chút những quy củ mà những tú nữ học được, phía sau phải xem ý tứ của Điện hạ nữa.” Sau khi Mẫn Mẫn dứt lời đứng dậy vỗ vỗ vai Trầm Lạc:” Lạc nhi muội muội, thời gian học cũng đã tới rồi. Chúng ta mau vào trong phòng Bắc thôi, bên trong có đồ tốt.”

Đồ tốt trong miệng Mẫn Mẫn, trong lòng Trầm Lạc rõ ràng là đồ gì Hoan Hỉ Phật, các loại tư thế hoan hảo. Nếu là trước kia Trầm Lạc thấy những thứ như Hoan Hỉ Phật này nhất định kinh ngạc ngượng ngùng. Nhưng trải qua việc Vân Vân dạy và Vũ Văn Thượng tự mình ra trận dạy, về phương diện này Trầm Lạc so với các tú nữ khác quen thuộc hơn.

“ Như vậy mấy ngày chung đụng, người nhất định biết tính tình của ta, không ngại nói thẳng.” Đỗ Nhã Y lạnh lùng nhìn Hòa Miêu, lời vừa nói ra như một mảnh băng lạnh giá.

“ Y tỷ tỷ đừng nói như thế, cũng chỉ là theo ý thích bản thân mà thôi. Tỷ muốn tiến Hoa Trúc điện, muội muốn tiến Đông cung điện. Chỉ là chúng ta bị chỉ định ngược lại địa phương mình muốn mà thôi. Không bằng...” Hòa Miêu lại gần bên tai Đỗ Nhã Y, cánh môi khéo mở mấy cái. Cuối cùng lui ra ngoài, trên mặt tươi cười giống như đóa hoa nở rộ.

Đỗ Nhã Y chưa từng nghĩ đến, Hòa Miêu bình thường luôn làm vẻ mặt tươi cười, lại nghĩ ra ngoan chiêu như thế.

“ Hòa Miêu người thực sự muốn làm như vậy?”

“ Y tỷ tỷ, nếu như tỷ không nghĩ muốn tiến vào Hoa Trúc điện, vậy coi như những lời muội nói hôm nay gió thoảng thôi.” Hòa Miêu vẫn cười như cũ, trong khi vẻ mặt Hòa Miêu cười tươi thì Đỗ Nhã Y càng ngày càng lạnh lùng .

“ Ta Đỗ Nhã Y sẽ không để ý đến những thứ kia, những lời người nói hôm nay ta coi như chưa từng nghe qua.” Sau khi Đỗ Nhã Y liếc Hòa Miêu một cái, đứng dậy rời đi. Cuối cùng thì cũng là con gái của Đỗ thái phó học rộng tài cao tinh thông kim cổ, quanh thân tỏa ra cỗ khí cao ngạo.

Hòa Miêu ngồi ở trên ghế đá trong đình nghỉ mát khoe miệng chưa đựng nụ cười nhìn Đỗ Nhã Y rời đi, nghĩ đến phòng thư hôm qua nương viết ỉn, đôi tay Hòa Miêu bỗng nắm thật chặt.

Một khắc sau, bốn vị tiểu chủ tử đã tới nội thất ở sương phòng phía Bắc rồi. Nhìn đủ loại màu sắc hình dáng khéo léo tượng Phật màu vàng kim, ngay cả Trầm Lạc đã sớm quen với chuyện này nhìn cũng không khỏi đỏ mặt.

Bên tai chỉ vang lên thanh âm nghiêm túc của Từ ma ma:” Kính xin các vị tiểu chủ tử nhìn kĩ, nếu ở trong khuê phòng không thể khiến cho Điện hạ và Nhị hoàng tử tận hứng, cho dù có ngồi trên vị trí Thái tử phi, Nhị hoàng tử phi, thì sau này cũng sẽ bị các trắc phi khác đoạt đi vinh quang đó. Y tiểu chủ tử không nên cúi đầu.”

Bị Từ ma ma điểm danh Đỗ Nhã Y đành phải đỏ mặt ngẩng đầu lên, Trầm Lạc nhìn mặt Đỗ Nhã Y. Haz, buổi học ngày hôm nay Đỗ Nhã Y nhất định không tự nhiên rồi. Nữ nhi thái phó luôn luôn ở trong khuê phòng đọc thi từ ca phú, lại phải đem mấy cái Hoan Hỉ Phật này nhìn tỉ mỉ.

Hoan Hỉ Phật này chế tác cũng rất là tinh xảo, từng một bộ vị trên cơ thể người đều được miêu tả hết sức cụ thể. Từ ma ma tay chỉ vào tượng hai người đang ôm nhau, một người ôm một người khác, tay trái ấn phía trên, tay phải ấn phía dưới. Tư thế này cũng không có gì kì quái. Kì quái là cái ở bên cạnh kia, cái tư thế này nàng và Vũ Văn Thượng còn chưa có thử qua. (đen tối kinh nhĩ)

“Lạc tiểu chủ tử xin đừng nhìn những bức tượng khác, hãy nhìn kĩ cái này.” Lời Từ ma ma vừa dứt, Uy Mẫn Mẫn không cầm được tiếng cười liên vang dội bên trong nội thất. Lời nói của Từ ma ma không có gì, nhưng ngược lại tiếng cười của Uy Mẫn Mẫn làm cho Trầm Lạc đỏ mặt. Từ ma ma là một ma ma nhiệt tình, không nghe được Trầm Lạc đáp lời liền ngừng nói.

Không thể làm gì khác, Trầm Lạc chỉ đành đỏ mặt lên tiếng:” Từ ma ma Trầm Lạc đã hiểu, xin hãy tiếp tục giảng đi.”

Từ ma ma sau khi nghe xong hài lòng gật đầu một cái tiếp tục nói.

Những chuyện phía sau, mặc dù đối với nó rất là quen thuộc, mặt Trầm Lạc càng ngày càng đỏ. Đỗ Nhã Y, Uy Mẫn Mẫn, Hòa Miêu đứng ở một bên mặt đỏ tựa như trái cây chín vậy.

Lúc này trong thư phòng Đông cung, sau khi nghe được những lời nói của Tiểu Phúc Tử, khoe môi Vũ Văn Thượng không khỏi giương cao lên:” Hoan Hỉ Phật?”

Tiểu Phúc Tử cúi người cung kính đáp:” Điện hạ, là Hoan Hỉ Phật.”

“Hoan Hỉ Phật thú vị.” Vũ Văn Thượng ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Tiểu Phúc Tử nhìn khuôn mặt càng ngày càng sáng rõ tuần lân của Điện hạ mà tâm cũng run lên. Chẳng lẽ đêm nay hẳn lại phải gác đêm cho Điện hạ rồi sao? Điện hạ lại muốn thông qua mặt đạo đến sương phòng? Điện hạ ngài nên chú ý một chút. Không tiết chế như thế, trước đại hôn, không tốt cho thân thể Lạc tiểu chủ tử?

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu Phúc Tử: Điện hạ, nô tài mới thấy Văn Hương đại nhân trở lại. Nghe thấy Hương đại nhân nói, nói...

Vũ Văn Thượng: nói gì?

Tiểu Phúc Tử: Tấn Giang gần đây rất là nghiêm, vì vậy Hương đại nhân muốn nô tài chuyển cáo đến Điện hạ, ban đêm nên cẩn thận làm việc.

Vũ Văn Thượng: sợ gì? Quảng chút bạc cho Tấn Giang thì những chuyện này sẽ qua thôi.

Tiểu Phúc Tử: Điện hạ sợ rằng không ổn, những chuyện đó tra xét kĩ lưỡng ảnh hưởng đến Hương đại nhân.

Vũ Văn Thượng: Vậy bốn điện hạ tân hôn, động phòng hoa chúc, ngủ thấy hương nhưng phải chịu đựng để có kết thúc hài hòa sao?

Tiểu Phúc Tử: Việc này...việc này thật khó mà nói.

Vũ Văn Thượng: Báo cho Hương đại nhân, nếu như uất ức bốn Điện hạ, đưa đầu tới gặp.

Giờ phút này Văn Hương đang cắn khăn...

84. Chương 84

Phải đến giờ Dậu một khắc sau bốn tú nữ mới từ trong nội thất sương phòng bước ra ngoài, Từ ma ma đi đằng trước sắc mặt thản nhiên nhưng ánh mắt lại nghiêm túc.

Đi vào trong đình của sương phòng, bốn tú nữ sắp thành một hàng cúi đầu nghe Từ ma ma nói lời cuối cùng cho buổi dạy hôm nay.

Từ ma ma họ nhẹ một cái sau đó chậm rãi nói:” Bốn vị tiểu chủ tử, ngày hôm nay học tư thế đứng, tư thế ngồi, hi vọng các vị tiểu chủ tử nhớ cho tốt. Còn đối với khuê phòng lễ nghi, đến buổi chiều ngày mai, lão thân xin các vị chủ tử không nên quá hoa lệ (nói chung là ông ọ, yêu kiều ấy) trong việc này, đây là việc hết sức quan trọng. Xin các vị tiểu chủ tử hãy nghiêm túc học hỏi. Hôm nay chỉ dạy đến đây mà thôi, các vị tiểu chủ tử có thể đến thực phòng dùng bữa rồi.” Từ ma ma dứt lời khoát tay, bốn vị tú nữ rối rít nói vâng.

Khi Từ ma ma vừa đi đến cửa viện sương phòng, thì một âm thanh yêu kiều từ cửa viện truyền đến, Trầm Lạc đang hướng tới thực phòng cảm thấy kinh ngạc.

Trầm Lạc quay người lại nhìn hướng cửa viện. Chỉ thấy Tôn Miểu đang phải chịu phạt quỳ trên mặt đất, hai tay nhỏ bé níu kéo thật chặt vạt áo Từ ma ma, đầu nhỏ nâng lên, miệng khấp khểnh mở mở không biết là đang nói cái gì. Một lát sau Từ ma ma dùng một tay kéo tay Tôn Miểu ra, thân thể mảnh mai của Tôn Miểu bị phạt làm sao có thể chịu được lực lớn như vậy, lập tức bị đẩy ngã trên mặt đất, đầu nặng nề đập trên mặt đất một cái.

Hòa Miêu đứng một bên kinh ngạc hô lên, Uy Mẫn Mẫn nhíu mày thật chặt, Trầm Lạc nhìn Từ ma ma mặc kệ vết thương của Tôn Miểu đi thẳng ra khỏi cửa viện, thân ảnh nhanh chóng biến mất ở sương phòng. Mà Tôn Miểu lúc này đang nằm trên mặt đất thân thể run rẩy.

“Lạc nhi muội muội, chúng ta đi ăn bữa tối thôi.” Mày nhíu thật chặt của Uy Mẫn Mẫn thả lỏng ra, đôi tay ở trước mắt Trầm Lạc lắc lắc.

Trầm Lạc gật đầu một cái, lại nhìn thân thể nhỏ bé phía xa kia. Thôi tốt nhất nàng không nên bận tâm đến chuyện của Tôn Miểu. Trong lúc Trầm Lạc xoay người, Hòa Miêu đứng một bên nhanh chóng đi đến cửa viện của sương phòng (đọc tới đây bạn nào có thể đưa ra dự đoán tại sao Hòa Miêu lại đến đó không? đoán đúng sẽ có quà nhé, các bạn hãy liên kết những chương trước sẽ có ngay kết quả mà ^^). Uy Mẫn Mẫn thấy Hòa Miêu tự mình đến đỡ Tôn Miểu, thay Tôn Miểu lau lệ thì nhẹ nhàng cười một tiếng, rồi sau đó hướng về phía Trầm Lạc và Đỗ Nhã Y lớn tiếng nói: “Thì ra Hòa Miêu vô luận là đối với ai cũng đều giống như người thân vậy.” Đỗ Nhã Y liếc mắt nhìn Hòa Miêu ở phía xa, khóe miệng lộ ra nụ cười thâm chọc, sau đó khôi phục lại vẻ mặt bình thường dẫn đầu đi đến ngự thực phòng.

“Mẫn Mẫn, đừng nói nhiều lời, lại gây chuyện thi phi.” Trầm Lạc vỗ vỗ vai Uy Mẫn Mẫn, ngay sau đó cũng hướng đến ngự thực phòng.

Ở cửa sương phòng, Tôn Miểu tóc tai tán loạn, trên người trên đầu đều đau đớn không chịu nổi, thời điểm thấy người đỡ mình là Hòa Miêu một tú nữ, trên mặt lộ ra sự kinh ngạc. Chuyện nàng bị phạt hôm nay Từ ma ma nhất định sẽ bẩm báo lại với Thái Hậu và Hoàng Hậu. Như thế các tú nữ khác đối với nàng muốn tránh mà không kịp.

“Đa tạ...” Tôn Miểu còn chưa nói xong liền bị Hòa Miêu cắt đứt, Hòa Miêu giơ tay lên sửa sang lại tóc cho Tôn Miểu. nhẹ nhàng nói: “Tôn Miểu, nói vậy thì quá khách khí rồi, ta là nữ nhi của Huyện lệnh kinh thành Hòa Miêu, cha ta tuy là Huyện lệnh của kinh thành, nhưng khi so sánh thân phận với ba tú nữ khác, thật sự chỉ to bằng hạt vừng. Thấy bộ dáng người hôm nay trong lòng thật sự không đành.” Tôn Miểu thấy Hòa Miêu đối với mình mỉm cười dịu dàng lời nói nhỏ nhẹ, trong lòng cảm động hai tròng mắt ngân ngấn nước mắt.

“Khóc cái gì? Tôn Miểu năm nay người bao nhiêu tuổi, sinh tháng mấy?” Hòa Miêu lúc nói chuyện hai mắt cong lên lộ ra nồng đậm ý cười.

Tôn Miểu nâng ống tay áo lên vừa lau nước mắt vừa nói: “Ta 15 tuổi, sinh vào tháng 6.” Hòa Miêu vừa nghe như thế lập tức nắm lấy tay Tôn Miểu: “Người so với ta nhỏ hơn, từ nay về sau chúng ta sẽ là tỷ muội tốt. Tỷ tỷ hảo tâm nói uội, ba vị tú nữ bên trong đều không thể đắc tội, thiên kim của Đỗ Thái phó Đỗ Nhã Y, là thanh mai trúc mã của Điện hạ. Uy Mẫn Mẫn là quận chúa khác họ, tuy nói cha nàng chết trên nơi xa trường, nhưng chiến công vang dội, còn nữa nhị bá của Uy Mẫn Mẫn là Uy Chấn Uy tước gia. Vị cuối cùng là trưởng nữ của Trầm gia Nguyệt Tường Quốc thủ phủ (nhà giàu nhất nước ấy mà * để nguyên văn cho nó sang chảnh * ^^) thân phận càng cao quý. Hảo muội muội những chuyện này đều là những chuyện không nên dễ dàng nói ra ở đây, tỷ đưa muội trở về phòng, muội nghỉ ngơi cho tốt đi. Chờ sau khi thân thể khỏe lại những chuyện này từ từ tỷ tỷ sẽ nói với muội.”

Tôn Miểu gật đầu liên tục, trở tay cầm thật chặt tay Hòa Miêu, run giọng nói: “Miêu tỷ tỷ, Tôn Miểu từ huyện nhỏ xa xôi tới, nhiều người không có thích muội, hai tỷ nữ hầu hạ cũng không uội về mặt tốt gì. Tôn Miểu sống ở trong hoàng cung rất mệt mỏi, ta không muốn tiến vào Đông cung. Chỉ muốn về nhà trở lại Huyện Viên Sơn hầu hạ phụ thân.”

Hòa Miêu sờ sờ đầu Tôn Miểu thở dài nói: “Tỷ tỷ thấy muội xem ra sống ở hoàng cung cũng không dễ dàng gì, hai tỷ nữ kia giao chi tỷ tỷ, tỷ tỷ nhất định sẽ trường trị các nàng. Về sau muội sống ở trong hoàng cung lời người khác nói không nên quá tin tưởng.”

Tôn Miếu nâng nê gậy đầu:”Lời Miếu tỷ tỷ nói Tôn Miếu ghi nhớ trong lòng. Tôn Miếu có thể tự mình trở về phòng, không nên để Miếu tỷ tỷ đỡ, nếu Miếu tỷ tỷ đối với Tôn Miếu quá mức thân mật, sợ những tú nữ khác đối với tỷ...”

Hòa Miếu lắc đầu một cái:” Tỷ tỷ dám tiến lên trước đỡ muội, liền dám đưa muội về phòng.”

Trầm Lạc đang ở thụt ngực phòng dùng bữa tất nhiên không biết Hòa Miếu nói với Tôn Miếu những lời này, thời điểm thấy một bàn ăn đầy, Trầm Lạc vẫy vẫy tay, gọi cung nữ không nói bất cứ một lời nào mà Từ ma ma an bài đứng ở một bên nói:” Nhiều thức ăn như vậy, không ăn hết cũng thực lãng phí, chút nữ mang các món chưa đựng tới đến phòng Tôn Miếu và Hòa Miếu tiểu chủ tử.” Cung nữ hướng về phía Trầm Lạc gậy đầu một cái, ngay sau đó lại thối lui về đứng ở bên hông.

“ Lạc nhi muội muội thật sự là người tốt bụng.” Uy Mẫn Mẫn để đĩa xuống nhận lấy khăn cung nữ đưa qua lau miệng, sau đó hướng Trầm Lạc cười híp mắt nói. Trầm Lạc cũng không có trả lời, Đỗ Nhã Y vẫn ngồi một bên không lên tiếng ngược lại mở miệng nói:” Hảo tâm cũng cần phải lưu lại tâm nhãn (tấm lòng + mắt * ko biết nên giải thích sao nữa, nên cần trọng đại ý là thế), không nên bị người khác hại mà cũng không biết.” Đỗ Nhã Y sau khi nói xong trực tiếp đứng dậy, nhận lấy khăn lau miệng cung nữ đưa đến lau miệng, sau đó không nhìn Uy Mẫn Mẫn cùng Trầm Lạc trực tiếp hướng phòng mình đi đến.

Trầm Lạc nhìn Đỗ Nhã Y đi ra ngoài, ngay sau đó nghi ngờ nhìn về phía Uy Mẫn Mẫn. Uy Mẫn Mẫn nhún vai một cái, cười bất đắc dĩ nói:” Đừng để ý mặc kệ nàng, nàng khi còn bé cũng như vậy rồi.”

Trầm Lạc hiểu ý gậy đầu, rồi sau đó để đĩa xuống, nhận khăn lau miệng mà cung nữ đưa tới. Sau đó cũng cùng Uy Mẫn Mẫn rời khỏi ngực thực phòng. Bởi vì ngày hôm nay quá mệt mỏi, Trầm Lạc cũng không có tán gẫu cùng Uy Mẫn Mẫn nữa mà lập tức trở về phòng.

Trên giường chần đêm, gối đều đã được đổi mới. Trầm Lạc vươn tay lên, nâng chân thật cao lên. Cổ cũng đau nhức lợi hại, trái uốn một cái, phải uốn một cái.

Bỗng chốc sau lưng Trầm Lạc cảm thấy ấm áp, thân thể đang đụng đưa cũng theo đó mà cứng đờ. Bên tai có hơi thở nóng hổi của nam nhân hết sức quen thuộc.

“ Lạc nhi, nàng nên chú ý một chút. Ta đẩy cửa vào mà cũng không có phát hiện ra, buổi học hôm nay chắc đã khiến nàng mệt muốn chết rồi.” Đôi tay Vũ Văn Thượng ôm lấy hông Trầm Lạc, đem cả người nàng xoay lại ôm vào trong ngực. Trầm Lạc không có nhìn Vũ Văn Thượng mà xuyên thấu qua cửa sổ nhìn mặt trời phía bên ngoài. Sau đó liên tiếp vỗ vỗ tay Vũ Văn Thượng đang quấn chặt lấy eo của nàng nói:” Hôm nay sao lại tới sớm như vậy, mặt trời còn chưa có xuống núi.”

“ Lạc nhi, đừng lộn xộn.” Vũ Văn Thượng ngăn thân thể đang lộn xộn của Trầm Lạc lại, Trầm Lạc nhìn sắc mặt Vũ Văn Thượng thay đổi trong nháy mắt, nhất thời bất động. Nàng giãy dụa cũng không có trêu chọc đến Vũ Văn Thượng, làm sao Vũ Văn Thượng lại trưng ra cái vẻ mặt đó đây? Qua một lúc lâu Vũ Văn Thượng mới thả Trầm Lạc ra. Trầm Lạc nhón chân lên cẩn thận vỗ vỗ vai Vũ Văn Thượng nói:” Mới vừa rồi chàng làm sao vậy?”

Vũ Văn Thương kéo tay nhỏ bé của Trầm Lạc lại, nhàn nhạt mở miệng:” Hiện tại không sao rồi. Lạc nhi nàng thật muốn biết mới vừa rồi nàng cọ vào chỗ nào sao?” Mí mắt Trầm Lạc giật giật, lập tức rút tay ra khỏi tay Vũ Văn Thương. Lắc đầu một cái nói:” Chàng đừng có nói cho ta biết, ta không muốn biết.” Trầm Lạc lúc nói chuyện mắt len lén liếc nơi đó của Vũ Văn Thương, nơi kia rất bình thường.

“ Lạc nhi, xem ra phải hảo hảo ban thưởng cho Từ ma ma rồi. Dạy Lạc nhi giỏi như vậy, về phương diện kia cũng không còn ngại gì nữa. Không để ta nói đến, liền biết y ta là như thế nào rồi sao?” Vũ Văn Thương bước lùi ra sau mấy bước, cứ như vậy những mày nhìn Trầm Lạc từ đầu đến chân một lần.

Trầm Lạc bị Vũ Văn Thương nói như thế, lại đỏ mặt, nghe được tiếng cười trầm thấp trêu ghẹo của Vũ Văn Thương, mày chau lại nhịn không được nói nhỏ:” Cái gì mà Từ ma ma dạy tốt chứ, rõ ràng là do chàng vô sỉ mang ta...” Trầm Lạc vội vàng che miệng mình không nói.

“ Lạc nhi, biết được bản thân cũng vô sỉ phải không?”

Trầm Lạc hận không thể đánh vào miệng mình mấy cái, lần này thì hay rồi, Vũ Văn Thương lại nói nàng vô sỉ.

“Lạc chủ tử, trưởng công chúa ời Lạc chủ tử đến Thượng cung thưởng cảnh đêm.”

Bên ngoài phòng vang lên tiếng Bích Diệp, mặt Trầm Lạc thay đổi, nhìn Vũ Văn Thượng một cái, sau đó hắng giọng hướng về phía cửa phòng nói: “Ta đã biết rồi, người nói lại với trưởng công chúa bên kia, chút nữa ta sẽ tới. Những tiểu chủ tử khác cũng đến sao?”

“Bẩm Lạc chủ tử, Y chủ tử, cùng Mẫn Mẫn chủ tử đi. Miêu tiểu chủ tử và Miểu chủ tử thân thể khó chịu nên cự tuyệt lời mời của trưởng công chúa.”

Trầm Lạc nhìn Vũ Văn Thượng không thay đổi sắc mặt, rồi sau đón nói với Bích Diệp: “Được rồi, người lui trước đi.”

Sau khi Bích Diệp lui ra, Trầm Lạc đi đến trước gương trang điểm, cầm lược gỗ lên sửa sơ lại búi tóc. Vừa sửa sang vừa hướng Vũ Văn Thượng nói: “Hoàng tử của chàng sao lại tốt bụng như thế, không lẽ cảnh đêm ở sương phòng kém Thượng cung sao?”

Vũ Văn Thượng chậm rãi bước tới sau lưng Trầm Lạc, đem đóa hoa sen cắm trên búi tóc Trầm Lạc lấy xuống đặt lại trên bàn trang điểm. Sau đó mở ngăn kéo bàn trang điểm, lấy một cây trâm màu hồng hoa đào cắm lên búi tóc Trầm Lạc: “Hoàng tử bị phụ hoàng và mẫu hậu nuông chiều, không khỏi có những hành động quá đáng.”

“Nói như vậy, nếu hoàng tử của chàng không cẩn thận chọc giận ta, chàng sẽ đứng về phái Hoàng tử của chàng sao?” Trầm Lạc nghe Vũ Văn Thượng vì Vũ Văn Liên mà nói đỡ thì trong lòng cảm thấy khó chịu. Vị Trưởng công chúa này cũng không phải là người dễ sống chung.

“Lạc nhi, tâm ý của ta nàng còn không hiểu sao? Sao cứ nói những lời này thử tâm ý của ta đây?” Vũ Văn Thượng nhìn cây trâm trên đầu Trầm Lạc lắc đầu một cái, lần nữa từ trong ngăn kéo lấy ra hai con bướm nhỏ cắm vào hai bên cây trâm hoa đào.

“Làm gì mà cắm nhiều trâm cài đầu như vậy?” Trầm Lạc quay người lại nghiêng đầu nhìn búi tóc trong gương trang điểm có ba cái trâm cài đầu.

“Ba cái trâm cài đầu đã thấy phiền toái? Ngày đại hôn, làm sao nàng có thể chịu được trên đầu mang đầy trâm cài đầu.” Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng vuốt vuốt mũi Trầm Lạc nói.

“Vậy ta cũng không gả cho chàng, gả cho chàng thật phiền toái.” Trầm Lạc bĩu môi, còn chưa di chuyển bước chân thân thể đã bị Vũ Văn Thượng kéo lại ôm vào trong ngực.

Vũ Văn Thượng cúi đầu trán cụng trán Trầm Lạc, hai chiếc mũi đối diện nhau.

“Lạc nhi, gả cho ta thực sự là phiền toái, thêm nữa ta cảm thấy luyến tiếc không bỏ được, cũng chỉ có thể uất ức nàng mà thôi.”

Trán Trầm Lạc cụng vào trán Vũ Văn Thượng, từ trong lòng hấn lui ra: “Đem tất cả những cô nương mong muốn trèo lên cái giường ở Đông cung kia đuổi đi, ta liền không cảm thấy mà phiền toái gả cho chàng.”

“Lạc chủ tử ngài có khỏe không? Y tiểu chủ tử và Mẫn Mẫn tiểu chủ tử đã chờ ngài ở trung đình rồi.” Bích Diệp cung kính đứng bên ngoài cửa phòng nói, rốt cuộc thì Lạc chủ tử ở trong phòng làm gì sao lâu như vậy còn chưa có ra?

“Vũ Văn Thượng chút nữa chàng hãy đi, lặng lẽ mà đi, đừng để cho ai phát hiện.” Trầm Lạc hướng về phía Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng nói sau đó cất bước hướng đến cửa phòng.

Vũ Văn Thượng nhìn Trầm Lạc đi xa, trong lòng không thể không thở dài, mỗi lần muốn thấy Lạc nhi đều phải lặng lẽ tới lặng lẽ đi, giống như là kẻ trộm vậy. Chỉ là bất đồng hấn không phải trộm Kim ngân tài bảo, mà là một giai nhân.

85. Chương 85

Dư Chi Nhược nghe lời trưởng công chúa chờ ở cửa Thượng cung, thật lâu thật lâu cũng không có thấy các tiểu chủ tử đến, không khỏi bắt đầu lo lắng.

Công chúa là chủ tử không có kiên nhẫn, phải chờ đợi nhiều như vậy, ngộ nhờ có cái kính ném đồ đập đồ, vậy những cung nữ thái giám ở Thượng cung sẽ không có ngày yên ổn rồi. Trước đây không lâu công chúa đã đại náo một phen, vì con trai của Thừa tướng Hà Lăng Thiếu. Vì Hà Lăng Thiếu ở Huyện Lăng Nguyệt yêu thích một nữ oa nhi (cô gái trẻ 15 tuổi ấy đích thị là Vân Vân), cô nương này cùng Lạc chủ tử có chút liên hệ.

Dư Chi Nhược còn đang cúi đầu phát sầu rầu rĩ, thì đằng trước có tiếng bước chân. Ngẩng đầu lên, trên mặt Dư Chi Nhược nồng đậm nụ cười.

“ Ba vị tiểu chủ tử mời vào bên trong, công chúa chờ đã lâu.” Dư Chi Nhược hướng ba vị chủ tử phúc thân thi lễ, rất là cung kính nói. Đỗ Nhã Y gật đầu một cái, dẫn đầu đi ở phía trước. Uy Mẫn Mẫn hướng về phía Dư Chi Nhược nhoẻn miệng cười, sau đó quay lưng hướng Trầm Lạc ở sau lưng trông mắt nhìn.

Trầm Lạc ho nhẹ một tiếng, rồi nhẹ nhàng nói:” Thật sự là làm phiền công chúa rồi.” Dư Chi Nhược cúi đầu lên tiếng:” Công chúa đã nói rồi, các tiểu chủ tử có thể tới, chính là cho công chúa thể diện.”

“ Lạc nhi muội muội, chúng ta mau chút vào thôi, nếu để công chúa chờ lâu chính là chúng ta không cho công chúa thể diện rồi.” Uy Mẫn Mẫn hướng Trầm Lạc khoát tay nói.

Trầm Lạc gật đầu một cái cùng Uy Mẫn Mẫn tiến vào.

Dư Chi Nhược đứng ở cửa cung cũng lập tức đi theo, Mẫn Mẫn quận chúa từ trước tới nay đều không hợp nhau, hy vọng tối hôm nay đừng có xảy việc gì.

Sau khi bước vào phòng khách của Thượng cung, Trầm lạc liền thấy trưởng công chúa Vũ Văn Liên toàn thân màu đỏ chót, những ngón tay ngọc thon dài nhỏ đan nhau đặt trên hai chân, một đôi mày nhỏ khẽ nhướng lên, hai bên gò má được thoa phấn hồng nhàn nhạt. Trên búi tóc cực kì phức tạp cắm thật nhiều loại trâm cài đầu, có trâm bướm bướm, tịnh đế trâm. Làm người khác chú ý nhất là trâm vàng hình phượng hoàng chiếm cứ nửa cái đầu.

Chi Nhược, còn dám cái gì nữa, còn không mau đi bưng trà cho các vị tiểu chủ tử.” Vũ Văn Liên lạnh lùng hướng Dư Nhược phân phó, ngay sau đó nhìn về phía Đỗ Nhã Y, Uy Mẫn Mẫn cùng Trầm Lạc lúc này khuôn mặt nồng đậm nụ cười. Dư Chi Nhược khom người nói dạ, lui xuống đi bưng trà tới.

Vũ Văn Liên giơ tay lên ý bảo cung nữ đứng chân bên cạnh lui xuống, sau đó hướng về phái Uy Mẫn Mẫn, Đỗ Nhã Y cùng Trầm Lạc vẫy vẫy tay:” Ngồi đi, chờ các vị nhập vào Đông cung và Hoa Trúc điện, còn phải gọi ta một tiếng hoàng tỷ đấy. Tới Thượng cung này không cần đa lễ. Mau ngồi xuống đi, vốn là ta nên gặp các người sớm một chút. Nhưng là tú nữ duyệt chọn ta không thể vào Thiên Huệ Cung. Cho nên mới kéo dài lâu như vậy.”

Đỗ Nhã Y gật đầu một cái, nhẹ nhàng lạnh lùng nói:” Đa tạ ý tốt của công chúa.” Sau khi dứt lời liền hướng về phía ghế ngồi bên cạnh ngồi xuống. Trầm Lạc đứng ở một bên, thấy Uy Mẫn Mẫn bộ dáng không muốn nói chuyện, liền bước lên trước nói:” Trầm Lạc đa tạ lời mời của công chúa, thật sự phiền toái công chúa rồi.”

Hai tay đang đan vào nhau của Vũ Văn Liên thả lỏng ra, tỉ mỉ nhìn móng tay nhỏ được sơn rực rỡ đẹp đẽ, rồi sau đó nhìn Trầm Lạc nói:” Trầm Lạc? Thật sự là một cái tên hay, hài tử này khuôn mặt trắng nõn mềm mại. Trước ngồi đi, về phần Mẫn Mẫn quận chúa, ta và người còn cần những quy của hoàng cung này sao? “

Trầm Lạc vừa mới ngồi xuống, liền nghe được Uy Mẫn Mẫn đang đứng cười ra tiếng, hơn nữa càng cười càng lớn tiếng, trong lòng Trầm Lạc nghi ngờ. Mới vừa rồi còn tốt, làm sao bây giờ lại cười to không ngừng như vậy? Nhìn Đỗ Nhã Y phía xa, chỉ thấy trên mặt nàng bình tĩnh, ngoảnh mặt không để ý. Uy Mẫn Mẫn cũng không làm cho Vũ Văn Liên cảm khó chịu, theo sát Trầm Lạc ngồi xuống.

Ba vị tiểu chủ tử ngồi xuống, bốn cung nữ liền khom người đi vào, cung nữ dẫn đầu chính là Dư Chi Nhược. Vũ Văn Liên phát phát tay, để các cung nữ mang trà và điểm tâm theo thứ tự đặt ở trên bàn thấp bên cạnh các tiểu chủ tử. Sau khi trà và điểm tâm đã bày xong, Dư Chi Nhược dẫn ba cung nữ khom người lui xuống.

“Nhã Y, Mẫn Mẫn, Trầm Lạc. Chớ có giữ lễ tiết, bánh ngọt này đều là ta tỉ mỉ chọn cho các người, ta nghe nói Trầm Lạc rất thích ăn Quế Hoa Cao, cố ý chuẩn bị Quế Hoa Cao cho người. Ngự trù mới làm xong trưa nay rất thơm.” Vũ Văn Liên hai mắt khê cong lên, giọng nói ra cũng mềm mại hẳn đi.

Trầm Lạc vội vàng cảm tạ, ngay sau đó đưa tay lấy một chiếc bánh Quế Hoa Cao trong mâm sứ trắng. Mới vừa đem Quế Hoa Cao cầm lên, cùi chỏ liền bị Mẫn Mẫn đụng một cái, Quế Hoa Cao trong tay nảy lên nhất thời bị rơi trên mặt đất.

Hai mắt Vũ Văn Liên lạnh lùng liếc Uy Mẫn Mẫn, còn Uy Mẫn Mẫn cười hướng Vũ Văn Liên nói:” Công chúa, ta cũng muốn ăn Quế Hoa Cao. Đáng tiếc khi muốn giơ tay lên lại đụng vào khuỷu tay Lạc nhi muội muội. Công chúa đại nhân đại lượng, chớ nên trách tội Mẫn Mẫn. Lạc nhi muội muội, hại muội không ăn được Hoa Quế Cao xin lỗi.” Uy Mẫn Mẫn xoay đầu hướng Trầm Lạc nói, sau đó mắt trái hướng Trầm Lạc nháy mấy cái.

Trầm Lạc lập tức nhìn về phía khối Quế Hoa Cao kia, sau đó lại nhìn về phía Vũ Văn Liên đang đang vâng vâng nghịch đầu khẩu (là gì nhĩ đầu sao?). Quế Hoa Cao này có bỏ gì đặc biệt không thể ăn sao?

“Mẫn Mẫn người luôn là người tính tình lỗ mãng như vậy. Thôi vậy chỉ là một khối Quế Hoa Cao trong đĩa còn nhiều mà.” Lúc này Vũ Văn Liên nhìn về phía Trầm Lạc, Trầm Lạc muốn mở miệng cự tuyệt Vũ Văn Liên.

Chưa từng nghĩ đến Đỗ Nhã Y ngồi ở một bên lại mở miệng trước:” Quế Hoa Cao thật sự ăn ngon như vậy sao? Ta muốn nếm thử một chút.”

Sau khi dứt lời Đỗ Nhã Y lập tức đứng dậy nhanh chóng đi tới trước người Trầm Lạc, khom lưng cầm lên một khối Quế Hoa Cao.

Vũ Văn Liên nhìn Đỗ Nhã Y chuẩn bị ăn khối Quế Hoa Cao, hai tay gắt gao nắm thật chặt, trông mắt cũng đã thay đổi. Biến hóa lần này của Vũ Văn Liên tất nhiên không tránh khỏi tầm mắt Trầm Lạc và Mẫn Mẫn.

Nhìn bộ dáng Vũ Văn Liên miệng khấp khểnh mở mở nhưng không có ý định ngăn cản, trong lòng Trầm Lạc nóng nảy. Không để ý đến Vũ Văn Liên Trầm Lạc đứng lên giơ tay muốn đánh rớt miếng Quế Hoa Cao. Chỉ là Trầm Lạc chưa từng nghĩ tới Đỗ Nhã Y lại nghiêng người, trực tiếp dùng tốc độ cực nhanh nuốt miếng Quế Hoa Cao.

Uy Mẫn Mẫn ngồi trên ghế thân thể cứng lại, trông mắt liên tục thay đổi.

Đỗ Nhã Y sau khi ăn xong Quế Hoa Cao, quay người lại mỉm cười nhìn Trầm Lạc và Mẫn Mẫn, rồi sau đó hướng về phía Vũ Văn Liên ngồi ở phía trên phúc thân thi lễ nói:” Quế Hoa Cao mà công chúa tỉ mỉ chuẩn bị thực sự rất là ngon. Đáng tiếc sức ăn của Nhã Y có chút lớn, nếu không sẽ ăn tất cả Quế Hoa Cao ăn hết. Nhưng nhìn những khối Quế Hoa Cao kia Nhã Y không bỏ được, không bằng công chúa hãy ban tất cả Quế Hoa Cao này cho Nhã Y đi, chỉ là uất ức Lạc tiểu chủ tử rồi.” Sau khi Đỗ Nhã Y dứt lời ngượng ngùng hướng Trầm Lạc cười.

Trầm Lạc nhìn Đỗ Nhã Y luôn luôn lạnh nhạt mà bây giờ lại thay đổi, từng cái từng cái nghi ngờ xông vào đầu. Vũ Văn Liên nhìn Đỗ Nhã Y, rồi lại nhìn Quế Hoa Cao trong mâm sứ trắng, chỉ đành khoát tay nói:” Cũng được, người mang tất cả đi đi. Hôm nay xem ra thân thể người không thoải mái người nên sớm về nghỉ ngơi đi, ta sẽ sai cung nữ tiễn người về, và sẽ kêu ngự y khám xem thân thể người như thế nào.”

Lời nói ra khỏi miệng Vũ Văn Liên bình thường chậm rãi, nhưng tâm thì nhảy loạn. Đỗ Nhã Y người luôn không quan tâm đến việc không phải là của mình tại sao hôm nay lại thay đổi tính tình, Quế Hoa Cao này vốn là chuẩn bị cho Trầm Lạc.

Đỗ Nhã Y cũng không có từ chối, đợi Dư Chi Nhược mang toàn bộ số Quế Hoa Cao kia đựng vào trong túi, Đỗ Nhã Y hài lòng gật đầu một cái, sau đó hướng về phía Vũ Văn Liên phúc thân thi lễ một cái đi ra khỏi phòng khách Thượng cung.

Lúc này trong phòng khách Thượng cung chỉ còn lại Uy Mẫn Mẫn và Trầm Lạc.

Vũ Văn Liên vuốt cái trán, nhiều năm cố gắng như vậy lại không đầu lại một cái tiểu oa nhi, cái nữ oa này là đường muội của Trầm Lạc Trầm Vân. Không biết đã dùng thủ đoạn dụ dỗ gì mang Hà Lăng Thiếu lừa đi. Đường muội đã như thế sợ rằng đường tỷ thủ đoạn dụ dỗ cũng rất cao siêu. Cô nương như thế có thể trở thành thái tử phi sao? Đường muội của Thái Tử phi đoạt đi người mình thương yêu, chỉ nghĩ đến đó trong lòng Vũ Văn Liên lập tức chán ghét. Hà Lăng Thiếu nam tử trẻ tuổi mị hoặc, Vũ Văn Liên vừa yêu vừa hận. Vì sao hắn đối với mình coi như không thấy. Vì sao hắn lại để ý một nữ oa còn chưa làm lễ cập kê chứ?

Trầm Lạc cùng Uy Mẫn Mẫn ngồi phía dưới liếc mắt nhìn nhau trao đổi ánh mắt. Rồi sau đó cùng nhau đứng lên.

Trầm Lạc mở miệng trước:” Đường như hôm nay thân thể công chúa không thoải mái? Nếu đã như vậy Trầm Lạc xin phép cáo lui, hôm nào thân thể công chúa tốt Trầm Lạc lại đến bái kiến.”

Vũ Văn Liên nhất thời ngẩng đầu lên, tay phải vỗ vỗ cái bàn, đứng lên chậm rãi đi đến trước người Trầm Lạc và Uy Mẫn Mẫn. Cười duyên lên tiếng:” Hôm nay thân thể rất thoải mái, Nhã Y thân thể không thoải mái, các người đều muốn đi sao? Bên ngoài mặt trời đã xuống núi, hồ sen trong Thượng cung đã nở vài đóa rồi rất là đẹp. Đặc biệt dưới ánh trăng, không bằng cùng nhau đến đó ngắm trăng được chứ?” Vũ Văn Liên nhử mảy nhìn Uy Mẫn Mẫn và Trầm Lạc.

Đã có chuyện Quế Hoa Cao, Trầm Lạc tự hỏi mình cũng không có đắc tội Vũ Văn Liên, những hành động hôm nay của Vũ Văn Liên rõ ràng là muốn sửa trị nàng một phen.

Nghĩ đến đây Trầm Lạc đành phải liên tiếp ho khan. Âm thanh phát ra cũng mang theo vài phần khàn khàn. Uy Mẫn Mẫn ở một bên hiểu ý, lập tức vỗ vỗ sau lưng Trầm Lạc. Sau đó làm như khó xử nhìn Vũ Văn Liên phía trước:” Công chúa thực sự xin lỗi. Học tập ngày hôm nay Lạc nhi thật sự mệt mỏi. Chỉ sợ ban đêm gặp phải gió lớn sẽ không tốt. Nếu công chúa thật sự muốn có người cùng thưởng sen dưới ánh trăng, không bằng Mẫn Mẫn đi cùng người được không?”

Vũ Văn Thượng cười vài tiếng sau đó khoát tay áo nói:” Thôi thôi đều lui ra đi. Chờ sau này thân thể đều tốt, tất cả năm vị tiểu chủ đều tới.” Vũ Văn Liên mặc dù trong lòng rất không muốn nhưng cũng chỉ có thể thả cho Trầm Lạc trở về lại sương phòng, về sau có thời gian lại sửa trị nàng.

Trong lòng Trầm Lạc nhất thời thổ phào nhẹ nhõm, sau đó dưới sự giúp đỡ của Uy Mẫn Mẫn khom người thi lễ một cái thối lui ra khỏi Thượng cung.

Vũ Văn Liên nhìn Trầm Lạc đi xa, hắn đến nỗi tay nắm thật chặt. Những hận ý đối với Hà Lăng Thiếu và Trầm Vân toàn bộ chuyển lên người Trầm Lạc. Hiện tại Trầm Vân và Hà Lăng Thiếu đang ở phía ngoài tiêu dao khoái hoạt, hiện tại nàng không thể tự mình sửa trị được Trầm Vân. Vũ Văn Liên trợn to mắt, Trầm Lạc nhất định không thể bỏ qua được.

Đứng trước cửa phòng khách Thượng cung Dư Chi Nhược liếc nhìn công chúa ở trong phòng, lại nhìn Trầm Lạc ở nơi xa. Sợ rằng Thượng cung và Sương phòng đều không yên ổn rồi.

Trầm Lạc cùng Uy Mẫn Mẫn rời đi không bao lâu, một cung nữ mặc cung trang màu xanh lá cây vội vàng vàng đi vào phòng khách Thượng cung. Vũ Văn Liên lúc này đang trong cơn thịnh nộ, thấy cung nữ không giữ quy củ như thế, hai mắt nhất thời trở nên lạnh lùng.

Cung nữ mặc cung trang xanh lá cây bị dọa sợ vội vàng quỳ xuống, thân thể run rẩy nói:” Công chúa bớt giận, Miêu tiểu chủ tử ở sương phòng giờ phút này đang ở cửa Thượng cung đợi nói là có chuyện muốn nói với công chúa.”

Hai mắt lạnh lùng của Vũ Văn Liên nhất thời nhu lại, lần nữa cúi đầu ngấm móng tay tinh xảo. Khóe môi nâng lên, hướng về phái cung nữ nâng nâng tay:” Tuyên Miêu tiểu chủ tử vào.”

Cung nữ run rẩy đứng lên nhanh chóng hướng cửa Thượng cung chạy tới.

Dư Chi Nhược đứng ở bên ngoài cửa đều nghe được rõ ràng, Miêu tiểu chủ tử không phải hôm nay nói thân thể không thoải mái cự tuyệt lời mời của công chúa sao? Làm sao lúc này lại một mình tới? Suy nghĩ một lát sau Dư Chi Nhược bước vào phòng khách hướng công chúa thi lễ một cái.

“ Công chúa, Miêu tiểu chủ tử sợ là đến không có ý tốt. Nếu là lợi dụng công chúa...” Dư Chi Nhược cúi người cẩn thận từng li từng tí nói. Vũ Văn Liên tay vỗ vỗ quần áo nói:” Nếu nàng ta đã tới thì cũng phải gặp một lần chứ phải không?”

86. Chương 86

Khi ra khỏi thượng cung Uy Mẫn Mẫn thở dài một tiếng. Ngay sau đó nhìn bốn phía, vì đã tối nên trên đường cũng chỉ có vài cung nữ thái giám đi lại mà thôi. Mặc dù như thế nhưng mà Uy Mẫn Mẫn để phòng bất trắc vẫn lôi kéo Trầm Lạc đi vào trong đường nhỏ đi qua rừng cây hướng đến sương phòng.

Dọc đường đi Uy Mẫn Mẫn kể chuyện phức tạp giữa trưởng công chúa và Hà Lăng Thiệu con trai của Thừa Tướng đương triều.

Trầm Lạc nghiêng đầu nhìn Uy Mẫn Mẫn:” Nói như vậy Hà Lăng Thiệu là vì tránh né trưởng công chúa nên mới rời khỏi kinh thành?” Uy Mẫn Mẫn gật đầu nhẹ giọng nói:” Vũ Văn Liên địa vị cao, nàng ta biết như thế nên vênh váo tự đắc. Yêu cầu của nàng ta với Hà Lăng Thiệu không đạt được liền tức giận đến gợn chân. Ta thật sự vui mừng mặc dù như vậy là không tốt.” Uy Mẫn Mẫn dứt lời sau đó còn cố ý hướng Trầm Lạc nghịch ngợm mà nháy mắt một cái.

Trầm Lạc nhìn ánh trăng chiếu trên lá cây, hai tay nắm lại thả thả lại nắm, đôi mày thanh tú lúc này nhíu lại. Dựa vào ánh trăng Uy Mẫn Mẫn thấy mày Trầm Lạc nhăn lại như thế, không khỏi giơ tay lên vỗ vỗ vai trái của nàng:” Lạc nhi muội muội chớ có lo lắng. Không biết trong Hoa Quê cao bỏ cái gì chúng ta không cần lo lắng. Đỗ Nhã Y trong lòng rất rõ ràng, cố tình ăn Quê Hoa Cao là nàng đã có dụng ý. Đường đường là trưởng công chúa mà có thể xuất ra thủ đoạn bỉ ổi như vậy. Vũ Văn Liên vẫn như hồi bé không thay đổi âm hiểm xảo trá.”

Suy nghĩ một lát Trầm Lạc chậm rãi lên tiếng:” Ta không biết ta đoán có đúng hay không, trưởng công chúa khó dễ ta là vì Hà Lăng Thiệu phải không. Nhất định là muội muội của Hà Lăng Thiệu, Hà Oánh không qua được buổi duyệt chọn tú nữ, nhất định là không làm được Thái Tử phi, ca ca của nàng cũng sẽ không nói tốt trước trưởng công chúa.”

Uy Mẫn Mẫn vỗ vỗ quần áo cười to:” Hà Oánh trong mắt Vũ Văn Liên cũng chỉ là con cờ mà thôi, con cờ vô dụng như vậy cùng lắm thì đổi thôi. Nếu mà hoàng thượng hạ chỉ, chỉ định Hà Lăng Thiệu làm phò mã, ta thấy Thừa Tướng đại nhân nhất định và chúc quan của hắn, mà tìm mọi cách triệu hồi Hà Lăng Thiệu về kinh, trời về cũng được. Vì vậy Lạc nhi muội muội, muội nghĩ nhiều rồi.”

“ Mặc kệ có suy nghĩ nhiều hay không về sau nên đề phòng trưởng công chúa một chút. Chính là không biết Đỗ Nhã Y trở về phòng ngự y có tới xem thân thể cho nàng hay không.” Trầm Lạc lo lắng mở miệng , Uy Mẫn Mẫn lại đưa tay chỉ phía trước:” Phía trước chính là đồ sương phòng, chờ khi về đến đó chúng ta đến phòng Đỗ Nhã Y xem một chút là được.”

Nhưng mà Trầm Lạc cùng Đỗ Nhã Y cũng không có nghĩ đến Đỗ Nhã y căn bản không có trở về sương phòng. Nữ tỳ thân cận của Đỗ Nhã Y thấy Lạc tiểu chủ tử và Mẫn Mẫn chủ tử đi trở về sương phòng, nhưng lại không có thấy chủ tử của mình thì trong lòng sốt ruột. Lập tức tiến lên phía trước hướng Lạc chủ tử cùng Mẫn Mẫn tiểu chủ tử thì lễ một cái cung kính hỏi:” Lạc tiểu chủ tử, Mẫn Mẫn tiểu chủ tử, Y chủ tử cùng hai vị chủ tử rời sương phòng, nhưng còn chưa có trở lại.”

Thân thể Trầm Lạc cứng đờ, cùng Uy Mẫn Mẫn liếc mắt nhìn nhau. Mặt phỉm hồng, nồng đậm nụ cười của Uy Mẫn Mẫn nhất thời biến mất không còn bóng dáng. Trầm Lạc nhìn phòng Đỗ Nhã Y chau mày:” Chủ tử của người còn chưa có trở lại?”

Tiền Diệp ngược mắt nhìn Lạc chủ tử, nghe ngữ khí của Lạc chủ tử chỉ sợ là y chủ tử đã gặp phải chuyện rồi.

Nghĩ đến đây, Tiền Diệp phịch một cái quỳ trên mặt đất, tay níu quần áo Trầm Lạc, lời nói ra cũng không ổn định:” Lạc tiểu chủ tử. Y chủ tử thân thể không tốt. Lúc này còn chưa có trở lại, có phải đã xảy ra chuyện gì không? Lạc chủ tử, Mẫn Mẫn chủ tử mong hai vị chủ tử hãy cứu Y chủ tử.”

Trầm Lạc đưa tay đỡ Tiễn Diệp dậy, thấy trong mắt nàng có lệ, lại nghĩ đến Nhã Y ăn Hoa Quế cao thay nàng cắn một kiếp. Đồ Nhã Y chẳng biết bây giờ đi đâu, Trầm Lạc không thể không giúp, nhưng mà giúp thế nào đây?

Uy Mẫn Mẫn nhúu chặt mày, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nghiêm túc hẳn lên. Hướng phòng Đồ Nhã Y ở nơi xa nhìn một cái, rồi sau đó nói với Trầm Lạc:” Trước ta đi Ngự Y viện xem thế nào đã, có lẽ Đồ Nhã Y đã trực tiếp đến Ngự Y viện chẳng. Ngự Y viện có người đang làm nhiệm vụ, chỉ là không biết tới nay người làm nhiệm vụ là người nào.”

Đúng lúc này Bích Liên bưng chậu nước từ hậu viện sương phòng đi ra, thấy Lạc tiểu chủ tử liền tiến lên hành lễ. Trầm Lạc nhớ đến Bích Liên xuất thân từ dược phòng, ít nhiều cũng quen thuộc với Ngự Y viện một chút.

“ Mẫn Mẫn để Bích Liên đi cùng ngươi đi. Ngươi cũng đã vài năm không có vào cung rồi, thị vệ đang làm nhiệm vụ ở Ngự Y viện không phải ai cũng nhận ra ngươi. Bích Liên trên đường đi cẩn thận một chút.”

Bích Liên thấy vẻ mặt nghiêm túc của Lạc chủ tử, cũng không khỏi nghiêm túc theo. Vội vàng gặt đầu một cái, đem chậu nước đang cầm trên tay đưa cho Tiễn Diệp. Sau đó đi theo sau lưng Mẫn Mẫn rời khỏi sương phòng.

Còn Trầm Lạc cất bước đi vào trong phòng, ở trong phòng ngồi một lúc lâu. Thấy Mẫn Mẫn và Bích Liên còn chưa có trở lại, thì trong lòng bắt đầu lo lắng. Bất đắc dĩ Trầm Lạc len lén rời khỏi sương phòng, đi ra ngoài hậu hoa viên, đẩy ra dây leo trong mật đạo, thân thể cúi thấp xuống đi vào. Hiện tại người có thể giúp cũng chỉ có Vũ Văn Thượng.

Dòng suối nhỏ sau hậu hoa viên, rừng trúc đối diện truyền đến từng đợt từng đợt tiếng tiêu uyển chuyển du dương, bình bình ổn ổn lại lộ ra một cổ ai oán. Đột nhiên tiếng tiêu dừng lại. Gió nhẹ thổi lên mặt nước tạo nên những gợn sóng lăn tăn , gió thổi qua dòng suối thổi vào rừng trúc phía sau điện. Lá trúc xào xạc kêu, bên trong mờ hồ truyền ra tiếng nam nữ nói chuyện.

“ Vũ Văn Hạ.” Hai mắt Đồ Nhã Y trấn tĩnh, nhìn nam tử tuấn lãng đang đứng trong rừng trúc, trái tim bùm bùm nhảy lên.

Vũ Văn Hạ đem ngọc tiêu đeo ở bên hông, đôi tay nắm thành quyền hướng Đồ Nhã Y thi lễ:” Đồ cô nương nếu như thật sự muốn lãnh giáo thật thổi tiêu hãy để khi khác đi. Hôm nay đã trễ, cô nam quả nữ ở cùng nhau như thế này sợ rằng không ổn.”

Đồ Nhã Y lắc đầu một cái, bất đắc dĩ khẽ nở nụ cười. Chậm rãi bước đến trước người Vũ Văn Hạ. Vạt áo dài kéo theo từng lá trúc, phát ra âm thanh. Đồ Nhã Y giơ tay lên muốn sờ mặt Vũ Văn Thượng nhưng bị ngăn lại. Thân thể Vũ Văn Hạ lui về sau.

“ Mong Đồ cô nương tự trọng.”

Âm thanh lạnh lẽo sắc nhọn của nam tử như con dao sắc nhọn đâm vào lòng Đồ Nhã Y, Đồ Nhã Y thả tay xuống đè lại tâm của chính mình, gió nhẹ thổi tới, Đồ Nhã y nhướn mày, khom người ho khan.

Mắt thấy Đồ Nhã Y sẽ ngã xuống, Vũ Văn Hạ vội vàng tiến lên đỡ. Đồ Nhã y khó khăn kiềm chế tiếng ho khan, thân thể tiến gần đến lồng ngực ấm áp của Vũ Văn Hạ, đầu đặt trên vai trái của Vũ Văn Thượng, đôi tay vốn muốn vòng ôm lấy hông Vũ Văn Hạ, nhưng chịu không được được tính của Hoa Quế cao, đi được Hoa Trúc điện đã là không dễ rồi.

“ Vũ Văn Hạ ngươi ôm ta một cái được không? Như vậy dù có chết ta cũng không cầu mong gì nữa.” Đồ Nhã Y vô lực mở miệng, cảm thụ lồng ngực ấm áp và hô hấp gần trong gan tấc.

Khóe miệng Đồ Nhã Y khẽ nhếch lên. Thân thể Vũ Văn Hạ cứng đờ, tay phải nắm lấy cổ tay Đồ Nhã Y:” Cô nương đã trúng độc, phải lập tức kêu ngự y.” Sau khi dứt lời ôm ngang Đồ Nhã Y đi vào tẩm cung của mình.

Thái giám thân cận hầu hạ Vũ Văn Hạ Tiểu An Tử thấy chủ tử nhà mình vào rừng trúc thổi tiêu lại ôm một mỹ nhân trở về, thân thể lập tức cứng đờ, cặp mắt tròn to lảng lảng nhìn phía trước . Vũ Văn Hạ liếc

mắt nhìn Tiểu An Tử lập tức phân phó:” Tiểu An Tử, mau đến Ngự Y viện mời Trương thái y đến đây, cứu người quan trọng hơn, mau đi đi.”

Tiểu An Tử nhìn vẻ mặt nghiêm túc của chủ tử, vội vàng khom người nói là rồi nhanh chóng ra khỏi Hoa Trúc điện hướng Ngự Y viện chạy đi. Cũng may Hoa Trúc Điện không chỉ có mỗi Tiểu An Tử mà còn có một lão ma ma theo hầu, chứ không chuyện Đỗ Nhã Y tự tiện truyền ra ngoài thì không tốt.

Đỗ Nhã Y được Vũ Văn Hạ nhẹ nhàng đặt lên giường trong tấm điện, thấy Vũ Văn Hạ đứng dậy muốn đi. Đỗ Nhã Y vội xuất ra toàn bộ khí lực toàn thân kéo vạt áo Vũ Văn Hạ. mềm giọng nói:” Đừng đi, ở đây bồi ta được không . Gọi ngự y cũng vô dụng thôi, thời gian còn lại của ta cũng không nhiều lắm.” Sau khi dứt lời Đỗ Nhã Y lại khom người ho khan, càng ho càng lợi hại, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn nhợt nhạt bởi vì ho nên đỏ bừng.

Vũ Văn Hạ mê mòng thở dài ngồi lại trên giường, nhìn Đỗ Nhã Y từ nhỏ đã cao cao tại thượng mà bây giờ lại giống như giọt nước, chỉ cần khẽ chạm một cái sẽ tan ra theo gió.

Đỗ Nhã Y tỉ mỉ nhìn Vũ Văn Hạ đang ngồi phía trước, bộ dáng giống như là bây giờ mà không nhìn kĩ thì sau này sẽ không được nhìn nữa vậy. Đỗ Nhã Y nhẹ nhàng cười:” Vũ Văn Hạ, người cũng biết lần đầu tiên ta vào cung, gặp được người đứng xa xa trong rừng trúc thì trong lòng chỉ có một người.” Nói đến chỗ này Đỗ Nhã Y lại ho khan.

Vũ Văn Hạ vỗ nhẹ lưng Đỗ Nhã Y:” Đừng nói nhiều nữa bằng không lại nặng thêm.” Đỗ Nhã Y lắc đầu một cái nói tiếp:” Để ta nói thì tốt hơn, có thể khi ta chết đi sẽ quên mất chàng. Vốn là ta còn mong rằng kiếp này có thể gả cho chàng, bây giờ thì không thể được nữa rồi.”

“ Nhã Y chuyện này miễn cưỡng không tốt.” Vũ Văn Hạ nhẹ nhàng nói, Đỗ Nhã Y sau khi nghe xong thì kích động. Đôi tay giùng giảng muốn đứng dậy, nhưng là bị Vũ Văn Hạ nhanh chóng đè xuống.

“ Nếu như miễn cưỡng, có phải ta và chàng sẽ giống như phụ hoàng và mẫu hậu của chàng? Vũ Văn Hạ vì sao chàng không học tập Vũ Văn Thượng một chút. Đỗ Nhã Y vô lực nằm ở trên giường, cả người không còn một chút sức lực nào cả, thanh âm càng ngày nhỏ.

Nghe nhắc đến Vũ Văn Thượng trông mắt Vũ Văn Hạ thâm trầm, lại nhớ tới phụ hoàng và mẫu hậu đã qua đời thì trong lòng bức bối.

Một lát sau, Vũ Văn Hạ khôi phục lại bình thường sờ sờ tóc Đỗ Nhã Y, nhẹ giọng nói:” Ta không cần phải học hỏi hàng huynh, trên vai hoàng huynh là gánh nặng. Đừng nói nữa, thái y lập tức sẽ tới ngay, người cố chịu một chút.”

Đỗ Nhã Y đột nhiên cầm lấy tay Vũ Văn Hạ:” Không được ta muốn nói, khi ngự y đến ta không thể cùng chàng có thời gian riêng tư để nói nữa. Mới vừa rồi chàng gọi ta là Nhã Y rồi, đã bao lâu rồi chàng không có kêu đây, lúc ấy ta còn gọi chàng là Hạ ca ca. Thật muốn quay trở về lúc đó, trở lại thời điểm ta không có bị bệnh. Lần này Hoàng thượng bề ngoài ban ta cho Vũ Văn Thượng, cũng chỉ là ngoài mặt mà thôi, chờ sau khi học lễ nghi xong, ta nhất định sẽ phải trở về phủ. Trở về phủ ta liền không còn được gặp chàng nữa Hạ ca ca. (Ầy cái số chị này)

Vũ Văn Hạ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thân thể Đỗ Nhã Y càng ngày càng nóng, trên mặt càng ngày càng hồng, trông mắt lộ ra vẻ không ổn, thân thể khó chịu gấp người lại, toàn thân giống như có gì đó thúc đẩy, Đỗ Nhã Y đưa tay nắm thật chặt chăn đệm, cắn chặt môi, Đỗ Nhã Y biết mình chỉ còn sót lại một tia lý trí, nếu nằng mản hé miệng, sợ rằng những thanh âm xấu hổ đó sẽ tách môi mà ra.

Vũ Văn Hạ quay đầu lại nhìn thấy bộ dạng Đỗ Nhã Y thì cả kinh, tay lần nữa nắm lấy cổ tay Đỗ Nhã Y. Tỷ mỉ xem xét Đỗ Nhã Y thể nhưng lại trúng Hợp Hoa Tấn một loại mị dược mạnh, Thuốc này lúc đầu trong thân thể sẽ tưởng rằng là trúng độc, lông mày Vũ Văn Hạ nhíu thật chặt.

“ Hạ ca ca, Hạ ca ca giết ta đi, ta là người sắp chết, mau giết ta đi, ta thật đau mà.” Đỗ Nhã Y nắm thật chặt chăn, đầu rỉ mồ hôi.

Trong lòng Vũ Văn Hạ căng thẳng, hần nghĩ đến nhiều năm về trước, cô bé hay đi theo sau lưng mình, đối với mình mỉm cười. Người đó đối với bất cứ ai cũng chỉ là một bộ dáng lạnh lùng, nhưng đối với hắn luôn là khuôn mặt mỉm cười dịu dàng. Cánh môi không ngừng khéo mở hô Hạ ca ca, Hạ ca ca.

“Nhã Y rất khó chịu sao?” Vũ Văn Hạ cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng của Đỗ Nhã Y, Đỗ Nhã Y không nhìn được gật đầu một cái, rồi sau đó rút cây trâm vàng trên đầu xuống, muốn đâm chính mình. Vũ Văn Hạ lập tức đưa tay đoạt lấy cái trâm cài đầu, khi Đỗ Nhã Y thấy trên cổ tay Vũ Văn Hạ bị chảy máu thì nước mắt khóc.

“Hạ ca ca, mau giết ta đi.” Đỗ Nhã Y sau khi nói xong trực tiếp đập một cái.

Vũ Văn Hạ đứng dậy khom lưng đem Đỗ Nhã Y bế lên, nhẹ giọng nói: “Nhã Y, ta không giết nàng.” Sau khi dứt lời Vũ Văn Hạ ôm Đỗ Nhã Y đi tới tấm điện, phía bên giường lớn là bức tranh sơn thủy, vén bức tranh sơn thủy lên, dùng sức đẩy bức tường.

Phía sau bức tranh sơn thủy dấu một cánh cửa, bên trong cửa là một chiếc giường lớn khắc hoa, và còn có bàn ghế làm bằng tre.

Tác giả có lời muốn nói: Đỗ Nhã Y ăn phải hoa quả cao....

Được rồi hi vọng Vũ Văn Hạ sẽ bị ~ cường.

Lời editor: Ta đã trở lại và ăn hại hơn xưa. Tình hình xin lỗi bà con lỗi xóm thời gian trước mình bận một số việc bây giờ mới trời lên được. Sắp tới được nghỉ cho các sĩ tử vượt vũ môn hóa rồng nên có thể sẽ chăm chỉ đăng hơn. Mọi người ủng hộ ủng hộ nha. Xie xie.

Hôm nay là ngày tiểu nhân có mặt trên đời này nên đăng chương nó kịch tính chút, mọi người đoán xem nào có thật ko?

87. Chương 87

Trầm Lạc đi xuyên qua mật đạo tối đen, khi thấy được bậc thang phía trước thì trong lòng vui mừng. Bước lên bậc thang vén dây leo là cửa mật đạo lên, bước nhanh đến cửa sau của Đông cung. Đưa tay đẩy cửa sau thì trong lòng lạnh lẽo, hắc cửa sau đã bị khóa rồi. Nghĩ đến Đỗ Nhã Y chưa biết tung tích và Uy Mẫn Mẫn đi đã lâu mà không thấy trở lại, Trầm Lạc cắn răng trực tiếp gõ cửa gỗ cửa, tiếng sau so với tiếng trước càng lớn hơn.

Sau khi gõ một lúc lâu cho đến lúc tay đau, cửa sau mới kết một tiếng mở ra. Trầm Lạc ngược mắt lên nhìn, chỉ thấy Vũ Văn Thượng tóc tán loạn xoa ở trên vai, trên người mặc một cái áo khoác màu trắng lớn, hơn nữa dây áo bào còn chưa có buộc lại, men theo ánh trăng, có thể thấy lồng ngực mơ hồ ẩn hiện trong áo bào.

Sau khi Vũ Văn Thượng thấy Trầm Lạc thì cúi đầu cười ra tiếng, thân thể nghiêng dựa vào khung cửa, hai tay khoanh trước ngực, nhướn lông mày buồn cười nhìn Trầm Lạc: “Lạc nhi, không phải nói không muốn thông qua mật đạo này đến Đông cung sao? Làm sao hôm nay lại đột ngột qua thế này, lại ngẫu nhiên lúc ta đang tắm đây. Không lẽ Lạc nhi cũng muốn tắm sao?”

Trầm Lạc trợn mắt nhìn Vũ Văn Thượng một cái, ngay sau đó nghiêm túc nói: “Đỗ Nhã Y đã ăn phải Hoa Quả à trưởng công chúa chuẩn bị cho ta, không biết trong Hoa Quả cao đã bỏ gì. Đỗ Nhã Y về trước ta cùng Mẫn Mẫn, nhưng cho đến bây giờ còn chưa có trở lại sương phòng, Mẫn Mẫn đã đi đến Ngự Y viện rồi, chẳng mau tìm biện pháp tìm được Đỗ Nhã Y, Đỗ Nhã Y thân thể không tốt, mà lại không biết trong Hoa Quả sao bỏ cái gì.”

Vũ Văn Thượng vừa nghe như thế nhất thời ý cười trong mắt tan biến đi hai mắt trở nên lạnh lẽo. Thân thể đang dựa vào cửa cũng đứng thẳng lên. Lời nói ra không còn ý trêu chọc Trầm Lạc như thường ngày mà hết sức nghiêm túc lạnh lùng: “Lạc nhi, Hoàng tử vì nàng mà chuẩn bị Hoa Quả sao?” Trầm Lạc gật đầu một cái, sau đó nắm chặt cánh tay Vũ Văn Thượng, vội vàng lên tiếng: “Chẳng mau tìm biện pháp đi.” Vũ Văn Thượng vỗ vỗ tay Trầm Lạc: “Không vội.” Dứt lời đi vào trong tắm điện Đông cung.

Một lát sau, Vũ Văn Thượng đã đổi một cái áo khoác màu vàng có pha chút sắc đỏ đi ra ngoài, tóc tai vốn tán loạn cũng đã dùng một sợi dây màu xanh dương buộc lại. Trầm Lạc nhìn sợi dây này rất quen thuộc, đột nhiên nghĩ đến đó là sợi dây mà nàng tự mình làm cho Vũ Văn Thượng. Khi Vũ Văn Thượng xảy ra việc kia thì nó đã bị nàng vứt đi (chỗ này mình không hiểu đâu, coi đi coi lại mà cũng không hiểu nổi ý Trầm

Lạc ở đây là gì nguyên văn nó là thế này: Vũ Văn Thượng rơi xuống ở cô ấy là phát dây thừng bị nàng cho vứt bỏ.)

Vũ Văn Thượng kéo Trầm Lạc đi, trực tiếp ra khỏi Đông cung hướng đến Hoa Trúc điện.

“Trương ngự y, mau mau. Phía trước chính là tẩm cung của nhị hoàng tử, ngài đi mau lên một chút.” Tiểu An Tử dẫn theo Trương ngự y vội vàng hướng đến tẩm cung Hoa Trúc điện vừa đi còn vừa hối thúc mau chút. Chỉ đáng thương Trương ngự y đã cao tuổi lưng khom, mà còn phải mang trên lưng một hòm thuốc lớn.

Uy Mẫn Mẫn đi phía trước cũng rất nôn nóng, kéo lấy cái hòm thuốc trên lưng Trương ngự y, trực tiếp mang đi. Trương ngự y trợn to đôi mắt già nua nằm xâu trong hốc mắt, hai tay liên tục lắc lắc, Uy Mẫn Mẫn khẽ kêu lên: “Trương ngự y, mau mau đi thôi cứu người quan trọng hơn.” Sau khi dứt lời Uy Mẫn Mẫn đem cái đai của hòm thuốc quàng ra sau lưng, bước nhanh lên phía trước. Trương ngự y chỉ đành phải thở dài, nhanh chóng cất bước đuổi người đang đi phía trước.

Một hàng ba người đi tới trước cửa tẩm cung của nhị hoàng tử, cửa tẩm cung đóng chặt, Tiểu An Tử cúi thấp thân thể xuống, gõ cửa nhẹ giọng hô: “Nhị hoàng tử, Trương ngự y đã tới.” Đáp lại Tiểu An Tử chính là sự tĩnh lặng, Tiểu An Tử ngược mắt nhìn Uy Mẫn Mẫn và Trương ngự y một chút, lại đưa tay gõ cửa phòng lần nữa: “Nhị hoàng tử, Trương ngự y đã tới.”

Mẫn Mẫn đứng ở một bên đã sớm không kiên nhẫn được nữa, dùng một tay kéo Tiểu An Tử ra, rồi sau đó đẩy cửa phòng ra. Khi cả ba người thấy trong phòng không có một bóng người không khỏi đứng đờ tại chỗ. Đôi tay Uy Mẫn Mẫn nặng nề vỗ lên, rồi sau đó xoay đầu nhìn Tiểu An Tử.

“Tiểu An tử chẳng lẽ người đã truyền sai lời rồi, nhị hoàng tử hẳn ở đâu?” Tiểu An Tử mờ mịt lắc đầu một cái. Uy Mẫn Mẫn thấy dáng vẻ mờ mịt lúc này của Tiểu An Tử, thanh âm nói ra không khỏi to lên: “Người đâu? Người ở nơi nào? Để cho chúng ta đứng đây nôn nóng.”

Uy Mẫn Mẫn vừa dứt lời, phía trước tuyền đến một đạo thanh âm uy nghiêm lạnh lùng. Uy Mẫn Mẫn lập tức ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, khi nhìn thấy Vũ Văn Thượng thì thân thể lập tức cứng lại. Khi nhìn thấy Trầm Lạc phía sau Vũ Văn Thượng thì mí mắt nháy lên. Mắt nhìn về phía Trầm Lạc thay đổi liên tục, Lạc nhi muội muội làm thế nào lại đi chung với Vũ Văn Thượng đây?

“Trước tiên các người ở bên ngoài chờ một chút, bốn điện hạ vào trong xem một chút.” Vũ Văn Thượng đi đến trước cửa phòng, liếc nhìn những người đang đứng trước cửa lạnh nhạt nói. Tiểu An Tử lúc này đã sớm quỳ trên mặt đất thỉnh an, Trương ngự y ở một bên cũng khom người hành lễ. Uy Mẫn Mẫn bị chấn động còn chưa có hoàn hồn lại.

Trầm Lạc dừng trước cửa phòng cũng không có cùng Vũ Văn Thượng đi vào chung, Uy Mẫn Mẫn đứng ở bên khi nghe tiếng cửa phòng đóng mới hoàn hồn lại. Đôi tay đánh bụm một cái vào cánh tay phải của Trầm Lạc, Uy Mẫn Mẫn quá mức kinh hoàng nên cũng không khống chế được sức lực. Khi phát hiện ra Trầm Lạc nhướng mày vì bị đau thì mới phát giác ra sức lực của mình quá lớn rồi.

Tay phải vội vàng vuốt ve cánh tay Trầm Lạc. Hai mắt Uy Mẫn Mẫn lộ ra ý trêu chọc, hướng Trầm Lạc trừng mắt nhìn, sau đó mở miệng hỏi: “Lạc nhi muội muội, thành thật mà khai ra, muội cùng điện hạ có quan hệ gì? Đêm hôm khuya khoắt mà có thể mời điện hạ tới Hoa Trúc điện.”

Trầm Lạc liếc mắt nhìn Uy Mẫn Mẫn một cái, vì cố kị Trương ngự y và Tiểu An Tử mà không thể nói thật được, chỉ đành nói bừa vài câu: “Mẫn Mẫn chớ nên hiểu lầm. Ta thấy người và Bích Liên đến Ngự Y viện đã lâu mà chưa có trở về sương phòng. Trong lòng lo lắng liền ra khỏi sương phòng đến Ngự Y viện, trên đường thì gặp được điện hạ, bất đắc dĩ ta đã đem chuyện này nói với Điện hạ, Điện hạ vừa nghe như thể liền đi tới Hoa Trúc điện này.”

Uy Mẫn Mẫn nhướng mày ồ lên một tiếng, Lạc nhi muội muội ở trong hoàng cung không lâu, bên cạnh có cung nữ chỉ dẫn, nàng làm sao mà biết ngự y viện đi như thế nào? Thôi lúc này Lạc nhi muội muội không nói nhất định là cố kỵ Trương ngự y và Tiểu An Tử ở đây. Là tự nàng thiếu suy xét rồi, chờ sau khi trở về sương phòng nàng sẽ từ từ tra xét Lạc nhi muội muội.

Nếu mà Lạc nhi muội muội và Vũ Văn Thượng có quan hệ không bình thường, vậy thực sự là quá tốt rồi.

Uy Mẫn Mẫn hướng Trầm Lạc cười một tiếng rồi sau đó xoay người nhìn cửa phòng thở dài một cái:” Cũng không biết giờ Đỗ Nhã Y như thế nào rồi, rốt cuộc thì trong Hoa Quế cao đó đã bỏ cái gì , lại không có trở về sương phòng để cho ngự y xem xét, cứ nhiên lại chạy đến Hoa Trúc điện.” Uy Mẫn Mẫn nói đến chỗ này thì thân thể chợt cứng đờ.

Trầm Lạc đứng ở một bên lại nhẹ nhàng nói ra:” Đừng nóng nảy, không chừng là nhị hoàng tử trên đường vào cung gặp Đỗ Nhã Y, rồi mang nàng về Hoa Trúc điện.”

Giờ phút này Vũ Văn Thượng đã đi tới tấm điện của Vũ Văn Hạ, sau giường lớn có treo tranh phòng thủy. Nhìn bức tranh phòng thủy có dòng suối chảy, những khóm trúc xanh um. Bức tranh sơn thủy này treo nơi giường lớn thì cũng quá mức kì quái đi, Vũ Văn Thượng giơ tay đem bức tranh sơn thủy xốc lên. Rồi sau đó hướng về phía bức tường màu trắng gỗ một cái, nghe thấy âm thanh bang bang thì Vũ Văn Thượng nhú chặt lông mày. Ngay sau đó tay phải dùng sức đem bức tường đẩy ra.

Thấy bên trong hoàng đệ và Đỗ Nhã Y quần áo đầy đủ, trong lòng Vũ Văn Thượng thở phào nhẹ nhõm. Vũ Văn Hạ thấy hoàng huynh xuất hiện trước mắt, hai mắt lộ ra một chút kinh ngạc. Vũ Văn Thượng đi chuyển bước chân đến trước giường lớn, nhìn Đỗ Nhã Y giờ phút này đã ngủ.

Vũ Văn Hạ đứng lên đem từng cây ngân châm đặt ở trong hộp gỗ nhỏ.

“ Hoàng đệ hôm nay đệ làm việc có chút lỗ mãng rồi.” Vũ Văn Thượng lạnh nhạt mở miệng. Vũ Văn Hạ đang dọn dẹp ngân châm thì dừng lại, chỉ trong nháy mắt liền khôi phục sắc mặt bình thường. Khóe môi lộ ra nụ cười bất đắc dĩ:” Hoàng huynh Đỗ Nhã Y ăn phải Hoa Quế cao, bên trong Hoa Quế cao có bỏ Hợp Hoa Tán, còn mạnh hơn cả mị dược.”

Hai tay Vũ Văn Thượng xuôi ở bên hông nắm chặt:” Trương ngự y đang ở ngoài cửa tấm cung, đem Đỗ Nhã Y ôn đến trên giường đi. Còn nữa ngân châm kia của đệ mang cất đi. Nếu để phụ hoàng và mẫu hậu nhìn thấy...”

Vũ Văn Hạ nhìn tròn mắt thâm trầm của Hoàng huynh, lại nhìn ngăm trầm được ánh nến chiếu sáng lóe sáng:” Hoàng huynh, nhìn thấy thì thế nào? Có lúc đệ thật muốn đưa ngân châm cho phụ hoàng thấy, như vậy thì phụ hoàng sẽ không quên mất mẫu thân.” Vũ Văn Thượng lên tiếng khiển trách Vũ Văn Hạ:” Làm càn”.

Vũ Văn Hạ cũng không có trả lời mà đem ngân châm bỏ vào trong hộp gỗ nhỏ để ở trên bàn. Sau đó trở về giường khom người xuống ôm lấy Đỗ Nhã Y đang ngủ mê man.

Đoàn người đứng ở ngoài phòng lo lắng chờ đợi, đặc biệt là Trương ngự y, giờ phút này hòm thuốc của ông vẫn ở trên lưng Mẫn Mẫn quận chúa. Điện hạ tiến vào lâu như vậy mà còn chưa có ra ngoài, nhị hoàng tử rốt cuộc là bị bệnh gì? Bình thường thân thể nhị hoàng tử rất tốt, rất ít khi phải Tiểu An Tử đến Ngự Y viện. Khi Tiểu An Tử nói mau chút đến Hoa Trúc điện cứu người, thân thể già nua cũng run lên. Đến nơi này lại không thấy nhị Hoàng tử. Tiểu An Tử người gọi ông tới đây cũng không biết nhị hoàng tử ở đâu? Đây rất kỳ quái.

Uy Mẫn Mẫn càng lúc càng không kiên nhẫn, đôi tay nắm chặt thành quyền chuẩn bị hướng cửa phòng gõ. Đúng lúc này, cửa phòng kết một tiếng mở ra. Nắm tay của Uy Mẫn Mẫn nhắm ngay đúng Vũ Văn Thượng. Thấy khuôn mặt lạnh lùng nghiêm túc của Vũ Văn Thượng thì Uy Mẫn Mẫn không thể làm gì khác hơn là cười xấu hổ mấy tiếng. Ngay sau đó trốn phía sau Trầm Lạc. Xem thử người người để trong tim người còn có thể tiếp tục lạnh lùng hay không?

Quả nhiên gương mặt Vũ Văn Thượng nhanh chóng nhu hòa. Uy Mẫn Mẫn núp sau lưng Trầm Lạc lén lén vui mừng, nàng đoán đúng rồi, Lạc nhi muội muội thật sự cùng Vũ Văn Thượng có gian tình, hơn nữa cũng đã kéo dài một khoảng thời gian rồi. Hai người này khi nào thì thích nhau đây? Uy Mẫn Mẫn quyết định đợi sau khi chuyện của Đỗ Nhã Y qua đi thì phải hảo hảo gặng hỏi Lạc nhi muội muội. Ai Lạc nhi muội muội, tỷ tỷ mà cũng dấu, thật quá thương tâm rồi.

Trương ngự y đi vào trong phòng, thấy nhị hoàng tử lẳng lẳng đứng ở trong phòng. Thân thể già nua lần nữa run rẩy, đợi đến khi nhìn thấy thiên kim Đỗ thái phó đang ngủ say ở trên giường thì thân thể càng run rẩy kịch liệt. Đỗ thái phó từng nhiều lần mời ông vào trong phủ, vì coi trọng bệnh của khuê nữ. Nhưng mà chung quy thiên kim tiểu thư Đỗ gia là một cô nương hồng nhan bạc mệnh.

Tỉ mỉ chẩn mạch một phen mây Trương ngự y nhú lại thật chặt, đôi mắt già nua cũng híp lại. Sau hi Trương ngự u đem tay Đỗ Nhã Y để xuống lắc đầu một cái, Trầm Lạc không nhịn được hỏi:” Có trị được hay không?”

Trương ngự y hai tay chấp lại hướng về phía Điện hạ cùng nhị Hoàng tử thi lễ một cái, sau đó bắt đầu nói:” Trong cơ thể Đỗ cô nương có hai loại thuốc. Một là mị dược cực mạnh Hợp Hoa tán, một cái khác là độc dược. Đỗ cô nương thân thể không tốt , sợ rằng những ngày còn lại không nhiều lắm.”

88. Chương 88

Lời nói của Trương ngự y không thể nghi ngờ như một quả kinh lôi nổ đánh mạnh vào trong lòng Trầm Lạc và nổ tung, nhìn Đỗ Nhã Y đang ngủ thật an tĩnh và ngọt ngào, Trầm Lạc không biết nên nói gì. Thân thể Đỗ Nhã Y vốn không tốt, nhưng nếu nàng không có ăn Hoa Quế cao thì có lẽ nàng có thể chống đỡ được mấy năm nữa. Đỗ Nhã Y cố ý ăn Hoa Quế Cao chẳng lẽ đã có tâm muốn chết sao?

“ Trương ngự y, người viết một đơn thuốc đem chất độc trong người Đỗ cô nương giải đi.” Thanh âm thanh nhiên vững vàng của Vũ Văn Thượng vang dội trong tấm điện, trên mặt Vũ Văn Hạ không có bất kì biểu tình gì, không có thương tiếc cũng chẳng có đau thương. Uy Mẫn Mẫn cúi đầu nhìn Đỗ Nhã Y đang nằm ở trên giường, không khỏi thờ dãi nói:” Ông trời ban cho nàng một dung mạo xinh đẹp, nhưng lại có một thân thể bệnh tật.” Tâm trạng Trầm Lạc đã xuống thấp bởi vì lời nói của Mẫn Mẫn lại càng xuống thấp hơn.

“ Điện hạ lão thần trước khi đến không có nghĩ đến sẽ chữa trị cho Đỗ cô nương, cho nên thuốc mang đến đây chỉ là một ít thuốc trị thương hàn mà thôi. Lão thần sẽ trở về Ngự Y viện kê đơn thuốc và lấy thuốc.” Trương Ngự y cúi người cung kính đáp lời. Vũ Văn Thượng đáp lời một cái, sau đó quay đầu đối với Trầm Lạc và Uy Mẫn Mẫn nói:” Các người về sương phòng trước đi, chuyện này bốn điện hạ sẽ tự mình xử lí.” Uy Mẫn Mẫn gật đầu một cái rồi sau đó phúc than muốn thôi lui.

Trầm Lạc nhìn Vũ Văn Thượng một cái, đợi đến khi thấy hần hương mình gạt đầu một cái, Trầm Lạc mới buông lỏng tâm theo Uy Mẫn Mẫn trở về sương phòng. Chân trước của Trầm Lạc và Uy Mẫn Mẫn vừa bước ra khỏi phòng, Trương ngự y cũng công hòm thuốc theo sau ra khỏi tấm điện nhị hoàng tử tiến về Ngự Y viện. Trương Ngự y vừa vội vàng đi vừa nghĩ. Suy cho cùng thì Đỗ cô nương đã được ban cho Điện hạ, tối hôm nay lại xuất hiện ở Hoa Trúc điện, nằm trên giường trong tấm cung của nhị hoàng tử. Còn nữa lúc hần tới nhị hoàng tử và Đỗ cô nương đã đi đâu? Hiaz chuyện hoàng gia thật là rối rắm. Tự mình phải giữ mồm giữ miệng, mau trở về Ngự y viện lấy thuốc mang tới thôi.

Ở sương phòng.

Đến sương phòng Uy Mẫn Mẫn cũng không có trở về phòng của chính mình, ngược lại lại theo chân Trầm Lạc vào phòng, Trầm Lạc đã sớm đoán được Uy Mẫn Mẫn muốn hỏi gì? Vì vậy sau khi đóng cửa lại không chờ Uy Mẫn Mẫn hỏi Trầm Lạc liền thành thật khai báo:” Mẫn Mẫn ta đã sớm quen biết Vũ Văn Thượng , tháng bảy năm ngoái ta đến nhà cữu cữu ở kinh thành chơi, không ngờ là phải theo biểu muội Mạn Thanh vào cung. Vốn tưởng rằng ở trong cung nghỉ ngơi một khoảng thời gian là được bình an về nhà, không ngờ lại quen biết Vũ Văn Thượng.”

Uy Mẫn Mẫn kéo tay Trầm Lạc, đôi mắt nhỏ híp lại thành một đường nhỏ:” Lạc nhi muội muội, ngồi xuống từ từ nói. Tỷ tỷ không muốn biết người như thế nào quen biết Vũ Văn Thượng, chỉ là tò mò rốt cuộc Vũ Văn Thượng dung biện pháp gì để đến gần được muội? Tỷ tỷ nghĩ muội là người chủ động đến gần Vũ Văn Thượng đâu.”

Nghe xong lời này gò má Trầm Lạc ửng đỏ, Uy Mẫn Mẫn vừa nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của Trầm Lạc, thì ý cười đạt tới đáy mắt, khoe miệng cũng giương lên thật cao. Đưa tay vỗ vỗ tay Trầm Lạc, đầu Uy Mẫn Mẫn đến gần tai Trầm Lạc nói:” Dựa theo tính tình bá đạo của Vũ Văn Thượng, chẳng lẽ trước chiếm tiện nghi đem Lạc nhi muội muội ăn sạch sành sanh sao?” Sau khi dứt lời, Uy Mẫn Mẫn lập tức lui ra, buông tay Trầm Lạc, trêu ghẹo mà nhìn mặt Trầm Lạc.

Trầm Lạc liếc mắt nhìn Uy Mẫn Mẫn, càng ngày càng đoán không ra rốt cuộc tính tình của Uy Mẫn Mẫn là như thế nào. Có lúc thì chừng chặc, có lúc lại như tiểu oa nhi. Chỉ là Uy Mẫn Mẫn cùng Vân Vân có

chút giống nhau, chính là vô vùng...

Uy Mẫn Mẫn thấy Trầm Lạc chậm chạp không nói lời nào, càng thấy suy đoán của mình là đúng:” Lạc nhi muội muội, có phải muội và Vũ Văn Thượng đã sớm là chuyện kia rồi không? Nếu thật sự là như vậy thì tỷ tỷ đây thật sự rất vui mừng.”

Mí mắt Trầm Lạc gật một cái, vừa muốn mở miệng nói chuyện liền bị Uy Mẫn Mẫn cắt đứt:” Lạc nhi muội muội, còn nhớ rõ tỷ tỷ từng nói với muội là tỷ tỷ thích Tần Lâm không?” Trầm Lạc gật đầu một cái nhìn về mặt tươi cười của Uy Mẫn Mẫn, trong nháy mắt biết được Uy Mẫn Mẫn muốn nàng làm chuyện gì? Giúp nàng cùng cùng Tần Lâm nói dây tơ hồng.

“ Mẫn Mẫn người chỉ cần nói là được.”

Uy Mẫn Mẫn vừa mới trêu ghẹo Trầm Lạc thế nhưng bây giờ lại cúi đầu, trên mặt cũng hiện đầy mây hồng. Mí mắt khẽ mở vài lần, mới khẽ lên tiếng:” Lạc nhi muội muội, ta đã nói với Tần Lâm, nhưng Tần Lâm cũng không để ý đến. Vũ Văn Thượng làm thế nào để uội thích hắn, tỷ tỷ nghĩ có nên áp dụng biện pháp của Vũ Văn Thượng với Tần Lâm hay không. Chờ sau khi tỷ tỷ và Tần Lâm gao nấu thành cơm, còn sợ hắn không cưới ta sao?”

Trầm Lạc thật sự bị lời của Uy Mẫn Mẫn dọa sợ, còn muốn cùng Tần Lâm gao nấu thành cơm? Nhìn bộ dáng ngượng ngùng mà nói lời lớn mật của Uy Mẫn Mẫn, Trầm Lạc lại lần nữa cảm than, tính tình Mẫn Mẫn thật khó đoán. Mẫn Mẫn đang cúi thấp đầu khẽ ngẩng đầu lên, nhìn Trầm Lạc chờ Trầm Lạc đáp lời.

Bất đắc dĩ Trầm Lạc chỉ đành hắng một cái và chậm rãi nói:” Mẫn Mẫn ta nên làm thế nào để cho người và Tần Lâm sớm gao nấu thành cơm đây?” Uy Mẫn Mẫn cúi đầu thoáng chốc giơ tay lên, hướng vai phải của Trầm Lạc vỗ vỗ, bởi vì quá mức kích động nên cũng không khống chế được sức lực của mình, Trầm Lạc đành bị Uy Mẫn Mẫn đột kích.

Sau khi Uy Mẫn Mẫn phát hiện ra thì ngượng ngùng cười, vuốt vuốt bả vai Trầm Lạc lấy long:” Tỷ tỷ biết trong lòng Lạc nhi muội muội rất quan tâm tỷ mà, đến lúc đó Lạc nhi muội muội chỉ cần thổi gió bên gối Vũ Văn Thượng là được, lúc đó Tần Lâm bị Vũ Văn Thượng triệu kiến nhất định không có hoài nghi, đến lúc đó tỷ tỷ sẽ đi ra. Chỉ là Lạc nhi muội muội à trước đó muội có thể chuẩn bị một bầu rượu ngon không?”

Sau khi dứt lời Uy Mẫn Mẫn hài lòng đứng lên hướng Trầm Lạc phát tay:” Lạc nhi muội muội tỷ tỷ không phiền muội nghỉ ngơi nữa. Ngày mai sẽ học sớm, mau nghỉ ngơi sớm đi. Về phần Nhã Y, ai cũng chỉ có thể thở dài mà thôi. Mong nàng kiếp sau có thân thể khỏe mạnh tìm được phu quân ưng ý, về phần nhị hoàng tử kia, không giống người có thể phó thác cả đời. Nghĩ tới Hòa Miêu về sau làm quả phụ (em ko hiểu chỗ này nhá tác giả ghi sao em chỉ ghi y chang thôi), mặc dù ta không thích Hòa Miêu, nhưng cũng thật đáng thương.

Trầm Lạc nhìn khuôn mặt tươi cười của Uy Mẫn Mẫn nói ra những lời này, trong lòng có ngũ vị tạp trần (đủ mọi cảm xúc). Nhưng Hòa Miêu chưa chắc có thể tiến vào Hoa Trúc điện. Nhi hoàng tử không phải là người có thể chịu thiệt, ngạo khí trong lòng hắn so với Đỗ Nhã Y còn cao hơn một bậc, ngạo khí này không nhiệm bụi trần, cách xa thế tục.

“ Không nói những chuyện đau lòng này nữa, chúng ta phải nghĩ đến những chuyện tốt. Lạc nhi muội muội, tỷ tỷ đi đây đừng quên những gì tỷ tỷ đã nói.”

Uy Mẫn Mẫn dứt lời hướng về phía Trầm Lạc trừng hai mắt, Trầm Lạc gật đầu cười nói:” Người yên tâm, chỉ là bình rượu ngon mà thôi, bên trong ta sẽ không pha thuốc. Có một số việc không nên làm quá mức.” Uy Mẫn Mẫn liếc nhìn Trầm Lạc nhẹ nhàng nói ra:” Tỷ tỷ là người như thế sao? Bầu rượu đó cũng chỉ là khiến Tần Lâm buông xuống sự đề phòng mà thôi, nam tử không phải rượu vào lời ra sao? Ta không tin hắn đối với ta một chút cảm giác cũng không có.” Uy Mẫn Mẫn dứt lời cong môi cười, sau đó đẩy cửa trực tiếp đi ra.

Trầm Lạc nhìn bóng lưng Uy Mẫn Mẫn đi xa cười nhạt, cũng không lâu lắm, Bích Diệp bưng một chậu nước đi vào, sau khi phúc thân thi lễ một cái, Bích Diệp đặt chậu nước ở trên kệ, rồi đóng cửa phòng lại. Nhìn về mắt lo lắng của Bích Diệp, Trầm Lạc vội hỏi:” Bích Diệp làm sao vậy?”

Trên mặt Bích Diệp hết sức là nôn nóng, cúi người đứng trước người trầm lạc, lời nói ra mang theo vài phần

lo lắng:” Lạc chủ tử, hoàng cung sợ rằng đã xảy ra chuyện lớn rồi, Bích Liên bây giờ vẫn còn đang ở Ngự Y viện, nói là nữ y đảo thuốc Bích Liên ở lại giúp. Chưa bao giờ bận rộn như bây giờ. Lạc chủ tử sợ là hoàng cung sắp xảy ra chuyện lớn rồi...”

Trầm Lạc giật mình, bận rộn chuẩn bị thuốc như vậy chắc hẳn là vì chuyện Đỗ Nhã Y, thật sự là chủ tử lớn? Hoàng Hậu, Hoàng Thượng có bị bệnh sao? Nhìn sắc mặt Bích Diệp, Trầm Lạc biết vì sao nàng lại lo lắng như vậy. Nếu là Hoàng Hậu, Hoàng Thượng hoặc Thái Hậu một trong những vị này ngã bệnh, giáo tập sẽ kéo dài thời hạn, như vậy việc quyết định ai là Thái tử phi ai là Nhị hoàng tử phi sẽ phải kéo dài thời gian.

“Lạc chủ tử, ngày hôm nay Miêu tiểu chủ tử đơn độc đến Thượng cung của Trưởng công chúa.”

Trầm Lạc nhướng mày, rồi tỉ mỉ nhìn Bích Diệp phía trước:” Bích Diệp làm sao người lại rõ ràng như thế? Chỗ trưởng công chúa có người người quen biết sao?”

Bích Diệp nghe như thế lập tức quỳ xuống, liên tục lắc đầu nói:” Nô tỳ không dám tự tiện suy đoán suy nghĩ của chủ tử, lúc nô tỳ từ hậu viện sương phòng đi ra, đúng lúc nhìn thấy Miêu tiểu chủ tử từ trong phòng ra ngoài. Sau đó nhìn thấy bên cạnh Miêu tiểu chủ tử không mang theo nô tỳ thân cận mà đi thẳng ra khỏi sương phòng. Nô tỳ cảm thấy kì quái liền tự tiện đi theo. Cuối cùng phát hiện ra Miêu tiểu chủ tử đi vào Thượng cung.”

Trầm Lạc giơ tay đỡ Bích Diệp lên, vỗ nhẹ nhẹ lên tay:” Bích Diệp người quá mức để ý rồi, có một số việc hăng hái quá không tốt đâu. Hòa Miêu là người có tâm nhãn, mấy ngày nay ta cũng đã quan sát. Nàng cũng không có đơn gian như ngoài mặt, người lỗ mãng theo dõi nàng như thế, nếu bị nàng phát hiện thì có thể sẽ bị nàng trừng phạt. Ta không ở mãi sương phòng, và cũng chưa nhập Đông cung, nên bản thân cần cẩn thận một chút.

“Lạc chủ tử nô tỳ đã biết. về sau sẽ không hành động lỗ mãng nữa. Lạc chủ tử nước sắp lạnh rồi, ngài mau rửa mặt đi thôi.”

Trầm Lạc gật đầu một cái đứng dậy đi về phía chỗ đặt chậu nước.

Thượng cung

Vũ Văn Liên đôi tay nắm thật chặt khăn tay hồng phấn, thân thể cứng đờ hai mắt lạnh lùng nhìn Vũ Văn Thượng. Đột nhiên cánh tay trắng nõn ngọc ngà oán hận chỉ Vũ Văn Thượng, Vũ Văn Liên giận giữ ngút trời quát Vũ Văn Thượng:” Hoàng đệ người không biết đạo lý lớn nhỏ sao? Làm sao có thể nói với ta như thế.”

Vũ Văn Thượng đang ngồi trên chiếc ghế màu đỏ, chậm rãi thổi ly trà nóng trên tay. Ngược mắt nhìn Vũ Văn Liên thanh âm nói ra thể hiện rõ uy nghiêm Đế vương:” Hoàng tỷ nếu như Phụ hoàng, Mẫu hậu mà biết được chuyện hôm nay tỷ làm, ta sợ rằng kiếp này tỷ cũng không gặp được vô phủ Thừa tướng rồi.”

Vũ Văn Liên tức giận đem ly trà ném xuống đất:” Đệ đây là uy hiếp ta.”

“Hoàng tỷ đây không phải là uy hiếp mà là khuyên bảo. Đỗ Thái Phó mà biết mang nữ nhi của mình mất trong tay tỷ...”

Vũ Văn Liên bịch một tiếng ngồi xuống ghế:” Đệ sẽ không nói cho Phụ hoàng mẫu hậu có phải không? Nếu như Phụ hoàng Mẫu hậu biết ta làm như thế thì sẽ không để Hà Lăng Thiếu làm phò mã. Hoàng đệ đau lòng Trầm Lạc, thế có nghĩ tới Hà Lăng Thiếu cùng Trầm Vân gắn bó như keo, hoàng tỷ của người sẽ có bao nhiêu thương tâm?”

“Hoàng tỷ chuyện này không thể miễn cưỡng, mẫu hậu nhất định không mong muốn tỷ bước theo con đường của mình.” Vũ Văn Thượng để ly trà xuống, đứng dậy hướng về phía Vũ Văn Liên nắm quyền thì lễ một cái tiếp tục nói:” Mong rằng hoàng tỷ hãy cẩn thận suy nghĩ.” Sau khi dứt lời Vũ Văn Thượng nhắc chân đi ra khỏi phòng khách Thượng cung.

Dư Chi Nhược ở ngoài phòng thấy bóng lưng Điện hạ rồi đi, lại nghe trong phòng truyền ra tiếng khóc mơ hồ. Trưởng công chúa bốc đồng ngang ngược, cũng thật ngốc.

89. Chương 89

Sau khi Vũ Văn Thượng rời đi, Vũ Văn Liên vẫn ngồi trên ghế, hình ảnh Hà Lăng Thiều không ngừng hiện ra trong đầu, càng nghĩ thì trong lòng càng hận. Nếu như Hà Lăng Thiều không có động lòng vì một cô nương thì cũng thôi, nàng có thời gian cùng hắn dây dưa. Nhưng tình huống bây giờ khác rồi, trong tim Hà Lăng Thiều đã có người rồi, cả ngày cùng Trầm Vân ở chung, hai người quen biết nhau ở huyện Lăng Nguyệt, từ đó hắn liền mang theo Trầm Vân du ngoạn khắp nơi.

Vũ Văn Liên mím thật chặt môi, nhìn ly trà còn bốc nóng mà hồi nãy Vũ Văn Thượng đã cầm, Vũ Văn Liên tiến lên phải trước, vung tay hung hăng gạt ly trà xuống, bang một tiếng ly trà hoa sen sứ trắng tinh mĩ rơi xuống vỡ nát.

Dư Chi Nhược đứng đứng ở bên ngoài trong lòng cả kinh, công chúa tức giận. Dư Chi Nhược không dám đi vào, chỉ đành cứng đờ thân thể đứng ở bên ngoài phòng. Sau đó trong phòng hoàn toàn yên tĩnh, một lúc sau Dư Chi Nhược nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng. Khi thấy công chúa đi giày thêu đỏ thẫm thì Di Chi Nhược ngẩng đầu lên phúc thân thi lễ hô một tiếng công chúa.

Vũ Văn Liên liếc nhìn Dư Chi Nhược, sau đó nâng tay nói:” Bản cung đến Thái Hòa Cung người không cần đi theo.” Dứt lời Vũ Văn Liên không có quay đầu lại nhanh chóng hướng cửa Thượng Cung đi ra.

Dư Chi Nhược đứng thẳng người, nhìn thân ảnh công chúa dần dần xa cách dưới ánh trăng. Công chúa từ trước đến nay được Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nâng niu trong lòng bàn tay, nhìn trúng cái gì đó thì nhất định phải lấy cho bằng được, tính tình ngang ngược, nàng từ nhỏ đã ở cùng công chúa cùng công chúa lớn lên nên biết. Dư Chi Nhược thở dài, nếu như công chúa không có thích Hà thiếu gia, tính tình cũng sẽ không trở nên càng ngày càng xấu như vậy.

Hoàng Hậu giờ phút này đang nằm trên ghế dựa ở Thái Hòa cung nghe Ngô ma ma nói, bỗng nhiên giận đến ngồi thẳng người dậy. Hai mắt lóe lên ánh sáng lạnh, tay hướng trên ghế nặng nề vỗ:” Ngô ma ma, trên mặt Hạ Lan nổi mẩn đỏ không thể ra khỏi sương phòng sao? “ Ngô ma ma cúi người gạt đầu một cái:” Hoàng Hậu nương nương thật sự là như vậy. Hạ quận chúa không biết là ăn phải cái gì mà chỉ cần ra gió thì mặt liền nổi lên mẩn đỏ. Chu đại nhân đang tìm đại phu chẩn trị cho quận chúa.”

Sau khi nghe xong lời này Chu Hậu mặt đen lại và trầm xuống, đôi tay nắm chặt hai bên tay ghế trầm tư thống hận nói:” Ông trời thật muốn Chu gia suy vong như thế sao? Chu gia vốn con cháu nối dòng đơn bạc, ca ca thật là mềm yếu vô năng, bị chị dâu quản gắt gao, không dám có thiệp. Chỉ có một nam một nữ. Hai đứa lại không có tiền đồ, đứa cháu kia tuổi còn trẻ vốn có thể vào triều thể hiện bản lĩnh, nhưng chẳng hiểu tại sao lại đi làm hòa thượng. Cháu gái Hạ Lan vất vả lắm ta mới khuyên vào cung được, nhưng lại cố tình bị bệnh sởi. Thật sự là tức chết ta rồi.” Chu Hậu càng nói càng tức, lần nữa vỗ lên nắm tay ghế.

Ngô ma ma vội vàng liến lên vỗ nhẹ lưng Chu hậu:” Hoàng Hậu nương nương người đừng gấp gáp. Lão thân có tin tốt, Vạn quý phi ở Chiêu Dương cung bị bệnh, xem chừng là bệnh nặng, ở tư được phòng đang ngày đêm đảo thuốc.”

Chu Hậu nháy mắt vui mừng, đôi tay giao lại đặt ở trên đùi, giọng nói phát ra càng thể hiện sự vui mừng:” Ngô ma ma nếu mà tiện nhân kia bị bệnh tốt nhất là chết đi, vậy giáo tập của tú nữ sẽ bị hoãn lại. Như vậy chọn người cho vị trí thái tử phi sẽ bị trì hoãn. Vậy Hạ Lan có thể vào cung dự tuyển Thái Tử phi rồi...”

“ Hoàng Hậu nương nương nói rất đúng.” Ngô ma ma cười vui vẻ, những nếp nhăn trên mặt xẹp chồng lên nhau. Chu hậu hài lòng gạt đầu một cái, ngay sau đó nghi ngờ hỏi:” Danh sách tú nữ ban đầu, ta vốn đã đem tên tuổi của Hạ Lan ghi vào, tại sao sau đó lại không có. Đến lúc đó lại vô duyên vô cớ có thêm một Trầm Lạc. Ngô ma ma chuyện danh sách tú nữ đã điều tra xong chưa? Là ai đã động tay vào?”

Tay đang vỗ sau lưng của Ngô ma ma dừng lại một chút, sau đó lại vỗ nhẹ nhẹ:” Đã phái người đi điều tra mà chỉ điều tra được một số chuyện nhỏ không đáng kể, còn Lạc tiểu chủ tử mới bắt đầu đã có tên trong danh sách tú nữ, sau không biết tại sao, khi cho Hoàng Hậu nương nương người xem, tên và tuổi của Lạc tiểu chủ tử đã bị Uy tước gia xóa đi. Sau đó tên hạ quận chúa không có, tên của Lạc tiểu chủ tử lại có. Chỉ tra được những việc này, lão thân cảm thấy người đứng sau màn này nhất định là có địa vị cao.”

“ Thôi thôi, chuyện này đã qua, ta quan tâm đến chuyện kế tiếp hơn. Bản cung chỉ mong Hạ Lan có thể

nhANH chóng vào cung, chờ Hạ Lan nhập Đông cung, nỗi lòng ta cũng có thể buông xuống được rồi.” Chu Hậu chậm rãi nói ra lời này. Đúng lúc này thanh âm của Lý ma ma từ bên ngoài tấm điện vang lên. Chu Hậu nghe được công chúa cầu kiến lòng mảy lập tức nhú chặt lại.

Khuê nữ của bà nhất định là vì Hà Lăng Thiếu mà đến, mỗi lần đến cũng là quần lấy bà để bà thuyết phục Hoàng Thượng hạ chỉ để Hà Lăng Thiếu làm phò mã. Nhưng Hà Lăng Thiếu lại không thích khuê nữ của bà, bà nhất định sẽ không để nàng gả vào Hà phủ.

“Ngô ma ma người tạm lui ra trước đi.” Chu Hậu hướng Ngô ma ma khoát tay, Ngô ma ma nói là rồi khom người cất bước đến cửa phòng.

Cửa phòng vừa mở ra Vũ Văn Liên liền cất bước đi vào, Ngô ma ma phúc thân hướng Vũ Văn Liên thi lễ một cái, Vũ Văn Liên gật đầu một cái, sau đó mặt tràn đầy ý cười nhìn về phía Chu Hậu.

Cửa phòng kết một tiếng khép lại thì Vũ Văn Liên nhu mì điềm đạm gọi Chu Hậu một tiếng mẫu hậu. Chu Hậu nở nụ cười hiền lành, hướng Vũ Văn Liên phất tay ý bảo nàng tới đây, Vũ Văn Liên nhanh chóng bước đến bên người Chu Hậu, ngồi chồm hổm xuống xoa xoa tay Chu Hậu đang để ở trên chân.

Chu Hậu nhẹ nhàng sờ tóc Vũ Văn Liên:” Tối hôm nay lại đến, mà mặt còn cười như thế, vì Hà Lăng Thiếu đã làm gì rồi hả? “ Vũ Văn Liên vừa nghe như thế thì trong lòng căng thẳng, vì tránh ấu hậu phát hiện ra cái gì, trên mặt ngàn lần không thể hiện ra tia đau thương. Vũ Văn Liên chu chu mở một cái:” Hà Lăng Thiếu đang ở Huyện Lăng Nguyệt rồi, chờ sau khi hoàn thành xong chuyện phụ hoàng giao phó tự hấn sẽ trở về. Lúc đó tất nhiên hấn sẽ trở thành vị hôn phu của Liên nhi, mẫu hậu Liên nhi hôm nay không tới vì việc này.”

“ Hả, vậy thì vì cái gì?” Khuê nữ tới cửa Thái Hòa cung không phải là vì Hà Lăng Thiếu, trong lòng Chu Hậu rất vui mừng.

“ Mẫu hậu gần đây Liên nhi mới biết được, cô cô của Liên nhi có một con trai duy nhất, là nhị thiếu gia Chúc gia. Xem chừng phụ hoàng đã quên mình có đứa cháu ngoại trai này rồi, mặc kệ Chúc gia như thế nào, thì đó cũng là con trai duy nhất của cô cô, trên người cũng chảy huyết mạch của hoàng gia. Chúng ta làm sao có thể vứt bỏ hấn ở Chúc gia chịu ghê lạnh? Hấn là đường đệ duy nhất của Liên nhi đó.”

Lời nói nhẹ nhàng êm dịu chui vào trong tai Chu Hậu, Chu Hậu suy nghĩ một chút mới nhớ ra chuyện này, trưởng công chúa trước đây Vũ Văn Khuynh, cứng rắn đòi lấy Trang Nguyên làm phò mã, vị Trang Nguyên đó lúc này là gia chủ của Chúc gia trang. Đáng tiếc một điều là Vũ Văn Khuynh còn sinh một đứa con, đã không sợ bị Chúc gia phản bội, Vũ Văn Khuynh vì Chúc gia nói chuyện với Tiên hoàng (ý là nói tốt cầu xin phúc lợi cho Chúc gia ak). Rốt cuộc là tiên hoàng cảm thấy hổ thẹn người đã hạ chỉ đem Vũ Văn Khuynh đuổi ra khỏi hoàng thất.

“ Liên nhi là muốn đem nhị thiếu gia Chúc gia triệu nhập hoàng cung sao? Phụ hoàng nhất định sẽ không đồng ý, mẫu hậu cũng không đồng ý. Cô cô người đã sớm bị trừ ra khỏi hoàng thất, chúng ta không thể làm trái với ý chỉ của tiên hoàng.” Chu Hậu vừa nói vừa nhẹ nhàng vuốt tóc Vũ Văn Liên.

Vũ Văn Liên lắc đầu một cái:” Mẫu Hậu Liên nhi nghe nói đường đệ cùng Trầm gia tiểu thiếu gia từng có quan hệ. Trầm gia tiểu thiếu gia là đệ đệ duy nhất của Trầm Lạc. Mẫu Hậu người có biết tiểu đệ của Trầm Lạc chữ đường đệ của Liên nhi như thế nào chứ? Nói hấn có nuôi dưỡng mà không có mẫu thân dạy, hiện nay đường đệ cũng chuẩn bị làm lễ cập quan rồi. (lễ trưởng thành cho nam)

Chu Hậu vuốt ve những sợi tóc rối của Vũ Văn Liên, suy nghĩ một lúc sau đó cười ra tiếng nói:” Để ta nói qua với phụ hoàng người một chút, trước tiên con hãy trở về Thượng cung đi. Liên nhi người phải nghe lời mẫu hậu, thế gian này dạng nam tử gì mà không có, sao cứ phải nhất định là Hà Lăng Thiếu làm chi? Chuẩn bị khoa cử rồi, đến lúc đó mẫu hậu sẽ kiếm một phu quân cho con.”

“ Mẫu hậu Liên nhi làm việc có chừng mực, nếu thật sự Hà Lăng Thiếu không có thích Liên Nhi thì Liên nhi sẽ thả hấn đi.” Vũ Văn Liên ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng thật sự không lòng không muốn như vậy, nàng chỉ sợ mẫu hậu giận, tìm cho nàng một phò mã khác.

Chu Hậu sau khi nghe được những lời này của khuê nữ, trong lòng cũng yên tâm. Cuối cùng Vũ Văn Liên được Chu Hậu đảm bảo, mang trên mặt nụ cười so với lúc đến còn tươi hơn rời khỏi Thái Hòa cung. Nhị

thiếu gia Chúc gia đường đệ đó nhất định là rất hận mọi người trong Trầm gia, nếu hấn vào cùng nhất định sẽ làm tất cả để làm khó Trầm Lạc. Đến lúc đó nàng ở giữa khích bác, Trầm Lạc cũng đừng có mơ tưởng mà trở thành Thái Tử phi. Còn Trầm Vân sau khi nghe được tin Đường tử của mình thảm hại như vậy nhất định sẽ đau lòng không chịu nổi. Đến lúc đó nàng lại đem Trầm Vân trừ đi.

Hai nha đầu Trầm gia này nàng đều thấy không vừa mắt.

Đỗ Nhã Y bên này, Vũ Văn Thượng đã sớm bí mật viết một phong thư cho Đỗ Thái phó, báo cho Đỗ Thái Phó bệnh trạng của Đỗ Nhã Y cần phải sớm trở về phủ tỉnh dưỡng. Việc Đỗ Nhã Y ăn Hoa Quả cao của công chúa bị trúng độc một chữ cũng không có nói tới.

Hôm sau có một cỗ kiệu tiến vào sương phòng khiêng Đỗ Nhã Y vẫn đang ngủ say đi. Hiện nay sương phòng chỉ còn lại bốn vị tiểu chủ tử.

Trầm Lạc ăn sáng xong, khi ở trong đình chờ ma ma đến mới nghe chuyện của Đỗ Nhã Y, Mẫn Mẫn ở một bên mờ mờ nhìn phòng Đỗ Nhã Y đã từng ở, sau một hồi Mẫn Mẫn mới mở miệng nói:” Lạc nhi muội muội có phải chúng ta sẽ lập tức không còn thấy Nhã Y nữa?”

“ Cầu cho Nhã Y có thể gắng gượng qua được cửa ải này.” Trầm Lạc nhìn phòng Đỗ Nhã Y từng ở nhẹ nhàng nói ra. Lúc này Hòa Miêu cùng Tôn Miếu cũng đi ra.

Trông thấy Trầm Lạc cùng Uy Mẫn Mẫn thì Hòa Miêu lập tức nở nụ cười nhanh chóng đi tới trước người hai người. Hòa Miêu khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng gọi Lạc tỷ tỷ, Mẫn Mẫn tỷ tỷ. Trầm Lạc chỉ gật đầu một cái, lại chờ ma ma còn chưa có tới. Uy Mẫn Mẫn đứng ở một bên không nói cũng không có hỏi Hòa Miêu, mà đôi mắt to hướng Tôn Miếu nhìn.

Tôn Miếu bị Uy Mẫn Mẫn nhìn mà cả người không được tự nhiên, cuối cùng vẫn là Hòa Miêu lên tiếng nói:” Mẫn Mẫn tỷ tỷ, trên người Miếu muội muội có gì hấp dẫn ánh mắt tỷ sao? “

Uy Mẫn Mẫn hừ một tiếng sau đó kéo Trầm Lạc đi hướng khác. Sau khi Uy Mẫn Mẫn và Trầm Lạc rời đi, nụ cười trên mặt Hòa Miêu cũng không che dấu được cơn giận, Tôn Miếu ở một bên lôi kéo vạt áo của Hòa Miêu, hết sức áy náy nói:” Miếu tỷ tỷ về sau đừng có vì Tôn Miếu mà nói chuyện nữa. Về sau Mẫn Mẫn quận chúa và Trầm Lạc sẽ càng làm khó Miếu tỷ tỷ.”

“ Miếu muội muội, sao ngươi lại nói chuyện này? Về sau tỷ tỷ sẽ còn giúp ngươi. Họ cũng chỉ có thể phách lối mấy ngày nay thôi, không biết ai sẽ vào hoàng cung đầu, nói không chừng là kẻ thù của hai người đó. Đến lúc đó chúng ta chỉ cần đứng bên cạnh xem kịch vui là được rồi. Miếu muội muội, đối thủ của muội Trầm Lạc cực kỳ lợi hại, muội nên cẩn thận một chút.”

Tôn Miếu gật đầu một cái:” Miếu tỷ tỷ muội không chọc đến Trầm Lạc là được. Nếu nàng chọc ta, Miếu tỷ tỷ, tỷ nhất định phải nghĩ kế giúp ta.”

Vào lúc này khi bỏ lại Tôn Miếu và Hòa Miêu một đoạn xa Trầm Lạc cùng Mẫn Mẫn lại nói một chuyện khác.

Sau khi Uy Mẫn Mẫn biết chuyện giữa Vũ Văn Thượng và Trầm Lạc liền không lo chuyện Trầm Lạc nhập Đông cung nữa, hiện nay chuyện Uy Mẫn Mẫn quan tâm hơn là chuyện cả đời mình.

“ Mẫn Mẫn ngươi muốn đem nay ta...?” Trầm Lạc thật sự không thể nói ra câu kế tiếp. Mẫn Mẫn thế nhưng lại muốn nàng tối hôm nay phải đến Đông cung thổi gió bên gối Vũ Văn Thượng, nói chuyện của nàng cùng Tần Lâm.

Uy Mẫn Mẫn gật đầu liên tục, cùi chỏ cũng cọ sát cánh tay Trầm Lạc:” Lạc nhi muội muội, chuyện này rất quan trọng. Không được trì hoãn, ta nghe nói mẫu thân Tần Lâm đã tìm cô nương cho hấn, nếu Tần Lâm và cô nương kia thích nhau thì sao đây? Lạc nhi muội muội, tỷ tỷ mặc kệ, ngươi nhất định phải thổi một chút gió bên gối Vũ Văn Thượng, để cho hấn an bài cho ta cùng Tần Lâm gặp mặt.”

“ Mẫn Mẫn ngươi để cho ta suy nghĩ một chút, này có chút vội vàng.” Trầm Lạc suy nghĩ một lát sau mới mở miệng nói. Uy Mẫn Mẫn xù lông lên, nếu không phải là đang ở bên ngoài, Uy Mẫn Mẫn nhất định đã kêu thành tiếng rồi:” Lạc nhi muội muội, muội muội tốt của tỷ tỷ. Muội đừng có nghĩ nữa, Tần Lâm nhất định thích tỷ tỷ mà, nếu không lần kia say rượu hôn tỷ tỷ làm gì.”

Trầm Lạc cả kinh chân mày nhướng lên, Mẫn Mẫn cùng Tần Lâm đã thân như thế rồi, còn gấp làm chi? Chịu không được Uy Mẫn Mẫn lắc lắc tay Trầm Lạc, không có cách nào, Trầm Lạc chủ đành đồng ý.

Giờ phút này Vũ Văn Thượng đang vào triều sớm, nếu biết Trầm Lạc tối hôm nay muốn thổi gió bên gối, nhất định sẽ rất vui mừng.

90. Chương 90

Giáo tập buổi sáng học tư thế đứng ngồi và bưng trà, buổi chiều thì học lễ nghi nơi khuê phòng. Từ ma ma càng nói càng cẩn thận, bốn vị tiểu chủ tử được dạy bảo mà mặt hồng tai đỏ. Đợi Từ ma ma rời đi, Mẫn Mẫn trực tiếp lôi kéo Trầm Lạc đi ngự thực phòng (phòng ăn). Không để ý đến những cung nữ đang thận trọng đứng một bên, Uy Mẫn Mẫn kéo Trầm Lạc đặt lên ghế, tự mình chia thức ăn cho nàng. Hòa Miêu cùng Tôn Miêu cũng theo sát phía sau, chậm rãi ngồi xuống ghế.

Hòa Miêu nhìn Uy Mẫn Mẫn đang bận rộn, không khỏi cười ra tiếng:” Mẫn Mẫn tỷ tỷ, hôm nay có Hoa Quế cao, lấy nhiều thêm cho Lạc tỷ tỷ mấy khối.”

Uy Mẫn Mẫn bận rộn xong rồi ngồi xuống hướng Hòa Miêu cười rục rờ lên tiếng:” Lạc tỷ tỷ của người, khẩu vị thay đổi rồi , không còn thích ăn Hoa Quế cao nữa.”

Trầm Lạc liếc những món ăn mà Uy Mẫn Mẫn vì nàng tỉ mỉ chọn lựa, ngay sau đó cầm lên đôi đũa làm bằng gỗ nói:” Trước kia ở nhà cha nương cũng không có cho ta ăn Hoa Quế cao, nói bánh này quá ngọt ăn nhiều không tốt. Bây giờ nghĩ lại lời cha nương nói có mấy phần đạo lý, vì vậy ta ăn nhiều một chút rau dưa thì tốt hơn. Hòa Miêu cùng Tôn Miêu các người cũng ăn đi, hôm nay giáo tập mệt mỏi, nhìn sắc trời cũng sắp tối rồi , ăn nhanh về phòng nghỉ ngơi thôi.” Trầm Lạc vừa dứt lời Mẫn Mẫn liền tiếp gặt đầu tỏ vẻ đồng ý. Đương nhiên phải đồng ý rồi, nàng ước gì Trầm Lạc mau mau đi Đông cung.

Bốn vị tiểu chủ tử cũng không có nói nữa, cho đến khi ăn xong nhận lấy khăn trong tay cung nữ lau miệng rồi mới mở miệng nói. Uy Mẫn Mẫn cùng Trầm Lạc tách ra trước, Uy Mẫn Mẫn hướng về phía Trầm Lạc trừng mắt nhìn, trên mặt tràn đầy nụ cười. Không đợi Uy Mẫn Mẫn nói chuyện, Trầm Lạc cũng biết được trong đầu nàng nghĩ cái gì.

“ Mẫn Mẫn trở về phòng thôi, ta nhất định sẽ làm hết sức.” Trầm Lạc dứt lời sau đó hướng về phía Mẫn Mẫn gặt đầu một cái, cho đến khi Mẫn Mẫn cười xoay người rời đi, Trầm Lạc mới xoay người trở về phòng.

Trầm Lạc mới trở về phòng không lâu, Bích Diệp liền khom người đi vào, nói Bích Liên còn đang ở tư dưỡng phòng đảo thuốc. Trong cung không biết là vị chủ tử nào bị bệnh, tin tức không lọt ra chút nào, ngự y đang hết sức bận rộn, ngự y viện cũng hết sức bận rộn. Chỉ sợ phải đợi hai ba ngày nữa mới có tin tức chính xác. Trầm Lạc gặt đầu một cái, sau đó đuổi Bích Diệp ra ngoài. Bích Diệp khéo léo, khom người nhẹ nói Lạc chủ tử nghỉ ngơi.

Đợi sau khi Bích Diệp đi, sắc trời bên ngoài đã tối mịt, Trầm Lạc thổi tắt cây nến trong phòng, khẽ đẩy cửa phòng ra rồi nhẹ nhàng đóng lại. Tối hôm nay gió thổi thật mát, không giống mùa hè ở Huyện Vân Hà gió rất là nóng. Mật đạo đã đi qua rất nhiều lần. Bây giờ cũng không như lần đầu nữa Trầm Lạc cũng không bị đọng cái này cái kia nữa, mà thật quen thuộc dễ đi.

Thông qua mật đạo Trầm Lạc đi đến cửa sau của Đông cung.

Nhanh chóng đi đến đó, ngày hôm nay cửa có thể bị đóng nữa hay không?

Két một tiếng Trầm Lạc chỉ nhẹ nhàng đẩy cửa phòng liền mở ra. Trong tấm điện là màn đêm đen kịt, Vũ Văn Thượng không thể nào ngủ sớm ngự vậy, có phải là ở ngự thư phòng hay không? Sau đó Trầm Lạc liền đi ra khỏi tấm điện Đông cung, tính toán muốn đi ngự thư phòng nhìn một chút.

Tiểu Phúc Tử trong tay bưng một chén canh hạt sen, hôm nay triều sự nhiều việc, Hoàng thượng vì thân thể của Vạn Quý phi không tốt, suy nghĩ mệt mỏi, nên đã đem toàn bộ tấu chương giao cho Điện hạ phê duyệt. Dù thân thể Điện hạ cường tráng đến mấy cũng không thể nào chịu được cả ngày lẫn đêm phê duyệt tấu chương. Tiểu Phúc Tử nghe nói canh hạt sen có thể khiến cho thân thể tốt hơn một chút, liền vội vàng phân phó ngự trù hâm.

Ah? Tiểu Phúc Tử nhìn cô nương mặc y phục thật dài đứng trước mặt mình, cô nương này, chẳng lẽ là hắc hoa mắt sao? Cung nữ trong Đông cung toàn bộ đều đã bị điều đi, từ chỗ nào xuất hiện cô nương này? Còn có thể chuồn êm vào Đông cung này muốn câu dẫn điện hạ?

“Nô tài lớn mật, Đông cung là nơi nào người như ngươi có thể vào được sao?” Tiểu Phúc Tử vừa lên tiếng, nhanh chóng tiến lên phía trước. Trầm Lạc vừa nghe được thanh âm của Tiểu Phúc Tử đầu nhỏ lập tức quay lại nhẹ nhàng nói: “Tiểu Phúc Tử là ta.”

Men theo ánh trăng Tiểu Phúc tử có thể thấy được dung mạo, nghe được thanh âm của người đó thì tay bưng canh hạt sen của Tiểu Phúc Tử thoáng chốc run lên, ngay sau đó phúc thân hành lên: “Lạc tiểu chủ tử, nô tài không nghĩ là Lạc tiểu chủ tử...” Tiểu Phúc Tử liên tiếp đổ mồ hôi lạnh, hắc thật đáng chết, Lạc tiểu chủ tử là ai? Là người Điện hạ thích, ngâm trong miệng sợ tan, nâng trên tay sợ rớt. Hắc dám nói là nô tài lớn mật, thật là không môn sống nữa rồi.

“Tiểu Phúc Tử không cần đa lễ, Điện hạ có trong ngự thư phòng không?” Sau khi Trầm Lạc dứt lời, lập tức đưa tay muốn nâng Tiểu Phúc Tử dậy.

Tiểu Phúc Tử thấy một đôi tay nhỏ bé trắng nõn mềm mại thì vội vàng lui về phía sau, Lạc tiểu chủ tử là ai mà hắc có thể đụng vào chứ? Tiểu Phúc Tử run run đứng thẳng người, cung kính nói: “Lạc tiểu chủ tử, Điện hạ đang ở ngự thư phòng phê duyệt tấu chương.”

“Tiểu Phúc Tử, trong tay ngươi bưng cái gì? Có phải cho Điện hạ dùng không?” Trầm Lạc vừa nói vừa nhìn canh hạt sen trong tay Tiểu Phúc Tử. Tiểu Phúc Tử vội vàng trả lời: “Đây là canh hạt sen để cho Điện hạ bổ thân thể.”

Trầm Lạc hướng Tiểu Phúc Tử đưa tay ra, đôi mắt phát ra ánh sáng: “Tiểu Phúc Tử đưa cho ta đi, để ta bưng cho Điện hạ.”

“Lạc tiểu chủ tử, cẩn thận nóng, chớ để muổng canh rớt vào. Điện hạ mà thấy Lạc tiểu chủ tử khẳng định trong lòng sẽ rất vui mừng.” Tiểu Phúc Tử vừa nói vừa chậm rãi đưa chén canh hạt sen cho Trầm Lạc. Trầm Lạc cẩn thận nhận lấy hướng Tiểu Phúc Tử nhẹ nhàng cười một tiếng. Sau đó xoay người hướng đến ngự thư phòng.

Tiểu Phúc Tử đứng phía sau xoa xoa mồ hôi trên trán, sau đó ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng. Lạc tiểu chủ tử hôm nay đột nhiên đến Đông cung, hắc còn tưởng rằng trước đại hôn, Điện hạ sẽ nghĩ mọi cách thận trọng chuồn đến sương phòng gặp Lạc chủ tử.

Trầm Lạc đi đến trước cửa ngự thư phòng, vì tay bưng canh hạt sen, không có tay để mở cửa. Vì vậy Trầm Lạc đành ho khan một tiếng, ngay sau đó nâng chân lên hướng cửa ngự thư phòng đá một cái.

Cửa ngự thư phòng Đông cung cho đến bây giờ chưa có người nào dùng chân đạp qua, cho dù là Vũ Văn Thượng cũng là dùng tay đẩy.

“Nô tài lớn mật.” Lời nói lạnh lùng của Vũ Văn Thượng truyền đến, Trầm Lạc cố ý che mặt lại, sau đó cười hắc hắc, rồi lại dùng chân kéo hai cánh cửa phòng đóng lại, Vũ Văn Thượng ngẩng đầu nhìn thấy người đến là Trầm Lạc thì thân thể cứng lại, khuôn mặt lúc trước còn lạnh lùng bây giờ lập tức mềm mại.

Bỏ tấu chương trong tay xuống, Vũ Văn Thượng đứng dậy đi tới trước người Trầm Lạc đưa tay ra tiếp nhận chén canh hạt sen mà Trầm Lạc đang bưng trong tay.

Sau khi đem canh hạt sen đặt trên bàn sách, Vũ Văn Thượng quay người lại cúi đầu nhìn giai nhân trước người. Khi nhìn thấy những vết hồng hồng trên bàn tay nhỏ bé thì Vũ Văn Thượng lập tức nhướn mày, lập tức đưa tay cầm đôi tay nhỏ bé kia, hơi trách cứ nói: “Lạc nhi, vì bưng canh hạt sen mà tay nàng đều đỏ hết rồi. Việc này là của Tiểu Phúc Tử, về sau không cho tùy ý cầm đồ nóng biết chưa?”

Trầm Lạc gật đầu liên tục sau đó nói: “Không có gì phải lo, chỉ là đỏ mà thôi, cũng không phải là bị thương.”

“Chảy máu mới là bị thương sao?” Vũ Văn Thượng trừng mắt nhìn Trầm Lạc, sau đó kéo đến bên cái kệ đặt bên trái thư phòng.

Trên kệ có đặt một chậu nước, Vũ Văn Thượng đem khăn màu trắng giặt trên kệ ngâm nước, sau đó vắt khô. Ngay sau đó kéo nàng qua, tỉ mỉ lau cho nàng,

“Chỉ là đỏ mà thôi, thật sự một chút cũng không có đau. Vũ Văn Thượng ta đến đây là có chuyện quan trọng cần nói với chàng.” Trầm Lạc muốn rút tay lại nhưng Vũ Văn Thượng không chịu thả vẫn cầm chặt lấy, chỉ đành phải để cho hắn tiếp tục lau.

Chậm rãi ung dung dùng khăn lau đôi tay nhỏ bé hồng hồng.

“Chuyện quan trọng?” Vũ Văn Thượng vẫn cúi đầu cẩn thận lau tay nhỏ bé của Trầm Lạc vừa nhẹ nhàng mở miệng. Trầm Lạc nhìn tay của chính mình, ân một tiếng, Vũ Văn Thượng ngược mắt lên nhìn nàng đành phải lên tiếng: “Đương nhiên Lại Bộ Thị Lang Tần Lâm là người như thế nào?”

Đột nhiên Vũ Văn Thượng bỏ tay Trầm Lạc xuống: “Lạc nhi quan tâm Tần Lâm như vậy làm chi.”

Liếc Vũ Văn Thượng một cái Trầm Lạc chậm rãi mở miệng: “Là Mẫn Mẫn quan tâm, nàng thích Tần Lâm. Vũ Văn Thượng có thể an bài cho Mẫn Mẫn và Tần Lâm gặp mặt hay không? Nếu Mẫn Mẫn không gặp được Tần Lâm, trong lòng hết sức lo lắng.”

Vũ Văn Thượng đem chiếc khăn màu trắng treo ở trên kệ, liếc Trầm Lạc một cái sau đó chậm rãi đi đến trước bàn ngồi xuống, cầm lấy tấu chương vừa mới bỏ xuống mở ra. Trầm Lạc bị Vũ Văn Thượng không để ý đến, trong lòng cảm xúc ngổn ngang, Mẫn Mẫn a, Vũ Văn Thượng lạnh lùng như thế làm sao ta có thể thổi gió bên gối đây.

Không chịu được yên tĩnh, Trầm Lạc nhẹ nhàng ho khan một tiếng, Vũ Văn Thượng không đáp lại chút nào, Trầm Lạc chỉ đành dời bước đi đến sau lưng Vũ Văn Thượng, vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve hai bả vai của Vũ Văn Thượng.

Vũ Văn Thượng hết sức hưởng thụ nheo nheo hai mắt, sau đó đem tấu chương đang cầm trong tay khép lại để trên bàn: “Lạc nhi, Mẫn Mẫn thật hồ đồ. Đại thần có thể tiến cung tùy tiện tiến cung sao? Nếu thật sự muốn thấy Tần Lâm, vậy đợi sau khi vị trí Thái Tử Phi và Nhị Hoàng Tử phi được chỉ định đi. Bây giờ Mẫn Mẫn vẫn còn là tú nữ, Lạc nhi chớ có theo nàng mà hồ đồ.”

Trầm Lạc dừng tay đang vuốt ve, cúi đầu nhìn gương mặt Vũ Văn Thượng. Giờ phút này hai mắt hắn khẽ nhắm, lông mi thật dài dưới ánh nến lưu lại phía dưới là một vệt tối.

“Vũ Văn Thượng thật sự không được sao? Mẫn Mẫn đã khẩn thiết nhờ ta. Nói là để cho ta thổi gió bên gối chàng.” Trầm Lạc trong lúc lơ đãng đem những lời Mẫn Mẫn nói ra.

Sau khi nghe được những lời Trầm Lạc nói, lông mày Vũ Văn Thượng khẽ nhướng lên, sau đó hai mắt bỗng mở ra. Lông mi thật dài dưới ánh nến xua đi bóng tối, một đôi mắt sáng như sao hướng Trầm Lạc nhìn.

“Lạc nhi nếu đã nói như vậy thì ta có thể suy nghĩ một chút.” Vũ Văn Thượng dứt lời cười khẽ, sau đó đột nhiên đứng lên đem Trầm Lạc kéo vào trong ngực.

“Vũ Văn Thượng rốt cuộc chàng chỉ làm bộ nghiêm túc?” Trầm Lạc từ trong ngực Vũ Văn Thượng ngẩng đầu lên nhìn hắn nói.

Vũ Văn Thượng đưa tay vuốt vuốt tóc Trầm Lạc: “Nếu muốn cho Mẫn Mẫn và Tần Lâm gặp nhau, thì phải ở ngoài cung. Lạc nhi nói chuyện nghiêm túc đây, nàng muốn thổi gió bên gối như thế nào đây?” Trầm Lạc trở mặt nhìn Vũ Văn Thượng khéo môi giương lên càng ngày càng cao, trông mắt phát ra ánh sáng lấp lánh. Đưa tay ra ở bên hông Vũ Văn Thượng hung hăng bấm một cái: “Vũ Văn Thượng chàng vô sỉ sắc lang.”

“Lạc nhi, trước kia ta cũng đã nói qua với nàng rồi, eo đối với nam nhân rất là nhạy cảm.” Sau khi dứt lời Vũ Văn Thượng nhắc Trầm Lạc lên ôm lấy, nhanh chóng hướng ra ngoài thư phòng.

Vốn tưởng rằng Vũ Văn Thượng sẽ đem nàng đến tắm điện, nhưng chưa từng nghĩ rằng hắn sẽ ôm nàng đến hậu viện Đông cung.

Gió nhẹ thổi qua tiếng lá cây xào xạc, ở hậu viện Đông cung có rất nhiều cây cao lớn thô to cành lá xum xuê. Vũ Văn Thượng ôm nàng tới nơi này làm chi?

“A” Trầm Lạc thét lên một tiếng, sau khi ổn định thân thể Trầm Lạc đã bị Vũ Văn Thượng ôm ngồi ở trên cây.

Ngẩng đầu nhìn ánh trăng sáng tỏ trên bầu trời, sau đó lại cúi đầu nhìn một chút, Trầm Lạc nắm thật chặt:” Vũ Văn Thượng nơi này thật là cao. Mặc dù cảm giác được bay rất tuyệt, nhưng mà chúng ta đi xuống đi. Nếu muốn nói những lời nói bên gối, cũng không nên đến chỗ này.”

Vũ Văn Thượng đưa tay chặn cái miệng nhỏ nhắn không ngừng khéo mở của Trầm Lạc “ Lạc nhi ở trên cây như vậy không phải là rất mới mẻ sao? Đêm hôm nay nhất định nàng sẽ không quên được. Trước kia ta cũng đã nói qua cây ở hậu viện Đông cung cao lớn và thô.”

Tim Trầm Lạc đập thành thịch, chẳng lẽ Vũ Văn Thượng thật sự muốn ở trên cây...Không được, Trầm Lạc kiên quyết lắc đầu:” Vũ Văn Thượng trở về tắm điện đi nơi này quá cao sẽ té.”

“ Lạc nhi, không cần lo lắng, ta sẽ đỡ nàng.” Sau khi dứt lời Vũ Văn Thượng cúi người hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, Trầm Lạc sợ té xuống, đôi tay ôm thật chặt lấy hông Vũ Văn Thượng.

Một đôi tay không chút kiêng kị ở trên người Trầm Lạc dao động, bàn tay sờ vào trong đùi Trầm Lạc, bỗng nhiên Trầm Lạc nâng người lên, khéo môi Vũ Văn Thượng toát ra ý cười.

Sau đó một tay khác ở nơi kia của Trầm Lạc chậm rãi dao động, cách tiết khổ mà đâm vào, cả người Trầm Lạc run lên, làm chuyện này ở trên cây so với trên giường thật sự là kích thích hơn ở trên giường nhiều. Chỉ dùng một chút công phu, mà bên dưới đã chảy nước rồi.

Gió vẫn tiếp tục thổi nhẹ, chỉ là trong đó có xen lẫn tiếng rên mềm mại của nữ tử, và tiếng hô khan khan chịu đựng của nam tử. Cây đại thụ trong Đông cung kia giống như vì sự dây dưa kịch liệt của đôi nam nữ mà khẽ rung lên. Ánh trăng sáng tỏ, màn đêm yên tĩnh, kích tình vô tận.

91. Chương 91

Trầm Lạc ở trên cây bị giày vò một phen, rồi mới được mỗi nam vô sỉ nào đó tự mình đưa về sương phòng, dọc đường đi thân thể Trầm Lạc mềm nhũn như vũng nước, chỉ đành phải đem nửa người dựa vào trên người Vũ Văn Thượng.

Mẫn Mẫn ở bên này sau khi trở về phòng, Uy Mẫn Mẫn lập tức đuổi tỳ nữ thân cận đi nghỉ, lúc nào cũng để ý đến phòng những việc xảy ra trong phòng Trầm Lạc. Đêm đã khuya, Uy Mẫn Mẫn ngáp một cái, Vũ Văn Thượng kia thật là sắc a, đã lâu như vậy rồi còn không có mang Trầm Lạc trở lại.

Uy Mẫn Mẫn hí mắt nằm trở lại bàn một lát. Khi lần nữa ngẩng đầu lên nhìn xuyên qua cửa sổ nhìn sang phòng Trầm Lạc thì thấy phòng sáng. Khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy sự vui mừng, cơn buồn ngủ bị sự vui mừng xua tan đi.

Vỗ vỗ quần áo, Uy Mẫn Mẫn lập tức đứng lên, thổi tắt cây nến. Đi đến trước cửa phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra. Vừa nhắc chân muốn đi đến phòng Trầm Lạc thì Uy Mẫn Mẫn thấy Vũ Văn Thượng. Giật mình lập tức lui trở về lại trong phòng. Vuốt vuốt trái tim nhỏ, Uy Mẫn Mẫn cười hắc hắc đi ra ngoài.

Dưới ánh trăng khéo môi Vũ Văn Thượng mỉm cười, mặt còn vương xuân tình. Lạc nhi muội nhất định là làm rất tốt công việc thổi gió bên gối rồi, như vậy chuyện nàng và Tần Lâm gặp mặt nhất định đã như ván đóng thuyền rồi.

Thân thể núp ở bên trong phòng, đôi tay nắm khung cửa, đầu lộ ra khỏi cửa phòng. Khi Vũ Văn Thượng rời đi, Uy Mẫn Mẫn lập tức đóng cửa phòng lại, nhanh chóng cất bước đi đến trước phòng Trầm Lạc. Nhẹ ho khan một tiếng, giơ tay lên hướng cửa phòng nhẹ nhàng gõ.

Khi nhìn thấy Trầm Lạc thì Uy Mẫn Mẫn bật cười nhẹ.

Tay phải kéo hai tay Trầm Lạc, Uy Mẫn Mẫn nhanh chóng đi vào trong phòng, sau đó tay trái đóng cửa phòng lại. Cửa phòng kết một tiếng đóng lại, Uy Mẫn Mẫn lập tức lên tiếng hỏi:” Lạc nhi muội muội, chuyện đã thành chưa?” Trầm Lạc nhìn khuôn mặt vừa nghiêm túc vừa kích động lại vừa khản trương, thì chủ ý xấu nổi lên. Trầm Lạc cố ý trầm mặt xuống, cũng không có nói chuyện, chỉ là thấy vọng nhìn Uy Mẫn Mẫn.

Quả nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn của Uy Mẫn Mẫn nhanh chóng nhú lại, hai mắt thật to cũng rủ xuống.

“Lạc nhi muội muội không được sao? Muội đừng không nói lời nào như thế, trong lòng tỷ đang vội muốn chết đây. Rốt cuộc là thành hay không thành?” Uy Mẫn Mẫn cầm tay Trầm Lạc hơi dùng sức một chút. Trầm Lạc lắc đầu một cái.” Mẫn Mẫn a, chuyện này sợ là không dễ thực hiện. Vũ Văn Thượng nói thân phận bây giờ của người là tú nữ, đại thần không có chỉ thì không thể tùy ý tiến cung được.”

Uy Mẫn Mẫn cầm tay Trầm Lạc bỗng chốc lỏng ra, mí mắt rũ xuống, hai vai khẽ run, khóe môi nhếch lên, bộ dáng như sắp khóc đến nơi.

Giờ phút này, Trầm Lạc ban đầu giọng còn nghiêm túc đột nhiên bật cười, Uy Mẫn Mẫn ngược mắt nhìn mặt Trầm Lạc, chỉ thấy nàng mặt mày mỉm cười, khóe môi giương cao, cười đến nỗi cả khuôn mặt nhăn lại cùng nhau.

“Được lắm, muội lại gạt ta. Lạc nhi muội muội đừng có nói đầu nữa, hãy thương tỷ tỷ mà nói cho ta biết đi mà.” Uy Mẫn Mẫn vốn thất vọng mà bây giờ khuôn mặt sáng rỡ lên, hai tay lần nữa lôi kéo tay Trầm Lạc, lắc trái lắc phải.

Trầm Lạc ngưng cười:” Mặc dù đại thần không thể vào cung, nhưng người có thể cùng Tần Lâm gặp mặt ở ngoài cung. Đến lúc đó Vũ Văn Thượng sẽ an bài cho người lên lén xuất cung. Chỉ là khi ra bên ngoài cung thì Mẫn Mẫn người phải tự mình làm việc, ta cũng không thể chuẩn bị cho người bình rượu ngon rồi.”

Uy Mẫn Mẫn gật đầu liên tục:” Việc kế tiếp cứ giao cho tỷ, việc cấp bách là mẫu thân của Tần Lâm không thể lại tìm cô nương cho hắn. Tốt nhất đêm đó liền đem gạo nấu thành cơm. Lạc nhi muội muội, đêm hôm đó khi xuất cung nếu buổi tốt tỷ tỷ còn chưa có trở về sương phòng, muội liền che giấu cho ta.”

Trầm Lạc rút tay từ trong tay Uy Mẫn Mẫn ra, vuốt vuốt cổ nhức mỏi. Lúc này ở trên cây to nàng chỉ ngược đầu, cổ đặc biệt đau nhức. Lại nghĩ đến việc ở trên cây đại thụ triển miên Trầm Lạc vừa xấu hổ lại sợ. Bản thân mình thì chưa sót đau nhức, Vũ Văn Thượng lại tinh thần sảng khoái. Giống như sau khi làm xong chuyện kia, tinh thần hắn càng thêm hăng hái. Còn tinh thần của nàng giống như toàn bộ bị hắn rút đi vậy.

Nhìn bộ dáng mệt mỏi của Trầm Lạc, Uy Mẫn Mẫn người ngừng cười. Khi nhìn thấy trên cổ Trầm Lạc những vết hằn hồng hồng thì trong lòng càng ngưng ngưng. Vì việc của nàng mà Lạc nhi muội muội thật cực khổ. Cái sắc lang Vũ Văn Thượng kia không biết giằng co với Lạc nhi muội muội bao lâu.

“Lạc nhi muội muội, tối nay muội cực khổ rồi, tỷ tỷ sẽ vĩnh viễn nhớ ân tình của muội muội ngày hôm nay” Uy Mẫn Mẫn cười hắc hắc nhẹ nhàng nói.

Giờ phút này Trầm Lạc cực kỳ mệt mỏi, sau khi nghe được những lời nói của Uy Mẫn Mẫn cũng không có cần thận suy nghĩ mà tùy ý nói:” Không có gì khổ cực, đây làm sao có thể xem như ân tình được.” Sau khi nói xong trong lòng Trầm Lạc cả kinh, cơn buồn ngủ lập tức bị xua đi, mắt lập tức thanh tỉnh.

Nhưng mà lời nói ra khỏi miệng như bát nước đổ đi, có muốn thu lại cũng không được. Nghe thấy tiếng cười đè nén của Mẫn Mẫn Trầm Lạc không thể làm gì khác hơn là xua hai tay:” Muốn cười liền cười đi, sau khi cười xong nhớ quên trở về phòng đi ngủ sớm.” Uy Mẫn Mẫn mở mắt to hướng Trầm Lạc nháy mắt:” Lạc nhi muội muội, chắc là cực kỳ hưởng thụ đi, không biết Vũ Văn Thượng ở phương diện kia như thế nào. Dùng tư thế nào, trong lúc làm đôi tư thế mấy lần.”

Khóe miệng Trầm Lạc giật giật....Uy Mẫn Mẫn nói chuyện thật...trực tiếp. Nếu như nàng và Vân Vân gặp mặt có khi nào giống như ngàn dặm gặp chỉ âm chỉ hận gặp nhau quá muộn hay không đây?

“Mẫn Mẫn cũng nói chuyện với Tần Lâm như thế sao?”

Uy Mẫn Mẫn dùng sức lắc đầu:” Ta làm sao dám nói những chuyện này với Tần Lâm, Tần Lâm là người đọc rất nhiều thi từ ca phú. Trong đầu đều là sách thánh hiền, nếu như ta nói với hắn những lời này, không chừng hắn sẽ càng tránh xa ta hơn đó. Lạc nhi muội muội ta thấy hôm nay muội cũng mệt rồi, ta cũng không làm phiền muội nữa, người sớm nghỉ ngơi đi.”

“Ừ” Trầm Lạc nhẹ gật đầu, nhìn Uy Mẫn Mẫn rời đi. Cửa phòng được Uy Mẫn Mẫn đóng lại, thân thể Trầm Lạc buồn rùn ngã phịch xuống giường.

Giữa hai chân ướt ướt dính dính, rất không thoải mái. Trầm Lạc chỉ đành đứng dậy, vén quần áo lên, đem quần ngoài quần trong đều cởi ra, thấy trong quần lót những mảng chất lỏng màu trắng thì Trầm Lạc đỏ mặt.

Nàng nghĩ tới lúc đó Vũ Văn Thượng nói, thân thể nàng đã tiết ra rồi, nhưng Vũ Văn Thượng vẫn chậm chạp không chịu lui ra ngoài, nói là muốn để cho con cháu mình ở trong thêm một lát nữa.

Khi nó phun vào trong cơ thể thì nóng một chút. Thì ra bộ dáng của nó là như thế này, trước kia cùng Vũ Văn Thượng sau khi làm xong chuyện, căn bản đều do Vũ Văn Thượng nhân lúc nàng ngủ đổi quần cho nàng. Lần này đi vội vàng, nàng không thể ở lâu trong Đông cung, bây giờ không giống như ở Huệ Minh cung. Quy củ ở sương phòng quy của nghiêm minh vô cùng, nhất định không thể vi phạm quy củ của hoàng cung. Mặc dù nàng rất rõ ràng, nàng và Vũ Văn Thượng nhiều lần vi phạm quy củ hoàng cung. Bí mật gặp nhau, bí mật làm chuyện kia.

Đem quần áo bỏ vào chậu nước ở trên kệ, Trầm Lạc đi đến tủ treo quần áo lấy ra một cái quần mới. Mặc xong quần ngoài và quần trong Trầm Lạc khỏi phòng, hướng đến hậu viện sương phòng. Không biết bếp trong hậu viện còn nước nóng hay không. Nàng nếu không tắm sạch sẽ hạ thân, tối không phải khó chịu lắm sao.

“A người nhẹ một chút.” Tiếng kêu khẽ của một cô nương theo gió truyền đến, thân thể Trầm Lạc cứng đờ, thanh âm cô gái nhu nhu mềm mại giống như tiếng ngâm.

Nghĩ đến đây Trầm Lạc lập tức nấp phía sau cây đại thụ. Hậu viện sương phòng lại xảy ra chuyện như thế này. Ngay sau đó Trầm Lạc nghe được thanh âm khan đục của nam tử.

“Cô nương, hai chân người kẹp chặt quá rồi, ta không khống chế được lực đạo rồi.” Sau đó là thanh âm ba ba vang dội. Động tác của nam tử và cô nương càng mãnh liệt, cũng không khống chế được kêu ra tiếng. Nhưng mà, dù sao đây cũng là sương phòng, cô gái kêu vài tiếng sau đó thanh âm cũng nhỏ lại.

Ba ba thanh âm tiếp tục truyền đến, Trầm Lạc đỏ mặt tới mang tai, nàng thế nhưng mà đêm khuya lại đụng phải chuyện kịch liệt này, cô nương này là ai? Nghe thanh âm nam tử này rất lạ, là ai đây? Ở sương phòng cũng chỉ có thái giám, hơn nữa giờ này cũng đã trở về phòng ngủ.

Trên tảng đá thô ráp, đôi chân trắng mịn của cô gái giắt ngang hông nam tử dần dần vô lực, nhanh chóng rớt xuống, hai tay cường tráng của nam tử lại đem hai chân nữ tử nhấc lên, thanh âm nữ tử yêu kiều:” Oan gia, chàng nhẹ chút.”

Nam tử cũng không có lên tiếng, động tác phía dưới càng ngày càng mạnh, một hồi sau tiếng thở dốc cũng dần dần mất đi. Trầm Lạc núp phía sau cây, đi tới cũng không được mà lùi lại cũng không được. Hơn nữa thân phận của đôi nam nữ này nàng cũng rất tò mò. Có lẽ lúc họ nói chuyện với nhau có thể nghe ra được chút dấu vết.

“Oan gia đã đồng ý với ta đừng có quên.” Thanh âm mềm mại của cô gái truyền đến, Trầm Lạc nghiêng tai lắng nghe, hi vọng kế tiếp có thể nghe được nữ tử kia đã giao phó cho nam tử việc gì.

“Nàng tối hôm nay phục vụ ta rất thoải mái, chuyện đã đồng ý với nàng ta nhất định sẽ làm được. Chỉ là mấy hôm nay Hàn thống lĩnh canh giữ Đông cung rất nghiêm ngặt, còn nữa cung nữ trong Đông cung đều phân đi hết, đem nàng vào trong Đông cung sợ rằng không được. Nhưng mà thích cưỡi ngựa, sau nhất định sẽ tới Tư Mã Phòng. Đến lúc đó nàng ăn mặc đẹp chút, tốt nhất nên học hỏi những tiểu chủ tử ở sương phòng. Đến lúc đó điện hạ vừa nhìn đã chọn trúng nàng rồi. Đến lúc đó cung nữ như nàng sẽ lập tức nhập Đông cung, cho dù là nha đầu thị tẩm cũng tốt.” Thanh âm khan đục của nam nhân toàn bộ lọt vào tai Trầm Lạc.

Nữ tử này muốn leo lên giường Vũ Văn Thượng? Không biết là tư vị gì, giống như có người cố ý muốn giành đồ của mình vậy. Không biết là cảm giác gì.

Tiếng cười của nữ tử lần nữa truyền đến, sau đó Trầm Lạc nghe được tiếng xột xoạt của quần áo. Ngay sau đó Trầm Lạc thấy đôi nam nữ này lặng lẽ từ hậu viện sương phòng đi ra ngoài.

Trầm Lạc từ phía sau cây nhô ra, thanh âm của nữ tử và nam tử nàng đều nhớ. Cung nữ này có một giọng tâm không nhỏ, còn nam tử lại là người làm trong tư mã phòng.

Vì sao hai người này lại chọn hậu viện sương phòng để nói chuyện này? Cung nữ này có phải là người hầu ở sương phòng sao? Nhưng mà thanh âm của cung nữ này nghe thế nào cũng thấy lạ. Ai đây chứ? Hay là trước tiên đem nam tử kia bắt lại, rồi từ nam tử kia tra ra cung nữ đó là ai.

Trầm Lạc bắt mãi bữu môi, có thể bởi vì Vũ Văn Thượng vô cùng cưng chiều nàng, nên khi biết được có nữ tử vọng tưởng leo lên giường Vũ Văn Thượng nên cảm thấy không thoải mái.

Trong lòng không thoải mái thân thể cũng không thoải mái, hạ thân còn chưa rửa. Trầm Lạc chỉ đành phải vào hậu viện nấu nước, thật may khi ở Huyện Vân Hà, nàng cùng Vân Vân thích đến nông thôn chơi, thường thấy nông phụ thổi lửa nấu nước. Trầm Lạc cũng học được việc thổi lửa nấu nước.

Đang nấu nước thì một nữ tử đi vào. Trầm Lạc ngẩng đầu lên nhìn thế nhưng lại là Hòa Miêu. Giờ phút này đang cúi đầu nghi ngờ nhìn mình, đêm khuya Hòa Miêu đến bếp làm gì?

“Lạc tỷ tỷ, mới vừa rồi tỷ có nhìn thấy một đôi nam nữ?” Lòng mày Hòa Miêu nhíu lại sau đó đứng bên cạnh Trầm Lạc. Trầm Lạc gạt đầu một cái, Hòa Miêu cũng thấy được một màn vừa rồi.

“Lạc tỷ tỷ, có người lớn mật như thế. Nam nhất định là người ở Tư Mã phòng, âm thanh của nữ tử nghe giống như...” Hòa Miêu nói đến chỗ này ngược mắt lo lắng nhìn Trầm Lạc.

Nghe được thanh âm nước sôi trên bếp. Trầm Lạc hướng Hòa Miêu cười một tiếng, ngay sau đó đứng dậy đi đến trước lò. Nhắc cái nắp nổi lên, trên mặt nước nổi lên rất nhiều bọt.

“Lạc tỷ tỷ, thanh âm này nghe giống như là của Bích Liên.” Hòa Miêu đứng dậy vội vàng nói, Trầm Lạc vừa đổ nước vừa hướng Hòa Miêu nói: “Không thể nào, Bích Liên nói chuyện rất nhẹ nhàng, hơn nữa bây giờ đang ở Tư Dục phòng đang đảo thuốc. Hòa Miêu thể nói lung tung.”

“Muội có nghe qua Bích Liên nói chuyện với những cung nữ khác, thanh âm không có mảnh mai như hướng đến người kia nói. Lạc tỷ tỷ nên chú ý một chút, chớ để người khác hại.”

Nước đã đổ được nửa bồn, Trầm Lạc thở dài một tiếng: “Hòa Miêu trẻ như thế rồi mà còn không ngủ được, thân thể cũng giống như ta phải dùng nước nóng để rửa sao? Nếu như thế trong nồi còn rất nhiều nước nóng, không bằng muội cũng đến lấy một ít đi?”

“Lạc tỷ tỷ không biết Mẫn Mẫn quận chúa cùng tỷ nói cái gì, kể từ khi chúng ta đến sương phòng, tỷ càng ngày càng xa cách muội. Hòa Miêu mặc dù chỉ suy đoán, nhưng Lạc tỷ tỷ vẫn nên đề phòng Bích Liên thì tốt hơn.”

Trầm Lạc gạt đầu một cái hướng về phía Hòa Miêu cười nhạt: “Hòa Miêu tỷ tỷ biết, đêm đã khuya rồi, sớm nghỉ ngơi đi thôi.” Sau khi dứt lời một lần nữa hướng về phía Hòa Miêu cười nhạt, sau đó Trầm Lạc bưng bồn nước trở về phòng mình.

Phòng bếp sương phòng Hòa Miêu vẫn như cũ đứng thẳng tắp, mắt âm trầm. Đỗ Nhã Y đã trở về phủ, Tôn Miếu là một dã nha đầu không có tâm cơ. Uy Mẫn Mẫn nhìn qua một tri kỷ nhưng thực ra là một nhân tình, mà Trầm Lạc lại càng ngày càng xa cách. Cúi đầu nhìn ánh trăng chiếu sáng trên mặt nước, hi vọng Chúc gia nhị thiếu gia Chúc Dịch Phong sẽ là một người ngoan lệ (hung ác, tàn nhẫn, lợi hại)

92. Chương 92

Thấm thoát sáu ngày giáo tập cũng đã trôi qua. Sáu ngày này các vị tiểu chủ tử học những quy của đơn giản nhất của hoàng cung, và quan trọng là lễ nghi khuê phòng. Tuy thời gian sáu ngày ngắn ngủi, Từ ma ma cũng đã truyền lại cho các vị tiểu chủ tử rất nhiều điều. Dù là người đã được thể nghiệm qua như Trầm Lạc cũng học hỏi được rất nhiều. Thì ra chuyện kia cũng có thể làm như thế, ngàn vạn lần không thể để cho Vũ Văn Thượng biết những chuyện này, nếu không nhất định nàng sẽ bị hấn dày vò cho chết đi sống lại.

Sáu ngày trước Trầm Lạc ngẫu nhiên thấy được một màn kinh hãi thế tục kia ở hậu viện sương phòng, nhưng bởi vì mấy ngày này bận rộn, không có thời gian đến Đông cung báo cho Vũ Văn Thượng. Vũ Văn Thượng cũng bận rộn chánh sự không có thời gian để sương phòng. Những ngày này hoàng cung cũng thật yên tĩnh, trừ ngự y viện vẫn đang bận rộn nấu thuốc.

Bích Liên vẫn còn ở ngự y viện, vào tối ngày thứ ba, Trầm Lạc phái Bích Diệp đi ngự y viện thăm Bích Liên. Sau khi trở về Bích Diệp mặt tươi cười nói Bích Liên vẫn mạnh khỏe, bên đó Bích Liên quen biết rất nhiều cung nữ, nàng ở bên đó luôn vui vẻ nói cười, Trầm Lạc nghe như thế cũng thấy yên tâm. Hòa Miêu cố ý nói người cùng thị vệ ở Tư Mã phòng có tư tình vụng trộm là Bích Liên, nhất định là có ý xấu. Nghĩ đến Hòa Miêu hai mắt Trầm Lạc thay đổi liên tục. Một cô nương như vậy thích hợp làm Nhị hoàng tử phi sao? Hoặc là nơi mà nàng ta muốn bước vào không phải là Hoa Trúc điện mà là Đông cung?

“Lạc nhi muội muội, muội có biết vừa rồi ta nghe được tin tức gì không?” Mẫn Mẫn còn chưa thấy người đâu mà tiếng đã tới trước rồi. Trầm Lạc cười ngắc đầu nhìn Mẫn Mẫn đang thở hổn hển vì chạy. Uy Mẫn Mẫn đóng cửa phòng sau đó đặt mông ngồi xuống ghế. Mấy ngày nay việc học tư thế ngồi đối với Mẫn Mẫn toàn bộ là uống phỉ rồi.

“Uống ly trà đi đã, nhìn người chạy thở không ra hơi luôn kia.” Trầm Lạc rót ly trà đưa cho Mẫn Mẫn, Mẫn Mẫn đưa tay nhận trà nhưng cũng không có uống.” Lạc nhi muội muội mấy ngày nay ngự y viện ngày đêm nấu thuốc nghe nói là do Vạn Quý phi ở Chiêu Dương cung bị bệnh, Vạn Quý phi rất được hoàng thượng cưng chiều, hiện nay ngự y viện đang hết sức khẩn trương. Nếu như bệnh tình của Vạn Quý phi không khởi sắc, vậy giáo tập phải kéo dài đến khi nào đây? Khi nào thì ta mới có thể ra khỏi cung đây? Thật sự là đang rất vội, sao Vạn Quý phi lại bệnh vào lúc này chứ?” Uy Mẫn Mẫn lộ ra vẻ mặt bất mãn và phẫn hận. Tay nắm thật chặt ly trà.”

Trầm Lạc đưa tay vỗ vỗ lưng Mẫn Mẫn, chậm rãi nói:” Đừng nóng vội, việc này đến bất ngờ. Thân thể Vạn Quý phi khỏe mạnh là việc tốt, nếu sức khỏe của người càng ngày càng xấu, người cũng nên chuẩn bị đi. Nhất định giáo tập sẽ kéo dài, đối với tất cả mọi người trong sương phòng đều không tốt. Ta biết Mẫn Mẫn là vì Tần Lâm. Vũ Văn Thượng mấy ngày này rất bận rộn, nhưng hắn đã đồng ý thì chắc chắn sẽ làm người đừng có nóng vội.”

Uy Mẫn Mẫn thở dài, sau đó gật đầu một cái. Giơ ly trà lên miệng ừng ực uống hết. Sau khi uống xong lấy tay lau miệng, rồi đem ly trà để ở trên bàn.” Lạc nhi muội muội mấy ngày này tỷ đã suy nghĩ rồi. Cùng Tần Lâm gao nấu thành cơm là chuyện tốt, nhưng Tần Lâm là người trong bụng đầy kinh thư thánh hiền, nếu như ta thật sự làm như thế, hắn còn để ý đến ta sao?” Mặt Uy Mẫn Mẫn tràn đầy sự lo lắng, người luôn phóng khoáng không sợ chuyện gì như Mẫn Mẫn, giờ phút này lại chần chừ lo lắng.

“Mẫn Mẫn nếu như người thật sự làm như vậy, nhất định Tần Lâm sẽ cười người. Người đọc sách thánh hiền nhất định sẽ không cùng người làm chuyện kia rồi còn vứt bỏ người. Nhưng phải suy nghĩ cẩn thận, Mẫn Mẫn đừng quên lấy được tấm lòng mới là quan trọng nhất.” Trầm Lạc cười nhẹ nhàng nói.

Uy Mẫn Mẫn vừa nghe như thế hai mắt vốn còn lo lắng trong phút chốc sáng lên, tay phải hung hăng vỗ lên cạnh bàn, tay trái thì vỗ lên đùi:” Lạc nhi muội muội, chủ ý này rất tuyệt. Trước tiên thu thập thân thể Tần Lâm, sau đó thu thập tâm hắn. Lễ nghĩa liêm sỉ kia quá mức cứng nhắc. Nếu mà trước tiên thu thập tâm trước, hôn sự của ta và hắn không biết sẽ kéo dài đến khi nào.” Nói đến chỗ này Mẫn Mẫn đột nhiên nhỏ giọng lại, tay khoác lên vai Trầm Lạc nhẹ nhàng vỗ:” Lạc nhi muội muội đi theo Vũ Văn Thượng học hỏi được rất nhiều nha. Một bụng đầy ý xấu, như vậy thật là tốt, thế mới có thể làm Thái tử phi được. Sau này cũng có thể dễ dàng khuất phục Vũ Văn Thượng.”

Trầm Lạc đang định lên tiếng thì bên ngoài sương phòng có tiếng ồn ào. Hai người chuẩn bị đi ra xem có chuyện gì thì Bích Diệp đi vào:” Lạc tiểu chủ tử, Mẫn Mẫn tiểu chủ tử. Trưởng công chúa ới hai vị tiểu chủ tử đến Thượng cung. Miêu tiểu chủ tử và Miểu tiểu chủ tử đã đi trước rồi.”

Trong nháy mắt mặt Trầm Lạc trầm xuống, Vũ Văn Liên làm hại Đỗ Nhã Y thành ra như vậy, nhưng bởi vì là trưởng công chúa nên chuyện này đã đi vào dĩ vãng. Nếu nàng ăn phải Hoa Quả cao, không biết Vũ Văn Liên có bị trừng phạt hay không? Vũ Văn Thượng sẽ trừng trị Vũ Văn Liên sao? Dù sao cũng là tỷ tỷ ruột thịt.

“Lạc nhi muội muội đừng đi, không biết Vũ Văn Liên sẽ làm gì muội, để ta đi được rồi. Bích Diệp người theo ta qua đó. Đến lúc đó người nói là chủ tử người thân thể không khỏe không thể đến được.” Uy Mẫn Mẫn dứt lời đứng dậy, vỗ vỗ quần áo bước ra ngoài.

Trầm Lạc suy nghĩ một lát gật đầu, có lẽ tốt nhất là không nên đi. Ở trong phòng cho yên chuyện. Thế nên Trầm Lạc hướng Bích Diệp phát phát tay ý bảo nàng cùng Uy Mẫn Mẫn đi. Bích Diệp khéo léo gật đầu gật

đầu một cái, rồi theo Uy Mẫn Mẫn rời đi.

Trầm Lạc vỗ vỗ chân đau xót, sáng hôm nay phải đứng thật nhiều. Mặt trời đã xuống núi rồi, trăng tròn đã dần dần nhô lên, ánh trăng sáng tỏ chiếu lên khắp sương phòng. Xuyên qua cửa sổ Trầm Lạc nhìn ánh trăng sáng ngoài cửa sổ, nghe tiếng lá cây xào xạc bên ngoài. Nếu như bệnh tình của Vạn Quý phi chuyển biến tốt, nàng sẽ vào Đông cung, khi nàng sẽ chân chính gả cho Vũ Văn Thượng.

Trầm Lạc đã được chứng kiến dân chúng ở Huyện Vân Hà kết hôn, nếu là chánh thê thì sẽ vẻ vang mà vào cửa, gõ chống khua chiêng kèn thổi thật náo nhiệt, tân nương được rước bằng hỉ kiệu (kiệu đỏ).

Nếu là tiểu thiếp vào cửa thì chỉ là một cỗ kiệu bình thường, cũng chẳng có náo nhiệt chỉ lặng lẽ mà vào cửa. Dĩ nhiên việc này còn phải dựa vào ngân lượng của người thân. Nếu như đó là gia đình nông dân. Vậy thì càng đơn giản gia đình tân lang chỉ cần đưa cho gia đình tân nương một chút bạc thì tối hôm đó liền có thể ôm nương tử về nhà.

Trong đầu tràn ngập cảnh tượng hôn lễ náo nhiệt, trong đời chỉ có một lần, lòng Trầm Lạc cũng theo đó mà nhảy bùm bùm càng ngày càng nhanh. Hai mắt đầy ý cười, cánh môi căng mọng, khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng. Nếu như Vũ Văn Thượng mà nhìn thấy khẳng định tâm sẽ nhột nhạt khó chịu hận không thể thu thập được nàng.

“ Lạc tiểu chủ tử.”

Dòng suy nghĩ của Trầm Lạc bị tiếng gọi nhẹ nhàng của cung nữ ngoài cửa quấy nhiễu, sau khi ừ một tiếng, Trầm Lạc đứng lên đi đến cửa phòng. Sau khi mở cửa phòng Trầm Lạc nhìn thấy một cung nữ mặc áo màu xanh, cung nữ này nàng chưa gặp bao giờ. Đột nhiên đến sương phòng tìm nàng làm gì?

“ Lạc tiểu chủ tử, nhanh đến Thượng cung xem một chút. Bích Diệp tỷ tỷ rơi xuống nước, thân thể chịu không được.” Thanh âm của cung nữ tinh tế nhỏ nhẹ như muốn khóc lên vậy. Trầm Lạc cúi đầu tỉ mỉ nhìn cung nữ nhỏ nhắn trước người.” Người ở Thượng cung sao? Người làm sao biết Bích Diệp?” Bích Diệp quả nhiên có quen biết người ở Thượng cung.

Tiểu Nhu: Tối nay là chúng kết woldecup nên chỉ up được như thế thôi mn nhé. Mai sẽ post tiếp nhé.....Yo Yo

93. Chương 93

“ Lạc tiểu chủ tử, nhanh đến Thượng cung xem một chút. Bích Diệp tỷ tỷ rơi xuống nước, thân thể chịu không được.” Thanh âm của cung nữ tinh tế nhỏ nhẹ như muốn khóc lên vậy. Trầm Lạc cúi đầu tỉ mỉ nhìn cung nữ nhỏ nhắn trước người.” Người ở Thượng cung sao? Người làm sao biết Bích Diệp?” Bích Diệp quả nhiên có quen biết người ở Thượng cung.

“ Lạc tiểu chủ tử, nô tỳ cùng Bích Diệp là đồng hương cùng lên kinh. Nàng và nô tỳ cùng tham gia tuyển cung nữ, nô tỳ được phân đến thượng cung, Bích Diệp tỷ tỷ vì đắc tội người ta nên bị phân đến Hoán Y cục.” Thanh âm của cung nữ càng ngày càng khàn, cuối cùng quỳ xuống” Lạc tiểu chủ tử, nhanh nhanh đi cứu Bích Diệp tỷ tỷ. Không biết Trương công chúa sẽ xử trí tỷ ấy như thế nào.”

“ Ta sẽ đến Thượng cung, người lặng lẽ trở về đó, nhất định không được cho người khác biết người đến sương phòng.” Trầm Lạc hướng cung nữ mặc quần áo xanh lá nói, sau đó ra khỏi sương phòng hướng Thượng cung đi đến.

Sau khi Trầm Lạc vào Thượng cung, trực tiếp hướng đến nơi nào ồn ào nhất chạy đến. Bởi vì vội vàng Trầm Lạc đụng phải lưng nam tử vóc người thon dài trắng kiện, Trầm Lạc bị đụng đau kêu lên một tiếng, nam tử bị đụng vội vàng xoay người đỡ Trầm Lạc.

Nương nhờ ánh trăng mà Trầm Lạc có thể thấy rõ được tướng mạo của nam tử. Long mày nhạt, mắt nhỏ, sống mũi cao lớn, gương mặt thon gầy (không hình dung được là mặt như thế nào luôn). Trong lòng đang gấp gáp chuyện Bích Diệp nên Trầm Lạc chỉ nhẹ nhàng xin lỗi một tiếng rồi lập tức chạy đi.

“ Người là ở trong cung nào?” Nam tử vội vàng đuổi theo kéo tay Trầm Lạc lại nắm thật chặt. Trầm Lạc kinh ngạc, nam tử này ở trong nội cung mà dám làm chuyện lớn mật như thế. Tay phải Trầm Lạc liên tiếp vỗ vỗ tay nam tử, nhưng không được sức lực của hắn quá lớn, Trầm Lạc càng vỗ hắn nắm càng chặt.

“ Người lớn mật, có biết ta là ai không?” Trầm Lạc trừng to mắt nhìn nam nhân này. Người đó nhẹ nhàng cười một tiếng “ Vậy người là ai?”

“ Lạc tiểu chủ tử của sương phòng, Trầm Lạc. Người nhanh chóng buông tay, nếu không cẩn thận đầu của người đó.” Trầm Lạc lạnh lùng nói, nam tử vừa nghe thấy hai chữ Trầm Lạc, hai mắt thay đổi liên tục, ẩn ẩn phát ra cổ ngoạn ý (ý nghĩ độc ác). Trầm Lạc, nữ nhi duy nhất của Trầm gia. Là trưởng tử của Trầm Nhiên.

Đợi sau khi tay được giải thoát, Trầm lạc cũng không có nhìn nam tử một cái, trực tiếp tiến đến địa phương đèn đuốc sáng trưng. Sau khi đến bên hồ sen Trầm Lạc nhìn thấy Vũ Văn Liên cũng không có phúc thân hành lễ, thái giám và cung nữ nhanh chóng nhường đường cho Trầm Lạc

Cúi đầu Trầm Lạc thấy Bích Diệp đang rún rẩy nằm ở trên mặt đất lạnh lẽo.

“ Lạc tiểu chủ tử, thấy bản công chúa quên luôn hành lễ sao? Từ ma ma dạy như thế sao?” Mắt Vũ Văn Liên phát ra tia lạnh lùng.

Trầm Lạc đối với lời nói của Vũ Văn Liên ngoảnh mặt làm ngơ. Ngồi xổm xuống nâng thân thể Bích Diệp lên, khuôn mặt nhỏ nhắn của Bích Diệp lúc này trắng bệch , dưới ánh sáng của đèn lồng run run. Lúc này Bích Liên vẫn còn thanh tĩnh, sau khi thấy Trầm Lạc, không biết lấy sức từ đâu kéo tay Trầm Lạc:” Lạc chủ tử, Bích Diệp không có tội.” Trầm Lạc nhẹ nhàng gạt đầu một cái, nhẹ nhàng nói:” Bích Diệp chớ có lo lắng, ta nhất định sẽ bảo vệ người an toàn.”

Trầm Lạc nhỏ bé dùng hết hơi sức để đỡ Bích Liên đang hôn mê, Uy Mẫn Mẫn đang đứng một bên cũng giúp một tay. Vũ Văn Liên tức giận quát trời:” Không xem trọng quy của của hoàng cung, là phẩm chất của tú nữ sao?” Vũ Văn Liên dứt lời thì phía trước đột nhiên truyền đến giọng nam tử.

Cả đám thái giám cung nữ toàn thân phát run, quỳ hết trên mặt đất, run rẩy hô nô tài tham kiến Điện hạ, khi Vũ Văn Liên thấy Vũ Văn Thượng khí thế tiêu mất phân nửa.

Vũ Văn Thượng mắt lạnh nhìn mọi người:” Hoàng tử hôm nay tỷ mở tiệc thiết đãi đường đệ đường xa từ Huyện Vân Hà vào cung. Tại sao đệ không thấy người đầu mà chỉ thấy tất cả các tiểu chủ tử ở sương phòng đều ở đây ? Nam tử không thể tùy ý thấy các tú nữ, không lẽ quy củ này hoàng tử đã quên rồi sao?”

“ Thảo dân Chúc Dịch Phong tham kiến điện hạ, việc này là lỗi của thảo dân, mong điện hạ đừng có hiểu lầm công chúa.” Một giọng nam tử lạnh lạnh vang lên.

“ Người sao có thể là thảo dân, Phụ hoàng và mẫu hậu đã có khẩu dụ triệu người vào cung. Trên người người có chảy huyết mạch của hoàng thất làm sao có thể là thảo dân? Đứng dậy rồi nói chuyện.” Vũ Văn Thượng hướng đến nam tử đang quỳ trên mặt đất nâng nâng tay/

“ Tối nay Thượng cung thật là náo nhiệt, Hoàng tử có thể giải thích một chút cung nữ này phạm vào chuyện gì không? Vì sao lại rơi xuống nước?” Vũ Văn Thượng nhìn Trầm Lạc đang đứng một bên đỡ Bích Diệp, giọng nói phát ra thâm mấy phần bén nhọn.

Vũ Văn Liên bị Vũ Văn Thượng làm cho giật mình, cũng không biết nên mở miệng như thế nào? Cánh môi khép mở vài lần, thủy chung không nói thành lời. Chúc Dịch Phong nhìn Vũ Văn Liên một cái, sau đó chấp tay khom người nói:” Cung nữ này bị Lạc chủ tử làm hư hỏng rồi, không có quy củ của gì cả, công chúa chỉ là dạy dỗ nàng một chút, đánh nàng ta mấy trượng đuổi và sương phòng mà thôi, nhưng trên đường về đã vô ý ngã vào trong hồ.”

Trầm Lạc vẫn trầm mặc rồi cuộc biết được nam tử này là ai, nhị thiếu gia của Chúc gia từng có quan hệ với đệ đệ của nàng. Trước không nói đến Chúc Dịch Phong, Bích Diệp là cung nữ của nàng, làm sao có thể bị người ta vũ nhục như thế? Đây không phải là nói nàng không biết dạy dỗ sao?

Lời Trầm Lạc nói ra mang theo ý lạnh:” Điện hạ chuyện này phải đợi Bích Diệp tỉnh lại mới có thể quyết định được. Nếu thật sự Bích Diệp phạm phải công chúa, ta nhất định sẽ nghiêm trị. Nếu như là công chúa

cổ tình gây chuyện mong công chúa hãy nhận lỗi. Chuyện Hoa Quế cao chẳng lẽ công chúa đã quên rồi sao?”

Uy Mẫn Mẫn ở trong lòng bật ngón tay cái khen Trầm Lạc, quả thật là có uy nghi của thái tử phi, làm cho Vũ Văn Liên phải rung động.

“ Chi Nhược, tiền khách.” Vũ Văn Liên đuối lí hừ lạnh một tiếng, sau đó xoay người đi về hướng Thượng cung. Chỉ có Chi Nhược đáng thương, một cung nữ nhỏ nhoi, nhìn Điện hạ lại nhìn các vị tiểu chủ tử, như thế này thì thật khó có thể dọn dẹp cục diện.

“ Bốn vị tiểu chủ tử trước trở về sương phòng, Tiểu Phúc Tử kêu ngự y chẩn đoán cho cung nữ bị rơi xuống hồ. Chúc đường đệ, phụ hoàng đã chuẩn bị tẩm cung cho người. Tiểu Đức Tử mang đường đệ qua đó. Đêm đã khuya rồi, tất cả mọi người về phòng đi.”

Trước khi trở về phòng, Hòa Miêu liếc nhìn Chúc Dịch Phòng một cái. Nàng có chút thất vọng, hẳn cũng không có tàn nhẫn như lời đồn. Mà Hòa Miêu không biết rằng cái nhìn đó của nàng toàn bộ lọt vào trong mắt Chúc Dịch Phòng.

94. Chương 94

Sau khi bị ép buộc một hồi ở trên cây, Trầm Lạc được con sói nào đó đưa về sương phòng, dọc đường đi cả người Trầm Lạc đều mềm nhũn như nước, đành phải dựa cả nửa người vào Vũ Văn Thượng.

Ở một sương phòng khác, sau khi về Uy Mẫn Mẫn lập tức cho tỳ nữ bên người đi ngủ, nhưng lúc nào cũng chú ý tình hình bên Trầm Lạc. Đêm đã rất khuya, Uy Mẫn Mẫn gấp liên tục, Vũ Văn Thượng thật là sắc a, lâu như vậy còn không thả Lạc nhi muội muội.

Uy Mẫn Mẫn lại ghé vào trên bàn chợp mắt trong chốc lát. Lúc ngẩng đầu lên liền nhìn thấy có ánh nến bên phòng Trầm Lạc. Gương mặt nhỏ lộ vẻ vui mừng, cơn buồn ngủ trong phút chốc tan biến.

Vỗ vỗ quần áo, Uy Mẫn Mẫn lập tức đứng lên, thổi tắt ngọn nến. Đi đến trước cửa phòng, nhẹ nhàng đẩy cửa. Vừa muốn đưa chân đi về phía phòng Trầm Lạc, Uy Mẫn Mẫn nhìn thấy Vũ Văn Thượng. Trong lòng sợ hãi, Uy Mẫn Mẫn lập tức lui về phòng. Vỗ ngực, Uy Mẫn Mẫn hắc hắc bật cười.

Dưới ánh trăng Vũ Văn Thượng khóe môi mỉm cười, vẻ mặt đầy nét xuân tình. Lạc nhi muội muội chắc hẳn đã thổi gió bên gối thành công, như vậy, chuyện nàng cùng Tần Lâm gặp mặt khẳng định là vấn đề đã đóng thuyền.

Tránh ở trong phòng, hai tay hé nhẹ khung cửa, thò đầu ra nhìn bên ngoài. Vũ Văn Thượng đã rời đi, Uy Mẫn Mẫn lập tức đóng cửa phòng, nhanh chóng bước về phòng Trầm Lạc. Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, rồi đưa tay gõ nhẹ cửa phòng.

Khi nhìn thấy Trầm Lạc, Uy Mẫn Mẫn bật cười khe khẽ.

Tay phải kéo Trầm Lạc qua một bên, Uy Mẫn Mẫn nhanh chóng vào phòng, rồi sau đó tay trái liền đóng cửa. Uy Mẫn Mẫn lập tức lên tiếng hỏi: “Lạc nhi muội muội, chuyện có thành không?” Trầm Lạc nhìn vẻ mặt khẩn trương của Uy Mẫn Mẫn, trong đầu có chút ý xấu. Trầm Lạc cố ý trầm mặt xuống, không nói năng gì, chỉ thất vọng nhìn Uy Mẫn Mẫn.

Quả nhiên, khuôn mặt Uy Mẫn Mẫn nhú lại, ánh mắt cũng nhìn xuống.

“Lạc nhi muội muội, không thành? Muội đừng không nói lời nào nha, tỷ tỷ vội muốn chết. Rốt cuộc thành không thành?” Uy Mẫn Mẫn cầm tay Trầm Lạc dùng sức lắc. Trầm Lạc vẫn lắc lắc đầu, “Mẫn Mẫn a, việc này sợ không dễ làm. Vũ Văn Thượng nói, bây giờ tỷ mang thân phận tú nữ, đại thần không có ý chỉ không thể tùy ý vào hậu cung.”

Tay Uy Mẫn Mẫn đang cầm tay Trầm Lạc lỏng dần rồi buông hẳn, cúi đầu, hai vai run run lên, cắn khóe môi, trông như sắp khóc.

Đúng lúc này, Trầm Lạc ban đầu còn nghiêm túc đột nhiên nhẹ giọng bật cười, Uy Mẫn Mẫn nâng mày nhìn, chỉ thấy nàng mặt mày mỉm cười, khóe môi cao cao giơ lên, cả khuôn mặt cười đến run rẩy.

“Muội giỏi lắm, dám gạt tỷ. Lạc nhi muội muội, đừng đùa nữa , xin thương xót, nói cho tỷ tỷ đi.” Gương mặt thất vọng của Uy Mẫn Mẫn phút chốc sáng bừng lên, hai tay lại giữ chặt Trần Lạc, lắc lắc .

Trần Lạc ngừng tiếng cười, “Tuy rằng đại thần không thể vào hậu cung, nhưng tỷ có thể gặp mặt Tần Lâm ở ngoài cung. Đến lúc đó, Vũ Văn Thượng sẽ sắp xếp để tỷ vụng trộm ra cung . Chẳng qua, ra ngoài cung, Mẫn Mẫn tỷ phải tự lo , muội cũng không thể giúp tỷ hơn nữa .”

Uy Mẫn Mẫn liên tục gật đầu, “Kế tiếp liền để tỷ tỷ , việc cấp bách là, mẫu thân Tần Lâm không thể lại tìm cô nương cho huynh ấy nữa. Tốt nhất là, đêm đó liền đem gạo nấu thành cơm. Lạc nhi muội muội, nếu buổi tối đêm đó ra cung, tỷ tỷ không quay về, muội che giấu giúp tỷ.”

Trần Lạc rút hai tay từ trong tay Uy Mẫn Mẫn, ần ần cái cổ mỗi nhừ. Vừa rồi trên cây nàng vẫn ngửa đầu, cổ rất mỏi. Nghĩ đến chuyện triền miên trên cây, trong lòng Trần Lạc vừa then lại sợ. Bản thân vừa đau vừa mỏi, Vũ Văn Thượng ngược lại, vô cùng sảng khoái. Đường như sau khi làm chuyện đó, hần càng thêm hưng phấn . Sức lực bản thân như bị hần hút hết .

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Trần Lạc, Uy Mẫn Mẫn ngưỡng ngừng cười cười. Khi thấy những dấu hôn trên cổ Trần Lạc, Uy Mẫn Mẫn lại càng ngưỡng ngừng. Vì chuyện của nàng, Lạc nhi muội muội thực vất vả . Tên sói Vũ Văn Thượng kia không biết ép buộc Lạc nhi muội muội bao lâu.

“Lạc nhi muội muội, đêm nay muội thật vất vả . Tỷ tỷ vĩnh viễn nhớ kỷ ân tình của Lạc nhi muội muội.” Uy Mẫn Mẫn hắc hắc cười nhẹ nhàng nói.

Giờ phút này Trần Lạc đã cực kỳ mệt mỏi, nghe được lời nói của Uy Mẫn Mẫn, không suy nghĩ gì liền trả lời: “Không vất vả, chuyện này gọi là ân tình gì chứ.” Sau khi nói xong, Trần Lạc giật mình, hai mắt đang buồn ngủ lập tức tỉnh táo lại.

Nhưng mà, lời nói ra khỏi miệng như bát nước đổ đi, không thu lại được . Nghe thấy tiếng cười của Uy Mẫn Mẫn, Trần Lạc đành phát phát tay, “Muốn cười thì cứ việc cười đi, cười xong, đừng quên sớm về phòng đi ngủ.” Uy Mẫn Mẫn nháy mắt với Trần Lạc, “Lạc nhi muội muội chắc là rất hưởng thụ nha, không biết phương diện kia của Vũ Văn Thượng thế nào. Dùng tư thế gì, thay đổi qua bao nhiêu tư thế.”

Khóe miệng Trần Lạc run run, Uy Mẫn Mẫn nói chuyện rất. . . trực tiếp. Nếu, nàng cùng Vân Vân gặp mặt, liệu có thể có cảm giác tiếc nuối vì tri âm tri kỉ gặp nhau quá muộn không?

“Mẫn Mẫn, tỷ cũng nói chuyện như thế với Tần Lâm?”

Uy Mẫn Mẫn dùng sức lắc đầu, “Sao tỷ có thể nói với Tần Lâm những lời này, Tần Lâm người đọc đủ thứ sách. Trong đầu chứa đầy đạo thánh hiền, nếu tỷ nói vậy với huynh ấy, không chừng huynh ấy càng tránh xa tỷ. Lạc nhi muội muội, tỷ thấy hôm nay muội cũng mệt mỏi rồi, tỷ không làm phiền muội nữa . Muội đi nghỉ sớm đi.”

“Vâng.” Trần Lạc gật nhẹ, nhìn Uy Mẫn Mẫn rời đi. Sau khi cửa phòng được Uy Mẫn Mẫn đóng lại, Trần Lạc cả người buồn rầu ngã xuống giường.

Hai chân ẩm ướt dính dính , rất không thoải mái. Trần Lạc đành phải đứng dậy, cởi đồ, cởi hết quần trong quần ngoài ra. Khi nhìn thấy quần trong đọng lại chất lỏng màu trắng, Trần Lạc liền đỏ mặt.

Nàng nghĩ tới lời nói của Vũ Văn Thượng với mình, lúc ấy, nàng đã cao trào, Vũ Văn Thượng lại vẫn chậm chạp không chịu rời khỏi cơ thể nàng, nói muốn cho con cháu hần lưu lại lâu hơn một chút.

Khi dòng chất lỏng đó phun vào trong cơ thể có chút nóng. Thì ra trước đây mỗi lần xong việc, hần đều giúp nàng thay đồ. Lần này đi vội vàng, nàng cũng không thể ở Đông cung lâu, bây giờ cũng không phải ở Huệ Minh cung . Quy củ trong sương phòng rất nghiêm khắc, không thể làm hỏng quy củ của hoàng cung. Mặc dù nàng rất rõ ràng, nàng cùng Vũ Văn Thượng đã phá cái quy củ đó nhiều lần rồi. Bí mật gặp nhau, bí mật làm chuyện thân thiết.

Vắt quần trong lên cái giá cạnh bồn nước, Trần Lạc đi vào tủ quần áo lấy đồ sạch. Mặc vào, Trần Lạc đi ra bên ngoài. Không biết, ở hậu viện bếp còn nước ấm không. Nếu nàng không lau rửa sạch sẽ, đêm nay chắc chắn sẽ vô cùng khó chịu.

“A, ngài nhẹ chút.” Tiếng rên khê của con gái theo tiếng gió truyền đến, cả người Trầm Lạc cứng đờ, thanh âm ôn nhu này giống như là đang rên rỉ.

Trầm Lạc lập tức nấp bên cạnh một gốc cây đại thụ. Sao hậu viện sương phòng lại phát sinh chuyện này. Ngay sau đó, Trầm Lạc nghe được thanh âm thô ách của đàn ông.

“Nữ nhân, hai chân nàng ép thật chặt, ta sắp không khống chế được nữa.” Sau đó, thanh âm ba ba vang vọng. Nữ tử dưới động tác ngày càng mãnh liệt của nam tử cuối cùng không chịu được kêu ra tiếng. Nhưng mà, dù sao cũng đang ở sương phòng, nữ tử kêu vài tiếng sau đó thanh âm lại nhỏ dần.

Tiếng vang tiếp tục truyền đến, Trầm Lạc mặt đỏ tai hồng, đêm khuya mà nàng lại gặp được cảnh này, nữ tử này là ai? Thanh âm này có chút xa lạ. Nam tử này là ai? Trong sương phòng chỉ có thái giám, hơn nữa hiện nay đều ngủ trong phòng.

Trên tảng đá thô ráp, đôi chân dài của nữ tử vắt sau lưng nam nhân dần dần vô lực, chuẩn bị rơi xuống dưới. Hai tay nam tử lại nhấc chân ngọc lên, khiến nữ tử gọi ra tiếng: “Oan gia, ngài nhẹ chút.”

Nam tử vẫn chưa lên tiếng, động tác dưới thân ngày càng mãnh liệt, qua hồi lâu, tiếng thở dốc mới dần dần dừng lại. Trầm Lạc tránh ở sau cây, đi lên không được, quay lại cũng không xong. Còn nữa, nàng rất tò mò thân phận của đôi nam nữ. Cố gắng nghe đoạn đối thoại tiếp theo của bọn họ để tìm ra chút dấu vết gì đó.

“Oan gia, chớ quên ngài đã đáp ứng thần thiếp điều gì.” Nữ tử ôn nhu thanh âm truyền đến, Trầm Lạc nghiêng tai lắng nghe, hy vọng sau đó có thể biết được hứa hẹn của bọn họ.

“Tối nay nàng hầu hạ ta rất thoải mái, chuyện đã đáp ứng nàng ta sẽ làm được. Chẳng qua nhiều ngày nay, Hàn thống lĩnh canh giữ đông cung nghiêm ngặt, còn nữa, cung nữ bên trong Đông cung đã phân phát hết, an bài nàng vào Đông cung chỉ sợ không được. Nhưng mà, điện hạ thích cười ngựa, sẽ có lúc đến tư mã phòng. Đến lúc đó, nàng mặc đẹp một chút, tốt nhất học Lạc tiểu chủ trong sương phòng. Không biết chừng, điện hạ vừa thấy, liền nhìn trúng nàng. Đến lúc đó, nàng sẽ được vào Đông cung, cho dù chỉ làm thị nữ cũng tốt.” Tiếng nói thô ách của nam tử toàn bộ đều lọt vào tai Trầm Lạc.

Nữ tử này còn muốn muốn bò lên giường Vũ Văn Thượng? Trầm Lạc nghe thật khó chịu, giống như có người muốn cướp món đồ của riêng nàng vậy. Cực kỳ không thoải mái.

Tiếng cười duyên của nữ tử lại truyền đến, sau đó, Trầm Lạc liền nghe thấy tiếng mặc quần áo sột soạt. Ngay sau đó, Trầm Lạc thấy hai người đó lặng lẽ lên ra khỏi hậu viện.

Trầm Lạc đi ra khỏi chỗ nấp sau gốc cây, tiếng nói của hai người đó nàng nhớ kỹ. Nữ tử là một cung nữ đã tâm không nhỏ, nam tử còn lại là người trông ngựa ở hoàng cung.

Vì sao hai người này lại chọn sương phòng để làm chuyện đó chứ? Cung nữ này liệu có phải đang làm việc ở sương phòng không? Nhưng tiếng nói này nghe rất lạ. Là ai đây? Hay là, trước bất nam tử kia lại, rồi từ trong miệng hắn tra ra cung nữ là ai.

Trầm Lạc vô cùng bất mãn bĩu môi, có thể bởi vì Vũ Văn Thượng quá mức sủng nàng, nên khi biết có nữ nhân vọng tưởng bò lên giường Vũ Văn Thượng, Trầm Lạc rất không thoải mái.

Trong lòng không thoải mái, thân mình cũng không thoải mái, hạ thân còn chưa rửa. Trầm Lạc đành phải vào gian bếp chuyên nấu nước trong hậu viện, may mắn lúc ở huyện Vân Hà, nàng thích cùng Vân Vân đến vùng nông thôn, trông thấy phụ nữ nông thôn nhóm lửa nấu nước. Trầm Lạc cũng học được cách làm.

Lúc đang đun nước, một nữ tử đi vào. Trầm Lạc ngẩng đầu thấy là Hòa Miêu. Nàng nhìn có chút nghi hoặc, đêm khuya, nàng ta đến gian bếp này làm gì?

“Lạc tỷ tỷ, chắc người vừa rồi thấy được đôi nam nữ kia?” Hòa Miêu nhăn mặt nhíu mày, rồi sau đó ngồi xổm bên cạnh Trầm Lạc. Trầm Lạc gật gật đầu, thì ra nàng ta cũng nhìn thấy một màn không chịu nổi kia.

“Lạc tỷ tỷ, không ngờ có kẻ dám lớn mật thế. Nam chắc là người của tư mã phòng, nữ tử thanh âm nghe giống...” Hòa Miêu nói đến đây dừng lại, vẻ mặt lo lắng nhìn Trầm Lạc.

Nghe được tiếng nước sôi trên bếp, Trầm Lạc cười, lập tức đứng dậy đi về phía bếp. Mở vung nồi, bọt nước sôi lăn tăn.

“Lạc tỷ tỷ, tiếng nói này nghe giống như Bích Liên.” Hòa Miêu đứng dậy vội vàng nói. Trầm Lạc vừa rót nước vừa nói: “Không có khả năng, Bích Liên nói chuyện rất nhẹ nhàng, hơn nữa bây giờ nàng ta đang ở tư được phòng đảo được. Hòa Miêu, những lời này không thể nói lung tung.”

“Ta từng nhiều lần nghe Bích Liên nói chuyện với các cung nữ khác, không nhẹ nhàng như khi nói chuyện cùng chúng ta. Lạc tỷ tỷ, tỷ nên chú ý một chút, đừng để người bên cạnh hại mình.”

Nước đổ đã được gần nửa chậu, Trầm Lạc thở dài một tiếng. “Hòa Miêu, trẻ như vậy không ngủ được, hay là cũng giống ta cảm thấy thân mình không thoải mái, cần nước ấm để tắm rửa rồi mới ngủ được? Nếu thế, trong nồi còn có rất nhiều nước ấm, không bằng muối lấy một ít?”

“Lạc tỷ tỷ, ta không biết Mẫn Mẫn quận chúa nói gì với tỷ, từ khi chúng ta đến sương phòng, tỷ càng ngày càng trở nên xa lạ với ta. Tuy rằng chỉ là phỏng đoán của ta, nhưng Lạc tỷ tỷ vẫn nên đề phòng Bích Liên một chút.”

Trầm Lạc gật gù đầu, cười nhẹ với Hòa Miêu: “Tỷ tỷ biết rồi. Đêm đã khuya, nghỉ sớm một chút đi.” Dứt lời, lại cười cười, liền bưng nửa chậu nước ấm về phòng.

Trong phòng bếp sương phòng, Hòa Miêu vẫn đứng thẳng như cũ, sắc mặt thâm trầm. Đồ Nhã Y đã về phủ, Tôn Miếu là một dĩa dầu không bối cảnh. Uy Mẫn Mẫn nhìn qua vô hại kì thực rất tinh ranh, mà quan hệ với Trầm Lạc cũng ngày càng không tốt. Cúi đầu nhìn ánh trăng chiếu trên mặt đất, hy vọng vị nhị thiếu gia Chúc gia Chúc Dịch Phong là một chủ nhân khôn ngoan.

95. Chương 95

Ngày hôm sau Bích Liên mang thuốc thượng hạng trở về sương phòng, nhận được lệnh của Trầm Lạc, ngày đêm cực nhọc chăm sóc Bích Diệp. Trầm Lạc đối xử với Bích Diệp rất tốt, phân phó đầu bếp ở sương phòng đặc biệt chuẩn bị đồ ăn thích hợp cho người bị nhiễm phong hàn.

Trong ba ngày thì Bích Diệp tỉnh lại tổng cộng là năm lần, còn lại căn bản là hôn mê trên giường. Thật vất vả mới hạ sốt, cả người đều vô lực.

Cuối cùng không có cách nào, Bích Diệp vẫn bị cung nhân khiêng đi, về phần đi đâu, Trầm Lạc cũng không có biết. Chỉ là từ chỗ Từ ma ma biết được nàng cũng không có bị mang đến Hoán Y cục.

Ngày thứ tư, Trầm Lạc nghe được Vũ Văn Liên bị cấm túc ở trong thượng cung, cho đến khi giáo tập kết thúc thì mới có thể ra khỏi thượng cung, Vũ Văn Liên tức giận ở trong cung ném đồ đánh cung nữ, ngay cả những người lớn lên bên cạnh Vũ Văn Liên, Dư Chi Nhược cũng không thoát khỏi, trên người bị đánh cho xanh tím hết cả.

Đến ngày thứ năm, có tin truyền đến sương phòng, nghe nói bên thượng cung có cung nữ chết, người sống sờ sờ mà bị đánh chết. Vạn Quý phi của Chiêu Dương cung còn đang bệnh, trong cung nhất định không thể xảy ra việc chết chóc, đó là kiêng kị. Lần này Hoàng thượng rất tức giận. Thậm chí còn đến Thượng cung hung hăng dạy dỗ Vũ Văn Liên một phen. Vũ Văn Liên không phục cãi lại, Hoàng thượng tức giận đến nỗi ném vỡ cả ly trà.

Thượng cung ở bên kia náo loạn, trong lòng ai cũng lo lắng, Trầm Lạc ở sương phòng bên này lại là một cảnh tượng khác.

Màn đêm đã buông xuống, Uy Mẫn Mẫn ngồi bên cạnh Trầm Lạc trên mặt tràn đầy vui mừng. Hai tay đặt ở trên đùi nắm thật chặt, khuôn mặt vốn trắng nõn bây giờ đỏ bừng. Tối hôm nay Vũ Văn Thượng an bài cho Uy Mẫn Mẫn xuất cung gặp Tần Lâm. Trầm Lạc thấy Uy Mẫn Mẫn kích động như vậy cũng chỉ nhẹ nhàng cầm ly trà lên, chậm chậm uống.

Bên ngoài có tiếng động vang lên, Uy Mẫn Mẫn đã vụt một cái đứng lên. Trực tiếp đi đến bên cửa phòng. Khi thấy đứng ngoài cửa phòng là Vũ Văn Thượng và Tiểu Phúc Tử thì nàng càng kích động. Vũ Văn Thượng nâng nâng tay, phân phó Tiểu Phúc Tử mang theo Uy Mẫn Mẫn men theo đường nhỏ tiến đến cửa Hoàng cung. Tiểu Phúc Tử lĩnh mệnh, Trầm Lạc có thể thấy rõ được khi đi hai chân Uy Mẫn Mẫn hình như run run.

Sau khi đóng cửa lại Vũ Văn Thượng nở nụ cười đi đến trước người Trầm Lạc ngồi xuống. Đoạt ly trà trong tay Trầm Lạc, đem toàn bộ nước trà còn lại trong ly uống hết. Sau khi uống xong Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng đặt ly trà trở lại bàn, hướng về phía Trầm Lạc mị hoặc nhướng mày. Trầm Lạc liếc Vũ Văn Thượng một cái, tối nay Uy Mẫn Mẫn kích động thì cũng coi như thôi, Vũ Văn Thượng cố bày ra vẻ mị hoặc như thế này làm cái gì, muốn gì đây?

“Lạc nhi, giáo tập cũng sắp kết thúc rồi. Huyện Vân Hà cách hoàng cung hơi xa, chúng ta cần suy nghĩ một chút. Bạch tướng quân là Cửu cữu (cậu) ruột của nàng, nàng từ phủ tướng quân xuất giá có được không? Hơn nữa ta cũng đã đích thân viết thư, cho người thúc ngựa ngày đêm, mang đến Trầm gia rồi. Nhạc phụ nhạc mẫu ít ngày nữa cũng sẽ đến tướng quân phủ, của hồi môn cũng đã chuẩn bị tốt. Người thực hiện tục chải tóc cho nàng cũng đã có, đương triều nhất phẩm cáo mệnh Phu nhân.”

Vũ Văn Thượng tiếp tục nhướng mày bày ra bộ dáng mị hoặc nhìn Trầm Lạc, hai mắt so với sao trên trời còn muốn sáng hơn. Trong đầu Trầm Lạc không khỏi hiện lên cảnh tượng mười dặm sính lễ đỏ rực, kèn thật lớn thổi vang trời.

“Về phần sính lễ ta đã sớm chuẩn bị tốt rồi. Chỉ là so với sính lễ của Trầm gia thì thật không là gì cả. Chỉ là hà bao đồ phải đặt ở cuối thùng sính lễ. Tục lệ dân gian tân nương tử sau ba ngày phải về lại mặt, nhưng hoàng cung lại không thể làm như thế. Lạc nhi, nếu như nàng nhớ nhà, đợi đến cuối năm, ta dẫn nàng về thăm được không?”

Nhìn hai mắt tỏa sáng của Vũ Văn Thượng, Trầm Lạc khẽ gật đầu một cái. Sau đó nhỏ giọng nói: “Giáo tập không phải bởi vì Vạn Quý phi bị bệnh mà trì hoãn sao? Còn có Tôn Miếu, ngộ nhờ nàng ta cũng vào Đông cung thì sao. trở thành trắc phi của chàng thì thế nào? Nếu chàng cùng lúc thú hai nữ nhân, ta nhất định không đồng ý gả vào Đông cung.”

Tâm Vũ Văn Thượng run lên, đến lúc này rồi mà tâm Lạc nhi vẫn còn ý định không lấy hấn?

“Lạc nhi, hiện tại bệnh của Vạn Quý phi cũng đã tốt lên rồi, cũng sẽ không làm trễ nải giáo tập. Đại hôn cũng sẽ được cử hành đúng hạn, ngày đó là ngày tốt thích hợp để cưới gả. Còn về phần Tôn Miếu, Từ ma ma nói nàng rất khéo léo cẩn thận, khi dạy cũng để ý nhưng vẫn chưa tìm ra lỗi.”

Vừa nghe Vũ Văn Thượng nói như thế, nước chua trong lòng Trầm Lạc bắt đầu bốc lên, thanh âm phát ra cũng lớn hơn: “Như vậy có phải chàng nhìn trúng cái khéo léo của nàng không? Hả?”

Thấy hai mắt Trầm Lạc trợn to, Vũ Văn Thượng nở nụ cười: “Gần đây Lạc nhi ghen thật lợi hại, ta có một mình nàng là đủ rồi. Thay vì lo lắng chuyện Tôn Miếu, hãy lo lắng chuyện động phòng của chúng ta đi. Gần đây ta có cẩn thận nghiên cứu đó, bên trong đó thật sự bao hàm rất nhiều điều thâm thúy. Ta với nàng đã lâu không làm việc đó, Lạc nhi chẳng lẽ nàng không chờ mong động phòng sao?”

Hai mắt trợn to của Trầm Lạc trong nháy mắt híp lại. Lập tức nghĩ tới giáo tập mấy ngày trước. Từ ma ma mỗi buổi sang đều để cho các nàng trên đầu đội bình hoa, thân thể đứng thẳng, mặt mỉm cười chỉ lộ tám cái răng. Nghĩ đến đây Trầm Lạc híp hai mắt lại bật cười. Sau đó nâng khuôn mặt tươi cười nói: “Tôn Miếu chàng nên xử lý cho tốt, chỉ là nàng ta xuất thân bản hàn, tính tình thẳng thắn, không tệ. Cũng không nên làm quá, nếu có thể được để nàng rời cung là tốt nhất. Còn về chuyện động phòng...” Nhìn lông mày Vũ Văn Thượng nhướng lên, khóe môi giương cao. Trầm Lạc hạ giọng nói: “Ta tất nhiên hết sức mong đợi.”

Lời nói của Trầm Lạc không thể nghi ngờ là một dòng mật ngọt chảy vào trong lòng Vũ Văn Thượng, trong nháy mắt hắn cảm thấy hết sức thoải mái. Một câu nói của giai nhân thôi mà khiến Vũ Văn Thượng hân ngày ngày tương tư. Chỉ là Vũ Văn Thượng cũng không có biết động phòng mà hắn nghĩ cùng Trầm Lạc nói hoàn toàn khác nhau.

Nàng một bụng đầy ý xấu chuẩn bị cho hắn thấy giáo tập là như thế nào, không dễ như hắn tưởng, còn hắn thì một bụng vô sỉ sắc tâm chuẩn bị nên cùng mỹ nhân lăn qua lăn lại như thế nào. Tốt nhất chỉ một lần, khiến cho giai nhân mang long thai.

Sau khi Vũ Văn Thượng cùng Trầm Lạc một hồi vành tai tóc mai chạm nhau hắn mới rời khỏi sương phòng. Nghĩ đến không lâu nữa có thể lấy nàng về, quang minh chính đại mà ôm ấp, vì thế nên những bước chân tiến về Đông cung của Vũ Văn Thượng nhẹ tựa lông hồng.

Sau khi Bích Diệp đi, Bích Liên vẫn luôn luôn hầu hạ Trầm Lạc. Mặc dù Vũ Văn Liên bị cầm tù trong Thượng cung vì chộc giận hoàng thượng, nhưng Trầm Lạc cũng không dám lơ là mà đối xử tốt với Bích Liên. Huống chi có một số tú nữ đã bị Vũ Văn Liên thu mua, ví dụ như Hòa Miêu. Cho đến bây giờ Hòa Miêu cũng không có bị gây khó dễ ở đó, hơn nữa Hòa Miêu đối với Vũ Văn Liên cũng rất cung kính.

Mấy ngày qua Bích Liên làm việc hết sức cẩn thận, e sợ sẽ chọc giận Lạc chủ tử. Sau khi đánh răng rửa mặt xong, Trầm Lạc phân phó Bích Liên sớm nghỉ ngơi. Bích Liên cúi người nhỏ giọng nói dạ rồi đó lui xuống. Sau khi Bích Liên đi không lâu, Trầm Lạc chuẩn bị đi ngủ, thì cửa bị người đẩy ra.

Trầm Lạc quay người nhìn lại thì là Uy Mẫn Mẫn. Sau khi cùng Tần Lâm gặp mặt, Uy Mẫn Mẫn không phải là nên vui mừng sao? Như thế nào miệng lại nhếch lên như thế? Mắt rưng rưng nước mắt như muốn chảy ra vậy.

Trầm Lạc vội vàng cầm tay Uy Mẫn Mẫn để nàng ngồi xuống:” Mẫn Mẫn trước tiên uống ly trà đã. Mọi việc không thuận lợi sao?” Uy Mẫn Mẫn cắn răng, đôi tay vỗ bàn một cái:” Lạc nhi muội muội, Tần Lâm nhìn thấy ta như dê nhìn thấy sỏi vậy. May nhờ ta kéo hẩn lại, nếu không chắc hẩn cũng nhanh chóng chạy mất rồi.”

Trên mặt Trầm Lạc mang nghi ngờ, nếu đã như vậy nhất định Tần Lâm có quan tâm:” Mẫn Mẫn người từ từ nói ta nghe xem nào, Tần Lâm có đối xử tốt với người chút nào không?”

“ Không có hẩn là tên gốc đáng chết, muội có biết hẩn nói gì không, hẩn nói bây giờ ta là tú nữ, đã được ban đến Hoa Trúc điện về sau sẽ là nhị Hoàng tử phi, Hoàng thượng ân trọng như núi, làm thần tử của Nguyệt Tường Quốc. Hẩn không thể cùng Nhị Hoàng tử tranh giành nữ nhân. Hẩn thật gốc a, Nhị hoàng tử không có chút cảm giác nào với ta, nếu Nhị Hoàng tử không thích, ta căn bản không thể vào Hoa Trúc điện. Sau khi giáo tập xong ta liền có thể xuất cung. Chưa đến một năm, những tú nữ có thể xuất giá.” Uy Mẫn Mẫn oán hận nói.

Trầm Lạc nghe như thế thì vui mừng, Tần Lâm nhất định có thích Mẫn Mẫn. Không thể đáp lại Uy Mẫn Mẫn vì e ngại quân thần.

“ Mẫn Mẫn người đừng có gấp. Tần Lâm hẩn có thích người, sau khi người ra khỏi cung, lập tức đến Tần phủ, để cho hẩn có thể sẵn sàng sang năm có thể đón người vào cửa.”

Uy Mẫn Mẫn nghe như thế cũng chỉ có thể thở dài:” Ai, cũng chỉ có thể làm như thế.”

Vốn dĩ Uy Mẫn Mẫn muốn cùng Trầm Lạc tán gẫu một chút, nhưng không được cây nến đã cháy hết trong phòng tốt đen như mực. Uy Mẫn Mẫn đành bất đắc dĩ đứng dậy khe khẽ đẩy cửa phòng chuẩn bị đi. Chỉ là nàng vừa mới thò người ra khỏi phòng, thân thể lại lui lại. Uy Mẫn Mẫn lập tức cong người lại, thần thần bí bí nhỏ giọng nói với Trầm Lạc:” Lạc nhi muội muội, ta thấy Hòa Miêu đi ra khỏi sương phòng. Nửa đêm ra ngoài, nhất định không phải là chuyện gì tốt. Chúng ta nhanh lên đi theo nàng xem, coi thử nàng ta đi đâu?”

Trong lòng Trầm Lạc cả kinh, Hòa Miêu đi ra khỏi phòng?

Uy Mẫn Mẫn hướng Trầm Lạc ngoắc ngoắc, mới vừa rồi còn bộ dáng đau lòng, mà bây giờ đã đổi thành một mặt khác, lúc này Uy Mẫn Mẫn hết sức nghiêm túc, Hòa Miêu ơi Hòa Miêu, cuối cùng ta cũng bắt được cái đuôi của người rồi. Vì sao Uy Mẫn Mẫn lại ghét Hòa Miêu như vậy, nói ra rất dài. Ngày đầu tiên vào sương phòng. Lúc chạng vạng Mẫn Mẫn trùng hợp đi qua phòng Hòa Miêu, nghe được trong phòng Hòa Miêu có tiếng động. Cho là đã xảy ra chuyện gì nên Mẫn Mẫn muốn vào hỗ trợ, thế nhưng lại nghe được tất cả những lời không tốt. Tuy không có nhắm vào những tú nữ ở sương phòng, nhưng người có thể nói ra những lời thô tục như thế nhất định không phải là người tốt.

Lúc đó Mẫn Mẫn cũng chỉ suy đoán mà thôi. Nhưng mà sau này liên tiếp xảy ra chuyện chứng minh Hòa Miêu không phải người tốt gì.

Trầm Lạc cùng Uy Mẫn Mẫn bám theo Hòa Miêu, bây giờ đã là nửa đêm, đường Hòa Miêu đi cực kì vắng vẻ. Vì vậy xung quanh không có một thái giám hay cung nữ nào. Trầm Lạc cùng Uy Mẫn Mẫn đi cách Hòa Miêu một khoảng, hết sức nhẹ nhàng. Mà bước chân Hòa Miêu càng ngày càng nhanh, giống như có việc gấp.

Cuối cùng Trầm Lạc cùng Mẫn Mẫn bám theo Hòa Miêu đến một rừng cây, bên trong truyền đến thanh âm nam tử, cả người Trầm Lạc run lên. Hòa Miêu dám hẹn với nam nhân?

Uy Mẫn Mẫn thực sự vui vẻ, trên mặt mang theo nụ cười, gương mặt nhìn xung quanh. Sau đó nói với Trầm Lạc:” Hòa Miêu thực ngốc, nơi này gần Chiêu Dương cung, Vạn Quý phi là sủng phi của Hoàng Thượng, sủng phi bị bệnh không chừng Hoàng Thượng cũng ở gần đây. Lạc nhị muội muội chờ ở đây, quan sát nhất cử nhất động ở đây, ta đi tìm Hoàng Thượng, Hòa Miêu lần này chết chắc rồi.” Uy Mẫn Mẫn dứt lời, cúi thấp thân thể nhẹ nhàng rời đi.

Hiện tại chỉ còn có một mình Trầm Lạc ở trong rừng cây, lúc này thân thể nam tử kia nghiêng một chút, vừa đủ ánh trăng chiếu lên mặt hắn, Trầm Lạc nhìn thấy rất rõ ràng. Thì ra nam nhân đó là Dịch Phong! Khi nào thì Hòa Miêu cùng Dịch Phong có cầu kết vậy? Nếu Mẫn Mẫn thật sự mang Hoàng Thượng đến đây, kết cục của Hòa Miêu...

“ Người là muốn cho ta...” Thanh âm của nam nữ trong rừng cây lớn lên, Trầm Lạc dần dần nghe được rõ hơn.

“ Thế nào, người không dám sao? Đệ đệ Trầm Lạc nói ta như thế, trên người ta mang huyết mạch hoàng thất, vũ nhục người trong hoàng thất, bị tội chém đầu. Ta không thể làm gì được đệ đệ của nàng, không phải không thể động được nàng. Đối với nữ nhân trinh tiết là quan trọng nhất. Trầm Lạc mất trinh tiết, Điện hạ còn cần một nữ nhân như thế sao?”

Sau khi nghe được những lời này, tay Trầm Lạc hung hăng nắm thật chặt vạt áo. Tâm địa hai người này thật xấu xa, chỉ là nàng đã sớm phá thân rồi, mà người phá lại chính là Điện hạ Vũ Văn Thượng. Như vậy hai người các người đã tính nhầm rồi.

“ Có gì không dám? Chỉ cần ta có thể nhập Đông cung là được, nếu người có thể giúp ta nhập được Đông cung, về sau ta ở bên tai Điện hạ thổi chút gió, đảm bảo người thăng quan tiến chức.”

Lúc này Hòa Miêu nói chuyện không còn dịu dàng như ban ngày, mà từng câu từng chữ lộ ra sự tàn nhẫn.

96. Chương 96

“ Mẫn Mẫn tham kiến Hoàng Thượng.” Uy Mẫn Mẫn hướng Hoàng Thượng đang đứng ở cửa viện Chiêu Dương cung cúi người hành lễ. Dưới trăng Hoàng Thượng không còn đáng vẻ uy nghiêm của ban ngày, ánh trăng chiếu sáng xuống tấm lưng Hoàng Thượng, một cô bi thương theo đêm tối lan ra càng ngày càng rộng.

Thân thể Hoàng Thượng run lên, sau đó xoay người lại. Ánh trăng nhu hòa gương mặt nhất thời nghiêng tức:” Không ở đồ sương phòng nghỉ ngơi đêm khuya chạy đến Chiêu Dương cung làm gì?” Uy Mẫn Mẫn lập tức đứng dậy trên mặt mang theo một cỗ nóng nảy:” Hoàng Thượng ngài mau chóng theo nô tì đến rừng cây phía trước. Miêu chủ tử đêm khuya lại hẹn hò với nam tử có thể nói là phạm vào đại kỵ hoàng cung. Thân thể Vạn Quý phi còn chưa tốt mà Miêu chủ tử lại hẹn hò với nam tử ở phụ cận Chiêu Dương cung đây không phải là.....” Uy Mẫn Mẫn nói đến đây thì không nói nữa, nếu thật sự Hoàng Thượng vẫn như cũ sủng ái Vạn Quý phi, nghe được có người chọn phụ cận tấm điện ái phi của mình làm chuyện ám muội nhất định sẽ nổi trận lôi đình.

Quả nhiên mặt Hoàng Thượng trong nháy mắt trầm xuống.

“ Đi.” chỉ một chữ nhưng có lực tỏ rõ lúc này Hoàng Thượng đang rất giận. Mẫn Mẫn cực kỳ vui mừng vội vàng đi theo. Nàng đi rất nhanh có lẽ Hòa Miêu cùng nam tử đó còn chưa có rời rừng cây.

Trầm Lạc cẩn thận từng li từng tí dựa vào thân cây khô nghiêng tai lắng nghe Hòa Miêu cùng Chúc Dịch Phong nói chuyện, càng nghe trong lòng càng rét run. Quả nhiên thâm độc, trong thiên hạ thật sự có người tàn nhẫn như vậy. Không sợ khi còn sống làm nhiều chuyện xấu sẽ xuống địa ngục sao? Đang nghĩ thì vai Trầm Lạc bị người phía sau vỗ một cái, lập tức quay người lại, sau khi thấy sau lưng là Hoàng Thượng Trầm Lạc muốn phất thân hanh lễ. Thì bị Hoàng Thượng ngăn lại, Uy Mẫn Mẫn kéo Trầm Lạc ý bảo nàng không nên ra tiếng.

Tiếng nói chuyện của Hòa Miêu và Chúc Dịch Phong phía trước lúc này cũng đã nhỏ đi.

“Mẫn Mẫn đến Càn Khôn điện mang thống lĩnh cấm quân Tướng Thiệp tới đây.” Câu nói lạnh lùng truyền vào tai Trầm Lạc, chỉ thấy Mẫn Mẫn đứng một bên nhỏ giọng dạ một tiếng rồi lui xuống.

Ở trước mặt Hoàng Thượng Trầm Lạc không dám nhô người ra nhìn Hòa Miêu và Chúc Dịch Phong, chỉ là thỉnh thoảng nhìn Hoàng Thượng một cái. Trầm Lạc thấy cánh môi Hoàng Thượng mím thật chặt, chân mày cũng nhíu chặt.

Cuối cùng Hoàng Thượng nặng nề ho một cái, sau đó di chuyển bước đến chỗ Chúc Dịch Phong và Hòa Miêu. Bước chân Hoàng Thượng mới vừa di chuyển Trầm Lạc nghe thấy càng nhiều tiếng bước chân di chuyển phía ngoài rừng cây truyền đến, Uy Mẫn Mẫn cùng một thị vệ cao lớn đi đằng trước, đi theo sau là rất nhiều thị vệ cầm đuốc.

Đợi đến lúc Trầm Lạc đi tới thì Chúc Dịch Phong và Hòa Miêu đều đang quỳ gối trên đất. Chỉ thấy thân thể nhỏ bé của Hòa Miêu run rẩy kịch liệt, giọng đáp lại những lời nói của Hoàng Thượng cũng run run. Mà Chúc Dịch Phong ở một bên lại trấn định sắc mặt tự nhiên bình tĩnh. Nghe những lời Chúc Dịch Phong nói thì trong lòng Trầm Lạc hừ lạnh.

“Hoàng Thượng Miêu tiểu chủ tử len lén kín đáo đưa cho Dịch Phong một tờ giấy, trên đó có viết khuya đến rừng cây phía trước Chiêu Dương cung thương lượng chuyện quan trọng. Dịch Phong quen sống gian dã, không biết trong cung hiểm ác. Cho là Miêu tiểu chủ tử thật sự có chuyện muốn nói với Dịch Phong. Ai ngờ khi đến đây, Miêu tiểu chủ tử đột nhiên lao vào ôm Dịch Phong, Dịch Phong sao dám....” Dịch Phong còn chưa có dứt lời, Hòa Miêu đang quỳ gối run rẩy ở bên cạnh hung ác vùng tay liền tát Chúc Dịch Phong một bạt tai:” Người là đồ tiểu nhân âm hiểm, đem toàn bộ tội lỗi đổ lên người ta. Hoàng Thượng không phải như thế.” Hòa Miêu dứt lời hướng về phía Hoàng Thượng liên tiếp dập đầu.

Trầm Lạc len lén đánh giá Hoàng Thượng, vẻ mặt vẫn nghiêm túc, chỉ thay đổi duy nhất là chân mày nhíu thật chặt lúc này đã giãn ra. Một lúc sau một đạo thanh âm uy nghiêm vang dội trong rừng cây.

“Hòa đại nhân không dạy được nữ nhi, lập tức cách chức điều đi huyện Viễn Sơn, phong Viễn Sơn huyện lệnh làm huyện lệnh kinh thành. Hòa Miêu vô đức, vô liêm sỉ. Khắc chữ tội lên mặt ngay trong đêm trực xuất khỏi kinh thành đến trại kính ở biên cương.”

Một câu nói của Hoàng Thượng không thể nghi ngờ đem Hòa Miêu đánh vào vực sâu. Hòa Miêu quỳ trên mặt đất sau khi nghe xong toàn thân mềm nhũn, sau đó nằm trên mặt đất không nhúc nhích giống như đã chết. Sau khi Hoàng Thượng đi, thị vệ cũng kéo Hòa Miêu đi.

Hòa Miêu nằm dưới đất nổi điên, liều mạng quơ chân múa tay, miệng lớn tiếng kêu. Thanh âm dồn dập cho nên một câu Trầm Lạc cũng không nghe rõ. Uy Mẫn Mẫn trên mặt mang nụ cười kéo Trầm Lạc ra khỏi rừng cây. Trong rừng cây truyền đến tiếng thét chói tai của Hòa Miêu, rồi sau đó yên tĩnh một mảnh.

Phòng Hòa Miêu lập tức được dọn dẹp sạch sẽ, toàn bộ quần áo bên trong đều bị đốt hết. Tỳ nữ thân cận Thúy Hà cũng không thể thoát nạn, cùng Hòa Miêu bị đầy đến trại lính ở biên cương. Cô nương bị trục xuất đến trại lính tức là đã trở thành quân kỹ. Hòa Miêu phạm tội dính lứu đến Thúy Hà vô tội, Thúy Hà khóc lóc thảm thiết bị lôi đi khỏi đồ sương phòng, trên mặt đất còn để lại vệt máu li ti.

Sau khi cung nữ lau sạch vết máu, đồ sương phòng giống như không có chuyện gì xảy ra. Chỉ còn lại ba tú nữ vẫn đi theo Từ ma ma học quy củ.

Hòa Miêu có kết cục như vậy, xui xẻo nhất là Thúy Hà. Mà người được nhiều lợi ích nhất là Tôn Miểu, Tôn đại nhân từ một Huyện Lệnh nhỏ nhỏ ở xa trở thành Huyện lệnh kinh thành, tứ phẩm huyện lệnh nhảy một cái trở thành nhất phẩm Huyện lệnh. Cung nữ thái giám trong hoàng cung cũng không dám xem thường Tôn Miểu, mặt Tôn Miểu cũng lộ sự vui mừng.

Tôn Miểu xuất thân bần hàn, đến Hoàng cung chịu rất nhiều ủy khuất, thấy ngày có càng nhiều người nịnh nạng, trong lòng có tư vị nói không nên lời, biết rõ nếu bản thân mình trầm mê trong cảm giác này, chắc chắn sẽ có kết quả không tốt như Hòa Miêu. Nhưng là nàng không bỏ được cảm giác này. Vì vậy mãi cho đến lần duyệt chọn tú nữ cuối cùng, Tôn Miểu vẫn đang giằng giũa trong dục vọng quyền lực.

“Lạc tiểu chủ tử đáng đi đã được, chỉ là tư thế bưng trà không có uy nghi của Thái tử phi.” Chu hậu liếc mắt nhìn Trầm Lạc đang cúi đầu chậm rãi nói. Thái hậu đang ngồi một bên nhẹ nhàng cười ra tiếng:” Ai

gia thấy nha đầu này không tệ, nhất là ý cười trên mặt làm cho ai gia nhớ đến bộ dáng tú nữ của mình khi lần đầu tiên vào cung.”

Chu Hậu ngồi bên cạnh tay bồng xiết chặt, Thái Hậu rõ ràng là muốn đối nghịch với mình. Nếu bà vẫn như cũ nói Trầm Lạc không tốt, như vậy không phải cũng chính là nói Thái Hậu không tốt sao. Lão hồ ly này, trong lòng Chu Hậu bức tức khó chịu, nhưng trên mặt vẫn như cũ duy trì nét cười.” Bỗng cung nhìn Miêu tiểu không tồi, không bằng cả hai đều thu vào Đông cung đi? Thượng nhi tuổi còn trẻ, cũng khó tránh khỏi nhiệt huyết thịnh vượng, một nữ nhân làm sao có thể phục vụ chu đáo được?”

Trầm Lạc đứng phía dưới nghe đến đây thì trong lòng rất khó chịu. Liếc nhìn Tôn Miểu đang đứng bên cạnh, thấy nàng ta hai tay nắm chặt vạt áo, lại nhìn khuôn mặt trắng nõn, cánh môi gắt gao mím chặt, trong mắt chớp động ánh sáng khát vọng. Phụ thân Tôn Miểu đã thăng quan, phía sau có chỗ dựa vững chắc như thế, Tôn Miểu nhất định là muốn nhập Đông cung rồi.

Thái Hậu liếc nhìn Trầm Lạc rồi lại nhìn Tôn Miểu, cẩn thận đánh giá một phen:” Ừ chủ ý của Hoàng Hậu...” Lời của Thái Hậu còn chưa có nói xong, ở phía dưới lên truyền lên tiếng hét chói tai.

Thanh âm này Trầm Lạc cực kì quen thuộc, là thanh âm của Mẫn Mẫn! Ngay sau đó Trầm Lạc nhìn thấy Tôn Miểu cũng ngã xuống, Trầm Lạc dịch sang bên cạnh, không để cho Tôn Miểu té lên trên người mình. Cúi đầu nhìn trên mặt đất chỉ thấy Mẫn Mẫn té nhào lên người Tôn Miểu, quần áo Tôn Miểu cũng bị Mẫn Mẫn “không cẩn thận” bị kéo rách. Uy Mẫn Mẫn lập tức dùng dằng đứng lên, bởi vì đứng dậy quá nhanh trong tay vẫn còn nắm quần áo Tôn Miểu, roẹt một tiếng, quần áo Tôn Miểu bị xé một mảng lớn, mơ hồ lộ ra cái yếm phía bên trong. Thái giám cung nữ vội vàng cúi đầu xuống.

97. Chương 97

“Hoàng Hậu như vậy còn ra thể thống gì, ai gia thấy cũng chỉ có Lạc nha đầu làm việc quy củ lễ độ, hào phóng. Lưu ma ma, Ngô ma ma đem chủ ý của ai gia thông chỉ cho Hoàng Thượng. Trưởng nữ Trầm Gia Trầm Lạc tiến nhập Đông cung sắc phong Thái tử phi, Uy Mẫn Mẫn cùng nữ nhi của kinh thành phủ, thành thủ Tôn Miểu bởi vì trước điện thất nghi toàn bộ rời cung.” lời nói của Thái Hậu mang theo sự uy nghi và không cho phép phản đối.

Trên mặt Chu Hậu mang theo nụ cười thản nhiên, khi mắt nhìn đến Trầm Lạc thoáng hiện lên tia sáng. Trầm Lạc lúc nào thì thu mua được Thái Hậu đây? Cháu gái nàng Hạ Lan thân thể còn chưa tốt, tiện nhân ở Chiêu Dương cung thân thể lại càng ngày càng tốt. Này thật sự là...

Trầm Lạc nhìn Tôn Miểu đang hoảng hốt lôi kéo quần áo của mình, lại nhìn Uy Mẫn Mẫn đang giả bộ đau nhưng kì thực rất hả hê. Chiêu này của Mẫn Mẫn thật là hay, thứ nhất có thể trừ đi Tôn Miểu, thứ hai có thể xuất cung cùng Tần Lâm bay nhảy.

Tuyển chọn tú nữ tiến hành vào giờ Tý canh ba, đến giờ Mùi một khắc thì trưởng nữ Trầm gia tiến nhập Đông cung trở thành Thái tử phi của Nguyệt Tường quốc đã truyền khắp hoàng cung, rồi truyền khắp kinh thành. Trùng hợp là những ngày đó là những ngày lành rất thích hợp để cưới gả. Vì vậy trong hoàng cung càng ngày càng náo nhiệt. Vạn Quý phi vẫn đóng cửa không ra khỏi phòng, tự mình đỡ Trầm Lạc vào trong kiệu. Kiệu có đỉnh màu lam mang Trầm Lạc đến tướng quân phủ.

Trầm Lạc cũng không có nghĩ đến phụ thân mẫu thân, nhị bá, nhị bá mẫu cùng với Vân Vân đều đã tới. Chỉ là như thế nào bên cạnh Vân Vân lại nhiều thêm một nam nhân? Nam nhân này dáng dấp cực kì yêu mị, một thân áo bào đen, phía trên được thêu lên một con chồn lớn. Tóc được cố định phía sau bằng một cây trâm gỗ. Mặt không lớn lắm chỉ là rất dài. Thời điểm hướng nàng cười mắt hơi híp lại, tản ra hào quang không giống Vũ Văn Thượng.

“Đường tử, đây là phu quân chuẩn cưới của muội, Hà Lăng Thiệu.” Mày Trầm Vân cong lên, mặt nhất thời hồng một mảnh.

Hà Lăng Thiệu? Mĩ nam đứng thứ hai của Nguyệt Tường quốc, là nam tử luôn khiến cho Vũ Văn Liên tâm tâm niệm niệm.

“Được rồi, được rồi, từ nay trở đi chính là ngày vui của Lạc nha đầu, từ phủ của ta xuất giá. Người làm mợ như ta đây cũng thật là vui mừng. Lạc nha đầu nhanh trở về khuê phòng đi, chính là phòng trước kia của con đó. Việc xuất giá của con ta phải cùng phụ thân con cùng nhị bá, nhị bá mẫu, còn có cữu cữu của con hảo hảo thương lượng một chút. Vân nha đầu, Hà Lăng Thiệu cười người, làm gì có chuyện người cười Hà Lăng Thiệu? Nói chuyện đừng không có quy củ như thế.”

Trầm Vân sau khi nghe xong nhìn mợ một cái, sau đó buông tay Hà Lăng Thiệu ra ngược lại kéo tay Trầm Lạc: “Thái Tử phi đường tỷ, muội có rất nhiều lời muốn nói với tỷ, chúng ta vào phòng thôi.” Trầm Lạc vội vàng liếc Trầm Vân, sau đó lại nhìn Hà Lăng Thiệu Vân Vân cứ như thế mà mang Hà Lăng Thiệu ném đi?

Lúc này Hà Lăng Thiệu lại hướng Trầm Lạc cười một tiếng. Sau đó cánh môi hồng mở khẽ thở ra một tiếng: “Tính tình vân nhi từ xưa đã như vậy, về sau có cơ hội sẽ sửa cho nàng.”

Nhìn cánh môi Hà Lăng Thiệu nâng lên, Trầm Lạc lập tức sáng tỏ ý của hắn. Chẳng lẽ Vân Vân cùng Hà Lăng Thiệu đã trải qua chuyện kia rồi sao? Không thể nào Vân Vân mới có mười bốn tuổi, còn chưa có cập kê. Giờ phút này Trầm Lạc cũng không có nghĩ đến, thời điểm nàng cùng Vũ Văn Thượng làm việc đó nàng cũng chưa có cập kê.

Trầm Lạc ngược mắt nhìn về phía phụ mẫu, Trầm Hàn vẻ mặt vẫn bình thường, Bạc Ngưu Mặc hướng về phía khuê nữ mỉm cười gật đầu. Sau khi Trầm Lạc thừa cha mẹ, thì cùng Trầm Vân hướng tới hậu viện tướng quân phủ.

Vào khuê phòng cửa phòng vừa mới đóng, Trầm Vân liền vui mừng cầm tay Trầm Lạc: “Đường tỷ, tỷ thật lợi hại. Dem nhiều tú nữ như vậy đánh bại, một mình trở thành Thái Tử phi. Muội dạy cho tỷ mấy bí mật khuê phòng kia có phải rất hữu dụng hay không? Tỷ có phải cùng Thái Tử hang đêm lên lút cái đó...hử?”

Trầm Lạc liếc Trầm Vân một cái, sau đó ngồi xuống: “Muội bây giờ cùng Hà Lăng Thiệu chuyện cũng đã như thế rồi, nói chuyện còn không có quy củ như thế. Hà Lăng Thiệu làm sao chịu nổi muội.

Kim lòng không được nhìn xuống bụng Trầm Vân, Trầm Vân nhỏ hơn nàng một tuổi, còn chưa có cập kê, ngàn vạn lần không thể có đứa bé được. Nếu không những người bên ngoài sẽ nói Trầm Vân không tốt.

“Đường tỷ, phu quân của muội rất tốt. Vẻ đẹp khác biệt Vũ Văn Thượng. muội rất hài lòng.”

Nhìn khoe môi gương thật cao của Vân Vân, Trầm Lạc nhìn không được cười ra tiếng, Vân Vân tìm được phu quân trong lòng nàng cũng thật vui mừng.

“Ngày hôm nay sắp qua, ngày mai ở phủ tướng quân sắp xếp một chút. Từ nay trở đi đại tỷ phải chuẩn bị gả cho Vũ Văn Thượng, nhất định là rất sốt ruột, trước ngày thành hôn không thể gặp mặt.”

Trầm Lạc hồi tưởng lại việc mấy ngày nay nàng cùng đám cung nữ chung đụng, ở đó cũng chỉ có Mẫn Mẫn thật tâm đối xử với nàng. Không biết nàng có đến Tần phủ hay không?

“Mạn Thanh đâu rồi sao không thấy muội ấy?” Trầm Lạc phát hiện ra từ khi nàng tiến vào tướng quân phủ cũng chưa có nhìn thấy thân ảnh của biểu muội Bạch Mạn Thanh. Trầm Vân bĩu môi: “Bị mợ phạt úp mặt vào tường kiểm điểm đấy. Sau đại hôn của Thái Tử, Nhi hoàng tử cũng không thể ở trong cung nữa. Phía Tây kinh thành đang tiến hành tu sửa phủ đệ cho Thái Tử. Sau khi Mạn Thanh biết tin này, la hét đòi sau khi nhị Hoàng tử tới phủ đệ muốn đến bá phỏng (gặp mặt). Ý niệm của Bạch Mạn Thanh tỷ còn không biết sao?”

Trầm Lạc gật đầu một cái. Mạn Thanh chung tình với Vũ Văn Hạ, mặc dù chỉ có duyên gặp mặt một lần. Vô luận Mạn Thanh có trách nàng như thế nào đi chăng nữa, nàng cũng sẽ không sắp xếp uội ấy gặp mặt nhị Hoàng tử, Vũ Văn Hạ là người thanh tâm quả dục không để ý bất cứ ai, nếu là Mạn Thanh theo hắn, sẽ giống như Uy Mẫn Mẫn đã từng nói trước đây về Hòa Miêu, làm quả phụ.

98. Chương 98

Hôm nay là ngày náo nhiệt nhất Nguyệt Tường Quốc , có rất nhiều dân chúng Nguyệt Tường quốc đặc biệt chạy đến đại môn phủ tướng quân xem náo nhiệt. Thái tử phi chuẩn bị từ phủ tướng quân xuất giá, người có thể xứng đáng với Thái Tử Nguyệt Tường quốc nhất định là thông minh cơ trí, mỹ nhân xinh đẹp.

Phủ tướng quân thường ngày trang nghiêm hôm nay đã được trang hoàng đồ thẩm tươi đẹp. Những tấm vải hỷ này là do nhà mẹ đẻ thái tử phi đặt mua, tất cả đều là vải tơ lụa thượng đẳng. Trừ những tấm vải đồ trang trí hỷ đường, còn có mấy xe ngựa chở rương lớn theo đến Kinh Thành, xe ngựa đều được trang trí bằng gấm đồ thẩm, bên sườn xe còn được khắc kí hiệu của Trầm gia. Mấy cái rương lớn đó nhất định bên trong là vô số kim ngân châu báu, Trầm gia không hổ là phủ trạch đứng đầu Nguyệt Tường quốc, ra tay thật xa xỉ.

Vào giờ phút này, có một cô nương toàn thân mặc giá y đồ thẩm ngồi trước gương trang điểm. Người trong gương mày nhỏ má hồng, vì sức phấn mà khuôn mặt nhỏ càng trắng nõn mềm mại, vô cùng mịn màng. Chỉ là chân mày nhú thật chặt. Tục chải tóc này cũng thật là đau. Mấy cái dây nhỏ hợp thành hình chữ thập, dong đưa trước mặt.

“ Thái Tử phi, lão thân phải chải đầu mang đồ trần sức rồi.” Triệu phu nhân nhất phẩm cáo mệnh phu nhân mắt cong cong, mang trên mặt nụ cười ấm áp, nói với Trầm Lạc. Trầm Lạc nhìn trên bàn bày một đồng lớn đồ trang sức, bên trên bày ba loại trang sức thuộc về Thái tử phi là nhiều nhất, còn có một cái Phượng Vĩ trâm ước chừng sẽ chiếm mất nửa cái đầu.

Thấy Thái Tử phi gật nhẹ đầu, Triệu phu nhân cầm lên một cây lược gỗ. Tay trái cầm những lọn tóc đen dài của Trầm Lạc, tay phải cầm cây lược màu nâu, nhẹ nhàng chải từ trên xuống dưới, vừa chải vừa lẩm bẩm:” Một chải cuộc sống hạnh phúc, hai chải đầu bạc răng long, ba chải con cháu đầy đàn, bốn chải cuộc sống đủ đầy.”

Sau khi chải đủ bốn lần, Triệu phu nhân cầm lên một sợi dây đỏ buộc toàn bộ tóc Trầm Lạc lại cuốn thành hình tròn dùng một cây trâm hình hoa sen trắng cố định lại, Trầm Lạc nhìn trong gương thấy một búi tóc hình tròn búi thật cao sau ót. Thủ nghệ của Triệu phu nhân không tệ, búi tóc được điểm xuyết bằng một cây trâm hoa sen trắng.

Đợi cho đến khi mang chiếc Phượng Vĩ trâm lớn kia Trầm Lạc cảm thấy như trên đầu đội cả nghìn lượng vàng vậy. Phượng Vĩ trâm này là được làm từ vàng ròng.

Mắt Triệu phu nhân vẫn mang ý cười, nhìn hết sức ôn nhu, nhưng tay chân lưu loát. Chỉ trong chốc lát trên tai Trầm Lạc đeo khuyên tai Quỳnh Ngọc, trên cổ mang dây chuyền ngọc trai Tử La.

“ Thái Tử phi đừng nóng vội, còn có mấy món trang sức chưa có mang. Mấy món trang sức đang đeo là đồ mới, hiện tại nên mang thêm mấy món trang sức cũ. Tân nương tử nhất định phải mang cả mới cả cũ, sau này cuộc sống của ngài cùng Thái tử càng ngày càng mặn nồng, hạnh phúc mỹ mãn.” Triệu phu nhân dứt lời lấy từ trong tay áo ra một cái hộp gấm màu xanh.

Trầm Lạc đưa mắt nhìn. Bên trong có hai chiếc vòng ngọc bị mài mòn, và một chiếc mộc trâm xấu xí làm bằng gỗ đào.

“ Triệu phu nhân...Trâm hoa đào này...?” Trầm Lạc thấy trên chiếc trâm này có khắc tên nàng, Triệu phu nhân vừa cười vừa đem trâm cài lên búi tóc Trầm Lạc:” Thái Tử phi đây là Trầm phu nhân đặc biệt dặn ta mang thêm cho ngài, đây là chiếc trâm làm lễ cập kê cho ngài.”

Chiếc trâm đào này là tự tay Vũ Văn Thượng tự tay làm tự tay khắc, nó làm bạn cùng nàng hoàn thành lễ cập kê, lại cùng nàng tham gia hôn lễ. Nhìn chiếc trâm đào trên đầu, mặc dù hình dạng xấu xí, cũng không bằng những đồ trang sức quý giá khác. Nhưng Trầm Lạc lại cảm thấy chiếc trâm này còn đẹp hơn cả Phượng Vĩ trâm kia.

Triệu phu nhân lùi về sau, nhìn Trầm Lạc từ trên xuống dưới, vừa nhìn vừa gật đầu:” Thái Tử phi hôm nay thật là đẹp.” Trầm Lạc nhìn mình trong gương, nhất thời cũng cảm thấy mình đẹp lên. Bình thường nàng ăn mặc thanh nhã, so sánh với bản thân trước kia có thể là do nàng hôm nay trang điểm son phấn.

Lúc này cửa phòng bị người ngoài đẩy ra, Triệu phu nhân thấy Bạch Ngự Mặc muốn cung kính khom người hành lễ, nhưng bị Bạch Ngự Yên tiến lên nâng dậy:” Triệu phu nhân hôm nay thật phiên ngài.” Triệu phu nhân lắc đầu liên tục dứt khoát nói:” Được thực hiện tục chải tóc cho Thái Tử phi là vinh hạnh của lão phu. Trầm phu nhân khiếu trong cũng ước chừng cũng sắp đến. Có gì muốn nói với Thái Tử phi mau mau nói, lão phu tạm lui trước.”

Ngay từ đầu Bạch Ngự Yên ngoài thính đường đã nóng ruột chờ đợi, thái giám trong cung đã đến phủ tướng quân, nói kiệu đã ra khỏi cửa cung rồi, ngay lập tức sẽ đến phủ tướng quân. Vừa nghe như vậy Bạch Ngự Yên lập tức đi đến hậu viện. Bản thân bà chỉ có một khuê nữ, Kinh Thành cùng Huyện Vân Hà cách nhau xa như vậy, trong hoàng cung oanh oanh yến yến rất nhiều, mặc dù Thái Tử đối với khuê nữ rất tốt, nhưng mà bà vẫn không yên lòng,

Nhìn chân mày mẫu thân nhíu thật chặt, Trầm Lạc lập tức đứng dậy nắm lấy tay mẫu thân:” Mẫu thân người làm sao vậy? Hôm nay là ngày vui của nữ nhi ngài nên cười nha.”

Nào biết câu nói nhẹ nhàng của Trầm Lạc không những không làm ầu thân cười lại khiến bà khóc. Trầm lạc vội buông tay mẫu thân ra muốn lau nước mắt cho người. Bạch Ngự Yên kéo tay khuê nữ lắc đầu:” Không có gì phải lo, nữ nhi xuất giá, người làm mẫu thân sẽ muốn khóc. Lúc ta xuất giá tổ mẫu con cũng khóc vậy. Lạc nhi mẫu thân biết con hay mềm lòng, mẫu thân đã từng khen con tâm tính tốt thiện lương. Nhưng mà về sau con nhất định không được mềm lòng phải cứng rắn lên. Thái Tử phi nhất định phải có khí thế không thể chịu uất ức.”

Trầm Lạc nở nụ cười thản nhiên:” Mẫu thân, nữ nhi nhất định không làm mất mặt mũi phụ thân, mang bản tính gian thương vào trong cung đấu đi.”

Bạch Ngự Yên vừa nghe thế cười rộ lên. Vỗ nhẹ tay khuê nữ:” Con đó, sao lại nhắc phụ thân ở đây. Sau khi vào Đông cung nhớ trông chừng thái tử thật kĩ, nam nhân tâm địa gian xảo, bây giờ đối với con tốt, không nhất thiết sẽ đối tốt với con cả đời.”

“ Mẫu thân lời này nếu như bị phụ thân nghe được, xem xử lí người như thế nào?” Trầm Lạc dứt lời nhẹ nhàng bật cười lên.

“ Thái Tử phi, kiệu trong cung đã đến trước cửa phủ tướng quân.” Thanh âm gã sai vặt từ bên ngoài truyền vào. Bạch Ngự Yên vừa nghe như vậy, lập tức lấy khăn voan đỏ từ bàn trang điểm trùm lên đầu khuê nữ. Sau đó nhét vào tay khuê nữ một trái bình an vừa đỏ vừa lớn, cuối cùng đỡ tay khuê nữ hướng đến cửa phòng.

Trầm Hàn lúc này đang đứng trước cửa phòng, Bạch Ngự Yên đưa tay khuê nữ cho Trầm Hàn. Trầm Hàn nhìn kiều thê mắt hồng hồng không khỏi đau lòng. Lại nhìn khuê nữ của mình, thời gian trôi qua thật mau. Nha đầu bảo bối cũng đã lập gia đình. Lúc trước ông nhận tay Bạch Ngự Yên từ tay nhạc mẫu, hôm nay lại nắm tay khuê nữ đưa lên kiệu hoa.

Trước cửa phủ Tướng quân, đèn lồng đỏ lớn treo thật cao, tiếng pháo nổ vang trời, cực kì náo nhiệt. Dân chúng Nguyệt Tường quốc đông nghịt vây trước cửa phủ tướng quân, thấy tân nương một thân giá ý, đầu đội khăn voan đỏ bước ra, dân chúng Nguyệt Tường quốc một hồi lại một hồi tung hô. Bên tai Trầm Lạc đầy tiếng hô vui sướng, tiếng pháo.

“ Nha đầu bảo bối, Trầm Gia vĩnh viễn là hậu thuẫn phía sau của con đừng sợ.” Trước khi Trầm Lạc vào kiệu nghe được câu nói đầu tiên cũng là câu nói cuối cùng của phụ thân.

Sau đó bên ngoài lại một hồi tiếng hoan hô, cỗ kiệu bị nhắc lên. Trầm Lạc nắm thật chặt trái bình an trong tay, nàng lập gia đình, việc này khi còn bé thấy thật xa vời, mà hôm nay đã thành sự thật. Trong lòng có tư vị không nói nên lời, vui sướng kích động lo sợ khẩn trương ngưng ngừng. Mấy loại cảm giác này đan xen quần quýt lấy nhau cùng một chỗ.

“ Đường tử xuất giá rồi, Lăng Thiếu chờ sang năm ta cập kê, chàng cũng mau nghênh ta tiến cửa đi.” Trầm Vân kéo tay Hà Lăng Thiếu đứng ở trước cửa phủ tướng quân, ngẩng đầu hướng về phía Hà Lăng Thiếu nói.

Hà Lăng Thiếu híp mắt lại, đưa tay sửa sang lại tóc Trầm Vân bị gió thổi loạn, sau đó nhẹ nhàng lên tiếng:” Ừ”.

Bạch Ngự Yên đứng bên cạnh nhìn kiệu hoa càng lúc càng xa, vành mắt lại đỏ lên. Trầm Hàn nhìn không đành lòng, không để ý người ngoài còn đang nhìn. Lập tức kéo kiều thê vào trong lòng. Tay phải nâng lên vỗ nhẹ nhẹ lưng kiều thê:” Khuê nữ nhất định phải lập gia đình, sau này Vân Vân cũng sẽ đến kinh thành, Mạn Thanh cũng ở Kinh Thành, ba tỷ muội trông nom lẫn nhau, nàng đừng lo lắng.”

Nghe thấy tên mình Bạch Mạn Thanh nhìn Hà Lăng Thiếu đang nắm thật chặt tay Trầm Vân, lại nhìn kiệu hoa cuối đường. Sau đó ánh mắt lại nhìn về phía thành Tây. Tại sao cha mẹ không đồng ý cho nàng cùng Nhị Hoàng tử thân cận đây? Trầm Lạc và Trầm Vân đều đã tìm được phu quân tốt, vì sao nàng muốn tìm một phu quân lại gian nan như thế?

Một đường diễn tấu sáo và trống, dân chúng Nguyệt Tường quốc cũng xếp hàng dài từ cửa phủ tướng quân đến cửa cung, lúc này ước chừng còn không đến nửa canh giờ thì sẽ đến giờ ngọ. Cửa lớn Hoàng cung đang được đóng chặt. Đội ngũ rước dâu ngừng thối kè, những thị vệ đứng trên tường thành mặt mang theo ý cười.

Theo tập tục của Nguyệt Tường quốc. Mỗi đời Thái Tử phi đều phải ở bên ngoài cửa cung chờ một thời gian cửa cung mới mở, làm như vậy để trừ đi khí nhu của Thái Tử phi. Đương kim hoàng hậu năm đó cũng không phải là bị giữ ở ngoài cửa cung một canh giờ mới cho vào sao.

“ Thái Tử phi đã đến, Thái Tử ngài mở cửa đi nha.” Dân chúng xếp hàng ven đường mặt lộ ý cười nồng đậm, có người tốt bụng lên tiếng. Trầm Lạc có biết tập tục như thế, nhưng nàng lại không biết hoàng cung có sử dụng tập tục gian gian như thế. Như vậy nàng phải đợi bao lâu đây? Trầm Lạc nhìn quả bình an vừa lớn lại vừa đỏ trong tay, từ sang đến giờ nàng chưa có ăn cái gì, bây giờ đã cảm thấy đói bụng. Quả bình an không thể ăn, đây là quả dự báo cả đời bình an hạnh phúc của nàng.

“ Thái Tử phi đừng nóng vội, trừ đi khí nhu (yếu ớt ấy) để mạnh khỏe nhé.” Dân chúng bên đường càng nói càng hăng say, hỉ đội cũng cũng lây theo, cũng theo hết lên.

Ngay lúc sự hăng hái càng ngày càng dâng cao, cửa cung đỏ thắm mở. Lưu công công từ bên trong bước ra, lập tức hướng về phía hỷ đội vẫy vẫy tay:” Mau mau đi vào, Điện hạ không chờ nổi. Trừ khí nhu thật là dày vò người.” Lời nói của Lưu công công làm cho cả hỷ đội choáng váng. Trừ khí nhu nữa khắc cũng chưa được nha.

Thị vệ đứng trên tường thành vẻ mặt khiếp sợ không thôi, bọn học tính toán muốn xem nhiều một chút việc trừ khí nhu, ai ngờ đầu lại mở ra sớm như vậy? Sau khi cân nhắc qua bọn họ liền hiểu rõ. Nghe nói Thái Tử phi lần đầu tiên vào cung Thái Tử liền đối với người chăm sóc chiếu cố. Tuyển chọn tú nữ, trong cả đám tú nữ cuối cùng chỉ chọn Thái Tử phi này thôi. Về sau Điện hạ nhất định sẽ Thái Tử phi lên tận trời.

Đông cung cực kì nào nhiệt, Tiểu Phúc Tử nghe thấy tiếng kèn thì khuôn mặt mỉm cười. Khom người hướng Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng nói:” Điện hạ kiệu hoa đã tới rồi.” Vũ Văn Thượng sửa lại hỷ bào của mình, sau đó liếc Tiểu Phúc Tử:” Bốn điện hạ đã nghe không cần người lắm mồm.” Tiểu Phúc Tử lập tức ngậm miệng lại.

Hoàng Thượng đứng bên cạnh Vũ Văn Thượng nở nụ cười hiền lành. Vạn Quý phi đứng bên cạnh hoàng thượng vẻ mặt nhàn nhạt nhưng cũng lộ ý cười, hoàng hậu hay tay nắm thật chặt.

Kiệu hoa dừng trước cửa Đông cung, bên tai Trầm Lạc nhất thời yên tĩnh. Trong lòng cũng trở nên khấn trương, tim nhảy bùm bụp. Một lát sau nàng nghe được thanh âm của Hoàng Thượng phía bên ngoài.

“ Thượng nhi, đây là mũi tên năm đó phụ hoàng đã dùng.”

Trầm Lạc biết Vũ Văn Thượng chuẩn bị bắn cửa kiệu, ở trên nóc kiệu sẽ được bắn ba cái hồng tiễn, cái này để xóa tà khí cho tân nương khi từ nhà mẹ đẻ đến nhà phu quân đính vào.

Một lát sau Trầm Lạc chỉ nghe rầm rầm rầm ba tiếng, sau đó chung quanh lại lần nữa vang lên tiếng hoan hô.

Đột nhiên kiệu hoan nghiêng về phía trước, Trầm Lạc lập tức nắm thật chặt bình an quả trong tay. Dựa vào khoảng cách khăn voan đỏ Trầm Lạc thấy màn kiệu bị nhắc lên. Một đôi giày mau đỏ xuất hiện trước mắt.

99. Chương 99

Khi Trầm Lạc thấy một bàn tay to ngón tay thon dài xuất hiện dưới khăn voan thì khóe môi không tự chủ được nâng lên.

Tay phải Trầm Lạc vừa mới nâng lên, Vũ Văn Thượng liền nắm chặt. Lúc Trầm Lạc từ trong kiệu hoa bước ra nghe thấy chung quanh có tiếng reo hò.

Sau đó là bùm bùm tiếng pháo lại vang lên lần nữa. Tay Trầm Lạc bị Vũ Văn Thượng cầm thật chặt. Sau khi vào trong chính sảnh Đông Cung quỳ xuống, chỉ nghe thấy tiếng Lưu công công lanh lảnh vang lên.

“ Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.”

Đôi tay bị bàn tay ấm áp của Vũ Văn Thượng nắm thật chặt, trong lòng Trầm Lạc cảm thấy ngọt ngào.

Sau khi bái đường, Trầm Lạc được một ma ma mang vào tắm điện Đông cung.

Hoàng cung tổ chức tiệc, ăn uống đến tận giờ Tuất canh ba. Ở trong tắm điện Đông cung Trầm Lạc thủy chung vẫn ngồi bên mép giường, không hề thư thái chút nào. Trong tay vẫn nắm quả Bình An không thể ăn, hai bên đứng một hàng cung nữ, những cung nữ đó không cho nàng ăn cái gì, cũng không cho nàng vén khăn hỷ lên để thở. Trong lòng Trầm Lạc liên tiếp than thở, Vũ Văn Thượng thật là tốt, được ở bên ngoài ăn uống.

Lại qua một thời gian, Trầm Lạc nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài. Ngay sau đó thì nghe một tiếng bang hình như cửa điện Đông cung bị đập ra.

“ Các người lui hết ra đi.”

Thanh âm này là thanh âm của Vũ Văn Thượng, như thế nào lại mang theo mem say? Trầm Lạc hết sức bất mãn, hôm nay là ngày đặc biệt, tại sao Vũ Văn Thượng có thể uống say.

“ Nô tỳ tuân mệnh.” Ngay sau đó một hàng cung nữ lui xuống.

Nhất thời chung quanh hoàn toàn yên tĩnh, xuyên qua khăn hỷ Trầm Lạc lại lần nữa có thể thấy được một đôi giày đỏ. Không biết tại sao Trầm Lạc cảm thấy khẩn trương.

Khăn hỷ bị nhấc lên, cái cằm trắng nõn bị một tay nâng lên. Trầm Lạc thấy được một đôi con ngươi lóe sáng như sao, đôi mắt hoàn toàn thanh tĩnh, không có nửa điểm mem say.

“ Lạc nhi.” Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng gọi nhũ danh Trầm Lạc. Trầm Lạc giương khóe miệng nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Nhìn khuôn mặt yêu kiều mềm mại của Trầm Lạc, tinh quang trong đôi mắt Vũ Văn Thượng càng ngày càng sáng.

Vũ Văn Thượng cứ như sói nhìn nàng, Trầm Lạc biết nàng và Vũ Văn Thượng đã trở thành phu thê. Đêm động phòng hoa chúc nhất định phải làm chuyện kia. Trước kia cũng đã làm nhiều lần, nhưng tối nay đặc biệt khẩn trương.

“ Lạc nhi nên uống rượu giao bôi thôi.” Sau khi Vũ Văn Thượng dứt lời, mang quả Bình An đang nắm trong tay Trầm Lạc đi, rồi sau đó bước đến trước bàn để xuống. Lúc quay lại trong tay đã cầm thêm hai ly rượu màu vàng. Rượu bên trong ly bị ánh nến chiếu lên trở nên mờ ảo.

Tay phải Trầm Lạc cùng tay phải Vũ Văn Thượng giao nhau, Trầm Lạc ngược đầu uống hết rượu giao bôi. Rượu vừa xuống đến bụng, ly rượu liền bị Vũ Văn Thượng đoạt đi, chỉ nghe cách một tiếng hai ly rượu rơi xuống đất.

Vũ Văn Thượng không nói lời nào, chỉ đưa tay gỡ hết trâm cài đầu trên đầu Trầm Lạc, sau đó mang chúng đặt trên cái bàn gỗ bên cạnh: “ Lạc nhi, cái trâm đào này thật xấu xí.” Vũ Văn Thượng gỡ chiếc trâm đào trên đầu Trầm Lạc xuống, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai chữ Trầm Lạc được khắc phía trên.

“ Xấu chỗ nào thiếp cảm thấy rất đẹp.”

Trầm Lạc nhẹ nhàng trả lời nhất thời khiến Vũ Văn Thượng cười rộ lên, sau khi đem cây trâm đào trong tay đặt trên bàn, đôi tay Vũ Văn Thượng ôm lấy eo Trầm Lạc. Đầu nhẹ nhàng cọ mặt Trầm Lạc. Cổ ý phà hơi nóng lên cổ lên tay Trầm Lạc. Tim Trầm Lạc càng đập nhanh hơn.

“ Lạc nhi.” Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng gọi nhũ danh Trầm Lạc, đôi môi nhanh chóng tìm đến môi Trầm Lạc, theo đó đôi tay cũng bắt đầu hoạt động.

Hai chiếc xiêm y đỏ thắm nhẹ nhàng rơi xuống đất, nữ tử cái yếm đỏ thắm nam tử trung y trắng muốt. Trên giường hai người không nháy mắt nhìn nhau. Vũ Văn Thượng đỡ eo Trầm Lạc để cho nàng nhẹ nhàng nằm xuống, khoe môi mang nụ cười tà ác, nheo mắt lại nhìn Trầm Lạc từ đầu đến chân một lần.

Tim Trầm Lạc đập càng ngày càng nhanh. Sói đối trước kia đem nàng ăn sạch sành sanh động tác đột nhiên chậm lại. Trầm Lạc không đoán ra dụng ý của Vũ Văn Thượng, trong lòng càng khẩn trương.

“Lạc nhi tối nay ta muốn dùng cách mới ăn nàng từ đầu đến chân.” Tiếng Vũ Văn Thượng khàn khàn vang lên. Trầm Lạc không rõ muốn mở miệng hỏi Vũ Văn Thượng. Thì Vũ Văn Thượng lóa thể đi lại giường (nguyên bản convert thì là chạy đến giường nhưng mà ta cảm thấy cái đó có vẻ sói đối quá mức... JJ). Đợi đến khi lại ở trên giường tay đã cầm một bình rượu.

“Chàng...” Trầm Lạc trợn mắt nhìn Vũ Văn Thượng đem toàn bộ bình rượu đổ lên người nàng, trên tay dính chút rượu cũng toàn bộ bôi lên người nàng. Từng chút từng chút tập kích các bộ phận trên người Trầm Lạc, Trầm Lạc nhận không được cả người cong lên.

Đôi môi Vũ Văn Thượng liếm láp thân thể Trầm Lạc từ trên xuống dưới, cố ý dừng lại chỗ đóa hồng mai, cái lưỡi dài vòng quanh lưu luyến. Lúc nặng lúc nhẹ. Tay phải tiến xuống phía dưới Trầm Lạc lúc nhanh lúc chậm. Mùi rượu nồng đậm hương thơm kiều diễm lan tỏa khắp tấm điện Đông cung.

“Lạc nhi, rượu chảy đến chỗ đó rồi, không được để lãng phí...”

Mặt Trầm Lạc càng ngày càng hồng thêm, tăng thêm phần quyến rũ mê người, bởi vì vừa rồi bị kích thích mà mắt nheo lại như con mèo nhìn Vũ Văn Thượng. Trầm Lạc vốn định ngăn cản Vũ Văn Thượng, lại phát hiện thanh âm mình nói ra sao mà mềm mại và thẹn thùng. Động tác của Vũ Văn Thượng quá nhanh, cái lưỡi dài mềm mại ầm ập đã luồn vào cứ thế ra ra vào vào, đầu Trầm Lạc lập tức nâng lên. Thanh âm giòn tan không tự chủ được tràn ra. Thân thể run rẩy mãnh liệt.

Một tay Vũ Văn Thượng nắm hai chân của Trầm Lạc giơ thật cao lên, càng ra sức hút rượu ở phía trong. Hai tay Trầm Lạc không khống chế được nắm thật chặt tóc Vũ Văn Thượng.

“A...” Trầm Lạc thét lên từng đợt từng đợt, sau đó mật ngọt bắt đầu chảy ra từ bên trong. Cái lưỡi dài của Vũ Văn Thượng lập tức hoạt động đem toàn bộ mật ngọt ăn.

Quả thật là ăn toàn thân, sau khi cao trào đi qua, hai chân Trầm Lạc được thả xuống, toàn thân như một vũng nước xuân không còn chút hơi sức nào.

“Lạc nhi, tiếp tục nào.” Vũ Văn Thượng dứt lời thì vỗ lên cái mông trắng nõn của Trầm Lạc một cái, hai chân Trầm Lạc vòng qua đầu Vũ Văn Thượng, sau đó đập lên người Vũ Văn Thượng một cái. Hắn nói thì rất nhẹ nhàng rồi, nàng cả này nay chưa có ăn gì, có tinh thần nhưng cũng không có hơi sức.

Bởi vì động tác vừa rồi của Trầm Lạc mà Vũ Văn Thượng nhìn thấy đóa hoa ướm át của Trầm Lạc. Lúc này Vũ Văn Thượng bước xuống giường, lấy tay cầm một khối Hoa Quế cao.

Trầm Lạc lưỡi biếng nhận khối Hoa Quế cao, từ từ cắn. Nghiêng đầu nhìn cái tủ bên cạnh, phía trên bày một cái bình hoa, hoa vẫn trắng muốt. Trong nháy mắt Trầm Lạc nghĩ đến việc đầu đội bình hoa cười lộ tám chiếc răng.

Con người Trầm Lạc đảo một vòng, sau đó mang theo mấy phần thẹn thùng mấy phần lấy lòng nhìn về phía Vũ Văn Thượng: “Vũ Văn Thượng chàng còn nhớ trước kia khi thiếp đồng ý cùng chàng giả làm uyên ương chàng có đồng ý với ta ba điều kiện chứ? Điều kiện thứ ba thiếp cũng chưa có nói ra.”

Vũ Văn Thượng trầm tư một lúc, đúng là có chuyện như thế, nhưng mà...giả uyên ương?

“Lạc nhi, ta và nàng đã thành thân. Đâu có giả uyên ương?” Vũ Văn Thượng cúi đầu nhìn cái miệng nhỏ nhắn không ngừng khép mở của Trầm Lạc, chỉ mong giai nhân có thể ăn nhanh một chút, phía dưới của hắn đã trường đến đau đớn rồi.

Trầm Lạc nghe thế lập tức bĩu môi. “Chàng đem cái bình hoa trắng đó đội lên đầu, sau đó đứng thẳng người cười lộ tám chiếc răng. Nếu không thiếp sẽ từ từ mà ăn Hoa Quế cao.” Trầm Lạc vừa nói vừa ngồi dậy, bởi vì phải trêu Vũ Văn Thượng, nên lúc này cả người Trầm Lạc đều mềm mại.

Thấy Vũ Văn Thượng do dự một hồi, Trầm Lạc cố ý tách đùi ra, đem nơi đó hoàn toàn phơi bày ra. Môi lưỡi cố ý vòng quanh Hoa Quế cao liếm láp. Lần này vì trêu Vũ Văn Thượng mà nàng lỗ vốn rồi.

Phía dưới Vũ Văn Thượng càng ngày càng đau đớn, bất đắc dĩ đành đi về phía tử để y phúc lấy cái bình hoa trắng đặt trên đầu.

“ Đứng thẳng người, cười lộ tám chiếc răng. Cười mỉm, cười mỉm chàng cười như thế làm chi?” Trầm Lạc nhin nụ cười sắp bật ra khỏi môi, lúc này Vũ Văn Thượng toàn thân trần như nhộng trên đầu đội bình hoa, miệng mỉm cười lộ tám chiếc răng, khuôn mặt trắng noãn , cánh môi khê gương lên.

Cho dù Vũ Văn Thượng có làm được thì Trầm Lạc cũng bói móc.

“ Cười quá cứng nhắc, phải tự nhiên.” Trầm Lạc chăm chú nhìn Vũ Văn Thượng bộ dáng chỉ vào bình hoa cười nhạt, cho nên không có phát hiện mình bây giờ xinh đẹp cỡ nào.

Dưới ánh nến nhàn nhạt bấp đùi hồng hào mở ra, mơ hồ để lộ địa phương rậm rạp, tay phải chống đầu. Hai quả tuyết trắng trước ngực lộ ra một cái rãnh sâu. Vũ Văn Thượng nhìn thấy mà tâm ngứa ngáy khó nhịn. Lập tức mang bình hoa trên đầu vứt đi.

Choang một tiếng, bình hoa đẹp đẽ bị quăng nát bấy, Trầm Lạc thấy Vũ Văn Thượng mặt nghiêm túc bước nhanh tới, lại nhìn gậy gộc của hắn....Này như thế nào như thế rồi vậy?

Kể thức thời là trang tuần kiệt, Trầm Lạc vội vàng ăn Hoa Quế cao trên tay, nhanh chóng bò xuống giường, nhưng lại bị Vũ Văn Thượng nhanh hơn bắt lấy eo, cả thân thể bị quăng lên trên giường. Trầm Lạc bị Vũ Văn Thượng đè lên nằm ở dưới, trên mặt lộ ra nụ cười lấy lòng:” Phu quân chàng nhẹ một chút không thiếp sẽ bị thương.”

Bóp Vũ Văn Thượng lại vỗ vào mông Trầm Lạc một cái:” Mới vừa rồi trêu ta rất vui vẻ phải không? Ăn no rồi hiện tại có hơi sức có tinh thần rồi chứ?”

Trầm Lạc gật đầu lia lịa:” Có hơi sức một chút, nhưng phu quân ngàn vạn lần phải nhẹ một chút.” Trầm Lạc rất không yên lòng, lên tiếng thêm một lần.

Giữa cổ họng Vũ Văn Thượng tràn ra tiếng hừ lạnh, ngay sau đó chỉ chỉ cự long của mình:” Nương tử, ta muốn nhẹ một chút, nhưng mà nói với ta cũng vô dụng, phải hỏi nó có muốn hay không.” Nhìn theo ngón tay Vũ Văn Thượng Trầm Lạc lại lần nữa nhìn thấy cự long của hắn càng ngày càng lớn.

Lúc này Trầm Lạc chỉ muốn bỏ qua sau đó giả bộ ngủ mà thôi, thế nhưng hiển nhiên là không được. Vũ Văn Thượng thật nhanh quyết định giờ đùi phải của Trầm Lạc thật cao lên, biết nơi đó của Trầm Lạc đã đủ ướt, Vũ Văn Thượng nâng thân thể lên, không chút lưu tình mà đâm vào.

Nơi đó đã ướt át vô cùng, Trầm Lạc nhin không được hút một ngụm khí lạnh. Đôi tay vỗ vỗ tay Vũ Văn Thượng, kêu ra tiếng:” Đứng quá nhanh.”

Vũ Văn Thượng khó nhịn khàn khản lên tiếng:” Lạc nhi, lần này ta muốn một phát là trúng.” Trầm Lạc quần bách nhất thời không nói được, một phát là trúng...Một lát sau mới đột nhiên nghĩ đến là mang thai, thời gian nàng giận Vũ Văn Thượng rất lâu hai người không có làm.

Trầm Lạc nghĩ đến đó cố ý mở hai chân lớn hơn. Vừa dùng thanh âm kiều mị rên, lại chủ động nghênh hợp với Vũ Văn Thượng.

Vũ Văn Thượng vẫn tiếp tục va chạm, thân thể Trầm Lạc ở trên giường phập phồng lên xuống. Eo thon xinh đẹp vẽ ra những đường cong mê người. Bởi vì tình triều dâng cao hai cổ thân thể càng thêm kịch liệt từng tiếng từng tiếng “ kéo kẹt kéo kẹt “ quỳ dị vang lên.

Âm thanh yêu kiều từ tấm điện Đông cung truyền ra, thái giám cung nữ gác đêm không khỏi đỏ mặt. Trong lòng thở dài nói. Điện hạ thật sự là dung mãnh vô địch. Thái tử phi mãnh mai như thế làm sao mà chịu được. Chỉ có Tiểu Phúc Tử biết, Thái Tử phi tuyệt đối có thể chịu đựng được. Bởi vì từ sớm đã được Thái Tử luyện cho rồi.

100. Chương 100

Vũ Văn Thượng và Trầm Lạc trên giường vành tai tóc mai chạm nhau một hồi, cho đến khi Trầm Lạc thở gấp liên tục Vũ Văn Thượng mới bằng lòng dừng tay. Cuối cùng dưới sự thúc dục liên tục của Trầm Lạc bằng lòng lên Kim Loan điện lâm triều.

Bích Liên biết hôm nay Thái Tử phi muốn rời giường sớm chuẩn bị để đến Từ Ninh cung và Thái Hòa điện dâng trà cho Thái Hậu và Hoàng Hậu, vì vậy khi trời còn chưa sáng Bích Liên đã dậy, đi hầm cháo táo đỏ. Trong sách có nói qua, thức ăn tốt nhất cho nữ tử vào buổi sáng đó là cháo hầm táo đỏ.

“Bích Liên cháo này hầm rất vừa ăn, người đã tốn nhiều tâm tư, thật vất vả cho người rồi.” Trầm Lạc uống hết cháo táo đỏ, cuối cùng còn chẹp chẹp miệng vài cái. Bích Liên cúi đầu nhỏ giọng đáp:” Nô tỳ không cực khổ.”

Trầm Lạc sờ sờ búi tóc mình tự mình vãn, Bích Diệp không có ở đây, trong Đông cung ngoài Bích Liên là cung nữ nằng mang tới, ngoài ra không có bất cứ cung nữ nào khác. Bích Liên đối với được thiện cũng có chút hiểu biết, nhưng mà đối với việc búi tóc thì...Trầm Lạc nhìn búi tóc sau ót Bích Liên, trong lòng thở dài.

“Bích Liên theo ta đi đến Từ Ninh cung.” Trầm Lạc đứng lên vừa nói vừa giúp Bích Liên sửa sang lại tóc. Hai mắt Bích Liên tròn to, vừa khoát tay vừa nhanh chóng lùi về phía sau. Thân thể nhỏ bé cũng theo đó mà run rẩy:” Thái Tử phi tay ngài quý vô cùng, làm sao có thể giúp nô tỳ sửa tóc đây?”

Trầm Lạc cười cười tiến lên đỡ Bích Liên đang quỳ trên mặt đất đứng dậy:” Xem người nói kìa, trước đây Bích Diệp ở chỗ trưởng công chúa chịu thiệt thòi. Nếu mà ta lại thân cận với người, ngộ nhờ những người đó lại làm hai người thì làm sao bây giờ? Trước kia ta là tú nữ không bảo vệ người tốt được. Nhưng hiện tại khác rồi, người không cần nơm nớp lo sợ như thế nữa.” Bích Liên ngơ ngác nhìn Thái Tử phi đang nở nụ cười tươi như hoa, trong đầu vang lên câu nói của Mẫn Ngự y, Lạc tiểu chủ tử nhất định là Thái Tử phi, mà lại là Thái Tử cùng với người khác bất đồng.

Nô tài Tiểu Phúc Tử tham kiến Thái Tử phi.” Tiểu Phúc Tử ở ngoài phòng hành lễ hướng Trầm Lạc thỉnh an. Trầm Lạc buông tay Bích Liên ra, hướng về phía Tiểu Phúc Tử giơ tay lên” Tiểu Phúc Tử không cần đa lễ.” Dứt lời Trầm Lạc đưa mắt nhìn ra ngoài. Lúc này trời còn chưa sáng hẳn, phải nhanh chút đi Từ Ninh cung cùng Thái Hòa cung thôi.

Mà Thái Hậu ở Từ Ninh cung hôm nay cũng dậy thật sớm, phân phó Lưu ma ma chuẩn bị tốt Hoa Quế cao cùng trà xanh. Nhưng mà Thái Hậu không có nghĩ đến là Hoàng Hậu mới sáng sớm đã chạy đến Từ Ninh cung.

Chu Hậu trên mặt nồng đậm nụ cười, nghiêng đầu nhìn Hoa Quế cao trên bàn. Sau đó bật cười” Thái Hậu người đối với cháu dâu thật tốt, hồi đó khi con dâu dâng trà cho người cũng không có được đối xử tốt thế đâu.” Thái Hậu liếc nhìn Chu Hậu một cái, vội sự không đành diện Tam Bảo. Hoàng Hậu nhất định hôm nay có điều gì đó muốn nói với bà. Bà cũng đã lớn tuổi rồi, mà Hoàng Hậu lại còn vong vo với bà.

“Hoàng Hậu hôm nay tới là có chuyện gì? Phỏng chừng Lạc nha đầu lập tức sẽ tới, có gì muốn cứ nói thẳng.” Thái Hậu lạnh nhạt mở miệng, mặt Chu Hậu nhất thời trắng bệch, nhưng vẫn làm như không có gì tiến lên giơ tay vuốt ve bả vai Thái Hậu:” Thái Hậu, cũng không phải là chuyện lớn gì. Liên nhi chọc cho Hoàng Thượng tức giận, mấy ngày thân thể Vạn Quý phi cũng đã tốt hơn, hơn nữa liên tục mấy ngày nay Hoàng Thượng đều nghỉ ở Chiêu Dương cung. Liên nhi bị cấm túc cũng lâu rồi, cũng nên bỏ lệnh cấm đi chứ. Thái Hậu ngài tìm thời cơ nói đỡ với Hoàng Thượng một chút có được không?”

Đúng vào lúc này thanh âm của Thái giám vang lên ngoài cung:” Thái Tử phi giá lâm.” Sau khi Thái Hậu nghe thấy, trên mặt vốn lạnh lùng lập tức sáng rõ, lập tức đem bàn tay đang vuốt ve bả vai mình của Chu Hậu bỏ xuống. Thân thể Chu Hậu cứng đờ, sau đó sửa sang lại xiêm áo, trên mặt mang theo nụ cười nhìn cửa phòng.

Trầm Lạc thấy Chu Hậu đang ở Từ Ninh cung thì ngạc nhiên. Một lát đã khôi phục lại thường sắc, theo thân phận mà phúc thân thì lễ thứ tự trước sau. Lưu ma ma đứng một bên lập tức bưng tới một cái khay, bên trên là một ly trà bằng sứ trắng Thanh Hoa. Trầm Lạc chậm rãi đứng lên, nâng bình trà châm trà vào

trong ly. Tư thế chậm trà cực kì cẩn thận, nước trà rót vào chén thanh âm không thể quá vang, nước trà chảy vào chén phải cực kì nhỏ.

Nhẹ nhàng cầm ly trà. Trầm Lạc mỉm cười để lộ tám chiếc răng đi đến trước người Thái Hậu, sau đó chậm rãi quỳ xuống. Cúi đầu hai tay hai tay dâng trà đưa đến trước người Thái Hậu:” Cháu dâu kính trà Hoàng Tổ mẫu, chúc Hoàng Tổ mẫu thân thể an khang.”

Ý cười trên mặt Thái Hậu càng ngày càng nồng đậm, sau khi nhận lấy trà trong tay Trầm Lạc, Thái Hậu giơ tay ra đỡ Trầm Lạc đứng dậy, hai mắt già nua quan sát Trầm Lạc thanh tú đứng trước người, càng nhìn càng thấy hài lòng:” Thật là cháu dâu tốt, Hoàng Hậu Thái Hòa cung và Từ Ninh cung cách nhau hơi xa, không bằng cho Lạc nha đầu ở đây dâng trà cho người luôn đi. Như vậy đỡ cho Lạc nha đầu ở giữa trời nắng như thế này phải đến Thái Hòa cung, ai gia lo cho cháu ta, Lạc nha đầu có hơi sức mới hầu hạ Thượng nhi tốt được, Hoàng Hậu người nói vậy có đúng không?”

Chu Hậu đứng ở bên cạnh trong lòng hết sức khó chịu, những không thể phản bác những lời hợp tình hợp lí này của Thái Hậu được, nếu như bà không đáp ứng, như vậy là không cho Thái Hậu mặt mũi rồi. Được, Chu Hậu chỉ có thể gật đầu đồng ý. Sau khi thấy Chu Hậu gật đầu, Thái Hậu vội vàng bảo Trầm Lạc dâng trà. Trầm Lạc cúi đầu chậm rãi cầm bình trà châm trà vào một cái ly bằng sứ trắng Thanh Hoa khác. Tư thế cùng trước đó không khác nhau, dâng trà cho Hoàng Hậu.

Thái Hậu có rất nhiều điều muốn nói với Trầm Lạc nhưng những lời này không thể nói trước mặt Hoàng Hậu được. Nhưng không hiểu sao Hoàng Hậu cứ một mực ở Từ Ninh cung không chịu lui. Bất đắc dĩ, được một lúc thì Thái Hậu phát tay ý bảo Trầm Lạc rời đi. Hơn nữa còn mang ngọc tiêu mà tiên hoàng đã từng ban cho cho bà, ban cho Trầm Lạc. Trầm Lạc tạ ơn nhận lấy ngọc tiêu. Rồi sau đó thối lui khỏi Từ Ninh cung. Sau khi Trầm Lạc rời đi, Thái Hậu nhìn Hoàng Hậu càng nhìn càng không vừa mắt, vốn mọi chuyện đang rất tốt, bị Hoàng Hậu phá hỏng hết.

Cuối cùng Thái Hậu nhịn không được hướng Hoàng Hậu phát phát tay:” Người cũng đừng có vòng vo với ai gia nữa. Có thật là vì Liên Nhi không? Rõ ràng người trách Hoàng Thượng liên tiếp mấy ngày ở Chiêu Dương cung. Người là Hoàng Hậu, mà hậu cung của Hoàng Thượng chỉ có người và Vạn Quý phi, hiện tại Vạn Quý phi cũng không có tổ thái độ gì cả, việc này người làm Hoàng Hậu lý ra nên rộng lượng chứ.”

Bị Thái Hậu hung hăng khiển trách một phen, Chu Hậu chỉ đè nén trong lòng, trên mặt luôn cười mà thôi. Cuối cùng Chu Hậu cũng không muốn ở Từ Ninh cung lâu thêm nữa. Vội vàng nói mấy câu khách sáo thì liền cáo từ rời Từ Ninh cung. Vừa ra khỏi Từ Ninh cung mặt Chu Hậu liền sầm xuống. Sau đó lập tức gọi Triệu ma ma, vội vàng hỏi thăm bệnh tình Hạ Lan.

So sánh với việc Chu Hậu tức giận không cam lòng, thì Trầm Lạc khi rời khỏi Từ Ninh cung lại cảm thấy nhẹ nhõm thoải mái. Vốn nàng tưởng rằng dâng trà rất mệt mỏi, lại không nghĩ tới nhanh như vậy. Trời hôm nay cũng không phải quá nắng, Trầm Lạc hít sâu vào cái, hăng hái đi đến Ngự Hoa viên thưởng thức cảnh trí tươi đẹp nơi đây. Tiểu Phúc Tử và Bích Liên theo sát phía sau Trầm Lạc.

Trong ngự hoa viên có rất nhiều loài hoa đua nở đủ loại màu sắc hình dáng, có hoa màu trắng như chuông bạc, cũng có loại hoa nhiều màu giống như Hồ Điệp vậy. Ở ngự Hoa Viên có một hồ nước lớn, ở bên trong trồng đầy sen hồng, những đóa hoa sen nhàn nhạt giống như những cô nương đang độ tuổi thanh xuân đứng ở trên lá sen màu xanh.

Khi thấy bên trong đình có một bóng người xiêm y màu trắng đang đứng Trầm Lạc hỏi Tiểu Phúc Tử đang đứng bên cạnh:” Trong đình bên cạnh ao là ai?”

Tiểu Phúc Tử nhìn một cái xong lập tức nhỏ giọng đáp lời:” Thái Tử phi đó là Vạn Quý phi của Chiêu Dương cung.”

Trầm Lạc ồ lên một tiếng ngay sau đi vào trong đình. Nàng cũng chỉ gặp Vạn Quý phi có một lần. Khi ấy bà khoác trên mình một bộ quần áo màu vàng, trên váy thêu mấy con bướm lớn màu hồng. Nhưng hôm nay lại có chút mộc mạc. Tiểu Phúc Tử và Bích Liên cũng không có đi theo nữa, chủ tử nói chuyện nô tài nhất định không thể nghe. Điều họ phải làm chính là quan sát kĩ xung quanh để không có người nào không mong muốn nghe thấy chuyện của chủ tử.

“ Thì ra là Thái Tử phi.” Trầm Lạc còn chưa mở miệng kêu Vạn Quý phi, Vạn Quý phi đã quay người lại. Trầm Lạc cười hướng Vạn Quý phi gật đầu một cái, sắc mặt Vạn Quý phi hôm nay đã hồng hào hơn nhiều, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Vạn Quý phi sắc mặt bà tái nhợt.

Vạn Quý phi cúi đầu thấy cây tiêu trong tay Trầm Lạc:” Ngọc tiêu này là của Thái Hậu lão nhân gia đi?” Trầm Lạc nhẹ gật đầu một cái. Vạn Quý phi thở dài:” Năm tháng không buông tha ai cả, ngọc tiêu này bà đã thấy hai lần. Lần thứ hai nhìn thấy nó thì cảnh còn nhưng người đã mất rồi.” Dứt lời Vạn Quý phi nhìn về phía hoa sen hồng có trong hồ.

Hôm nay Vạn Quý phi có tâm sự, Trầm Lạc rất muốn hỏi nhưng sợ hỏi nhiều làm bà càng đau lòng hơn. Nên chỉ lẳng lặng đứng một bên theo bà nhìn về hoa sen phía trong hồ. Một lát sau, Ngược lại Vạn Quý phi lại cùng nàng nói chuyện:” Thượng nhi làm việc quả quyết dứt khoát không giống như cha hấn do dự, gả cho nam nhân như thế, Lạc nhi người thật sự là người có phúc.”

Vạn Quý phi gọi nàng một tiếng Lạc nhi...Một tiếng này đã kéo gần khoảng cách giữa hai người. Nên Trầm Lạc cũng mang những nghi hoặc trong lòng hỏi ra.

“ Vạn Quý phi hôm nay ngài có tâm sự sao? Nếu như người không ngại có thể nói với Lạc nhi. Có người tâm sự trong lòng cũng nhẹ đi chút ít.” Trầm Lạc vừa nói vừa vỗ nhẹ sau lưng Vạn Quý phi.

Vạn Quý phi lắc đầu không trả lời. Lúc này bên ngoài đình nghỉ mát đột nhiên vang lên tiếng bước chân, Trầm Lạc quay người lại nhìn thấy nụ cười rực rỡ của Vũ Văn Thượng. Vạn Quý phi vỗ vỗ tay Trầm Lạc , sau đó hướng Vũ Văn Thượng nói:” Thượng nhi, mấy ngày nay càng ngày càng nóng rồi, con nói với phụ hoàng con một chút để ta ra ngoài kinh tránh nóng một đi. Hoàng cung này thật là nặng nề.”

Trầm Lạc lập tức hiểu rõ, Vạn Quý phi cùng Hoàng Thượng tình cảm tốt lên được mấy ngày giờ đã trở lại như cũ rồi, không để ý đến Hoàng Thượng nữa. Lần này trực tiếp bỏ qua Hoàng Thượng tìm Vũ Văn Thượng để bà có thể ra ngoài cung.

Vũ Văn Thượng gật đầu một cái đồng ý với Vạn Quý phi, sau khi được đảm bảo Vạn Quý phi liền chậm rãi rời khỏi đình nghỉ mát. Đợi bóng dáng Vạn Quý phi biến mất, Trầm Lạc vội vàng kéo tay Vũ Văn Thượng:” Vũ Văn Thượng Vạn Quý phi cùng Hoàng Thượng đến tốt cùng là đã xảy ra chuyện gì?” Vũ Văn Thượng gõ nhẹ lên đầu Trầm Lạc, ngay sau đó cười gian xảo nhìn bụng Trầm Lạc.

“ Để ý chi chuyện của hai người đó? Sau khi ta nói với phụ hoàng thì tự khắc người sẽ có cách giải quyết thôi. Lạc nhi nàng nói xem tối hôm qua chúng ta làm như thế, trong bụng nàng có thể có hay không?”

Trầm Lạc hất tay Vũ Văn Thượng ra thở dài:” Chuyện này không phải muốn là có, bản thân thiếp cũng muốn có sớm một chút đây.” Vũ Văn Thượng vừa nghe như thế liền vui sướng cực kì, lập tức từ phía sau ôm lấy Trầm Lạc, đôi môi đánh úp tới vành tai trắng nõn nà của Trầm Lạc, Trầm Lạc vội nghiêng đầu né gấp gáp nói:” Chàng làm gì đó? Giữa ban ngày ban mặt. Chàng bị sắc tâm che mắt rồi.”

Vũ Văn Thượng ôm cả người Trầm Lạc vào lòng:” Ta và nàng đã thành hôn, mặc dù giữa ban ngày ban mặt có bị sắc tâm che mắt cũng là chuyện bình thường thôi.”

101. Chương 101

Tiểu Phúc Tử và Bích Liên đều đứng ở nơi cách đình nghỉ mát mấy trượng, Tiểu Phúc Tử thấy hai người trong đình chàng chàng thiếp thiếp không coi ai ra gì nhưng rất trấn định tự nhiên. Bích Liên đứng bên cạnh mắt mở to mặt đỏ lên ngay sau đó cúi đầu xuống. Phi lễ chó nhìn đang lúc chủ tử thân mật nàng là nô tì làm sao có thể nhìn chứ?

Đang lúc Bích Liên còn đang tự trách, bên tai truyền đến thanh âm của Tiểu Phúc Tử công công :” Bích Liên Điện hạ đã mang Thái Tử phi đến rừng cây phía sau ngự hoa viên rồi. Chúng ta ở phía ngoài rừng cây canh chừng, đừng để cho những người không phận sự tiến vào.” Bích Liên nghe thấy như vậy khuôn mặt nhỏ bé hồng hồng gật một cái.

Tiểu Phúc Tử nhìn Bích Liên đỏ mặt trong lòng thở dài. Tiểu nha đầu này thật là cái gì cũng không hiểu. Cũng may là cái kia của hấn đã sớm mất, nếu không ngày ngày phải nghe những thanh âm như thế không

phải là phải chịu dày vò đến chết sao. Nghĩ đến đây Tiểu Phúc Tử càng ngày càng bội phục Hàn thống lĩnh Hàn Dịch, đi theo bên người Điện hạ thật không dễ dàng gì.

Trầm Lạc bị Vũ Văn Thượng mang vào sâu trong rừng sau ngự Hoa viên, ở đây cây rất lớn, cành lá xum xuê che hết toàn bộ ánh sáng mặt trời, bốn phía đột nhiên tối đi khóe miệng Vũ Văn Thượng nhếch lên, hai mắt lúc này sáng rực híp lại cực kì nguy hiểm. Khi Trầm Lạc là tú nữ Vũ Văn Thượng nhận thật là khổ cực. Trước đó lần đầu tiên ở trên cây kia bởi vì thời gian có hạn Vũ Văn Thượng cũng không có hoàn toàn buông thả hết chính mình.

Một tay ôm lấy Trầm Lạc dựa ở trên cây, cánh môi Vũ Văn Thượng mở khê lên tiếng:” Lạc nhi, khi nàng xem xuân cung đồ trong đó có một tư thế, nam nhân đem nữ nhân đặt trên cây, sau đó...” Trầm Lạc giờ tay lên vội vàng che miệng Vũ Văn Thượng lại:” Bây giờ là ban ngày,thiếp không có can đảm làm việc đó. Vũ Văn Thượng chàng không thể đợi đến buổi tối sao?” Vũ Văn Thượng giờ tay phải đem bàn tay nhỏ bé đang che miệng hấn cầm xuống:” Buổi tối? Rừng cây sau ngự hoa viên cây cao hơn gấp nhiều lần trong Đông cung, lớn hơn nhiều. Lạc nhi là muốn ở trên cây Đông cung sao?”

Trầm Lạc liếc mắt một cái xem thường, đôi tay dùng lực đẩy ngực Vũ Văn Thượng:” Chàng nói, chàng đã xem bao nhiêu xuân cung đồ rồi? Hôm qua chàng làm đau ta, đến bây giờ chân và hông vẫn còn chua xót đau nhức đây. Làm ơn tha cho thiếp đi.” Trầm Lạc đẩy đẩy lồng ngực bất động của Vũ Văn Thượng, cứng rắn không được thì mềm vậy. Mặt thoảng chốc mềm đi, đôi tay đang dùng sức đẩy Vũ Văn Thượng đổi thành ôm chặt cổ Vũ Văn Thượng, âm thanh nói ra cũng mang theo sự mềm mại nhẹ nhàng, làm xương cốt Vũ Văn Thượng mềm nhũn.

Vũ Văn Thượng không có thêm bất cứ động tác nào mà cúi đầu nhìn về phía ngọc tiêu bên hông Trầm Lạc:” Lạc nhi hoàng tổ mẫu mang ngọc tiêu ban cho nàng rồi sao?” Trầm Lạc không nghĩ đến Vũ Văn Thượng đột nhiên hỏi về cây ngọc tiêu này, sau khi gạt đầu một cái Trầm Lạc nói:” Hôm nay khi đến dâng trà cho Hoàng tổ mẫu, mẫu hậu cũng có mặt ở Từ Ninh cung, không biết đang nói gì với Hoàng tổ mẫu?”

Vũ Văn Thượng đem cả người Trầm Lạc ôm vào trong ngực, cúi đầu hôn đỉnh đầu Trầm Lạc:” Tính khí Hoàng tỷ càng ngày loạn, phụ hoàng muốn đưa Hoàng tỷ đến Đại Mạc hòa thân. Đại Mạc và Nguyệt Tường quốc từ sau trận chiến cuối cùng kia, không còn qua lại với nhau nữa. Lần này Đại Mạc chủ động đưa ra chủ ý muốn cùng Nguyệt Tường quốc kết thân. Trong lòng phụ hoàng rất vui mừng, thế nhưng trong hoàng thất công chúa cũng chỉ có mỗi mình Hoàng tỷ. Sau khi Hoàng tỷ nghe được tin này vừa đập đồ vừa khóc vừa nháo. Phụ hoàng trong lúc tức giận, cũng không có bỏ lệnh cấm túc.”

Đối với Vũ Văn Liên, Trầm Lạc không có chút hảo cảm nào. Vũ Văn Liên bởi vì chuyện của Vân Vân và Hà Lăng Thiệu, vẫn nhìn nàng không vừa mắt. Nếu như Vũ Văn Liên đến Đại Mạc, không phải lỗi tai nàng cũng được thanh tịnh một chút sao. Sau khi ý thức được suy nghĩ của bản thân, Trầm Lạc phát hiện ra nàng càng ngày càng “ Hư “ rồi.

“ Lạc nhi, nàng có thật sự biết được ý nghĩa của việc thối tiêu không?” Giọng đang bình tĩnh của Vũ Văn Thượng đột nhiên trở nên...Trầm Lạc cẩn thận nhìn trông mắt đen như mực của Vũ Văn Thượng, hai mắt cực kì thanh minh không có chút dục hỏa nào, Trầm Lạc nghiêm túc lên tiếng:” Thối tiêu thể hiện phóng thái của văn nhân nho nhã, quanh thân luôn tỏa ra mùi mực nước nồng nồng.” Trầm Lạc dứt lời nhìn về phía Vũ Văn Thượng hai mắt mở lớn.

Nhưng không nghĩ đến Vũ Văn Thượng đang cười.

Trầm Lạc không phục nặng nề vỗ lên vai Vũ Văn Thượng bĩu môi nói:” Sao? Thiếp nói sai sao?” Hai trông mắt đen nhánh của Vũ Văn Thượng đều là ý cười, sau khi ngừng cười, tiến đến bên tai Trầm Lạc. Cái lưỡi dài ở vành tai Trầm Lạc liếm láp một lượt, cuối cùng nhẹ nhàng mở miệng:” Lạc nhi, cái nàng nói là thối tiêu bình thường. Khi thối tiêu môi tạo thành một vòng tròn nhỏ. Đối với việc trong phòng cũng có từ thối tiêu này đó.” Nói đến chỗ này, Vũ Văn Thượng kéo tay Trầm Lạc đến nơi giữa hai chân. Trầm Lạc cả kinh không nói nên lời, trong tay đột nhiên có cái gì đó ẩm áp, ngay cả dù đã cách quần ngoài, Trầm Lạc cũng có thể cảm nhận được cái kia của Vũ Văn Thượng đang nhảy nhẩy.

Tay trái liền vội vàng hất tay phải Vũ Văn Thượng ra, sau khi giãy giụa một lúc, Trầm Lạc mới có thể rút tay ra khỏi nơi đó của Vũ Văn Thượng. Thối tiêu trong khuê phòng? Chẳng lẽ Vũ Văn Thượng muốn cho nàng ngâm nó...

“Lạc nhi, tối nay luyện tập thổi tiêu phía dưới thế nào? Hoàng tổ mẫu đưa cây ngọc tiêu này thật là tốt.”

Nghe được tiếng cười khê của Vũ Văn Thượng thì mí mắt Trầm Lạc nháy lên, không hề nghĩ ngợi mở miệng nói: “Không được đó là nơi để đi ngoài. Làm sao có thể để thiếp ngâm nó được?”

Vũ Văn Thượng nhướn mày đưa tay vuốt ve nhẹ nhàng mặt Trầm Lạc cúi đầu lên tiếng: “Lạc nhi, không phải chỗ đi ngoài của nàng ta cũng đã ném thử qua một lần rồi sao? Ta hôm nay lúc tắm rửa đem đó hảo hảo mà rửa sạch sẽ, cùng lắm thì chút nữa bôi chút Hoa Quế cao lên. Nếu như nàng còn không chịu ta lại bôi thêm chút Hoa Quế cao nữa được không?”

Quá... vô sỉ, Trầm Lạc vốn nghĩ trong lòng mình đã hoàn toàn thích ứng được với sự vô sỉ của Vũ Văn Thượng. Chưa từng nghĩ đến Vũ Văn Thượng vô sỉ không có giới hạn thế này.

Cuối cùng dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của Vũ Văn Thượng, Trầm Lạc ấp úng mở miệng nói: “Nếu chàng có thể mang cái đó làm thành hình Hoa Quế cao ta liền ngâm nó. Có mùi vị thôi cũng vô dụng.”

Vũ Văn Thượng giật mình, Hoa Quế cao là hình vuông hoặc hình tròn, hoặc là hình hoa, cái bảo bối kia lại lại dài tròn. Lạc nhi rõ ràng làm khó hẩn. Chỉ là hẩn đã có biện pháp đối phó nàng. Biểu hiện trên khuôn mặt Vũ Văn Thượng nhàn nhạt, kì thực trong đầu đã nghĩ ra một chiêu.

Đôi tay kéo làn váy Trầm Lạc lên, muốn cởi quần trong của nàng ra. Chống đỡ sau lưng Trầm Lạc là đại thụ thô to, không thể lui về phía sau. Cũng chỉ có thể chịu đựng Vũ Văn Thượng áp bức. Mắt thấy Vũ Văn Thượng đã lột quần trong của nàng, Trầm Lạc đành lùi bước cầu xin tha thứ: “Thiếp đáp ứng chàng, thiếp đáp ứng chàng vẫn không được sao? Không phải là thổi tiêu thôi sao, trước tiên chàng buông tay đi.”

Vũ Văn Thượng hài lòng gật đầu một cái, trước khi buông tay ở nơi đó của Trầm Lạc hung hăng bấm một cái. Trầm Lạc sợ hãi thét lên một tiếng, lập tức trừng mắt véo hông Vũ Văn Thượng.

Ở ngoài rừng cây Tiểu Phúc Tử sau khi nghe thấy Trầm Lạc thét chói tai, rất là trấn định. Mà Bích Liên đứng một bên mặt càng ngày càng đỏ, tựa như trái cây chín vậy. Tiểu Phúc Tử thở dài nói với Bích Liên: “Bích Liên ngươi phải học thích ứng đi. Chờ thêm một thời gian nữa, khi đó ngươi mặt không đỏ thỏ không gấp rồi.” Bích Liên đè nén, sau đó ngẩng đầu lên tiếng: “Tiểu Phúc Tử công công.” Không biết là Bích Liên là cố ý hay vô tình mà nhấn mạnh hai chữ công công.

Trong lòng Tiểu Phúc Tử nổi lên song to gió lớn, lại nhìn sắc mặt Bích Liên, không giống như là đang giễu cợt hẩn, tạm thời cho là nàng vô tình đi. Dầu gì hẩn cũng là Đại Thái giám trong Đông cung, đợi sau khi Điện Hạ lên ngôi. Hẩn nhất định ở vị trí của Lưu công công hiện giờ. Công công thì công công...Kiếp sau làm nam nhân bình thường, Tiểu Phúc Tử tự an ủi bản thân mình như thế.

Tiểu Phúc Tử và Bích Liên ở ngoài rừng cây một lúc lâu, mới nhìn thấy Điện Hạ cùng Thái Tử phi đi ra khỏi rừng cây. Chỉ thấy trong mắt Điện Hạ đều là ý cười, lại nhìn Thái Tử phi, khuôn mặt vốn trắng nõn mềm mại giờ trở nên đỏ thắm không dứt. Tiểu Phúc Tử vội vàng khom người hành lễ: “Nô tài tham kiến...” Còn chưa kịp nói xong, liền nghe thấy thanh âm tức giận của Thái Tử phi: “Tiểu Phúc Tử công công ngươi đi cùng với chủ tử của ngươi đi, ta cùng Bích Liên trở về Đông cung.”

Thân thể Tiểu Phúc Tử chợt cứng lại, sau đó len lén ngẩng đầu nhìn mặt Điện hạ. Điện hạ vẫn như cũ cười không có chút bất mãn nào. Vì vậy Tiểu Phúc Tử chỉ có thể tiếp tục khom người chờ Thái Tử phi phát tác.

Bích Liên tiến lên dìu Trầm Lạc, Trầm Lạc liếc Vũ Văn Thượng một cái, cuối cùng cáo biệt cũng không nói mang theo Bích Liên đi ra khỏi ngự hoa viên. Qua một lúc Vũ Văn Thượng mới để cho Tiểu Phúc Tử đứng dậy.

“Điện hạ...” Trong lòng Tiểu Phúc Tử uất ức, Vũ Văn Thượng cũng phất tay áo, sải bước đến Ngự Thư phòng. Tiểu Phúc Tử càng thấy uất ức. Điện hạ chọc giận Thái Tử phi, Thái Tử phi lại chút giận lên đầu hẩn.

“Thái Tử phi ngài đi chậm một chút, ngọc tiêu bên hông sắp rớt.” Bích Liên đi sau Trầm Lạc vừa bước nhanh vừa nói. Trầm Lạc dừng bước lại, đem ngọc tiêu bỏ vào tay Bích Liên: “Ngươi cầm là được rồi, đừng có nói chữ “Tiêu” này với ta nữa.” Trầm Lạc bị ép buổi tối phải thổi tiêu cho Vũ Văn Thượng, mặc dù có gấn hoa, hay bôi Hoa Quế cao đi chăng nữa? Chỗ kia có thể ngứa sao? Thôi thôi nàng phải trở về suy nghĩ

thật kĩ chuyện thổi tiêu mới được, trước kia Vũ Văn Thượng cũng có hôn qua nơi đó của nàng, nếu không thổi cho hắn, hắn nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp giày vò nàng.

“ A đừng đánh cầu xin các người.”

Đội nhiên có tiếng thét chói tay của nữ tử từ trong bụi cây vọng ra, Trầm Lạc quay người sang, hai mắt lộ tia kinh ngạc. Giữa ban ngày ban mặt mà có người dám lạm dụng tư hình.

“ Bích Liên nhện nhàng đừng phát ra tiếng, chúng ta xem một chút.” Trầm Lạc hướng Bích Liên ra giấu im lặng, sau đó bước chân chậm rãi hướng đến bụi cây.

“ Đánh chết nàng, đánh chết cái tiểu tiện nhân này, dám quyến rũ Chúc thiếu gia. Ăn gan hùm mật gấu rồi.” Cung nữ mặc quần áo màu xanh đứng ở một bên nói vừa sai năm sáu cung nữ mặc cung y màu vàng.

“ Ta không có quyến rũ Chúc thiếu gia, ta chỉ là cái cung nữ nho nhỏ ở Hoán Y cục . Như thế nào lớn mật quyến rũ Chúc thiếu gia.” Tiếng la khóc bén nhọn của cô nương lại lần nữa vang lên.

Cung nữ mặc quần áo màu xanh không nhịn được lông mày nhăn nhọt lại. Sau đó tách đám người ra, nắm tóc cung nữ đang quỳ trên mặt đất lên:” Muốn bò lên giường Chúc thiếu gia rồi, còn nói không có quyến rũ.”

Bởi vì động tác của cung nữ mặc áo màu xanh này, Trầm Lạc có thể thấy rõ dáng vẻ của cô nương bị đánh. Mặc xiêm y vải thô, phía trên còn rách vài chỗ, đầu tóc rối bời phủ trên vai, trên trán còn rỉ ra máu, mặt cũng dính đầy đất. Không thấy rõ diện mạo thật sự.

“ Dừng tay. Không được sử dụng tư hình, không nhớ rõ quy củ hoàng cung sao? Trầm Lạc nặng nề ho khan một tiếng, sau đó hướng phía trước đi đến. Lời nói ra hết sức lạnh lùng.

Mấy cung nữ này cũng chưa nhìn thấy diện mạo của Thái Tử phi, còn nữa hôm nay Trầm Lạc ăn mặc rất một mực. Vì vậy cung nữ áo xanh xì một tiếng khinh miệt:” Ở đâu chạy ra một tiểu tiện nhân.”

Nghe thấy chủ tử của mình bị chửi, vẫn hiền hòa như Bích Liên lạnh giọng mở miệng:” Càn rỡ, đây là Thái Tử phi còn không quỳ lạy.”

Cung nữ quỳ trên mặt đất vừa nghe thấy ba chữ Thái Tử phi, vội vàng ngẩng đầu. Cuối cùng thân thể nhỏ bé động. Bò lồm ngồm đến trước người Trầm Lạc, vô lực giơ tay lên lôi kéo vạt áo Trầm Lạc:” Lạc tỷ tỷ, muội là Tân Tử.”

102. Chương 102

Thanh âm tinh tế nhỏ nhẹ truyền vào tai Trầm Lạc, thân thể Trầm Lạc cứng lại, cúi đầu xuống cẩn thận đánh giá cung nữ dơ bẩn. Những cung nữ đánh Tân Tử trừ cung nữ mặc xiêm y màu vàng còn lại tất cả đều quỳ trên mặt đất, thân thể run kịch liệt. Trầm Lạc ngồi xổm xuống, nâng mặt Tân Tử lên tỉ mỉ lau đất trên mặt. Đúng là Tân Tử, đã vào Hoán Y cục rồi bây giờ lại ở đây bị người đánh? Trầm Lạc nghĩ đến chuyện trước khi nàng vào cung mẫu thân đã giao phó nàng trông nom Tân Tử.

Ngước mắt lạnh lùng nhìn về phía cung nữ mặc xiêm y màu xanh:” Người là người cung nào? Tên gì?” Cung nữ mặc quần áo màu xanh mặc dù tim đập lợi hại nhưng vẫn mạnh miệng, cực kì phách lối mà mở miệng:” Ta là cung nữ hầu hạ Chúc thiếu gia tên Chu Đào. Người thật sự là Thái Tử phi sao? Ta xem chắc không phải đi, Thái Tử phi như thế nào chỉ có một cung nữ đi theo sau, còn đi đến nơi hoang vắng này.”

Bích Liên đứng một bên nghe xong càng bất mãn, miệng nhỏ mấp máy nhưng bị Trầm Lạc cản lại. Trầm Lạc đỡ Tân Tử đứng lên, để cho Bích Liên dìu nàng ta. Sau đó bước từng bước hướng về phía Chu Đào:” Không biết là cung nữ của cung nào phách lối như thế, thì ra là cung nữ của Chúc Dịch Phong. Chủ tử người cũng không có nói cho người sao. Cho dù có là chủ tử đi chăng nữa, ở trong cung mà vận dụng tư hình đều đã phạm vào cung quy. Người chỉ là cung nữ nho nhỏ mà thôi, chán sống rồi đứng không?”

Không đợi Chu Đào đáp lời, Trầm Lạc liền quay đầu nhìn những cung nữ mặc quần áo màu vàng đang quỳ trên mặt đất:” Đứng dậy đem Chu Đào áp giải đến Tân Giả Khố. Như thế bốn cung sẽ không trừng trị các

người.” Trầm Lạc vừa dứt lời nhóm cung nữ đang quỳ trên mặt đất lập tức đứng lên, trước sau không chút do dự giữ chặt lấy Chu Đào.

Chu Đào bị giữ chặt oán hận nhìn về nhóm cung nữ gió chiều nào xoay chiều ấy, khi nhìn về phía Trầm Lạc ánh mắt càng âm độc:” Ta là người của Chúc Thiếu gia, mặc kệ người có phải là Thái Tử phi hay không, không được sự đồng ý của Chúc Thiếu gia, thì không thể tự ý đưa ta đến Tân Giả Khố.

Tân Giả Khố là địa phương nào chứ? Nếu đã tiến vào đó không chết thì cũng bị lột da.

Trầm Lạc khẽ cười một tiếng:” Hãy để cho chủ tử của người đến Đông cung nói chuyện với bốn cung, giải xuống đi.” Chu Đào vừa nghe như thế lại hô to gọi nhỏ.

Tân Tử được Bích Liên dìu trong hốc mắt thoáng hiện thấy nước mắt. Sau khi Trầm Lạc quay người lại đối với Bích Liên nháy mắt. Bích Liên gật đầu một cái, đỡ Tân Tử ra khỏi rừng cây đi về hướng Đông cung.

Chu Đào vẫn như cũ ở trong rừng cây hô to gọi nhỏ, cũng không lâu lắm, Hàn Thống Linh Hàn Dịch dẫn năm thị vệ vào rừng cây, trong đó hai thị vệ nhận được chỉ thị của Hàn Dịch lập tức tiến lên dùng dây thừng trói Chu Đào lại. Chu Đào thấy Hàn thống lĩnh thân thể mềm nhũn, gấp gáp nhìn bốn phía, tại sao chủ tử còn chưa đến cứu nàng? Nàng là nhận chỉ thị của chủ tử mới đi tìm Tân Tử gây phiền toái? Làm sao biết Tân Tử và Thái Tử phi có quen biết, hơn nữa lại đúng lúc đụng phải Thái Tử phi.

“ Đem Chu Đào áp giải đến địa lao, coi giữ cẩn thận.” Hàn Dịch lạnh lùng phân phó, hai thị vệ nhận lệnh áp giải Chu Đào mất hồng hồng xuống:” Người sao có thể thay đổi ý chỉ của Thái Tử phi, nô tỳ không đi địa lao, nô tỳ muốn đến Tân Khố phòng.” Hai chân Chu Đào run run, cả thân thể cũng không chế không được mà run rẩy.

Hàn Dịch lạnh cũng nhìn Chu Đào, hai thị vệ áp giải Chu Đào không dám chần chừ, nhanh chóng đem chu đào đi. Những cung nữ còn lại sau khi thấy Hàn thống lĩnh lại lần nữa quỳ gối, nhỏ giọng cầu xin tha thứ.

“ Giải toàn bộ đến Tân Khố phòng.” Sau khi Hàn Thống lĩnh dứt lời đi ra khỏi rừng cây, lưu lại một đám cung nữ khóc lóc thảm thiết.

Cho đến khi rừng cây an tĩnh lại, một thân hình nam nhân cao lớn mới từ một thân cây to lớn bước ra. Người này thân hình cao lớn thon gầy, đôi mắt dài nhỏ híp lại. Ánh mặt trời chiếu qua kẽ lá rơi trên khuôn mặt hắc ở trong bóng tối càng lộ vẻ âm u.

“ Thái Tử phi, đây là...” Tiểu Phúc Tử giương mắt nghi ngờ nhìn Tân Tử, cung nữ trong Đông cung đều đã điều đi hết, Thái Tử phi lại tự mình mang cung nữ đến sao?

“ Tiểu Phúc Tử, tìm gian phòng cho Tân Tử ở. Tân Tử là người nhà mẹ ta, không phải người ngoài.” Sau khi Trầm Lạc dứt lời giơ tay lên để cho Tiểu Phúc Tử đứng dậy. Tiểu Phúc Tử vội vàng nói là, ngay sau đó liền phân phó một tiểu thái giám đi thu dọn một gian phòng.

Sau khi Trầm Lạc an bài thỏa đáng cho Tân Tử liền trở về tắm điện Đông cung. Nghĩ đến những điều Tân Tử nói với nàng, thì ấn tượng của nàng về Chúc Dịch Phong càng không tốt. Người này cũng thật sự quá âm hiểm, Tân Tử cũng không có trêu chọc hắn. Là Chúc Dịch Phong muốn làm khó Tân Tử. Muốn Tân Tử theo hắn. Dưới tình thế cấp bách Tân Tử đã tát Chúc Dịch phong một cái. Hắn ghi hận trong lòng phân phó tỳ nữ thân cận Chu Đào đi tìm Tân Tử gây phiền phức.

Bây giờ Chu Đào đã bị nàng phạt mang đến Tân Giả Khố rồi. Cho dù Chu Đào có là nô tỳ thân cận đi chăng nữa thì Chúc Dịch Phong cũng không đi cứu, thật sự là một chủ tử tốt. Trầm Lạc cười lạnh một tiếng, cầm ly trà trong tay vuốt vuốt. Trước khi vào cung Chúc Dịch Phong đã cùng Trầm gia kết thù oán, nếu nàng không sớm một chút đuổi hắn xuất cung, hẳn chắc chắn sẽ tìm cơ hội xuống tay với nàng.

Bích Liên vẫn chăm sóc Tân Tử, thỉnh thoảng cũng đến ngự y viện, Mẫn ngự y đang bận, nàng cũng không dám quấy rầy mẫn ngự y. Chỉ dựa vào nhiều năm nấu thuốc mà bốc một chút được thảo cho Tân Tử. Lúc gần đi cũng không quên cảm tạ Mẫn ngự y. Tân Tử dưới sự chăm sóc chu đáo của Bích Liên, đã ngủ thật sâu rồi, ngủ thẳng cho đến khi màn đêm buông xuống, mới vội vàng ăn một chút đồ ăn.

Sau khi có sức Tân Tử lập tức muốn đứng dậy đi tạ đại ân đại đức của Thái Tử phi. Bích Liên ngăn Tân Tử lại nói:” Hiện tại đừng đi, Thái Tử phi không thích nô tỳ buổi tối quấy nhiễu nàng, sáng mai hãy đến

tạ ơn Thái Tử phi.” Tân Tử sững sốt một chút, sau đó gật đầu.

Sau khi đánh răng rửa mặt xong Trầm Lạc ngồi ở trên ghế, tầm mắt chuyển một cái liền thấy ngọc tiêu treo ở trên tường. Dựa theo tính tình của Vũ Văn Thượng tối nay nhất định sẽ bắt nàng thổi tiêu. Trong lòng buồn bực một hồi, cuối cùng Trầm Lạc thở dài. Thổi thì thổi, không lẽ nàng lại sợ hay sao?

Sau khi đợi thật lâu Trầm Lạc không có đợi được Vũ Văn Thượng trở lại. Ngáp một cái Trầm Lạc bò lên giường vén chăn mỏng lên chui vào.

Trong lúc mơ mơ màng màng, Trầm Lạc cảm thấy chăn trên người bị xốc lên. Ngay sau đó lưng dán vào một lồng ngực cực lớn. Mùa hè đã đến, buổi tối rất nóng. Nền là mùa đông Trầm Lạc nhất định sẽ dựa vào người nhiệt này. Nhưng là mùa hè Trầm Lạc tránh còn không kịp.

“Nóng” Trầm Lạc khẽ mấp máy môi, ngay lập tức đẩy lồng ngực nóng hổi kia ra, hướng đến đầu giường lăn.

Mặt Vũ Văn Thượng khẽ nhíu lại, hẳn đã tỉ mỉ đem thân mình tắm qua một lần, còn gắn chút cánh hoa ở trên đầu. Sau khi mặc xong xiêm y, để phòng ngừa ngộ nhỡ lại đem áo bào cởi ra cẩn thận đem một chút Hoa Quế cao bôi lên phía trên. Vui mừng hơn hờ trở về tắm điện, sau khi thấy giai nhân nằm trong trong chăn mỏng ngủ thật thoải mái thì Vũ Văn Thượng thở dài xen lẫn cô đơn, cô đơn cùng không cam lòng.

Lạc nhi sao có thể ngủ chứ? Sau khi nhẹ nhàng đóng cửa lại, Vũ Văn Thượng quay đầu nhìn liền thấy ngọc tiêu treo ở trên tường, thì trong lòng càng cảm thấy chua xót.

“Lạc nhi để vi phu làm cho nàng mát được không?”

Trầm Lạc đã ngủ căn bản không có nghe được lời nói của Vũ Văn Thượng, Vũ Văn Thượng khẽ cười một tiếng xem như nàng đã đồng ý. Một đôi tay hết sức thuần thực cởi yếm và quần của Trầm Lạc. Sau khi tay đụng phải một thân da thịt tinh tế của giai nhân, Vũ Văn Thượng càng sờ càng lún sâu hơn. Đến cuối cùng đem chăn mỏng nhấc lên trực tiếp ném xuống dưới đất.

Nữ tử da thịt trắng nõn hoàn mỹ đang ngọt ngào ngủ. Trong giấc mộng nàng dù thế nào cũng không nghĩ đến toàn thân đã bị lột sạch, đang bị một con sói vô sỉ dùng ánh mắt nóng bỏng chăm chú nhìn. Vũ Văn Thượng nhìn xuống phía dưới người Trầm Lạc, khóe miệng lộ ra nụ cười bất đắc dĩ.

Trầm Lạc bị đánh thức, hai mắt vừa mở ra liền thấy Vũ Văn Thượng nằm ở phía trên người nàng nở nụ cười càng lúc càng yêu mị. Người vừa mới tỉnh ngủ ý thức còn mơ hồ, vì vậy Trầm Lạc ngẩng đầu nâng thân thể lên, gọi một tiếng, thanh âm lộ mị hoặc nồng đậm, truyền vào tai Vũ Văn Thượng không thể nghi ngờ là xuân dược mạnh nhất. Từng đợt từng đợt tiếng vang kiều diễm vang vọng trong tấm điện, trắng sáng trên bầu trời đêm cũng phải thẹn thùng trốn sau những rặng mây.

“Lạc nhi tỉnh rồi sao?” Vũ Văn Thượng từ giữa hai chân Trầm Lạc nhô đầu ra, híp mắt cười cười nhìn Trầm Lạc, Trầm Lạc trừng mắt liếc Vũ Văn Thượng, hẳn dám thừa dịp nàng ngủ mà làm chuyện đó với nàng.

“Động tác mạnh như thế có thể không tỉnh sao? Đêm đã khuya rồi ngủ đi.” Sau khi Trầm Lạc dứt lời đá Vũ Văn Thượng một cái, rồi xoay người lại muốn ngủ.

Vũ Văn Thượng thất bại, lạc nhi đã mềm như thế rồi mà còn muốn ngủ? Khóe môi nhếch lên nụ cười tà ác, Vũ Văn Thượng cúi thấp người xuống, le lưỡi liếm vành tai Trầm Lạc, nhỏ giọng nói: “Lạc nhi nàng còn có thể ngủ sao? Không phải nói là tối hôm nay sẽ thổi tiêu sao?”

Thổi tiêu...Thổi tiêu! Mắt Trầm Lạc bỗng chốc trợn to, Vũ Văn Thượng bắt được cơ hội, cố ý mở hai chân ra, nhẩy lên quỳ gối ở hai bên hông Trầm Lạc.

Trầm Lạc không thể tưởng tượng được nàng như lời Vũ Văn Thượng đã nói phải thổi tiêu, nhưng...Không đợi cho Trầm Lạc có bất kì phản ứng nào, Vũ Văn Thượng lại lần nữa đặt Trầm Lạc trên người nhẹ giọng dụ dỗ: “Lạc nhi ngoan, hôm nay ta đã tắm rửa sạch sẽ rồi, ở phía trên còn bôi chút Hoa Quế cao. Nàng ngủ xem có phải rất thơm hay không?”

Ngẩng đầu nhìn về mặt đắc ý và mong đợi của Vũ Văn Thượng, lại nhìn cái thứ gần ngay trước mắt mình Trầm Lạc khẩn trương giật cánh môi, cái đó đã được rửa qua rồi khẳng định không có bẩn, nhưng cũng

không có đạt đến mức có mùi thơm chứ?

“Lạc nhi” Vũ Văn Thương lần nữa lên tiếng. Trầm Lạc biết nếu hôm nay nàng mà không làm cho hắn, hắn sẽ không bỏ qua cho nàng. Như vậy vẫn là nên thôi đi, Trầm Lạc sáng suốt ra quyết định sau khi cân nhắc thiệt hơn.

Trầm Lạc cũng mới mở cái miệng nhỏ nhắn ra không có nhiều động tác. Trong lòng Vũ Văn Thương đã vì kích động mà nhảy bùm bụp. Trầm Lạc nhìn cái phía trước cuối cùng cắn răng nhắm mắt di chuyển đầu về phía trước. Muốn tiến thêm về phía trước, Trầm Lạc bất đắc dĩ phát hiện, nàng quả thật không thể thối tiêu được, quai hàm thật đau nhức.

Thối tiêu cũng thật không dễ dàng gì, sớm biết như thế còn không bằng để Vũ Văn Thương ở trong rừng cây làm cái kia còn hơn. Yêu cầu vô sỉ quả nhiên không thể dễ dàng đồng ý được, lần này thì tốt rồi, sáng mai không những xương sống thắt lưng bắp đùi mà cả quai hàm cũng đau.

Xen lẫn ánh nến lập lều, tiếng gầm nhẹ của nam tử truyền ra không ngừng từ tấm điện Đông cung. Mây trên bầu trời đêm giống như xấu hổ âm thầm rời sang một bên. Ánh trăng núp sau áng mây vạn bất đắc dĩ nhô ra.

Mà ở trong địa lao tối tăm, tứ chi Chu Đào đều bị cột trên giá gỗ. Roi da của thị vệ từng cái từng cái quất vào người Chu Đào, Hàn Dịch mất lạnh ngồi đó bưng lên một ly trà. Nặng nề mở miệng:” Chúc Dịch Phong sai người làm?”

Chu Đào bị trói trên giá gỗ toàn thân vô lực, những giọt máu tươi theo vạt áo nhỏ tí tách trên mặt đất, mắt vô thần nhìn về phía Hàn Dịch, mệt mỏi mở miệng:” Cái gì nô tỳ cũng nói, đừng đánh nữa.”

Hàn Dịch nặng nề đặt ly trà trên tay lên ghế, mắt lộ tia sắc lạnh:” Nói”

103. Chương 103

Trầm Lạc mặc một bộ quần áo bằng tơ lụa màu hồng, hông được băng chiếc đai lưng được thêu hoa màu hồng nhạt. Lúc này đang ngồi bên trong phòng khách ở Đông cung chờ Chúc Dịch Phong đến thỉnh tội. Sáng sớm hôm nay, Trầm Lạc vừa mới tiễn Vũ Văn Thương ra khỏi Đông cung chưa lâu. Một tiểu thái giám tự xưng là người trong tầm cung Chúc Dịch Phong xuất hiện quỳ trên mặt đất, cúi người nói chủ tử của hắn buổi trưa sẽ đến Đông cung thỉnh tội với Thái Tử phi.

Trầm Lạc mang trên mặt nụ cười nhàn nhạt, gật đầu một cái, ngay sau đó trở về phòng khách Đông cung sai Bích Liên chuẩn bị một bình trà Long Tĩnh thượng hạng.

Vừa giờ tay lên muốn cầm ly trà lên thì Bích Liên bước vào phòng khách, khom người hành lễ nói Chúc thiếu gia đã chờ phía bên ngoài cửa Đông cung. Trầm Lạc gật đầu một cái không nặng không nhẹ nói:” Dẫn hắn vào.” Bích Liên nghe xong cung kính nói là sau đó rời khỏi phòng khách.

Không lâu lắm Bích Liên dẫn theo một nam tử cao gầy mặc áo khoác ngoài màu xanh dương vào phòng khách. Trầm Lạc phân phó Bích Liên châm trà cho Chúc Dịch Phong. Chúc Dịch Phong vội vàng hai tay ôm quyền hướng Trầm Lạc hành lễ, mở miệng nói thần thỉnh an Thái Tử phi.

Trầm Lạc cười khẽ một tiếng hướng về phía Chúc Dịch Phong khoát khoát tay:” Ngồi đi không cần đa lễ.” Đợi sau khi Chúc Dịch Phong đã ngồi xuống ghế Trầm Lạc lần nữa mở miệng nói:” Mặt Chúc thiếu gia có thần sắc vui mừng, không biết Hoàng Thượng đã phong cho chức quan gì?” Chúc Dịch Phong lập tức khoát tay, mặt hết sức nghiêm túc:” Thái Tử phi thần không có lập được công lớn gì. Hoàng Thượng là người có lòng nhân từ, thần bây giờ nhậm chức ở Binh Bộ.”

Sau khi nghe được hai chữ Binh Bộ trong lòng Trầm Lạc căng thẳng, Hoàng Thượng cũng thật rộng lượng, Chúc Dịch Phong mới vào cung, đã ban cho hắn một chức quan tốt như thế rồi. Nghĩ đến chắc chắn Hoàng Thượng đã niệm tình cũ, dù gì cũng là con trai duy nhất của Trưởng công chúa. Cứ như vậy mà đuổi Chúc Dịch Phong ra ngoài cung thì cũng khó.

“ Thái Tử phi thần hôm nay đến đây là muốn thỉnh tội. Hôm qua cung nữ Chu Đào trong cung thần có đụng phải Thái Tử phi. Mong Thái Tử phi đại nhân không chấp nhất lỗi lầm của tiểu nhân, không để trong lòng không nên tức giận đối với thân thể không tốt.”

Lúc nói chuyện trên mặt Chúc Dịch Phong mang theo sự quan tâm nồng đậm cùng với áy náy.

Trầm Lạc làm bộ thời ơ khoát khoát tay cười duyên lên tiếng:” Bốn cung như thế nào lại để trong lòng, Chúc đại nhân rất coi trọng Chu Đào. Chỉ là Chu Đào khi dễ ai không khi dễ lại dám khi dễ người nhà mẹ đẻ ta. Bởi vì công việc bận rộn. Bốn cung sơ sót Tân Tử. Hôm qua ta đã hỏi Tân Tử, Chúc đại nhân coi trọng Tân Tử rồi sao?” Trầm Lạc nhướng mày cẩn thận nhìn Trúc Dịch Phong.

Chúc Dịch Phong vừa nghe thế lập tức từ trên ghế đứng lên quỳ gối trên mặt đất. Đầu cúi thấp trán đặt trên hai tay:” Thái Tử phi chớ nên hiểu lầm vi thần, chuyện của Tân Tử thật sự là hiểu lầm. Hôm đó trùng hợp thần đi ngang qua Hoán Y cục, thấy một cung nữ bị ngã, bốn bộ quần áo cầm trên tay đều rơi xuống mặt đất. Thần từ dân gian mà tiến cung, khi còn bé vẫn bị xem thường, còn bị một số tiểu tử thô tục mắng.” Nói đến chỗ này Chúc Dịch Phong đột nhiên dừng lại.

Tay Trầm Lạc bỗng chốc căng thẳng, Chúc Dịch Phong không phải là đang nói đệ đệ của nàng sao? Bị mấy tiểu tử thô lỗ mắng. Mặc dù đệ đệ Trầm Nhiên của nàng làm việc có chút lỗ mãng nhưng mà Trầm Nhiên cũng đâu có được lợi sao? Bị Chúc Dịch Phong đánh ột trận thân thể nhỏ bé bị thương nhiều chỗ. Chúc Dịch Phong cao lớn lực mạnh, Trầm Nhiên nhỏ bé làm sao chịu nổi.

Nếu Trầm Nhiên mà biết trưởng tử nói hấn gây yếu thân thể nhỏ bé, nhất định sẽ tức giận ngửa mặt lên trời than rồi. Hiện tại hấn đã lớn lên vừa cao vừa khỏe được không. Những gã sai vặt trong nhà đều nói thiếu gia mặt mày càng ngày càng giống lão gia, quả nhiên vừa nhìn là biết người phong lưu phóng khoáng, sau này những cô nương ở Huyện Vân Hà vì thiếu gia mà hồn vía cũng bị bắt đi mất.

Chúc Dịch Phong quỳ gối ở dưới tiếp tục nói:” Vì vậy thần mới tiến lên giúp đỡ một chút. Bây giờ mới biết cung nữ đó là người nhà mẹ đẻ Thái Tử phi. Có lẽ do chuyện thần giúp đỡ Tân Tử truyền đến tai Chu Đào. Mới có thể xảy ra chuyện như thế, thái tử phi là hiểu lầm thần, thần và Tân Tử trong sạch.”

Trầm Lạc nhẹ nhàng ho khan một tiếng:” Chúc đại nhân đứng dậy đi. Chuyện này bốn cung coi như là hiểu lầm, nhưng mà đại nhân có thể trông coi tốt người trong cung mình được không. Còn nữa người tiến lên nâng đỡ Tân Tử, ở trong mắt người nàng có lẽ có gì đó bất đồng. Không bằng bốn cung cho Bích Liên đỡ nàng đến đây cho hai người gặp mặt.” Trên mặt Trầm Lạc mang nụ cười, trong lòng lại cười lạnh liên tục. Chúc Dịch Phong cũng quá biết ăn nói rồi, những lời hấn nói hôm nay với lời Tân Tử nói hôm qua hoàn toàn không giống nhau. Nên để cho hai người gặp mặt một chút, ý cười trên mặt Trầm Lạc càng ngày càng nồng đậm.

Sau khi Chúc Dịch Phong đứng dậy lại lần nữa cúi người xuống:” Thái Tử phi chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, không cần phí công như vậy.” Hôm nay Trầm Lạc nhất định phải để cho Chúc Dịch Phong và Tân Tử gặp nhau, hướng Bích Liên nháy mắt, Trầm Lạc cười nói:” Làm sao lại là chuyện nhỏ được. Chúc đại nhân người ngồi xuống trước đi.”

Một lát sau Tân Tử mặt quần áo màu vàng nhạt được Bích Liên dẫn vào phòng khách, sau khi thấy Chúc Dịch Phong ngồi trên ghế thân thể nhỏ bé cứng đờ. Đôi mắt nhất thời đỏ lên, Bích Liên đi phía sau Tân Tử nhẹ nhàng vỗ vỗ Tân Tử đang nơm nớp lo sợ đi vào phòng khách, khom người hướng Trầm Lạc thi lễ một cái.

Mắt Trầm Lạc không ngừng đảo qua chỗ Chúc Dịch Phong và Tân Tử, Chúc Dịch Phong là người tinh ranh, biểu hiện trên mặt vẫn nhàn nhạt như cũ, thế nhưng đôi tay lại nắm lại thật chặt trong ống tay áo. Lại nhìn Tân Tử mắt hồng hồng, một lúc sau thì khóc ra tiếng.

“ Bích Liên đỡ Tân Tử ngồi xuống đi. Để cho nàng gặp mặt đại ân nhân của mình một lần, Tân Tử có điều gì muốn nói với Chúc đại nhân thì nói đi. Hôm nay bốn cung cho người cơ hội có gì nói đó không cần kiêng dè.” Sau khi Trầm Lạc dứt lời bưng lên một ly trà từ từ thưởng thức.

Tân Tử ngồi trên ghế bịch một tiếng đã quỳ trên mặt đất, thanh âm nói ra mang theo mấy phần ghen ngào:” Thái tử phi Chúc đại nhân không phải là ân nhân của Tân Tử, ngài ấy muốn Tân Tử làm việc cho

ngài ấy. Tân Tử không theo hấn liền đánh Tân Tử. Chu Đào cũng là do Chúc địa nhân sai đến làm khó Tân Tử.” Tân Tử nói xong hướng mặt đất dập đầu mấy cái.

Chúc Dịch Phòng ngồi ở trên ghế đôi tay nắm chặt trong tay áo, nhìn thấy Tân Tử trong lòng càng hân. Thật sự là cái nữ nhân ngu xuẩn, mắt hấn bị mù mới coi trong nàng ta.

“ Hả? Chúc đại nhân Tân Tử nói như thế bỗng cung không hiểu? Chúc đại nhân ngài đã đến Đông cung cũng nên mang chuyện này ra nói cho rõ ràng. Nếu...” Trầm Lạc còn chưa có nói xong, liền nghe thấy thanh âm uy nghiêm quen thuộc.

“ Chúc đại nhân nếu thật sự thích tỷ nữ này, thì bỗng điện hạ làm chủ ban cho người.”

Sau khi Trầm Lạc thấy Vũ Văn Thượng vào phòng khách, lập tức từ trên ghế chủ thượng đứng dậy, trên mặt mang theo nụ cười nghênh đón. Khóe miệng Vũ Văn Thượng nhếch lên thật cao, dắt tay Trầm Lạc đi lên. Vũ Văn Thượng cũng không biết kiêng dè Chúc Dịch Phong còn đang ở trong sảnh đường, cầm ly trà mà Trầm Lạc vừa mới uống lên uống.

Sau khi thấy như thế trong lòng Chúc Dịch Phong một hồi cười lạnh. Đắm chìm vào nữ sắc như vậy, về sau lên ngôi nhất định là hôn quân. Điện hạ vô năng ngu ngốc, Nhị Hoang tử lại không màng việc đời. Ngồi vị hoàng đế của Nguyệt Tường quốc nên để cho hấn ngồi, trong cơ thể hấn cũng có dòng máu Hoàng thất. Chờ sau khi hấn lên ngôi vị Hoàng đế người trong thiên hạ tất cả đều phải sợ hấn. Đến lúc đó hấn nhất định sẽ khiến cho Trầm Lạc nếm mùi nhục nhã khổ sở, sau đó tịch biên Trầm gia.

“ Điện hạ thần cùng cung nữ kia không có chuyện gì, thật phiền điện hạ làm chủ rồi.” Chúc Dịch Phong mang trên mặt nụ cười cung kính lấy lòng mở miệng nói. Vũ Văn Thượng cũng không có để ý đến điệu bộ này của hấn, lập tức gọi Tiểu Phúc Tử.” Tiểu Phúc Tử đến phòng thu chi ở Đông cung lấy ít đồ trang sức cho cung nữ mà Chúc đại nhân coi trọng, dọn dẹp phòng của nàng một chút, rồi lập tức đi theo Chúc đại nhân đến tẩm cung. Chúc đại nhân phụ hoàng vừa mới phái người đi Bình bộ nhậm chức, nhưng để phụ hoàng biết tỷ nữ của người tranh giành tính cảm. Thì chức Bình bộ này sợ là...”

Trong lòng Chúc Dịch Phong rét lạnh, nụ cười trên mặt cũng cứng lại. Vũ Văn Thượng người thật nham hiểm. Hiện tại đôi cánh của hấn còn chưa đủ mạnh, chỉ có được sự ủng hộ của Phương Thái Úy đại nhân cùng Hữu tướng quân và Liên tướng quân ủng hộ.

Tân Tử đang quỳ trên mặt đất lúc này đang khóc lớn tiếng lên:” Điện hạ, Thái Tử phi nô tỳ không muốn đi theo Chúc đại nhân, van cầu Điện hạ và Thái Tử phi cho nô tỳ một con đường sống.”

Trầm Lạc len lén bấm Vũ Văn Thượng một cái, nàng cũng chỉ là thử dò xét Chúc Dịch Phong khiến hấn khó chịu mà thôi, nếu thật sự để cho Tân Tử đi theo Chúc Dịch Phòng vẫn nên thôi đi.

Nhưng nào nghĩ đến Vũ Văn Thượng mặt không biến sắc đẩy tay Trầm Lạc ra.

“ Chúc đại nhân không ngại mà cho người một cái thân phận, đây là phúc phận mà đời trước người tu được. Tiểu Phúc Tử còn đứng đó làm gì, mang tỷ nữ Bích Liên này mang xuống.” Vũ Văn Thượng lạnh lùng lên tiếng, Chúc Dịch Phòng không thể làm gì khác hơn là khom người nói tạ ơn.

Đợi sau khi trong sảnh an tĩnh lại, Trầm Lạc vươn tay muốn nắm tay Vũ Văn Thượng, nhưng bị tay phải của hấn một phát bắt được. Vũ Văn Thượng tỉ mỉ sờ mười ngón tay của Trầm Lạc sờ tới vòng tay, muốn theo cánh tay ngọc mà sờ lên trên nữa. Trầm Lạc liền vội vã rút tay ra khỏi mà chảo của Vũ Văn Thượng “Chàng làm gì? Mới vừa rồi thiếp cũng chỉ nói giỡn một chút mà thôi, sao chàng lại mang Tân Tử ban cho Chúc Dịch Phong rồi? Nàng ta là người của Tân gia, Tân gia cùng Bạch gia là thế giao (mấy đời thân nhau).”

“ Uống trà bớt giận hạ hỏa đi nào. Nghe vi phu từ từ nói.” Vũ Văn Thượng cười cười cầm bình trà trên tay rót một ly trà cho Trầm Lạc.

“ Tân Tử cùng Chúc Dịch Phong vốn là một phe với nhau, Chúc Dịch Phong phân phó Chu Đào cố ý tìm Tân Tử gây phiền phức. Hơn nữa lại cố ý để cho nàng phát hiện, như thế nàng chắc chắn sẽ mang Tân Tử vào Đông cung. Nếu lại mang nàng ta lưu lại vừa hay lại là tai mắt của hấn ở Đông cung.” Vũ Văn Thượng chậm rãi nói ra, Trầm Lạc trừng lớn hai con mắt, đợi sau khi tâm tình bình phục. Trầm Lạc nhẹ giọng nói:” Chàng có căn cứ ?”

“Cần cứ? Hôm qua lúc nàng thôi tiêu cho ta, Hàn Dịch đã thăm vấn Chu Đào, Chu Đào là người duy nhất biết những điều quan trọng đó là Chúc Dịch Phong phái nàng đi làm khó Tân Tử. Đáng tiếc Chúc Dịch Phong có một bàn cờ tốt nhưng lại không sớm xử lý Chu Đào.” Sau khi Vũ Văn Thượng dứt lời tiến đến bên tai Trầm Lạc.

Đẩy tay Vũ Văn Thượng ra Trầm Lạc liếc Vũ Văn Thượng một cái: “Chàng có thể đừng mang chuyện nghiêm túc như thế gộp chung với chuyện khuê phòng được không? Tân Tử, nàng... Vũ Văn Thượng thiếp lại mang thêm phiền toái cho chàng rồi.” Trầm Lạc đột nhiên buồn bã nói.

Vũ Văn Thượng thở dài, dừng lại cúi người xuống ôm chắc lấy Trầm Lạc: “Phiền toái chỗ nào? Ngày hôm nay không phải nàng muốn diễn một hồi kịch đó sao? Chúc Dịch Phong khổ cực cài thám tử vô đây nhưng lại phải mang về.”

Trầm Lạc ồ lên một tiếng: “Nếu như tiếp tục lưu lại Tân Tử trong Đông cung, lại có một màn kịch hay, để cho Tân Tử tiết lộ tin tức giả cho Chúc Dịch Phong. Đó không phải là ven cả đôi đường sao?... Chàng là gì thế lại chiếm tiện nghi của ta.” Trầm Lạc nghiêm túc nói, không ngờ Vũ Văn Thượng không có nghe, người lại ở trên người nàng dờ dờ, đã vén quần áo lên sờ để bắt đùi của nàng rồi. Tối qua còn mò chưa đủ, làm cả canh giờ rồi còn không chán sao?

“Lạc nhi thật thông minh, kế tiếp đây phải làm phiền nàng rồi.”

Nghe được thanh âm nhẹ nhàng của Vũ Văn Thượng bên tai, mày Trầm Lạc nhướng càng ngày càng cao. Chiều này thật ỉn, thật nham hiểm, quá tuyệt.

Trầm Lạc vừa mới cảm than xong, thân thể nhanh chóng bị Vũ Văn Thượng bế lên, mắt thấy Vũ Văn Thượng bước hướng đến tấm điện, Trầm Lạc luống cuống vội vỗ ngực Vũ Văn Thượng: “Không thể ở ban ngày mà phóng túng được.”

Vũ Văn Thượng trầm thấp cười một tiếng “Vì kéo dài Long tự cho Nguyệt Tường, đây nhất định là việc quan trọng. Lạc nhi hôm nay ta đã hỏi Trương ngự y rồi, sau kì kinh nguyệt bảy tám ngày làm chuyện phòng the là dễ dàng có thai nhất.”

104. Chương 104

Sáng sớm hôm sau, Vũ Văn Thượng bị nữ nhân trong ngực đánh thức, Vũ Văn Thượng ôm chặt vòng eo nữ tử, tay phải không tự chủ được khép thật chặt, sau đó mở hai mắt nhìn nữ nhân của mình lộ ra bờ vai trắng nõn.

“Sao? Buổi tối và buổi chiều hôm qua không thỏa mãn nàng sao? Xem cái miện nhỏ nhắn đỏ lên như vậy.” Sau khi dứt lời đảo thân mình, tay trái ở trên cánh môi mềm mại của nữ tử miết miết nhẹ.

“Tối hôm qua chàng dùng sức quá mạnh, hiện tại toàn thân đều chua xót đau đớn. Chàng thì hưởng thụ nhưng hiện tại thiếp chịu tội đây. Sau khi cần nhắc thiếp quyết định về sau ba ngày mới có thể làm chuyện phòng the một lần. Và lại chỉ có thể làm buổi tối.” Trầm Lạc vừa nói vừa đẩy tay Vũ Văn Thượng ra, quay người lại đưa lưng về phía Vũ Văn Thượng.

Sau khi nghe được Trầm Lạc nói, trong lòng Vũ Văn Thượng trầm xuống. Nếu thật sự đáp ứng Lạc nhi, ba ngày mới có thể làm một lần, hơn nữa chỉ có buổi tối mới có thể... Vậy sao được, thân thể Vũ Văn Thượng lập tức hướng lưng Trầm Lạc sắp lại, tay trái chậm rãi vuốt ve mái tóc mượt mà.

“Lạc nhi, về sau ta không dùng sức nữa được không? Hoặc là về sao có làm nàng ngồi ở trên hông ta tự mình động, nhanh hay chậm, nhẹ hay nặng đều nằm tròn tay nàng được không? Ba ngày mới có thể làm chuyện phòng the làm chuyện phòng the ta không thể đồng ý với nàng.” Vũ Văn Thượng chậm rãi nói, Trầm Lạc đưa lưng về phía hắn nặng nề hừ một tiếng. Ngón tay thon dài của Vũ Văn Thượng ở trên vai thơm Trầm Lạc vuốt ve thật lâu, cũng không nghe thấy Trầm Lạc nói gì. Hắn chỉ đành từ chân móng chui ra, xuống giường mặt xiêm áo vào, chuẩn bị đến giờ vào chiều rồi.

Sau khi mặc xong, Vũ Văn Thượng cất bước đi đến trước giường, cúi người xuống vươn tay ra giữ lấy mặt Trầm Lạc. Không nghĩ đến trên mặt Lạc nhi lại mang ý cười. Trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu

hung hăng hôn cánh môi Trầm Lạc, sau một hồi mới buông ra, Trầm Lạc giơ tay điểm điểm ngực Vũ Văn Thượng:” Là chàng nói về sau chỉ cho thiếp đè ép chàng không cho phép chàng đè ép thiếp. Chuyện phòng the thiếp nói như thế nào thì là thế đó.”

Nhìn Trầm Lạc mân mê cánh môi vừa mới bị mình dày xéo, Vũ Văn Thương chỉ đành gật đầu một cái, mũi cọ cọ lên mũi Trầm Lạc:” Nàng cái quỷ tinh linh này, để cho nàng ngồi ở phía trên ép ta khiến nàng cao hứng như thế sao?” Trầm Lạc hướng về phía Vũ Văn Thương làm cái mặt quỷ “ Có thể đè ép nam tử tuấn mã nhất Nguyệt Tường quốc là vinh hạnh của tiểu nữ.”

Vũ Văn Thương sau khi nghe xong cụng vào trán Trầm Lạc một cái “ Cái miệng nhỏ càng ngày càng ngọt.”

“ Lạc nhi, tối này không cần chờ ta dùng bữa. Tối nay ta phải cùng phụ hoàng bàn bạc chuyện tháng sau Đại Mạc phái sứ thần đến đây.”

Trầm Lạc gật đầu một cái, đưa tay đẩy ngực Vũ Văn Thương:” Chàng mau đi đi, ta ngủ thêm một lát.” Trong lòng Vũ Văn Thương như bị hắt một chậu nước lạnh, quả nhiên tiểu nương tử không thể quá nuông chiều nếu không cũng không có cho người mặt mũi.

Ở bên ngoài sảnh Đông cung, Tiểu Phúc tử cảm thấy Điện hạ rất lạ, cả gan nhìn dung nhan người, Hả? Thái Tử phi lại giận giỏi Thái Tử rồi sao? Không đúng hôm qua mặc dù là ban ngày mà Điện hạ còn cùng Thái Tử phi trong tấm điện thật lâu mà.

Buổi trưa Trầm Lạc vừa dùng xong ngọc thiện lúc này đang uống nước ô mai. Mấy ngày này càng ngày càng nóng, buổi trưa mà uống chút nước ô mai thật sự là rất sảng khoái. Sau khi Trầm Lạc uống xong chén nước ô mai, vừa định kêu Bích Liên mang vào thêm một chén nữa, thì liền thấy Bích Liên đi vào phòng khách khuôn mặt nhỏ nhắn biểu thị sự lo lắng.

“ Thái Tử phi ở tấm điện của Thái Tử phi, truyền đến tin tức. Hôm qua Tân Tử được Chúc đại nhân mang về tấm điện, sau đó cũng không trở thành người trong phòng Chúc đại nhân. Chúc đại nhân phân Tân Tử làm thô sử nha hoàn trong tấm điện. Tối hôm qua Tân Tử bị những thô sử nha hoàn đó khi dễ.” Bích Liên càng nói càng gấp, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhàu lại.

Sau khi Trầm Lạc nghe xong trong lòng vui mừng. Nàng còn muốn tìm cách đến tấm điện của Chúc dịch phong, không nghĩ tới Chúc Dịch Phong lại tự mình cho nàng cơ hội này. Như thế nàng liền mở lòng nhân từ đi thăm Tân Tử một chút, nghĩ đến đây Trầm Lạc liền mang chén trong tay đặt xuống bàn, sau đó đứng lên. Sửa sang lại quần áo hần giọng nói:” Lập tức đi đến tấm điện của Chúc đại nhân, Tân Tử là Điện hạ cho Chúc đại nhân, vừa là người nhà của mẹ ta. Chúc đại nhân lại đối xử với nàng như thế thật sự là không còn gì nói nổi.”

Sau khi dứt lời Trầm Lạc liền nhắc chân đi ra khỏi Đông cung, Bích Liên theo sát phía sau Trầm Lạc, đi khoảng một khắc thì Trầm Lạc đến được tấm điện của Chúc Dịch Phong. Ở trên tấm biển ở tấm cung viết hai chữ cứng cáp mà hữu lực Vần Cung. Tấm biển còn mới tinh có lẽ vừa mới làm ra rồi treo lên.

Trầm Lạc nhìn hàng cung nữ thái giám quỳ trên mặt đất, Hoàng Thượng đối xử với Chúc Dịch Phong thật tốt, thái giám cung nữ ở đây so với Đông cung còn nhiều hơn. Đưa ngón tay chỉ thái giám gần mình nói:” Mang bốn cung đến phòng ở của những cung nữ thô sử, bốn cung muốn đến thăm Tân Tử.”

Thái giám vừa nghe tên Tân Tử thân thể càng cúi thấp hơn:” Thái Tử phi phòng của những cung nữ thô sử không phải là địa phương ngài nên đi.” Trầm Lạc không có lên tiếng mà hướng về phía Bích Liên nháy mắt, Bích Liên liền hiểu ý:” Lệnh của Thái Tử phi người không nghe sao? Không sợ ăn gậy sao?”

Thái giám đang quỳ trên mặt đất thân thể nhất thời run lên, giọng nói nói ra cũng mang theo run rẩy:” Dạ dạ nô tài mang Thái Tử phi đi.”

Phòng ở của những cung nữ thô sử đều cũ nát chật hẹp, đẩy cửa phòng ra bên trong lập tức bay ra một mùi quái dị. Trầm Lạc cau mày bước vào phòng, phòng rất nhỏ bên trong có đặt một dãy giường đá. Sau khi thấy Tân Tử nằm bên trong giường đá, Trầm Lạc chậm rãi bước đến gần Tân Tử.

Thái giám thấy Tân Tử nằm trên giường đá không nhúc nhích chút nào, lập tức lên tiếng khiển trách:” Tân Tử Thái Tử phi đến thăm người. Còn không nhanh rời giường thỉnh an.” Trầm Lạc khoát khoát tay “ Trong người Tân Tử có thương tích, những quy của hoàng cung liền miễn đi.”

Tân Tử nằm ở trên giường giật giật thân thể nhỏ bé, khi thấy Tân Tử hai mắt nhỏ bé mở thật lớn, sau khi định thần lại, bất chấp thương thể trên người xốc chần lên muốn hành lễ. Trầm Lạc vội tiến lên đỡ Tân Tử, nhìn khuôn mặt nhỏ bé lem luốc của Tân Tử Trầm Lạc lộ vẻ đau lòng. Nếu không phải biết rằng Tân Tử và Chúc Dịch Phong có quan hệ, Trầm Lạc chắc chắn sẽ bị Tân Tử lừa. Hiện tại đã biết trong lòng Trầm Lạc ngũ vị hỗn độn. Trong thiên hạ làm sao lại có người như vậy? Trong lòng thì suy nghĩ khác nhưng trên mặt lại biểu hiện khác.

“Lạc tỷ tỷ muội không muốn sống ở chỗ này. Người mang Tân Tử đi đi, Tân Tử ở chỗ này thật là khổ. Bọn họ khi dễ muội.” Tân Tử kéo kéo ống tay áo Trầm Lạc nước mắt tràn mi. Thân thể nhỏ bé cũng run rẩy theo, trong lòng Trầm Lạc liên tục tán thưởng. Diễn xuất thật là tốt.

Nhẹ thở dài Trầm Lạc lấy một chiếc khăn tay từ trong tay áo ra lau nước mắt cho Tân Tử: “Ta cũng không có cách nào. Đây là lệnh của Điện hạ không ai dám làm trái. Tân Tử xin lỗi vì đã không thể mang người quay trở về.” Tân Tử vừa nghe như thế trên mặt lộ ra sự tuyệt vọng, buông ống tay áo Trầm Lạc ra. Hướng về phía tường mà lao tới, sau lưng Bích Liên sợ hãi mà kêu lên, Trầm Lạc nhanh tay nhanh mắt mà bắt lại. Tân Tử không thể chết được muốn chết cũng đợi sau khi trị được tội Chúc Dịch Phong đã.

“Tân Tử tội tình gì mà muội phải làm như thế? Lạc tỷ tỷ đáp ứng nhất định sẽ bảo vệ người chu toàn. Về sau có rảnh nhất định sẽ về thăm người. Để ta xem còn có cung nữ nào dám bắt nạt người?” Trầm Lạc nói đến chỗ này cố ý quay lại lạnh lùng nhìn về phía cung nữ phía sau lưng, lời nói ra hết sức có lực, chắc chắn những cung nữ đứng ở góc tường kia cũng có thể nghe được.

“Lạc tỷ tỷ...Tân Tử cò điều này muốn nói với tỷ.” tiếng Trầm Lạc càng nói càng nhỏ, Trầm Lạc hiểu ý phát tay ý bảo Bích Liên cùng tên thái giám kia lui xuống. Chờ sau khi trong phòng chỉ còn hai người, Tân Tử mặt nghiêm túc mở miệng: “Lạc tỷ tỷ, tỷ hãy nói Điện hạ đề phòng Nhị hoàng tử, đêm hôm qua Nhị hoàng tử có đến gặp Chúc đại nhân, chiêu dụ Chúc đại nhân trợ giúp hắn giành ngôi vị Hoàng đế. Chúc đại nhân không có đồng ý, ôm hận rồi đi còn uy hiếp Chúc đại nhân nữa.”

Trầm Lạc nghe xong cố ý lộ vẻ kinh hãi khẩn trương, kéo tay Tân Tử Trầm Lạc nóng nảy lên tiếng: “Chuyện này là thật sao? Là chính tai muội nghe được sao?” Tân Tử gật đầu liên tục “Lạc tỷ tỷ Nhị hoàng tử có dị tâm. Nếu không diệt trừ, tỷ và Điện hạ chỉ sợ là...”

Trầm Lạc hiểu ý gật đầu “Tân Tử người ở đây cẩn thận lưu ý.” Tân Tử ân một tiếng, ngay sau đó lại để lộ ra vẻ mặt dịu dàng “Lạc tỷ tỷ sống ở đây không phải là kẻ sách lâu dài. Là một cô nương luôn muốn tìm được một phu quân, giúp chồng nuôi dạy con cái.”

Trầm Lạc vỗ vỗ tay Tân Tử “Tân Tử không cần lo lắng dựa vào quan hệ Bạch gia và Tân gia, Lạc tỷ tỷ chắc chắn kiếm uội một phu quân tốt. Muội chỉ đi theo bên người Chúc Dịch Phong một thời gian thôi, về sau ta sẽ nghĩ cách uội thoát thân.” Trên mặt Tân Tử để lộ sự vui mừng, vội vàng nói Lạc tỷ tỷ thật tốt.

Sau khi ra khỏi tẩm cung Chúc Dịch Phong trong lòng Trầm Lạc không khỏi cười lạnh liên tục. Chiêu này của Chúc Dịch Phong thật hay, khiến cho Vũ Văn Thượng và Vũ Văn Hạ sinh hiềm khích, hấn ở giữa thêm một cước, hoàng thất nhất định là không an bình rồi. Chúc Dịch Phong rốt cuộc là dùng biện pháp gì khiến Tân Tử bán mạng cho hắn? Bích Liên nhìn vẻ mặt lạnh nhạt của Thái Tử phi có chút nghi ngờ. Tân Tử là người nhà nhà mẹ đẻ Thái Tử phi, dựa theo trình độ Thái Tử cung chiều Thái Tử phi. Chỉ cần Thái Tử phi chịu mở miệng muốn mang Tân Tử về cung. Điện hạ nhất định sẽ đồng ý. Thái Tử phi nói với Tân Tử như thế không lẽ người căn bản không muốn mang Tân Tử về?

Đêm khuya

“Tân Tử, Trầm Lạc thật sự bị lừa sao?” Khóe miệng Chúc Dịch Phong hiện lên nụ cười nhạt, trong tay vuốt vuốt một viên ngọc màu xanh. Lúc này Tân Tử đang mặc trên người một bộ quần áo bằng tơ lụa trong suốt, nhìn thấy rõ ràng cái yếm màu vàng bên trong. Trên mặt không còn vẻ diễm đam đáng yêu như ban ngày, hai gò má được thoa một tầng phấn thật dày, một đôi mắt hếch lên, mang lên sự xinh đẹp mê hoặc.

“Chúc đại nhân Trầm Lạc thập phần tin tưởng, thiếp đã làm xong chuyện cho Chúc đại nhân không biết đại nhân sẽ thưởng như thế nào đây?” Tân Tử vừa nói vừa bước đến trước người Chúc Dịch Phong.

Chúc Dịch Phong nhìn y phục tối nay của Tân Tử, nhất thời cười to. Vươn cánh tay dài kéo Tân Tử vào trong lòng, tay phải ở trước ngực Tân Tử nhẹ nhàng vuốt. Tân Tử mặc cho Chúc Dịch Phong vuốt hơn nữa còn cố ý nghiêng người sang. Đùi nhẹ nhàng cọ sát chân Chúc Dịch Phong. Chúc Dịch Phong hiểu ý vén quần áo Tân Tử lên, phát hiện phía dưới không mặc gì cả nhẹ nhàng cười ra tiếng: “Thật là cái tiểu tiện nhân.”

Tân Tử cười duyên, tay phải nhẹ nhàng ở trước ngực Chúc Dịch Phong vẽ vẽ: “Ngài không phải là thích ta như thế sao? Chúc đại nhân tiểu nữ đã nói rồi. Tân Tử làm có sở ngằm cho ngài, về sau khi ngài lên ngôi vị Hoàng đế nhất định phải giúp đỡ Tân gia trở thành đệ nhất thủ phủ ở Nguyệt Tường quốc.”

Chúc Dịch Phong cúi đầu hôn lên môi Tân Tử, tay phải ở trên đùi Tân Tử cũng không ngừng động tác: “Còn sợ ra dối ý sao? Chỉ cần ngươi có thể thuận lợi mà tranh thủ được sự đồng tình của Trầm Lạc, để nàng mang ngươi về Đông cung. Chỉ cần ngươi mở miệng ta nhất định sẽ đáp ứng ngươi.”

Tân Tử trước khi Chúc Dịch Phong tiến vào dụ dỗ nói: “Hôm nay Trầm Lạc có nói đây là lệnh của Điện hạ nàng ta không dám vi phạm.”

105. Chương 105

Lần cuối cùng đi thăm Tân Tử cũng đã là mười ngày trước, trong mười ngày đó Trầm Lạc có đi Vãn Cung hai lần, đưa cho Tân Tử ít quần áo cùng bánh ngọt. Bởi vì Trầm Lạc mà mối quan hệ của Tân Tử ở Vãn Cung càng ngày càng tốt, không còn người nào dám khi dễ nàng. Cho dù thế nào Tân Tử vẫn mãi tìm một cơ hội để Trầm Lạc mang nàng ta về Đông cung, nàng muốn cả đời đi theo phục vụ Trầm Lạc. Trầm Lạc hiểu rõ, những lời nói ra đều bênh vực Tân Tử, làm cho Tân Tử chờ đợi gấp gáp. Tân Tử vô cùng vui vẻ, lôi kéo tay Trầm Lạc trong miệng ngọt ngào kêu Lạc tỷ tỷ.

Ở hậu viện Đông cung sen hồng nở rất đẹp, Trầm Lạc ngồi dựa vào lan can đỏ thắm trong đình vừa ăn ô mai vừa thưởng thức sen hồng trong hồ. Mấy hôm nay nàng rất thích ăn chua, ô mai, dưa chua, v.v... Không có vị chua Trầm Lạc cảm thấy không thoải mái. Hôm nay không có nóng giống như hôm qua, gió nhẹ phất qua mặt mang theo hơi nước lành lạnh, Trầm Lạc xoay xoay đầu, bóp bóp thắt lưng, mắt híp lại.

“Thái Tử phi, nô tỳ nghe nói Hạ quận chúa đã vào cung rồi, đầu tiên là đến Thái Hòa cung của Hoàng Hậu, bây giờ đang ở Thượng cung của trưởng công chúa.” Trong ngự thiện phòng ở Đông cung không có ô mai, Thái Tử phi một ngày đều muốn ăn thật nhiều. Bích Liên liền đi ngự thiện phòng của hoàng cung lấy thật nhiều. Nhưng trên đường trở về Đông cung nàng có nghe được một chút truyện từ cung nữ về Hạ quận chúa. Cho nên sau khi trở về Đông cung để ô mai trong ngự thực phòng lập tức đến hậu viện Đông cung tìm Thái Tử phi.

Trầm Lạc khẽ ừ một tiếng, sau đó sửa sang lại vạt áo, ngẩng đầu thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Bích Liên nhú lại, Trầm Lạc bật cười “Bích Liên, chuyện này đâu phải là truyện lớn gì, Hạ quận chúa tới thì thế nào, chúng ta như thế nào thì cứ như thế đó đi.” Trầm Lạc dứt lời sau đó nghiêng đầu nhìn về phía hồ sen, đưa tay lấy từ đĩa sứ bên cạnh một miếng ô mai từ từ nhai nuốt.

“Thái Tử phi hoàng hậu là người trong gia tộc Hoàng Hậu.” Bích Liên sợ Trầm Lạc trách tội thích nói chuyện luyên thuyên, nên mấy lời này nàng cũng chỉ nói một nửa. Khi còn nấu thuốc ở Tư Dược phòng, nhưng cung nữ cũng có nói một số chuyện thú vị trong cung. Hạ quận chúa luôn được Hoàng Hậu triệu vào trong cung, chỉ cần Hạ quận chúa vừa tới là điện hạ sẽ đến Thái Hòa cung. Nàng vốn tưởng rằng người điện hạ để ý là Hạ quận chúa. Hiện tại cho dù Thái Tử đã có Thái Tử phi Hoàng Hậu vẫn như cũ cho triệu Hạ quận chúa vào cung. Thái Tử mới thành hôn hơn mười ngày, Hoàng Hậu đã sốt ruột như thế rồi.

“Bích Liên ta hiểu ý người. Nhưng chỉ cần ta giữ được tâm của điện hạ thì cho dù Hoàng Hậu có triệu mười mấy hai mươi nữ tử vào cung cũng vô dụng.” Sau khi Trầm Lạc dứt lời liền đứng lên. Đi ra khỏi đình nghỉ mát, Bích Liên chợt giật mình. Điện hạ là người tâm tư tinh tế thâm trầm, Thái Tử phi cũng vậy. Bích Liên khẽ cười một tiếng, đem đĩa sứ trắng trên bàn cầm lên nhanh chóng đuổi theo sau Trầm Lạc.

“Thái Tử phi hôm nay nô tỳ mới đến Ngự Thiện phòng mang ô mai mới đến đây, ngài có muốn nô tỳ bưng một chút đến phòng khách để ném thử không?”

Trầm Lạc gật đầu một cái “ Vây càng tốt, càng mới càng chua.” Bích Liên cầm cái đĩa trắng cúi đầu nhìn bụng Trầm Lạc. Cuối cùng ấp úng mở miệng:” Thái Tử phi có muốn mời ngự y tới bắt mạch hay không? Chua là con trai lạt là con gái, có phải tiểu thể tử...”

Thân thể Trầm Lạc dừng lại, đưa tay sờ sờ bụng mình. Cho dù là mang thai mới có mấy ngày ngự y cũng không thể chuẩn đoán ra được. Chỉ là việc chua là con trai lạt là con cái ở Huyện Vân Hà nàng cũng được nghe mấy lão phụ trong nhà nói qua. Khi mẫu thân nàng mang thai đệ đệ, không phải cũng đặc biệt thích ăn chua sao? Trầm Lạc nhẹ nhàng vuốt vuốt bụng mình, nếu như sinh nam hài mặt mũi nhất định sẽ cực kì giống Vũ Văn Thượng.

Chỉ là nàng nhất định dạy hấn thật tốt, không để con học Vũ Văn Thượng, đã có một phu quân vô sỉ, nàng nhất định không thể có thêm một nhi tử vô sỉ.

Lúc này Vũ Văn Thượng đang ở ngự thư phòng thảo luận chuyện Đại Mạc thì mí mắt đột nhiên giật giật, đương kim Hoàng Thượng của Nguyệt Tường quốc đang ngồi trên ghế rồi giương mắt nhìn mặt Vũ Văn Thượng, chậm rãi mở miệng:” Dựa theo ý tứ của con là muốn Hạ nhi cưới công chúa Chiêu Tuyết của Đại Mạc?” Vũ Văn Thượng nghiêm túc gật đầu, “ Phụ hoàng nghe nói công chúa Chiêu Tuyết dung mạo phi phàm, đối đãi với mọi người luôn yên tĩnh lạnh lùng, cao ngạo cực kì. Tính tình không khác biệt với hoàng đệ cho lắm, hai người này mà ở gặp nhau khá năng rất cao là chung sống được. Công chúa của một nước muốn liên minh với một nước khác người đó nhất định phải là Hoàng tử, vả lại nhất định phải là chánh phi. Nhi thần đã có Thái Tử phi, hoàng đệ cũng không có bất kì nhi tử nào.”

Hoàng đế Nguyệt Tường quốc cười khê một tiếng, cầm tấu chương trong tay quăng lên bàn “ Tâm tư của người phụ hoàng còn không rõ sao? Nếu không muốn mẫu hậu người đưa người đến Đông cung...” Không để cho Hoàng đế nói xong, Vũ Văn Thượng đã lên tiếng nói:” Mấy ngày nay Lạc nhi rất thích ăn ô mai chua, mười ngày nữa, nhi thần sẽ triệu Trương ngự y bắt mạch cho Lạc nhi, xem chừng là một tiểu thể tử.”

Hoàng đế Nguyệt Tường quốc vuốt vuốt trán, hơi hơi nhếch môi qua một hồi suy tính kĩ lên tiếng:” Sau khi Hoàng tôn ra đời, phụ hoàng muốn đem toàn bộ triều chính giao lại cho con.” Thân thể Vũ Văn Thượng cứng lại, ngẩng đầu nhìn phụ hoàng:” Phụ Hoàng thân thể người vô cùng khỏe mạnh.”

Hoàng đế thời dài một tiếng:” Khi còn trẻ phụ hoàng đã phụ lòng Cẩm nhi, không muốn lại phụ thêm lần nữa. Mẫu hậu con, giúp ta chăm sóc, tất cả đều giao cho con.”

Vũ Văn Thượng biết Cẩm nhi trong miệng Hoàng Thượng là Vạn Quý phi của Chiêu Dương cung. Phu Hoàng yêu Vạn Quý phi sâu đậm, khi tuổi đã già muốn đền bù cho bà, nhưng rốt cuộc lại là vẫn muốn tổn thương mẫu hậu hấn.

“ Khi mới bắt đầu chiều trính hỗn loạn, nếu phụ hoàng cứ khư khư cố chấp, chỉ sợ Nguyệt Tường quốc cứ thế mà chon vùi. Phụ hoàng mang Nguyệt Tường quốc quốc thái dân an trao lại cho con, con nhất định phải đưa Nguyệt Tường quốc tiến đến thời kì phồn vinh thịnh thế.

Trong thư phòng phụ tử hai người nói chuyện rất nhiều. Khi Vũ Văn Thượng từ trong thư phòng bước ra, Ngô ma ma lĩnh chỉ của Chu Hậu triệu Vũ Văn Thượng đến Thái Hòa cung. Ngô ma ma nhìn Điện hạ vui vẻ như thế, trong lòng càng thêm vui mừng. Điện hạ vẫn còn nhớ Hạ quận chúa, Hạ quận chúa vào Đông cung không không phải là không được.

Đông cung

Trầm Lạc ở trong phòng khách chờ Vũ Văn Thượng trở lại cùng nhau dùng bữa tối, nếu khi Vũ Văn Thương không trở về Đông Cung dùng bữa thì buổi sáng trước khi đi nhất định sẽ nói với nàng. Nhưng hôm nay lại có việc gì mà trễ?. Nhìn một bàn đầy món ăn, Trầm Lạc lần nữa ngẩng đầu nhìn ra ngoài. Thôi vậy, món ăn đều đã sắp nguội, hay là nàng ăn trước vậy. Đang muốn cầm đũa lên thì Tiểu Phúc Tử và Bích Liên vội vàng vàng đi vào phòng khách.

“ Nô tài tham kiến Thái Tử phi, hôm nay Điện hạ ở Thái Hòa cung dùng bữa, Thái Tử phi không cần chờ Điện hạ.” Tiểu Phúc Tử mới nói xong, Bích Liên lo lắng lên tiếng:” Hạ quận chúa bây giờ đang ở Thái Hòa cung, Thái Tử phi...” Khóe miệng Trầm Lạc mang ý cười, con người đảo một vòng, sau đó đứng dậy:” Điện hạ cũng thật là, đi đến chỗ mẫu hậu cũng không có nói với ta một tiếng. Ta vào Đông cung còn chưa có đến chỗ mẫu hậu dùng bữa, chọn ngày không bằng đúng ngày, hôm nay liền đi đi.”

Sau khi Bích Liên nghe xong thì trên mặt vui mừng. Lập tức đi theo Thái Tử phi đến Thái Hòa cung. Tiểu Phúc Tử đứng thẳng người. Điện hạ thật sự đặt rất nhiều tâm tư vào Thái Tử phi. Hắn ở bên ngồi ngự thư phòng chờ Điện hạ trở về Đông cung, Ngô ma ma cũng đến đây chờ Điện hạ. Điện hạ đối với hắn nháy nháy mắt, nói là đến Thái Hòa cung dùng bữa, Thái Tử phi không cần chờ ngài. Ngô ma ma không biết nghe Thái Tử nói như thế thì khuôn mặt già nua hiện lên chút vui mừng.

Thái giám cung nữ Thái Hòa cung sau khi thấy Thái Tử phi thì khom người hành lễ, thái giám đứng lên muốn đi bẩm báo với Hoàng Hậu. Trầm Lạc ngăn lại, phân phó Bích Liên chờ ở ngoài cửa Thái Hòa cung, không một tiếng động đi vào Thái Hòa cung.

Trầm Lạc còn chưa tiến vào phòng khách Thái Hòa cung, dựa vào ánh nến lân đầu tiên Trầm Lạc thấy Hạ quận chúa tiếng tăm lừng lẫy. Hạ quận chúa quả thực là một mỹ nhân khuynh thành, khuôn mặt trái xoan trắng nõn mà hồng hào, hai hàng mi như lá liễu, phía dưới là hai mắt sáng ngời. Một đôi tay ngọc cầm bình rượu trên bàn lên cẩn thận rót rượu cho Vũ Văn Thượng. Chu Hậu ở một bên khuôn mặt nở nụ cười nhẹ nhàng, Trầm Lạc hừ lạnh một tiếng, bộ dáng Chu Hậu bây giờ đúng như lời của mấy tân nương tử ở Huyện Vân Hà là một ác bà bà. Vũ Văn Thượng ngồi quay lưng lại phái nàng, không thấy được vẻ mặt.

“ Mẫu hậu, một bàn lớn đồ ăn ngon như vậy, sao lại không gọi con dâu vậy? Chỉ gọi điện hạ tới thật là thiên vị.” Trên mặt Trầm Lạc mang nồng đậm nụ cười đi vào trong phòng khách Thái Hòa cung, sau đó hướng về phía Chu Hậu thì lễ, lập tức ngồi ở bên người Vũ Văn Thượng, lời nói ra thể hiện rõ sự thẹn thùng.

Hạ quận chúa đang rót rượu cho Vũ Văn Thượng không rõ chân tướng, tầm mắt không ngừng đảo qua trên người Trầm Lạc.

Chu Hậu kinh ngạc không thôi, bà không có mời Trầm Lạc đến đây, bình thường một bộ yếu đuối, buổi tối hôm nay cũng không có mời trước.

Vũ Văn Thượng khẽ cười, không để ý mẫu hậu cùng biểu muội Hạ Lan là người ngoài, trắng trợn sờ sờ bụng Trầm Lạc “ Nhiều ngày ăn ô mai như vậy, không cảm thấy chua chút nào sao?”

Chu Hậu vừa nghe như thế thân thể cứng lại. Miệng nhỏ của Hạ quận chúa nhếch lên, sau đó đem bầu rượu đặt ở trên bàn. Ánh mắt nhìn về phía Chu Hậu mang theo vài phần bất mãn. Biểu ca sủng ái Trầm Lạc như thế mà cô cô dám lừa gạt nàng nói biểu ca thích nàng.

Trong lòng Chu Hậu căng thẳng, tay giấu trong tay áo không tự chủ được nắm thật chặt.

“ Thượng nhi, Hạ Lan thật khó mới vào cung một chuyến, chú ý một chút.” Sau khi dứt lời lông mày Chu Hậu nhíu thật chặt tỏ vẻ bất mãn. Trầm Lạc cười khẽ một tiếng, trở tay cầm lấy tay Vũ Văn Thượng đang còn đặt trên bụng mình “ Mẫu hậu, con dâu tới đây không phải là chỉ muốn dùng bữa tối. Còn có chuyện muốn nói với ngài, khi con dâu ở huyện Vân Hà có nghe qua, chua là con trai nhạt là con gái. Mấy ngày gần đây con dâu đặc biệt thích ăn ô mai. Xem chừng là có hỉ rồi.”

Hai chữ có tin mừng Trầm Lạc cố ý nhấn mạnh, Hạ quận chúa vừa nghe như thế, sắc mặt lúc này không nén được giận. Đôi đũa trên tay nhất thời rơi trên mặt đất. Trầm Lạc hướng về phía Vũ Văn Thượng ồ lên một tiếng “ Điện hạ đây chính là mỹ nhân biểu muội kia sao? Đáng đáp thật sự tốt “ Vũ Văn Thượng gạt đầu một cái, nhìn Hạ Lan một cái:” Làm sao vậy? Không phải từ nhỏ miệng rất ngọt sao? Thấy hoàng tẩu không kêu một tiếng?”

Hạ Lan liếc Trầm Lạc một cái, rất không tình nguyện mở cánh môi kêu Trầm Lạc một tiếng hoàng tẩu.

“ Mẫu hậu, mỹ nhân đẹp khuynh thành như thế, đã có hôn phối rồi sao? Con dâu thấy Chúc đại nhân ở Vãn cung không tệ.”

Lúc này tay Vũ Văn Thượng từ tay Trầm Lạc rời khỏi bụng, len lén đưa về phía eo Trầm Lạc, bấm một cái. Trầm Lạc bị đầu quay đầu tròn mắt nhìn Vũ Văn Thượng một cái.

Một màn này toàn bộ rơi vào trong mắt Hạ quận chúa, hạ quận chúa không giữ được biểu cảm. Hỉ nộ ái ố đều hiện cả trên mặt, lúc này cũng không vui. Đứng lên nhếch cái miệng nhỏ nhắn:” Cô cô thân thể Hạ Lan không khỏe, muốn lui xuống trước.”

Nhìn Hạ Lan tức giận rời đi, lại nhìn khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng của Trầm Lạc, Chu Hậu tức giận.

106. Chương 106

107. Chương 107

108. Chương 108

109. Chương 109

110. Chương 110

111. Chương 111

112. Chương 112

113. Chương 113

114. Chương 114

115. Chương 115

116. Chương 116

117. Chương 117

118. Chương 118

119. Chương 119

120. Chương 120

121. Chương 121

122. Chương 122

123. Chương 123

124. Chương 124

125. Chương 125

126. Chương 126

127. Chương 127

128. Chương 128

129. Chương 129

130. Chương 130

131. Chương 131

132. Chương 132

133. Chương 133

tràn ngập trong lòng, lẳng lặng đi đến khuê phòng, sau khi ngồi trên ghế trong phòng Bạch Mạn Thanh quyết định xuất phủ đến phủ của Nhị Hoàng tử.

Hắn là ân nhân của nàng, là người đầu tiên nàng động lòng. Hiện tại Vũ Văn Hạ chuẩn bị thú thê tử, trong lòng Mạn Thanh cảm thấy khó chịu. Chiêu Tuyết công chúa hôm nay mới đến Nguyệt Tường quốc, cùng Vũ Văn Hạ mới quen biết. Là nàng biết Vũ Văn Hạ trước nhưng bây giờ kể đến sau lại có được.

Càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, Bạch Mạn Thanh lập tức đứng lên đi ra khỏi khuê phòng, từ hậu viện phủ tướng quân chạy thẳng đến phủ đệ của Nhị hoàng tử. Đi được một lúc, thì đột nhiên có chiếc xe ngựa chạy ra ngăn trở nàng, vốn trong lòng Bạch Mạn Thanh không thoải mái, tính tình lại cực kỳ nóng nảy, đột nhiên có chiếc xe ngựa ở đâu nhảy ra ngăn trở nàng không thể nghi ngờ chọc vào cơn giận của nàng, vì vậy Bạch Mạn Thanh không cần suy nghĩ trực tiếp mở miệng mắng:” Không thấy người sao, đột nhiên chen ngang như vậy.”

Sau khi Bạch Mạn Thanh mắng xong nghe thấy trong xe ngựa kia truyền ra một tiếng nam tử trầm thấp:” Nhường đường cho cô nương kia.”

Bạch Mạn Thanh nghe xong thì chê cười:” Thân là nam tử hán đại trượng phu lại giống như cô nương ngồi trong xe ngựa thật là buồn cười.” Bạch Mạn Thanh bĩu môi, sau đó đi vòng qua chiếc xe ngựa kia. Đợi sau khi đi đến buồng xe ngựa kia thì rèm đột nhiên bị xốc lên, Bạch Mạn Thanh ngẩng đầu lên, dưới ánh trăng thấy một nam tử làn da ngăm đen, sống mũi cao lớn gò má thon gầy.

“ Cô nương nói vậy là có ý gì?” Liêu Mục thân là đệ nhất dũng sĩ của Đại Mạc, nhưng đây là lần đầu tiên bị một cô nương lớn mật không rõ lại lịch coi thường.

Bạch Mạn Thanh hừ nhẹ một tiếng:” Nam tử thì nên cười ngựa, sao có thể giống như một cô nương ngồi xe ngựa? Hoàn toàn không có khí khái nam tử.” Trên mặt Mạn Thanh thể hiện rõ sự châm chọc. Thị vệ bên cạnh muốn lớn tiếng khiển trách cô nương không biết trời cao đất rộng gì này, Liêu Mục khoát tay áo, buông rèm xuống, lập tức xuống xe ngựa đi tới trước người Bạch Mạn Thanh.

Lúc này Mạn Thanh mới có thể nhìn thấy rõ hoàn toàn nam tử này, thân thể hắn cực kỳ to lớn, nàng đứng chỉ đến ngực hắn mà thôi. Liêu Mục vươn tay nâng cằm Mạn Thanh:” Cô nương, ý của cô nương ta tuy là thân thể nam tử nhưng lại có tính tình nữ nhi?” Bạch Mạn Thanh đánh rớt tay nam tử “ Ý tứ của bản cô nương chính là như vậy, ta còn có việc không có thời gian ở đây đùa cợt với người.” Sau khi dứt lời Bạch Mạn Thanh nhắc chân đi về phía trước.

Bị trêu chọc như vậy làm sao Liêu Mục có thể để nữ tử này đi, kéo tay Bạch Mạn Thanh lại. Mang nàng đi đến bên cạnh một thị vệ, Cả đám thị vệ cứ như vậy nhìn tướng quân mang theo nữ tử xa lạ chạy đi. Bạch Mạn Thanh ở trên lưng ngựa thất thanh kêu, không ngừng mắng nam tử này:” Ngươi muốn chết sao? Kéo ta lên ngựa làm gì?” Liêu Mục giữ thật chặt eo Mạn Thanh “ Thế gian này chỉ có một người là người dám nói bản tướng quân là một cô nương.”

Bạch Mạn Thanh mở to mắt, hắn là tướng quân? Tướng quân ở đâu ra, chưa bao giờ thấy Nguyệt Tường quốc có vị tướng quân này. Thần trí Mạn Thanh đột nhiên nghĩ đến Liêu tướng quân cùng Chiêu Tuyết công chúa của Đại Mạc mới đến Nguyệt Tường quốc. Nam tử này là Liêu Tướng quân? Bạch Mạn Thanh hừ một tiếng, quần khí gió hắn là tướng quân gì, cố ý lôi nàng lên ngựa là không đúng.

“ Người nói một chút người biết cái gì?” Liêu Mục kéo dây cương ngựa, cúi đầu nhìn nữ tử trong lòng. Bạch Mạn Thanh cao ngạo mà mở miệng:” Cỡi ngựa, bắn tên, thuộc binh thư.” Liêu Mục lớn tiếng cười:” Là một cô nương dũng cảm, nhưng mà rốt cục cũng chỉ làm một tiểu nữ tử.”

Bạch Mạn Thanh không phục ưỡn ngực nói:” Dù chưa có làm kẻ lễ, nhưng cũng đã có quý thủy, không phải là tiểu cô nương.” Sau khi dứt lời, Bạch Mạn Thanh ngẩng đầu nhìn tấm biển treo trước cửa viện, trên đó viết Liêu phủ. Quả thật là đại tướng quân của Đại Mạc.

“ Hả? Nếu là như thế thì một việc người nhất định không biết.” Liêu Mục nhỏ giọng cười, thanh âm nói ra cũng trầm thấp hơn. Bạch Mạn Thanh liếc Liêu Mục một cái:” Chỉ cần không phải là thêu thùa, thì cái khác ta đều biết.” Liêu Mục phá lên cười, sau đó ôm Mạn Thanh xuống ngựa.

Bạch Mạn Thanh bị Liêu Mục ôm ngang trực tiếp đi vào trong phủ đệ, một đường ôm vào phòng đến trên

giường lớn. Bạch Mạn Thanh nghi ngờ Liêu Mục, lập tức ngồi dậy. Trợn mắt nhìn:” Người ôm ta lên giường làm gì?” Liêu Mục đưa tay nâng cằm Mạn Thanh, sau đó cởi xiêm áo của chính mình:” Chuyện phòng the giữa nam và nữ người làm chưa? Người nhất định là không biết.” Sau khi dứt lời cười khê, khoe miệng hiện rõ sự xem thường.

Bạch Mạn Thanh lần đầu tiên nghe thấy chuyện phòng the, không biết là chuyện gì. Thấy trên mặt Liêu Mục hiện ý coi thường thì tính tình nóng nảy của Bạch Mạn Thanh nhất thời nổi lên:” Ai nói ta không biết.” Liêu Mục nhướn mày ồ lên một tiếng, sau đó đưa tay chỉ Bạch Mạn Thanh:” Cởi” Chỉ gọn gàng một chữ khiến hai bên tai Bạch Mạn Thanh đỏ lên, cuối cùng ấp úng mở miệng:” Tại sao ta lại phải nghe lời người nói, không cởi.”

Liêu Mục bò lên giường, đè Mạn Thanh xuống, cái nữ tử to gan này gọi lên hứng thú của hắn, hôm nay nhất định phải cho nàng nếm thử một chút đau khổ. Đưa tay nắm lấy nhũ hoa trước ngực Mạn Thanh:” Không phải nói là cái gì cũng đều biết sao? Rốt cuộc cũng là gạt người.” Sau khi dứt lời Liêu Mục đưa tay cởi áo của Bạch Mạn Thanh, kéo dây yếm, bàn tay thuận lợi tiến vào bên trong, như ý nguyện sờ lên nơi mềm mại kia. Bạch Mạn Thanh hoảng hốt, trên mặt cổ găng giả bộ trấn định:” Ta... ta không có gạt người.”

Cúi đầu hôn nơi kia của Mạn Thanh :” Còn nói không có gạt người, hẳn là không phải rồi, để ta dạy người.” Vừa nói, tay phải Liêu Mục vén quần áo và váy của Bạch Mạn Thanh lên, coi hết quần ngoài cùng quần trong của Bạch Mạn Thanh. Phía dưới Bạch Mạn Thanh không có một vật gì, giữa hai chân chột lạnh, một cái lưỡi dài nóng hổi đi vào trong thân thể. Mạn Thanh không rõ chân tướng lớn tiếng nói. Không ngừng đẩy nam tử giữa đùi ra “ Đi ra ngoài, đi ra ngoài mặc dù ta không biết chuyện nam nữ, cũng không cần người dạy.”

Bạch Mạn Thanh dứt quãng mở miệng nói. Trả lời nàng cũng chỉ là tiếng cười trầm thấp của nam tử, trong lòng Bạch Mạn Thanh chấn động. Liêu tướng quân không phải là người dễ trêu chọc. Làm thế nào đây? Làm thế nào đây?

Đang suy nghĩ thì hai chân Bạch Mạn Thanh đã bị kéo lên đến eo của Liêu Mục. Thân thể Liêu Mục hướng phía trước động một cái, Bạch Mạn Thanh thét chói tai, khuôn mặt nhỏ nhất nhất thời nhú lại thật chặt. Nàng lão thổ, hẳn cũng vậy, giờ phút này hai người lại đang ở trên giường, cho tới bây giờ cũng chưa từng cùng nam tử nào thân mật như vậy.

Một Bạch Mạn Thanh cao ngạo khóc lên, đưa tay đánh nam tử đang động trên người nàng: “ Ta là nữ nhi của đại tướng quân Nguyệt Tường quốc, mặc dù người có là đại tướng quân của Đại Mạc đi chăng nữa phụ thân mẫu thân ta nhất định không tha cho người.” Sau khi Liêu Mục nghe như thế, dừng lại động tác, nhìn Bạch Mạn Thanh một cái, lại nhìn dấu máu màu đỏ trên giường, Liêu Mục cười cười:” Như vậy, ta liền thú nàng. Thê tử của Liêu Mục ta nhất định phải làm một người dũng cảm.”

Liêu Mục là một kì nhân, trừ việc anh dũng vô địch, còn có đó là cao ngạo, cao ngạo không đem quân chủ của Đại Mạc để vào mắt. Sau khi nói xong Liêu Mục lại tiếp tục động tác, đôi tay Bạch Mạn Thanh ở trên người Liêu Mục cào loạn, từng vết từng vết đỏ hiện lên sau lưng Liêu Mục.

“ Ai muốn gả cho người, người cho Bạch Mạn Thanh ta là người ngu sao?”

Liêu Mục giơ tay hướng đến mông Mạn Thanh vỗ một cái, thanh âm thanh thúy vang lên trong phòng:” Nữ tử muốn gả cho bản tướng quân rất nhiều.” Dứt lời kéo eo Mạn Thanh, rồi lật người nằm xuống phía dưới. Vì động tác của Liêu Mục Bạch Mạn Thanh ngồi trên người của hắn. Liêu Mục cũng không rút ra khỏi người Mạn Thanh.

Hai tay nắm eo mảnh khảnh của Mạn Thanh, hai chân lại lần nữa dùng sức, toàn bộ sức lực toàn thân đánh úp lên người Mạn Thanh, thân thể Bạch Mạn Thanh liên tiếp run rẩy, cuối cùng xụi lơ trên người Liêu Mục. Nhân cơ hội này Liêu Mục đưa tây hung hăng bóp nhẹ cặp nhũ hoa trước ngực Mạn Thanh. Tựa đầu trên ngựa Liêu Mục Mạn Thanh không có hơi sức mở miệng:” Nhất định là nữ tử muốn gả cho người rất nhiều, người tùy ý thú một người đi, đừng có dây dưa với ta.”

Lần đầu tiên Liêu Mục bị nữ tử chê. Tâm cao ngạo bị tổn thương, trong lòng Liêu Mục rất không thoải mái, giờ tay vỗ lên cái mông của Bạch Mạn Thanh một cái, sau đó lật người lần nữa đè lên người Bạch Mạn

Thanh, kéo cái chân của nàng tiếp tục. Bạch Mạn Thanh mắt hận hận nhìn Liêu Mục, hấn lấy đầu ra nhiên hơi sức như vậy.

Trước khi hôn mê Bạch Mạn Thanh biết, hôm nay nàng đã trêu chọc phải một nam nhân không thể trêu chọc, hơn nữa nam nhân này nhất định sẽ thú nàng. Hôm sau Liêu Mục tỉnh dậy mặc quần áo rửa mặt rồi đi, Bạch Mạn Thanh cũng không biết gì, đến khi nàng tỉnh thì mặt trời đã lên cao rồi. Bạch Mạn Thanh thấy mình không có một mảnh vải che thân, mắt trừng lớn. Chỗ cánh tay và đùi bị bầm một mảng lớn, nam nhân này thật đáng sợ. Bạch Mạn Thanh vừa mặc quần áo vừa mắng.

Nhưng mà không thể không thừa nhận, nam nhân họ Liêu này cực kì chu đáo, phân phó nha hoàn chuẩn bị nước ấm cho nàng tắm rửa, còn cho nàng một lọ dược để cho nàng bớt đau. Tối hôm qua nàng thực vui vẻ hấn đưa cho nàng một thanh bảo kiếm. Trên đời này tổng cộng chỉ có hai cây, thì ra chủ nhân của nó là một nam một nữ nghe nói kiếm này chém sắt như chém bùn, thời gian có trôi qua lâu cũng còn mới tinh. Bạch Mạn Thanh vuốt thanh bảo kiếm trong tay khóe miệng giương cao.

155. Chương 155: Chiêu Tuyết – Vũ Văn Hạ

Chiêu Tuyết tự nhận không có nữ tử nào bì thắm như nàng, ngàn dặm xa xôi mang theo ý chỉ kết thân đến Nguyệt Tương quốc, chỉ một đạo thánh đem nàng ban cho Nhị hoàng tử của Nguyệt Tương quốc, không nên là Cẩn vương gia của Nguyệt Tương quốc Vũ Văn Hạ.

Khi mới gặp Vũ Văn Hạ Chiêu Tuyết cảm thấy nhì nhìn chính bản thân mình vậy, nam nhân của nàng, hết sức thanh lãnh, mặc kệ gặp phải chuyện gì ánh mắt đều nhàn nhạt, không để lộ chút tâm từ nào ra ngoài. Mặc dù có nghe được Hoàng đế hạ chỉ hấn cũng chỉ đứng dậy cung kính lĩnh chỉ, động tác nhẹ nhàng chậm rãi không thấy một chút vội vàng. Sau khi cảm thán, Chiêu Tuyết lại cười nhạo. Gặp một nam nhân giống như mình thì cuộc sống sau này của nàng không biết có những màu sắc nào đây.

Sự thật chứng minh, cuộc sống của nàng xác thực rất là màu sắc. Ngày đại hôn, vì Nguyệt Tương quốc coi trọng việc kết thân với Đại Mạc, vì vậy nên rất nhiều tập tục nghi thức đều làm theo Đại Mạc.

Sau khi bái thiên địa xong, Chiêu Tuyết mới vào tân phòng không bao lâu thì Vũ Văn Hạ cũng đi vào trong tân phòng. Chiêu Tuyết công chúa đôi khăn hỷ an tĩnh ngồi trên giường, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, khi thấy một đôi giày màu đỏ thì tiếng bước chân dừng lại.

Thật lâu sau, Chiêu Tuyết công chúa cũng không có thấy Vũ Văn Hạ có bất kì động tác nào vén khăn voan, từ nhỏ Chiêu Tuyết công chúa không phải là người nóng vội, cho nên hiện tại vẫn lặng yên như cũ thân thể thẳng tắp không nhúc nhích ngồi bên mép giường.

Không lâu lắm, đôi giày màu đỏ rời khỏi tầm mắt nàng. Một lát sau Chiêu Tuyết nghe được tiếng rót rượu, sau đó là thanh âm bình rượu đặt lên bàn. Vũ Văn Hạ không có vén khăn voan mà là ngồi một mình trên ghế uống rượu. Lúc này Chiêu Tuyết đưa tay xốc khăn voan lên, da trắng nõn nà, sắc mặt đỏ thắm, hai mắt cũng lộ ra thần thái lạnh lạnh giống Vũ Văn Hạ. Chiêu Tuyết nhẹ nhàng chậm chạp đi đến ngồi lên chiếc ghế bên cạnh Vũ Văn Hạ.

“Người là nam tử của ta, một người khác ta ở trên đời.” Chiêu Tuyết công chúa nhìn thẳng Vũ Văn Hạ nhẹ nhàng nói. Vũ Văn Hạ liếc mắt nhìn Chiêu Tuyết, sau đó nâng bầu rượu rót cho Chiêu Tuyết một ly rượu “Ta và người có lẽ không giống nhau.” Chiêu Tuyết nhẹ nhàng cười một tiếng, cầm ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Vũ Văn Hạ lại lần nữa ngược mắt nhìn Chiêu Tuyết “Nhìn không ra. người uống rượu thật khá.” Chiêu Tuyết nâng bình rượu lên tự rót cho bản thân một ly “Đi ra bên ngoài đình nghỉ mát ngồi được không? vải hỷ treo trong phòng thật là chướng mắt.” Chiêu Tuyết dứt lời, lại uống thêm một ly rượu, sau đó đứng lên không để ý Vũ Văn Hạ có đồng ý hay không, đẩy cửa tân phòng ra, thấy cửa tân phòng được dán chữ hỷ thật chói mắt.

Vào đình nghỉ mát, Chiêu Tuyết ngồi vào bên cạnh đình nghỉ mát, đôi tay đặt lên lan can, nhìn xuống đáy hồ nước trong suốt dưới đáy hồ nhiều tảng đá đủ hình dạng, có mấy con cá bơi qua đá. Vũ Văn Hạ lắng

lặng ngồi bên Chiêu Tuyết, cả hai người mặt hỷ phục không nói một lời nào, hỷ phục này cực kỳ tương phản với không khí lúc này.

Ngồi không lâu lắm, Thái Tử phi của Nguyệt Tường quốc hết sức thuận lợi được Thái tử coi như bảo bối cứng như cứng trứng hững như hững hoa Trầm Lạc đi vào hậu viện, đi vào đình nghỉ mát.

Chiêu Tuyết quay đầu nhìn thoáng qua Trầm Lạc, xem ra mấy ngày nay Điện Hạ rất yêu thương Trầm Lạc, sắc mặt nàng càng ngày càng hồng hào, cả người như phát ra hào quang rực rỡ. Người tuyết vời như vậy, hậu cung đại mạc thật không tồn tại. Vũ Văn Thương thương thê tử như vậy, Vũ Văn Hạ sẽ thế nào? Trong lòng Chiêu Tuyết một hồi cười lạnh, tính tình nàng lạnh nhạt, xem qua quá nhiều tranh đấu hậu cung Đại Mạc. Nhiệt tình của nàng chắc cả đời này không dậy nổi, Trầm Lạc đã nói một câu rất đúng, “Chiêu Tuyết người đứng làm một người đặc biệt”

Vũ Văn Hạ nhang chóng rời đi, hai người các nàng cũng không có nhiều chuyện để nói, xem chừng Trầm Lạc cũng không có việc gì để làm, chỉ đành cùng nàng ở đây nhìn hồ nước. Khi màn đêm buông xuống, Điện hạ chỉ người thúc giục Trầm Lạc mới rời đi. Sau khi Trầm Lạc đi, Chiêu Tuyết ở trong đình ngồi một chút. Cho đến khi thấy hai gã sai vặt một trái một phải dìu Vũ Văn Hạ vào hậu viện mới đứng lên. Dù sao cũng là vợ chồng, mặc dù bên trong có không hợp đi chăng nữa thì bên ngoài cũng nên làm ra vẻ một chút.

Vì vậy Chiêu Tuyết nhanh chóng đi đến trước người Vũ Văn Hạ:” Hai người các người lui ra đi, Vương gia giao cho ta được rồi.” Hai gã sai vặt nhìn vương phi mảnh khảnh, trong mắt lộ nghi ngờ. cuối cùng cũng đem vương gia giao cho vương phi. Hướng về phía vương phi thì lễ một cái, hai gã sai vặt vội vã rời đi, hôm nay là ngày đại hôn của vương gia bọn họ không thể nán lại lâu ở hậu viện.

Chiêu Tuyết tốn một hồi công sức mới mang được Vũ Văn Hạ vào tân phòng, vừa nắm vừa kéo thật khó khăn mới mang được hắn lên trên giường nhỏ. Trong miệng Vũ Văn Hạ vẫn lầm bầm hô mẩu hậu mẩu hậu. Chiêu Tuyết cười nhạt một tiếng. Chưa từng nghĩ đến nam tử lạnh lùng như thế khi say lại luôn miệng hô mẩu hậu. Lời Vũ Văn Hạ nói không sai, nàng và hắn không giống nhau. Mặc dù nàng ý thức không tỉnh táo cũng sẽ không kêu mẩu hậu. Trong lòng nàng không có mẩu hậu không có phụ hoàng cũng không có hoàng huynh. Ở trong cung nàng luôn luôn một mình cô đơn không ai quan tâm Công chúa Chiêu Tuyết nàng.

Đem Vũ Văn Hạ nhẹ nhàng đặt trên giường, Chiêu Tuyết sửa sang lại y phục, sau đó lại cúi người xuống cười giầy cho Vũ Văn Hạ. Đang muốn vén chăn mỏng đắp cho Vũ Văn Hạ thì một đôi tay thon dài hữu lực ôm chặt lấy eo nàng, một tay kéo nàng vào một lòng ngực ấm áp rộng rãi vương mùi rượu.

Mùi rượu nồng nặc chui vào trong mũi Chiêu Tuyết, Chiêu Tuyết nhướng mày, không chút do dự đưa tay đẩy Vũ Văn Hạ ra. Do uống rượu nhiều nên bây giờ Vũ Văn Hạ không giống như ban ngày trong mắt lộ một cỗ lửa nóng.

Trong nháy mắt Chiêu Tuyết bị Vũ Văn Hạ đè dưới thân thể, đẩy không ra. Chiêu Tuyết ánh mắt lạnh nhạt nhìn Vũ Văn Hạ, cảm thụ ngón tay dài của hắn ở trên mặt nàng nhẹ nhàng vuốt qua vuốt lại.

“ Chiêu Tuyết?” Lửa nóng trong mắt Vũ Văn Hạ đã không còn chỉ còn lại một mảng sương mù. Chiêu Tuyết khẽ gạt đầu một cái, nhân cơ hội đẩy tay Vũ Văn Hạ ra. Vũ Văn Hạ nằm ở bên cạnh tiếp tục xoay đầu nhìn Chiêu Tuyết “ Chiêu Tuyết?”

“ Có chuyện gì vậy?” Chiêu Tuyết không kiên nhẫn nhìn về phía Vũ Văn Hạ, sau đó ngồi dậy, tự mình sửa lại tóc tai vì những động tác khi nãy mà rối loạn. Vũ Văn Hạ bật cười:” Chiêu Tuyết chúng ta thành thân rồi” Vũ Văn Hạ vẫn cứ nhắc đi nhắc lại hai chữ thành thân.

Chiêu Tuyết cũng không có đáp lại Vũ Văn Hạ nữa, đứng dậy đi đến bên cạnh bàn, hai tay chống cằm, nhìn về phía nam tử đang lầm bầm trên giường. Sau khi say rượu Vũ Văn Hạ nói nhiều hơn, phần lớn là nhắc mẩu thân hắn.

Một lúc sau, bên ngoài truyền đến thanh âm của gã sai vặt. Vũ Văn Hạ ở trên giường giống như đã ngủ say khi nghe tin hoàng thượng băng hà thân thể lập tức ngồi dậy, sau đó chạy nhanh về phía cửa, nhanh chóng rời đi.

Một căn phòng lạnh tanh, Chiêu Tuyết không chút biểu cảm, nhìn gã sai vặt đang run rẩy trước người, Chiêu Tuyết chỉ nâng tay. Cũng tốt không có Vũ Văn Hạ nàng có thể ngủ một giường lớn.

Giờ sửu một khắc, Chiêu Tuyết cũng không có ngủ, ở trên giường lăn qua lăn lại mấy lần, cuối cùng ngồi dậy dựa vào cột giường. Không lâu lắm bên ngoài truyền đến tiếng bước chân lảo đảo. Sau đó kết một tiếng, cửa phòng mở ra, Vũ Văn Hạ lặng yên đi vào, Chiêu Tuyết ngẩng đầu tỉ mỉ nhìn Vũ Văn Hạ, quanh người hắt ra một cỗ bi thương cùng bi thống. Chiêu Tuyết nghĩ đến hôm đó, khi phụ hoàng nàng qua đời ánh mắt của nàng, không có bi thương như Vũ Văn Hạ, mà là vẻ mặt lạnh nhạt, thậm chí trong lòng còn có một chút vui mừng.

Vũ Văn Hạ đi vào trong phòng, không nhìn Chiêu Tuyết một cái, sau khi đóng cửa lại, ngồi trên ghế tiếp tục uống rượu. Chiêu Tuyết gấp một cái, chuẩn bị nằm xuống ngủ. Thì lời nói lạnh lẽ của Vũ Văn Hạ truyền đến:” Phụ hoàng băng hà, trong ngày đại hỷ của ta.”

Chiêu Tuyết ồ lên một tiếng, sau đó nhìn về phía Vũ Văn Hạ “ Con người khó tránh khỏi cái chết, phụ hoàng băng hà, Nguyệt Tường quốc nghênh đón một tân quân mới, dẫn dắt Nguyệt Tường quốc ngày càng phồn hoa, Rất tốt.” Thân thể Vũ Văn Hạ chợt cứng ngắc, tay phải cầm thật chặt ly rượu, con người băng lãnh chăm chú nhìn Chiêu Tuyết “ Chiêu Tuyết ngươi không có tâm.”

Chiêu Tuyết phá lên cười, ngồi thẳng người nhìn Vũ Văn Hạ “ Ta từng nói qua ta có tâm? Phụ hoàng người băng hà liên quan gì đến ta? Băng hà là một kiểu giải thoát, đối với người chết người sống đều tốt.”

Bang một tiếng Vũ Văn Hạ nặng nề đặt ly rượu lên bàn. Sau đó bước từng bước về phía Chiêu Tuyết “ Chiêu Tuyết, ta hận không xé nát được bộ dáng lạnh lùng của người.” Chiêu Tuyết ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Hạ, bên môi là nụ cười, trong tiếng cười lộ sự châm chọc “ Không người là ghét chính mình. Ở trên người ta người nhìn thấy ít nhiều hình ảnh của chính mình. Người nghĩ xé nát không phải là ta mà là chính người.” Sau khi dứt lời Chiêu Tuyết đưa tay chỉ Vũ Văn Hạ.

Vũ Văn Hạ đưa tay kéo Chiêu Tuyết, sau đó tay kia kéo chân ra kéo Chiêu Tuyết ra. Tay phải ôm hông Chiêu Tuyết, chân Chiêu Tuyết không có đi giày, cứ như vậy giẫm lên giày màu đỏ của Vũ Văn Hạ. Ngực dính chặt vào ngực Vũ Văn Hạ.

Hai mắt Vũ Văn Hạ đã không còn lạnh lẽo mà toát ra lửa nóng. Tay trái kéo rơi hỷ phục trên người Chiêu Tuyết, hiện ra một cái yếm màu đỏ. Chiêu Tuyết vẫn như cũ lạnh lẽo nhìn Vũ Văn Hạ trước người, nàng biết hẳn chỉ là muốn xé bộ dáng lạnh lẽo của nàng, xé nát những chuyện bi thảm của hắn.

Vũ Văn Hạ không nhìn thấy bất kỳ dấu hiệu nào lòng Chiêu Tuyết bị tổn thương, động tác càng ngày càng nhanh. Tay trái hung hăng trên đó hồng ma bóp một cái, tay phải ác ý buông eo Chiêu Tuyết ra. Chiêu Tuyết chuẩn bị chân đạp đất thoát khỏi tay Vũ Văn Hạ không ngờ Vũ Văn Hạ lại đưa tay phải ra dùng lực tách đùi nàng ra, rồi sau đó nâng cái hông nàng lên, đem người nàng nâng thật cao lên. Vì để tránh ỉnh ngã xuống Chiêu Tuyết không thể không dùng sức vòng hai chân thật quanh eo Vũ Văn Hạ.

Chiêu Tuyết không phục nhìn về phía Vũ Văn Hạ, hẳn muốn xé nát lạnh lẽo của nàng, nàng không làm theo hắn. Hô hấp của Vũ Văn Hạ càng ngày càng nặng nề, đưa tay kéo rơi một chút y phục cuối cùng trên người Chiêu Tuyết. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn không có bất kỳ tia đỏ ửng nào, Chiêu Tuyết lạnh nhạt nhìn Vũ Văn Hạ, giọng như nhìn hắn đang diễn trò.

“ Chiêu Tuyết ngươi không có tâm.” Vũ Văn Hạ cởi quần ngoài cùng quần trong, một khắc cuối cùng khi tiến vào Chiêu Tuyết nhẹ giọng nói. Khuôn mặt lạnh lẽo của Chiêu Tuyết bùm một tiếng bể nát, cả thân thể co rúm lại. Bởi vì thân thể không ngừng mãnh liệt va chạm, bởi vì vô cùng đau đớn. Vũ Văn Hạ thấy vẻ mặt của Chiêu Tuyết như vậy cười khẽ một tiếng. Cúi đầu hôn lên cánh môi mềm mại của Chiêu Tuyết, chắc tiếng nức nở ngẹn ngào tràn ra trong miệng nàng” Chiêu Tuyết nàng nát rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Chiêu Tuyết nhăn lại, đưa tay dùng lực muốn đẩy Vũ Văn Hạ, không ngờ vừa đẩy hắn một cái, Vũ Văn Hạ thúc lên phía trước một cái, cả người Chiêu Tuyết co quắp, tại thể tân công của Vũ Văn Hạ đạt cao trào. Vũ Văn Hạ thấy vẻ mặt bể nát của Chiêu Tuyết, một cảm giác tuyệt vời kích thích cảm giác lan đến toàn thân, cuối cùng Vũ Văn Hạ đặt Chiêu Tuyết lên trên giường, mãnh liệt tiến công vài lần nữa, cuối cùng gầm lên một tiếng phóng thích trong người Chiêu Tuyết.

Hôm sau bình minh vừa ló rạng phía chân trời, Vũ Văn Hạ liền tỉnh lại. Đứng lên chần mớng rớt xuống, hần nhìn thấy trước ngựa mình nhiều vết cào màu đỏ, trong lòng cả kinh. Sau đó nhìn về phía Chiêu Tuyết, hai vai lộ bên ngoài, trên cánh tay một mảnh tím bầm. Hôm qua hần...

Đầu Vũ Văn Hạ một hồi đau đớn, hần hận phụ hoàng cứ như thế rời hần đi, hần hận phụ hoàng đối xử với mẫu thân như vậy, Chu Hậu mặc dù không có tình yêu của phụ hoàng nhưng danh phận tối cao bởi nửa đời với phụ hoàng. Chiêu Dương cung vạn quý phi được phụ hoàng sủng ái. Chỉ có mẫu hậu hần đáng thương, yêu cả đời, đau đớn cả đời bị lừa cả đời.

Chiêu Tuyết từ từ tỉnh lại, phía dưới một hồi chua xót đau đớn, Ngẩng đầu nhìn Vũ Văn Hạ đang trầm tư, Chiêu Tuyết chậm rãi mở miệng:” Hôm qua là ngoài ý muốn.” Thân thể Vũ Văn Hạ cứng lại, nhìn về phía Chiêu Tuyết” Chuyện hôm qua bất luận vì sao lại xảy ra. Cuối cùng nàng thành người của ta. Tức là nữ nhân của ta, ta sẽ không để nàng trở thành Chu Hậu, Vạn Quý phi hoặc là mẫu hậu của ta...”

Tâm lạnh nhiều năm của Chiêu Tuyết một góc bị hòa tan, Chu Hậu là nữ nhân có được địa vị tối cao nhưng lại không có tình yêu, Vạn Quý phi được yêu, mẫu hậu Vũ Văn Hạ sớm mất. Theo như lời Vũ Văn Hạ hần sẽ đối với nàng...

“ Sau này nàng chính là Cẩn vương phi. Chiêu Tuyết chúng ta đều nên quên quá khứ. Cô đơn lạnh lẽo nên xé nát.”

Vũ Văn Hạ nhẹ nhàng chậm rãi nói thiếu chút nữ khiến Chiêu Tuyết rơi lệ, xé nát lạnh lẽo, vứt bỏ quá khứ...Chiêu Tuyết ngược mắt nhìn Vũ Văn Hạ, tia nắng cuối chân trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, chiếu lên trên mặt Vũ Văn Hạ, cả khuôn mặt bừng sáng lên.

156. Chương 156: Hà Lăng Thiệu - Trầm Vân. (1)

Đêm qua là ngày Hà Lăng Thiệu ở khách điểm Nguyệt Tường ngủ không thư thái nhất, bị một nữ oa không biết ở đâu quần lấy, dù dùng bất cứ biện pháp nào cũng không đuổi được tiểu nữ oa này. Thậm chí buổi tối còn lớn mật hơn, bò lên giường chui vào trong chăn, hai tay hai chân quần lấy hần. Cho tới bây giờ hần cũng không có cùng nữ tử xa lạ nào thân mật như vậy, mặc dù chỉ là một tiểu oa nhi.

Sáng sớm hôm nay hần nhẹ nhàng dời thân hình đang đề lên người ngủ đến bất diệc nhạc hồ (ngủ không biết trời đất gì), sau đó đứng dậy, rửa mặt chải đầu nhanh chóng rời khỏi phòng, tiếp đó chường quỹ chuẩn bị bữa sáng cho hần cũng không dùng. Vội vã đi ra phố, sau khi chờ một lúc rốt cục thì hần cũng mượn một chiếc xe ngựa.

Khi hần mới bước vào trong xe ngựa, bên ngoài truyền đến tiếng gọi thanh thúy của một nữ tử. Người đánh xe trung niên nhìn thấy một tiểu oa nhi trắng nõn ngọt ngào đứng trước xe, roi ngựa đang vung lên hạ xuống. Hà Lăng Thiệu trong xe ngựa lập tức lên tiếng: “ Đi nhanh thôi.”

Sau khi Trầm Vân nghe thấy như vậy khuôn mặt nhỏ nhắn hiện rõ uất ức, giơ lên mấy cái bánh bao thịt được gói trong giấy vàng:” Đại thúc, trên xe ngựa là tướng của ta, ta là con dâu nuôi từ bé nhà hần. Bà bà để ta đi cùng hần, kết quả...” Nam tử trung niên trừng lớn con mắt, cái oa nhi này đã gả cho người ta, lại còn gả cho vị nam tử cực kỳ xinh đẹp trên xe ngựa. Nam tử trung niên cũng có khuê nữ, so với nữ tử này lớn hơn một chút, năm nay mới gả cho người ta.

Trầm Vân lợi dụng cơ hội, lập tức bước đến cạnh xe ngựa, tay nắm lấy khung cửa xe ngựa, nhanh chóng lên xe. Bên trong xe ngựa Hà Lăng Thiệu vừa thấy Trầm Vân vén xe ngựa tiến vào, khuôn mặt tuấn tú nhanh chóng trầm xuống. Nam tử trung niên thấy nữ oa tiến vào trong xe ngựa, mã tiên trong tay giơ lên quát trên móng ngựa, bánh xe lóc cộc lóc chạy.

Sau khi vào trong xe ngựa Trầm Vân thật hài lòng, miệng nở nụ cười, đặt móng ngồi xuống bên cạnh Hà Lăng Thiệu. Mở giấy vàng trong tay ra bên trong có hai cái bánh bao, Trầm Vân cầm lấy một cái bánh bao lớn vẫn còn hơi ấm đưa cho Hà Lăng Thiệu “ Tướng công chàng dậy sớm như vậy làm chi, thiếp đã lấy bánh bao cho chàng, đừng để đói bụng.” Hà Lăng Thiệu liếc Trầm Vân một cái, sau đó nhắm hai mắt lại tựa lưng vào vách xe ngựa.

Trầm Vân thấy Hà Lăng Thiệu không chút để ý đến mình cũng không có tức giận, nam tử tuấn tú mà dảng thì không còn gì là thú vị nữa rồi. Hai mắt Trầm Vân như hai hạt trân châu nhỏ lưu chuyển một cái, bấu môi. Cầm lấy một cái bánh bao thịt ăn hết, sau khi đã ăn một cái bánh bao, Trầm Vân nghiêng đầu nhìn Hà Lăng Thiệu, vẻ mặt hắn rất lạnh nhạt, nhắm hai mắt tựa vào vách xe ngựa.

“ Bánh bao thịt ăn ngon như vậy, tướng công tại sao chàng không ăn? Như vậy...” Trầm Vân dứt lời lập tức há miệng cắn một miếng bánh bao thịt, sau đó thân thể bò qua, cúi đầu nhanh chóng hôn lên miệng đang đóng chặt của Hà Lăng Thiệu. Hà Lăng Thiệu bởi vì đông tác đột ngột của Trầm Vân mà trong lòng cả kinh mở mắt, Trầm Vân thừa dịp Hà Lăng Thiệu thất thần dùng sức cạy môi hắn, đem một phần bánh bao đang ngậm đưa vào trong miệng Hà Lăng Thiệu, cuối cùng cũng không có quên ở trên môi Hà Lăng Thiệu liếm một phen.

Hà Lăng Thiệu lập tức đẩy Trầm Vân ra, Trầm Vân thấy hầu kết Hà Lăng Thiệu chuyển động thì biết hắn đã ăn bánh bao vào bụng, nhìn gương mặt tuấn tú càng ngày càng đen, tâm tình Trầm Vân thật tốt. Hà Lăng Thiệu nhíu chặt chân mày “ Người là con cái nhà ai, đã đọc qua tứ thư ngũ kinh cùng nữ giới chưa?”

Trầm Vân cẩn thận suy nghĩ một hồi, chu môi mềm mại nhỏ nhắn lên, sau đó thật nghiêm túc hướng về phía Hà Lăng Thiệu lắc đầu một cái “ Tứ thư ngũ kinh có đọc qua một chút, thế nhưng thật là khô khan, học một chút rồi thôi. Về phần nữ giới, mẫu thân nói nữ tử học nhiều không tốt, sách này gieo học cho nữ tử.”

Hà Lăng Thiệu thẳng tắp nhìn Trầm Vân một lúc lâu, cuối cùng thở dài ra tiếng. Mẫu thân của nữ oa nhi này thật sự là...Không trách được lại sinh dưỡng ra một khuê nữ như thế.

Đôi tay Trầm Vân ôm lấy tay Hà Lăng Thiệu, Hà Lăng Thiệu có giãy ra mấy lần nhưng cũng không được. Trầm Vân cười vui vẻ “ Trước kia không có đọc qua thì thế nào, chàng dạy ta lần nữa là được rồi không phải sao? Được không?”

Hà Lăng Thiệu cau mày nhìn Trầm Vân một cái, lạnh lùng nói:” Không tốt.”

Trầm Vân giơ tay lên vuốt vuốt chân mày Hà Lăng Thiệu, thanh âm nói ra thật là chắc chắn “ Tướng công thiếp có chỗ nào không vừa ý chàng? Trừ tuổi, chờ thiếp làm kê lễ...” Trầm Vân còn chưa nói xong đã bị Hà Lăng Thiệu cắt đứt “ Người chớ suy nghĩ nhiều, người là nữ nhi nhà ai? Ta tiễn người về.”

Trầm Vân không vui, hất tay Hà Lăng Thiệu ra, lớn tiếng nói “ Ta là người nhà Lăng gia, chàng liền mang ta tới đó đi.” Trầm Vân dứt lời liền cúi đầu, khi lần nữa nâng đầu lên, trong mắt mơ hồ có cơ nước mắt.

Sau khi thấy trong mắt Trầm Vân có nước mắt, Hà Lăng Thiệu nhúc nhích đầu vuốt vuốt cái trán. Hắn nên xem ngày tốt một chút, đến huyện Lăng Nguyệt này để tránh né Vũ Văn Liên, lại gặp phải cái nữ oa nhi này, nàng gọi là gì nhỉ? Nữ oa đó nói hắn gọi là nàng là Vân nhi.

Trên xe ngựa chừng nửa ngày thì đến chân núi Ngũ Lĩnh Sơn ở huyện Lăng Nguyệt, Hà Lăng Thiệu bước xuống xe vội đi tới bên cạnh nam tử trung niên đánh xe đưa cho hắn chút tiền đồng, sau đó không để ý đến Trầm Vân ở phía sau trực tiếp đi lên núi Ngũ Lĩnh Sơn. Trầm Vân hướng nam tử trung niên cười cười, rồi theo sát Hà Lăng Thiệu đi lên Ngũ Lĩnh Sơn.

Đến Ngũ Lĩnh Sơn được mấy ngày, Hà Lăng Thiệu và Trầm Vân đều ở nhờ nhà dân trên núi. Ở đây được mấy ngày quan hệ của Trầm Vân cùng sơn dân ở đây vô cùng tốt, người ở đây cũng kêu nàng là nương tử Hà gia. Mới đầu Hà Lăng Thiệu còn giải thích, nhưng trong mắt người dân ở đây Trầm Vân chính là nương tử nhỏ của hắn. Nhiều ngày qua đi, Hà Lăng Thiệu cũng không nói nhiều nữa.

Cuối cùng dưới sự giúp đỡ của thôn dân Hà Lăng Thiệu và Trầm Vân đã làm được một ngôi nhà lá ở Ngũ Lĩnh Sơn. Trầm Vân cực kỳ vui mừng lôi kéo tay Hà Lăng Thiệu cười không ngừng. Nói thật khi thấy nụ cười rực rỡ của Trầm Vân Hà Lăng Thiệu cảm thấy đây là nụ cười đẹp nhất ngọt ngào nhất.

Trầm Vân trong lòng chỉ nghĩ cách câu dẫn Hà Lăng Thiệu nên không có để ý đến thay đổi này. Ngược lại cho đến một ngày, quý thủy của Trầm Vân đến, ánh mắt Hà Lăng Thiệu nhìn Trầm Vân liền thay đổi. Mỗi ngày tìm mọi cách để không ngủ chung với nàng. Vì để cho Hà Lăng Thiệu suy nghĩ nên Trầm Vân cùng hắn tách ra mấy ngày.

Nhưng vốn tưởng rằng nàng có thể dùng một bọc thuốc để làm việc nhưng lại thất bại, người bán thuốc lừa nàng, đưa thuốc giả cho Trầm Vân. Nếu không nàng đã sớm được như ý rồi, nàng thật vất vả để cho Hà Lăng Thiệu do dự, tất cả đều đổ sông đổ biển rồi, làm sao Trầm Vân có thể không tức cho được. Vì vậy nhân lúc khi Hà Lăng Thiệu vào núi đốn củi, Trầm Vân lập tức đóng cửa nhà, ra khỏi hàng rào, lập tức chạy đến chạy đến tiệm thuốc ở huyện nhỏ gần đây nhất.

Ăn sáng cũng không ăn, mãi cho đến trưa Trầm Vân mới tới đó. Chưởng quỹ vừa nhìn thấy người tới liền cười khở, Trầm Vân cũng không có mua thuốc của ông ta, tay phải hung hăng vỗ lên bàn “ Chưởng quỹ, người nhìn ta rất dễ khi dễ có đúng không? Ngày hôm qua bán thuốc gì cho ta ông cho rằng ta không biết sao?”

Chưởng quỹ mặt cười kiên nhẫn đáp:” Thuốc này thật sự không thể bán cho người, người bao nhiêu tuổi rồi.” Trầm Vân vừa nghe liền không phục miệng lập tức dẩu lên “ Ta đã lập gia đình, cùng tướng công ở Ngũ Lĩnh Sơn. Người sợ ta gạt người sao?”

Chưởng quỹ nghi ngờ nhìn Trầm Vân, cuối cùng vẫn là cảm xuân được thật đưa cho Trầm Vân. Chưởng quỹ đặt gói thuốc trong tay Trầm Vân nghiêm túc dặn dò: “ Cô nương lần đầu tiên không thể dùng quá nhiều.” Trầm Vân giương khóe miệng gật đầu một cái “ Biết” Sau khi Trầm Vân lấy được được mình cần thì đi ra khỏi cửa tiệm.

Trầm Vân đi đến quán trà mua mấy cái bánh bao. Hà Lăng Thiệu thích ăn bánh bao, khi nghĩ đến chỗ này thì khóe miệng Trầm Vân giương lên.

157. Chương 157: Hà Lăng Thiệu - Trầm Vân. (2)

Khi Hà Lăng Thiệu đốn củi trở về không thấy Trầm Vân đứng trước cửa chờ mình, trong lòng không khỏi có chút cô đơn. Sao không có thấy nha đầu này nở nụ cười nghiêng đó hán chỗ về? Trên người Hà Lăng Thiệu công một bó củi lớn đặt ở trước cửa phòng, vào phòng thì thấy không có một bóng người. Bất đắc dĩ hán đành phải nổi lửa nấu ăn. Mãi cho đến khi trời tối Trầm Vân còn chưa trở về. Hà Lăng Thiệu không muốn ăn cơm một chút nào, nha đầu này đi đâu rồi? Ngồi một hồi hán quyết định đi tìm nàng.

Dọc trên đường đi hán cũng không có phát hiện thấy bóng dáng của Trầm Vân. Trong lòng không khỏi lo lắng, không lẽ đã xảy ra việc gì rồi? Sau khi nghĩ tới trường hợp này trong lòng Hà Lăng Thiệu đều không yên. Đi lên phía trước vài bước men theo ánh trăng, Hà Lăng Thiệu thấy một cái bóng nhỏ co ro ngồi chồm hổm trên mặt đất, cái bóng này cực kì giống Vân nhi. Hà Lăng Thiệu nhanh chóng bước đến bên cạnh Trầm Vân, ngồi xổm xuống nhẹ nhàng kêu: “ Vân nhi.” Trầm Vân vừa nghe thấy thanh âm của Hà Lăng Thiệu, khóe miệng vênh lên quay đầu lại, bổ nhào về phía Hà Lăng Thiệu oa oa khóc lớn.

Hà Lăng Thiệu không rõ chân tướng, đưa tay vỗ vỗ lưng Trầm Vân “ Đừng khóc, đừng khóc.” Trong tay Trầm Vân cầm gói thuốc, thút thít đứt quãng nói:” Đi mua cho chàng cái bánh bao thịt, khi đi đến chân núi thì bị trẹo chân.” Trầm Vân dứt lời cọ xát mấy cái lên người Hà Lăng Thiệu. Vì đã đến tuổi kê lễ nên ngực đã phát triển thành thực trong lúc lơ đãng ma sát lên ngực Hà Lăng Thiệu, sau khi Hà Lăng Thiệu cảm nhận được thì lập tức giữ khoảng cách với Trầm Vân.

Đưa tay sờ chân Trầm Vân, chậm rãi bóp nhẹ “ Có dễ chịu không?” Trầm Vân nhú mày “ Chàng công ta về nhà đi.” Dứt lời Trầm Vân tiếp tục bày ra bộ dáng bị uất ức. Hà Lăng Thiệu đành phải gật đầu một cái, sau đó đưa lưng về phía Trầm Vân, tay Trầm Vân vòng chắc trên cổ Hà Lăng Thiệu, hai chân kẹp chặt hông của hán, đây cũng là lần đầu tiên Hà Lăng Thiệu công Trầm Vân. Bánh bao thịt thì lần sau xuống núi lại mua vậy.

Lo lắng cho tình trạng của Trầm Vân, nà cũng không có thấy gói thuốc Trầm Vân cầm trên tay.

Cho đến khi ăn xong bữa tối đánh răng rửa mặt, Hà Lăng Thiệu mới thấy Trầm Vân len lén giấu gói thuốc “ Vân nhi thân thể không khỏe sao?” Sau khi Trầm Vân nghe được trong lòng vang lên hồi chuông cảnh báo, cuối cùng phải vô tội gật đầu một cái:” Ừ mấy hôm nay thân thể có chút không khỏe, đi bốc một chút thuốc.”

Hà Lăng Thiểu nhú mày “ Thân thể không khỏe? vậy nên uống thuốc sớm đi, uống sớm mới tốt, để ta đi sắc uôi.” Hà Lăng Thiểu dứt lời cầm gói thuốc đi vào phòng bếp. Nhất thời Trần Văn choáng váng, như vậy tốt chỗ nào, trong đó không phải là thuốc bình thường nha. Đây là thuốc chuẩn bị cho Hà Lăng Thiểu. Nhưng mà Trần Văn không thể nói lời nói đã nói ra không thể thu trở về nha.

Vì vậy khi Hà Lăng Thiểu bưng một chén thuốc nóng hồi đi tới, Trần Văn do dự nhìn nó, cuối cùng dưới cái nhìn chăm chú của Hà Lăng Thiểu, Trần Văn đành cắn răng uống hết chén thuốc. Tác dụng của thuốc này không lẽ lại dọa người như trường quý nói, nàng nhin một chút là được rồi, Trần Văn đối với năng lực chịu đựng của mình quá mức tự tin.

Dưới tác dụng của thuốc, bên cạnh lại là một tuyệt mỹ nam tử mà mình thích...

Sau khi uống thuốc một canh giờ, cả khuôn mặt Trần Văn liền đỏ lên, cả thân thể cũng nóng lên. Thân thể không ngừng giãy giụa ở trên giường, Hà Lăng Thiểu bị thanh âm của phòng bên cạnh kinh động, không mặc áo ngoài liền vào phòng Trần Văn. Thấp nên sáng, Hà Lăng Thiểu thấy Trần Văn đang không ngừng dẩy giụa trên giường bày ra đủ loại tư thế mê người, Hà Lăng Thiểu lại nhú mày lần nữa.

Khom người xuống, hai tay giữ chặt tay Trần Văn, Trần Văn mở mắt mờ mịt mị hoặc nhìn Hà Lăng Thiểu một cái, lòng Hà Lăng Thiểu bị đánh một cái, tối nay Vân nhi có gì đó không đúng. Trong khi Hà Lăng Thiểu còn đang nghi ngờ, Trần Văn liền đưa tay ôm cổ Hà Lăng Thiểu. Ngồi dậy dán lồng ngực lạnh lẽo của Hà Lăng Thiểu “ Tướng công, thiếp nóng, nóng quá, khó chịu...”

Trần Văn càng không ngừng cọ sát cổ Hà Lăng Thiểu, cọ sát một hồi lại vươn đầu lưỡi liếm cổ Hà Lăng Thiểu. Tay phải từ cổ áo trong Hà Lăng Thiểu chui vào bên trong không ngừng khiêu khích hai điểm trước ngực.

Hà Lăng Thiểu chưa bao giờ có tiếp xúc da thịt với nữ tử không chịu nổi lại kích thích này, vội vươn tay muốn đẩy Trần Văn ra. Bởi vì động tác của Hà Lăng Thiểu cả thân thể Trần Văn từ trên giường ngã xuống mất đất, áo trong của Trần Văn vốn đã bị nàng kéo rộng ra, bây giờ đột nhiên bị rơi xuống giường, áo trong chảy xuống, lộ ra một bộ ngực đầy đặn. Hà Lăng Thiểu vốn muốn nhanh chóng đi kiếm chút nước lạnh để Trần Văn yên ổn lại. Nhưng khi đến một điểm sung đỏ trước trán Trần Văn thì lòng mềm xuống. Đỡ Trần Văn lên muốn mang nàng đặt ở trên giường.

Trần Văn lại lần nữa dán chặt vào trên người Hà Lăng Thiểu, tay phải nắm tay Hà Lăng Thiểu đi đến người nàng...ở trên đó bóp nhẹ. Hà Lăng Thiểu quần bách cả khuôn mặt đều đỏ lên, một cảm giác khác thường lên khắp người. Vân nhi cũng chưa có làm kẻ lẽ, chỉ là có Quý Thủy mà thôi. Nàng có biết chuyện nam nữ hay không?

“ Tướng công, nóng quá, thiếp không được rồi. Chàng mau đánh ngắt thiếp đi, nếu không ta sắp chết rồi, chường quý nói thật không sai, Hợp hoa tán thật lợi hại.” Trần Văn ấp úng dứt quãng nói xong, khi nghe được Hợp Hoa tán thân thể Hà Lăng Thiểu cứng đờ, Hợp Hoa tán? Gói thuốc kia là Hợp Hoa tán?...Hắn đã làm gì, tự mình sắc loại thuốc này cho Vân nhi uống...

Dứt lời Trần Văn đè Hà Lăng Thiểu ở dưới người, tay nhỏ bé vội vàng vươn tới người Hà Lăng Thiểu...cởi quần hắn ra. Cúi đầu hôn lên, đầu lưỡi từ...đến...Liếm láp, nhất là ở...Đầu lưỡi quanh quần ở đó...từng vòng từng vòng liếm láp, hai tay nhỏ bé cũng không có ngừng ở phía trên vuốt ve qua lại, Hà Lăng Thiểu không thể nói được đây là cảm giác gì, Vân nhi biết quá nhiều chuyện, dù so với hắn nhỏ hơn, nhưng tại phương diện này...Hà Lăng Thiểu chưa từng cùng nữ tử nào làm chuyện đó. Hà Lăng Thiểu khó nhịu nhú mày, ngẩng đầu lên, đưa tay muốn đẩy Trần Văn. Nhưng đã không kịp nữa rồi...Trần Văn đã cởi quần trong ra, cầm Hà Lăng Thiểu...

“ A ” hai tiếng từ trong nhà vọng ra, Trần Văn là bị đau, còn Hà Lăng Thiểu là bị kinh hãi.

Trần Văn nhú đôi chân mày, nằm ở trên ngực Hà Lăng Thiểu, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng cong lên “ Thượng, tướng công thượng.” Sau khi dứt lời, Trần Văn nằm bất động.

Trong nháy mắt Hà Lăng Thiểu đâm lao phải theo lao, ván đã đóng thuyền, gạo đã nấu thành cơm, nên làm thế nào đây? Suy nghĩ một lát, Hà Lăng Thiểu thở dài một tiếng, đưa tay vuốt tóc Trần Văn “ Vân nhi, nàng quá mức bướng bỉnh, ném phải đầu gối rồi đúng không?” Dứt lời, Hà Lăng Thiểu muốn lật người. Trần Văn cho rằng Hà Lăng Thiểu muốn đi, nóng nảy, thân thể nàng còn nóng. Thân thể nhỏ bé ngồi lên,

đôi tay để trên hông Hà Lăng Thiếu...Dưới tác dụng của thuốc, Trầm Vân đưa tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve chính mình...

Vì giảm bớt khổ sở cho Trầm Vân, Hà Lăng Thiếu nắm chặt hông Trầm Vân, mới bắt đầu hấn còn không dám. Cuối cùng từng tiếng từng tiếng khiêu khích yêu kiều của Trầm Vân Hà Lăng có chút chịu không nổi, sức lực lớn dần lên.

Thân thể Trầm Vân lại lần nữa ngã trên người Hà Lăng Thiếu, thân thể hướng lên người Hà Lăng Thiếu cọ xát, môi không ngừng dao động ở trên ngực Hà Lăng Thiếu, cuối cùng đi tới môi Hà Lăng Thiếu, cùng với hấn dây dưa. Hà Lăng Thiếu dần dần tiến đến cảm giác khác một loại cảm giác chưa bao giờ có, cả thân thể như bị cái gì rung động, lý trí mất đi chỉ còn lại tình cảm, đôi tay mang theo khoái cảm chạy ở trên người Trầm Vân...thình thoảng bấm một cái đối lấy một tia yêm kiều ngăm của Trầm Vân.

Cuối cùng Hà Lăng Thiếu nhấc chân dùng sức đâm vào Trầm Vân, môi lưỡi cũng không ngừng liếm láp người Trầm Vân...Động tác mãnh liệt như vậy, không lâu sau cả hai người đều rên lên đạt đến cao trào.

Tác giả có lời muốn nói:....Những người mơ mộng, tin tưởng mọi người có đủ khả năng

158. Chương 158: Mẫn Mẫn - Tần Lâm

Một chiếc xe ngựa bình thường chạy lộc cộc trên đường phố kinh thành, người đang ngồi trong chiếc xe ngựa này chính là Uy Mẫn Mẫn quận chúa người không được chọn trong buổi duyệt chọn vừa rồi, theo lẽ thường tú nữ không được chọn trong lòng nhất định không thoải mái, mặc dù không phải là vẻ mặt đưa đám, nhưng cũng không nên như Uy Mẫn Mẫn mặt cười tươi như hoa.

Tiếng hát thanh thúy từ trong xe ngựa truyền ra, tiểu thái giám nhận ý chỉ của thái hậu đưa quân chúa về phủ hết sức buồn bực. Mẫn Mẫn quận chúa không những không vui, mà còn vui mừng đến nổi ca hát luôn.

Đợi đến một ngã rẽ thì tiếng hát thanh thúy của trong xe ngựa chợt dừng lại. Khi tiểu thái giám nghe được tiếng của Mẫn Mẫn thì tay lập tức nắm chặt dây cương khiến xe ngừng lại. Quay người cúi đầu cung kính hỏi:” Mẫn Mẫn quận chúa đợi thêm một chút nữa thôi sắp đến Uy phủ rồi.”

Uy Mẫn Mẫn đưa tay nhắc màn xe lên, khuôn mặt tươi cười hướng tiểu thái giám nói: “ Người đưa ta đến đây thôi, đã lâu rồi ta không đi dạo .” Sau khi dứt lời Uy Mẫn Mẫn vén màn tre lên khom người ra ngoài, tay nắm lấy khung cửa nhảy xuống dưới. Váy mây tím theo động tác nhảy xuống của nàng nở rộ xuống như bông hoa vậy, đợi đến khi Mẫn Mẫn ổn định thân mình lần váy giống như nụ hoa chớm nở màu tím.

Tiểu thái giám trừng lớn mắt, thấy Mẫn Mẫn quận chúa xoay người chuẩn bị rời đi, tiểu thái giám lập tức kêu lên:” Không được, không được không đưa trở về Uy phủ nô tài không thể báo cáo được.”

Uy Mẫn Mẫn hướng về tiểu thái giám hé miệng cười, sau đó mang hà bao ở bên hông nhét vào tay tiểu thái giám” Bên trong có ít tiền, số tiền này là toàn bộ tài sản của ta. Cái hà bao này cũng không tệ, đem đến tiệm cầm đồ cũng được mấy lượng bạc đó.”

Uy Mẫn Mẫn dứt lời nhanh chóng xoay người rời đi. Tiểu thái giám nhìn hà bao trong tay, lại nhìn Mẫn Mẫn quận chúa đi càng ngày càng xa, trong lòng càng thấy không ổn. Mẫn Mẫn quận chúa đem tất cả gia sản cho hấn, không có bạc Mẫn Mẫn quận chúa đi dạo kiểu gì?

Uy Mẫn Mẫn không để ý tới tiểu thái giám giờ phút này đang sầu khổ, đi một bước trong lòng liền vui vẻ thêm một phần. Lúc đầu, Trầm Lạc cầu xin Vũ Văn Thượng để chọn nàng và Tần Lâm gặp mặt. Mưu kế đã không thực hiện được, lần này nàng đã xuất cung rồi, không có thân phận nữa tú. Nếu còn không bắt được Tần Lâm, thế thì cũng thật xin lỗi nàng ở trước điện la lối om sòm thất nghi rồi.

Nghĩ đến việc thất nghi trong duyệt chọn tú nữ, Uy Mẫn Mẫn liên tiếp cảm thán Vũ Văn Thượng thật xảo trá. Chiêu này là Vũ Văn Thượng đã dạy nàng một mũi tên bắn ba con chim. Giải quyết được Tôn Miếu Vũ Văn Thượng như ý nguyện lấy được Trầm Lạc, vấn đề của chính nàng cũng được giải quyết. Trong mắt Mẫn Mẫn lóe lên ánh sáng rực rỡ, bởi vì kích động mà muốn lập tức gặp Tần Lâm, mặc dù phải đi qua rất nhiều con phố nàng cảm thấy không sao cả.

Rốt cuộc thì Uy Mẫn Mẫn cũng tới được Tần phủ, có hai thị vệ đứng thẳng tắp hai bên cửa. Uy Mẫn Mẫn mang trên mặt nụ cười nồng đậm cước bộ nhẹ nhàng đi đến Tần phủ. Thị vệ thấy có một cô nương như hoa như ngọc đến Tần phủ, đôi mắt tràn đầy nghi ngờ.

Là cô nương ái mộ Tần đại nhân, cả hai người đều nghĩ đến khả năng này nghiêng đầu liếc nhau một cái. Một ngày hôm nay, ngày ngày Tần lão phu nhân đều tìm một mối hôn sự cho Tần đại nhân, mới đây không lâu thấy một nữ nhân, là khê nữ của một y quán ở kinh thành, dáng dấp cũng thật đẹp mắt. Nhưng cũng không thể so sánh mới cô nương trước mắt này. Tần lão phu nhân rất thích khuê nữ của y quán này, hôm nay đã mời cô nương đó tới, Tần đại nhân cũng có ở trong phủ.

Uy Mẫn Mẫn tất nhiên không biết những ý nghĩ trong lòng hai thị vệ, nâng lên khuôn mặt tươi cười rất lễ độ mở miệng: “ Hai vị tiểu ca, Tần đại nhân đã trở về phủ chưa?” Hai thị vệ giữ cửa đều gật đầu, ý cười trên mặt Uy Mẫn Mẫn càng ngày càng nồng đậm “ Hai vị tiểu ca không cần vào thông báo, để ta lặng lẽ đi vào. Hôm nay Tần đại nhân mời ta vào phủ có chuyện muốn nói với ta” Uy Mẫn Mẫn là muốn cho Tần Lâm một niềm vui bất ngờ, nhưng nàng thật không ngờ chính là Tần Lâm cũng không có vui mừng, nhưng lại cho nàng một cái kinh hỷ.

Hai thị vệ giữ cửa nghe Uy Mẫn Mẫn nói như thế, lại lần nữa liếc nhìn nhau. Rồi sau đó lại nhìn về vô hại của Uy Mẫn Mẫn, cuối cùng gật đầu một cái, Mẫn Mẫn được như nguyện lén lén đi vào Tần phủ.

Cả khuôn mặt Mẫn Mẫn sáng rõ, thưởng thức những cây liễu xanh biếc trong Tần phủ, Uy Mẫn Mẫn càng bước càng nhanh. Rốt cuộc cũng có thể nhìn thất phòng khách Tần phủ, vừa nhìn vào trong, mặt Mẫn Mẫn lập tức đen lại, bên trong phòng khách có một nữ tử, cô nương này cúi đầu cười dịu dàng, thính thoảng lại ngược mắt nhìn Tần Lâm một cái, Tần lão phu nhân cười gật đầu liên tục.

Mà Tần Lâm ngồi bên cạnh vẻ mặt vẫn lạnh nhạt tự nhiên uống trà. Tâm tình đang tốt của Uy Mẫn Mẫn đều phỉ phá hồng, Tần Lâm làm sao có thể ở Tần phủ gặp mặt cô nương khác? Mẫn Mẫn cất chặt răng, hai tay nắm thật chặt trong ống tay áo, mới đi được mấy bước Mẫn Mẫn dừng lại. Con người chuyển qua chuyển lại, đưa tay sửa sang lại tóc và quần áo, càng đi về phía trước khuôn mặt đen thui của Mẫn Mẫn khôi phục lại sáng rõ.

Tần Lâm là người đầu tiên phát hiện ra Uy Mẫn Mẫn, cũng không có lên tiếng. Tần Lão phu nhân lôi kéo nữ tử ngồi bên cạnh nhẹ nhàng hỏi tên nữ tử này đã đọc qua những sách gì? Uy Mẫn Mẫn chậm rãi bước vào phòng khách Tần phủ, sau khi nhẹ nhàng ho một tiếng, lúc này Tần Lão phu nhân mới phát hiện ra Uy Mẫn Mẫn.

Khóe môi Uy Mẫn Mẫn mỉm cười, hướng Tần lão phu nhân thi lễ một cái sau đó ngọt ngào kêu một tiếng mẫu thân. Tần lão phu nhân giật mình bà chỉ có một nhi tử, khi nào thì lôi ra một cái nữ nhi? Lại nhìn con trai đang uống trà, Tần lão phu nhân lộ vẻ bất mãn.

Cô nương ngồi bên cạnh Tần lão phu nhân cũng bật cười “ Lão phu nhân, đây là muội muội của Tần đại ca sao? Thật là xinh đẹp.”

Lúc này Tần lão phu nhân cũng không biết nên trả lời như thế nào, cô nương này đột nhiên đi vào phòng khách, bà thực sự không biết. Uy Mẫn Mẫn hướng về phía cô nương vừa hỏi thăm cười ngọt ngào, sao đó bước đến bên cạnh Tần Lâm, bắt lấy ly trà trong tay Tần Lâm để lên trên bàn. Uy Mẫn Mẫn thân mật kéo tay Tần Lâm, sau đó vô tư hỏi Tần Lâm: “ Phu quân, cô nương này sao lại nói ta là muội muội của chàng?”

Lời nói của Uy Mẫn Mẫn khiến lão phu nhân trừng lớn con mắt, tay cầm tay của cô nương kia hết nắm rồi lại thả. Cô nương ngồi bên cạnh lão phu nhân thân thể cứng lại, không lâu lắm tai hồng như có thể nhỏ ra máu. Tần đại ca có nương tử khi nào?

Tần Lâm đứng dậy, kéo tay Mẫn Mẫn hành động này Uy Mẫn Mẫn không nghĩ đến. Thân thể Tần lão phu nhân không ngừng run rẩy, nhi tử đã sớm cho đôi tượng trong lòng. Đã có người mình thích tại sao lại giấu không cho bà gặp.?

“ Mẫu thân, đây là Mẫn Mẫn. Lúc trước không có nói cho người là nhi tử không đúng.” Tầm mắt Tần lão phu nhân toàn bộ chuyển dời lên người Uy Mẫn Mẫn. Hoàn toàn không thấy cô nương bên cạnh đang rất bối rối, lập tức đứng dậy nhẹ giọng nói muốn trở về giúp đỡ phụ thân, không ở đây làm phiền mọi người.

Uy Mẫn Mẫn được Tần Lâm nắm thay vui vẻ muốn hồng rồi, kiềm lại kích động Uy Mẫn Mẫn hướng về phía cô nương muốn cáo lui lần nữa cười ngọt ngào “ tạm biệt, tạm biệt hôm nào đến phủ chơi.” Sau khi cô nương kia nghe được lời nói của Uy Mẫn Mẫn mặt đỏ lên, Tần lão phu nhân còn chưa có gặt đầu, cô nương kia đã vội vàng rời đi.

Đợi sau khi cô nương kia rời đi, Tần Lâm thả tay Mẫn Mẫn ra. Uy Mẫn Mẫn nhướn mày, trở tay cầm tay Tần Lâm không cho hấn thoát. Không phải mới vừa rồi hấn lợi dụng nàng đuổi cô nương kia đi đó chứ? Nếu thật sự là như thế Tần Lâm chàng nên cẩn thận một chút.

Tần lão phu nhân nhìn hai người trước mặt tình tình thiếp thiếp nắm tay cũng không có bỏ ra, những nghi ngờ, khiếp sợ bất mãn toàn bộ đều biến thành nụ cười. Tần lão phu nhân nhìn khuôn mặt tràn đầy nụ cười của Uy Mẫn Mẫn, càng nhìn càng hài lòng. Cẩn thận nhìn Uy Mẫn Mẫn từ trên xuống dưới một lần, Tần phu nhân lại bắt đầu tái diễn hỏi những vấn đề mà mấy ngày nay bà vẫn hay hỏi: “ Cô nương này thật không tệ, nhà ở đâu? Trong nhà có mấy người? Nhà đang làm gì? Nhà chúng ta không cần đại phú đại quý, chỉ cần gia đình trong sạch là được rồi.”

Uy Mẫn Mẫn nghiêng đầu nhìn về phía Tần Lâm, bĩu môi ánh mắt ý bảo để cho hấn nói. Bất đắc dĩ Tần Lâm đành mở miệng: “ Nhị bá của Mẫn Mẫn là Uy tước gia.” Một câu nói của Tần Lâm khiến cho lão phu nhân tỉnh ngộ, cô nương này là một quận chúa. Gia thế thì trong sạch, nhưng một quận chúa có thể an ổn ở trong Tần phủ sao? Nhà bà nhỏ có thể cung phụng nổi một quận chúa sao? Nhưng nếu ngày nào đó chọc quận chúa bất mãn, phải làm như thế nào mới tốt?

Uy Mẫn Mẫn thấy lão phu nhân nhíu mày, lập tức cầm tay Tần Lâm nói “ Mẫu thân, con rất dễ nuôi. Ngài chấp nhận Tần Lâm lấy con chứ? Không phải ngài muốn nhanh nhanh có cháu bông sao?” Những lời này đánh trúng tâm sự của lão phu nhân, nhìn cô nương khéo léo như vậy, Tần lão phu nhân rất hài lòng gật đầu một cái. Ngắc đầu hướng về phía nhi tử nhíu mày “ Tự mình tìm được nàng dâu tốt như vậy, cần gì phải che giấu. Chờ mấy ngày nữa mẫu thân tìm một bà mai đi Uy phủ cầu thân.”

Tần Lão phu nhân lên tiếng Tần Lâm tất nhiên không dám chống lại. Uy Mẫn Mẫn cô cùng vui vẻ, lập tức xoay người chạy về phía Tần Lâm, kéo tay Tần Lâm Uy Mẫn Mẫn phách lối nói: “ Lần này không được buông tỳ ta ra.” Nghe xong lời này lão phu nhân mới hiểu. Nhi tử nhà bà đem cô nương tốt như vậy đẩy ra xa, thật là độc sách nhiều đầu óc hư rồi. Tần lão phu nhân vỗ cạnh bàn lên tiếng khiển trách nhi tử “ Về sau đối xử với Mẫn Mẫn tốt một chút, chỉ biết đạo thánh hiền. Đạo thánh hiền thì có tác dụng chỗ nào? Con dâu của ta đều bị con đuổi chạy hết rồi.”

Tình hình đột ngột thay đổi Uy Mẫn Mẫn cười ra tiếng “ Mẫu thân về sau huynh ấy có đối với con không tốt, người phải giúp con. Như vậy mới có thể khiến ngài sớm bông tôn tử.” Khi Tần lão phu nhân nghe được hai chữ tôn tử thì hai mắt sáng rỡ.

Cuối cùng Uy Mẫn Mẫn đi theo Tần Lâm đến thư phòng. Uy Mẫn Mẫn vừa vào thư phòng lập tức đóng cửa lại. Thấy Tần Lâm lấy từ trên giá sách xuống một cuốn sách Uy Mẫn Mẫn lập tức tiến lên đoạt lấy cuốn sách trong tay Tần Lâm. Tần Lâm cúi đầu nhìn Uy Mẫn Mẫn “ Hôm nay ra khỏi cung sao?”

Uy Mẫn Mẫn đặt cuốn sách ở trên bàn, nhón chân lên ôm cổ Tần Lâm, thuận tiện ở trên mặt Tần Lâm hôn một cái. Hai má Tần Lâm trong nháy mắt đỏ bừng, Uy Mẫn Mẫn càng nhìn càng hài lòng “ Ta vừa rời khỏi hoàng cung thì liền đến đây, Tần Lâm bây giờ ta đã không còn là tú nữ nữa. Mẫu thân cũng đã đồng ý, lúc nào thì đặt sính lễ đây?”

Tần Lâm đột nhiên nhíu mày, Uy Mẫn Mẫn nóng lòng. Có một đôi tay to ôm lấy nàng, lâu như vậy tâm huyết của nàng cũng đã có hồi báo.

Tần Lâm cúi đầu mũi đối mũi Mẫn Mẫn “ Đã đợi lâu như vậy, sao lại gấp nhất thời?” Một câu nói nhẹ nhàng của Tần Lâm làm trong lòng Mẫn Mẫn nổi sóng to.

Nội tâm Mẫn Mẫn khẽ động, nâng thân thể lên, đem cánh môi mềm mại dán lên cánh môi Tần Lâm. Cái lưỡi tí mĩ miêu tả cánh môi Tần Lâm, Tần Lâm ôm chặt eo Mẫn Mẫn hai tay khẽ động, sau đó mở hai cánh môi ra lưỡi dài chui ra cuốn cái lưỡi thanh mát kia vào trong miệng. Trong lòng Mẫn Mẫn tràn đầy vui sướng, chân nhón cao lên, hai tay ôm chặt Tần Lâm.

Dần dần hai tay Uy Mẫn Mẫn ở trên cổ Tần Lâm trượt xuống, theo khe hở chui vào trong áo Tần Lâm, cách áo trong vuốt ve ngực Tần Lâm. Hầu kết Tần Lâm chạy lên chạy xuống, môi rời môi Mẫn Mẫn “Mẫn Mẫn?” Mẫn Mẫn mở đôi mắt mờ mờ, thay ở trong lồng ngực Tần Lâm bóp điểm nhỏ kia một cái “Chàng không nghĩ sao?”

Nhìn cặp mắt trong suốt của Tần Lâm, Uy Mẫn Mẫn lấy tay từ trong quần áo Tần Lâm ra “Đợi đến...”

Uy Mẫn Mẫn còn chưa dứt lời liền bị Tần Lâm ôm lấy. Đi vào bên trong thư phòng, mở một cái cửa ra phòng ngủ và thư phòng Tần Lâm chỉ cách nhau một cánh cửa. Tần Lâm mang Uy Mẫn Mẫn đặt lên giường thân thể đè lên, nhẹ giọng nói: “Mẫn Mẫn còn nhớ rõ hồi đèn lồng Nguyên Tiêu năm trước không?”

Uy Mẫn Mẫn nhếch miệng cười “Dĩ nhiên là nhớ, đó là lần đầu tiên ta gặp lại chàng. Là chàng đã giải câu đó kia” Tần Lâm đưa tay điểm mũi Mẫn Mẫn “Lần đầu gặp lại nàng, ta còn tưởng là một nha đầu không biết trời cao đất rộng là gì.” Uy Mẫn Mẫn bắt lấy tay Tần Lâm “Chính là trời cao đất rộng thì thế nào?” Tần Lâm bắt đắc dĩ cười, sau đó hướng lên mông Mẫn Mẫn vỗ một cái “Nàng nghỉ ngơi trước đi.”

Thấy Tần Lâm đứng dậy muốn đi, Uy Mẫn Mẫn nóng nảy kéo ống tay áo Tần Lâm, lật người đè lên người Tần Lâm “Trêu chọc ta, làm sao có thể để cho chàng dễ dàng trốn đi như vậy.” Uy Mẫn Mẫn cười nhỏ một chút, đôi tay kéo áo Tần Lâm.

Ngoài phòng ánh mặt trời rất dịu. Nguyên vọng bông châu của Tần lão phu nhân rốt cuộc có hy vọng rồi.

159. Chương 159: Tiểu Bảo.

Mấy chuyện tiểu bảo chọn đồ vật đoán tương lai này nọ.

Vũ Văn Hạo là hoàng tử đầu tiên của Hạo Đế và Hiếu Căng hoàng hậu, từ khi ra đời đã được hoàng hậu nâng niu trong lòng bàn tay. Tiểu hoàng tử này có vẻ phần điều ngọc trác đã đem những ôn nhu của mỹ nhân vốn thuộc về Hạo Đế cướp đi. Hiếu Căng hoàng hậu tự mình chăm sóc hoàng tử không cho người khác động vào, Hạo Đế rất bất mãn nhưng mỗi ngày thấy Hiếu Căng hoàng hậu nở nụ cười từ mẫu những bất mãn dù có nhiều đi chăng nữa cũng biết thành nhu tình mật ý.

Thời gian trôi qua nhanh, vị hoàng tử này cũng đã được một tuổi, con cháu hoàng gia ai được một tuổi đều phải tổ chức lễ chọn đồ vật đoán tương lai. Ánh sáng vừa lóe lên nơi chân trời, những cung nữ thái giám trong Thái Hòa cung đã tắt bật bện rộn chuẩn bị cho buổi lễ đoán tương lai của tiểu hoàng tử. Trong chánh điện Thái Hòa cung trên bàn có rất nhiều đồ vật, có những thanh đoản kiếm tinh tế, có tứ thu ngũ kinh, có binh pháp, cây quạt, ngọc tỷ, cũng có một chút phần sơn bột nước của nữ tử.

Vũ Văn Thượng sau khi lâm triều trở về liền nhanh chóng đến Thái Hòa cung. Trầm Lạc đã sớm ôm Vũ Văn Hạo đứng chờ ở trước cửa Thái Hòa cung. Vũ Văn Hạo thấy phụ hoàng thì khuôn mặt nhỏ nặn trắng nõn nháy mắt sáng bừng lên, hai tay nhỏ bé ở trước ngực mẫu thân khua loạn xạ. Vũ Văn Thượng cười ha hả cúi đầu ôm nhi tử vào trong lòng, thuận tiện hôn trộm trên mặt Trầm Lạc một cái, sau đó chậm rãi bước đến chiếc bàn vuông phía trước, nhìn Vũ Văn Thượng nhẹ nhàng đặt nhi tử trên bàn.

Vũ Văn Hạo không hiểu, mở to mắt nhìn hai người, ánh mắt sáng ngời ngời nhìn phụ hoàng mẫu hậu nháy mắt nháy mắt. Nhưng mà nhìn hồi lâu hai người cũng không có động tĩnh gì, chỉ nhàn nhạt cười.

Khi thấy phụ hoàng ôm chặt mẫu thân, đầu nhỏ của Vũ Văn Hạo nghiêng sang bên, oa một tiếng khóc lớn. Tay nhỏ bé ở trên bàn lớn vung vẩy loạn xạ, tứ thu ngũ kinh, binh pháp, cây quạt và phần bột nước của nữ tử toàn bộ rơi trên mặt đất.

Trầm Lạc bị Vũ Văn Thượng kéo vào lòng lúc này đẩy Vũ Văn Thượng ra, trợn to hai mắt nhìn con trai, sau đó cúi đầu xuống nhìn những thứ bị quét rơi trên mặt đất. Vũ Văn Thượng nhìn Vũ Văn Hạo nhú mày, cái tiểu tử thú vị này hai mắt vẫn cứ nhìn Lạc nhi. Chẳng lẽ những thứ trên bàn này đều không hợp tiểu tử thú vị này, cậu chỉ coi trọng duy nhất mẫu thân cậu?

Vũ Văn Hạo nhìn mẫu thân trong mắt lộ vẻ bất mãn, nháy mắt lại cúi đầu nhỏ, khi thấy trên bàn chỉ còn sót lại một vật nhỏ màu vàng thì Vũ Văn Hạo nhếch miệng cười thân thể nhỏ bé đang đưa đang đưa bố

đến chỗ ngọc tỷ. Trầm Lạc rút cuộc thở dài một hơi, còn Vũ Văn Thượng thì cười to lên:” Có khí chất của quân vương nhất thống giang sơn.”

Nhưng mà khi Vũ Văn Hạo cầm được ngọc tỷ vất vả xoay người lại, vất vả nâng ngọc tỷ lên đưa cho Trầm Lạc thì mặt Trầm Lạc đen thui, vũ Văn Thượng đứng ở một bên cũng chỉ cười mà thôi, lập tức kéo Trầm Lạc vào lòng ở trước mặt nhi tử hôn lên cánh môi mềm mại của Trầm Lạc. Rồi sau đó nhìn về phía nhi tử:” Quản cho tốt ngọc tỷ của người.”

Vũ Văn Hạo sau khi nghe xong, hai mắt chớp chớp, cuối cùng lại khóc rống lên lần nữa. Lúc này Thái Hòa cung lại là một mảnh hỗn loạn.

Chuyện động tình của tiểu bảo.

Vũ Văn Hạo đã được bảy tuổi rồi, mùa hè năm nấy cậu đo theo phụ hoàng mẫu hậu đến nhà di mẫu ở ngoại thành huyện Vân Hà. Nhà di mẫu ở một thôn nhỏ ở ngoại thành huyện Vân Hà, Vũ Văn Hạo cùng những bạn nhỏ trong thôn chơi thật vui vẻ.

Chỉ có một điều không vui duy nhất là mỗi ngày phụ hoàng đều đều chiếm đoạt mẫu thân, hôm nay khi cậu đẩy cửa phòng ra phụ hoàng lại nằm trên người mẫu hậu khi dễ người, mẫu thân bị khi dễ thanh âm kêu ra thật thống khổ. Nhưng phụ thân lại nắm lấy cổ áo cậu ném ra ngoài phòng. Vũ Văn Hạo rất là tức giận hai hàm răng nghiến chặt vào nhau.

Nhưng là cậu còn nhỏ sức yếu, không so được với sức lực của phụ thân. Chỉ có thể ở ngoài phòng cái miệng nhỏ ncậu dẫu lên, sau đó mấy bạn nhỏ trong thôn chơi.

Chỉ là hôm nay có chút khác, trừ mấy nam hài còn có hai nữ oa, một người là cháu gái của thôn trưởng A Hoa, còn người kia là ngoại tôn nữ của thôn trưởng A Thúy. Vũ Văn Hạo nhìn chăm chăm A Hoa rồi lại liếc nhìn A Thúy. A Hoa bị nhìn thì cúi thấp đầu, còn A Thúy thì ngẩng đầu vui vẻ cười.

Khi bọn họ ở một chỗ chơi cùng nhau, Vũ Văn Hạo cảm thấy A Thúy luôn luôn vô tình hay cố ý kéo tay cậu. A Hoa lại cùng mọi người chơi, chơi không bao lâu ngồi ở dưới một đại thụ hóng mát. Vũ Văn Hạo ngược mắt nhìn A Hoa một người lẳng lặng ngồi ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, vài bông mặc trên người làm nổi bật lên sự nhu nhược. Vũ Văn Hạo cứ nhìn như thế, như bị A Hoa hấp dẫn muốn đi qua đó.

Dần dần Vũ Văn Hạo cũng không chơi đùa nữa mà chạy đến chỗ A Hoa, A Thúy sau khi thấy cũng muốn chạy tới, nhưng lại một lực lớn kéo đi, A Thúy bắt đắc dĩ, chỉ đành nhìn chăm chăm Vũ Văn Hạo đến gần biểu tỷ.

Vũ Văn Hạo ngồi bên người A Hoa, A Hoa kinh hoảng nghiêng đầu nhìn Vũ Văn Hạo, sau đó lập tức đứng lên đi. Vũ Văn Hạo kéo A Hoa “ Người đi làm gì?” Dứt lời Vũ Văn Hạo dùng lực lớn kéo A Hoa, thân thể A Hoa mất thăng bằng ngã vào trong ngực Vũ Văn Hạo.

A Hoa ở trong ngực Vũ Văn Hạo khua loạn xạ, cuối cùng sau khi tránh được lồng ngực Vũ Văn Hạo cả khuôn mặt đỏ bừng.

Lúc đó mấy người chơi đùa ở phía sau thấy như vậy ai nấy đều phá lên cười lớn tiếng hướng Vũ Văn Hạo hô “ Hôn một cái hôn một cái.” Vũ Văn Hạo quay đầu lại trợn mắt nhìn những người đó. A Hoa ngồi bên cạnh Vũ Văn Hạo thì không tự nhiên. A Thúy thì trợn mắt nhìn mọi người “ Hôn cái gì mà hôn, biểu tỷ ta còn chưa có đồng ý.”

Mọi người mặc kệ A Thúy lại lần nữa hướng Vũ Văn Hạo hô:” A Hoa đã bị người ôm, về sau không ai thú A Hoa rồi.” A Hoa vừa nghe thế lập tức đứng dậy. Vũ Văn Hạo cũng đứng lên theo, tay nhỏ bé cầm tay A Hoa “ Người sao vậy? Nói đùa thôi. Vì sao thích ngồi một mình? Cùng mọi người chơi không vui sao?”

A Hoa nhìn Vũ Văn Hạo mặt cái cúi thấp đầu ấp úng mở miệng:” Thói quen một người.” Vũ Văn Hạo nghiêng đầu nhìn A Hoa “ Về sau ta chơi với người.”

Từng ngày từng ngày trôi qua, thời gian tốt đẹp luôn lặng lẽ trôi qua. Sáng mai Vũ Văn Hạo phải đi, ban đêm ở bờ ruộng, A Hoa tựa đầu trên vai Vũ Văn Hạo, mắt nhìn những ánh sao sáng trên bầu trời. Vũ Văn Hạo thường ngày luôn luôn nói nhiều hôm nay cũng đặc biệt trầm mặc, cuối cùng A Hoa nhỏ giọng mở

miệng nói “ Người còn có thể trở lại đây gặp ta sao?” Vũ Văn Hạo vươn cánh tay nhỏ bé kéo A Hoa lắc đầu một cái “ Không biết”

Một câu nói khiến lòng A Hoa trầm xuống.

Hôm sau, sau khi ăn sáng xong Vũ Văn Hạo liền phụ hoàng mẫu hậu ôm mang lên xe ngựa, vén rèm cửa lên Vũ Văn Hạo không nhìn thấy A Hoa đến cáo biệt, Vũ Văn Hạo không thấy bóng dáng A Hoa cảm thấy mất mát, cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng nhũn lại. Trầm Lạc nghi ngờ nhìn Vũ Văn Thượng. Vũ Văn Thượng bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

“ Tiểu Hạo tử.” tiếng mềm mại của nữ oa vang lên ngoài xe, Trầm Lạc thấy trên mặt nhi tử nở nụ cười thì đôi mắt lập tức tròn to.

Vũ Văn Hạo lập tức xuống xe, khi thấy A Hoa thì hai mắt cười cong cong.

Trầm Lạc vén rèm xe lên, thấy nhi tử ôm một tiểu nữ oa mặc quần áo bông vào trong ngực, miệng nhỏ nhắn còn hôn lên mặt nữ oa kia, thì cả khuôn mặt trầm xuống. Duỗi ngón tay ra chỉ chỉ Vũ Văn Thượng “ Chỉ trách chàng nhi tử học chàng rồi, làm sao bây giờ, nhỏ mà đã vô sỉ như vậy rồi, trưởng thành làm sao.”

Vũ Văn Thượng kéo Trầm Lạc vào trong lòng, cánh môi ma sát bên tai Trầm Lạc, tay phải vuốt ve bụng Trầm Lạc “ Vô sỉ sao? Không vô sỉ nàng có thể trở thành nương tử ta sao? Có thể trở thành mẫu thân của Hạo nhi sao? Khi trở về cung phải vô sỉ nhiều một chút sinh thêm mấy oa nhi.”

Trầm Lạc bị Vũ Văn Thượng nói như thế nhất thời không phản bác được bất đắc dĩ chỉ đành thở dài phụ quân vô sỉ, nhi tử vô sỉ.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-tu-vo-si>